قوله تعالیٰ فاعتبروا یا اولی الابصار

قصص المحسنین

مصنفہ

مولوی عبد الستار صاحب مرحوم

مولوی محمد معظم تاجر کتب لاہور کشمیری بازار

Price Copy 4000 Rs.3-0-0

یا فتاح

15266

بسم اللہ الرحمن الرحیم

حمد باری تعالیٰ

بولے توں سب صفتاں دا سائیں
دل پاک منزہ مالک کل ملکاں دا
وچوں زندہ کڈھے پتھر وچوں پانی
انسان حیواناں دھرتی انبر بارے
ست دا اوہ بدل بھیجے خوش برسات لیاوے
ہر قسماں پیدا ہوندے سبزی عجب پیاری
وہ وے آسماناں اُتے گھر گھر جان لاون
جاویں دکھن پورب جاوے مشرق مغرب تائیں
لکھی ہزاراں خلقاں عالم حد حساب نہ آوے
عابد زاہد فاجر فاسق نافرماناں والے
اناں حلال روزی جیکر ووہی گھٹ نا رزق پہنچاندا
ہر ہر نقش تصویر مصور عجب عجیب بنائی
خاک اُتے خوش قدرت دا روشن حسن چڑھایا
جدا جدا ہر نقش عجائب صورت جن بشر دی
ہر ہر شمع تجلی کولوں ظاہر چمک دکھاوے
جدا جدا تصویراں ہر ہر صورت جانوراں دی

ہر شے اُتے قادر غالب اندر دوویں سرائیں
قدرت کامل نال بنائیں فرش زمین فلک کاندا
آتش وچوں برف نکالے قدرت پاک ربانی
صنعت کامل کولوں قادر قدرت نال سوار
مُردہ زمین سہاگن ہوندے سبز پوشاک لگاوے
طبق زمین پر حسن چڑھاوے قدرت دی پھلکاری
ہر ہر بندہ جتھوں جاوے نال برابر جاون
ہر دے نال برابر جاون ہر ویلے ہر جائیں
انساناں حیواناں تائیں رازق رزق پہنچاوے
سب سرکاری لنگر کھاون پالنہارا پالے
رب العالم کویں سدا نارا واحد کہیا نہ جاندا
اس کاریگر کامل باجھوں کسے نہ قلم چلائی
ہر ہر زیبا صورت کولوں جلوہ باہر آیا
ہر ہر گل وچ خوشبو آوے قدرت کاریگر دی
اُستاکار بازار لگایا کون بیان سناوے
شوقوں حمد ثنائیں بولن صنعت رنگینی جاندی

سب تعریف اوسے نوں بولن جو پیدائش ہوئی
مشرق تھیں لے مغرب تائیں لکھاں شہر بازاراں
جُدا جُدا ہر صورت کیتی رنگ آواز زباناں
جو مخلوق زمین دے اُپر حکم ربے تھیں آوے
ایسیاں خلقاں لکھاں ہوون جو ایہ خلقت ہوئی
عام خزانے صنعت اس دی ختم حساب نہ آوے
جداں اُس کُن فرمان سنایا دیر نہ لگی کائی
ہیٹھ زمین دے اُپر زمین دے ہر نہریں دریائیں
جُدا جُدا ہر میوے لذت جُدا جُدا خوشبوئی
جُدا جُدا مٹھیاں شیریں رب اساں کاناں بھریاں
لال جواہر سونا چاندی عزت فخر جنہاں نوں
پل وچ لکھاں کرے پیدائش پل وچ مار اتارے
جدا ایہ طاقت رب نہ رکھدا مددگار کھلیندا
اوہ مولا جس خشک نے میناں پانی اُپر دھریاں
اوہ رزیبندے خلقت کارن نہراں بہت چلایاں
گرم وناں وچ کھوہاں اندر پانی سرد بنائے
خاکی قوم رسول بنائیس عالی شان گرامی
کل پیدائش نالوں عالی قدر ہویا نبیاں دا
چوداں طبقاں اندر ایسا امر جلال وکھایا
علم ہویا جنہے رب دا حمد پاک شریکوں سچی
قدر مجال جنہے رکھدا اکو عذر رسول کریندا
خاک نمانی اُتے فضلوں ایسا کرم کمایا
کیا اک قدرت پاک عجیبہ ایسا کار وکھائی
اوسے نسلوں نبی پیغمبر مرسل نیکوکاراں
فاضل عالم عادل ظالم زاہد مرد ربانے

بیشک وحدت ثابت اس دی غیر شریک نہ کوئی
فانی خلقت میلہ بھریا بے حد حساب شماراں
جُدا جُدا ہر سیرت خوبی ہر جناں انساناں
بخشش عام خزانے وچوں صورت جدا ایساں
جُدا جُدا التصویر [illegible] رب نوں حرج نہ کوئی
ناں اوہ صانع پاک مصور کہیں ذات سدا وے
آپے ذات مقدر خالق اپنی خلق بنائی
جتنوں ویکھو خلقت اس دی لبھندے حد ادے تائیں
جُدا جُدا ہر کھانے اندر لذت حاضر ہوئی
آدمیاں دے کھاون کارن اس نے پیدا کریاں
راحت ناز نیازاں کارن بخشے آدمیاں نوں
حاجت مددگار نہ کائی خالق دی سرکارے
عبدالستار غریب جیہاں نوں کیہڑا روزی دیندا
من سلامت ہر نقصانوں بیڑی آگُن تریاں
جاڑا جاڑ پہاڑاں وچوں پانی چیر لیایاں
سرد وناں وچ رتن کارن پانی گرم لیاوے
نوری قوم بنائیس خادم خدمتگار دامی
اوہناں نوں پیش غلامی دعوی جبرائیل جیہاں دا
سجھیا ل پر خاکیاں تائیں خوش سردار بنایا
حاضر امر جلالت اندر بول نہ سکدا کوئی
نوریاں اُتے خاکیاں تائیں کیوں نوں عزت دیندا
گو ہر چار عنایت کر کے وحدت سبق سکھایا
پاک آدم دی نسل خدا نے رنگا رنگ بنائی
اوسے نسلوں مومن کافر کیتنے لکھ ہزاراں
نسلوں بھری زمین تمامی کوئی حساب نہ آوے

ہکناں درد محبت حاصل ہکناں فی ں گمراہی
ہک تونگر غنی بنائے عیش کرن من بھائے
ہکناں ملکاں دی سرداری اوپر فوجاں کھلیاں
دست پیالہ ٹکڑے کارن کرن بلند آوازہ
کتنی واری جاون خالی پھیر سوال سناون
عارف آکھن ایہا محبت بدیاں طرفے جوڑیں
ہکنہے جو غنی تونگر مُرج ہنڈاون آئے
ہکناں گھر دچہ خوشی ہمیشہ کل مراداں پایاں
ہکناں کارن ہین سواری ہر دم حاضر نالے
ہکناں زیور کنگن کڑیاں زینت ہار سنگاراں
ہکناں گوشت زردہ لیا شکر خیال نہ کریا
ہکناں یاد خیال نہ فخروں ریشم نرم نہالی
ہکناں وافر کھا کر کھاناں اجل شہادت پائی
ہکناں بدن پوشاکاں ریشم شان لباس امیراں
ہکناں اجل ہوئی لب تشنہ کوئی پانی پانی
ہک سوداگر ہر ملکاں بھیں مال خرید منگاون
ہکناں بخش ہوئی سرکاروں نرگس نین نگینے
کوئی نہ جیہاں موڑن والا مرضی جیہی رہیدی
کوئی نہ ہرگز پیدا ہویا عذر لیاون والا
کس نوں طاقت عذر لیائے کجھ انکار سناوے
ہک اولا وزیادہ یاروں سخت کلاماں کرسے
نادر حکم ہرا برر ہندا جو منظور ہے لے نوں
بولے کون مجال کسے دی جو تو نیا ہہ آیا
جد نبیاں کلو تمہ جیہراں بولن نہیں زبانی
کل سرداراں کا بر ذرہ بے سر سجدہ لوچہ دہ فرد

نہیں مجال کوئی دم مارے چہ دربار آلہی
ہک مسکین غریب کمینے حاجتمند نمانے
ہکناں دی گذران ہمیشہ رُل مرسے چہ گلیاں
بول سوال کھلوتے دیکھن غنیاں دے دروازہ
غیرت دور کرن جد آون نویں امید لیاون
دیوے نہ دیوے اس دی مرضی دروازہ چھوڑیں
طالب کارن عارف کامل سبق پڑھاون آئے
ہکناں درد فراق نصیبوں مرسے چہ جدایاں
خدمت مٹھیاں بھرن تنہانوں اگے وڈا لے
ہکناں فی ں ہتھ کڑیاں سنگل بندیوان ہزاراں
ہکناں باسی ٹکڑہ لیا چشماں اوپر دھریا
ہک فجریں اُٹھ حمد سناون کھو بیسے سوچ وکھالی
ہکناں راتیں خاقے یاروں نیندیں نیند نہ آئی
بھی اک ستر لپیٹن کارن چُن چُن جوڑن لیراں
ہک پانی وچہ ڈوب لنگھائے قدرت عجب ربانی
ہکناں ٹکریاں اضید برابر ست دانے جاون
ہک گلیان چہ درور نجالے ذکر کرن نابینے
ذرہ اک سخن آوارہ بولے نہیں مجال کسیدی
صاف یقینوں ثابت ہویا واحد رب تعالیٰ
خاکی نوری ناری ہو دے کھڑا تاری جاوے
ہک سرکاروں رد روسنگن باجھ مراد دل ہارد
اس گرد ابوں باہر قدرت نہیں کسے نوں
دم سچ کیتے فرز ندر سولاں کوئی نہ عذر لیایا
دو جاکون مجال کسے دی سنتوں میرے جانی
صُمٌّ بُکمٌ ہو حیرت اندر دل کلام نہ کرسے

کیہڑا مرسل نوح پیغمبر وچہ سرکار ربانی
ہک دانے تقصیری کیتا آدم نبی یگانہ
کھاکر تن سو سالاں تائیں رو رو ہویا نمانا
گندم یاروں پاک خلیفہ نکل گیا گلزاروں
بوسے کون مقابل ہو کر کس نوں طاقت آئی
طبق زمیناں تے آسماناں سورج چند ستارے
عرش منور تھر تھر کنبے حیرت ویکھ جباری
تھوڑا سخن کیتا ابلیسے فخر تکبر والا
دور لحاظ ہویا جس ویلے شوخی بات سنائی
امروں نافرمانی کرکے کویں جوانی مانے
واحد ذات تعالیٰ اکبر صاحب غیرت عالی
جس سجدہ وچہ سرور عالم نبی محمدؐ رودے
اُس بن رکھن مارن والا دوجا ہور نہ کوئی
وِصر کلوتہ پھیریا او سنوں دو ٹکڑے کر دھریا
تا جو سب کوئی عبرت پکڑے سنکر حال نبیؐ دا
آس حمائت جو دل اندر رکھسی ہور کسے دی
کیا خطرہ شیطانوں سانوں آدم آس بنائی
آمر مقدر غیرت ہوئی خالق دی درگاہوں
جو مشکل وچہ ہور کسے نوں مددگار بناوے
کہن روائت ہکدن آدم سو یا درد رنجاناں
دلوں وسیلہ حیلہ کیتا جے میں گندم کھاسا
آمر ہویا انساں ساڈے باہجوں مددگار بنایا
واہ سبحان اللہ ربّ دا حد بندگیاں دا سائیں
ہر دم کل حیوان پرندے رکھن آس جیندی
قدر خدا دا تھوڑا جانن جیہڑا کر حق ربانان

کول جہاز تے بیٹھا اُس دا ڈوب دتا وچہ پانی
حضرت چد رسولاں نالوں کیہڑا ہور گھرانہ
اوہ گندم دن راتیں کھاوے سارا ملک بانا
موٹھاں بدلے وچ جنت دھریا صفت کریبی یاروں
اپنی مرضی روا بناوے کسے مجال نہ پائی
حوراں جنت ملک نورانی سجدے ندر سارے
کل ملکاں وچہ ظاہر باطن حکم اوسے اجاری
رحمت دے دروازے وچوں مل گیا دیس نکالا
غیرت قہر عبادت اس دی وانگ ہبا دے اڈائی
دا فر کرن کلام نہ اوہلوں مرسل نبیؐ ربانے
وچہ سرکار ہمیشہ اوہنوں کل سردار سوالی
جو کوئی ہور کسے دا رجاوے مومن کیونکر ہووے
ایسے کارن ذکر کیتا اُپر گرم عدالت ہوئی
نکتہ غیرت وحدت والا رب نے ظاہر کریا
اکو ذات صحیح کر جانن چھوڑن شرک عقیدہ
اوسے کولوں خوار کرائے غیرت پاک رہیدی
در محکم دربان سلامت دلو چہ جاوڑ آئی
چو رہیا دربانان طرفوں آوڑیا اس راہوں
مولا تال شریک بنا کر کویں سلامت جاوے
یارب تیرے عشق کھلایا مینوں گندم دانا
رہندے کول ہمیشہ ہوسان جنت چھوڑ نہ جاسان
اوسے بات نساڈے تائیں جنت کنوں کڈھایا
مطلق ذات مقدس اکبر مالک دوہیں سرائیں
بندے عقل زیادہ آہی ماری مت ایسے دی
دعوے دلوں برابر رکھن جنت اندر جاناں

مالک دا دروازہ چھوڑن جنت حرص لگاون
خاص عبادت وحدت ربدی حاجت شوق نگوئی
اس جنت چہ مال ربانان ورنہ نہیں کیندا
اے بندے توں اوس دی طرفوں تاں اج یکہ کنارا
اوہ کہنا منظور نہ ہوسی جدوں خدا نکر دیسی
ختم نہ ہوندی صفت ربے دی جو سو قوت کریئے
اے بندے نیت کاسے پھیرے خیر لوڑے سرکاروں
اپنے مالک دا دروازہ کتا چھوڑ نہ جاوے
سکتے تھیں وہ ثابت ہوئی اس چہ نمک حرامی
خاص محبت وحدت ربے دی جس لاون سماد
خاص محبت تابعداری جنہاں نبی دی ہوئی
اکھ ورودو نبی سرورتوں یاری منگ الاہوں

نام غیراں دے ورد وظیفے ہر ہر وقت بناون
حوراں کارن کجھاں مارن برائی الت ہوئی
کیونکر لیسی جس نے کیتا غیر شریک ربے دا
جے بھلکے نہیں کہنا اسنوں تقوی رب بخشنہارا
بدنا سب کوئی کرے سلاماں دوں نفع نہ دیسی
آخر ختم عدالت ہوئی سر سجا پوچھ دھر سیئے
نہ کر نمک حرامی ظلموں شرم ربے دربار دوں
ربے اور بندہ چھوڑ کے کیوں انسان سدا دے
دور کریسی نبی محمد وچہ دربار گرامی
فضلوں خواہاں اندر رب اسنوں نبی رسول کہاوے
اس طالب نوں مولا دیسی اس چہ نمک نہ کوئی
دوہیں جہانیں رحمت پاوے جا لقدی درگاہوں

نعت سرور کائنات صلی اللہ علیہ وآلہ واصحابہ وسلم

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِنْكُمْ يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ
الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ۝ پ۲ بقرہ ع ۲

بقرہ اندر رب اہل ایماناں یاد احسان کرایا
پڑھے کتاب تساں پر ساڈی کرو ایاک تمامی
نیک طریق تساں فرماوے جو تسیں کوئی نہ جانو
صفت نبی دی ختم نہ ہووے حد حساب نہ آوے
شکر خدا دا فرض ہمیشہ اُپر اہل ایماناں
نور محمد ہی سنگے وچوں جس دن چمک وکھالی
سورج رحمت چاڑھن کیتا جلوہ بانجھ حساباں
طوبیٰ رکھ سب جنت اندر عزت شان سہایا
جو کجھ عزت شرف عنایت شان رسول نبیاں

قوم تساں تھیں وچہ تساڈے کیسا نبی پہنچایا
عقل سکھاوے تساں پڑھاوے پاک کتاب گرامی
شکر ادا کے تابعداری اس دی فرض پچھانو
عبدالستارا سید قوالوں تھوڑا ذکر سناوے
جس نے گنج ہدایت کیتا سرور والی جہانا
عالم اندر روشن ہوئی شمع ہدایت والی
دوروں شام عرب عراقوں گذریا ہند پنجابوں
نور محمد طبقاں اندر فضلوں چاڑن لایا
واقف علم مجالی نہ ہوئی جبرائیل جیہا اوہا

بدر منیر محمدؐ سرور اشرف ذات رسولاں
عالم اندر سرور عالم جد تشریف لیایا
فضلاں دا ابر وساون آندا گھٹاں کرم دیاں چڑھیاں
چھم چھم فیض فوارے برسن ترشح برساتاں ورہیاں
رہبر کامل پیر حقانی قدم مبارک پایا
ملکی حاکم ملکاں اُپر لیایا حکم حضوروں
حسنؓ بلالؓ محبت اندر عالی منصب پایا
عالمگیر اکابر حاکم بدر منیر گرامی
فضل الٰہوں تخت زمین پر ایسا حاکم آیا
ہر ہر بستی گھر گھر اندر جی ملی ہدایت والی
عرب عراقوں حبشوں بصریوں سن سن آون دوروں
ایسا حاکم بھیجیا رب نے صفت نہ کیتی جاندی
امر کیتا جو ہر جھگڑے وچ حاکم کرسن تینوں
امر تیرے تھیں باہر جاون جو انکار لیاون
صادر حکم ہویا جس ویلے سنیا خلق تمامی
شاہی درجہ حضرت اُپر ختم کیتا رب سائیں
کوئی کتاب نہ نازل ہوسی پچھے پاک قرآنوں
مہر نبوت شان نبی نوں عالم دی سرداری
رب فرمایا کس شے اُپر ہوگ ایمان تساڈوں
نہ تسیں ہرگز پھیر دوبارہ پیدا کیتے جاسو
ایسا حاکم ملکاں اُپر بھیجیا خالق سائیں
چار وزیر اکابر اس دے عالیشان سُہاون
اوہ چارے صاحب ہر ملکاں پر حکم سناون چڑھ کے
ابوبکرؓ صدیق تے دوجا حضرت عمرؓ پیارا
جو کوئی تابعداری اندر خاص مرید تنہاں دا

ابر ہدایت رہبر کامل بے دیناں جھولاں
کفر ضلالت بت پرستی بستر جھاڑ اٹھایا
وحدت زور چلن پرنالے رحمت لایاں جھڑیاں
فضل سمندر ٹھاٹھ نکالی چارے طرفاں بھریاں
اکھیاں نال نابینیاں تائیں آ دربار وکھایا
شمع مبارک وحدت والی چانن کیتا نوروں
ابوجہل دا دوست ہویا جو انکار لیایا
اودوں حاضر ہویا جس نوں بدر منیر سلامی
بند و بست شریعت والا خوب طریق ٹکایا
سنیا حکم تمام شریعت کوئی مکان نہ خالی
ہر ہر دل وچ قرب حضوروں چانن ہوئے نوروں
چوداں طبقاں دی روشنائی عزت کل نبیاں دی
نور ایمان تنہاں نوں لبسی دوست پیارے جنہوں
کدی نہ چھوڑاں کہی نہ چھوڑاں اثم دوزخ جاون
کل سردار سلامی ہوون دعوی کرن غلامی
دو جا سن نہ جاری ہوسی روز قیامت تائیں
کوئی رسول نہ پیدا ہوسی بعد نبی سلطانوں
بند و بست اخیری ہویا کارن خلقت ساری
اس پچھے کوئی ہور شریعت نہ منظور اساں نوں
عذر قبول نہ ہوگ تساڈا جد انکار لیاسو
جاری حکم قانون محمد مشرق مغرب تائیں
تابعدار تمامی اودوں ملک سلامی آون
امروں باہر جنہوں ویکھن کھل اتارن پھڑ کے
شاہ عثمانؓ علیؓ کرم اللہ جانے عالم سارا
بیشک وچ دربار محمدی عالی منصب پاندا

جس نے فرق انہاں وچہ کیتا عزت دوں شاناں نوں
کافر ہوسی دور ایماناں ثابت خبر قرآنوں

ایہہ سب عزت اصحاباں نوں پاک نبی دے یاروں
قرب نبی تھیں قرب ربانی شان ملی سرکاروں

جس اکواری ویکھیا سرور پکڑی تابعداری
اوہ بھی انہوں نیڑے ہوسی جنت برخورداری

بے مانند خداوند عالم عالم سرجن ہارا
بے مانند رسولاں وچوں نبی رسول پیارا

پر تقصیری دشمن بدا جدوں نبی دل آوے
اُس پر مولا راضی ہووے غضب عذاب بناوے

جو دربار محمدی اندر حاضر ہویا سوالی
رب نے اپنا دوست کیتا رحمت موج وکھالی

جس نوں حب نبی دی ناہیں تابعداری یاروں
بھاویں چاہے بابے ہوون وڈ گینے درباروں

نافرمان نبی دے اُتے بخشش نہیں کریندا
عابد زاہد ولی سداون جنت رب نہ دیندا

امر نبی دا جو کوئی منکر بدعت شرک کماسی
جیکر توبہ باہجوں مرسی کدی نہ جنت جاسی

جو قانون محمدی وچوں باہر قدم ٹکاوے
دائم دوزخ اس دے کارن حکم سنایا جاوے

عذر سوال قبول نہ اُس دا کوڑ جواب وکیلاں
کونسل چار اماماں والی خارج کرسن پیلاں

بار پیزار کڈھن درباروں جیوں مثل دکھالے
قدم نبی دے پکڑن باہجوں غلطی کون نکالے

ایسا حاکم سرور عالم صفت نہ کیتی جاوے
امر عدالت اس دے اندر دوجا دخل نہ پاوے

سب اصحاب وزیراں اس دا اڈر دا حکم سنایا
امروں باہر چونہاں اماماں ناہیں قدم ٹکایا

کر گئے امر جو نال حدیثاں ملے بات اساڈی
اسنوں چھوڑ حدیث قبولو ایہو نجات اساڈی

ایسے کارن بھیجے رب نے منشی ملک نورانی
کس نے کیتی تابعداری کس نے نافرمانی

لکھ لکھ حال تمام فرشتے پیش عدالت کردے
قلم عدالت ہر یک اُتے عین برابر دھردے

منکر سنت امر حدیثوں مشرک شخص فلاناں
تابعدار مرید فلاناں اہل نفاق فلاناں

ہر دن رات تمامی دفتر پیش ہوون سرکارے
جس نے نافرمانی پکڑی سنتوں باہر پیاتے

باہجھ تاریخ مقدمہ اس دا پیش نہ کیتا جاوے
جس دن پھڑ ہتھ کڑیاں ہارن جمیاں کو ان باپ چھڑاوے

یعنی حکم ہوئے سرکاروں لیا ہو شخص فلانا
صاحب زور سپاہی آون سن فرمان ربانا

عزرائیل گرامی نامی بہت سپاہی لیائے
جوں جوں امر ملے سرکاروں پکڑ چلاناں کرائے

گل وچہ سنگل پاون آتش پکڑن پھیر کے ڈوروں
امر محمدی موڑیا جس نے آوے حکم حضوروں

مددگار حمایت والا کوئی نہ یار تنہاں نوں
پیش عدالت نبی محمد دیوے کنڈ جنہاں نوں

رب فرمایا سچا نبی محمد ہیں سردار بنایا
اس نوں بخشاں جس نے اس دا سر فرمان اٹھایا

اُس دا مُنکر ساڈا دشمن شرک تکبّر یاروں
ہووے قبول نہ توبہ اس دی نہ کوئی مدد آوے
لے پر جو کوئی وچ حیاتی چھوڑے برا عقیدہ
ہک سنت کوئی پاک نبی دی نال پیار منیندا
سچ محبت نال نبی نوں جو کوئی وتّھیں آیا
شاہ جنت دا شاہ رسولاں سوہنے شملے والا
جیندے جھنڈے ہیٹھ تمام مرسل نبی کھلوسن
ہر نقصانوں ظاہر باطن دین محمدؐ پیارا
اُمت اپنی نوں فرماوے عیسیٰ نبی ربانا
جاں تک نبی محمدؐ اُپر نہ ایمان لیاؤ
ایسے وچ تمام پیغمبر آپو اپنی جائیں
نال محبت حضرت موسیٰ منگے شوق دعائیں
ابوبکرؓ نے ویکھ نبی نوں ہو قربان الایا
کہے بلالؓ دیوانہ شوقوں ہو رہا حاجت تینوں
وحدت والے شیشے وچوں جس نے جھاتی پائی
نال فرشتیاں ابو ہریرہ کھیڈن چڑیا آسمانی
عرض سنائے ابو ہریرہ تیری تابعداری
حمد خدا نوں جس نے ایسا نبی رسول دوایا
حضرت عیسیٰ ہک حالت نوں ایہہ گل کہندی سُنیا
شکر ہو لے حضرت عیسیٰ نرم کلام زبانی
سبھ مبارک اُنہاں تاں نوں فضل رحمت خالق عالی
بس میاں سب دولت لدی نبی محمد یاروں
راہ توحید دکھاوے سوہنا کرکے پیار بولاوے
مشرق مغرب تائیں ہوئے عالم دی سرداری
تابعداری نبی دا جے ہک نیک اعمال کماوے

دائم نار جہنم اس نوں دور ہووے درباروں
شرکوں نسل خراب جہاں دی کون اپیل کراوے
ساتھ نبی دے پیار رب نوں تابعدار نبیؐ دا
شان شہادت سو اصحاباں اسنوں خالق دیندا
جا ملیا جیوں رب اپنے نوں اتنا درجہ پایا
شاہ عرب دے یار عاصیاں کارن بھیجیا رب تعالیٰ
فضلوں تابعدار نبی دے اُس تھیں دور نہ ہوسن
موسیٰ تے ادریس جہاں نوں دین محمدؐ پیارا
ساڈے کلمے نہیں تساں نوں جنت وچ نہ جانا
تاں تک نہیں قبول عبادت کدے نہ جنت جاؤ
کر گئے وار و وار تاکیداں اپنیاں قوماں تائیں
یارب وچ محمدی امت مینوں حشر اٹھائیں
اس راہبر نے رب دے اسانوں آ دربار وکھایا
یا نبی اللہ دور نہ ہوواں حاضر ویکھاں تینوں
ویکھ جمال پیارے والا حاجت رہی نہ کائی
توں کس عمل پہنچا جیوں ایتھے پچھیا نبیؐ حقانی
جس تھیں حاصل ہوئی اسانوں عزت عظمت بھاری
اُس گھر ساری دولت حاضر جس گھر حضرت آیا
لکھ مبارک اس مائی جس حضرت عیسیٰ جنیا
کہن لگے اس عورت تائیں خاص رسول حقانی
جیہڑیاں ماواں امت جنسن نبی محمد والی
منکر دور رہوسن درباروں نہ کر ترک پیارو
کرے ضمانت گنہگاراں جنت گلی دکھاوے
اس تھیں بہتر پاک نبی دی کرنی تابعداری
دس نیکی وچ دفتر اُسدے رب کریم لکھاوے

شان محمد دی ختم جو کرسی کسے نہ طاقت کوئی
جس دی امت کارن نبیاں منگی عزت ہوئی

اُس دریا وچہ پار اُروں نظر کنارہ نہ آون
جبرائیل جیہے وچہ اس دے حیرت غوطے کھاون

عالم فاضل دفتر منشی خاکی نوری ناری
ختم نہ کرسن صفت نبی دی عاجز خلقت ساری

ہیں کجھ حیلہ دل نہیں کیتا جے منظوری پاواں
فضل الٰہوں وچہ مریداں ہیں بھی لکھیا جاواں

نظم در مدح آں ذات عالیہ درجات صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

شکر ہمیشہ رب دا کرئیے حافظ یقین ایماناں
جس دی طرفوں نبی محمد حکم سناون آیا

دین نمانی درود نجانی ساڑی شرک نفاقاں
رحمت بادل جھڑیاں لایاں فضلوں ساون آیا

کون محمد بن عبداللہ عربی مکی مدنی
حضرت عیسیٰ اول جس دی خبر سناون آیا

عرب نہیں سب روشن نوروں پھیر سہاگن ہوئی
گھر گھر بدر منیر نورانی چانن لاون آیا

بیہدیناں بھولاں کارن کرم کیتا رب الٰہی
رستہ وحدانیت والا پھیر وکھاون آیا

دور ہویاں سب کفر کتاباں علم فریب شیطانی
ہر دل نہیں خوشخبر سنا کر شبہ ونجاون آیا

شاہ ہو کارہ ہزاراں کیتے دولت وحدت والے
مسکیناں محتاج غریباں نال لاون آیا

فاتبعونی حکم سنائے خالق دی سرکاروں
کامل پیر ہدایت والا سبق پڑھاون آیا

منقول جا تھے حکم سنا تھے کرے بلند آوازہ
ہیں مختار خلائق سب نوں دین سکھاون آیا

جس پکڑیا ہتھ نبی دا اوس نوں رب اس دا ہتھ پھڑیا
شاہ فرمان قرآن ربانا حکم چلاون آیا

آکھیں جس نے رب نوں ملنا ملو شتابی مینوں
ہیں مشتاقاں وچھڑیاں دے میل کراون آیا

جیکوئی حب خدا دی چاہے کرے محبت میری
راہ مولا دے بے خبراں نوں راہ فرماون آیا

[illegible] جاہل اتھے کنگے ڈورے
مخبر صادق قہر عذابوں دور ہٹاون آیا

عرش منور گھر گھر کیتا عشق دیوانہ
اُس دے جاتا میرے سرے آپ قدم رکھاون آیا

رفرف شوقوں کھلی ہوئی ادبوں کھلی اڈیکے
پیر حقانی میرے آپ تکیہ لاون آیا

جنت دے دروازے کھلے حوراں زینت بھریاں
خدمتگاراں کارن حضرت کرم کماون آیا

شہد کنڈل دودھ شیریں لذت نادر کوثر سوئی
فضل الٰہوں ہر ہر جائیں نور کھنڈاون آیا

شوقوں کعبہ گھر گھر کنبے ڈولی زمین کھلوچیا دل
اصلی وارث ورثہ اپنا قبضہ پاون آیا

بند ہوئے دروازے دوزخ روز قیامت تائیں
جنت حوراں بولن مرحبا آون آیا

جھڑ گئے زمین پر اُلٹے ہو کر ٹھاکر بُت مکالے
نال محبت کرن روایت کیتا زمین آوازہ
عبد مناف تے ہاشم مطلب رہنے روشن کیتے
جنہاں دلاں پر ازلوں فضلوں نظر کرم دی ہوئی
اِنَّا اَعْطَیْنٰکَ الْکَوْثَرْ اس بخشش ہو یا درگاہوں
غرق ہوئے فرعونی لشکر جیونکر صفاں اٹھایاں
دکھن پورب مشرق مغرب اندر ہوں کل سلامی
ہتھ وچہ ملی کتاب حضوروں جس وچہ حکم تمامی
بُھل گئے بُت بلال ہوراں نوں کیتے عشق دیوانے
جنہاں اَلَسْتُ بِرَبِّکُمْ سُن کے پیتے عشق پیالے
توں معبود عبادت لائق آکھیا جنہاں خدا نوں
واہ سبحان اللہ کیا رحمت جاگے بھاگ غریباں
نیک نصیب جنہاں دے ہیں حاضر ہو گئے سن کر
اَنَا رَسُوْلُ اَنَا رَسُوْلُ کرم کیتوں فرماوے
کفر جہالت مُلکاں جاڑے ظلموں شرک نفاقاں
ستر گنہ چمکارا مارے تیغ مبارک جس دی
پُشت مبارک مُہر نبوت عالم دی سرداری
ظاہر سوہنا باطن سوہنا ذات صفاتوں سوہنا
منع کرے جیویں یار سکندر غرق ہووندے راہوں
جُدا کیتے سب جھوٹے فرقے جُدا بازار محمدی
پہنچن دُور اُجاڑ بلائیں منع خیالوں جانوں
اہل نفاقاں کفر طلاقاں ملیا نور ایمانوں
قدر محمدی طالب جانن عاشق یار دیوانے
ربّوں ملن مرید محمدی پاون نور نظارہ
منع نہ کرسے جہاز محمدی جاون چڑھ جاون

فارس ملکوں حکم ربّ دے تھیں اگ بجھاون آیا
میرا عرش منوّر نالوں شان وِدھاون آیا
آمنہ تے عبداللہ دا دربار سوہاون آیا
انہاں لا نو چہ وحدت والی دولت پاون آیا
ہو گیا معلوم مریداں تائیں جدوں پلاون آیا
سن لشکر ابو جہل ہوراں دی بیخ اٹھاون آیا
عالم اندر سیّد عالم حق بتاون آیا
کرم کمائے حق فرمائے نہیں چھپاون آیا
نال محبت حق حق بولن حق سمجھاون آیا
دوجی واری پھیر تنہاں نوں جام پلاون آیا
اوہ میثاق مریداں تائیں یاد کراون آیا
او گنہاریاں مسکیناں دا بھار اٹھاون آیا
بول پیار یا صدقے جاواں کیا بتلاون آیا
اَنَا بَشِیْرٌ اَنَا نَذِیْرٌ خبر پہنچاون آیا
ملکی حاکم ملکاں وچہ شور مٹاون آیا
ربّ دیاں نافرماناں اُپر جنگ مچاون آیا
دین کفر دے جھگڑے اوپر مہر لگاون آیا
سبھے مانند رسولاں وچوں اُساں بلاون آیا
غرق نہ ہوون دوزخ اندر حد وکھاون آیا
بہتر سد سکندر نالوں سد بناون آیا
بھیجیا ربّ نمانیاں تائیں ساتھ رلاون آیا
پاک دلاں دل پاک حضوروں نور رساون آیا
اوہ کیا جانے جو کوئی شرکوں عمر گواون آیا
اوہ کیا جانے جو نفسانی موج اڈاون آیا
پکڑ نار جہنم کولوں پار لنگھاون آیا

نوح پیغمبر جیہیں دا سوہنا صاحب شان مہانا
رنگن نور پیارے والی فضلوں رنگ کریندی
قدر نبیؐ دا ظاہر ہوسی نافرماناں تائیں
نبیاں وچ دل تھوڑے ہوسن دوجا کون گھرانا
آتش بدل بن بن دگن اوپر نافرماناں
کرے آوازہ دوزخ لیاؤ مشرک بد عتیانوں
رو رو کرسن وڈھسن کافر کون قبول زاری
حوراں ناچ وکھاون شوقوں مجرا بھرن محمدی
جبرائیلؑ نبیؐ دا گھوڑا اوگاں پکڑ کھلوسی
ملسن ٹکٹ محمدیاں نوں جنت اندر جاون
ابن فلانا ابن فلانا فضلوں جنت جاوے
جس نوں چاہن کرن ہدایت رتبہ نہیں رسول لال
یارب ساتھ رسول ملاویں سن خوشیاں سن یاراں
میں کیا صفت نبیؐ دی بولاں پر تقصیر نمانا
رہیوں صفت معلوم نبیؐ دی جیندا دوست پیارا
ہو قربان زبان نمانی شکر خدا دا کردی
یارب بے حد ساڈے پر توں احسان کمایا
یارب دے توحید پیالہ شوقاں والا مینوں
ہور زیادہ حب نبیؐ دی بخش کرو ازاری
جس نوں حب زیادہ رروی نبی محمدؐ نالوں

بھریا پور غریباں فضلوں کندھی لاون آیا
وحدت لاگ مربی سوہنا رنگ چڑھاون آیا
جس دم سورج آتش ہو کر جسم جلاون آیا
اگ النبہ محشر نوں جد زمین تپاون آیا
جس دم دوزخ غضب باناں طبق ہلاون آیا
تابعدار محمدیاں نوں نہیں ستاون آیا
جنت دیوں جس دم حضرت قفل اہاون آیا
اسرافیل داؤد نبیؑ جد راگ الاون آیا
سر پر نوروں رحمت سایہ چھتر جھلاون آیا
نبیؐ سلام کرن جد سرور ٹکٹ دلاون آیا
باقی کافر مارن آہیں دوزخ کھاون آیا
سچا حکم سنا کر حضرت خوب جگاون آیا
عبدالستار کمینہ جس دی مدح سناون آیا
اس دریاوچہ ترنا مشکل دور مکان ٹکانا
دوستدا حق دوست جانے دوجا کون بیچارا
اوہنوں قلم دیوانی ہو کر سر سجدے وچہ دھردی
سید نبیاں دوست اپنا ساڈا پیر بنایا
دور رکھیں سب ہرن دشمن شرم کریں تینوں
جویں اویسؓ محبت اندر دند سکیتے قربانی
کنے وہاڑے دوزخ ملسی اس پر اسید ہر دلی

قصیدہ در نعتِ سرورِ کائنات صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم

یارب حب زیادہ سانوں ہے درکار محمدی — بلبل شوق میرے دی چاہے جنت گلزار محمدی
کھلا گنج فضیلت والا خوش دربار محمدی — کیمیا گر دی لوڑ نہ رکھن شاہو کار محمدی
کل محتاج کمینے کافر دور پھرن نمانے — دیکھ جمال نبیؐ دا روشن سب دربار محمدی

ٹھاٹھاں مارے چاروں طرفے رحمت پاک ربانی
جنت عدن مراداں حاصل وچہ دربار محمدؐ ہی
بھاویں کافر مشرک آون فیض تیار محمدؐ ہی
روشن مشرق مغرب تائیں خوش دربار محمدؐ ہی
چودہیں طبقیں چانن ہویا خوش انوار محمدؐ ہی
جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ شان اظہار محمدؐ ہی
او گنہاراں میں بخشاساں سچ اقرار محمدؐ ہی
یارب موتوں پیش کھالیں خوش خسار محمدؐ ہی
بخشش مکان نمانیاں تائیں گرد جوار محمدؐ ہی
بے نقصان عذاباں تھیں چھڑن بیڑا پار محمدؐ ہی
عبدالستار مدح کہیں اصحاب کبار محمدؐ ہی

پر پر زینت زیور مومن سنت ہار محمدؐ ہی
اوہ تحقیق پیارا ربنوں جس نوں پیار محمدؐ ہی
پلو وچہ و نگن رنگ اتارے لاکھ ہزار محمدؐ ہی
کرسی عرش منور جنت صدقے وار محمدؐ ہی
جنت حوراں ملک نورانی خدمتگار محمدؐ ہی
صدقے تاج کرے سلیمانی خوش دستار محمدؐ ہی
مار کفار اسلامی کیتے حق تلوار محمدؐ ہی
مولوں بعد اٹھائیں ساتوں وچہ شمار محمدؐ ہی
کرکے فضل بلاویں ساتوں تابعدار محمدؐ ہی
دم دم لاکھ درود نبی نوں بھی سبھ یار محمدؐ ہی
فضل کنوں منظوری پاویں وچہ سرکار محمدؐ ہی

مدح چہار یار رضی اللہ عنہم

بعد نبی تھیں افضل اشرف چارے یار نبیؐ دے
وچہ توریت انجیل خدا نے بھیجی صفت تنہاں دی
نبیؐ کہیا جیویں کلمہ میرا عیب گناہ لے جاوے
جیویں کر حب علیؓ عثمانؓ دی نوں برابر ہووے
رکھ ہدایت رحمت بھر یا رب نے نبیؐ اوپایا
سوہنے چارے ڈال عجائب بخشش کیتے رب سائیں
جس ڈال نوں کوئی سوالی کر کے آس بلاوے
تابعداری کارن مومن جس ڈالی ہتھ پاسی
جُسہ چوانہدی مومن تائیں پاس رسول پہنچاوے
عبدالستار ایہ شکرانہ ادا نہ کیتا جاندا
اوہ چارے ڈال نورانی سوہنے کیا صفت ثناواں
حضرت آکھیا ابوبکر نوں جس دن پائی جایا

عالی درجہ شان تنہاں نوں ساتھ پیار نبیؐ دے
جبرائیل خدا دی طرفوں خبر قرآن لیاندی
حب صدیقؓ عمرؓ دی اینویں مومن نوں بخشاوے
گھٹ جانے کافر ہووے اس وچہ شک نہ کوئی
جنت بدی وچہ ہرا شدا میوے بھار جھکایا
شاخاں وکھن پورب گیاں مشرق مغرب تائیں
اوسے رکھ دا میوہ لبسی جس طرفوں کوئی آوے
اوہ ڈالی اس مومن تائیں جنت وچہ لے جاسی
حب نبیؐ دی عاشق تائیں مولا نال ملاوے
فضلوں رب نے کیتا تینوں تابعدار چوہاں دا
چار نشان حشر وچہ ہوسن رحمت والیاں چھاواں
خوش فرمان خداوند عالم جنت نوں فرمایا

اے جنت ایہ اللہ کا پیارا ایسا دوست تینوں
نبیؐ کہیا جد نامے عملاں ملسن لوکاں تائیں
ایہ کجھ خوف نہ کریں پیارے خوف عدالت یاروں
جس دروازیوں جنت جاہون ہر طرفے منظوری
عمل تساڈے تولن کھولن مرضی نہیں اساڈی
جنہاں محبت ساڈی آہی امر کرو سبھناں نوں
اے محبوب میرے پیارے راضی لوڑاں تینوں
ابابکرؓ دے یاروں جنت جاسن لکھ ہزاراں
تاریاں دے ل عائشہ بی بی نظر مبارک پائی
عدو حساب کسے نہ پایا کتنے انبر تارے
یا نبیؐ اللہ تنیاں نیکیاں دفتر ہین کیہڑے
ایہ وچ مشکوٰۃ شریف نبی تھیں خبر حدیثوں آئی
عزت شان صدیق ولی دا کیا ذکر سنبھالاں
داڑھی دچوں وال مبارک ہو کر جدا جو آیا
جا جھڑیا وچ قبر تسانے بخشدے رب سارے
بہت فضیلت شان تہاندا کتنا ذکر سناواں
یاد کراں ہن عمرؓ سوہارا یار نبیؐ دا پیارا
کتنے کم پسند جو ہیسن حضرت عمرؓ ولی نوں
خوف کفاراں تھیں سب مومن اندر پڑھن نمازاں
جس دن عمرؓ ایمان لیایا رحمت فضل غفاروں
ابو جہل نوں غم دلگیری حیرت ہوش وچھائی
رلے ملے وچہ رہندے آہے مومن نیک ربانے
عمرؓ کہیا پڑھ ظاہر کلمہ پھر اک بات سناو
حکم نبیؐ دا بند جو کردا امری طرفے آوے
کجھ کفار کلام نہ کیتی ویکھ عمرؓ دا سایہ

جو کوئی اس دا دوست ہوسی وہ کوئی ملسی تینوں
ابو بکرؓ نوں نامہ ملسی حکم کرے رب سائیں
اٹھے در جنت دے کھولے تیرے شوق پیاروں
وچہ دربار نورانی کرسی درجہ قرب حضوری
کرسی عرض صدیق پیارا وچہ سرکار خدا دی
کلیاں جاواں جنت اندر چھوڑ محمدؐ یاراں نوں
لے جا اپنے دوست سارے رحمت شہراں تینوں
جو کرن بے ادبی کافر ہوسن جاسن دوزخ نارا
عرض سوال نبیؐ نوں کیتا مسلماناں دی مائی
طاقت علم شمار نہ رکھن جن ملائک سارے
حضرت آکھیا بیشک تیں نوں دفتر باپ تیرے دے
بیدیناں نوں غصہ چڑھسی ہن نہیں لوں بنائی
ہکدن گھر اپنے وچہ بیٹھے کنگھی پھیرن لالاں
اُڈ گیا اس دن وچہ ہوا دے راوی ذکر سنایا
جبرائیلوں سنکر خبراں دسیاں نبیؐ سوہارے
اس دفتر وچہ نہیں سماندا رب دی قسم الاواں
جیہندیاں کرے قبول صلاحیں خالق سر جہنہارا
دسے طور کلام اللہ وچہ آگیا حکم ربے لوں
یا رب دین سلامت رکھیں کر دے کھڑ نیازاں
کلمہ لول بلند سناندا مرد اگیا بازاروں
بت پرست کفار قریشاں چولے اگ پائی
ڈر دے دلاں ہر دین نہ کر دے ظلموں نت ستانے
دین چھپاون جان بچاون ساڈوں بات نہ بھاو
سر انکار رسول نبیؐ دا کوئی سلامت جاوے
جدا کیتے سب مومن کافر شان فاروقی پایا

دین اسلام نوں آدمیاں دی صورت بن کر بیسی
وچہ میدان بڑا جویں حاکم آن زیارت دیسی

پچھدا پچھدا محشر اندر پاس عمرؓ دے جاوے
دوست کارن نال محبت جیونکر دوست آوے

ایہہ کہسی جو طلب زیارت آہی اساں تساڈی
عالم اندر ظاہر کیتی عزت تساں اساڈی

عدلوں نور نشان عمرؓ نوں ملسی پاک جناوں
صاحب عدلاں سایہ ہوسی بچسن حشر عذابوں

اکدن ہس کر عمرؓ ولی نوں کہیا رسول سچاویں
بھاجڑ پوے شیطاناں تائیں توں جس طرفے جاویں

بھج بھج ڈگدے منہ پرنے پھر اٹھدے دھرتی جھڑوے
جنوں سنن آواز تساڈا اگاں نہ ہوون ڈروے

حضرت انس کہیا جد مسجد نبی اللہ دا آوے
عمرؓ صدیقؓ سوا ہور کوئی اتاں نہ نظر اٹھاوے

لَوْ کَانَ بَعْدِیْ نَبِیٌّ لَکَانَ عُمَرُؓ

نبیؐ کہیا جد سانھیں پچھے نبی خدا کوئی کردا
بیشک عمر ہوندا پیغمبر صاحب عقل فکردا

اپنی شاہی اندر توڑیا جو اس نے بت خانہ
نو سو گنتی اندر ہویا سن لے یار یگانہ

نو سو مسجد وچہ گراواں عمرؓ ولی بنوائی
نو سو قلعہ کفاراں اپر فتح مبارک پائی

جس نوں پیار عمرؓ دا اوہ راوہ پیارا سروردا
جو ہے نافرمان "تنہاں دا کافر ہوکر مردا

صاحب قوت غیرت والا عمرؓ امیر اکابر
تکے وچہ سردار نہ کوئی کرے کلام برابر

خدمتگار کھلوتے کنبن کھانا کھان جے آوے
ہیبت خوف غلاماں تائیں دہشت خون سکاوے

جدوں نبیؐ ول حاضر ہویا کل باتاں اٹھ گیاں
عشق اللہ ول چہ نوروں رحمت نہراں پیاں

دل مسکین صفائی بھریا شوخی شان بھلایا
نور ہدایت چانن کیتا گھروالا گھر آیا

مال وتا سب اوہ مولا دے شوق محبت یاروں
دل درویشی تن مسکینی کرن قبول پیاروں

اکدن گئے ضیافت کھاون پاک رسول پیارے
ساتھ گئے اصحاب نبیؐ دے جو سن حاضر سارے

کھا چکے سب صاحب کھانا عمرؓ پچھیرے آیا
تکہ اس وقت اخیری اندر آن جمال وکھایا

جا تکہ تنگ مجالس اندر جدوں دھیان کیتونے
اوہلوں جوڑیاں والی جا تکہ بیٹھ مکان کیتونے

باقی ہانڈی دا کجھ پانی ٹکڑے پارہ پارہ
راضی ہوکر کھاون لگا حضرت عمرؓ پیارا

تاں اس وقت عمرؓ دی طرفے ڈٹھا نبیؐ ربانے
طور مسافر نظری آیا جویں غریب نمانے

وقت عمرؓ دا یاد پیو سنے ماں نے موج امیری
دین قبول عمر نوں ہوئی ساڈے ساتھ فقیری

درد محبت ساتھ عمرؓ نوں کہیا رسولؐ تداہیں
کہو عمرؓ نوں اساڈے اپر راضی ہیں یا ناہیں

ہتھ وچہ ٹکڑا بکڑیا ہویا بولیا ہو قربانی
قسم خدا دی ٹکڑیاں اندر ڈاہڈیاں لذتاں آیاں
راضی ہو کر حق عمرؓ دے بولیا نبیؐ دعائیں
دُھپ لگی تاں سورج دے ول نظر مبارک پائی
کلمل آئی عالم اندر غیرت خوف الٰہوں
نہیں قیامت نازل ہوئی پاک خدا فرمایا
عمرؓ دعا کرسی تاں سورج روشن ہوگ دوبارہ
نبیؐ کہیا تاں پاس عمرؓ دے خلقت ہوئی سوالی
تابعداری کنوں نبیؐ دی عالی درجہ پایا
بعد عمرؓ عثمانؓ ولی تھیں ہیں قربانی جاواں
جبرائیل آئے تاں اولوں آکھے پاک نبیؐ نوں
محشر وچہ نشان شرم دا الستی وس پیارے
حضرت عائشہؓ خبر سناون پاک نبیؐ فرمایا
ستر ہزار جو عاصی مومن لائق دوزخ ناراں
ہک میت پر سرور عالم پڑھن جنازہ دھانے
آکھن سیں جے پڑھاں جنازہ ایہ بخشیندا ناہیں
یا نبیؐ اللہ عیب کی اُس پر کیسے سوال سُنایا
اُس وا دشمن رب دا دشمن بھی اوہ دشمن ساڈا
ایہ خبراں سب نال حدیثاں جو ہیں آکھ سنایاں
بس تھیں بعد علی کرم اللہ خوبی بے اندازہ
موسیٰ نال جو ہارونؑ بھائی ساتھی نبیؐ پیارا
اَنْتَ مِنِّیْ وَاَنَا مِنْكَ آکھیا حیدر تائیں
دشمن تیرے دشمن رب دے دوزخ اندر جاسن
جدوں ہا سینے سرور عالم قدم مبارک پایا
ہک ہک بھائی نبیؐ بنایا سکے والیاں تائیں

کوئیں نہ راضی ہوئے جس نے پایا پیر حقانی
گوشت زردے تے مٹھیایاں سب قربان کرایاں
ہک دن گودڑی سیون بیٹھے سُن ہن ذکر سنائیں
اد یوں سورج نظر نہ جھلی چھوڑ گیا روشنائی
جبرائیل سلام نبیؐ پر لیایا حق درگاہوں
تپش لگی اج سورج دیول عمرؓ وسیان لگایا
نہیں تاں روز قیامت تائیں ہوسی ایہو اندھارا
راضی ہو کر دعا فرمائی سورج لاٹ دکھالی
اندر عشق نبیؐ دے سر تھیں ماہیو گھول گھمایا
جنت وچہ ہمسایہ ساڈے آکھے نبیؐ سچاواں
کہو سلام علیکم میرا شاہ عثمانؓ ولی نوں
کرگ شفاعت بہت مُریداں خالق دی سرکار
رب دی طرفوں ساڈے تائیں وحی پیغام سنایا
جنت وچہ طفیل عثمانے جاسن بابجھ شماراں
دُور کھلوتے اس دے کولوں خاص حبیب ربانے
اس پر قہر ربانا نازل غضبوں دوزخ بھاہیں
نبیؐ کہیا عثمانؓ ولی دا اس نوں پیار نہ آیا
دائم جاسی دوزخ اندر سکے رسولؐ خدا دا
کرن محبت تابعداری رحمت مومن بھایاں
جس دے ہتھیں توڑیا رب نے خیبر دا دروازہ
اوویں علی اساڈا بھائی سکے حبیب ہمارا
تو ہیں تھیں ہیں تھیں بھائی فضل کنوں رب سائیں
دوست تیرے جنت اندر قرب حضوری پاسن
سب انصار مہاجراں اُتے رب نے جد کرم کمایا
کھاون ورتن وسن رل کے مدد کرن ہمراہیں

باقی حضرت علیؓ اکلا حیرت وچہ کھلویا
میںنوں کوئی نہ ملیا بھائی ایس خیالوں رویا
سرورِ عالم نے فرمایا اسیں تساڈے بھائی
ہور بناون کارن ہرگز حاجت تساں نہ کائی
جنت اندر بھائی دووین آکھے نبیؐ ربانا
دنیا وچہ بھی میں توں بھائی کیوں دل کریں نمانا
محشر اندر ہر سخاوت نور نشان علیؓ دا
شاہ ولایت ختم خلافت پیارا پاک نبیؐ دا
حمد ہزاراں پاک خدا نوں شکر کرو سب کوئی
نال نصیب جنہاں نوں دل وچہ حب چوہاں دی ہوئی
جویں شفاعت نبیؐ دا تکیہ کارن او گنہاراں
حب چوہاں دی یاروں جنت جاسن لکھ ہزاراں
لکھ عبادت کرے سخاوت راوی خبر سناوے
چوتھے یاراں دی حب پوری دوزخ دھریا جاوے
حب کرے جو چوہناں یاراں دی حب نبی تس ہوئی
حب نبی دی حب خدا دی اس وچہ شک نہ کوئی
رافضیاں کر فرق بے ادبی چایا قہر الٰہی
بدعتیاں کر ضد حدیثوں منہ تے ملی سیاہی
برحق چارے یار نبی دے صفت نہ کیتی جاوے
وچہ قرآن دے شان جنہاں دا آخر خدا فرماوے
یارب ہر اک نوں میری طرفوں تنہاں درود پہنچائیں
ادب سلام صلوٰۃ ہمیشہ روز قیامت تائیں
اس تھیں بعد جو حرم نبی دے سبھناں شان گرامی
دلوں بجاوں نال یقینے دعوے کرو غلامی
جبرائیل نبیؐ دے گھر وچہ جد پیغام لیاوے
ادبوں باہر آن کھلووے حرماں تھیں شرماوے
سب حرماں دا ادب برابر کل مومن دیاں ماواں
شرم لحاظ تنہاں دا رب نوں میں کی صفت سناواں

مدح دیگر اصحاب رضی اللہ عنہم

بھی اصحاب جو عام نبیؐ دے عالیشان تنہاندا
جنہاں نبیؐ دی مجلس حاصل شان نہ گنیا جاندا
سبھناں اُتے محلے راضی صاحب عظمت سارے
سبھناں شوقوں پیش نبی دے جاناں تے سر وارے
طلحہؓ زبیرؓ تے ابوہریرہؓ حسنؓ بلالؓ سہارا
جنہاں پیارے دوست کارن چھوڑیا وطن پیارا
عبداللہ بن مسعود جو پایا دائم قرب حضوری
ہر دم پاس رسول اللہ دے جلوہ پاون نوری
جوڑا اتے دچھاونا اس بن ورقہؓ کیسے پایا
ابن عباسؓ نعیم تے جابرؓ عزت شان سوایا
سعد عمار تے عبداللہ عبداللہ انصاری
ہور معاذؓ چڑھائے جس نوں پہلے بنی غفاری
کل مہاجر تے انصاراں بہت درود پہنچاواں
شان بیان نہ ہووے تھیں دفتر لاکھ سناواں
میں سبھناں دے قدماں ہاکوں سرماں پاون ہارا
دل وچہ حب امید توں صفت سناون یارا
جنہاں نبیؐ دی مجلس فضلوں میرے پیر تمامی
سبھناں قرب حضوری پایا عالی شان گرامی

نبیؐ کہیا ہکو ار ڈٹھا جس نال ایمان لیاسے مینوں ۔ ساتھ کراں لبھاواں جنت یاد کراں ہر کینوں
جو کوئی سنکر منے ساتھوں کہے رسولؐ خدا دا ۔ ڈٹھے باجھ ایمان لیا یا اس پر فضل زیادہ
سن حقے اس شان اچیرا ویکھن والے ناہوں ۔ اے مومن چھڈ بدعت شرکاں رحمت ہکھ کمالوں
اے مومن کر حب نبیؐ دی پاویں اجر ثواباں ۔ حب نبیؐ دی سچ جنہاں نوں کرسن چھوڑ حساباں
نبیؐ کہیا کوئی دوست کولوں جدا نہ کیتا جاسی ۔ مشرق مغرب فرق ہتے ہوئے وسنت لب ملاسی
حب نبیؐ دی نہیں جنہاں نوں نہ فرمان اٹھاون ۔ مجلس وچ سنا کر کلمہ فیر نہ تھا ہو آون
وچ فرقان خدا فرمایا وقت حشر جد ہوسی ۔ بہت لوکاں نوں شید کراون آپ رسول کھلوسی
ہر دل وچ امید شفاعت امر حدیث ہمارے ۔ ایہو شفاعت ہوسی حضرت آپ چاالاں کرائے
کرن منشا نبیؐ دا کہنا خیریں گذریں تینوں ۔ انہیں سرکا حنفی بن بن زور دکھائیں مینوں
امر نبیؐ دا راضی ہو کر جس نے سر پر چایا ۔ رب نے ساتھ نبیدے اسنوں کر اصحاب کدایا
جے آسمان زمین تمامی کاغذ ہوون بھائی ۔ شان اصحاب نبیؐ دا لکھیئے ہوندی نہیں سمائی
ملک کرے اصحاب نبیؐ دا دفن جے کیتا جاوے ۔ برکت قبروں ملک تمامی بخشش رحمت پاوے
کون سناوے شان اصحاباں جیندی حد نہ کائی ۔ شان غلاماں ذکر سناوے کیسے مجال نہ پائی
واہ قربان غلام نبیؐ دے عالی شان جنہاندا ۔ خاص غلام مقصد ماسی نال بیان تنہاندا
عالی شان غلام نبیؐ دے دعوے جنہاں غلامی ۔ طبق زمین آسمان تنہاں نوں کیتے رب سلامی
وچ سرکار محمدی ہر دم قرب حضور تنہاں نوں ۔ کدی کدائیں اوہ گل [illegible] جبرائیل جیہاں نوں
جتنال وصال جمال محمدی انہاں غلاماں پایا ۔ ایسا قرب نورانی ملکاں بیشک [illegible] آیا
درجہ غوثاں قطباں ولیاں حد حساب نہ آوے ۔ جیوں کر عزت شان غلاماں دوجا کوئی نہ پاوے
خوابے وچ غلام نبیؐ دا جس نوں رب کہاوے ۔ لاکھ عبادت والا زاہد ایسا شان نہ پاوے
یا رب حرمت نبیؐ محمد ہور اصحاب کراماں ۔ بخشش محبت وحدت سنت [illegible] غلاماں
فضلوں بخش ایمان سلامت ساتھ رسول اللہ دے ۔ فضلوں بارش رحمت [illegible] کرانہ پاویں
مدح امام حسینؓ حسنؓ دی بولاں شوق پیار دلے ۔ رب رسول [illegible] راضی [illegible] سرکار دلے

مدح امامین رضی اللہ عنہما

آل نبیؐ اولاد نبیؐ نوں میں سلام پہنچاواں ۔ جتنی طاقت نال محبت مدح بیان سناواں

نور نبیؐ فرزند علیؓ دے حسنؓ حسینؓ پیارے
اُپر دوہاں دے ہر دی طرفوں رحمت نظر کرم دی
پُشت مُبارک چہرہ سینہ حضرت حسنؓ ولی دا
ڈاہڈا سوہنا بدن مُبارک وانگ رسُول آلٰہی
بیٹھا حضرت حسنؓ جے ہووے نظروں معلم تھیوے
ناف مُبارک راناں پنیاں زانوں پیر تمامی
نال ایمان ڈٹھا جس مومن حسنؓ حسینؓ ولی نوں
جویں نبی دی مجلس جا کر تھیندا پاک گناہوں
خوش کیتا جس شخص دوہاں نوں خوشی رسول کرایا
جو بے ادب وہاں دا اہو سی سو بے ادب نبیؐ دا
جس تکلیف انہاں نوں دِتی اوہ تکلیف نبیؐ نوں
سخن بے ادب ذرا جس کیتا اوس ایمان نہ کوئی
جویں بے ادبی کردیاں رناں لیکر نام انہاں دا
کائی نہ روندی نظری آوے رن جے بابو بھائی
ہسن دوڑن یاد نہ کردا اپنے گھر وچہ کوئی
اپنا ماتم اتے جنازہ بھی وچہ فاتحہ خوانی
جس نوں ملک نورانی رُتے انبر خون وسایا
جنگل باراں پربت رُنے جن حیوان اجاڑاں
کرن بے ادبی نام جو لیون میں لکھ سکدا ناہیں
اپنے ماتم چُپ چپاتے یاد نہ خوشی نشانی
سُن کر توبہ ترک جو کرسی بخشے رب تعالیٰ
ذکر امام حسینؓ حسنؓ دا ہیں کیا شان اونہاں دا
جے کدی سجدے اندر ہوون پاک رسول خدا دے
کیا ہک بیتوں فرمنا قب نظر پیا اخباروں
اس دن بھیجیا فضلوں اپنے جبرائیلؑ وحی نوں

پیر حقانی تے لاثانی اندر عالم سارے
ختم کیتا رب اُپر دوہاں دے حسن جمال محمدؐ دی
صورت جلوہ نور برابر جویں جمال نبیؐ دا
رنگ مُبارک نانے والا فرق تفاوت ناہی
جویں محمدؐ سرور عالم عین جمال دسیوے
وانگ رسُول حسینؓ ولی نوں بخشے رب گرامی
حق ثواب زیارت جیونکر ویکھیا پاک نبیؐ نوں
مجلس حسنؓ حسینؓ ولی نوں ایسا فضل الٰہوں
اُس پر مولا بیشک راضی جنت اجر سوایا
جو بے ادب نبیؐ دا ہو سی دشمن رب جلی دا
اوہ تکلیف تمام اصحاباں فاطمہؓ اتے علیؓ نوں
کافر سچی توبہ باہجوں کتے نہ ہلسی ڈھوئی
عقد وسنجاون کافر ہوون کیا ایمان تنہاں دا
ماتم حسنؓ حسینؓ ولی دا لوکاں کھیڈ مچائی
شور مخول نبیؐ دے گھر وچہ کافر عادت ہوئی
سوگ ماماں والے اوتھے کوئی نہ کرن نشانی
تھر تھر عرش منور ظلموں طبق زمین ہلایا
بیدیناں نوں ہاسے گاون بھنے کون گھاڑاں
نہیں شفاعت نبیؐ دی انہاں جلسن دوزخ بھائیں
کھیڈ مخول نبیؐ دے گھر نوں ویکھو مسلمانی
نہیں تاں کافر ہوگ منہ کالا بھیجی آکھن لالاں
قسم خدا دی ختم نہ ہوئے کدی حساب پایا
پُشت اُتے چڑھ کھیڈن شوقوں حسنؓ حسینؓ شہزادے
جس دن جمیا حسنؓ شہزادہ رحمت فضل غفاروں
ساڈی طرفوں آکھ مبارک جا کر پاک نبیؐ نوں

جس دن جبرائیل جناب ہوں کہن مبارک وہاں نا
جبرائیل حوالہ پچھے ایہہ کی ہو گیا تینوں
دیر ہوئی اک ذرہ جیتھیں اندر حکم جباری
توں کس طرف روانہ ہویوں جبرائیل سنایا
رو فطرس آکھن لگا بڑا احسان کماویں
لے کر فطرس عاجز تائیں جبرائیل اٹھایا
پھیر خوشی کر رب دی طرفوں کہے مبارکبادی
پچھیا حضرت جبرائیلا دوجا کون نمانا
سارا حال سنا کر اس دا وحی سوالی ہویا
پر بازو سب سڑ گئے میرے نازل ہوئی تباہی
باجھ رسولاں کون وسیلہ پکڑن او گنہارے
اس دے جھُتے نال لگا ہو جُھتہ شاہ حسنؓ دا
تاں پھر بدن امام حسنؓ دا فطرس نال لگایا
شرم جیہباں پاروں عاصی ہو گیا پاک گناہوں
ذکر امام حسینؓ حسنؓ دا میں کیا کہاں زبانی
گوشہ جگر نبیؐ دے پیارے خوش فرزند علیؓ دے
منبر اتوں سرورِ عالم جدوں بیان کیتا سی
ہکدن سجدے اندر آہے پاک حبیبؐ غفاری
سجدے اندر رب دی طرفوں آیا حکم تداہیں
نال محبت عرش ربانے چایا پاک نبیؐ نوں
نبی کہیا جد جنت ملسی لوکاں جنتیاں نوں

فطرس نام فرشتہ ڈٹھا سڑیا پیا نمانا
اس نے آکھیا غیرت رب دی نازل ہوئی مینوں
پر بازو سب آتش غضبوں ساڑ گئی یکباری
کہن مبارک شاہ حسنؓ دی پاک نبیؐ ول دہایا
پاک نبیؐ تک لیکر مینوں جیکر توں پہنچاویں
پیش نبیؐ دے رکھ کر اس نوں ادب سلام سنایا
پھیر مبارک پھیر مبارک نبیؐ کہیا کر شادی
وحی کہیا ایہہ چوتھے انبر آیا ملک ربانا
پکڑ وسیلہ خدمت اندر فطرس عاجز ہویا
دعا فرما ہوتے بخشا ہو وچہ سرکار الٰہی
سُن کر جبرائیل وحی نوں آکھیا نبیؐ پیارے
ان شاء اللہ تازہ ہوسی سڑیا رکھ بدن دا
روشن نور دا چمکارا کیہا رنگ دکھایا
درجہ سب سرداری والا بخش ہویا درگاہوں
گود اٹھا کر ملک جنہاں نوں لاون سینے جانی
ہکدن دوڑ میتے آئے کارن پیار نبیؐ دے
خطبہ چھوڑ شتاب دوہاں نوں گود نبیؐ وچہ لیا سی
دونویں صاحبزادے اُپتر کر بیٹھے اسواری
فاطمہؓ دے فرزندہ رو دن سجدہ توں سر چائیں
نال پیار نبیؐ نے چایا حسنؓ حسینؓ دلی نال
سبھناں تھیں سرداری ملسی جنت وچہ دوہاں نوں

مناقب حضرت امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ

ہرنی دا اک بک شکاری پیش رسولؐ لیایا
آیا پھیر حسینؓ پیارا ویکھ امام حسنؓ نوں

کھیڈن کارن حسنؓ ولی نوں حضرت نے پکڑایا
کتھوں ہرن لیاندہ بھائی پچھدا ویر حسن نوں

آکھن لگا حسنؓ شہزادہ نانے بخشیا مینوں
آکر پاس نبیؐ سرور دے کہے حسینؓ پیارا
کرے دلاسہ سرور عالم سر چُمے گل لاوے
ہاتف غیب آوازہ ہویا جنگل وچ ہرنی نوں
واہ سُبحان اللہ اوہ ہرنی سُن فرمان ربانا
کر تعظیم نبیؐ دے اگے ہرنی عرض سُنایا
دو بچا بھی میں حاضر لیایاں موجب حکم خدا دے
شکر ہزاراں حمد ربے نوں جاگے بھاگ غریباں
عاجز سُنارا توں کیا کرسیں صفت بیان زبانی
حوراں تے غلمان جنہاں تھیں جنت صدقے تھیوے
پنج مہینے سال چھو نجہ عمر حسینؓ ولی دی
سال پنتالی چھ ماہ او تے کچھ دن گھٹ پچھانی
میں قربان ہوواں لکھ واری بھی صلوٰۃ پہنچاواں
حُسن جمال حسینؓ ولی دا سوہنا یوسف پیارا
مکھ چھپاون پردہ رکھن حکمن خوش رخساراں
جویں رسول خدا دے تائیں اپنی امت پیاری
علی اصغر نوں کربلا اندر جس دم گود اُٹھایا
ہیرے موتی حوراں صدقے سوہنا صورت والا
صبروں کہیا حسینؓ ولی نے یا رب خالق سائیں
علی اصغر میں سب دا بدلے دتا قربانی
علی اکبر فرزند پیارے جدوں شہادت پائی
علی اکبر میں راہ تیرے وچ دتا بار خدایا
وچ لڑائی دے جد شاہ دا تیراں بدن پرونا
پُتراں اُپر تیر ظلم دے بے حسابوں لگے
ہک ظالم نے ماریا نیزہ پار دوسلو دتایا

جا کر منگ رسول اللہ تھیں میں نہیں دیندا تینوں
ہک شتاب دی ہو ہک مینوں عالم دے سردارا
اوڑک آگیا روونے اوپر کویں رسول ولاوے
دو جا بیٹا دیہہ ندرانہ جلد حسینؓ ولی نوں
لیکر پاس نبیؐ دے پہونچی دو جا بچہ ایانا
پہلا ہک میرا یا حضرت پکڑ شکاری لیایا
میں بھی حاضر خدمت اندر جے لوڑن شہزادے
میں عاجز منظوری پائی وچ دربار حبیباں
نور جمال جنہاں دا ویکھن آون ملک نورانی
ذکر مراتب شان تنہاندا کیویں بیان کچیوے
نرمی دل دی بہت سخاوت عادت نبیؐ علیؓ دی
اتنی عمر حسینؓ ولی دی بندگی نال وہانی
دل وچ رکھ امید ثوابوں تھوڑا ذکر سناواں
وانگ یعقوبؑ محبت اندر پاک رسول سہارا
نال نصیب ربّا رت ہووے خویش قریباں یاراں
توں میں پیار حسینؓ حسنؓ نوں کارن امت ساری
پانی منگیا بید ہیناں تھیں انہاں تیر چلایا
تیر لگا مکھ سوہنے اندر پینا جل پیالہ
جو معصوم نبیؐ دی امت روز قیامت تائیں
کریں قبول سوال نہ موڑیں یا مولا سبحانی
رو کر شاہ حسینؓ دعا تھیں اتنی بات رلائی
کل جوان محمدیؐ بخشیں رو کر عرض سُنایا
امر قضا پر صابر شاکر ثابت قدم کھلوتا
کول نہ بھائی باپ نہ مائی دشمن پچھے اگے
گھوڑے اتوں جھڑیا حضرت سجدے اندر آیا

ہتھ دو نویں کعبے ول آہے راوی ذکر کیا ندا
یارب بخش محمدی امت ہیں بدلہ سبھناں دا

تن جاناں اس امت کارن کر گئے اوہ قربانی
ہستن پٹن بول بے ادبی سب ٹولہ شیطانی

ہک کپڑے سڑ ہون نہ آکھن ہلدی میل ماماں
ایسا شان جو کرن اینہاندا کافر ہوون تماماں

گلوچہ مولی زور تا بوتاں بدعت شرک ہزاراں
ختم قرآن درود محبت بھل گیاں سب کاراں

سجدے اندر ملی شہادت قضا نماز نہ ہوئی
ہن ہتی کہے اولاد انہاندی ساتوں حکم نہ کوئی

ہور شراباں کنجریاں سب آپے روا بنایاں
دیہو جواب جو علیؓ نبیؐ نیں پچھے پوریاں پایاں

نبیؐ کہیا اے فاطمہؓ بیٹی چادر لاکریں میری
تابعداری میری باجھوں نہیں خلاصی تیری

بھی شیر علیؓ دی کارا یہو جد فوجاں قہر پیا ہووے
آپو اپنی کارے ہوون اوہ نیت نماز کھلووے

مدح پیر عبدالقادر جیلانی قدس سرہ

خبر حدیث قرآن جنہاں نوں انہاں حق پچھاتا
بے علماں نے شان محمدی مثل غریباں جاتا

مدح مبارک عبدالقادر محی الدین جیلانیؒ
پیر حقانی قطب ربانی تے دوست سبحانی

جدا ابو صالح دے گھر حضرت قدم مبارک پایا
شمع نورانی چاروں طرفے مظہر چانن لایا

جلوہ نور پیا بغداد وں تیز ہوئی روشنائی
تازہ دین نبیؐ دا ہویا برکت رونق پائی

ماہ رمضان مبارک اندر فضلوں جنم لیوسنے
روزے دار تو کد ہوئے شیر نہ مول پیتوسنے

چھیاں فرضوں ترکت پکڑی اس مقبول الٰہی
بالغ ہو کر روز شرع نہیں ہوئی کفر سیاہی

خوب بسط علم نبیؐ دا دوجی وار لکایا
زندہ دین دوبارہ کر کے محی الدین سدایا

تابعدار مرید میراں دے عالی درجے پاون
چوراں نوں رب قطب بناوے نظر لگے جداون

ایسا کامل عشق الٰہی حضرت میراں پایا
تن تن اندر شوق ربانے آن مکان بنایا

وحدت منزل حاصل شوقوں جوش نہ جریا جاوے
یاد نہ رہ گئی غیر محبت پاک آرام نہ آوے

سنیاں ہیں کجھ شاہ میراں نوں وقت بیماری آیا
کرن علاج جو دوست پیارے ڈاہڈا زور لگایا

کافر کول قارورہ کھیجیا دارو پچھن پرول
کامل علم طبابت اسنوں عاقل باجھ شماردول

ویکھ قارورہ نال محبت رو رو مارے آہیں
ایہہ بیمار علاجاں کولوں بچنے والا ناہیں

جس تن اندر عشق الٰہی آتش بھڑک مچاوے
جہاں تک قرب حضور نہ حاصل کدی آرام نہ پاوے

انہاں بیماراں کارن دارو ملدا نہیں بازاروں
شربت شوق پیالے پیون خالق دی سرکاروں

ویکھ قارورہ بیدسیانے فیض حقیقی پایا
کیا کیا عظمت صفت میراں دی عبدالستار سناوے
جس نوں اس دی تابعداری پورا مومن سوئی
جو ہیں برابر امر نبیؐ دا امر میراں فرمایا
جو کوئی منکر امر حدیثوں عمل خلاف پلیداں
عبدالقادر کہیا جے ہووں ستر ستر قطاراں
قتل کرو سب اینہاں شریراں پیر صاحب فرمایا
مسلماناں دیاں قبراں اندر دفن نہ کرو انہانوں
فرضوں تارک رب دے دشمن کویں مرید بناوے
شرکاں کرن مرید سداون پھروں شرم نہ آوے
ترک نمازاں پین شراباں کنجر گھریں نچاون
اوہ ٹکڑا بھی دین نہ للہ جیہڑا پیر نہ بھاوے
جیکر راہ مولا دے دیوں نیت خیر اٹھاون
رب رسول بھی راضی ہوون نالے پیر جیلانی
جیکر یارھویں رات مقرر شک ثبوتی ہوئی
اوہ ٹکڑا منظور نہ ہوسی بے سو مال لٹاون
رب دے نام نیاز پکائی کرن اقرار زبانوں
سخت طبیعت حاکم وانگوں انہاں پیر بنایا
پُر پُر رحمت پیر حقانی ایسا پیر نہ جانوں
ہے وانگ نماز جے یارھویں شاید روا ہو جاوے
جے مالوں طمع یا ڈر دے دیون کوڑ پیار تنہانوں
بہتے لوکاں شرک عقیدہ اللہ نیت ناہیں
جیکر اللہ نیت ہووے پہلوں دین زکوتاں
فرض زکوۃ چالیہواں حصہ قائل نہ ہر دسیوے
بدعت شرکاں پیر اساڈے بہت منع فرمایاں

نال محبت ہنجوں برسن کلمہ بول سنایا
جو کوئی اُس دا منکر ہوسی کافر دوزخ جاوے
امروں منکر کافر ہوسی اس وچ شک نہ کوئی
امر نبیؐ دا امر خدا دا عین برابر آیا
پیراں دا اوہ پورا دشمن دعوے جھوٹ مریداں
پچھلے پر نمازوں تارک ہین نہ پھڑاں مہاراں
مرت کوئی کرے جنازہ انہاں ظاہر حکم سنایا
رب دا حکم سنا گئے میراں نص حدیث اساں نوں
نبیؐ کہیا بیدیناں دست ساتھ بیدیناں جاوے
جس نوں حکم انہاں دا دسو ورلا عمل کماوے
بعد مہینے ٹکڑا دے کر خاص مرید سداون
دل وچ نیت نال ودھے ہو رہوت نہ ساڈوں آوے
طعام کلام ثواب میراں نوں ختم درود پہنچاون
درجہ لین کلام ثوابوں رحمت دوہیں جہانی
اس دن باجھ ثواب میراں دا حل نہ رہگیا کوئی
اس وچ نہیں میرا ذمہ آپے شرک کماون
بارھویں رات نہ چھوڑن ڈردے خوف رکھن شیطانوں
جتاندی جویں کھل تارن ہالہ کیوں نہیں آیا
شفقت رحمت پاہیونا لوں اس دی وہ پچھانوں
پڑھنے نہ پڑھنے نقیں جیونکر خوف خیال نہ آوے
اوہ تا منظور نہ رب لوں ناپرواہ میراں نوں
میں سب ظاہر کر کے دساں ہوسی نپنہ ندا ہیں
مسکیناں نوں کرن بھی راضی جنت لین براتاں
دسواں حصہ خوش ہو دیوں دولت افر پھیوسے
کل رسوماں عاماں لوکاں اپنے ولوں بنایاں

بیت رب دی وچ بت پرستی ہرگز دخل نہ پاوے — پیر صاحب دے گھر وچ ہرگز کدے نہ شرک سماوے
یارب حرمت شاہ جیلانی حرمت نبی گرامی — حرمت حسن حسینؓ ولی دی اہل البیت تمامی
حرمت کل رسولاں نبیاں جو ہو بال برابراں — حرمت کل اصحاباں یاراں خاصاں نیکوکاراں
برکت عزت چار کتاباں برکت عزت تیری — فضل کرم تھیں کریں خدایا پوری حاجت میری
یارب حمد ہزاراں تینوں لکھاں صفت ثنائیں — مینتھیں بھی ہور گور میری تھیں روز قیامت تائیں
دے توفیق ہدایت مینوں احسن شعر الاواں — بھی منظور کریں جس ویلے میں سرکارے آواں
آکھ درود رسول نبیؐ نوں باجھ حساب شماروں — فضل امید طفیل تہاندی خالق دی سرکاروں

سبب تالیف کتاب

میں کراں بیان حضرت یوسف قصہ جویں کتاباں پایا — جس نوں وچ قرآن خدا نے احسن کر فرمایا
شعر کوندی کجھ نہیں حاجت کر گئے لاکھ ہزاراں — اول ذکر رسول سنایا پاس تمامی یاراں
اس تھیں پچھے لاکھاں شاعر کر گئے شعر زبانی — سبھناں کارن اجر ثواباں رحمت فضل عیانی
میں بھی رکھ امید ثواباں دل وچ نیت آئی — عملوں کوئی امید نہ مینوں غفلت عمر ونجائی
جس قصے نوں رب تعالیٰ احسن کر فرماوے — اس دے پڑھنے سننے والا کیوں نہ ثواب پاوے
جو کوئی شعر کرے سوہنے ابیشک وانگ نشانے — چونہہ طرفاں تھیں چوٹاں کھاوے باجھوں عذر بہانے
بعضے آکھن لفظ فلانا قافیہ مل دانا ہیں — رکھن عیب مصنف اوپر ہووے چور نداہیں
بعضے سن کر آکھن اس وچ لذت مول نہ آئی — در محبتوں خالی ہوون شوق شناس نہ کائی
بے درداں دل دردوں خالی لذت کیونکر آوے — اصل پچھو تے گھرا۔ گلے دے اپنا درد رلاوے
جینے نال محبت ہووے اس دی بات پیاری — سنکر دردوں نرمی ہووے ہنجوں ہوون جاری
حب رسولاں وحدت ربدی جو دل وچ دھرسی — بات ربانی درد کہانی دل نوں اثر نہ کرسی
اپنی صورت شیشے وچوں بہتر نظری آوے — جیکر ویکھے کاریگر نوں مزا انداہیاں آوے
جیکر اپنا اصل بھلاوے شان تکبر پاروں — شیطان وانگ نکالیا جاسی جلدی سرکاروں
جدتک اپنی ذات نہ جانے کیونکر رب پچھانے — وحدت اندر نظر ٹکاوے لگس پتے ٹکانے
جدوں نابینے پاس ہزاراں دیوے بال ٹکائیے — چانن دا کجھ اثر نہ پاوے باہوں پکڑ لنگھائیے
اکھیں دے نابینے تائیں دل ہوندی روشنائی — دل دے نابینے تائیں چاروں طرف سیاہی

دل دے لتھے آیت سُنکر خبر حدیث حقانی
رہبر کامل نبی محمد ﷺ کر کر پیار بلاون
خوف طوفان عذاباں کولوں کنبن طبق زمانے
ذات صفات نہ بجھ دا جو کوئی حد توں اَگے آوے
راضی ہو کر ہر اک تائیں کرے بلند آواز
جس دن سورج لہندے طرفوں پاک جمال دکھاسی
عجب جہاز مہانا سوہنا بخش کیتا رب سائیں
پاک جہاز محمدی اندر چڑھ گئے لکھ ہزاراں
راضی ہو کہ حکم سُنائے چڑھ جاؤ چڑھ جاؤ
چڑھسن جہاز محمدی اندر نیک نصیب جنہاندے
سخت سمندر دوزخ کر کے قہر عذاب بہانا
عبدالستار امنگے دعائیں اس بیڑی وچ چڑھئے
ختم نہ ہووے شان نبی دا روز قیامت تائیں
جس دے وچ مومن بھائیاں تائیں پہنچن فیض ہزاراں
جدوں باورچی کامل ہووے کھانا جدوں پکاوے
میں بھی مومن بھائیاں کارن خوش سوغات بنائی
اس وچ راہ توحید حقانی دین اسلام عقیدہ
عشق حقیقی عشق مجازی ذکر سنایا بھاوے
شان عبادت شان توکل نیک بیان لکھیو
ذکر صبر ہور فکر جدائی کر مذکور سناواں
عشق زلیخا ذکر یوسف دا ور دو یعقوب نبی دا
اوہ گل اس وچ ظاہر ہوسی برکت ذات الٰہی
جو کرساں سو نقل کتابوں ثابت جا بجا ئیں
حدوں باہر شاعر بن کر ہرگز قدم نہ دھرساں
پناہ خدا دی جھوٹھا کلاموں جس وچ غضب قہاری

توبہ دے در آون ناہیں ایہو نفاق نشانی
نوح دے بیٹے کافر وانگوں پچھے پچھے جاون
ملو شتابی ملو شتابی ماریا سد مہانے
ہر عاجز نوں باہوں پکڑے اپنے ساتھ رلاوے
بیشک میرے ہتھوں کھلسی جنت دا دروازہ
اُس دن توڑی چھٹنے آون ساتھ رسول ملاسی
ضامن عاصیاں گنہاراں مشرق مغرب تائیں
نور نشان مہانا سوہنا کارن او گنہاراں
نار عذابوں لے گزرا بوں خطرہ خوف نہ کھاؤ
مشرک بد عقبانڈے لٹے رہ گئے غوطے کھاندے
پار اُراروں کیا غم اس نوں جیندا یار مہاناں
پیر حقانی بھیجیا رب نے قدم مبارک پھڑئیے
تھوڑا ذکر یوسف دا قصہ تینوں آکھ سنائیں
ہر ہر رنگ باغیچے اندر ہر قسماں گلزاراں
آکھے باہجوں لائق چیزاں سب کجھ پیش لگاوے
ہر ہر نعمت حاصل ہوسی لذت حد نہ کائی
مومن پڑھ کر قدر پچھانن عزت شان نبی دا
شان شہادت شان سخاوت جویں نبی فرماوے
درجہ توبہ شان سخاوت جویں نبی فرماوے
کینہ غصہ حسد عداوت خوف بیان لیاواں
ذکر مصیبت خاصاں عاماں سنئوں یار حمیدا
آیت خبر حدیث نبی دی دیسن خاص گواہی
انشاء اللہ ہوگ تسلی اہل ایماناں تائیں
اس وچ میرا ذمہ ناہیں نقل ثبوت جو کرساں
ذکر نبی دا سچ سناواں نال ربے دی یاری

صاحب علم بزرگاں مینوں ایہ فرمائش پائی
فضل الٰہوں ذکر سچاواں جوڑ کتاب بنائی
علموں عقلوں طاقت تھوڑی اگاں شوق اٹھایاں
شعر کرن دا نہ ور نہ مینوں بولیا وانگ سیہ دایاں
ایہہ جو کوئی مومن اس نوں صدق توں سنے سناوے
اجر ثواب قرآن برابر جے کر عمل کماوے
میں ہن شان قرآن سناواں ہیر پکارن بھائی
ذکر یوسف دا سورت یوسف جیندے اندر آئی

ذکر شان قرآن مجید

وچ تفسیر امام غزالی خبر نبی تھیں ہوئی
جسنوں حب کلام نبی دی دوست رہا سوئی
جو پڑھے قرآن تے غنیاں تائیں ویکھے حرص پیارو
بہتر غنی کیتا اساں تینوں حکم ہووے سرکاروں
سب تھیں فضل عالی دولت تینوں اساں پہنچائی
کریں پسند جو فانی زینت کیا تدہ شرم نہ آئی
ہور بیان ثواب قرآنوں مومن اہل ایمانوں
سب سردار نبی دے راہوں بخشش ہو یا رحمانوں
بہتر تحفہ کل نبیاں تھیں نبی محمد یارا
رحمت کنوں طفیل نبی دی گھر گھر اندر آیا
ہک سو چوداں سورۃ اس وچ فصلوں نازل ہوئی
چھ ہزار چھیاٹھ تے چھ سو آیں وچ نہ شک کوئی
چھ لکھ دو کلمے سب اس وچ حساب بتاون
تریہ لکھ باویہ ہزار بیاسی حرف تمام سناون
اس وچ حکمت کہن مفسر جتنے حرف قرآنوں
لتنے وال کیے رب پیدا ہر چشمے انسانوں
ہر ہر والاں جتنیاں بدیاں کرے پکا جد کوئی
پڑھے قرآن جو فضلوں اس پر بخشش واجب ہوئی
ہور ثواب قرآن فضیلت رحمت فضل غفاروں
پڑھے قرآن جو مومن صدق توں حکم ہووے سرکاروں
جتنے وال بدن پر اس دے ملک کرے بسائیں
استغفار پڑھن اس کارن روز قیامت تائیں
ہور ثواب رسالے اندر نظر روایت آئی
چھہتر ہزار گنہ جس کولوں ہر دن ہووے بھائی
ایسے حالوں عمر وہانی دن کوئی گیا نہ خالی
سورۃ فاتحہ پاروں بخشے پاک خداوند عالی
خزینۃ الاسرار اندر جو ذکر مفسر لیاندا
سورۃ فاتحہ تھیں ابوذر راوی شان بیان سناندا
حضرت آکھیا تلے جو عرش شاں گنج خدا نے دھریا
ایہہ تحفہ اس وچوں سانوں رب نے بخشش کریا
آخر بقرے تے فاتحہ سورہ انا اعطینا بھائی
چوتھا جانوں آیت کرسی وچ قرآن جو آئی
میرے باجھوں کسے نبی نوں ہرگز مول نہ آیا
سب تھیں جدا اساڈے کارن رب کریم پہنچایا
سورۃ فاتحہ نوں جس ویلے وچ ترازو پاسن
دوجی طرف کلام اللہ دا اجر ثواب تلاسن
ست حصے ودھ جاسی وچ شان ثوابوں عالی
سورۃ فاتحہ جدوں نبی نوں بخشش کیتی رب والی

شیطان ور و مار ہاں آہیں سر وچہ مٹی پائی
معنی کرن قبول جو اسدے آیتاں ست گرامی
ست حرف وچہ فاتحہ سورۃ نہ بھیجے رب سائیں
ثے ہور جیم تے زے خ اس وچ حرف نہ اون چار
ثے ثبوت جو موت ہلاکت سخت عذاب قہاری
وقت نزع دے عاصی اُپر سخت عذابوں آوے
ہوگ عذاب جو دوزخ اندر آتش غضب قہاری
تاس کارن فاتحہ اندر نازل ہول نہ ہوئی
دوجا سورۃ فاتحہ اندر جیم نہ ہرگز لیاندا
تیجا خے نہیں فاتحہ اندر اتری پاک جنابوں
چوتھا زے نہیں فاتحہ اندر بھیجی رب تعالے
شین شر عذاب قیامت شر جو دنیا فانی
ظا ظلمات اندھیرا دوزخ مشکل قبر اندھاری
فے فضیحت وچہ جیانی قبر قیامت تائیں
پاک نبی نوں وچہ قرآنے امر کیتا رب باری
پڑھنے والے اُپر ہوسی فضل میری درگاہوں
کل مرضاں دیاں دارو فاتحہ بھی وچہ قرآن شفائیں
اس دولت تھیں ہور زیادہ بہتر چیز نہ کائی
پڑھے قرآن جو نال محبت خاص ایمان لیاوے
زر دواراں نوں کیوں تکدا امر کرے رب باری
عزت دولت مال انہاں نوں ہیں مسکینی ہوئی
جو پڑھے قرآن امید نہ رکھے بخشش قہر عذابوں
کرن روایت نفلاں اندر پڑھے قرآن جو کوئی
بیٹھا نفل نماز گذارے جو کوئی مومن پیارا
جو پڑھے وضو کر باہجہ نمازوں ادی اجر کریندا

ہے افسوس مسلماناں نوں عالی دولت آئی
ستے دوزخ اُپر تہاندے تھیں حرام تمامی
ذکر مراد فضیلت اس دی دساں تیرے تائیں
خے ہور شین تے ظے پچھانی ستے نہیں اتارے
جان کندن ہور دوزخ اندر رہوتوں سخت خواری
جویں کسے دی دہ سو واری کھل اتاری جاوے
وہ سے جان کندن دے نالوں سخت عذاب خواری
فاتحہ پڑھنے والے اُپر حکم عذاب نہ کوئی
فاتحہ پڑھے جو مومن صدقوں نہیں جہنم جاندا
فاتحہ پڑھن جو نال ایمانے خوف نہ قہر عذابوں
زمہریر آتش تھیں بچسی فاتحہ پڑھنے والا
دوہیں جہانیں اس دے کارن فضل خدا رحمانی
برکت فاتحہ کل عذابوں بخشے خالق باری
پیش عدالت خوار نہ کرسی سنوں خالق سائیں
آیتاں ست جو اساں تیرے پر فاتحہ پاک اتاری
ظاہر باطن بدن تمامی تھیوے پاک گناہوں
طاقت کسے نہ پائی ہرگز کرے بیان ثنائیں
دوزخ جاسی رحم نہ پاسی جس نے قدر نہ پائی
باتاں کیتیاں نال خدا دے ایسا درجہ پاوے
اوہ دولت اساں بخشی تینوں جس تھیں کل سرداری
پاس اساڈے عزت تیری رحمت حد نہ کوئی
پڑھا کرے قرآن خداوندوں ور ایمان ثوابوں
ہک ہک حرفوں سو سو نیکی خبر کتابوں ہوئی
نیکیاں ملن پنجاہ ہر حرفوں سنتوں میرے یارا
ہر حرفوں دہ نیکیاں اسنوں فضلوں خالق دیندا

بھی ہر حرفوں سننے والا ہک ہک نیکی پاوے
حرفاں دی تفصیل سناواں مومن اُہنی تھیون
جس گھر وچہ قرآن ربانا مومن پڑھن پڑھاون
آدمیاں نوں دِسّن ناہیں روشن نور شعائیں
کیونکر دسن آدمیاں نوں انبر نور ستارے
انبراتوں زمین تمامی دِسے رات سیاہی
وکھو وکھ فرشتے جانن پتہ مکان ٹکانا
ہور بیان ثواب قرآنوں پڑھنے والیاں تائیں
اوہ رُکھ لماں چوڑا ہوسی پینڈا سے برساں دا
ہر ہر میوہ باجھ حسابوں ستر لذت آوے
ہور ثواب قرآن جو پڑھسن عالی ہمت ہوسن
جس دن مومن پڑھنے والا قبرے اندر جاوے
ہیں قرآن جو نوں نت پڑھدا خوف خیال نہ کردا
ٹر جاوے پھر مومن کولوں پھیر شتابی آوے
لے دہست میں تیرے کارن گیا جناب الٰہی
تیرے کارن میں سبھ وتھوں ستر چیزاں لیایا
بیٹھن لیٹن کارن تینوں ریشم نور نہالی
میرے نال محبت تینوں گذری عمر پیاری
جدوں فرشتے آ کر کھولن قبر کنوں دروازہ
نال فرشتیاں جھگڑن کارن ول شامل ہووے
تھر تھر کنبے ڈردا مومن دہشت حد نہ کائی
مومن تائیں کہے دلاسہ کون مریسی تینوں
کس نوں طاقت مارن کارن گرز اٹھاوے کوئی
برکت پاک کلام اللہ دی مومن فرحت پاوے
ویکھ فرشتے آون والے ادب کنوں شرماون

چاروں طرف قرآن آوازہ خالی مول نہ جاوے
جیونکر اول قاعدے آپو آپ گنیون
ربدی طرفوں نوری تنبو ہر ہر گھر آ پر آون
ست آسماناں شعلے پہنچن عرش منور تائیں
تویں فرشتے تنبو ویکھن آپو آپ نیارے
تنبو چمکن تاریاں وانگوں ویکھن ملک الٰہی
اس وچہ شخص فلانا مومن اس وچہ شخص فلانا
لوڑوں رُکھ کرے ہک پیدا جنت وچہ رب سائیں
پڑھن قرآن جو عمل یقینوں اوہ رکھ ملک تنہاندا
ہر شیریں تھیں بہتر شیریں صفت نہ کیتی جاوے
ماپیو بغلاں وچہ اٹھا کر پل تھیں پار کھلوسن
سوہنی صورت حاضر ہووے آن سلام بلاوے
نہیں تھیں کون نہ ور آور ہووے ہر گز مول نہ ڈرتوں
نال محبت اگے وانگوں آن سلام سناوے
لے کر حکم گیا وچہ جنت جو کوئی خواہش آئی
تیری عزت کارن جیونکر امر خدا فرمایا
چانن کارن شمع نورانی فضل کنوں رب الی
تیرے نال محبت کارن آئی میری واری
امر الٰہوں حاضر ہوون کرن بلند آوازہ
جویں وکیل مقدمہ اندر پکڑ کتاب کھلووے
کرے پیار قرآن پیارا جویں پیاری مائی
کہے فرشتیاں کول اساڈے بارن قدرت کینوں
کرے عذاب جو اس مومن پر کس نوں طاقت ہوئی
کل جواب سوالاں اندر مدد رب دی آوے
جویں کلام اللہ فرماوے اس پر عمل کماون

جتنا کرن سوال فرشتے مومن قاری تائیں
رخصت ہوون ملک بانی ادب کنوں خوش وجائیں
کول قرآن ہمیشہ اس دے خوشی پیار کماوے
جس دن وقت عدالت ہوسی مومن کافر آون
جو پڑھن قرآن بلا کر کہسی انہاں خالق سائیں
نیڑے آؤ نیڑے کرم کنوں فرماوے
ہوسی حکم قرآن پیارا ہیسی جویں سناوں
فضلوں حکم ہوسی سرکاری پڑھن قرآن سناون
جو پڑھن دے کان بناون کارن دی بنا پیاری ہوئی
حکم ہوسی پھر سارے قاری جنت اندر جاون
جتنا یاد قرآن کسے نوں اتنی عزت پاسی
دوڑن زور لگاون کارن رب تکلیف نہ دیسی
یاد ہووے ہک آیت جس نوں اوہ ہک درجہ پاوے
ہک ہک آیت ہک ہک درجہ جنت ملن جنابوں
عمل کیتا ہو نال محبت یاد قرآن جنہاں نوں
نبی کہیا جس بندے تائیں آیت یاد نہ کائی
حالت اجڑے گھر دی تینوں کھول بیان سناواں
جس بستی وچ خالی ہووے کوئی مکان ویرانہ
غائط بول کرے سب کوئی جس دی مرضی آوے
دل دا گھر ویران جنہاں دا پاک قرآنوں خالی
وسدے گھر وچ کس نوں طاقت بول نجاست پاوے
بہت فضیلت شان قرآنوں عملوں اجڑ دیجے
ہکناں قول قرآن ربانا لعنت بول سناسی
عمل یقین تاں ہر کا آیت دوہ زمین آسماناں
جو منکر حکم کلام اللہ دا حجت عذر بناوے

دل جواب قرآن سناوے ناظر ہر ہر جائیں
جنت دا دروازہ کھولن روز قیامت تائیں
لاکھاں برس قیامت مدت ساعت وانگ وہاوے
ہر نیکی ہر بدیوں بدلہ عمل جزائیں پاون
وچ دربار قرآن سناہو تسیں اساڈے تائیں
سبھنوں کرسیاں ملن نورانی خبر کتابوں آوے
ایسے طور خدا فرماسی تسیں پیارے ساڈوں
شان گرامی کرسیاں اپر عالی منصب پاون
معنے سنکر عمل نہ پکڑن انہاں ثواب نہ کوئی
پڑھنا شروع قرآن تے سارے ورتن علم ٹھاون
اتنا جنت ملسی جتنے پڑھدا پڑھدا جاسی
میں بتلاواں نیڑے تائیں ایسا کرم کریسی
جس درجے وچ باغ مکاناں صفت نہ کیتی جاوے
عجب مکان باغیچے نہراں زینت باہجھ حساباں
مولا باہجھ معلوم نہ جتنا جنت ہوگ انہاں نوں
اجڑے گھر دا انگوں دا اس دا اخبر حدیثوں آئی
شاید جس نوں سمجھ نہ آوے کر تفصیل بتاواں
سدا پلیدی اس دے چہ داخل سنتوں یار یگانہ
بد بو گند پلیدی کولوں کدے نجات نہ پاوے
شرک نفاق پلیدیاں بھریاں سنتوں یار رسالی
جس وچ نور ایمان آبادی کیوں پلیدی آوے
مغنیاں لیتیں جو منکر ہوسی وچہ دربار حشر ہووے
مشرک بد عتیاں دا اہتھیں آپ چالان کراسی
جو پڑھ کر سچ بیان نہ کرسی شکل ہوسی شیطانوں
شکل ہووے خنزیراں کافر جیں اعتبار نہ آوے

باجھوں عمل ثواب نہ جنت جے لکھ پڑھے پڑھاوے
ختم قرآن جو کردا مومن کتنا درجہ پاندا
ہور ثواب شہادت اسنوں بخشش ہوسی سرکاروں
سبھے کھبے ملک نورانی خدمت اندر ہوسن
بھی سبھناں دیاں مایاں پیاں تائیں ملن پوشاکاں نوری
ایسے عمل اساڈے نہیں کہن یارب والی
رب کہسی فرزند تساڈے پڑھی کلام الٰہی
جس مجلس وچ عالم کوئی ذکر قرآن سنائے
جو پڑھ کر قرآن بھلایا حب خیال نہ ہوئی
اٹھ اٹھ روندا ڈگ ڈگ پوسی حکم ہووے رحمانی
مومن پڑھ کر عمل کریسن ہور بیان سناواں
جنگل باغ درخت تمامی ڈالیاں پتر سارے
رب سمندر ہون سیاہی ختم تمامی ہوون
جس دل وچ قرآن ہووے اس دوزخ کویں جلاوے
رب فرمایا اساں نبی پر پاک کتاب اتاری
جو کرن طائف نام غیر اللہ دے طرف قرآن نہ آون
ذکر مداحیں نام بزرگاں ہور قصیدے جاری
مر گئے عمل قصیدیاں کارن سب طلب نہ کوئی
جو بیگانی ٹوٹے کھاون پاک آرام نہ پاون
دنیا وچہ ملاپ محبت ہر اک نوں کم آئے
بدعت شرک وسیلے پکڑن راہ توحید بھلایا
جو پورا فرمانی اندر پاؤ نہ حکم ربانا ں
جو کرن سبے کلماں بنوں تنہ پرواہ نہیں کردے
جو امر نہی دے ایہوں لتے دوزخ جنگل جاڑاں
رب فرماسی دل وچ ایہی ساڈی حب جنہاں نوں

پتھر اوپر بارش ہووے شاخ نہ باہر آوے
اگلیاں نبیاں وانگوں اس دا شان بنایا جاوے
سر پر تاج نورانی رکھسن سوہنے باجھ شماروں
نبیاں وانگوں عزت پاسن جا دربار کھلوسن
تخت نورانی تاج نورانی عزت شان حضوری
اوہ کیا حکمت جس تھیں سانوں رحمت موج وکھالی
اس دے پاروں اتر تساڈے رحمت بے پرواہی
صفاں بنا کر سن فرشتے مجلس جنتی جائے
قبروں اٹھیا ہوگ نابینا ساتھی یار نہ کوئی
پتھر مارن نت سر اس دا پاڑن ملک نورانی
ہور فضیلت جیہیں قرآنوں دولت دسی جاواں
قلم ہوون سب لکھنے کارن صفت قرآن پیارے
شان قرآن حساب نہ پاون ہو قربان کھلوون
جس دل وچہ ایمان ہووے اس کافر کون بناوے
طبق زمین پر اس تھیں بہتر کون عبادت پیاری
ساڈی جنت حوراں تکن کویں مراداں پاون
اس وچہ نہیں عبادت بارے عقل نہ دیندی یاری
جنت کارن کیہاں مارن محبت عبداللہ ہوئی
حوراں جنت باری آپے آپے دخل بناون
کول کھاون نہ دیسی دوجا آیا مول نہ بھاوے
دل وچہ پاس امید بہشتاں قبراں توحید نہ آیا
اوہ کیوں ڈاہڈا تیاری رکھے جنت اندر جانا
اوہ بھی رب دی جنت اتے نت صلاحیاں کردے
رب کمزور رچیا تا انہاں جنت سیٹا جاڑاں
ایہہ گلزار محل نورانی دیساں اسیں تنہاں نوں

ہر کوئی اپنے دوست کارن لیاوے عجب نشانی
نساں جنہاں دی پُوجا پکڑی کرو سوال تنہانوں
حکم قرآن تے حکم نبیؐ دا اس دن ظاہر ہونا
ہن کجھ ذکر ثواب قرآنوں جدا جدا بتلاواں
جو سورۃ ملک عشا بعدیں پچھے پڑھے مومن بھائی
مارن والیاں تائیں موڑے شفقت مدد کردی
اپنا نام سناوے ملکاں ایہ فرمان پکارے
نے کر لغلاں چہ مومن نوں کرے پیار سچا
یعنی اوہ یٰسین مبارک عزت دوہ حسابوں
ہور روایت ہے یٰسین جو پڑھدا مومن کوئی
جیونکر ختم کلام اللہ دا کرواہے دس واری
مویاں کارن پڑھ کر بخشو جلد خلاصی پاون
بھی ابوہریرہؓ پاک نبی تھیں سنکر دسے یاراں
طٰہٰ تے یٰسین مبارک پاک خدا ند سائیں
رحمت کنوں تمامی لذت پاون دوہ حسابوں
وچہ قرآن نبیؐ سرور نوں دو نویں رب پہنچایاں
ابوامامہؓ کرے روایت ویکھے فضایل یارا
بقرہ تے عمران دو سورۃ دو نویں حاضر ہوسن
دفتر جو بدعمل انہاں دے اپنے سر پر چاون
جس دن آیت آخر بقروں جبرائیل پہنچائی
کہن مبارکباد نبیؐ نوں خوش پیغام سنایا
کرن روایت آخر بقروں پڑھ کر سویں جو کوئی
چھوٹیاں سورتاں آخر پارے جو رب پاک پہنچایاں
چھنچھن وار جو فجروں پچھے سورج باہر آوے
قُل یَا اَیُّھَا الکٰفِرُوْنَ الحمدوں پچھے بھائی

ہر کوئی اپنے دوست کارن کرے تیار جہانی
قہر اساڈا پکڑن کارن جلد تیار نساں نوں
جدوں رسولاں کنڈ وکھالی گھر گھر پوسی رونا
جتنی خبر کتابوں ہوئی دولت وسی جاواں
سبھنوں آئی قبروں چہ ول دی جویں پیاری مائی
مُرغی جویں اولاد چھپاوے ہیٹھ پراندے ڈر دی
مینوں کرے قرآنوں باہر جو کوئی اسنوں پارے
جاؤ کہے فرشتیاں تائیں وڈی بھین بلاواں
ہکواری کوئی پڑھے جو مومن پاوے اجر ثوابوں
ختم سناوے اجر ثوابوں درجہ پاوے سوئی
حضرت انسؓ روایت بولن کہیا رسول غفاری
کہے نسائی خبر حدیثوں پاک نبی فرماون
کرسی عرش زمین اسمانوں لگے سال ہزاراں
پڑھدا سی تد سُنن فرشتے بولن حمد ثنائیں
خبر نہیں ایہہ تحفہ کس نوں ملسی پاک جنابوں
پڑھن پڑھاون والیاں کارن رحمت جھڑیاں لائیاں
پاک حدیثوں دس گیا اس نوں نبیؐ رسول پیارا
اپنے پڑھنے والیاں لے کر وچہ دربار کھلوسن
سائل ہو سرکارے جھگڑن دوست نوں بخشاون
ستر ہزار جماعت ملکاں پاک نبی ول آئی
بابجہ نساں تھیں ہور کسے پر ایہہ تحفہ نہیں آیا
نفل گذارے رات جو ساری درجہ پاوے سوئی
جتنا یا فضیلت دسن لائق مومن بھائیاں
چار رکعتاں نفل جو پڑھسی وچہ غنیہ فرماوے
ہر رکعت وچہ تریواری پڑھ خبر نبیؐ فرمائی

بعد سلاموں آئت کرسی پڑھنی ادب پیاروں
آکھیاں حجاباں دفتر اس دے رب کریم لکھائے
بھی ہر ہر حرفوں سال عبادت بخش ہووے اکراموں
جس دم سورج محشر اندر سر پر آن کھلوسی
ہور ثواب قرآنوں سبھ یقین پچھانوں
رات سوار دو لویں رکعتاں مومن نفل گذارے
ایہو قرأت دوہاں رکعتاں خبر نبیؐ فرمائی
بھی تس پچھے پندرہ واری استغفار پڑھیوے
رحمت بدی دفتر اس دا ہووے کل گناہوں
دوزخیانے دفتر وچوں ناواں کٹیا جاندا
سوار دوہاٹے فجروں پچھے سورج باہر آیا
پڑھے دوگانہ جیکوئی مومن کہے رسول غفاری
یعنی دو آخری سورت بھی اخلاص پچھانی
بعد سلاموں سواری پڑھ جلدی استغفاراں
گذری عمر جو اس دن تائیں بدیاں دفتر آیاں
حضرت عائشہ کرے روایت ذکر حدیث سنائیں
ایہ تمے قل جو روز جمعے پڑھے کوئی ستواری
بھی اخلاص مبارک دا کجھ جدا بیان سناواں
تمے واری اس پڑھے جو مومن خبر حدیث بیانوں
ہک دن شخص اخلاص مبارک شوقوں پڑھدا کوئی
عرض کیتا اصحاباں حضرت واجب کی فرمایا
اوہ اخلاص جو سورۃ پڑھدا سنیاں اساں آوازہ
طبرانی سن ابو نعیموں پاک حدیث لیائے
جے مرسی چہ اس بیماری ہو دوس فضل جنابوں
بھی فرمایا جس دن دوزخ ظاہر کیتا جاسی
کل نماز بھی آیت کرسی ہر ہر حرف شماروں
بھی ہر حرف ثواب شہادت پیر صاحب فرماوے
جس وچہ دائم روزہ رکھن ساری رات قیاموں
ساتھ شہیداں نبیاں لسی تلے عرش دے ہوسی
فاتحہ تے اخلاص مبارک آئیت کرسی جانوں
فاتحہ پچھے پندرہ واری پڑھ اخلاص پیارے
بعد سلاموں پندرہ واری آیت کرسی آئی
ہر آیت تھیں حج تے عمرہ دفتر وچہ لکھیوے
جنت دفتر نام لکھیوسے اس دا فضل الٰہوں
مرے جے اوہ دن آون تورٹی موت شہادت پاندا
پاک حدیث نبیؐ سرور تھیں جابر خبر لیایا
فاتحہ پچھے آیت کرسی تمے قل ہک ہک واری
دوہاں رکعتاں ایہو قرأت ہرگز شک نہ آئی
پڑھیں درود نبیؐ سرور نوں بعد اس تھیں سوار ا
رحمت نظر ہووے سرکاروں صاف ہوون بریایاں
شفقت کنوں رسول خدا دے سیاس دے تائیں
اگلے جمعہ تلک ہر بدیاں پاک کرے سبھ تائیں
ثلث قرآن بتلاوے اس نوں پاک رسول سچا دا
اجر ثواب جناباں پاوے جیونکر ختم قرآنوں
دوروں سنکر حضرت آکھن اس پر واجب ہوئی
مجلس اندر سرور عالم خوش فرمان سنایا
جنت واجب اس پر ہوئی بند نہیں دروازہ
پڑھے مریض اخلاص جو سورۃ پاک نبیؐ فرماوے
دہشت ملکاں تھیں بچ جاسی نالے قبر عذابوں
تن ہزاراں سالاں پینڈا پل تھیں لنگھنا پاسی

اگے دوزخ دی نار پچھانوں جس تے پل فرماون
چھک کھلارن دوزخ اُتے ایدھر اودھر ڈولے
اُس پل ہیٹھ جہنم آتش کر کے بھڑک سناوے
پھیرول ننگے ہوسن سارے رون خوف خدا توں
آتش چابک پکڑ فرشتے پل دوزخ دے لیاون
اکھیں مینوں ہر اک تائیں حکم سنایا جاسی
اکناں لئی لذت ایسی ہوسی جس دم قدم اُٹھاون
سارے نبی و نائیں منگن ہر لوں امت پیاری
جو مومن اخلاص مبارک پڑھدا وچہ بیماری
پھر بھی صدقوں پڑھنا اسنوں عالیشان دلاوے
حکم ہوسی جد پل دے حاضر اسنوں تک لیاسن
بہشت اخلاص مبارک دوویں رکعتاں جانی
رات جمعہ دی مغرب پچھے دو رکعتاں جانی
ایہہ دوگانہ جس میت نوں بخشیا پڑھنے والے
ہور اخلاص مبارک شالا نبی ثواب سناوے
جس دے وچہ حویلیاں ستر زینت بے شماروں
ہر محلاں وچہ ستر ستر سونے تخت نورانی
ہر تختاں پر ستر ستر عجب رکاب ٹکائے
ہر تختاں پر سوہنیاں حوراں بھریاں تار سنگاروں
اُوہ جیتی چمک کھاوے نوری تاریاں والی
نبی کہیا اک تار پوشاکوں جے بھیجے رب سائیں
ہر مومن نوں دو دو چھاپاں ہتھاں دے وچہ پاون
ایہہ سب جنت حوراں زیور محل مکان عجیبہ
ویہہ واری کتھیں دو ناں اس کتھیں پاوے اجر ثواباں
دو سے وار اخلاص جو پڑھسی مومن شوق پیاروں

والوں نکی بھی تلواروں ڈاڈھی تیز بناون
مرسل نبی حیران کھلوون ڈردا کوئی نہ بولے
پنجسو سالاں پینڈا اوروں پینڈا ایہہ یک لیجاوے
سبھنوں چاہڑو پلدے اُپر ہوسی حکم جنابوں
کافر ہور منافق تائیں چابک مار چڑھاون
کوئی نہ مددگار کسے نوں اپنا کیتا پاسی
ناروں چیر دو پھاڑاں ہوسن دوزخ اندر جاسن
نال محبت پاک نبی نوں ہنجوں ہوسن جاری
جیکر صحت لے نہ اسنوں ہوگئی اجل تیاری
سخت عذاب جہنم پل تھیں امن سلامت پاوے
دوہوں جا کراسے تائیں پل تھیں پار لنگھاسن
ہر رکعت وچہ فاتحہ پچھے ستر قل پچھانی
ہر رکعت وچہ فاتحہ پچھے ستر قل پچھانی
دوزخ وچوں جلدی اس نوں رب کریم نکالے
دسواری اس پڑھے جو مومن عالی جنت پاوے
ہر دو وچہ ستر محل نورانی خبر نبی سرداروں
ستر رنگ بچھایا ہر ہر کہے رسول حقانی
ہر وچہ نعمت ستر قسماں ستر مزے وکھائے
مست کریسی حال جھناں دی جھانجر دی چھنکاروں
خوشبو بھری معطر نوروں صنعت قدرت عالی
خوشبو بھرے تمام لہیوں مشرق مغرب تائیں
دو ہتھاں دے وچہ دو دو کنگن کر تکریم پہناون
دس واری اخلاص جو پڑھسی اسنوں ہوگ نصیبہ
بھائیں جتنا پڑھدا جلسے بہو ثواب حسابوں
اپنا آپ جو بد کیتا اس خالق دی سرکاروں

وچ جواہر خمسہ دے خوش ذکر مفسّر لیایا
اک اعرابی پاک نبیؐ نوں کرے سوال بیچارا
تاں جو عمل کراں میں اس پر عمل اجر خدا تھیں پاواں
حضرتؐ آکھیا روز جمعہ دے فجروں پچھے بھائی
فاتحہ پچھے پہلی رکعت سورہ فلق پڑھیوے
بعد سلاموں آیت کرسی بیٹھ پڑھے ست واری
فاتحہ بعد اذا جاء سورۃ ہکواری چا جوڑے
ایہو قرأت چوہاں رکعتاں کہے رسول سہارا
پھیر دعا کر ہتھ اٹھاوے پاک نبیؐ فرماوے
اُس دے بتائیں نبیؐ کہیا میں اپنے ساتھ رلاواں
دس رکعتاں غنیہ اندر جیلانی فرمایاں
جو ایہہ نفل پڑھے کوئی مومن جس دم ہتھ اٹھاوے
بعد جمعہ تھیں عصروں اول ہووے وقت میانہ
فاتحہ پچھے آیت کرسی ہکواری پڑھ جاوے
دوم رکعت فاتحہ پچھے قل پڑھے ہک واری
بعد سلاموں ستر واری پڑھ لاحول یقینوں
وقت نزع اس مومن کارن الیسارب لیاوے
بہت ثواب معلوم قرآنوں تھوڑے اس وچ لیاندے
سورہ فاتحہ دا کجھ درجہ پتہ ثواباں دلیاں
عزت شان کلام اللہ دی بہتر جس نبیؐ نوں
حافظ دی جو عزت کرسی پاک نبیؐ فرمایا
بھی فرمایا بدعت شرکاں جیکوئی چھڈے ناہیں
جو مرسے پرنے وچ عبادت بدعت رد اکر نیندا
زہد عبادت کل نمازاں حج زکواتاں نالے
بدعت اوہ جو نویاں رسماں مگر نبیؐ دے پیاں

پیر صاحب غنیہ وچ اس تھیں وڈھ بیان سنایا
نیک اعمال دسو کوئی مینوں عالم دے سرارا
بھی سب بستی اپنی لوکاں جا خوش خبر سناواں
دو رکعتاں پڑھے جو مومن سبب ترکیب سنائی
دوجی رب الناس ہکواری بعد الحمد دوں پچھیوے
پھر اُٹھ چار رکعتاں پڑھسی کہے رسول غفاری
پنجوار قل پڑھے جو عمل ثواباں لوڑے
بعد سلاموں ستر واری پڑھے لاحول پیارا
جنت دا جس ویلے جینوں حکم خدا تھیں آوے
قسم خدا دی میں اس باہجوں جنت قدم نہ پاواں
چار رکعتاں ہور پڑھے جو میں اگے چار سنایا
پیش دعا تھیں ماں پیو اس دا فضلوں بخشیا جاوے
جہت ثواباں مومن کوئی جیکر پڑھے دوگانہ
اس تھیں پچھے پنجیہ ۲۵ واری سورہ فلق مکاوے
دیہ واری اس پچھے اوہا سورہ فلق پیاری
شان ثواب سناواں ظاہر مومن صاحب دینوں
خوش اسرار نورانی اسنوں مَتّوں پیش کھاوے
تھوڑا ٹھیرن رستے اندر لمبے سفر جنہاں دے
وقت مناسب اوہ جس ویلے ذکر نماز کریساں
بھارا اٹھاون دی نہیں طاقت جبرائیل وحی لیاں
میری عزت کیتی اس نے شان قرآنوں آیا
خالی مرے تمام ثواباں ہوگ معلوم اگاہیں
دوزخیاں دا کتا ہوسی خبر حدیثوں دیندا
کوئی قبول نہ بدعتیاں دا کہیا مدینے والے
اوہ مردیاں شیطانی علت بہت گھریں وڑ گیا

جو کلمہ پڑھے تے بدعت شرکوں تو بہ طرف نہ آوے
بس میاں سر تے لت مل دی نبیؐ محمدؐ یارو ل
غوث قطب سب اس دربارے جوڑیاں وچ کھلوون
کر منظور توحید ربے دی خیریں گذرن تینوں
شرکوں منع جو کردا سنوں ملاں مارن آون
جو شادیاں وچ لیاون کنجر موڑن مکھ قرآنوں
جو کلمہ پڑھن تے لین بیاجان دشمن رب نبیؐ دے
کوئی نہ آکھے برا انہاں نوں عجب تماشہ یارو
پھر مجلس ڈالیاں تائیں آکھن آہین جتھے آوے
کوئی نہ کہے نبیؐ دی سنت جس حدیث حقانی
کرن والے نوں وڈا دشمن کفروں وہ بناون
نام سنن سر چشم نواون اوبوں طبع نمانی
ویکھ قرآن سلامی ہوون آکھن صدقے جائیے
ابو حنیفہ روانہ کیتی بدعت شرک پلیدی
فقر اندر کد شرک ملایا اوس مقبول غفاری
ابو حنیفہ کس دن کیتا سجدہ پیش دوالال
وچھلی سن کر نبی اللہ دے کن وچ انگلی پائی
تیراں سے سٹھ مجتہداں نے راگ حرام سنایا
چارے مذہب آکھن جو کوئی راگ حلال بتاوے
ہک وڈا سخن ہے دبنا وان میتھیں کہیا بخانذا
سکل اصحاباں نبیؐ اماماں ہکیا شک نہ کوئی
نبیؐ کہیا وچہ امر ہیرے جو آپ رسوم ملاوے
بس میاں کر سنت قابو شوق محبت یاروں
دوست لہ بدا بعد گناہوں تائب ہوون والا
برحق جان رسولؐ پیارا واحد جان ربے نوں

حال تونگر دے وانگوں اوڑک خالی جاوے
نافرمانی پکڑ نہ اس تھیں دور ہوسیں دربار وں
نافرمانی پکڑن والے دوزخ بالن ہوون
قسم خدا دی خیر خواہی وچ دشمن جان ہینوں
زانیاں چور شرابیاں دے گھر مجلس پیار لگاون
سب کوئی کرے پیار انہاں دا دوست آہ شیطانوں
جو آکھن صاحب نہیں نمازاں ہندواں کفر عقیدے
فاتحہ آمین پڑھے جو کوئی ملاں آکھن مارو
مسجد اوہ پلیت ہو جاندی وہ تھاں پٹی جاوے
طلب شفاعت جس تھیں ساڈی عوئے مسلمانی
نام نبیؐ دا سن ہتھ چمن اکھیں اُتے لاون
پڑھو حدیث نبیؐ دی جیکر ہین نہ دیون پانی
پھروانگ دو لتے مارن آیت جدول سنائیے
ساری عمر برابر رکھی سنت پاک نبیؐ دی
ابو حنیفہ ڈوماں اگے کس دن جھنڈ کھلاری
کنجریاں دی پیریں ڈگا اوہ کد اندر حالال
ساتھ قوال رکھن کئی عالم حنفی بن سودائی
بجسی کویں عدالت اندر جس نے روا بنایا
کافر کافر آکھن اس نوں مسلم کہیا نہ جاوے
راگ حرام انہانوں ہووے اصل حرام جنہاں دا
کرے قیاس جو کیہڑے گھڑدی یہ بے ادبی ہوئی
رد ہوسیں مردود ہیں لسی دین ایمان ونجاوے
تابعداری پکڑ نبیؐ دی شرم رہے دربار وں
اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ التَّوَّابِيْنَ آکھیا رب تعالیٰ
ہر مشکل ہو ردچہ عبادت حاضر جان اُسینوں

جے توحید ربانی ثابت کریں حق ایمانوں
لَیْسَ کَمِثْلِہٖ جیونکر سنیا سچ یقین مناوے
واحد اللہ واحد اللہ سبھ کوئی بول سناندا
جیکر شرط ثبوت نہ اس تھیں ہوسی واحد والی
وضو کیتا جد اللہ کارن وچہ نماز کھلویا
اِیَّاکَ نَعْبُدُ بول زبانوں ہتھ بنھ کھلا سناوے
بعد سلاموں نام بزرگاں شروع وظیفے کردا
جے ہک نبوں جاتا ہوندا دوجی طرف نہ جاندا
جس دروازے سجدے اندر عاجز شکل وکھالی
خاص عبادت اس نوں ہے جس آدم جنس بنایا
دو طرفاں وچہ خاص عبادت کدے ثبوت نہ پاوے
اوہ کوئی بہاسی ب اپنے دا جس نے قدر نہ جاتا
کیہوں جو جس دے پیارے رو اس نے طرف خدا دی چھوڑی
ہک دروازہ چھوڑ تسبیحے دل جاوے تدوں سوالی
ہے توحید عبادت لائق خاص خدا نوں جانی
جنس خریدن والا تاجر تاں دیوے دل جاوے
جے دل جانی ہوندی شوقوں احد ذات بیدی
حاضر پاک خداوند عالم اس تھیں پکڑ کنارہ
رب فرماوے ساری خلقت کرے سوال اساں نوں
پرے کارن پاس کسے کوئی راتیں سائل جاوے
بھی اُس دا سب لوکاں لگے حال سناوے سارا
رب فرمایا جے توں راتیں ساڈے در پر آویں
جو کجھ کریں سوال اساں نوں سب منظور کریساں
وکھیاں سوہنی صورت بخشی ہر مخلوقوں بہتوں
موہڈیاں اُتوں تھکاں سٹیں غیر پسند نہ لیاویں

ستھا وچ جے حاصل ہوسن کل ثواب قرآنوں
لَیْسَ لَہٗ شَرِیْکٌ مت کوئی ہور شریک بناوے
کہن دے عمل کماون اندر فرق ہزار کو ہاندا
عمل عبادت ہوسی اس دی اجر ثوابوں خالی
لَا اِلٰہَ غَیْرُکَ آپے آن اقراری ہویا
خاص عبادت کراں میں تیری پڑھ کر کہندا جاوے
بیٹھا موڑ لے نوں رب تھیں مہروں لئے ڈردا
وچہ عبادت ہور کسے دا کدی نہ سیہر رلاندا
بعد سلاموں دوجی طرفے ہو گیا جلد سوالی
حاضر دیکھے نیڑے اوہ سب جو کسے کہیا کمایا
جو ہک رب دا طالب ہووے دوجی طرف نہ جاوے
بہتر خالق دی سرکاروں جس کوئی ہور پچھاتا
اودے کارن آیا ایسی جھول الفت جوڑی
صاف جواب ملے جو اسنوں آہن مرادوں خالی
اسدے اندر ہور کسے دا ہرگز دخل نہ آوی
پہلی جنس جے اس دے تائیں نظر پسند نہ آوے
نہ متوجہ تھیندا ہرگز طرفے ہور کسے دی
دوجی طرف گیا دیوانہ ظلم کماون ہارا
ہور کسے دے جاون کارن کیتا نہیں اساں نوں
کیہوں ہموقعہ آن بلایا اس پر [illegible] آوے
اوہ جس پیرے کارن اس نے راتیں کیتا چارا
کدے نہ جھڑکاں تھاں جس دے اساں نوں آن پلاویں
اسیں سوالی لینے تائیں جھڑک جواب دیساں
آدم جنس بنایوں تاں جو شوقوں پوجیں میتوں
اس دے نال شریک رلاویں جس نوں ادتا کھاویں

ساڈے ول خیال کرو جو اسیں تساں بھلاواں   غیراں طرف جو مائل ہووں دوزخ پکڑ جلاواں

دن وچہ جتنی بار خداوند تیں پر نظر پیاوے   اتنی واری ماں پیو تائیں بیٹا یاد نہ آوے

ہر بندے نوں ہر دن مولا ویکھے جتنی واری   اتنا یاد خیال نہ کردی اُس پر ماں پیاری

وچہ نماز خیال کتے ول جد مومن نوں آوے   ایتھیں کون چنگیرا ملیا پاک خدا فرماوے

حاضر ویکھن والے کولوں حاضر نہ شرماویں   کون پیارا توں جس طرفے چھوڑ عبادت جاویں

چھوڑ قرآن درود دعائیں تسبیح استغفاراں   قسم اللہ دی خالی جاسن ہور جو کردے کاراں

جو دروازہ آپ خداوا وچہ حیاتی چھوڑے   کون عبادت اوہ جس پاروں جنت رحمت لوڑے

جو حنفی بن کر جائز رکھن غیراں ورد وظیفے   ثابت کرن جے کہیا یا کیتا ایہہ ابو حنیفہؒ

پکا مذہب سچا مذہب ابو حنیفہؒ والا   جو اس طرفوں جائز جانے پیر بنیلے منہ کالا

ہور تماشہ کرن جو خادم دستاں ہیں دے تائیں   دل دے اندر صورت میری نال یقین بٹھائیں

اوہ سیٹا کھیں بت کرے تصور ذکر زبانوں جاری   صورت مرشد دی وچہ دل دے حاضر کرن پیاری

کیتنی مدت ایسے شرکوں بت پرستی چاون   منکر رب دے مرشد طالب دین ایمان ونجاون

دل قربان تصور شرکاں کسے نہ سبق پکایا   چار سو ولیاں دا سب حالہ وچہ عرفان لیایا

رب فرماوے اُپر دلاں دے ہر دم نظر اساڈی   کجھ بیخبری نہیں اساں نوں جتول حب اساڈی

وچہ فضائل عجب روایت پختہ حاصل ہوئی   کلمہ ذکر جو مومن کردا نال محبت کوئی

جتنی واری بندہ رب نوں قولوں ذکر الاندا   میں ہاں حاضر ہر ہر واری پاک خدا فرماندا

اِلَّا اللہ تک پڑھے جو مومن رب جواب سناوے   اِنِّیْ اَنَا اللہُ لَا اِلٰہَ اِلَّا اَنَا فرماوے

یا اللہ ہور اسم جو رب دے مومن ذکر کریندا   ہر واری لَبَّیْكَ یَا عَبْدِیْ پاک خدا فرمیندا

جد ہتی وار دیوانہ شوقوں ساری رات بلاوے   دو حصہ رب کرے محبت خفگی مول نہ آوے

واحد سبحان اللہ رب عالم اکبر شان تعالٰے   ایہہ گل وس پسند نہیں جو ہیں شور مچاون والا

اور رک غصہ دل دا اوہ بھی ظاہر کرے شتابی   تینوں ٹیوں گلہ سناسی ایہہ کوئی شخص وہابی

قدر قرآن پچھاتا جس نے جو ہیں خدا فرمایا   اُس نوں بات اساڈی اوپر خوشی آرام سوایا

بیان عزت قرآن ثواب آں

اک فقیر درویش غریب نمانا شاہ دی خدمت آیا   پیش ہویا کسے حاجت کارن آن سوال سنایا

آکھیس مینوں فاقہ نازل بدن پوشاک پُرانی
شاہ فرمایا حاجت کارن سب کجھ دیساں تینوں
بول جواب سُنایا شاہ نوں اس درویش تداہیں
پڑھیا شوق آلٰہی کارن صاف یقین پیارو
جے سو تنگی نتے مسکینی نازل ہوئی مینوں
اُٹھ کھلوتا مجلس وچوں جوش دلے چہ آیا
نال محبت کرکے آوازہ آیا بانگ اُٹھائی
کیا دیکھے زر رماں کولوں ہتھیاں تھیلیاں بھریاں
ایہ درویش نمانے تائیں خوش فرمان سناوے
جس دن فیر ضرورت ہوسی آکھساں ہیں تینوں
ہیں توں کون محب ربانا دسے کجھ پتہ نشانی
آکھیس ہیں ہاں فاتحہ سورت رحمت فضل الٰہوں
وچہ جیاتی ہور مماتی روز قیامت تائیں
ہر مشکل وچہ ملساں تینوں ہیں پر واجب ہوئی
بہت فضیلت شان قرآنوں ذکر نہ کیتا جاوے
قدر قرآن جوالیس زمانے ہو گیا وانگ غریباں
بعضے لوگ جوالیس زمانے لڑکا پڑھنے پاون
گھر گھر چاوڑ نال سناون لڑکا پڑھنے پایا
اس تھیں پچھے نال ایمانے کہیا معلم تائیں
حاجتمند نمانا ناں ملاں سارا زور لگاوے
ماپے آکھن کہیا نہ منداکھیڈن نوں ٹر جاندا
ڈاڈھا فکر معلم تائیں گھر تھیں دور نہ جانے
مردیاں مردیاں مدت پچھے ہوئے ختم سپارہ
ویکھن والے لوگ تماشی بہت کرن وڈیائی
سن سن باتاں پھر لڑکے دا وچہ تکبر آوے

دسے کجھ راہ مولا دے مینوں کرواہات نمانی
توں اخلاص تے فاتحہ سورۃ پڑھ کر دے جا مینوں
کویں کلام ربانی وچہاں ہیں سو اگر ناہیں
دیوال کویں کلام ربانی دنیا فانی پارو
کارن حرص قرآن پیارا کدی دیساں تینوں
جنگل اندر پچھوں اس نوں اک اسوار بنایا
ٹھہر کھلا درویش نمانا تھوڑی پر لگائی
بہت پیار محبت کرکے خدمت اندر دھریاں
کر دل موج بہاراں خوشیاں جو تیرے دل آوے
تاں درویش سوال سنایا دسی جائیں مینوں
جنگل اندر ملیا مینوں ایسا دوست بہانی
تیری مدد کارن مینوں حکم ہویا درگاہوں
تیرا یار بنایا مینوں پاک خداوند سائیں
ایہہ گل کہہ کر غائب ہویا دیر نہ لگی کوئی
ناقص عبدالستار کمینہ کیا کیا صفت سناوے
تھوڑے طالب نظری آون صاحب نیک نصیباں
گر شکر یا اک روپیہ اول نظر ٹکاون
لے پر اوسے وقت ملاں نوں پہلوں نقد پھڑایا
حق تیرا اسیں رکھ نہ لیندے اسنوں خوب پڑھائیں
فجرے لڑکا گھر تھیں ستا ملاں آن اٹھاوے
ہک روپیہ مار یا ملاں گھر دل پھیرے بُلاندا
منّے سناوے گھر وچہ جا کر پہلوں سبق پڑھاوے
دین روپیہ ملاں تائیں ایسا لوگ نکارا
لڑکے کارن شخص فلانے واہ وا قوت لائی
گلیوں لنگھدا ملاں تائیں چاوڑ نال بلاوے

ختم قرآن ہویا جس ویلے بولن چائیں چائیں
گھر دے زور پڑھایا لڑکاں آکھن لوکاں تائیں
گن گن سارا خرچ سناون بہتیں نہ شرماون
ایسا قدر قرآن جنہاں نوں اوہ کیا عمل کماون
زمیاں انبر سونا ہوون لعل جواہر تارے
اجر قرآن نہ پورا ہووے سنتوں یار پیارے
آیت کرسی جس دن اتری شیطاں ماریاں ڈاہیں
ہن کوئی شخص محمدیاں تھیں دوزخ جاسی ناہیں
فاتحہ سورت بھیجی رب نے اتنی ہوئی شادی
ستر ہزار فرشتہ آیا دین مبارک بادی
کون صاحب کتاب سناوے جس وچ گنج غفاری
سنو بیان جو سورۃ یوسف چھونکر رب اتاری

بیان آمدن سورۃ یوسفؑ

ہکدن حضرت عمرؓ پیارا کسے مجلس وچ آیا
نال یہود مباحثہ ہویا جھگڑا انہاں مچایا
کہن یہودی افضل رتبہ کل کتاباں نالوں
شان وڈا توراۃ مبارک عزت شرف کمالوں
عمرؓ کہیا نبیاں تھیں افضل نبی کریم سُہارا
عالیشان کتاباں وچوں تویں قرآن پیارا
کہن یہود یوسفؑ دا قصہ وچ توراۃ پیاری
احسن کر فرمایا جس نوں پاک خداوند باری
جیکر شان قرآن برابر ہور کتاب نہ کوئی
سورۃ یوسفؑ اس دے اندر کیوں نہیں نازل ہوئی
ایس سوالوں دوست رب دے اترجی اندر آیا
سرور عالم کول شتابی آکر حال سنایا
سورۃ یوسفؑ نازل ہووے فضل کنوں رب سائیں
سارا قصہ کھول شتابی آکر حال سنائیں
تے اس سورۃ اون اندر ہور بھی حکمت آہی
اوہ بھی ذکر سناواں تینوں برکت پاک الٰہی
جو جو حکم الٰہی آون سرور پاک سناوے
بہت کفار یہوداں تائیں کجھ اعتبار نہ آوے
بعضے شاعر کہن نبیؐ نوں کن قیاس ولاندا
آپے بنے پیغمبر رب دا آپے شعر بناندا
ہک قسطاس عجمی تھیں پڑھ کر اساں سناوے
فضل الٰہی باجھوں کیہہ کر نور ہدایت آوے
لگے کہن یہودی بعضے بن کر دلوں سیانے
حال یوسف دا وچ توراتے کویں محمدؐ جانے
جے اس ذکر توراۃ برابر کھول بیان سنایا
بیشک جانو ایہہ پیغمبر سچ پیغام لیایا
کر منصوبہ پاس نبیؐ دے آن سوال کیتونے
پیش ہوئے آزمائش کارن کر اقرار کیتونے
حال یوسفؑ دا یا نبی اللہ جیونکر اساں سناویں
تیرا دین قبول کریساں امر جویں فرماویں
سن کر بات رسول خدا دے دل فکراں وچ پایا
سورت یوسف نازل ہوئی جبرائیل لیایا
معجزہ ویکھ ہوئے شرمندے ماریا ہوش جہاندا
ہور مثالاں دلوں بناون نہ ایمان لیاندا

عجمی کولوں پڑھ کرو سدا جو سن آکھن والے — عرب قرآن اتاریا رب نے جھوٹے ہوئے منہ کالے
ہور وجہ اس سورت اندر شان نزول تمامی — جویں محمدؐ حافظ لیایا وچ تفسیر گرامی
ذکر قرآن اصحاب جو سندے رووَن نیر چلاون — محشر حال حساب عذاباں جو جو خبراں پاون
خوف لاہوں غم دلگیری ہاسے کدے نہ آیا — ہکدن سرور عالم اگے یاراں عرض سنایا
کوئی عجائب قصہ ہووے پڑھ کر دل پرچاداں — عمل ثواباں نال قرآنوں شان فضیلت پاواں
تاں رب عالم سورت یوسف وچ قرآن اتاری — سنن سناون درجہ پاون ہنوں بات پیاری
قہر قیامت دوزخ محشر اس وچ ذکر نہ آوے — اس دی برکت غم دلگیری چھوڑ دلانوں جاوے
اجر ثواب قرآن برابر رحمت فضل ربانا — بہت ہدایت حاصل ہووے سنتوں یار سجانا
بہت وجوہاں ہور بھی ہوسن حکمت حد نہ کائی — مشت نمونہ اس خرواروں تھوڑی بات سنائی
سن کجھ ذکر یوسف دا تینوں کھول بیان سناواں — ترجمہ جو تفسیر غزالی نقل ثبوت لیاواں

ذکر حضرت یوسف علیہ السلام

اکبر ذات خداوند عالی مالک ہاں جہاناں — ہور شریک نہ اُس دا کوئی وچ زمین آسماناں
جس نے کُن فرمان سنایا سب پیدائش ہوئی — بیشک اوس مصوّر باہجوں نہیں کاریگر کوئی
افضل ساری خلقت نالوں عزت شان سولاں — ہر ہر خوبی وِدھ حساباں محبوباں مقبولاں
اوّل حضرت آدم تائیں خاکی جسم بنایا — آپ کاریگر قدرت کولوں وَنج حسن چڑھایا
خوش تصویر عجیبہ اس دی استاکار بنائی — آپ مصوّر کاتب اس پر قدرت قلم پلائی
ایسا خاک نمانی اُتے قدرت رنگ چڑھایا — نور محمدؐ اس دے اندر آن مکان بنایا
استاشان عنائت اُس نوں نوکر نہ کیتا جاندا — پاک خلیفہ عالی رتبہ والا اکل نبیاں دا
کل پیغمبر اُس دی نسلوں اوّل آخر تائیں — افضل اُتے افضل کیتے پاک خداوند سائیں
دو حصے رب خالق کیتی عقل فراست پیاری — نوں حصے ادریس نبی نوں دسواں خلقت ساری
نوح پیغمبر تائیں نو حصے علم شریعت آیا — دسواں حصہ خلقت اُتے خالق نے ورتایا
صبر کیتا وہ حصے رب نے قدرت نال گرامی — نو حصے ایوب نبی نوں دسواں خلق تمامی
خط وکتابت لکھنا پڑھنا خوبی حد نہ کائی — اک حصہ سب خلقت کارن نو عیسےٰ نوں آئی
خوف محبت صفوت حصے دس کیتے رب سائیں — نو حصے یحیےٰ پیغمبر دسواں خلقت تائیں

شیریں سخن تا ئل نرمی خوبی خلق تمامی
حسن جمال ہویا دس حصے ابن عباسؓ بتایا
ہک حصے دا کر وانداز ہ خلقت بابجھ شماراں
نوں حصے ربتا جس نوں کون بیان سناوے
ہر سیرت ہر عظمت خوبی جو کل نبیاں پائی
نو حصے محبوب محمدؐ دسواں خلق تمامی
یوسف نوں نو حصے ملیا دسواں خلق ونڈایا
ہر ہر نقش عجائب خوباں چمکن خوش رخساراں
بندے نوں کیا طاقت ہوسی صفت حساب لیاوے
سب کجھ ذات رسول نبی نوں باقی رہی نہ کائی

بیان دیدن حضرت آدم علیہ السلام جمال یوسف و اولاد خود را

وچہ تفسیر یوسف دے راوی ابو سعید بتایا
جنت تھیں جد حضرت آدمؑ کھادا گندم دانہ
پھر جد اس دی حالت اُتے کرم کیتا رب والی
پشت اس دی پر قدرت والا ہتھ رکھیا رب باری
سب تھیں اول نور محمدؐ پشتوں باہر آیا
اس تھیں بعد تمام پیغمبر اول آخر تائیں
عاشق فاسق عابد زاہد ذاکر ولی ہزاراں
ہکوں غنی تونگر دسن صاحب شان امیراں
ہکوں طالب ربّ دے دسن ذکر اندر ہر حالے
اکھیں اگوں پردہ ربّ نے قدرت نال اُٹھایا
زمیں تمامی آدمؑ تائیں دسن طرفاں چارے
پہلے طبقے اندر ڈٹھا شیث پیغمبر پیارا
ویکھ تعجب ہویا آدمؑ تاب نہ جھلی جاوے
رب فرمایا شیث نبی ہے صاحب برخورداری
دوجے طبقے اندر ڈٹھا ہور حبیب گرامی
ذکر الٰہی اندر بیٹھا تاب نہ جھلی جاوے
ایہ ہے نوحؑ محبوب اساڈا آیا حکم ربانا
دشمن اسدے غرق کریساں بھیج طوفان مریساں
جویں روایت ابن عباسوں کھول بیان سنایا
اس گلزاروں باہر آیا ہو کر بہت نمانا
اول آخر تورڑی اسنوں سب اولاد و کھائی
آدمؑ اگے ظاہر ہوئی سب اولاد پیاری
کرسی عرش گیا چمکارا رحمت عالم سایہ
مومن کافر عادل ظالم جدا جدا سب جائیں
خوش گلزار باغیچہ کھڑیا دسن رنگ ہزاراں
دوجی طرف نمانے دسن عاجز حال فقیراں
ہکناں دے سر اُتے دسن دفتر بدیاں والے
تاں اُس وقت خلیفہ تائیں سارا حال وکھایا
طبقے سب برابر دسن آپو آپ نیارے
روشن طبقہ اس دے نوروں چمکے نور ستارا
صورت نور پیشانی وچوں جلوہ باہر آوے
نور محمدؐ اُس دے اندر آوے گا اک واری
سوہنا حسن جمال پیارا نور و نور تمامی
خوب عجائب سوہنا بیڑا اگے نظر پئی وے
ہوسی اپنی امت کارن رہبر پیر مہانا
رکھ سلامت اس دے تائیں پار جہاز کریساں

تیجے طبقے اندر آدم نظر مبارک پائی
ہک پیغمبر بیٹھا ڈٹھا اوتھے ذکر کریندا
ایہ ہے ابراہیم پیغمبر حکم وتا رب باری
کرے عمارت بیت اللہ دی پاوے نیک جزائیں
پھر ڈٹھا اسحٰق پیغمبر بھی یعقوب سہارا
حسن جمال حسابوں باہر صفت نہ کیتی جاوے
ہر ہر خوبی شامل کامل صفت جویں نبیاں دی
عجب لباس نورانی اُپر چادر عظمت والی
ستّر ستّرا اگے پچھے سجّے کھبّے سارے
اگے رکھ سعادت والا چمکن ڈال نورانی
دل مسکین آزردہ ہوکر روندا منہ کرنانے
نال محبت آدم تائیں اثر ہویا وچ سینے
عرض سنائے حضرت آدم یا رحمان تعالے
کیوں بیناں ایہہ یا وچ غم دے ہنجو جھڑیاں لایاں
شفقت کرکے حضرت آدم سینے نال لگایا

صورت کعبے بیت اللہ دی اوتھے نظری آئی
طبقہ روشن آ سدے نوروں جلوہ ڈٹھا مرہیدا
جس دا روز قیامت تائیں مذہب ملت جاری
حجاں کرے اولاد تساڈی روز قیامت تائیں
ستویں طبقے اندر ڈٹھا یوسف نبی پیارا
پاک زیارت حور نورانی ویکھن تھیں شرماوے
سر پر سوہنا تاج شہانہ عزت بادشاہاں دی
اگے تیغ سنہری قبضہ شان مراتب عالی
خدمت اندر ملک نورانی فلکوں رب تعالے
حسن تجلّی اُس دے کولوں لاٹ گئی آسمانی
چھم چھم ساون دی گھٹ وانگوں وسّن نین نمانے
ویکھ زیارت دل نوں بھاون نرگس نین نگینے
کون پیارا ایہ کیوں رووے سوہنی صورت والا
رب فرمایا ایس نبی نوں ملسن مڑے جدایاں
نہ رو یوسف نہ رو یوسف رو کر نام ٹکایا

غزل

بھلا مجھ کو رو کر دکھا نہیں سجن
تیرا رونا دل کو جلا دیتا ہے
نہ ہو درد و غم کیوں نہ اس کو نصیب
کہ جس کو جدائی خدا دیتا ہے
نہ کر غم یہ ہر دم جگر سوز ہے
خدا جس کو چاہے ملا دیتا ہے
عجب ہے ملاقات پروانہ کی
وہ ظاہر تماشہ دکھا دیتا ہے

آدم نوں جد یوسف دلبر لگا بہت پیارا
یا رب ہور زیادہ اُسنوں بخشیں حسن جوانی
خوش تصویر کریں یاں اسنوں سوہنا نقش سواراں
واہ سبحان اللہ رب عالم جس پر کرم کریندا

اُس دی کارن رب دی طرفوں کرے سوال دوبارہ
اوسے وقت خلیفہ تائیں ہویا حکم ربانی
خلقت دیکھ دیوانی ہوسی ویسن جان ہزاراں
سب کوئی ہر کم اندر اسنوں آپے مدد دیندا

چھدا نیں یوسفؑ سے آدمؑ ویکھ دیوانہ تھیوے عبدالستارا نال جدایاں کوئی نہ جیوے

منقولہ شاعر

میں جاتا سن حسن یوسفؑ دا فکر دلاں وچ آیا
صورت یوسف دی رب عالم پردہ کھول وکھالی
حسن جمال نبیؐ سرور نوں جو تا رب سائیں
ستر ہزاراں پردہ اس پر قدرت قادر پایا
چیچی انگل تھیں ہک پردہ جس دن دور کیتا سی
عائشہؓ خاتون تاب نہ جھلی جدوں پیا چمکارا
جیکر میرا نور خدا اونا ظاہر کر دکھلاوے
عبدالستارا نور محمدی جے کر ظاہر تھیندا
عرش منور جنت کرسی زمیاں تے آسماناں
شوق زیارت روضے کارن منگن ہک دعائیں
ستر ہزار فرشتہ راتیں نت روضے پر آوے
اسے برج ہواری فضلوں بھیجے خالق سائیں

سبب تھیں بہتر حسن یوسفؑ دا رب قدیر بنایا
جلوے مار دیوانہ کیتی خلقت ویکھن والی
نہیں دکھایا نہ کسے ڈٹھا سن ہیں فکر سنائیں
اپنا دوست ہر اک تائیں نہیں سی رب دکھایا
حجرے اندر روح تجلی تھیں جلوہ نور پیاسی
حضرتؐ آکھیا خوف نہ کر توں ہن میرا نور پیارا
کس نوں طاقت کول کھلو کے ویکھ جیاتی پاوے
تاں کوہ طور پہاڑ سے واکنوں اڈ دا اتے زمین دا
ہک نورانی تاب نہ جھلن کیا طاقت انساناں
بہت جماعتاں آون جاون روز قیامت تائیں
نال پراں دے جھاڑو دیون وچ شہباز بناوے
پھیر انہاں نوں ملے نہ واری روز قیامت تائیں

ذکر نور حضرت یوسف علیہ السلام

سنو حقیقت ذکر یوسفؑ دا ابن عباسؓ سناوے
نور یوسفؑ دا اول رب نے آدمؑ کول رکھایا
جدوں خدا نے بھیجا فضلوں نوحؑ پیغمبر تائیں
دن تے رات گنہگاراں تائیں اس دا حکم سناوے
پتھر چا کر مارن آون الٹا ظلم کماون
روو آکھے لوکاں تائیں او مقبول ربانا
آتنا رویا او پیغمبر راوی خبر لیایا
جا کر چڑھے پہاڑی اوپر کرے بلند آوازہ

جویں بیان خلاصے اندر راوی ذکر لیاوے
بعد انہاں تھیں شیثؑ نبی دی پشت مبارک پایا
پشت اس دی وچ نور یوسف دا بھیجیا سی سائیں
ساڈھے نو سو برساں گذرے کوئی ایمان لیاوے
بدعملیاں دے لوٹے دا انگوں رب تھیں شرماون
پیری تابعداری پکڑو جے لیساں جنت جانا
رون کارن مجنوں کھلا اوکاں نام ٹکایا
میرا آکھیا کوئی نہیں منداں رب غریب نوازا

نت پہاڑی اُتے چڑھ کر کلمہ بول سناوے
ڈردے ایس آوازوں کافر رُوں کتنا نوچہ پاون
حکم سناوے نبی ربانا ظلموں کھاوے ماراں
جتھے مجلس بیٹھی ہووے رب دا حکم سناوے
مار بیہوش کرن جیں ویلے ہوش نہ چھوڑن کائی
جدوں کفاراں دتیاں اسنوں ظلموں سخت ایذائیں
پُشت نبی دیوں نور یوسف دے بول کلام سنائی
اس تھیں بعد خلیل نبی نوں ملیا نور صدیقی
اس تھیں بعد اسحٰق نبی نے نور یوسف دا پایا

مشرق مغرب تیک آوازہ حکم رب لے تھیں آوے
جیونکر مشرک پاک حدیثوں کرے پیڑے جاون
عبدالستار اسچ سنایاں دشمن بن ہزاراں
زخموں زخم ہووے تن سارا اتھہ نہ لایا جاوے
اُتے کھلو کر ہنس آکھن مر گیا اج سودائی
یارب بھیج طوفان اینہاں پر بولیا نبی دعائیں
صبر کرو رب بدلے لیسی جدوں قیامت آئی
آتش اندر فضل الٰہوں پایا صبر حقیقی
چلدا چلدا حکم رب لے تھیں پاس یعقوب دے آیا

بیان احوال حضرت یعقوب علیہ السلام

قصہ بہت یعقوبؑ نبی دا کتنا ذکر سناواں
بھی اسحٰقؑ پیغمبر رب دا دوست مرسل پیارا
دو فرزند مبارک اسنوں رحمت فضل جنابوں
وڈا عیص بہادر آہا صاحب زور کمالوں
چھوٹا سی یعقوبؑ پیارا دووین جوڑے بھائی
اس کارن یعقوبؑ نبی دا نام یعقوب رکھایا
دوہاں کھبر انوال فضل الٰہوں پایا وقت جوانی
نازک نرم طبیعت آہا نبی یعقوبؑ ربانا
تیغ بہادر شیر اکابر تیز جوان شکاری
چاچے اسمٰعیلؑ دی بیٹی عیص نکاح وچ لیایا
نہیں سی اجے یعقوبؑ نبی دی شادی ہوئی بھائی
سکے پر صبر کمال نبی نوں دم دم شکر گذارے
عیصؑ پُتر دل بہت زیادہ پیو دی الفت آہی
کتنی مدت خوشیاں اندر ایسے حال وہانی

پر اس وقت ضرورت کارن تھوڑا حال جتاواں
مشرق مغرب ملکاں اندر جانے عالم سارا
عیص الٹے یعقوب پیارا خوبی وددے حسابوں
اوس زمانے کوئی نہ دا فر قوت اس دے نالوں
ہاسے حملوں رب پیدا کیتے خبر کتابوں آئی
قدم مبارک پکڑ بھائی دا شکموں باہر آیا
صورت حسن برابر دوویں اوہ محبوب حقانی
ہر کم اندر عیص بہادر زور آور ستھرا
ہرگز مشکل منزل اندر کدے نہ ہمت ہارا
نام اس دا تسمیہ بی بی راوی ذکر سنایا
باپ اسحٰقؑ نابینا ہویا بہت ضعیفی آئی
ہر دم حاضر خدمت اندر دو فرزند پیارے
بہت پیار یعقوب نبی دا کرے پیاری مائی
عجب تماشہ ظاہر ہویا ایتھیں سنو کہانی

خوش ہو کر اسحٰقؑ پیغمبر اک دن ایہ فرماوے
دل چاہے اج گوشت کارن کوئی پیارا لاوے

وڈے بیٹے نوں فرمایا جے اج گوشت لیاویں
بیشک توں اج خدمت اندر عالی درجہ پاویں

انشاء اللہ میں تیرے حق نیک دعا فرماواں
شان پیغمبر تیرے تائیں کرکے عرض لاواں

دل چاہے رب ایہناں تھیں پچھے کرے پیغمبر جیہوں
ردّ نہ کرسی عرض اساڈی سبھ تفیقاں جیہوں

پتھودی مرضی ایہ سب کچھ عیصؑ پیارا پاوے
ربدی مرضی ایہ سب دولت یعقوبے دل جاوے

امر مقدر اُپر غالب حاکم خالق سائیں
مرہٹاون طاقت ناہیں نوری خاکی تائیں

جو منظور خداوند تائیں بیشک اوہ گل ہووے
اپنا زور لگاون باہجوں نہ انسان کھلووے

خرچ کرے جو حیلہ ساری عقل فراست ساری
آپے بول زبانوں آکھے غالب حکم جباری

ہر شئے اُپر ہے اوہ قادر دوجا کوئی نہ آیا
جس نے اپنا اسم مبارک رب قدیر سنایا

جس نوں چاہے کرے عنائت غالب سرجنہارا
سب تدبیراں خالی ہوون پیش نہ جاوے چارا

جے تدبیراں دوراں اُپر مطلب حاصل تھیندا
جس نوں زردا زور نہ ملدا زہر پیالہ پیندا

غزل

نہ تدبیر چلتی ہے تقدیر میں
ہووے وہ کرے جو خدا بے نیاز

بلا شک کوئی روک سکتا نہیں
دیوے جس کو عزت غریب النواز

جواں کو ضعیفوں کا خادم کرے
وہی بیکسوں کا خدا کارساز

دلوے زندگی جس کو طوفان سے
ملا دیتا ہے نوحؑ نبی کا جہاز

حاصل گل ایہہ میرے کولوں سنو حقیقت بھائی
عیص پتر نوں جد پیغمبرؑ اتنی بات سنائی

لئے ہتھیار شکار شتابی گیا جوان شکاری
کول بولایا یعقوبے نوں جلدی ماں پیاری

میں سنیاں اج نبی اللہ نے کیتا عجب آوازہ
امر الاہوں کھلن لگا رحمت دا دروازہ

نہیں تھیں کار شکار نہ ہووے اے فرزند سیانے
میں اک حکمت ساں تینوں اے مقبول ربانے

ہک بکروٹا گھر دا لیکر ذبح شتابی کر توں
خوب کباب بنا کر جلدی حضرت اگے دھر توں

غرض میری اج جیکر تجھ پر حضرت اُٹھی تھیوے
دعا فرماوے ناں تواں تیرا نبیاں وچ لکھیوے

سن خوشخبر یعقوبؑ پیغمبر بکرا ذبح کرایا
امر کنوں کجھ فرق نہ کیتا جو مائی فرمایا

ماں پتراں رل گوشت جلدی خوب تیار کیتوں نے
چپ کرکے اس حضرت اگے حاضر کر دھریتے

بہت پیاری گوشت تھی چوں خوشبو اُس دم آئی
راضی ہو کر نبی اللہ دے ایہ فرمان سُنایا
جلد اوّل یعقوب نبی تھیں عرض سنایا مائی
جاتا ولوں پیغمبر رب دے عیصؑ کباب لیایا
عیصؑ پتر پر راضی ہو کر گوشت مٹھا کھاوے
کھا کر کھانا فارغ ہویا جدوں حبیب حقانی
وعدہ اپنا پورا کر لو یا محبوب ربانا ں
ہتھ اٹھا کر نبی اللہ دا کرے سوال دعائیں
دلوں بنا لیں میرے کارن عیصؑ کباب لیایا
خاصہ غیب خدا نوں ورثہ نبیاں رتہ ناہیں
اس ویلے اسحٰق نبی نوں تا رب خبر کریندا
نبیاں دے لیاں غیب ہمیشہ چے ورثہ مل جاندا
واحد معنی ہک بھی اس نوں واحد آکھیا جاوے
یعقوبؑ بے دا ہیودے سینے آہا مال خزینہ
جنت وچوں باہر جانا لکھ چھڈیا رب سائیں
کدی سولاں نبیاں نوں سب ایسا وقت دکھاوے
نبیاں دے لیاں تے مقبولاں بیشک غیب جتاندا
گور پرستاں نبیاں نالوں لیاں شان ودھایا
نوری ناری جو پیدا کیتی چودہ ہیں طبقیں ہوئی
کفر کمال جو نبیاں نالوں لیاں شان ودھاون
عبدالستارا مشرک لوکاں ایہو یقین خرابی
سجدہ کرے جو گوراں اُتے شرکوں کرے منہ کالا
مٹی نالوں افضل درجہ کیوں نکر سونا چاندی
چاندی لعل جواہر کولوں لکھاں درجے بھائی
کوئی نہ سجدہ کرے نبی نوں جدوں ملینے جاون

مگراں کون لیاون والا اتنی خبر نہ پائی
نوں شتاب جزاک اللہ توں کون کباب لیایا
خدمت وچہ فرزند تساڈا اتنی بات سنائی
اس کارن جو حضرت اس نوں آپ ہیسی فرمایا
باطن حکمت جو کجھ ہوئی غیبوں پتہ نہ پاوے
نوں یعقوب نبی دی مائی کرے سوال زبانی
دعا فرما ہو اس دے کارن جس نے آندا کھانا
یارب جس نے گوشت آندا اس دی آس پہنچائیں
بیٹھا کول یعقوبؑ جاتا جد رب حال چھپایا
جتنا چاہے محبوباں نوں دیوے کدے کدائیں
جیکر دولت یعقوبے دی عیصؑ نبی نوں دیندا
آدمؑ تائیں جنت اندر چور ابلیس نہ پاندا
جیندی صفت کیسد بج اندر ہرگز نظر نہ آوے
کیا جاناں اس حکمت کارن ہویا نبی نابینا
تا ابلیس معلوم نہ ہویا حضرت آدمؑ تائیں
نظر انہاں دی چوداں طبقاں چوں پار لنگھاوے
جتنا حال دکھاون کارن ہووے حال تنہاندا
موڑیا مکھ قرآن حدیثوں دین ایمان ونجایا
ہک نبی دے درجے تائیں پہنچ نہ سکے کوئی
تام تنہاں دے کرن وظیفے کردے نے شرک ودھاون
آپ خدا تھیں منکر ہووون تینوں کہن وہابی
سنی مومن پھیر سدائے ظلم کماون والا
عاماں لوکاں نالوں بہتر عزت بے لیاندی
ودہ رسولاں نبیاں عزت جیندی حد نہ کائی
تربت ویکھ چراغاں والی ورون جھکدے آون

نبی ولی سب دوست ربدے اس وچ شک نہ کوئی
ایسا سبق شیطان پڑھایا جڑھ پٹی یکباری
نبی کہے تساں ہو لاملسی میری طرفے آؤ
ولیاں صبر کے پایا رب نوں پہنچے دُور مکاناں
ہن اک حال مناسب تینوں تھوڑا ذکر سناواں

ربدی مثل جو انہاں بناوے کافر ہوسی سوئی
حب خدا دی لئی ولے تھیں ہو گئے بت پجاری
ولی نہ آکھن کفر کماؤ کہن خدا ول جاؤ
مولا نال شریک نہ لیاون وچ زمین آسماناں
اس تھیں بعد یعقوبؑ نبی دی خدمت اندر آواں

حکایت ولی اللہ

سنیا ہیں اک شہر کسے نوں زور پیا دریاؤ
شہروں باہر سی ولی اللہ خلقت اوتوں آئی
حکم سنائیں کہی لیاؤ لوکاں کہی لیاندی
پٹ پٹ زمین لگا اُٹھ سٹن بھر بھر کہی وگاوے
عجب تماشا ظاہر ہویا عرض کرے سب کوئی
امر کیتا اس ولی اللہ نے نہیں کجھ خبر تسانوں
جتھوں یار رُٹھے دل کھیا ثابت قدم کھلوواں
سر پر جو فرمان قبولن بھریاں ہار سنگاروں
جو ادب ول بنھ کھلوون باہیں چوڑے پاون باہیں
ادب شرع پھلکاری اندر چہرے مکھ چھپاوے
تن من اپنا ماں پیو بھائی جس دم گھول گھماون
زمین تساڈی شہر تساڈا ایہہ بھی نالے جاوان
اے لوکو اوہ حکم ربانا نہ منظور جنہاں نوں
نال محبت ولی اللہ دا رووے تے فرماوے
حجرے سے اندر داخل ہویا کہہ گیا جاندی واری
رخصت ہو کر لوک تمامی گھر اپنے ول آیا
دوست ربدے بستیں ڈردے سر سجدے وچ دھردے
جس دن دوزخ ٹالے جاسن قہر الٰہی آوے

کھیتیاں باغ زراعت ڈھائے جیو نکر حکم خدا دا
دعا منگو دریا ہٹ جاوے لوکاں عرض سنائی
ولی اللہ دا ڈاہڈا ہن لگا باقی زمین انہاں دی
ذکر زباناں اِلّا اللہ دا صدقے صدقے جاوے
اساں سوال دعا دا ایسی الٹی خفگی ہوئی
جیں پیارا راضی ہووے سو منظور اساں نوں
خاوند نال اجوڑ بنا کریں کیوں کافر دوال
شیخی شوخ مزاج وکھاون دور ہوون دربار وں
گل وچ ہار محبت پاون گل وچ لمسن ناہیں
کرے پیارا پیارا سینوں پاک جمال وکھاوے
نا منظور سہاگن ہوون نت حضوری پاون
امر قضا پر راضی ہوساں کہے نہ عذر لیا ساں
حرص ہیاں دلاں وچ رکھن کیوں نہیں شرم تہانوں
شکر کرو مت ہور زیادہ غیرت رب دی آوے
ربدے ناؤں خلقت ربدی سانوں نہیں پیاری
رات پئی رب اس دریا نوں کتنی دور چلایا
منکر ربدے بتوں چھوڑن غیراں پوجا کردے
گوگا سرور دیوی کالا جہات نہ کوئی پاوے

بیان آمدن حضرت عیص علیہ السلام

بات سنو جد یعقوبؑ نے عالی دولت پائی — جس نوں بول دعا فرمائی اُسنوں خبر نہ کائی
جس دن باپ پیاسے کولوں گیا یعقوبؑ سیانا — گوشت لیکر عیصؑ بہادر آیا ولی نمانا
کشف ہویا اسحٰق نبی نوں رب نے غیب جتایا — بولن کنوں پچھاتا اول عیصؑ کباب لیایا
ویکھ شکار محبت اس دی ڈاڈھی شفقت آئی — ساعت پچھوں نرمی کرکے اتنی بات سنائی

غزل

مقدر میں کچھ دخل میرا نہیں — کہ یعقوبؑ پر وہ دعا ہو گئی
رضا تو میرے دل کی تھی تجھ پہ یار — پر اُس پہ خدا کی رضا ہو گئی
کرے کون پھر اس کا دروازہ بند — کہ جس پر ہے رحمت خدا ہو گئی
بہادر کی قوت بجا خود رہی — ہنر تھا نہ حاجت روا ہو گئی
سکندر کو افسوس حاصل رہا — حیاتی خضرؑ کو عطا ہو گئی
کرے کون پھر اس کا دروازہ بند — کہ جس پر ہو رحمت خدا ہو گئی
بھلا کیوں نہ ہو اس کو جنت نصیب — جسے ذات حق راہ نما ہو گئی
نہ کر غم گنہ میں جو گذری عمر — کہ جب پیروی مصطفےٰ ہو گئی
گیا اس کے دربار میں جو سقیم — سبھی لادوا کی دوا ہو گئی
وہ راہبر نہ چھوٹے تیرے ہاتھ کو — کہ جب شرط وحدت ادا ہو گئی
پڑے گا کسی وقت افسوس و غم — کہ جب زندگی بے وفا ہو گئی

کرم کنوں اسحٰق پیغمبر کھول سنایا حالا — سی یعقوبؑ نبی دی دولت لے گیا دولت والا
بیشک خوب اساڈے دل دی تیری طرفے آہی — اوہ پر کیونکر مڑدا اوہنوں غالب حکم الٰہی
اے فرزند کسے نہ ہٹا اوندا رب امر ہٹاوے — بیشک بیشک اوہ کم ہووے جو کجھ خدا کراوے
نظر کرو جب نبیاں کولوں مڑے نہ حکم ربانا — ہور کسے دا دخل کی اس وچہ سنیوں یار سجانا
تاپ چڑھے جد بیمار نا ہیں جاوے کفر منہ کالا — قرآنوں جیوں بھالن جاوے تاپ اتارن والا
رب فرماوے ساڈے باجھوں سختی کون ہٹاوے — ولیاں کولوں بھلیاں کرے رب امر نہ بھاوے

چھوڑ حقیقت عبدالستارا تیرے سخن کمائی
ایہ گل اوہ منظور کریسی جس نوں رحمت آئی

سنو بیان جدوں اسحاقے مطلب کھول سنایا
حضرت عیصؑ حیرانہ ہویا زردی رنگ وٹایا

دشمن ہو گیا بھائی کارن غصے اندر بھریا
تھر تھر کمبنے حیرت غصبوں جوش جاوے چڑھیا

شفقت چھوڑ گئی دل وچوں بولیا سخت زبانوں
کرساں قتل یعقوبے تائیں کڈھ کے تیغ میانوں

اندر باہر گلی بازاروں پھردا نت بھلیندا
ہے افسوس یعقوبؑ کتے ول نہیں کھائی دیندا

سن سن باتاں مائی صاحب ہنجوں بھر بھر روۓ
مشکل بچن یعقوبؑ نبی نوں کیا کرساں کیا ہووے

آخر اس پر شفقت کر کے اتنا کرم کمایا
گوشے اندر دولت دا انگوں جلدی نال چھپایا

کوشش کر کے اس دے تائیں کھانا لیا کر دیندی
کوئی خدا بن حال نہ جانے خدمت جدوں کریندی

رات دہی سب خلقت ستی آکر ماں پیاری
پردے نال یعقوبؑ نبی نوں بہت کرے لداری

رکھ توکل مولا اُتے جد کد کرم کریسی
سخت دلاں نوں رحمت بدی اوڑک نرم کریسی

ایسے حال یعقوبؑ نبی نوں غم دا سال وہانا
ہاڑ سیالے اندر جالے اوہ مقبول ربانا

اتنی مدت عیصؑ بہادر نرمی وچ نہ آیا
قتل ارادہ بھائی والا دلوں نہ مول بھلایا

دست مبارک تھیں اس ہکدن وہ تلوار نہ چھوڑی
نرمی کنوں یعقوبؑ نبی ول لدی اگ نہ موڑی

ہکدن آپ اسحٰق پیغمبر اسنوں کول بلایا
نال محبت اس دے تائیں ایہ فرمان سنایا

چھوڑ خیال یعقوبؑ بھائی والا حق رکھیں ڈرنا
آخر نہ مڑدا میتھیں میتھیں جو رب خالق کرنا

ہور کریساں میں حق تیرے اندر نیک دعائیں
بہت اولاد کریسی تیری پاک خداوند سائیں

کوشش نال نصیحت کیتی اس مقبول ربانے
تھوڑے روز حیاتی پائی کیتے سفر چلانے

اک سو سٹھ برساں اُس حضرت عمر مبارک پائی
باجھ خداوند سب کجھ فانی اس دی صفت بقائی

جد اسحٰق رسول خدا نے کیتا سفر جہانوں
جیونکر سورج رحمت والا چھپ گیا آسماں نوں

غزل

رگا رونے یعقوب غم درد سے
کہ جب باپ پیارا روانہ ہوا

رہا پاس بلبل کے افسوس غم
خوشی کا چمن جب ویرانہ ہوا

جہاں دل کا محرم نہ غمخوار ہو
وہاں تخت بھی قید خانہ ہوا

وہ گھر بار بازار گلزار سب
پیارے سوا سب بیگانہ ہوا

جد سنیا یعقوبؑ نبی نے مر گیا بابل پیارا
اگے ناؤں بہت نمانا ہویا دلوں بے چارا

دل غمگین اُداسی دردوں رووے کیے نمانا
بابل فوت ہویا ہن مینوں لائق ہے ٹر جانا

برس ہویا ملاقات نہ ہوئی نہ رل بیٹھے بھائی
ہن تک میرے ویر پیارے دل وچ مہر نہ آئی

دنیا وچ خدا دی نعمت برکت نال بھراواں
سایہ رحمت باپ پیارے ماواں ٹھنڈیاں چھاواں

بھائیاں نال آرام لکھاں نوں لکھاں فیض پہنچاون
قدر معلوم تداہیں ہووے جدوں چھوڑ کے آون

دل فریاں اکھیں راضی ہوون ویکھ زیارت بھایاں
وچ مصیبت ساتھی ہوون پکڑن نہیں جدایاں

بھیڑ پئی وچ حاضر ہوون بھائی ماپو جائے
ہور ہزاراں دوست ہوون جد کدہوں پرائے

ہکدوجے دے کارن بھائی ہکدوجیدیاں باہیں
جس دن قبریں داخل ہوون آوے قدر تداہیں

میت نوں گل لاون بھائی نال محبت رون
دوست یار بیاری اندر ورلے حاضر ہوون

وقت نزع کر یاد بلاون بھایاں کارن بھائی
رو کر ملن جدایاں یاروں ہور مراد نہ کائی

عبدالستار توں سب باتاں بیشک سچ سنایاں
دردمنداں نوں معلم ہوسن پیش جنہاں دے آیاں

باقی ذکر یعقوب نبی دا کھول حقیقت ساری
وطنوں ٹریں حبیب خدا دے کیتی جویں تیاری

ارادہ سفر کردن یعقوبؑ از خوف عیص علیہ السلام

جد یعقوبؑ حبیب ربانے چت اداسی پایا
عاجز حال نمانا ہو کر کول مائی دے آیا

خدمت دا حق بخشو مینوں میں اجازت پاواں
رہن محال وطن وچ مینوں جیواں یا مرجاواں

دل غمناک آزردہ ہو کر حکم سنایا مائی
اے فرزند حوالے رب دے ساڈے بس نہ کائی

فرصت پا کر راتیں نکلیں اے مقبول یگانے
شام سلامت ہو رکتے ول جاویں دیس بیگانے

غنی تونگر ماما تیرا اوتھے میرا بھائی
ملک اندر سرداری کردا صاحب خلق صفائی

بعد سلاموں اسنوں کہنا جو فرمایا مینوں
یا ماما اک بیٹی اپنی شادی کر دے مینوں

ساڈی طرفوں تیرے کارن بیشک رحم کریسی
انشاء اللہ بیٹی اپنی عقد نکاح کر دیسی

رخصت وقت لگا کر سینے رووے ول پیاری
اے فرزندا داغ نہ جاسی دل تھیں عمر اساری

راتیں اٹھ یعقوب پیغمبر چھوڑی جب وطن دی
دل توں آس امید نہ وڈی مر گئے آن ماری

امر خدا پرستش کر ہویا لیکر دیس لغیری
ہو گیا باجھ گناہ تقصیروں بھائی دا تقصیری

منزل درد الم دی اندر غم دی چال کریندا
صبروں پیر پیالے تائیں گیا دعائیں دیندا

ابیات اردو

رہو خوش ہمیشہ پیارے سجن	کیا ہیں نے قربان تجھ سے وطن
بھلا یار ہاتھ آوے گا کیا تجھے	اگر ہو گئے ہم وہاں پہ دفن
خدا جانے کیا جان کا حال ہو	گئی چھوڑ کر روتا جس وقت تن

اے بھائی ایہ دیس نکالا قسمت آہا تینوں	شالا فضل الٰہوں جیویں خیریں گزرن تینوں
آخر منزل سفر کریندا فضلوں رب پہنچایا	مامے نوں پیغام سنایا جو مامائی فرمایا
کر منظور کہیا تاں مامے یعقوبے دے تائیں	بیشک بیٹی دیساں تینوں کجھ افسوس نہ کھائیں
مہر مقرر امر شرع تھیں تینوں دینا آسی	نہیں تاں ست برساں تک تھیں مال چرایا جاسی
جس دن عرصہ پورا ہوسی ذرہ دیر نہ کریساں	بیٹی اپنی عقد نکاح کر تیرے تائیں دیساں
سن فرمان یعقوبؑ پیغمبر دنبے نت چرائے	حاضر ہر ہر خدمت اندر پورا عمل کماوے
کون کوئی توں جد کوئی پچھے ہور جواب نہ دیندا	نرم کلام ثنا نال ہو کر اتنی بات کریندا
شہر کنعانے عیصؑ بہادر رہے سردار گرامی	ہیں مسکین غلام اوسے دا خدمتگار مدامی
اینھے نال ضرورت آیا اتنا سخن سنائے	ذات صفات بیان نہ کردا نام غلام سداوے
نام یعقوبؑ نہ کدی سدایا اتنی مدت ہوئی	کہن غلام کنعانی اسنوں جدوں بلاوے کوئی
ورو مائی دا حب وطن دی آون یاد پیارے	ست برساں اس حالت اندر اس مقبول گذارے
خویش پیاریاں کولوں قسمت جاوے ورجھاندی	جاں تک ساس لباں چہ ہوون لکھیں تا سنگھ نہ جاندی
ست برساں یعقوبؑ پیغمبر درد فراق لنگھایا	دل وچہ ویر پیارے تائیں ہک دن یاد نہ آیا
ہوش کرو مست عیصؑ ولی پر طعن ضرور ربانی	گلہ سنا کر کافر ہووا اگلی خبر نہ کائی

بیان سبب غصہ عیص علیہ السلام

ہیں کجھ غصہ عیصؑ ولی دا ظاہر حال سناواں	کہنہ دردولا اندر ہووے شوق ملاقی جاواں
حضرت عیصؑ پیارا رب دا دوست نیک یگانہ	وحدت عشق الٰہی اندر طالب وصل دیوانہ
جس دن اسنوں باپ سنایا گوشت لیا دے تینوں	دعا کرساں رب قرب حضوری کرے پیغمبر تینوں
شان پیغمبراں بنوں ملنا خاص حضور ٹکانے	شان سولاں دا رب جانے جبرائیل جانے

ہر دن رات پیغمبر رب دے فضل ربانا پاون
ایسے کارن عیصؑ بہادر شوق شکاروں ہانا
پیئو دے راہیں عیصؑ پیارا رب نوں ملنا لوڑے
اُس جاتا یعقوبؑ پیارا عظمت لیگیا میری
رب دے طالب ہیو خویشاں دل تھیں حب اُٹھاون
حضرت عمرؓ محبت اندر کٹھا باپ ستے مائی
وحدت عشق الٰہی دل وچ کیتا جدوں لیسارا
دل دے اندر غیر محبت یاد نہ رہ گئی کائی
مولا کارن سب کجھ وارن عادت نیکو کاراں
مومن رب دی طرف سنجھیڑن چھوڑن شرک نفاقاں
غیراں کولوں حاجت منگدے خالی عمر لنگھاون
پوجا کرکے قبراں اُتے بولن نال صفائی
عقل نہ کرن نہیں جد دوجا فرق نکالن والا
ویرہوے کجھ رب دی طرفوں لاکھ بلے دبی کرئے
عقلوں صدقوں علموں عملوں باہجھ ایمان نہ کوئی
دیوا تیل تے آتش بتی جیکر ہوسن چالے
چھوڑ مثالاں عبد الستارا سفر دوراڈیاں جانا
جد اُس نوں اس خدمت اندر ستواں سال گیا سی
ماںیا اسم مبارک اُس دا صاحب شرم صفائی
نام راحیلہ چھوٹی اس دی روشن بدر منیر دل
بعد نکاحوں ماما اگے عرض یعقوبؑ سناوے
پایا ماجو دل وچ آہی ملی نہ حاجت میری
پھر ماما نے کہیا یعقوبا لائق نہیں سی بنوں
راضی ہو کے کہیا جو اتنی مدت مال چراسیں
اتنا عرصہ پھر یعقوبؑ بے شوقوں خدمت چائی

فضلوں کریساں ملن نورانی جد سر کارے جاون
دل وچ شوق ہمیشہ آہا ملے حضور ربانا
اوہ گل مل گئی یعقوبؑ نوں کون کلاماں موڑے
غالب شوق الٰہی پار وں آتش بلی ودھیری
رب دی طرف محبت جوڑن قرب حضوری پاون
مصعبؓ نے قربانی کیتا ماں پیو جایا بھائی
آپ خلیل کیتا قربانی اسماعیل پیارا
اپنے ہتھیں گردن اُپر دھر کر چھری چلائی
دین ایمان دا تا زرکارن قاروں الیاں یارا
مشرک بدعت شرک نہ چھوڑے بن یاراں طاقاں
پھر کبھی منہ نہ بات نہ ہووے وروں جھگڑا آون
فرق نصیب اساڈے اندر اپنے کی نہ کائی
ہیں کیوں بن ایمان ونجایا چھوڑ یا رب تعالیٰ
رب دی طرفوں قہر قبولن شرک نہ چھوڑن دردے
حاضر وقت مثال برابر سنتوں یار ستھوئی
بیشک مولا چانن کرسی سنتوں یار پیارے
جویں یعقوبؑ نبی پر ہویا دسیں فضل ربانا
عقد نکاح کردتا ماما وعدہ جویں کیتا سی
صاحب عقل تے عصمت والی خوبی حد نہ کائی
حُسن جمال حسابوں باہر عقل فکر تدبیر دل
جیونکر قصص الانبیاء اندر راوی ذکر لیائے
چاہندا ساں میں حرم مبارک چھوٹی بیٹی تیری
وڈی بیٹی گھر بٹھلاواں چھوٹی دیواں تینوں
بیشک ست برساں تھیں پچھے دل دا مطلب پاسیں
اس تھیں بعد راحیلہ خاتون عقد نکاح دچہ آئی

ابراہیم نبی تھیں لیکر حضرت موسےٰؑ تائیں
منع کیتا رب موسےٰ تائیں جد توریت اُتاری
آکھیس وچ نکاح دو بھیناں جمع نہ رکھو کوئی
مگراں جے مرجاوے عورت روا خدا فرماوے
ادب کنوں سجدہ کر جھکنا اگے روا سنایا
اگے ہرگز مسجد باجھوں روا نماز نکائی
ایہہ سب شان نبی سرور نوں فضل ہویا سرکاروں
عبدالستار! شان محمدیؐ ہیں تھیں کر نہ تھیوے
دوجی حرم مبارک اسنوں جدوں عنائت ہوئی
اس تھیں بعد پیغمبر اتنی خوشی آسائش پائی
دوویں حرم مبارک گھر وچ صفت نہ کیتی جاندی
صورت سیرت ہر خوبی وچ حد حساب نہ کوئی
اس تھیں پچھے ست برساں تک اوتھے مکان گذارے
واہ سبحان اللہ ہر دلنوں غالب حُب وطن دی
ہر دن رات اُداسی دلنوں غوطے آون غم دے
شاہی شان مسافر پاوے راج کرے من بھانا
آکھ معاذ اللہ ہر دردوں سخت عذاب الٰہی
ماموں کول یعقوبؑ پیارے ہک دن آکھ سنایا
امر کرو تاں ہاں اپنی دی خدمت اندر جاواں
راضی ہو کر ماموں اسنوں رخصت امر سنایا
غنی رئیس قدیمی آہا دولت مال ہزاراں
اکویہ ۲۱ برس یعقوبؑ نبی نوں اندر شام وہانے
مال مویشی اجڑ ڈھیرے ٹور کر لفر پیارے
دل وچ فکر بھرادی طرفوں بہت قیاس لیاوے
خبر نہیں کیا حالت بنسی ملساں جدوں بھرانوں
دو بھیناں ہک خاوند جائز رکھیا خالق سائیں
اوسے طرح نبی سرور نوں حکم دتا رب باری
جاں تک حکم اساڈا ہیسی اگے جائز ہوئی
جیکوئی اساڈی بھیناں دو جی نوں عقد نکاح وچ لیاوے
ہُن جو سجدے کرے کسے نوں کافر رب بنایا
ہُن رب مسجد اقصےٰ و انگوں ساری زمین بنائی
مشکل کارن روا تیمم غسل وضو دے باروں
باقی حال یعقوبؑ نبی دا اصاف بیان نہ ہووے
خوشی آرام تمامی پایا خدمتگار نہ کوئی
ذکر الٰہی اندر شامل ہور نہ حاجت کائی
ہک ہک دوہاں بنی دیکارن نیک غلام لیاندی
جائے حرم یعقوبؑ نبی نوں برکت رحمت ہوئی
دلنوں درد جدائی کولوں آون یاد پیارے
یاراں باہجھ ویرانہ ہووے سب گلزار چمن دی
چھم چھم روون نین پیارے مارے درد الم دے
دل مسکین جدائی کولوں دائم رہے نمانا
وطن مثال جنت دی آکھن عاماں گل بنائی
یا ماماں رخصت لوڑاں چیت اداسی چایا
رحمت بدی حاصل ہووے جدوں یار نوں پاواں
بہتا مال عنایت کیتا سب اسباب لدایا
رخصت کیتا یعقوبؑ نوں جویں طریقہ یاراں
حُب وطن دی بگڑ اُٹھایا جا لگے درد پرانے
چلیا غنی تو انگر ہو کر نالوں شتر قطارے
خفگی اندر میرا بھائی شالا خیر وہاوے
قتل کریسی یا گل ملسی ہے معلوم خدا نوں

نوکر چاکر مالاں اُتے کوئی خیال نہ آیا
ہر درجے وچ ڈیرہ پیارا صاحب نے وربنایا

جیوں جیوں چلن وطن پیارا نیڑے نیڑے آوے
خوفوں صورت سوہنی اُتے زردی ہوندی جاوے

چلدے چلدے منزل منزل حضرت نال ربانی
آ کنعان زمین وچ پہنچے سن قصیں سنو کہانی

جس جنگل وچ قدم مبارک سبھی یعقوبے پایا
اُس دن عیص اوسے جنگل وچ شوق شکاروں آیا

مال اسباب ڈٹھا اس دوروں ڈیرا عظمت والا
عیص بہادر اُتے ول آیا پچھن کارن حالا

اوس یعقوب نے اس نوں دوروں ویکھ پچھاتا
اوس سکھائے نفراں تائیں ہو کے چپ چپاتا

ایہ کنعان زمین دا حاکم طرف اساڈی آیا
ادبوں جلد سلامی ہونا ہر اک نوں فرمایا

بعد سلاموں جیکر پچھے ایہ سردار گرامی
کس دا ڈیرا نوکر چاکر مال اسباب تمامی

ادب سلام زیادہ کر کے کہنا نال حلیمی
حضرت عیص کوئی کنعانی ہے سردار قدیمی

اُس دا اک غلام جو آہا نام یعقوب سدندا
رہندا اسی وچ قیام نمانا اس دا مال لبھاندا

بھی فرمایا ساڈا اسنوں پتہ نہ دینا کوئی
آپے ایہیں زیارت کرساں جیکر قسمت ہوئی

ایہ فرمان سنا کر سبنوں ادب جواب بھلیرے
ڈر دا اوہ ہر زورآور کولوں چھپ گیا وچ ڈیرے

کرے دعائیں عاجز ہو کر یا ستار غفارا
راضی کر توں میرے اوپر میرا اوہ پیارا

پیا ماہیں گل مل شوے آپے ہجروں سال وہانے
راضی ہو کر ویکھن کارن ترسن نین نمانے

نوکر کرے لج حال میرے پر ہوسی مہربانی
یا ہُن بھائی قتل کریسی ہو جاساں قربانی

دہشت کولوں تھر تھر کنبے چھپ چھپ جان بچاوے
پڑدے وچوں بھائی دے ول چوری نظر لگاوے

اُچرانوں پھر عیص بہادر کول انہاں دے آیا
ہتھ وچ تیغ مبارک پکڑی آن سلام سنایا

ادبوں خدمت اندر ہو کے نوکر چاکر سارے
کس دا مال اسباب تمامی پچھیا بڑے پیارے

کہن لگے کوئی عیص بہادر اشرف نیک نگاہا
وچ کنعان اولاد رسولاں عالی شان گھرانہ

اس دا اک غلام قدیمی نام یعقوب نمانا
مال اسباب تمامی اُس دا یا سردار سجانا

روٹھے دل نوں بات نمانی نفراں جدوں سنائی
رحمت دا دروازہ کھلا فضلوں کنجی آئی

اچن چیت محبت جاگی غصہ رہیا نہ کوئی
ہجر جگایا سنتے دل نوں خبر اچانک آئی

ماں پیو جایا بھائی لوکاں جدوں غلام بنایا
وہ گل دل توں گئی نہ جھلی تیر فراق لگایا

اول بہت آزردہ ہو کر ایہ فرمان سناوے
عیص یعقوب دا بھائی آہے کون غلام بناوے

لوکاں عرض دو بار سنایا سانوں خبر نہ کوئی
رہیا ہمیش غلام سداندا جتنی مدت ہوئی

شام نار رب خلقت اسنوں کہن غلام کنعانی
سنکر سینے بھانبڑ بلیا باہر پون پواڑے
ڈگ پئی تیغ زمیں دے اُتّے کرے بلند آوازہ
کری نہ سخت جواب سنایو ہر دم رہیوں نمانا
ادب سلاماں نرم کلاماں یاد اساں نوں ہیاں
بائی سال گذشتہ ہوئے خبر نہ لگی کوئی
کر انصاف افسوس دلے وچہ عیسیٰ ولی نوں آیا
ہیں مارن وچہ فرق نہ کیتا اوس غلام سدایا
ہے افسوس یعقوبؑ سجن نوں جے ہیں قتل کریندا
چھم چھم برسن نین نمانے رحمت جھڑیاں لایاں
اتنا درد ہویا اس ویلے ذکر نہ کیتا جاوے
ویر پیارا یاد آیا جیکر وسّیں نینوں
ڈٹھا جدوں یعقوبؑ بھراؤں بھر بھر نین نچوڑے
پرّے وچوں چند مبارک نور جمال وکھایا
بول شتابی حمد ربانا رو کر ملیا گل وچہ
دوہاں دلاں پر جو کجھ گذری آپ سنایاں
اگے نالوں بہت زیادہ گھر وچہ برکت آہی

گئی دو دستوں عیسیٰ ولی نوں جگروں غمی کانی
عبدالستارا درد فراقوں لکھنے مشکل ڈاڈھے
اے یعقوب یاد ورو نساڈے زخم دگایا تازہ
اوڑک چھوڑ گیوں چپ کیتا جویں خدا نوں بھانا
دگئے ہار نصیب اساں نوں کیڈیاں وتھاں پیاں
نال خوشی رل بیٹھن والی بات نصیب نہ ہوئی
اوس قیاسوں ہارے آہیں رو رو حال ونجایا
میرے ساتھ بے ادب ہویا بھائی ماپیو جایا
بے تقصیر نہ عذر کریندا سر قربانی دیندا
غم دے بدّل بارش آنہی وچ رواں گھٹاں چڑھ آیا
کر کر یاد یعقوبؑ بھراؤں عیسیٰ ولی فرماوے
بابل جایا صدقے جاواں لے گل لاواں تینوں
ہنجھوں چھٹی واگ ڈیندی گلو چہ ملنا لوڑے
کر شکرانہ ویر پیارا ویر سجن ول آیا
اوہ دن بیشک عید برابر ملیا یار جنگل وچہ
فضلوں دور ہوئی سب گرمی گئے بخار جدایاں
بہت پیار محبت بھایاں شفقت دوں سوائی

بیان ثواب ملاقات برادران وہمہ مومناں

عبدالستارا بھایاں ملنا اجر ثواب سنائیں
وچہ تفسیر امام غزالی ابن عباسوں لیائے
راہ مولا دے اندر اس دا پینڈا لکھیا جاندا
دو سو بدیاں دفتر وچوں دور کرے رب سائیں
ہور جو مومن بیماراں دل پچھن کارن جاندا
فجروں شام تلک اس کارن منگن ملک دعائیں

صاف کرے رب ہر ہر دلنوں رحمت دالا سائیں
نال محبت بھائی کارن جیکوئی بھائی جاوے
دہ سو نیکی ہر ہر قدموں جتنے قدم اٹھاندا
فضل نگاہ کر بخشے مولا دوہاں پیاریاں تائیں
ستر ہزار فرشتے تائیں پاک خدا فرماندا
جے شام گیا تاں فجر ہوندی تک ایسا اجر جزائیں

کر کے وضو ہماہاں پچھّن جے کوئی مومن جاوے
کرن بداشت پچھّن جاوے مومن جدوں کسینوں
جو اوّل کہن سلام علیکم مومن خوشی پیاروں
کہے علیک سلام جو اگوں دس نیکی اس آوے
کرن مصافحہ نال محبت تلیاں جدوں ملاون
بعد مصافحہ منہ سینے پر جس نے ہتھ لگایا
اس سنت وچ بدعت پیدا بہت کیتی فقراوال
بعضے ملاں کرن مصافحہ قید شریعت ہوئی
گل وچ ملنا روا ہلا شک ننگا بدن جے ناہیں
کیا ملنا جد کپڑوں مخصوص صاف نہ ہووے سینہ
بھنگی ہور شرابی تائیں ملنا روا نہ آوے
کول شرابی دے جد کوئی وکھین ونجھ کھلوسی
طرف مسافر راضی ہو کر جو کوئی نظر اٹھاوے
ویکھ یتیماں سر ہتھ پھیرے نال محبت کوئی
نظر غرور جو نال تکبر ویکھن طرف غریباں
نبی کہیا جو ویکھن جاوے نبی عالم تائیں
بہر ہر قدرت ربدی اوپر جدوں خیال لیاوے
ماں پیو ول ہک نظر محبت درجہ حج الاکبر
جنہاں زیارت پاک نبی دی کیتی شوق لاہوں
ایہو سوال جو نال محبت روضہ ویکھن جاوے
ایسے کارن سوہنا روضہ اُپر زمین بنایا
نہیں تاں عرش آسماناں اُپر یا جنت وچ تھیندا
خواب اندر کسنے نال نصیباں ویکھیا حضرت تائیں
نبی کہیا وچ خواباں شیطاں مکر کرے ہر جائیں
یارب عبدالستار کمینہ کرے سوال دعائیں

سٹھ سالاں رب دے ستھہ دوزخ اس تھیں دور ہٹاوے
ایسا درجہ پاوے جیونکر پچھّن گیارب نوں
تریہہ نیکی اس حاصل ہووے خالقدی سرکاروں
نبی محمدؐ امت کارن حکم سلام سناوے
دونویں تھیون پاک گناہوں اتنی رحمت پاون
اس تھیں بدعت حاصل ہوئی کل ثواب ونجایا
ویکھو ویکھی قائم ہوئی اندر شہر گراواں
پچھے شروع شکایت کردے تنہاں ثواب کوئی
جے دونویں بے پردہ ہوسن ہوسی منع بداہیں
ہر بدعملوں بدتر کینہ سُن توں یار نگینہ
کرے مصافحہ نال شرابی نالے دوزخ جاوے
اس دی نظر جہنم اُپر اس دا بدلہ ہوسی
رحمت نظری راضی ہو کر اس نوں رب بلاوے
ہر ہر والوں دو دو نیکی درجہ پاوے سوئی
جنت دخل حرام حضوروں دوزخ وچ نصیباں
دو سو سال عبادت ویسی ہک نظروں رب سائیں
دہ سو سال عبادت اسنوں ہر نظروں ہتھ آوے
بھاویں سو واری نت ویکھے سو حج اجر برابر
لاکھ گناہیں پہلی نظروں ہوندے پاک گناہوں
وقت شفاعت رسول پیارا اسنوں سا[illegible]
جاری فیض قیامت تائیں نادیاں کا رن آیا
نازک بدن مبارک سوہنا کیونکر سنگے رکھیندا
کرے حرام جہنم آتش اس پر خالق سائیں
ہیری صورت کدی نہ بنسی وز قیامت تائیں
روشنی والا بھی اوہ روضہ ٹمدگی وچہ دکھائیں

جو سُرمہ پاون نظر حراموں ویکھن یاد وکھلاون
اندھا کانا کوجھا کالا بھریا میل جنجالاں
واحد رب نوں جاتا اُس نے سچ رسول بنایا
کرے مخول جو عاجز تائیں طاقت نہیں کسینوں
غیر پسندیا ٹھٹھا کرسی جو مسکین بشر نوں
قہروں فکر کرو مت ہستو آکھے رب تعالے
ریس نہ کرسو اوہ جس ویلے لگن بھاگ غریباں
رب فرمایا اساں خلائق زنگار رنگ بنائی
جے رب حسن برابر عزت خوبی سبنوں دیندا
جے رب دولت مال برابر دیندا ہر اک تائیں
ظاہر وچہ پسند نہ آون جو مسکین نمانے
کنڈ نہ کریں غریباں بول وحی پیغام لیایا
جابرؓ ابوہریرہؓ ہوریں ایسے نیڑے ہندے
واہ سبحان اللہ کیا رہبر پایا پیر غریباں
یارب فضل کرم کر سانوں پاک حبیبؐ ملائیں
عبدالستارا بہت حقیقت مومن بھایاں پائی

اکھیں آتش دوزخ پوسی خبر کتاب سناون
عاجز حال پوشاک پرانی کنگھی جڑ نہ والاں
نبیؐ کہیا اوہ میرا سینہ تیرے واری فرمایا
اُسدے یاروں ڈاڈھی غیرت ہوندی پاک رب نوں
بیشک اُس نے ٹھٹھا کیتا اسدے کاریگر نوں
کیہا جانو تسیں کھڑا ہوسی جنت جاون والا
دولت والیاں خودی جہنم حاصل بے نصیباں
خَلْقِ الرَّحْمٰنِ مِنْ تَفٰوُتٍ خبر قرآنوں آئی
صاحب حسن امیراں تائیں کون سلام کریندا
کسنوں عمل سخاوت پاروں جنت ملدیاں جائیں
باطن ویلیاں نال برابر مومن رب نوں بھانے
کل مسکیناں تائیں حضرت سینے نال لگایا
زانو ہر مسکین اصحاباں نال نبیؐ دے کھیندے
بدعتیاں نوں ضد حدیثوں وچ نار نصیباں
جو ہیں ملایا رحمت کرکے عیصؑ یعقوب تائیں
کن رس والے تنگ نہ ہودن لو حکایت بھائی

بیان باقی حال حضرت یعقوب و عیص علیہما السلام

جد کنعان یعقوبؑ پیغمبر قدم مبارک پایا
نسل مبارک عیصؑ نبی دی اُنھی رب ودھائی
رخصت لیکر یعقوب تھیں بھائی عیصؑ پیارا
خوش ہوکر یعقوبؑ نبی نوں چھوڑ گیا کنعانے

بہت محبت وہاں بھراواں من آرام سوایا
قصص الانبیا وچہ فرمائے گنتی رہی نہ کائی
جا کر وسیا روم شہر وچہ سنتوں بہریا یارا
بہت آرام آسائش پائی اس مقبول یگانے

دین رہا نا دسے لوکاں نال محبت پوری
ہر دم ذکر الٰہی اندر ہوسے نال حضوری

بیان احوال بی بی زلیخا رضی اللہ عنہا

سن کجھ حال زلیخا والا تینوں ذکر سناواں
اوّل عشق زلیخا اوپر خواب نوں پھیرا پایا
ہر دم لائق حمد خدا نوں بندگیاں دا سائیں
برحق نبی رسول تمامی ثابت شان قرآنوں
دنیا اندر افضل نعمت مثل ایمان نہ کائی
جبرائیل فرشتیاں وچوں سیّد اشرف نامی
ماہ رمضان مہینیاں وچوں سیّد رب بنایا
زمیاں وچوں عرب مبارک عزت شان یگانہ
سی اس عرب زمین دا حاکم شاہ طیموس گرامی
وافر لشکر ملک خزانے عدل حکومت بھاری
اس شاہ گھر اک بیٹی آہی صاحب حسن عجیبہ
صاحب شرم خاموش طبیعت صاحب عقل فکر دی
صاحب سیرت نرم مزاجوں صفت نہ کیتی جاوے
پاک جماؤں سورج روشن جلوہ نور پیشانی
ہر خوبی وچہ شامل کامل صفت خداوند والی
جُدا جُدا ہر دن مبارک میں کیوں صفت سناواں
وچہ تفسیر امام غزالی حسن بیان لیایا
خوبی حسن بیان کی اس وابندہ عمیر سناوے
نبیاں دے جو حرم تمامی سلماناں دیاں ماواں
حرماں پاس رسول جے ہووے وحی پیغام لیاوے
کہے خدیجہ حضرت عائشہ یا نبیا کوئی آیا
سن کر سرور عالم آکھن ہور نہ جاؤ کوئی
کرو خیال جو شرم حرم انہاں تھیں جبرائیل جیہاں نوں

اسنوں مصر مکان بٹھا کر یوسف نوں لے آواں
ایسے کارن اوّل اس دا ذکر سنا سب پایا
ہر حاکم تھیں بہتر حاکم اندر دو ہیں سرائیں
سب تھیں اشرف ذات محمد باہر صفت بیانوں
جنت وچہ جمال الٰہی افضل نعمت آئی
راتاں تھیں شبقدر مبارک اکبر شان گرامی
کل روزاں تھیں جمعہ مبارک سیّد اشرف پایا
جس دے وچہ مدینہ روشن کعبہ فضل خزانہ
کتنے حاکم اس دے در پر تابعدار اسلامی
ظالم چور نہ نظری آوے وچہ رعیت ساری
عالی منصب دو ہیں جہانیں جیندا نیک نصیبہ
نہیں برابر اس دی ہوندی صورت چند بدر دی
ویکھ زیارت حور نورانی ادب کنوں شرماوے
نظر مبارک جتول پاوے چمکے شمع نورانی
اُستاکار مصور کاتب خوش تصویر نکالی
حرم نبی دی کراں بے ادبی دوزخ اندر جاواں
پاک مبارک صورت اس دی طبق زمین ہلایا
جس نوں یوسف مرسل کامل رب کریم ملاوے
کرن فرشتے شرم انہاں تھیں دسیں کیوں ڈین بڑاوا
کھڑا رہے دروازے دوں باہر منہ تے پردہ پاوے
گھراں اُس دے ساڈا کدوں اپنا آپ چھپایا
ہو نہ سی جبرائیل جو اسنوں شرم نشان تھیں ہوئی
اِنہیں گن بدن سناون صفتاں کیا توفیق اساڈی

بعضے شاعر چادڑ کر کے گن گن بدن سُناون
نین مبارک ناف تے سینہ زانو پنیاں تائیں
صفت زلیخا ایسی بولن جیونکر ڈٹھی ہوئی
ایسے کارن صفت زلیخا میں نہیں بول سُنائی
حال زلیخا ذکر سناواں فضل کنوں رب الی
عیبوں دامن پاک ہمیشہ غیراں حب نہ کائی
باغ مبارک قدم مبارک جدوں زلیخا پاوے
صاحب ادب زلیخا بی بی غیر کلام نہ بولے
ہر دن سیج مبارک اُتّے بالن پھُل وچھاوے
نو برساں تک نیند زلیخا خوشیاں والی پائی
بیدرداں نوں درد لگاوے ایہ عشق دیاں چالاں
جس گھر اندر قدم مبارک عشق زور آور پاوے
ملکاں دے سلطان اکابر شان حکومت والے
خوابے وچہ زلیخا تائیں وتیس آن وکھالی

پورے کافر توبہ باہجوں نور ایمان نہ پاون
ماں اپنی دا سنگے نہ کوئی پکڑن شرم ادائیں
نبیاں دتوں شرم نہ پکڑن ایسا بُرا نہ کوئی
نہیں کتاباں وچوں ثابت ایہ بے دینی آئی
عمر مبارک نو برساں دی جد اُس ہوش سنبھالی
دائم دل وچہ بے پرواہی خوشی حکومت بھائی
گل کیچک گل سوسن نرگس ادب کنوں شرماوے
اندر حکم غلام کنیزاں پتر مکھ نہ ڈولے
خوشیوں نیند پیالہ پیوے ستیاں خبر نہ آوے
عبدالستار اعشق مجازی کیونکر آن جگائی
بادشاہاں نوں قید کراوے رووَن وچہ جنجالاں
دانشمند دیوانے ہوون عقل آرام نے جاوے
چھوڑ حکومت گئے ہزاراں برہوں مار نکالے
آتش ظالم تیر ہجر دی پھوکی دھر کٹھیا لی

بیان خواب بی بی زلیخا

کیا ہک رات مبارک آہی جیونکر رات قدر دی
چور نہ لگے نہ سگ بولے چپ ہوئے گھڑیالی
ہر دل اُتّے خوشی آراموں نیند رغلبہ پایا
نازاں نال زلیخا سُتّی اکھیں نیند لگایاں
چند مبارک اجن جیتی اتر آیا آسمانوں
حاضر ہو کر شمع مبارک جگمگ روشن ہوئی
زیبا صورت جلوہ روشن کرتا تیر سمانا
خوشبو والے وچہ طرف زلیخا یوسف جھاتی پائی
خوش رخسار پیارے والا کیا گلزار چمن دی

اُستاں نال خوشی کل عالم کوئی نہ رووے دردی
غالب نیند آہی دربانان کسے نہ سُرت سنبھالی
چور بیا ہک اوسے گھر نوں جس گھر یوسف آیا
خوابے اندر حضرت یوسف اکھیں آن وکھایاں
پاک جمال وکھاون آیا حکم خدا رحمانوں
تن پروانہ جلی زلیخا ہوش سنبھال نہ کوئی
دل وچہ نقش پیارے والے کیتا آن ٹھکاناں
دیگر شوق پیالہ شیریں ذات صفات بھلائی
ہر گلزار دل نوں پیاری صورت یار سجن دی

کیا ڈٹھی اوہ خواب زلیخا جے کسے نظری آوے
کیا اوہ سوہنی صورت آہی خوش نقشہ من بھانی
جے اوہ جلوہ چند بدر نوں ظاہر نظری آوے
رحمت خواب زلیخا تائیں پیار ناگ کھایا
قدرت والا سُرمہ اکھیں سوہنے نین پیالے
دل مشتاق محبت کیتا پیتا وصل پیالہ
دو دن گھڑیاں راحت ڈٹھی سخن کلام نہ کوئی

شوقوں روز قیامت تائیں ساعت وانگ وہاوے
جس دی تابش جھلے سورج بھیوے پانی پانی
ختم ہووے روشنائی اس دی چانن کدی نہ لاوے
جیونکر دنیا وچہ کسے نوں جنت نظری آیا
ویکھ زلیخا صدقے ہوندی دم دم حمد پکارے
جیویں پیالہ آب حیاتی خضر پیغمبر والا
جاگے گی تاں یاد کریسی جدوں حچنہ غم دھوئی

بیدار شدن زلیخا

ہر نعمت تھیں عاشق تائیں پیاری نیند وصل دی
جدوں پیاری صورت اس تھیں اپنا آپ چھپایا
چاروں طرفیں نظری آیا محل مکان ویرانہ
چھم چھم برسن نیناں وچوں ہنجوں دے پرنالے
پلنگ سرہانا کھاون ہانا سارے سیج کھلاندی
پل پل جل بل کوئلہ ہووے رووے باہیں کھلیاں
سوک دوہاں وانگ سوے دا یاں ادھر ادھر بھالے
ہور کسینوں طاقت نہیں سی آوے ایس محل وچہ
غش وچہ جاں لباں پہ ہوئی زلفاں وچ ستیں پھرتاں
جام جدائی دے کر جانی کملی کر گیا مینوں
عشق زوراور سینے چڑھیا چھک تلوار میانوں
ناز کریندی سُتی آہی وین کریندی اُٹھی
ول ول تیر جدایاں رن گل وچہ زلفاں پیاں
ساعت اندر رہوں ظالم جاں لباں تے آندی
دیکھ تمام غلام کنیزاں ہور پیاریاں سیاں
چھڑکن عطر گلاب شتابی کر کر پیار بلادن

جاگن نالوں بہتر سُتوں ہے تلوار قتل دی
اچن چیت زلیخا تائیں برہوں پکڑ اُٹھایا
چھوڑ گئے دلدار پیارے دے کے بندی خانہ
ہتھ چھڑا کر غائب ہوئے سوہنی صورت والے
جاگن کولوں تن تن اندر جاگی پیڑ غماں دی
دم دم آتش درد الم دی لاٹاں سینے چڑھیاں
لے دلبر کیوں جان میری نوں کر گیوں درد حوالے
بجلی کڑک پئی آسمانوں مار گئی اک پل وچہ
منہ تھیں کرے بلند آوازہ ہیں سڑیاں ہیں سڑیاں
کون لیاوے کون لیاوے کون لیاوے مینوں
واحد جان نمانی اُتے گرپا لتھا آسمانوں
ہوش نہ آوے کیا بتلاوے جیونکر چوراں مٹھی
بہت پیار جنہاں نوں کردی دشمن دسن سیاں
جیونکر مچھلی پانی باجھوں جان ڈلے ترساندی
ایہ کی ہویا زلیخا تائیں حیرت اندر گیاں
اگوں کوئی جواب نہ آوے ورد نیر چلاون

جیوں جیوں تخصن الٹا روؤے کر کر یاد پیارے
پلنگ نہالی آتش بالی کندھاں کھاون آیاں
دردمنداں لوں کوئی نہ ملدا محرم لدا دردی
عشق کڑاہی تیل غماں دا بہ ہوں تڑکالا یا
غلطی نہ کر عبدالستارا موئے جو وچ جدایاں
جاندار ہیا دیوانی کر کے محرم یار سیانا
بجلی دا چمکار پیارا خوش رخسار دکھاوے
ہسّن کھیڈن گیا زلیخا روؤے حال نہ دسّے
دل وچ صورت حاضر کر کے کرے زلیخا جھیڑے
دھاڑا مارن لٹن کارن آئیوں اج ہینوں
اے پرخوبی حسن جہاناں نوں روزازل ہتھ آئی
ویکھ شمع پروانے عاجز تن من گھول گھماون
ہو قربانی خاطر جانی مجرا بھرن نمانے
محبوباں وچ دوس نہ کوئی نہ کر شور دوہایا
بول نہ غلطی عبدالستارا اس وچ ہے بدنامی
نیند آرام زلیخا تائیں رو کر عرض سنائی
عقل شرم نے جاندی واری اتنا سخن سنایا
باقی جان رہی وچ تن دے دم آوے جاوے
دم دم غم دی آتش بھڑکے جگروں بلن آوازے
ہجروں سک سک بان ہوئی سڑیا خون تمامی
ایسے حال زلیخا تائیں سارا سال وہانا
ہر طرفوں جد بند ہو جاوے آس امید جہاندی

بھڑکن بھاہیں ملدا ناہیں دم دم آہیں مارے
قبرستان مکان بنا یا غنچے ہاراں عشق چونگھایاں
ہانڈی اندر قابو ہوئی مچھلی ٹھنڈی سردی
اس منزل وچ مر گئیاں باجھوں کیسے آرام نہ پایا
اٹھسن حشر دوہایاں دیندے پیش جنہاندے آیاں
رخصت وقت نہ کہہ گیا کوئی نام نشان ٹکانا
زخمی دلدا ترس نہ اسنوں جیوے یا مر جاوے
جس گھر عشق مکان بناوے خیریں کیونکر وسّے
اے لبرایہ جھیڑے تیرے تیں بن کون نبیڑے
ناحق پکڑ حلال کیتو ئی کی آیا ہتھ تینوں
نرمی مہر انہاندے دل وچ نہیں خداوند پائی
اسنوں یاد خیال نہ کوئی جیون یا مر جاون
حاضر جان پیاری دیون قدر محبوب نہ جانے
مارن کھل اتارن کارن کار قدیم قصایاں
جد منظوری کرے پیارا دیندا ہلاک تمامی
لے ہن تیرے گھر وچ ساڈی ہوندی نہیں سمائی
ساڈا رہن محال زلیخا گھروالا گھر آیا
پھیر جدائی حاصل ہووے جدوں پیارا آوے
عبدالستارا ایسی آتش کتنے ملک اجاڑے
قبر مروڑے او گنہارا پکڑ لیا وچ سامی
جد کد درد رنجانیاں تائیں ملدا افضل رہانا
صاحب شرم خداوند عالم لیندا خبر تنہاندی

بیان خواب دوم زلیخا

صورت یوسفنوں رب خالق حکم دبار سناوے
جا مل پھیر زلیخا تائیں تیں بن مت مرجاوے

غرض اک رات زلیخا تائیں ساعت اکھیں جڑیاں
اگے وانگوں ویکھ زلیخا پھیر حیاتی پائی
تن گلزار ہویا وچہ خوشیاں وصلوں ملیا پانی
اکھیں اگے حاضر ہویا نقش پیارے والا
نین مبارک نور سجن دے عین جمال وکھاون
ہس ہس موج خوشی چہ آیا شوقوں دل دیوانہ
کیا ہویا اک ساعت بیٹھی نال سجن دے رلکے
خوش رخسارا دلبر پیارا ملک نظارہ دیسی
جتنا امر نصیبوں ہیسی خوشی زلیخا پائی
نیند پیاری رخصت ہوئی تھوڑا وقت وکھایا
ہر ہر جاناں کارن رب نے موت تیار کرائی
سنو حقیقت جدوں زلیخا خوابوں سرت سنبھالی
اٹھ گئی ہوش جو دوں اس دی اٹھدی گرد گوبار ہی
چیکاں مارا چانک رتی سول فراقوں دہانا
جتنی خوشی زلیخا بی بی ایس نظاریوں پائی
دایاں مایاں ہور کنیزاں ویکھن دوڑن کھلیاں
باپ پیارا غم دے اندر رو رو نیر چلاوے
لادن زور ماادن ملیاں حیلہ کرن سیانے
شیریں شربت شور اٹھاون آتش بھوک مچاون
افلاطون ارسطو وانگوں کامل عقل جہاں دی
ایتھوں تیک زلیخا تائیں پہلی منزل آئی
اٹھ اٹھ جنگل بول ودھی چڑھی فراق خماری
ہر کم اندر وانا عاقل سوتد بیر دوڑاوے
پہلا پیار زلیخا تائیں ظالم عشق وکھایا
تھر تھر سنگل اندر تڑفے مارے سانگ جدائی

اجن جیت طبیب پیارا دیون آیا پڑیاں
غم دلگیری درد بیماری یاد نہ رہئی کائی
قدم مبارک مالی پایا رحمت نال ربانی
رحمت دا دروازہ کھلیا ملیا خوشی نوالہ
مست خمار محبت والا بھر بھر جام پلاون
جیوں دیوانہ نوں ہتھ آوے کھڑیا مال خزانہ
عبدالستارا اس ملنے نوں یاد کریسی بھلکے
جاگے گی جس وقت نمانی کون مکان ملیسی
اجن جیتی حضرت یوسف صورت پاک چھپائی
جاگ اٹھی تاں بر ہوں ظالم آن سلام سنایا
ملیا مگر وچھوڑہ ظالم پھر دے علاقہ چائی
اگے نالوں درد فراقاں دونی آتش بالی
جے وس ہوندا جاگ نہ اٹھدی لکھ سالاں سوندی
ہے ہے کردی کون لیاوے جیہڑا وقت وہانا
آتش بلی جدائی والی وانگ بازوت اڑائی
کہے بیہوشی نال زلیخا ہیں جلیاں ہیں جلیاں
کل وزیرا میراں کولوں کجھ تدبیر نہ آوے
طبع موافق ملے نہ دارو کون حقیقت جانے
کھڑی کتاب طبیباں کولوں اروپا دنہ [illegible]
ویکھ تماشہ قدرت والا ماری ہر [illegible]
بھین بھرا دی بابل ماں دی شرم نہ رہئی کائی
سوگ پیا گھر بادشاہاں دے گھنتی عشق خماری
اس منزل وچہ عقل فکر کجھ حیلہ راس نہ آوے
ہتھیں باپ پیارے سنگل پیریں پایا
اوہ گل دل توں ورنہ ہووے جس نے قید کرائی

دل وچ آکھے جے او دلبر پھیر ملے اک واری
بن بن چور پویں گھر میرے ایہ کی لائق تینوں
راتیں نیند پیاری اندر لوگ آرام گذارے
دردمنداں دے دل وچ آتش دکھ ہمسایاں نیندی
بول نہ غلطی عبدالستارا ایسا سخن زبانوں
ایسے حال زلیخا بی بی رو رو سال لنگھایا

پچھ لواں ہن اسدے کولوں حال حقیقت ساری
چور بنا کے لالچ لا کے قید کرایا مینوں
دردوں ساری رات پکارے روآہیں مارے
جنوں جاون چنگا پاون غم دا اثر کریندی
دردمنداں بن لدی مرضی حاصل نہیں جہاں نوں
حکم ہویا پھر تیجی واری حضرت خوابے آیا

بیان خواب سوم بی بی زلیخا

رحمت والی رات مبارک پھیر خداوند آندی
کیا اک رات جو رات قدر دی تھیجی خالق سائیں
کیا اک افضل نعمت کیتی رب نیند پیاری
دردغماں تھیں نیند راندر ملے آرام بیماراں
آئی نیند زلیخا تائیں رحمت نال ربانی
خواباں آن جمال دکھایا یوسف نبی ربانے
نور ستارہ عجب نظارہ نبی پیارا لیایا
دردمنداں مسکیناں کارن کرم کیتا رب والی
بدر منیرو تا چکارا رحمت فضل غفوروں
ویکھ زلیخا خوابے اندر ڈٹھا اوں چورپچھاتا
پایا وقت زلیخا بی بی اللہ دی پیاری

جس وچہ فضلوں پوری ہوئی آس امید لاندی
جس دے اندر نیند وسیلہ ملے زلیخا تائیں
رحمت کنوں آرام بنایا کارن خلقت ساری
طالب مولا خواباں اندر وصل ہون ہزاراں
روندی روندی اکھیں جڑیاں نال فراق نمانی
زلف نورانی نور پیشانی دیکھن والا جانے
کالیاں زلفاں دے وچ ورثے چند مبارک آیا
مدت پچھوں دلبر جانی صورت آن وکھالی
موسے دے ید بیضا وانگوں ہویا چانن اندروں
راتیں آوے موڑ مکاوے جاوے چھوڑ چھپاتا
ہنجوں روکر حاضر ہوئی کرفریاد پکاری

غزل

سجن تیری صورت سے قربان ہوں
کبھی قید کرنے کو عاشق کا دل
کبھی قتل کرنے کو خوش نار سے
کبھی لاش مردہ پہ عیسےٰ نبی

کہ تن تن خوش اسرار آجاتی ہے
سیہ زلف دلدار آجاتی ہے
نگہ مست تلوار آجاتی ہے
خوشا رنگ رخسار آجاتی ہے

جدوں زلیخا خواب اندر ڈٹھی صورت پیاری
اے جانی محبوب نورانی دس حقیقت مینوں
صبر آرام حرام کیتوئی نیناں نیند نہ بھاوے
دل دیوانہ تن پروانہ سال گزاراں سڑدی
جتھوں جاواں نظر اٹھاواں حاضر ویکھاں تینوں
چوری چوری زور بزوری خونی نین مریندے
آون جاون ہجر دگاون کیتا تساں جادو گا
خوش خصالے تن تن آون تن تن تیر لگاون
جھڑ جھڑ پوواں پوانی کملی سڑ سڑ سال لنگھاواں
عشق تساڈے دشمن ساڈے تیز دکان تپایا
پھر ہا تلوار پیار تساڈا آوڑ یاد چہ سینے
قسم تینوں جس پیدا کیتوں دیہہ کجھ پتہ نشانی
وطن مکان تیرا وچ جنت یا آسماناں آویں
امر خدا تکھیں صورت یوسف کرے کلام زبانی
شہر مصر دا ہیں ہاں حاکم تخت حکومت میری
نام نہ دسیوس حضرت یوسف یعقوب دا جایا
نام عزیز بتایا اپنا جیویں خدا فرمایا
شہر مصر چہ تخت مصر دا جو کوئی وارث تھیوے
اس تکھیں پیچھے نال محبت کہیا زلیخا تائیں
جیکر تساں محبت ساڈی لبیا چاہو سانوں
وارث خاص تساڈا سانوں رب قدیر بنایا
یاد رکھیں ہن وعدہ ساڈا جیتوں پورا کرسیں

گریہ زاری نال پکارے میں صدقے میں واری
مارن آویں ظلم کماویں خوف نہیں کجھ تینوں
پھراں بھلیندی ناگاں ڈیندی تینوں کی ہتھ آوے
نت ہارن میر بکارن فوج غماں دی چڑھدی!
دل ول زلفاں پیچ کنڈال ول مارن آون مینوں
ہٹک انہاں نوں سانوں گھر وچ ایہ کیوں ہن نہ دیندے
قسم خدا دی جان اساڈی نہیں آرام نہ دوکا
نازک لباں لبالب کر کے شوق شراب پلاون
پل پل جل بل بالن ہوواں کتھوں لبھان جاواں
چاہ غبغب لب شیریں سانوں تلخی جام پلایا
کٹ کٹ بیرے کھاندا میرے اے محبوب نگینے
توں انسان فرشتہ کوئی یا توں حور نورانی
کیوں دکھ آون جان میرے نوں نام نشان بتاویں
میں ہک بندہ خاکوں پاکوں ناہیں قوم عمرانی
نام خطاب عزیز بتایا سی آوان خاطر تیری
نہیں سی اجے حبیب ربانا دنیا اُپر آیا
وچ تقدیر مصر دا والی اس نوں رب بنایا
ملک تمامی اندر اسنوں نام عزیز سدیدے
ہو رکتے ول ساڈے ہجوں ہرگز ہول نہ جائیں
حاضر ہونا شہر مصر چہ ملساں اسیں تساں نوں
تسیں بھی وارث حق اساڈے وچ تقدیر لکھایا
ہوسیں وصل نصیب اہیں نہیں تاں روزی مرسیں

غزل

بھلا جس کو وعدہ میں غلطی پڑی
ملے گا نہیں اس کو وصل حبیب

خدا کے جو وعدے سے ہے بے وفا — کجا اس کو گلزار جنت نصیب

اٹھیاں باتاں جدوں زلیخا نال یوسف کرلیاں — ساری دولت ملی حضوروں اکھیں کھڑ گیاں
اٹھی خوابوں سرت سمھالی جاگ مبارک آئی — واہ سبحان اللہ رب عالم فضلوں آس پہنچائی
وعدہ سن کر ہسدی اٹھی خاص یقین لیاندا — عبدالستارا بیشک سچا وعدہ کل نبیاں دا

مقولہ شاعر

نبی محمدؐ سرور عالم وعدہ سچ فرماوے — جس نوں میری تابعداری اوہ کیوں دوزخ جاوے
میری تابعداری جس نوں خاص یقین اہانوں — میں چھوڑاں کیوں ہتھ انہاندے قہر عذاب فانوں
ظاہر خوش فرمان سنامے ذات مبارک عالی — بخشن دی رب خالق مینوں کنجی جنت والی
جس دن روز قیامت ہوسی طبق زمین واڈوولے — عیسیٰ موسیٰ نوح پیغمبر ڈردا کوئی نہ بولے
پنجسو سالاں ستہ دوزخ اسدی کڑک ڈراوے — نفسی نفسی نبی پکارن امت یاد نہ آوے
میں دروازہ جنت کھولاں ہوسی حکم ربّاناں — میرا پلہ چھوڑ دناہیں جس نے جنت جاناں
جس نے پکڑی سنت میری میں کیوں اسنوں چھوڑاں — اس دن اس دا ساتھ کریساں جس دن خوف کرڈراں
اکدن قوم کفاراں اوپر فتح محمدی ہوئی — کر کے قید کفار لیاندے باقی رہیا نہ کوئی
انہاں بندیواناں اندر بھی اک عورت آئی — درد فراقوں روندی آوے اپنی خبر نہ کائی
جدا ہویا فرزند پیارا روندے درد حوالے — نال محبت چھاتی وچوں دودھ چلن پرنالے
گلی بازاروں جو کوئی لڑکا اسنوں نظری آوے — نال محبت پکڑ اٹھاوے چھاتی نال لگاوے
درد محبت رونا ہووے روندے درد رنجانی — لوگ حوالہ دیکھن والے ہو گئے پانی پانی
نبی کہیا اس عورت تائیں جیکر غصہ آوے — آتش وچ فرزند اپنے نوں پاوے یا نہ پاوے
جلدی ہی عرض کیتا اصحاباں پیش حضور تدائیں — ایسی ماں پیاری کولوں یہ گل ہوندی ناہیں
پھیر اصحاباں تائیں حضرت نیک جواب سناوے — میری امت کیوں رب عالم دوزخ اندر پاوے
سب انہاں تھیں میری امت رب نوں بہت پیاری — میری کرے جو نافرمانی سو مردود کفاری
جیکر مجلس تنگ نہ ہووے ہور بیان سناواں — مومن سن کر راضی ہوون میں بھی رحمت پاواں

ذکر دیگر

اک دن نبی محمدؐ سرور باہر سیر سدھانے — جنگل اندر چھیڑ دڈھا کہیا حبیب ربانے

ویکھو اس نوں لیسا مانا را اپنا مال پیارا | میں بھی چھیڑو اُمت کارن کیتے سُول سہارا
ہر چھیڑو دی عادت ہوندی تو ں مال لیجاوے | جتھوں خطرہ خوف نہ ہووے خیریں گھر آوے
لنگی گھوڑی لسّی ماندی مالوں ورگئی نوں | کھڑا بولاوے ساتھ رلاوے پار دو وار گئی نوں
جیہڑیاں آپ آوارہ ہویاں لُل محیاں وچ چارا | شیراں چوراں دے ہتھ آیاں یا لقمہ گھیاڑا
واہ سبحان اللہ رب عالم ایسا کرم کمایا | اُمت کارن سوہنا چھیڑو کر سردار بنایا
ایسا رہ رفیق پیارا دوجا ہور نہ کوئی | ماں پیو تھیں وہ شفقت اس دی اُمت کارن ہوئی
کارن مسکیناں گنہگاراں نیندر نہ کرن پیاری | غم فکراں وچ نال دعائیں ساری عمر گذاری
کھلیاں سوچ لوے قدماں نوں نیت نماز کھلوون | لہو ہو اکھیں جاری ہوون سجدے اندر رووَن
نال محبت عاجز ہو کر منگن فضل دعائیں | بخش خدایا بخش خدایا او گنہاراں تائیں
یارب عبدالستار کمینہ منگے نظر کرم دی | ٹھاٹھ شرم دی موج کرم دی بخشو ساتھ محمدی
اے مومن کر دل نوں حاضر پکڑ پیار نبی دا | سُن لے مٹھوں پیار نبی دا آکھے صاف عقیدہ

بیان در خواب شدن عالمذات صلی اللہ علیہ وسلم

اک دن سرور عالم تائیں آگئی نیند پیاری | جبرائیل سلام لیایا بھی پیغام جبّاری
سب خلقت دا ضامن ہونا مشرق مغرب تائیں | عجب ہے یا پھر نیند پیاری مرکیتا رب سائیں
خوشی آرام پیارا کر کے لے سید ابراراں | کون شفاعت بھلکے ہوسی کارن اوہ گنہاراں
ایسا امر جناب ہوں سنیا جس دم نبی غفاری | غم تھیں ڈھائیں نکل گیاں ایسی اُمت پیاری
روندے حال دیوانے ہوئے نکل گئے ول باراں | مسجد حجرہ پئی ویرانہ خبر نہ لگی یاراں
جس دم سرور عالم کارن ایسی حالت ہوئی | یار اصحاب غلاماں وچوں حاضر نہیں سی کوئی
ساعت وچ سب یار پیارے کیتے درد دیوانے | رو رو شمع نورانی بھالن طالب پروانے
اصحاباں مشتاقاں تائیں غم بیاں بھائیں بلیاں | دردوں سب دروازے ڈھونڈن کندھاں کچھ گلیاں
سب دربار محمدی اندر پے گئی رات اندھاری | ہر ہر مومن چھم چھم رووے گھر گھر پئی زاری
سنو حقیقت جس دم سرور چھوڑ گئے گھر بارا | جا دھریا سر سجدے اندر امت عاجز پاروں
آہی غار پہاڑ جی اندر دور اجاڑ اُتالے | سجدے وچ دن اٹھیں رووَن خاص حبیب ربالے
بخش کریما بخش کریما رو رو کہن دعائیں | پتہ ٹکانا خبر نہ کائی کل اصحاباں تائیں

دن سارا ہور رات تمامی رو رو جنگل بھالے
آپس وچ بہود کفاراں کفر مثال بنائی
کل اصحاب نبیؐ دیاں کارن ایسی حالت ہوئی
سُن سُن سخن کفاراں کولوں زخم لگے اصحاباں
سورج رحمت غائب ہویا کون کرے روشنائی
کھاون پیون یاد نہ رہیا ہر ہر مرد نساواں
ترے دن ایسے حالت اندر گذرے پیاریاں یاراں
ہک جنگل وچ پاک نبیؐ دے چارے یار پیارے
ڈُنبے لیکر کھلا ایا لی پچھیا اُس دے تائیں
کس دگاہیں جانا ناہیں او مقبول حقانی
ہر دن زور بزوری میرے ونبے ایتھے آون
کھاون پیون ہسن کھیڈن یاد نہ رہیا انہانوں
ابوبکرؓ نے رو کر کہیا تُساں نہ جانو کوئی
روندے روندے تول دوڑے سب مقبول ربانے
کن دھر لونے غاروں اندر پیا آوازہ آئے
کیہا ویکھن وچہ غار اندھیری چانن نور دگایا
روندے روندے عاجز ہوئے سر سجدے وچ دھریا
سب اصحاباں رونا جھلیا ڈٹھا جدوں پیارا
مسجد منبر ہیا ویرانہ جے تشریف نہ لیاؤ
سجدے تھیں سر مول نہ چایا رو کر کہیا انہانوں
سجدے زاری اندر مرساں کہے رسول ربانا
ہر دل دردوں گریہ زاری پانی جاری ہویا
حضرت عمرؓ علیؓ تے عثمانؓ رو کر کہیا انہانوں
حضرت آکھیا کرے نہ رحمت جد تک پاک الٰہی
ترے دن گذرے زاری اندر سجدیوں نہ سر چایا

یارب میل مریداں تائیں سوہنے شملے والے
مسلماناں دا نبی پیارا لے گئی آفت کائی
آندے جاندے روندے دسن ہور کلام نہ کوئی
ہجر نبی تھیں جل بل جگرے ہوئے وانگ کباباں
رہیر چلیں اصحاباں یاراں پیش نہ جاوے کائی
غم تھیں کل فرزند و سارے رو کنوں سب ماواں
ہر دن اینیں کئی ٹولے بھالن جنگل باراں
ہور اصحاب جو خاص عوامی در کان سدھارے
جے کجھ ہے سردار نبی دی ساتوں خبر سنائیں
نگراں ترے دن گذرے مینوں بہت لگی پریشانی
آن کھلوون چھم چھم روون رات پئی ٹر جاون
رووَن بیٹھے پہاڑی اندر صبر نہیں سبھنانوں
اوتھے ساڈے حضرت ہوون جب حیواناں ہوئی
غار اندر رہیے رون نمانے دنبے ورد ربجانے
ورد نبی دا پتھر وچوں پار وسلو جاوے
بھاگ بھلے اس پربت جس گھر شمسؑ عالم آیا
رو رو ہنجوں چکڑ کیتا مکھ مبارک بھریا
پاک جمال دکھالو ساتوں عالم دے سردارا
بیت ربے وچ چانن ناہیں جاں تک قدم نہ پاؤ
مشکل بن گئی امت اپر کہو نہ کجھ اساں نوں
چھوڑ پیاریاں اصحاباں نوں مشکل ہو گیا جانا
ذکر بیان اندر دل حاضر عبدالستار لکھویا
نیک اعمال تمام جو ساڈے بخشے اساں تساں نوں
نہیں تساڈے عمل اساں نوں کر دے بے پرواہی
ہر ہر مومن درد فراقوں عالم کامل آیا

آخر باپ پیارے کارن جنت خاتون آئی ۔۔۔ میں گھر قدم مبارک پاہُو کیے نبیؐ دی جائی
ویہو جمال نمانیاں تائیں بی بی عرض سناوے ۔۔۔ زاری وچہ رسول خدا دے کوئی جواب نہ آوے
بابل کارن خاتون جنت ڈاڈھی عاجز ہوئی ۔۔۔ آخر کہیا جے تسیں نہ جا سو اساں نہ جانا کوئی
اسیں بھی ساتھ تساڈے کرساں سجدے اندر زاری ۔۔۔ رو رو وضو کیتا غم دردوں بیٹھی جگر پیاری
سر سجدے وچہ رکھن لگی وحی جنابوں وہانا ں ۔۔۔ عبدالستارا کیا کجھ اُس دن ملیا حکم ربانا ں

مثنوی

جنتِ خاتونؓ نہ سجدے میں گئی ۔۔۔ پیشتر فرمانِ حق لایا وحی
ہو تجھے خوشخبری اے پیارے رسول ۔۔۔ فاطمہ رضہ کی عاجزی ہوئی قبول
مانگتی گر وہ زمین و آسمان ۔۔۔ بخش دیتے جلد ہم دونوں جہان
موڑے کون حق بنت شاہ ثقلینؐ کو ۔۔۔ کیوں نہ مانے مادر حسنینؓ کو
سر اٹھا سجدے کنوں حضرت نبیؐ ۔۔۔ جو کیا فرمان اُسے ذات ربی
دوستوں کو سُنایا سب شاد ہو ۔۔۔ حمد آوازہ مبارک باد ہو
ایسا آنا دنیا میں ہے لاجرم ۔۔۔ کیوں نہ ہو سرکار عالی کو شرم
خیر سے تشریف لائے گھر نبیؐ ۔۔۔ مسجد و دربار ہر گھر روشنی
خوش مجالس میں جب آئے شاہ عرب ۔۔۔ کھانا تب قسمت ہوا اصحاب سب

کرن روائت سب اصحاباں ایسا نبیؐ پیارا ۔۔۔ اس بن یاد نہ رہ گیا ہر نوں عیش جہانی سارا
امت عاجز کارن حضرت ایسا پیار کمایا ۔۔۔ سجدے وچہ سر مول نہ چایا جد تک حکم نہ آیا
وعدہ کر گیا نال محبت خاص رسولؐ ربانا ۔۔۔ اپنی امت نالوں اوّل میں نہیں جنت جانا
میں بن جنت نہیں تسانوں آکھیا نبیؐ سچا دیں ۔۔۔ یوسف کہیا تداہیں ملسیں جیہڑا مصر دے ویں

حالت زلیخا بعد بشارت

سنو حقیقت جدوں زلیخا اصل حقیقت پائی ۔۔۔ جاگ اُٹھی رب جاگ خوشی دی تن اندر لائی
بیاں مبارک ہا سہ دیوں دور ہوئی دلگیری ۔۔۔ دل لیے چوں غم روانوں ہل گئی دلیں فقیری
عقل سلامت ہوش ٹکانے خوشی طبیعت حالہ ۔۔۔ مل گیا آب حیات پیالہ خضر پیغمبرؑ والا

کنیں کنوں آرام بدن نوں بات ہوش سنایاں
گئی مبارک طیموسے نوں خوشیاں دون سوایاں

سن خوشخبری باپ پیارا نال خوشی گھر آیا
سرتوں واریا سونا چاندی کتنا مال لٹایا

ہر ہر خوشی غلام کنیزاں راضی ماں پھپھیاں
سنگل وچوں باہر آئی غم دلگیریاں گیاں

خوابے اندر نبی پیارے جدوں جمال وکھایا
قیدوں ہوئی خلاص زلیخا سنگل دور کرایا

دو رخ اُپر سرور عالم جس دم آن کھلوسن
بندیوان کروڑ ہزاراں قیدوں باہر ہوسن

ابن فلانا ابن فلانا کر کر یاد بلاون
مالک شتابی کڈھ کڈھ لیاون جلدی نال نہاون

ٹھنڈا پیاری رحمت نوروں نہر ہوسی اک جاری
اُس وچ غوطے دیہوا نہانتوں حکم کرے بیاری

دور ہوسن سب ساڑ بدن دے حسن زیادہ آوے
صورت روشن بدر منیراں صفت نہ کیتی جاوے

دور ہوون سب سنگل ہتھوں ہتھاں تھیں ہتھ کڑیاں
جتھوں قدم پیارا پاوے رحمت لاوے جھڑیاں

بیان شادی

باقی حال زلیخا والا سنو حقیقت بھائی
اس خوابوں کجھ روز نمانی خوشی نہائت پائی

بھی اک راتیں سنسیں خوابوں عجب آوازہ
مصروں کھلسی تیرے کارن رحمت دا دروازہ

ہو را امید زیادہ لگی دل نوں صبر نہ آوے
سنکر خبر پیارے والی کیہڑا دیر لگاوے

آخر ماں پیاری اگے دل دی بات سنائی
شادی دا دل شوق زلیخا شاہ نوں خبر پہنچائی

شاہ فرمایا راضی ہو کر میں کیوں دیر لگاواں
لیوا جازت بی بی کولوں حکم ہویا امراواں

ملک اُس دے وچ رسم قدیمی سب کوئی عمل کماوے
جتھوں بیٹی راضی ہووے شادی کیتی جاوے

ایس ملک وچ وقت نکاح دے امر اجازت لوڑن
بھاویں اوہ منظور نہ رکھے رلمل بیڑا بوڑن

ہکناں نال عدالت ہووے ہکناں نال دھگانا
کجھ وتن کجھ لون سیاپے جیویں خداوں بھانا

بیٹیاں جاہل وقت نکاح دین ایمان ونجاون
گانا کفر تمام قبولن کلمے دل نہ آون

رل مل متیں سب مردوداں دیون اس تیائیں
جے سو آکھن پڑھیں نہ کلمہ گل نوں داغ نہ لائیں

پیا چاچا بابا نے پیو بھائی کر کر پیار رلاون
ملاں عاجز کرن خوشامد نرمی نال بلاون

چپ تمامی جانجی مانجی کرے کلام نہ کوئی
کوئی نہ آکھے آ وتر بی بی پوری کافر ہوئی

امر قبول نہیں دا جس نے کیتا فضل کمالوں
ایہہ ہن صاحب شرماں ہیاں جنت خاتوں نالوں

ویکھو وکھی شرم ونجاون چھوڑن دین پیارا
سٹھیاں وچ جیکر دیکھو لین نہ دیندی وارا

ہے افسوس جے پاس ٹاں دے گھر دے ہووݨ دانے
کلمے تھیں جو منکر ہووے کافر دین ایمانوں
اک سنت کوئی پاک نبی دے نال پیار کریسی
کسے نبیدی سنت کارن ٹھٹھا کرے جے کوئی
پڑھے قرآن سخاوت لکھاں نیک اعمال کماوے
شادیاں وچہ نبیؐ دی سنت تھوڑی نظری آوے
کلمہ پڑھ کر جھٹ لنگھاون جدوں ضرورت ہوئی
اٰمَنْتُ بِاللّٰہِ عورت کارن مجلس وچہ سناون
دو باتاں تھیں باجھ منافق نہیں مسیتی وڑدا
ہتھیں مہندی گانا گھونڈی سارے کفر کماون
کرن مخول رسول خداتوں دعوے کرن سپاواں
جویں کسے نوں بہن نہ دتا دور کرایا ڈیرا
ایسے طرح زبانوں مومن بندے لاکھ ہزاراں
ایسے کفروں جو منع کریسی اسنوں کہن وہابی
اندر دین جو مکر کماوے وڈا ظالم سوئی
روز قیامت محل نورانی حوراں تنہاں وی کھاسن
اگدوں دوزخ لاٹاں سبھنوں باہروں پکڑ لیجاون
رب نبی دا امر یقیناں جے تسیں اوکر نیندے
بعضے منہ تھیں کلمہ آکھن قبریں سیوا کردے
کتنی جائیں وچ قرآنے آکھیا رب گرامی
دوزخ وچہ ہمیشہ اس نوں اسیں جلایا لوڑاں
قسم خدا دی امر نبی دا مسئلہ حق سنایا

کیوں چپ کرے نبی دا نائب دسے حکم ربانے
باجھ قبولیاں قتل بناون حکم خدا رحمانوں
شان شہادت سو اصحاباں اجر خداوند دیسی
بیشک کافر بیشک کافر خبر حدیثوں ہوئی
توبہ باجھ بے ادب نبی دا کدی نہ جنت جاوے
بہتے لوک منافق مشرک کون بیان سناوے
دین ایمانوں رب رسولوں خبر نہ رکھن کوئی
آکھن میں منیاں رب تائیں مسجد جھات پاون
پاکدی ٹکڑے کارن آوے یا سر دی تھیں ڈردا
تَبَرَّاْتُ مِنَ الْکُفْرِ وَالشِّرْکِ مونہوں لوک سناون
بدعت شرکاں چھوڑن ناہیں تنہاں مثال سناواں
کہیا زبانوں اسدے تائیں سب گھر باہر تیرا
گھروں نکالن دین نبی دا منہ تھیں کرن پیاراں
جنہوں لوک الٹے دل تاں حرصوں پئی خرابی
اپنے اُپر مکر اوسے دا خبر قرآنوں ہوئی
خوش گذاراں کماں نمازاں دوزخ وچہ ڈگاسن
رب فرماسی مکراں والے [illegible] پاسن
اسیں بھی نال پیار تساں نوں پئی بہشت دیندے
شرک حرام تمام قرآنوں جو رب نبی سر دسے
ساڈی نعمت کھا کے جس نے پکڑی ہی گمراہی
ستر نبی بن کرن شفاعت کدے اسنوں چھوڑاں
روز عدالت ظاہر ہوسی جنہاں یقین نہ آیا

چھوڑ نصیحت عبدالستارا اکاں کتاب دی پھیری
کیتا حکم زلیخا بی بی شادی ہووے میری

بیان شادی بی بی زلیخا

جلدی شاہ فرمان سنایا کل وزیراں تائیں — آون کل وکیل شاہاں دے خبر کردے سب جائیں
تا سب بادشاہاں وچ یاں تاں بی بی کول شاواں — جیونکر اس دی مرضی ہووے اس پر عمل کماواں
وچ مکان اتھیں آکر ہوئے جلد وزیر سلامی — اس تھیں بعد وزیراں شاہ نوں کیتا عرض تمامی
بی بی کول محبت کرکے آیا باپ پیارا — جتول مرضی خوشی شادی بات کرو آشکارا
ہر ملکاں دیاں خوبیاں صفتاں کر کر ذکر سنایاں — سُن سُن خوشخبراں خوش باتاں نے منظوری پایاں
دوری پاروں ذکر مصر دا کیتا چھیکڑ واری — اوسے طرف ہوئی منظوری سنو حقیقت ساری
اسے پراوہتوں کوئی نہ آیا لماں سفر چھ ماہیں — اتوں قاصد ہوئے روانہ لے کر حکم تداہیں
بھیجیا مصر سخاوت کارن بہتا مال خزانہ — چلے ساتھ وزیریاں نے پہن لباس شہانہ
دتا حکم وزیراں تائیں جدوں مصر وچ جانا — سد مسکیناں تے محتاجاں بہتا مال لٹانا
جدوں دتہ سخاوت کرنی یاد کرے سب کوئی — چاروں طرفے سنیا جاوے جیونکر شادی ہوئی
عجب سرو پا قیمت والا طرف عزیز چلایا — تحفہ ہر سردار وزیراں قدر موافق آیا
پاس عزیز مبارک بادی آکر جدوں سنائی — سنکر بہت خوشی وچ آیا دل دی حاجت پائی
باہجھ حسابوں عزت کیتی شوکت شان ہزاراں — پورے کیتیں ادب تمامی شان جویں سرداراں
اِتنا مال تصدق ہویا رہیا غریب نہ کوئی — گھر گھر شہر مصر دے اندر عید مبارک ہوئی
کل مسکین زلیخا کارن خوشیوں دین دعائیں — شان سلامت نام سلامت روز قیامت تائیں
شہر مصر دے والی تائیں سر پر تاج پہنایا — ہر تحفہ سرداراں تائیں جدا جدا ورتایا
کہکر خوشی مبارک شاہ تھیں رخصت ہوئے تمامی — ایہو مراد عزیزے تائیں آہی طلب مدامی
دن منظور مقرر کر کے کیتا کوچ وزیراں — گھر وچ پہونچے منزل منزل کل وزیر امیراں
بعد سلاموں شہر مصر دی آکر صفت سنائی — شاہ طیموس مبارک جھلی خوشی زیادہ پائی
سُن خوشخبر زلیخا بی بی راضی باہجھ شماروں — تاں اگے دیو چہ خواباں پاروں حسن جمال قراروں
دم دم سخت محبت مارے دلنوں صبر نہ آوے — اپنے آکھے لگدا ناہیں دوجا کون ہٹاوے
ہر ہر ویلے سبق زبانوں بات عزیز والی — نہ سی خبر جو برہوں ظالم دھرسی وچ کٹھالی
فاقے والیاں جد کھانا حاضر نظری آوے — فاقے ناؤں ویکھن اس دا سخت عذاب کھالے

شوق بہ صبر زلیخا کیتی دم دم دردوں رووے دل چاہے جھب لہر آوے میں شتابی ہووے
خوابے والی صورت سوہنی دل وچ نظری آوے جس نے آن مکان بنایا یکدم چھوڑ نہ جاوے
کھاون پیون سوون ہسن خوشی خیال نہ کوئی درد شعیبؑ پیغمبر وانگوں حق محبت ہوئی

مناسب حال ذکر شعیب نبی علیہ السلام

حضرت صالح دی اولادوں نبی شعیبؑ پیارے صفت کمال انہاندی کیتی پاک رسول سُہارے
شیریں سخن کلام انہاں نوں ایسی بخشش ہوئی اس دے نال برابر شیریں دنیا وچہ نہ کوئی
کرن روایت رہندے آہے اندر شہر مدینے ربدی طرفوں حکم سناون اوہ محبوب نگینے
تولن ماپن اندر لوکاں اتنا ظلم ودھایا وچہ قرآن انہاندا رب نے سارا حال سُنایا
خاص نہ کرن عبادت ربدی اوہ مردود مُکالے حکم ربانا سچ نہ جانن ہاسے کرن رزالے
پورا تولو پورا بنو پو جو نبیؑ شعیب سُناوے شک نہیں جو اُپر تساڈے قہر الٰہی آوے
امروں منکر ہو کر لوکاں سخت جواب سنایا اپنا مال کراں جویں مرضی تیرا دخل کی آیا
آکھیں امرا ساڈا منّوں کرو نہ اپنا بھانا نہیں تاں اُپر تساڈے نازل ہوسی قہر ربانا
جیونکر نوحؑ دی قوم تمامی صفاں طوفان اٹھایاں صالحؑ ہود نبیاں قوماں دوزخ طرف چلایاں
لوطؑ نبی دی قوم اُپّہ جویں غضب الٰہی آیا تخت زمین دا پکڑ فرشتے موڈھا کر اُلٹایا
لوکاں آکھیا توں وچہ ساڈے عاجز نظریں آویں نہیں کوئی سرداری جینوں اپنا حکم چلاویں
خویشاں تیریاں دا کجھ ساتوں جیکر خوف نہ تھیندا قتل تیرا وچہ دیر نہ ہوندی پتھراں نال مریندا
سخت بے ادب کلاماں بولن پیش نہ جاوے کائی لاہ امید رسول خدا دے سخت دعا فرمائی
جبرائیل خدا دی طرفوں خبر شتاب لیایا ہویا عذاب تیار انہاں نوں یہ فرمان سُنایا
لے جا ہو مدین دے وچوں اپنی امت ساری ویکھے نہیں عذاب ربانا تیری امت ساری
جلدی نال رسول خدا دے سب اسباب نکالے کول کھلو کر ہسن کافر کرن مخول دوالے
ہُن کی بنی شعیبا تینوں چلیوں چھوڑ ٹکانا کہے شعیبؑ تساڈے اُپّہ آیا غضب ربانا
نکل گیا اس شہروں جلدی اوہ محبوب الٰہی ایک ہزار تے ست سو مومن نال ہو گئے راہی
تھوڑے کوہ دور گئے جس ویلے وحی پیغام سنایا یا نبی اللہ تیرے کارن خالق ایہ فرمایا
بھلکے وقت صبح جد ہوسی جو سب قوم کفاراں پکڑے جاسن دشمن تیرے اندر دوزخ ناراں

وقت صبح جد آیا کافر ستے خبر نہ کوئی
آکر اتنا سخت آوازہ جبرائیل سنایا
سب انساناں تے حیواناں جنداں نکل گیاں
اس تھیں پچھے گھر گھر آتش لنبو بھاہیں بلیاں
مردیاں اُتے بھانبڑ بھڑکن بدلہ کفر گناہوں
دعا منظور شعیبؑ نبی دی خوب عدالت ہوئی
اس تھیں بعد شعیبؑ پیغمبر منگے حکم ربانا
امر ہویا اے دوست میرے آ وو شہر مدینے
آیا جدوں رسول خدا او اکرم کیتا رب عالی
باغ زراعت ہر ہر تھاں میوے بھار جھکایاں
اس تھیں بعد شعیبؑ نبی دی جتنی عمراں ہوئی
ایسا عشق ربانا دل چہ روون ٹھاٹھ مریندا
اتنا رونے نبی اللہ دے جس دی حد نہ کائی
کتنی مدت رہیا نابینا اوہ مقبول ربانا
راتیں لوگ آرام گذارن نیت پیاری ہووے
کدے نہ دسن ہنجوں باہجوں خالی نین نبیؑ دے
تنہ بواری رب خالق طرفوں اکھیں روشن پایاں
اوڑک نازل کیتا رب نے جبرائیلؑ حی نوں
جیکر دوزخ وا غم رکھو حکم خدا فرماوے
جیکر چشماں کارن رووو پھیر شتابی آون
یا کجھ مال خزانہ دنیا دولت شوق تساںنوں
دل دی نیت سب ہی جانے کل غیباں دا سائیں
جویں پیارے نوں سب کوئی نال پیار جتاوے
نبی کہیا ایہ نین نمانے جلوہ نوروں لوڑن
دم دم منگن ہول نہ سنگن خوش دیدار نورانی
پورا وعدہ کیتا رب نے قہروں دیر نہ ہوئی
ایسی بجلی کدے نہ کڑکی طبق زمین ہلایا
زندہ چیز نہ رہ گئی کائی مُردے لاشاں پیاں
سارے ڈوتے اسباب تمامی کنداں کوٹھے گلیاں
دنیا اُتے دوزخ اندر لے کر حکم الاہوں!
سڑ گئے باغ مکان تمامی خوب عدالت ہوئی
جل کر ہو گیا خاک مدینہ ہن کیتوں جانا
حال خراب وڈھے آکر اوہ مردود کمینے
ہر چیزاں نوں پھیر حیاتی بخشی مالک والی
محل مکان بازار دیواراں تازہ رنگ لیایاں
روون عشق الٰہی اندر ہور خیال نہ کوئی
جو آسمانی ملک نورانی شوقوں صفت کریندا
دروون نین نابینے ہوئے چھوڑ گئی روشنائی
پھر جنا بوں اکھیں ملیاں جویں خداوں بھانا
ساری رات حبیب ربانا سجدے اندر رووے
اوڑک گریہ زاری اندر عاجز ہو گئے دیدے
رو رو عشق الٰہی اندر اُس مقبول وبنجایاں
کرو بیان مراد جو لدی پچھیا پاک نبیؑ نوں
جنت کھلے اڈیکن شوقوں جم جم حضرت آوے
یا کجھ ہور مراداں دسو پوریاں کیتیاں جاون
جلدی کراں تساں نوں راضی کجھ پرواہ نہیں سانوں
پچھن وچہ رب پیار جتایا اپنے دوست تائیں
کر فرمان پیارے جانی جو تیرے دل آوے
چھم چھم وگن سکے نہ لگن رو رو نیر نکھوڑن
طلب ضروری قرب حضوری ایہو پیار نشانی

دل وچ حاجت دلبر باجھوں ہور نہ رہگئی کائی
اتوں دل نوں عشق لیجاوے جتول پریت لگائی

روندے نین محبت کارن منگن نور نظارہ
سب کجھ اوتوں صدقے کیتا کہے رسول پیارا

غزل

جلاتا ہے دل سخت پروانہ کو
لگی دل کو پیاری شمع کی اگن

نہ کعبہ کو سجدہ نہ بت کو رکوع
مگر فرض ہے جو کہے وہ سجن

نہ بازار الفت نہ سنسار سے
وہاں ہو گی بلبل جہاں ہو چمن

ملاقات میں جو کہ منظور ہو
تو حاجت نہیں اُس کو ریشم کفن

سن فرمان شعیبؑ نبی تھیں جبرائیل سدھایا
یا رب سب معلوم ہے تینوں جو عاشق بتلایا

اوسے وقت رسول اپنے نوں خوشی کیتا ربّ سائیں
جنت اندر داخل کرساں جدوں پیار یار تائیں

خوشی گلزار پیاریاں کارن عجب بازار لگاساں
خوش دیدار حضور بلا کر نال پیار دکھاساں

بہت تسلی دے خوشخبراں بھیجیاں خالق سائیں
پھیر بھی صبر نہ رووں کدوں آیا عاشق تائیں

زاری اندر عمر گذاری درد فراق سوایا
سن فرمان زلیخا والگوں دل نوں صبر نہ آیا

شاہ طیموسے شادی کارن کیتی جلد تیاری
تھوڑے روز زلیخا تائیں ہو گئی منزل بھاری

بیان تیار کردن اسباب شادی

کتنا داج زلیخا کارن باپ تیار کرایا
وچہ تفسیر امام غزالیؒ ابن عباسؓ بتایا

زیور انگ زلیخا کارن لال جواہر والاں
قیمت پاون نرخ بتاون کیتا توفیق دلالاں

ہار حمیلاں چوڑے بیڑے زیور کنگن کڑیاں
سب اسباب جڑاؤ چیزاں بہرے موتی لڑیاں

زری پوشاکاں زینت ناکاں عجب تیار کرایاں
سن کر قیمت کون بتاوے ویکھن وچ نہ آیاں

وہ سے سب حسن کنیزاں صفت کمال عجیباں
عجب لباس شہزادیاں صورت خوب سنگار جیباں

ہزار غلام عزیزے کارن خوش رخسار جنہاندے
شکل جویں غلمان بہشتی حسن کمال تنہاندے

بہتر قسم عجائب سب تھیں دو سو شتر مکالے
دو سو خچر بھرے سنگاراں بہتر قیمت والے

مہراں و زر چاندی کولوں بوریاں ست بھرایاں
چالی شتراں بھار برابر رخصت وقت اٹھایاں

دو قسماں دی ایس مکانے خبر روایت پائی
بعضے کہن زلیخا بی بی مصرے ماپے پہنچائی

بعضے آکھن شہر مصر تھیں جنج عزیز لیایا
جیویں کہیا علماواں مینوں سویں حال سنایا

بیان برات از مصر و حال زلیخا

جس دن شادی دا دن آیا سنو حقیقت بھائی
خوش تماشہ شہر ہر جائیں غمی نہ رہ گئی کائی

زنگار نگ لباس پوشاکاں جھاں بن بن آیاں
سونے چاندی تھیں برساتاں آن عزیز وسایاں

چاروں طرف دو شعلے چانن چلن تیز ہوائیں
جویں رسوم رواج شہانہ میں کیا صفت سنائیں

تن تن خوشی زلیخا تائیں سب رضاں اٹھ گیاں
نال محبت بی بی تائیں بن مبارک سیاں

ویکھن کارن طلب زلیخا دل نوں صبر نہ آوے
کرے قیاس اوہ شوقوں کون عزیز وکھاوے

دائی نوں فرمان سناوے جیتوں پیاری میری
جے اس وقت عزیز وکھاویں بڑی مروت تیری

رل مل کر ن صلاح تمامی نال زلیخا سیاں
جتوں جنج اتارا کیتا نوشہ ویکھن گیاں

حاضر جاون ویکھن کارن وجہ نہ دستے کائی
شوقوں طلب زلیخا تائیں جاں لباں پر آئی

کہے زلیخا باہجھ زیارت میں ہک پلک جالاں
کہن زلیخا تائیں تینوں نوشہ کویں کھالاں

اوڑک کارد لیکر کیتی تنبو وچہ موری
تھر عاشق نوں ویکھن کارن نہیں سکھاون چوری

نظر مبارک تنبو اندر جدوں زلیخا ڈالی
اچن چیتی ڈٹھا اس نے شہر مصر اوالی

کویں تماشہ بنیا جس دم دھیان زلیخا پایا
قبر اندر جویں مومن تائیں دوزخ نظری آیا

ہو بیہوش زمین پر ڈھٹی ہوش نہ رہیا ٹکانے
برہوں ملی کرداہی اندر پھر کر زور دھگانے

آہیں مار زلیخا رُنی کیا کیتا کیا کرساں
اپنی ہتھیں ہر ہنگائی کھاون عذر کی دھرساں

مر مر غش دی حالت ہووے گزری عقل شعوروں
ایہ کوئی دشمن میر بیکارن آگیا منزل دوروں

جس نے پاک جمال اساں نوں خوش رخسار دکھایا
وعدے والا پیارا جانی میں گھر کیوں نہیں آیا

نام عزیز بتا کر مینوں جس کیتا قربانی
اس وچ نظر نہ آوے مینوں اس دی ہک نشانی

دو رخسارے تھر وچوں پار کرن چمکارا
ایہ کوئی جگر میرے پر آیا آتش دا انگیارا

ہتے ہتے کیوں نہیں مصروں آیا خوابے آون والا
آب حیات دکھا کر مینوں دے گیا زہر پیالا

اس دیاں چشماں کاریگر نے خوش تریاق بنایا
زینت زیور نے سب بیان اس تھیں گھول گھمایاں

چائیں ویکھن گئی زلیخا چشمہ رحمت عالی
تنبوا اندر بجلی چمکی گرد اوسادن والی

نہ اوہ نرگس نین پیارے نور جمال وکھاون
نظر برابر کرن نہ حوراں ویکھن تھیں شرماون

خوش رخسارے عجب سوارے ستا کار سوارے
جلوہ حسن کار نگر اُس پر عجب صفائی ڈالی
آدم صورت بن کر آیا چمک وکھا گیا نوروں
خاکی نوری ناری کولوں خوش تصویر نیاری
ویکھ عزیز زلیخا اُپر ایسی حالت ہوئی
جتے ہے کردی وندی سڑدی سیاں گھر وچ لیایا
خبر نہیں کیوں حوالے اندر دتیوس آن وکھالی
غم دریا وچ ٹھاٹھاں گھیری خبر نہ پارا وراروں
ہیں جاتا گھٹ رحمت والی بارش کرم کریسی
ایسا حال زلیخا بنیا جے اوہ وقت وسیوے
آب حیاتی پیون کارن سخت مصیبت جالی
مرکر بیت رہی دل حاجی پہنچے شوق پیاروں
روندی ہوش نہ رہیا زلیخا جان نکل جائے
اوسے حالت شہر مصر نوں توری باپ پیائے
اگے پچھے اردل اوہوں ریشم کفن پہنایا
بابجھ حسابوں زیور زینت دولت مال ہزاراں
ویس وٹا کر چوراں مٹھی دے گئے ویس بیگانہ
وعدہ یاد سجن دا کر کے صدقے ہو کر رُتی
سخت عذاب زلیخا تائیں دسے رنگ محل وچ
غش وچہ غیب آواز کتیں پیا زلیخا تائیں
رکھ تسلی دل دے اندر پکڑ صبوری حالہ
سُن کر ورووں غیب آوازہ بی بی سرت سنبھالی
کیتا عرض کنیز بیسانی نظری آئے مینوں
کیا عرض کراں وچ خدمت ادب کنوں ہٹ داری
ول دا حال نہ دسیں اسنوں نال پیار کردا ایں

ویکھن سارے پاک گنہ تھیں تھیون اوگنہارے
نازک بدن بہار لیاوے حسن تجمل والی
جس پر عاشق ملک نورانی کرن زیارت دوروں
آب حیاتوں بہتر آہی اس دی صورت پیاری
ہر تن رو کر تھر تھر کنبے محرم حال نہ کوئی
اگے نالوں عاجز او پر بنیاں دون سوایاں
جوگ وکھا کر دور رنجائی پھاہی بوچھ ڈالی
بیڑا خوشی سرداں والا پاٹ گیا وچکاروں
نہ سی خبر ہو چاروں طرفے گرا طوفان مریسی
بید رواں دل نرم نہ ہوئے پتھر پانی تھیوے
وانگ سکندر آس مرادوں روندی رہگئی خالی
قتل کیتے بدووں پھڑ راہوں اہر مقدر یاروں
آپنے ملی کرم آہی اندر ویلا ہتھ نہ آئے
جویں پیاریاں قبریں داخل کیتے اوگنہارے
کیا بنسی جد گور عذابوں دوزخ کھاون آیا
بھاون نہیں زلیخا تائیں وگرن مین جھلاراں
وچ نصیباں مصر روانہ بنیا بندی خانہ
جس کارن پردیس قبولیا دل ہی آس نہ پُنی
جان کنندن دی حالت وانگوں حال ہوئے پہلو چہ
اوہ محبوب پیارا تینوں ملسی آن انتائیں
گنے ہارے حاضر ہوسی سوہنیاں لالاں والا
باندی لگے ظاہر کیتی بات بشارت والی
جد کدائیں مکانوں ملسی لدا مطلب تینوں
واجب ہوگ نشاڈے اُپر شاہ دی تابعداری
جیکر حالوں واقف ہوسی دشمن ہوگ تدا ہیں

اے پر تابعداری شاہ دی ڈاڈھی مشکل ہوئی — جو شے نظر پسند نہ آوے کیونکر کھاوے کوئی
غضبوں قہروں بھری زلیخا تول نظر نہ پاوے — زہر برابر صورت اس دی دل نوں مول نہ بھاوے
نور پیشانی نقش نورانی دل تھیں بھل نہ جاندا — دلبر محرم دور جنہاں تھیں ایسا حال تنہاں دا

قطعہ

جب کا ملا دلبر صنم — حاصل ہوا درد و الم
کس پر دھروں افسوس و غم — اب بے قراری ہو رہی
دشمن ہوا دل کا وطن — دشمن زریں زیور بدن
جلنے لگے ہیں جان و تن — اب گریہ زاری ہو رہی
غم ہجر میں ایسی پڑی — جیوں سیخ آتش پر چڑھی
کیونکر جدائی کی گھڑی — اس کو پیاری ہو رہی
جس پر یہ دل دیوانہ ہے — مجھ سے وہی بیگانہ ہے
اب گور دولت خانہ ہے — آج کل تیاری ہو رہی

غم ہجروں دن رات زلیخا رووے نال ہاوے — شاہ عزیز ہمیشہ اسنوں دشمن نظری آوے
دل وچ بہت زلیخا طرفوں طلب عزیزے آہی — مگر اوہ اصل کیونکر ہووے نہیں سی حکم الٰہی
قصص الانبیاء اندر راوی جویں روائت لیایا — حکمت نال زلیخا تائیں رب قدیر بچایا
جنّاں دی قسموں ہک عورت صاحب حسن جو آہی — قدرت نال عزیزے اُپر کیتی عشق دیوانی
راتیں جدوں عزیزے کارن سیج غلام بچھاوے — بن کر شکل زلیخا والی خدمت اندر آوے
ہر دن اس دا ایہو طریقہ اک پل ورنہ ہووے — بن کر شکل زلیخا حاضر خدمت وچ کھلووے
شوقوں اوہ تمامی کردی جو فرماں برداری — عشق زور آور خادم کیتے کیا نوری کیا ناری
فجر ہووے جاں طرف عدالت اُٹھ عزیز سدھاوے — پھر اوہ عورت غائب ہووے ہرگز نظر نہ آوے
کوئی نہ خبر عزیزے تائیں باطن حکمت والی — کرے پیار زلیخا والا وصلوں اصلوں خالی
دن وچ کدی زلیخا دے ول اس نے نظر نہ پائی — الفت مرد زناں دی بنے دل تھیں کل اُٹھائی
بے نقصان امان سلامت رکھی ملک سائیں — ہر شے کجھ نقصان نہ پاوے رب رکھے جس تائیں

آتش خاک دی زنانے پانی نبیاں تھیں شروں
کسنوں طاقت گھر میں تنہا نے نظر خیانت پاون

بیان حضرت ابراہیم علیہ السلام و سارہ بی بی رضی اللہ عنہا

سُن ہن ابراہیمؑ نبی دا تھوڑا ذکر سناواں
اگے پاک نبی تھیں ہویا اوہ مقبول پیارا
سفر کریندا منزل منزل اوہ محبوب غفاری
اوس زمانے سی اک ظالم حاکم شہر مصر دا
صاحب حُسن کسے دی عورت جو اس نظری آوے
زناں تمامی پردے اندر ڈردے لوک چھپاون
ہر ہر رستے اوپر بیٹھے رہن سپاہی
ابراہیمؑ نبی جد آیا غیبوں خبر نہ کوئی
سارہؓ خاتوں نوں اس شاہ ول لے گئے جلد سپاہی
ظلموں صبر زیادہ کیتا بول کلام نہ کیتی
دُور مکان خلیل نبی نوں ظالم نے قید کرایا
تاں اوہ ظالم بی بی کارن آن محلیں چڑھیا
سخت عذابوں قابو آیا مارے لتاں باہیں
پلک آرام ہویا جس ویلے وچ واری وڑھایا
اتوں ابراہیمؑ پیغمبر بیٹھے کرن دعائیں
شیشے وانگ وکھایا اوہنوں قدرت نال ربانی
کدوں چھیتی ویکھن پردہ ہووے نہ کوئی
اس کارن رب ظلم تماشا حال تمام وکھاوے
تیجی واری کر حیلہ ظالم بُرا خیال اُٹھایا
جس گھر کارن اللہ حافظ چوکیدار فرشتے
آدم صفی اللہ دا آیو نگر شان شیطان گھٹاوے
شان محمدؐ کویں گھٹاوے بو جہل کھپ جانا
اُس دل وچوں کیونکر دشمن نور ایمان لیجاوے

اوہ بوں قصص الانبیاء وچوں تیں ول خبر لیاواں
تن ہزار تے اٹھ سو برساں سنتوں میرے یارا
ایسے شہر مصر وچ آیا سنو حقیقت ساری
کافر فاسق زانی ظالم ظلم ہمیشہ کردا
زوری نال اس مجلس کارن جلدی پکڑ منگاوے
نظر پسند جو کرن سپاہی وری پکڑ لے جاون
جس طرفوں تقدیر لیاوے پکڑ لے جاون راہی
ہو گئے گرد سپاہی ظالم سخت مصیبت ہوئی
قید خلیل نبی نوں کیتا منگے پناہ الٰہی
آکھ حقیقت عبدالستارا جویں کہانی ہیٹی
حضرت سارہؓ خاتوں تائیں محلاں وچ بہایا
حکم ربانے رستے اندر قہر شکنجے پھڑیا
جس دم اُس نے توبہ کیتی آیا امن تداہیں
رستے اندر پکڑ فرشتے زمین اوپر پٹکایا
سارا حال وکھایا رب نے نبی پیارے تائیں
صاف کیتا رب شہر تمامی جویں مصفیٰ پانی
حضرت سارہ خاتوں پاروں رحمت یار الٰہی
بی بی سارہ خاتوں اُتے رحمت گھٹ ذرا نہ آوے
آخر اوس مکان نے ظالم جانا ہے نال نہ پایا
اوہنے کیا نقصان پہنچاون کافر جیہے سر نسلے
جس نوں نوریاں ملکاں کولوں سجدہ رب کراوے
جیہندا جوڑا نال محبت جاوے عرش ربانا
جس وچ چکار طیب فضلوں آن مکان بناوے

اُس گھر اُپر کدے نہ ہووے رحمت نظر غفاری ۔ جس گھر سنت قدم نہ پایا شر کان بدعت جاری

غزل

سخاوت عبادت نہ اُس کی قبول ۔ محبت نہیں جس کو سنت نبیؐ
دل وجان سے اس کو کرو پیشوا ۔ وسیلہ کیا جس کو آدم نبیؐ
ولا دم ہر دم اُن پہ قربان ہو ۔ پڑھے جس کو صلوات ذات ربی
اگر پوچھو دنیا میں باغ عدن ۔ میں کہتا ہوں دربار ہے محمدیؐ

باقی ذکر خلیل نبیؐ دا کہہ توں عبدالستارا ۔ آمر نبی دا کیہو نکر منن گاناں جنہاں پیارا
ظلم کماون کارن کافر ساری قوت لائی ۔ ویکھ تماشا تائب ہویا صاف ایت پائی
صاف یقینوں حاضر ہو گئیں اوبے دہا ندا ۔ جس گھر قدم رسولاں آوے عجب نصیب تنہاں دا
سب فرمان قبول کیتو سوئیریاں چھوڑ دائیں ۔ بیبی دتی خدمت کارن سارہ خاتوں تائیں
جانا رہیا خلیل پیغمبر حب دل وطن پیارا ۔ آن زلیخا حاضر ہوئی سنتوں میریا یارا
دامن پاک امان یوسف دی رب کریم بچائی ۔ نگراں دن دن رو فراقوں جاں لباں پر آئی
ہر دم خدمت وچ غلاماں حاضر خدمتگاراں ۔ قبرستان مکان وسیون دوزخ سب گلزاراں
سخت محبت مجنوں کیتی رو رو آہیں مارے ۔ کھاون دھائے پلنگ سرہانے آون یاد پیارے
عشق زور آور لہر غماں دی دے ڈیا وچ سینے ۔ سفر مصیبت سر پر چائی خاطر یار نگینے
پناہ خدا دی درد جدائی فنا لا پیش نہ آوے ۔ قدر معلوم ہووے اُس گھر توں جس گھر پھوک مچاوے
آپ پچھیا کسے عاشق کولوں کیا ہے چیز جدائی ۔ عاشق آکھیا اوہ کی جانے جس نے ہڑت لائی
حق محبت دوست دی دل جیکر ہووے تینوں ۔ واقف ہوویں بیٹھا روویں کدی نہ چھپیں مینوں
شیریں عجب محبت میوہ جو کوئی اسنوں کھاوے ۔ جیونکر مزا جدایاں والا ساری لذت پاوے
آکھ حقیقت جویں زلیخا ٹوٹے مزے جدایاں ۔ کھوے ڈیکاں مارے چیکاں مجنوں حال سودایاں
مصر مکان بنا یوسف نوں درد گئیاں بھالاں ۔ مشکل ہو گیا جیون تیتوں کویں جدایاں جالاں
غم دی آتش سارے بیلوں دم دم بھل نہ جائیں ۔ ہنجروں چھم چھم ہنجوں برسن شالا جھم جھم آویں
شہر مصر دے شیریں میوے چھاداں خوش گلزاراں ۔ آون لطر زلیخا تائیں وانگ جہنم ناراں
عارف آکھن عشق مجازی ذات صفات بھلاوے ۔ عشق حقیقی عاشق تائیں کویں آرام وکھاوے

کرن روایت جتوں ہووے خاص محبت دل دی — نبی کہیا ہر طالب تائیں بیشک آوے گل جلدی
بدنیت بریائی کارن طلب خیال جنہاں نوں — اوہ بریائی حاصل ہوسی جت کت حال تنہاں نوں
رب فرمایا حب اساڈی جتنی ہوگ نشاناں نوں — نال محبت نیڑے نیڑے ہوواں اسیں انہاں نوں
پیئے قبول خدا دے فضلوں دردمنداں دے جیہڑے — وصل یوسف دا طالب تائیں آیا نیڑے نیڑے
جیتوں چاہیں کرم ستاری رب تینیں عبدالستارا — بول یوسف صلوات اللہ دا ذکر تولد سارا
بہت زلیخا عاجز ہوئی بے خود حال تمامی — سانس لباں تک پہنچن تائیں پیچل آپ جیانی
لب جاناں نوں جام لبالب جلدی نال پلائے — جم جم حضرت گھر وچ آون پاک جمال وکھائے

بیان تولد شدن عالیجناب حضرت یوسف علیہ السلام

سب صفتاں رب خالق تائیں اکبر شان تعالیٰ — جس نے نبی رسول اپایا عالی عزت والا
لکھ سلام درود کروڑاں ہر دم ختم رسولاں — آل اولاد اصحابؓ کراماں محبوباں مقبولاں
قدماں خاک انہاں دے تو لہا پیوتن من واراں — صدقے وادا اتے پڑدادا کرکے شکر گذاراں
ابوبکرؓ محبوب پیارا صاحب عزت عالی — نام صدیق بلایا جس نوں پاک خداوند عالی
حضرت عمرؓ فاروق پیارا شاہ عثمانؓ گرامی — جس تھیں شرم فرشتے کردے خاص عام تمامی
چوتھا پیر علی کرم اللہ دوست نبی سہارے — جس گھر قدم مبارک پایا حسنؓ حسینؓ پیارے
میں دن رات طفیل تنہاں دے بخش رحمت پاواں — فضل کنوں برکات الٰہی جوڑ کتاب سناواں
وچہ تفسیر امام غزالی ابن عباسؓ لیایا — جیونکر قصص الانبیا وچوں سننے اندر آیا
سی کنعان مبارک اندر نبی یعقوبؑ پیارا — عالی شان حبیب رہانا جانے عالم سارا
پوترا ابراہیمؑ نبی دا اوہ محبوب یگانہ — صاحب صبر سخاوت عظمت عالی ذات گھرانہ
برکت اس امان زیادہ خوشیاں فضل غفاروں — باراں بیٹے اس دے بتایاں بخشش ہوئی سرکاروں
چوہ حرماں تھیں پیدا ہوئے خوش فرزند تمامی — حسن مبارک نقشیں بہرہ بدر منیر تمامی
میں کیا صفت بیان سناواں عزت شان تنہاں دے — ابراہیمؑ اسحاقؑ پیغمبر دادے پاک جنہاں دے
بعد انہاں تھیں ذکر تولد حال یوسف سن یارا — جیونکر گھر یعقوبؑ نبی دے چمکیا نور ستارا
وچہ تفسیر یوسف دے اوہی کیتا ذکر پیاروں — ذکر معین الدین لیا دے ظاہر فقرہ کاروں
لفظاں اندر یوسف جس دن شکم مائی دے آیا — جبرائیل خدا دی طرفوں خوشی مبارک لیایا

السلام علیک یا ابو یوسف آکھیا حضرت تائیں
کہاں سلام لیے باپ یوسف دے ٹھنڈ اکھیں دی تینوں
ماں یوسف دی فضل الہوں عالی دولت پائی
روشن گھر یعقوبؑ نبی دا رحمت ٹھاٹھ حضور دو
شکم مائی دے نبی محمدؐ جد تشریف لیایا
شکم مائی دے اندر آ ہے جدوں رسول الٰہی
نو ماہ گذر گئے پیدا ہوئے یوسف ماہ کنعانی
برکت بارش نازل ہوئی رحمت نال ربانی
اوڑ یوسف دی چمک وکھائی لاٹ گئی آسمانی
چوداں طبقاں اندر چانن روشن نور پسارا
نبی محمدؐ جس دن پیدا کیتا خالق سائیں
حجرے وچ یعقوبؑ پیغمبر ذات مبارک عالی
بہت مبارک بدی طرفوں وحی پیغام سنائے
نال خوشی قربانیاں چالی دتیاں نبی ربانے
مسکیناں دا راضی کرنا راضی کرن خدا دا
وچ تفسیر یوسف دے جیونکر ابن عباسؓ بتایا
خشک درختاں ملی حیاتی شاخاں پھل نکالے
میوہ دار درختاں شاخاں میوے بھار جھکایاں
آہی زمین خراب نمانی خشک ویران بیچاری
روشن گھر یعقوب نبی دے ہویا چراغ نورانی
پاک مصور قدرت کولوں خوش تصویر نکالی
خاکوں نقش بنا کر سوہنا روغن حسن چڑھایا
حسن یوسف دے اپڑدے چوں باہر چانن لائے
رہیا حسن پیاریاں چشماں سرمہ چشم لیایاں
واہ دربار یعقوب نبی دے رحمت ٹھاٹھ لیاندی

قرۃ عینا لک یوسف امر جویں رب سائیں
کن مبارکباد تساں نوں رب نے بھیجیا مینوں
رحمت کنوں مبارک اس نوں پاک خدا فرمائی
باطن ظاہر اندر باہر چانن ہویا نوروں
خوش دربار عبداللہ دے گھر رحمت چانن ہا
شام ولائت آمنہ تائیں گھر خفیہ سدی آہی
رات جمعہ شب قدر مبارک جمیا پیر حقانی
طبق زمیں دا رحمت بھریا شامت چھوسدی
صفاں بنا کر حمد ربانی بولن ملک ربانی
پہنچیا عرش منور تائیں صورت دا چمکارا
قسم خدا دی چانن ہویا مشرق مغرب تائیں
جبرائیل سلام لیایا امر کنوں رب عالی
خبر مبارک خیر مبارک بول نبی فرمائے
شکر ادا کر راضی کیتے جو مسکین نمانے
جویں عمارت کعبہ کیتا ملک ثواب زیادہ
جدوں یعقوبؑ نبی دے گھر وچ حضرت یوسف آیا
برکت موج بھری دریاواں چلیں ندیاں نالے
سبز پوشاکاں لیکر اوہ ول سجدے اندر آیاں
پہن لباس سوہاگن ہوئی سبز پوشاک پیاری
حوراں ملک زیارت لوڑن ادب کنوں قربانی
عجب کاریگر استاکاری پردہ کھول وکھالی
واہ وا بھاگ یعقوبؑ نبی دے جس گھر یوسف آیا
جیونکر نیلے بادل وچوں چانن چن لگائے
سائیں فرما کر رحمت بھریاں استاکار بنایاں
عبدالستار کمینے کولوں صفت نہ کیتی جاندی

جنت وانگ نبی دے گھر تھیں جلوہ نور دکھاوے
جس گھر قدم پیغمبر پاون کون بیان سناوے

صاحب حسن دیوانے ہوون جدوں نظر یار پاون
ہو قربان سلامی آون سر نذرانہ لیاون

خوبی حسن جمال یوسف دی پھیر سناساں تینوں
بنیامین یتیم نبی ول جانا لے گیا مینوں

بیان تولد شدن بنیامین علیہ السلام

پنج برساں جد عمر مبارک حضرت یوسفؑ پائی
بنیامین تولد ہویا اس تھیں نکڑا بھائی

خوبی حسن حسابوں باہر برسے نور پیشانی
نال محبت حور نورانی ویکھ ہووے قربانی

کون موڑے تقدیر ربانی موڑن ہار نہ کوئی
پایا سفر یوسف دی مائی [illegible] ہوئی

گودی وچ پیاری مائی بنیامین نہ چایا
پیاروں دودھ نصیب نہ ہویا [illegible] آیا

روندا چھوڑ یتیم نمانا دنیا چھوڑ سدھائی
گھر گھر واصل اجل پیالہ باقی ذات [illegible]

پہنچیا غم یعقوبؑ نبی نوں باہر حد شماروں
ہمراں صابر شاکر ہویا خالق دی [illegible] کاروں

وچ بھنگوڑے نظری آوے بنیامین نمانا
گودی اندر یوسفؑ روندا ویکھ [illegible] بابا نا

اول در جے دوہاں بھراواں وقت یتیمی پایا
اوسے غم یعقوبؑ نبی نوں دور مکان پہنچایا

پناہ خدا دی ایس جدائیوں شالا پیش نہ آوے
ماواں باجھ یتیماں تائیں سینے کون لگاوے

بیشک ماواں دنیا اُتے جنت والیاں چھاواں
ویندا کون پیار تنہاں نوں نہیں جنہاں دیاں ماواں

لا کر گھر فریاد لیاون پتراں زور سجاواں
کون سنے فریاد تنہاں دی نہیں جنہاں دیاں ماواں

عیباں والے پتر دھیاں ماں ہر عیب چھپاون
ماں پیو جنہاں نہ سر تے ہووے پے بتاپے جاون

سو وار وا اک جیہا برابر بیشک کدی نہ جاپے
اک پیارے باپ برابر ہون نہیں سو جاپے

آوے غم یعقوبؑ نبی نوں ویکھ اولاد نمانی
راضی ہو کر سر پر جھلی حق تقدیر ربانی

تاں پھر بنیا مینے کارن اک کنیز لیاندی
میں کیوں کہاں کنیز تنہاں نوں دایہ [illegible]

اس عورت دی گودی پلیا بنیامین پیارا
وقت مناسب قصہ اس دا کر کر [illegible] سارا

ہن کجھ حال یعقوبؑ نبی دا بعد سلام سناواں
ادب کنوں [illegible] حاضر ہو کے خدمت اندر آواں

[illegible] نہیں جنہاں دیاں ماواں

بیان آمدن بشیر صاحب یعقوب برائے سوال کردن

یوسفؑ باجھ یعقوب نبی نوں اک دم صبر نہ آوے
[illegible] باجھ پیارا یوسف [illegible] پاوے

ہکدن بھین یعقوبؑ نبی نوں آن سوالن ہوئی
ہک بیٹا رہ ربّ دے بخشوا پنے پاس لیجاواں
جدوں نبی نوں بھین پیاری آن سوال سُنایا
راہ مولا دے یاراں بیٹے حاضر کیتے تینوں
بھین کہیا یعقوبؑ نبی نوں یا پیغمبر عالی
دے چکا سب نبی اللہ دا، جو اولاد پیاری
ربّ فرمایا کرو سخاوت ہوسی اجر تساں نوں
مال چوپایہ کپڑا دانہ ستھر انساں پایا
وافر ناقص چیز یا کھانا اُٹھ للہ دیندے
راتیں وافر کھانا بچیا ربّ وی لوڑ نہ کوئی
اوہ شے صدقہ دین منافق جس پر حُبّ کائی
نہ جھڑکو مسکیناں تائیں پاک خدا فرماوے
بھی فرمایا مسکیناں ول جو کجھ تسیں لیاؤ
جنت لائق کرے سخاوت ہک رائی دا دانہ
نفس تساڈے حصہ لوڑن جو شے تساں پیاری
جد کوئی آ دروانے اُپروں اٹھی گیا سوالی
بی بی نوں یعقوبؑ نبی دی ہور اولاد نہ بھائی
نبی کہیا پھر یوسف باجھوں پچھے میں کی کرساں
مشکل ہویا یعقوبؑ نبی نوں کرنا رد سوالی
ہک ہفتہ گھر تیرے ہووے ہک ہفتہ گھر میرے
پھوپھی دے گھر یوسف ہووے صبر یعقوبؑ نہ آوے
پہلی وار یوسف دے تائیں پھوپھی گھر لے آئی
آخر بھین پیاری تائیں دل دی بات سنائی
بھین کہیا بن ہفتہ گذرے کدے نہ یوسف دیساں
آخر جدوں پیغمبر ربّ دا اپنے گھر دل آیا

کرے کلام نماتی ہو کر میں اولاد نہ کوئی
گھر میرے وچہ رونق ہووے میں بھی دل پرچاواں
ساعت پچھوں دوست ربّ دے یہ فرمان الایا
لیجا جس نوں مرضی آوے یوسف دے جا مینوں
جے بخشو تاں یوسف لیساں نہیں تاں جاساں خالی
یوسف باجھ قبول نہ ہووے امر ہویا لاچاری
مگراں جو شے تساں پیاری وہا پیاری سانوں
ساتھیں بہتر اوہ تساں جاتا آکھے سر جہنادا
حاضر نظر دلاں پر ربدی جیسا پیار کریندے
ولی کرکے ہانڈی ھوون شروع سخاوت ہوئی
بڈھڑا فوت ہویا جویں گھر تھیں اثر نہ کرے جدائی
جو مسکین سوالی آوے سانوں ساتھے لے آوے
ہتھ اُس دے پر ہتھ اساڈا جو شے آن ٹکاؤ
ہے جے دل خاص محبت ہووے کہے رسول ربانا
ربّ دل ناقص چیزاں بھیجن مت جہالاں ماری
راضی کرسی ربّ تنہاں نوں بات نہ جاوے خالی
میں نہیں لیندی یوسف باجھوں آکھے بھین سیانی
بجن محال پیارے باجھوں کویں جدائی جرساں
نال محبت بھین بھراواں ایہ تجویز نکالی
دوہاں دلاں نوں پیار یوسف دا ہیسی پرے پریرے
ہر فجرے نت دوست تائیں دیکھن کارن جاوے
اوّل ہوئی یعقوبؑ نبی نوں پیش نصیب جُدائی
صبر نہ کردا دل دیوانہ میرے وس نہ کائی
جدوں تساڈی واری ہوسی میں کیوں عذر کریساں
اس تھیں پچھے حضرت بی بی دلوں قیاس اُٹھایا

جد یوسفنوں گھر لیجاسی اپنا باپ پیارا　　پلسن درد جدایاں مینوں ہوسی کویں گذارا
یوسفنوں کویں گھر وچہ رکھاں حیلہ ہور بنایا　　چیونکہ قصص الانبیاء اندر ذکر مفسر لیایا

حیلہ کردن خواہر یعقوبؑ برائے یوسف علیہ السلام

اسمٰعیل نبی نوں جس دن باپ کیتا قربانی　　کرساں ہیں سمجھاون کارن تھوڑا ذکر زبانی
چھری پھڑی جد باپ پیارے لگی ہون تیاری　　ادب کنوں فرزند پیارے اتنی عرض گذاری
پیر دو نویں چا بنھو حضرت ایہو مراد اساڈوں　　میں تڑپاں جد وقت بیہوشی لگن نہیں تساں نوں
خوف کراں جد تڑپاں میرا خون تساں لگجاوے　　روز قیامت بیلے دبی تھیں جھڑک حضور وں آوے
باہیں میریاں بنھو باہیں ہیں منظور رضائیں　　مشکاں بنھ لیجاندی خلقت نافرماناں تائیں
تاں پٹکا لیکہ قدم مبارک بدھا باپ پیارے　　دھر گردن پر چھری چلائی بیٹے نبی سہارے
وقت ذبح دے بابل اگے کیتا عرض زبانی　　پٹکا میرا میری ماں نوں دینا تساں نشانی
ہور سلام ساڈی طرفوں صبر کماون کہنا　　چیونکہ اسیں تہاڈے مسافر تساں بھلا کد رہنا
آخر ہیٹھ چھری دے اس دن فضل ہویا رحمانی　　سر صدقہ کر رب نے دنبہ آپ دتا قربانی
اوہ پٹکا بی بی گھر آہا اسماعیلے والا　　لین آیا جد باپ یوسفنوں سنو حقیقت حالا
یوسفؑ نوں اوہ پٹکا بی بی کمر دوالے ولیا　　ایہو وسیلہ دلوں بنایا چارہ ہور نہ چلیا
اُپر اسدے تہ بند بدھا پٹکا ہیٹھ چھپایا　　جس دم آ یعقوبؑ پیغمبر بول سوال سنایا
بی بی آکھیا لے جا بھائی عذر نہ کیتا کوئی　　باطن حال یعقوبؑ نہ جانے جو کجھ حکمت ہوئی
کتنے لوگ تواضع کارن نال نبی دے آئے　　لیکے خوشیاں نال یوسفنوں ہاسے لاہے ہاٹ چائے
ساعت گذری مگروں بی بی نال شتابی آئی　　خدمت وچہ یعقوبؑ نبی نوں آکر بات سنائی
جد میری تھیں عظمت پٹکا ہیں اوہ اج کھڑایا　　لوک تساڈے ساتھ جو ہیسن شاید کسے چرایا
سُن کر بات حبیب خدا دے دل فکراں وچہ پایا　　دسی خبر جہ تھیں اساڈی یوسفؑ چور بنایا
جے رب غیبی خبراں ورثہ دل دا خلقت ساری　　ہر کم وچہ تقدیر ربانی کیونکر ہوندی جاری
قتلوں موت پتہ جے ہوندا گھروں نہ باہر جاندا　　دو جا کون جو اس تلواروں قتل شہادت پاندا
جیکو نبی جانے ایس وا تھیں جانا نہیں بیماری　　بیدیناں نوں کیوں اُون سلاناں تُھک کھیمرن پیاری
جنت دوزخ حال مویاں دا اچھلے خبر جے پاون　　عاجز نفے مسکین نمانے حلوہ کیونکر کھاون

مومن جنت راحت پاون نافرمان مریندے
حلوے نرم نصیب جنہاں دے لوٹے بھر بھر پیندے

غیب جے ہوندا نبیاں ولیاں دھوکا نبی نہ کھاندا
کمر دوالیوں بی بی تائیں پٹکا دِتی جاندا

بھی یوسف طرفوں بابل تائیں پوندی کیوں جدائی
بابل کولوں مارن کارن کوئیں پیہانے بھائی

ہر دم غیب خداؤں ورثہ ولیاں نبیاں ناہیں
ہکو رنگ جیہاں وپر ہوندا نہیں کداہیں

کدے انہاں نوں سیاں کوہاں تک نوروں ملے نظارہ
کدے انہاں نوں اپنے گھر دی سار سمہال نہ یارا

اپنے وطنوں تاں حضرت یونس چھوڑ دمشقوں دھانا
نہیں سی خبر جو لج اساں نوں مچھلی پھڑ کر کھانا

حضرت موسےٰ اُپر پہاڑے چڑھیا اگ بھلیندا
کوئی نہ خبر جو نور وکھا کر ساہنوں رب سدیندا

جاہل لوگ رسولاں ناؤں لیاں شاناں دھاون
بیٹھے گھر ہیں انہاں نوں سیوں ہتھیں شرماون

فوت ہوئے بھی غیبوں وارث ہر دم حاضر جانے
کافر ہے جس نبیاں ناؤں افضل ولی پچھانے

نبیاں نوں رب جیونکر مرضی اتنا غیب جتایا
ہور کسے نوں دو انہاں تھیں کیونکر منصب آیا

نبی محمدؐ سرور عالم اشرف کل نبیاں دا
ہیں کجھ ذکر انہاں دا ایتھوں تحفہ نظر لیاندا

ذکرِ سرورِ کائنات صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم

جدوں رسول محمدؐ سرور ردی طرفوں آیا
ابوجہل کئی وار انہاں نوں مکراں نال ولایا

نرم ہوئے تاں حضرت تائیں جو کجھ عرض سناوے
معجزہ ویکھ ایمان نہ لیاوے پرے پرے جاوے

جتنی کرن محبت اس دی کفروں مکھ نہ موڑے
حیلہ سازی برا ارادہ قتل نبی دا لوڑے

ہکدن پڑھن نماز جو حضرت اس نے پتھر چایا
سر حضرت دا توڑن کارن نال شتابی آیا

حضرت نوں کجھ خبر نہ اس دی حال خداوند جانے
موڈھیاں تھیں پتھر اس تائیں چھڑ گیا دھگانے

گھوڑ دیکر منہ ظالم دا پتھرا تاں اُٹھایا
کھوتے وانگن پچھاہے ملیا یاراں مساں چھڑایا

ہوش آئی تاں پھیر اوہ ظالم سخت کلام سناندا
کیونکر قتل محمدؐ ہووے چارہ پیش نہ جاندا

ہورا ٹھیا اس مجلس وچوں دشمن خاص ربانا
پھیر اوہ پتھر طرف نبی دے ظالم لے کر دھانا

حضرت صاحب خبر نہ کائی جلد فرشتہ آیا
اس کافر دے اگے پچھے اُچا کوٹ بنایا

اگوں پچھوں جاون لگا رستہ رہیا نہ کوئی
ظلم شرارت کار کفاراں حضرت خبر نہ ہوئی

جدوں نمازوں فارغ ہوئے ہٹ گیا ملک نورانی
سب شرمندے ہو کر بیٹھے اوہ ٹولہ شیطانی

ذکرِ دیگر

سی ہک کافر اکھوں کانا عامر نام سداوے
اَر بد کافر دوجا اس نے اپنے ساتھ رلایا
شہروں باہر بیاواں گاہیں نبی محمدؐ تائیں
پردے وچ بٹھا کر اُس نوں پاس نبی دے آیا
ادب سلام زیادہ کر کے بیٹھا کول نبی دے
آکھیس تیرا دین قبولاں یا محبوب غفاری
حضرت آکھیا امروں باہر سخن نہ کیتا جاوے
پھر اُس آکھیا پاس تیں ہیوں حاکم کر و گراواں
گاہیں لا کر پاک نبی نوں شہروں باہر لیایا
باتاں کردا نال نبی دے نال کلام صفائی
حال فریب معلوم نہ کیتا ظالم دغا کماوے
جدوں نبی دے آگیا نیڑے اوہ ملعون شیطانی
اچن چیتی بھا نبڑ بلیا سخت آواز سنایا
ڈگدا ڈگدا ڈگدا عامر گیا پھپلکے کھاندا
دو دن پچھے مر گیا اوہ بھی آئیس قہر الٰہی
کرو خیال جے نبی محمدؐ غیب قدیم نہ پایا
ایسے طور یعقوب پیغمبر تیہوں خبر نہ پائی
ایدھر اودھر باتاں کرکے اتنا سخن سنایا
کمر یوسف دے پٹکا دیا بی بی کھول دکھاوے
جرم ثبوتی یوسف اُتے جس دم ظاہر ہوئی
ایسی صورت بخشی تینوں پاک خدا فرماوے
رب فرماوے نال محبت ہیں انسان بنایوں
باپ تیرے نوں لوری ذاتاں سجدے اندر گیاں

جویں روایت پیر اساڈا وچ تفسیر لیاوے
کوشش کر کے عامر اس نوں ظلم فریب سکھایا
جد میں اس نوں گلیں لاواں توں تلوار چلائیں
ویکھ اصحاباں کہیا نبی نوں آیا عامر کانا
جویں سلامی دمن ہوندے صاحب نیک عقیدے
جے زمیندوں دیہو ماریے تکڑی سرداری
اتنا حکم رسول سناون جتنا رب الٰہی دے
حضرت آکھیا امروں باہر ہیں کجھ خلق نہ پاوا
جتھے دوجا ظالم اُس نے تے تلوار اٹھایا
سن سن گلاں حضرت جاتا ایس ہدایت پائی
اربد مکروں تیغ نکالی نیڑے ڈھکدا آوے
اُس پر آتش بجلی قہروں کڑک پئی آسمانی
پیا البتہ عامر اپڑوا ناگ ب روشت اڑایا
تدوں معلوم نبی نوں ہویا ظالم فریب تنہاں دا
دو دن لجے خراب جیا ای اس دی ہنڈی ہی
کون گھرانہ اس تھیں جس نوں نشان وڈیرا آیا
آپے پٹکا دیا بی بی آپے کدا الزام آکھ
ایہ جاننے جے صاحب ساڈا انہاں نال ہلایا
جس تھیں حال برآمد ہووے کو بن خلاصی پاوے
کیا صورت کیا عقل یوسف اُکھا ایہ سب کوئی
اجے نہ سجدہ کریں ساتوں تینوں شرم آوے
نس گیوں وچ رحیوانات انگوں کیوں اس طرف آوے
ناشکر ہی وچ ساڈیاں باتاں تینوں دھند رہیا

سنو حقیقت یوسف کولوں جدوں ثبوتی ہوئی
شرع خلیل نبی دی اندر حکم خدا فرماوے
جیونکر بالک چاہے اس نوں خدمت گار کراوے
بی بی آکھیا وہ سالاں تک یوسف قید رکھیسا
کہیا یعقوب شریعت اندر عذر نہ کیتا جاندا
قید کرا کر یوسف تائیں بابل رخصت کیتا
ذکر زبانوں ہنجوں جاری نال محبت رووے
ہسکا رات پیاریاں باہجوں ہنجو مینہ برساندی
پیار یوسف دا بیبا دل بی بی یوسف چور بنایا
روز دیداراں واتاں پیغمبر گن گن وقت لنگھاوے
ہر دن یوسف ویکھن کارن نبی اللہ دا جاندا
نین نظارہ چھوڑن نائیں ماری مرے جاون
دو برساں یعقوب نبی پر گذریا ورد حوالہ
تاں اپنے گھر یوسف تائیں لیایا باپ پیارا
دن دن جلوہ پاک جمالوں یوسف ماہ کنعانی
لب شیریں ہر شیرینی کولوں شیریں بات پیاری
ابرو کالے کرماں والے گھیرا گول کمانوں
صاف پیشانی ورق نورانی شیشے کولوں صفائی
رنگ سوہنا رخسارے اُپر چمکاں ماوے وردوں
خوش رخسار کنوں چمکارا انگاروں پار لنگھاوے
چشماں عجب نظارے بھریاں نور سنگار لیایاں
کیا اوہ نین پیارے سوہنے ویکھن نفس شرماون
وال عجیبہ کنڈل والے چمکن نوروں ناراں
پلکاں تیر حسن دے لیکر جنگ مچاون چڑھیاں
بدن مبارک جنت ریشم اس تھیں ودھ نرمائی

ہو گیا چپ یعقوب پیغمبر سخن کلام نہ کوئی
مالک دے گھر جو رجو ہووے قید کرایا جاوے
جاں تک قید نہ پوری ہووے نہیں خلاصی پاوے
اتنی مدت پچھوں اسنوں گھر تھیں رخصت دیساں
حق چھپاون عذر سناون کوڑا دین تنہاں دا
دلدیاں آساں لوچ رہیاں صبر پیالہ پیتا
غم دی آتش اس پر ظاہر جس گھر بلدی ہووے
دسے دور یعقوب نبی نوں منزل رو غماں دی
خوف شریعت بابل پیاروں یوسف قید کرایا
اوہ دن عید برابر ہوسی جدوں پیارا آوے
قید محبت کرے جنہاں نوں ایسا حال تنہاں دا
قبراں اٹھدے اُتوں جاسن جنہوں پریت لگاون
جنت پہنچی جھبیں بیبی دی پی کر اجل پیالہ
روشن دولت خانے اندر ہویا نور ستارا
دن دن چانن تیز لگاوے حسن قندیل نورانی
دند مبارک چمک کھاون گوٹہ نور کناری
جیونکر بنتر قوس قزح دی نظر پوے اسمانوں
جس پر قلم کاریگر والی خوش تصویر بنائی
نقش بناون والے کولوں نقطہ جھڑیا نوروں
پتھراں نوں پانی کرکے دھر کٹھیالی تاوے
وانگ دو شاخے روشن کرکے استاکار بنایاں
اودوں نیناں نرگس والے ویکھ سلامی آون
ہر لٹ لفاں دی ال ناگن کیتے قتل ہزاراں
حبت ول ورڑیاں مول لئے آڑیاں گلی گلی وچ چاڑھیاں
ادب کنوں شرماوے چاندی نازک بدن صفائی

نازک نرم گلابوں تلیاں نازنیازوں پلیاں
نبی محمدؐ سرور عالم خبر حدیث لیاوے
اوہوں خدمتگار فرشتے زمین سلامی ہووے
جے لیٹے ایں یوسف سوہنا لنگھدا گلی بازاراں
ویکھن والے تاب نہ جھلن جلوہ حسن پیارا
ستیاں بیخبری چہ پردوں چادر دور ہو جاوے
خبر سناوے سرور عالم نبی رسول غفاری
دینی عالم دی کوئی عزت نال پیار کریسی
جو کجھ کھانا کھاوے یوسف شربت پانی پیوے
کرن روایت نقرہ کاروں حضرت آدمؑ تائیں
کتیں بابے گل چہ ہستی سر پر تاج نورانی
تخت نورانی بیٹھا آدم خوشیوں ہاسہ آیا
کیہا ہن صفت سناواں اس دی ذکر بیان نہ تھیندا
وچہ پیشانی نور محمدؐ خوش رخسار پیارا
جد اس دانہ گندم کھادا جو ہن منقدر آہی
ہتھ وچہ چھاپ نورانی آہی اوہ بھی چھوڑ رسدانی
عاجز ہو کر ہر دو چیزاں کیتا عرض الٰہیں
قہر نیر یدی ہیبت مارے آیا خوف اسانوں
اوہ دو چیزاں سال ہزاراں رب امان رکھایاں
اوہ مندری سلیمان نبی نوں بخشی خالق سائیں
نیک اولاداں پیو دادے ہن ورثہ عزت پاون
آدمؑ نوں رب جنت دتا وارث ہور نہ کوئی
سنو بیان جو حسن یوسف دا جو ہن اُمت آوے
تل رخسار یوسف دے اُپر سی اک عجب ستارا
کافر بولیا خدمت اندر اس نے عرض گذاری
محبوباں دیاں چشماں اُپر قدم ٹکا کر چلیاں
گلیاں اندر حسن یوسف دا آہیں چانن لاوے
سنہر قدم دوالے چانن جس گھراں کھلووے
اگے پچھے چانن ہووے نوروں خوش رخسارا
چاہ چراہی نوں پانی اندر سورج دا چمکارا
دوجی طرفے شعر کنعانے جلوہ چانن لاوے
یوسف حسن برابر ہوسی میری امت پیاری
میرے وانگن صورت اسنوں پاک خدا وند دیسی
گل تھیں لنگھدا شیشے وانگن باہر پیا دسیو
حسن جمال حسابوں باہر بخش کیتا رب سائیں
خدمتگار فرشتے کیتے واہ مولا سبحانی
دنداں تھیں چمکار نورانی سورج نوں شرمایا
روشن صورت اس دی کیتا روشن طبق زمین دا
پہنچیا عرش منور تائیں صورت دا چمکارا
چھوڑ گیا سب حسن نورانی آیا رنگ سیاہی
آدم نوں تسیں کیوں چھڈ آئے پچھیا ذات ربانی
جو کوئی ہووے نہیں تساڈا اسیں کبھی اسدے ناہیں
کوئی تہاندے کول کھلووے تساں مت لچے جنہاں نوں
پیدا ہوئے نصیباں والے پاس تہاندے آیاں
حسن تجمل بخشیا رب نے حضرت یوسف تائیں
جو جد لسلاں پیدا ہوون کل درجات گھراون
اسنوں رتہ کردی نہ ملسی جد اولاد جو ہوئی
اصحاباں نوں سرور عالم صفت بیان سناوے
نور سورج دا بند ہو جاوے نہ جھلے چمکارا
کس شے تھیں اوہ یوسف بنیا اسدی صورت پیاری

حضرتؐ آکھیا رب کاریگر قدرت نال اگو پایا
قدرت خاک نمانی اُتے رونق حسن چڑھایا

ایڈی قوت تاب نہ میری ہوں کافر عرض سنائی
یا نبی اللہ خاکوں جس نے ایسی شکل بنائی

عبداللہ بن عمرؓ ولی پر حضرت نظر اٹھائی
صفت الٰہی بول قرآنوں اس نے جلد سنائی

سُن کر کفر کفر کنیا کافر سجدے اندر آیا
رحمت نال بلاون والے اپنی طرف بلایا

آکھیں جس رب یوسف کیتا بہت پیارا ایہنوں
سچ محمدؐ اوہ رب سچا جس نے بھیجیا تینوں

نال محبت پیش نبی دے کلمہ بول سنایا
عبدالستارا کیونکر اُس دی رحمت رنگ دکھایا

جس دم دین قبولیا اس نے چھوڑی دنیا فانی
نظر آسمان دے تے سر ہتھیا ختم ہوئی زندگانی

سر حقانی ہاسے اندر پیتا اجل پیالہ
عرض کرن اصحاب نبی نوں ویکھ تعجب حالہ

حضرتؐ آکھیا اُس پر خالق ایسا کرم کمایا
حُسن یوسف دا حاضر اسنوں پردہ کھول دکھایا

طاقت نہیں سی جھلن اسنوں جلوہ شمع نورانی
ہو کر خوش پروانے وانگوں جان دتی قربانی

واہ سبحان اللہ رب عالم جس پہ کرم کما جے
او گنہاراں قوم کفاراں رہبر نبی ملاوے

تابعدار ہوں پل وچ کافر ایسا درجہ پایا
دفتر وچ حبیباں والے ناواں درج کرایا

صفت یوسفؑ دا ذکر سناواں طاقت قدر نہ میں نوں
شان سوالاں دا رب جانے خبر نہ میں نوں تینوں

دھن کاریگر سر جنہاں را عالی ذات یگانہ
ایسا نقش بنایا جس نے جس پر ملک دیوانہ

گھر یعقوبؑ نبی دے برکت رحمت فضل حضور ول
خوش دربار خلیل نبی دے چانن ہویا نور ول

جلوہ ویکھ بہشتی حُوراں جل پروانہ تھیون
کویں یعقوبؑ زلیخا دونویں یوسفؑ باجھوں جیون

بہت پیارا بھایاں تائیں دوست دلبر جانی
مائل ویکھ یوسف نوں دون جان کرن قربانی

بیان درجات آں ذات علیہ السلام

حمد ہزاراں دلوں بجالوں خالق مالک تائیں
شرف دتا جس قوم رسولاں بند گیا ندا سائیں

عالی شان یعقوبؑ نبی دا سن ہک ذکر حبیبا
سُفیاں میں گھر اسدے آہا سوہنا رکھ عجیبہ

سجے کھبے اس درختوں ہر طرفے خوشبوئی
عنبر تے کستوری کولوں جس دی ریس نہ ہوئی

ریشم ناؤں بہت زیادہ شاخاں تیر نرمی
رحمت بھریا سایہ اس دا اکدے نہ آوے گرمی

سوہنا رنگ عجائب اس دا سبزی ٹھاٹھاں مارے
چمک سنہری گنبد وانگوں دور پون چمکارے

مائل ہو کر سبزی اندر طوطے رنگ چھپاون
نازوں مست پکھیرو ہو دن خوشبو لیکر جاون

کھاون دیون کارن جتنا میوہ توڑیا جاوے
ہر ڈالی پر جیونکر جیہی نظر برابر آوے

ہر ہر موسم میوہ دائم کدی نہ ہووے خالی
نرمی شیریں میوے اندر خوشبو جنت والی

کنڈا کوئی نہ ہرگز اسنوں ربّ نے پیدا کریا
کدے نہ پتر جھڑ کر مانا تازہ تبازہ ہریا

کہن مفسّر اوہ رکھ فضلوں پاک خداوند عالی
گھر یعقوبؑ نبی دے آہی بیری جنت والی

دنیا وچ یعقوبؑ نبی دی عظمت ظاہر آہی
جد فرزند نبی دے گھر وچ پیدا کرے الٰہی

ایس درختوں عاصے کارن صاف عجائب ڈالی
پیدا کرے خداوند عالم سب صفتاں والی

جیوں جیوں اوہ فرزند نبیدا برخورداری پاوے
اوہ ڈالی اس کارن عاصا رب تیار کراوے

یوسف باجھوں داں بیٹے بخش ہوئے سرکاروں
ہر ہر کارن ڈالی ہوئی عاصا فضل غفاروں

حضرت یوسف کارن اس تھیں شاخ نہ باہر آئی
ظاہر ہوسی شان یوسف دا جد اس قوت پائی

جدا اوہ کھیڈن جوگا ہویا ساتھ بھراواں جاوے
سبھناں دے ہتھ عاصے ہوون شوق اوسنوں آوے

اوڑک اک دن بابل اگے حضرت ہویا سوالی
سبھناں نوں توں عاصے بخشے ہن کیوں اسنوں خالی

یا سردار محباں رہبر کامل پیر سچاواں
پیش حضور گزارش میری جے منظوری پاواں

ابر ہدایت سایہ رحمت یا محبوب حقانی
کرنا غور سوال مریداں کیتوس عرض زبانی

جنت وچوں میرے کارن چھٹی نورانی آوے
نہیں تاں میں نہیں راضی ہونا بول سوال سناوے

بابا ولاوے نے گل لاوے پر جے نہیں پیارا
گھن گلاوے نبی اٹھاوے لاڈ وکھاوے سارا

محبوباں دی چال قدیموں ناز نیاز وکھاون
طالب نوں تکلیف پہنچاون اپنا امر ضاون

جس دم یوسف ایس خیالوں رووَن اُتّے آیا
جلدی جبرائیل وحی نوں حکم خدا فرمایا

چھٹی زمرد قسم نورانی بھیجی رب حضوروں
سترگز چمکارا دوروں جلوہ مارے نوروں

جیونکر حسن جمال یوسف دا چانن نور لگاوے
ایسی چھٹی نورانی چمکے کون بیان سناوے

کیڑے کدے ری باہر جاوے کھیڈن نال بھراواں
بہت پیارا بھایاں تائیں جیویں پیار سچاواں

سارے بھائی یوسف باجھوں پاک آرام نہ پاون
عالی دولت گھر وچ شوقوں گود اٹھاون

بیان بشارت دیدن یوسف بار اوّل

ستّ برساں تک عمر یوسف دی ایسے حال وہانی
اک دن خواب بشارت ڈٹھی قدرت نال ربانی

کیا ویکھے کسے جنگل وچوں ملسن ساریاں بھایاں
بھار بنا کر لکڑیاں دے سر پر ساریاں چایاں

کسے مکان آرام جو کیتا سبھناں بھائیاں نیارے ۔ وچ تفسیر یوسف دے آیا سن توں یار پیارے
لکڑیاں سب بھائیاں یوسف تھیں جلدی ہویاں ہریاں ۔ آپو آپ نکالیاں شاخاں شیریں میوے بھریاں
ہور تمامی سکا بالن لکڑیاں سب رہیاں ۔ اودوں بھائی یوسف دیاں سجدے اندر گیاں
انہی حالت خوابے اندر نظر یوسفنوں آئی ۔ اٹھ کر باپ پیارے تائیں ساری بات سنائی
سنکر بات پیغمبر بڈا بہت خوشی وچ آیا ۔ یوسف سب اولاد میری تھیں عالی درجہ پایا
دسیں نہیں کسے نوں یوسف حکم نبی فرماوے ۔ وچ مصیبت پکڑیا جاسیں ویلا ہتھ نہ آوے
لے پر یوسف بھائیاں تائیں سارا حال سنایا ۔ ہر ہک سنکر اوس خیالوں غیرت اندر آیا
بھل گیا چاہئے تائیں یوسف لوچ بھیت نہ جریا ۔ غصہ کر کے سبھناں بھائیاں حسد والا نوچہ بھریا
فضلوں پر وہ پایا رب نے بخشی کل خطائی ۔ کرن لگے افسوس تمامی ہر ہر جو دل آئی
نظر اچھیر رکھدا اسا تھیں یوسف ماپیو جنیاں ۔ ساڈا شان نہ عزت جانے عجب تماشہ بنیاں
آخر رب نے حکمت کیتی بھل گئے سب تقدیروں ۔ باتاں کر کر لگ پئے ہسن بولن اس تقریروں
جس کم اندر دلوچ کوئی ڈونے خیال کرنیدا ۔ اوہ کم حال برابر اسنوں خواب کھالی دیندا
کسے ہاڑے بابن یوسف نال اساڈے جایا ۔ وہ کوئی خام خیال بیہودہ اسنوں نظری آیا
ایس قیاسوں ہو گئے راضی خفگی دلوں نکالی ۔ حکمت نال یوسف دی طرفوں خوشی کیتی رب عالی

بیان بشارت دوم

اٹھواں سال مبارک آیا پھیر محبوب حقانی ۔ بہت عجائب خوابے اندر ڈٹھا سر حقانی
سیر خوشی لئی نال بھراواں یوسف نبی پیارا ۔ آپو اپنے عاصے ہتھیں ہنیا عجب نظارہ
کسے مکانے مجلس کر کے بیٹھے ویر پیارے ۔ نیزے وانگ زمیں وچ عاصے سبھناں ٹنگ کھلارے
یوسف وارث عالم عاصا سوہنا رکھ بنایا ۔ چاروں طرف نکالیاں شاخاں میوے بھار جھکایا
خوشبو رنگ عجیبہ میوے عجب بہاراں لایاں ۔ چھتر نورانی سوہنیاں چھاواں شاخاں زمیں جھکایاں
موسے تے یعقوب پیغمبر علیہ شان اکراماں ۔ چوتھا نبی محمد سرور پیش اماماں
اوس درختوں میوہ کھاون ایہ پیغمبر چارے ۔ خوابے اندر یوسف حاضر ڈٹھے نبی پیارے
باقی بھائیاں دے سب عاصے کسے شاخ نکالی ۔ ہور تماشہ ظاہر ہویا قدرت خالق والی
پھر اس ویلے حکم ربانا ہویا سخت ہوا نوں ۔ پٹ پٹ عاصے سخت اندھیری ڈال وتے دریانوں

انہی حالت یوسفؑ تائیں خوابوں نظری آئی
کر کے غور پیغمبر بارے خوش تعبیر نکالی
بہت نصیحت کرے پیغمبر حضرت یوسفؑ تائیں
بابل دی گل یوسفؑ تائیں یاد نہ رہ گئی کائی
میرا عاصا خو لبے اندر بنیاں رکھ لوزا ئی
پھیر دوبارہ بھایاں تائیں وچ غیرت آئی
حسد عداوت پیدا ہوئی شیطاں پھیرا پایا
پاک حدیثوں سرور عالم ایہ فرمان سنا دن
اوّل ایہہ جو سچی توبہ آن مکان بناوے
دوجا بدعت شرک جو کرسی جہر حدیثوں دیندا
تیجا دکھ جو کرے کسیدا رزقوں عزت شانوں
جیونکر لکڑا منڈی اندر آتش پھوک مچائی
خیال کرو سب علما نوا لے سب حرام تباہ دن
ہک حرام جیواناں اندر لہو رب فرمایا
ہک حرام سمانا اس وچ لے گیا سارے تائیں
سب حرام وجوں اندر سب علما فرما نے
دینی عالم ورثہ نبیاں عالیشان تنہاں دے
پاک دلاں نوں پڑھنا ہیسی بعضے کبر و دہا ن
دوجا حرف شناس جے کوئی بستی اندر آوے
حسد شکایت گلہ ہمیشہ اس دا نت کریندا
آکھیا اس بستی دیاں لوکاں طرق جہنم جانا
دینی عالم ملاں تائیں دشمن لنظری آون
پاس ملاں دے ہور کسیدی صفت جو کیتا لوڑے
کہناں تائیں دوجا ملاں لنظر پسند نہ آوے
ہکناں تائیں دوجا ملاں گلیوں ملے جے کوئی

اُٹھ کر باپ پیارے اگے ساری بات سنائی
اے یوسف اولاد میری تھیں تینوں منصب عالی
اے فرزند ابھایاں کولوں لدا راز چھپائیں
ساری بات بھراواں تائیں جا کر کھول سنائی
عاصے رہے تماشے خالی کراں بیان نہ بانی
جھگڑا یوسف نال اساڈے کرن لگا اچیائی
مومن دے حق مومن تائیں حسد نہ کرنا آیا
تہے چیزاں جس دیلاون تے چیزاں اُٹھ جاون
فضل الٰہوں ہر بریائی دفتر تھیں اٹھ جاوے
نورایمان اُس دے دل وچوں ڈیرا دور کریندا
نیکیاں دفتر تھیں اٹھ جاون حکم خدا رحمانوں
نیکیاں والے دفتر تائیں آپے اگ لگائی
پڑھن فقہ انواع وچ سارے ناں لے لگاں ہاون
مرے حیوان جو ذبح نہ کیتا کل حرام بتایا
مطلب دی گل ہوون لگی تے ول نظر لگائیں
بعضے اپنا حال نہ جانن غیراں وعظ سنا ندے
ہیں کجھ عرض افسوس سناواں سخن کراں ٹھہرا ندے
اپنے جیہا نہ دوجا ویکھن نظر پسند نہ لیاون
ملاں سٹر بل کد لاہو وسے شور کر شور مچا وے
نہیں تاں ڈردا لوکاں تائیں گھر وچ گالی دیندا
ہیں راضی جے آوے ناہیں ایتھے شخص فلانا
بدعتی ملاں اسدے بیلی جو کوئی حق چھپاون
منہ تھیں اسنوں موڑ نہ سکے وچوں چاہن مروڑنا
کرن مصافحہ تھکے ہتھ جس ویلے ٹر جاوے
سٹر بل جاون تے شکل وکھاون جیونکر خلقی ہوئی

Marfat.com

وَالْکَاظِمِیْنَ الْغَیْظَ وَالْعَافِیْنَ عَنِ النَّاسِ آیت بول سناون
مَنْ تَکَبَّرَ اَلَا یَدْخُلُ بِنَانِی الْجَنَّۃَ نبی بتاوے
کیہڑا عالم شیطاں آہا زہد عبادت والا
ایسا گبر وِل اس دے اُپر قہر الٰہی آیا
عجب تماشہ تھر ساون انگلیاں نال جو ہوئی
گِلہ کسے دا جو کوئی کردا خبر نبی فرمائی
پھر بھی بعضے گلہ سناون ڈھیں خوف نہ کھاندے
قسم خدا دی ہیں افسوس اتنی عرض سنائی
خُلق محمدی دین محمدی ورثہ حق علماواں

نرمی دِل کِدے نہ آوے جنت دِل وِچ لگاون
ساڈے ساتھ تکبر کرکے کوئی نہ جنت جاوے
وِچ دربار تکبر کیتا اوسے دا منہ کالا
زمیاں انبر خوف ربانے عرش عظیم ہلایا
یا کجھ خفگی مجلس اُپر اپنا فکر نہ کوئی
گوشت مُردا کھاوا اس نے جو ہیں پیار ابھائی
الیس حراموں بچدے سوئی نیک نصیب جنہاندے
ناحق اُپر کسے دے ہینوں نہیں عداوت کائی
دنیا طالب ملاں وی ہیں تینوں بات سناوا

حکایت بابت بدعتی مشرک طالب دنیا

کسے ملاں کہیا جو نال حراموں اِک لقمہ کوئی کھاوے
بہت حیران ہویا کوئی سنکر آیوس خوف ربانا
عمل خراب ہمیش اساڈے دَنگا کہن ملاں نوں
کر افسوس بیچارے ملاں اپنا حال سنایا
ہکدن ڈاوھی پھنڈ اندھیری سختی نازل ہوئی
پئی غباری بجلی کڑکے گرما طوفان لیایا
گھر دا بکرا کھاون ہووے مثل حرام جنہانوں
بھلے بُھٹے دی تابع ہوون حرص خراب نہ چھوڑن
غیر اللہ کل مال سے نذراں ہور نیازاں بھائی
ایہہ ہن چار حرام برابر اس وِچ فرق نہ کوئی
آنت سنکر نک چڑھاون مسئلہ نامنظوری
جائز لوڑن مشکل چھوڑن نرم نوالہ ملیا
دیون والا نام غیراندے دشمن خاص خدائی
مال ربانا ہر گھر اندر خبر کتاب سناوے

جو کوئی حکم قرآن سناوے اس دا نام وہابی ... ہے نال حلال بناون شرکوں حرص خرابی

زہد عبادت برس وِہاندی ضائع اس دی جاوے
بچن محال عدالت اندر کرے قیاس نمانا
تساں حرام نہ کھادا ہوسی مسئلہ یاد جنہانوں
ساتوں بھی تقدیر ربانی اِک حرام کھوایا
بھانڈے طبق زمیں دا چایا کرے آواز نہ کوئی
اس دن ہار نصیباں دی آٹا گھروں پکایا
حکم الٰہی سچ سناون کیا توفیق تنہاں نوں
ہر طرفوں دھڑوایاں اگوں اپنا مطلب لڑن
لوہو نے خنزیر بھی مُردہ آیت خبر لیائی
کرے جو اس دا اپنی مرضی مشرک ظالم سوئی
دن دن حق بندوقاں وِچ شرک نہ چھوڑن چوری
کون بلاوے کِلنوں آوے رچھ کھاوے ہلیا
لیون نال برابر یاوے قہر الٰہی
ہور کسے دا نام جو دیسی وا ہم دوزخ جاوے

دیون والیاں شرک پیارا جہل شیطان تپاڑے — کھاون ڈالے دین کدارے چھری پٹی اجاڑے
بس میاں ہن جہت نصیحت تھوڑی بات سنائی — سُن کر حسد عداوت چھوڑن پکڑن دین صفائی
باقی حال یوسفؑ دا سانوں بھی کجھ ذکر کراواں — دو دطرفاں دی خدمت ادبوں پیش سلامی آواں
جتھے ہوون آپس اندر کرئے شرع کلاماں — اپنے دل وچہ یوسف ساوں جانا دانگ غلاماں
سب اولاد یعقوبؑ نبی دی اس وچہ کی وڈیائی — کویں زیادہ عزت ساتھیں حضرت یوسف پائی
پیو وی نسل خیال کیتو نے بھل گئے تقریراں — نسلاں اپر نصیب ناہیں سکے ہدی تقدیراں
نسلاں اُپر جے رب خالق شان برابر دیندا — آدم دی اولاد تمامی مرسل نبی کریندا
نوحؑ دا بیٹا کافر ہو کر دوزخ مول نہ جاندا — آذر کافر دے گھر دے اندر قدم خلیل نہ پاندا
ذاتاں نسلاں پیش نہ جاسن سفتوں یار سجانا — عقلاں شکلاں منصب ہوون جویں خدا دا بھانا
جسنوں رب نوانا خالق عزت شان وکھائے — بند نہ ہوسی حکم رہانا چارہ پیش نہ جاوے

بیان بشارت سوم

ناویں سال ڈٹھا جد خواب یوسف نبی حوالہ — گذریا جان پیاری اُپر سخت مصیبت حالہ
کیا ویکھے ہک جنگل اندر دور مکان اُجاڑاں — واحد جان اکیلا رووے گھیر لیا بگھیاڑاں
کر کر حملے پاڑن آون کٹ کٹ گوشت کھاون — چاروں طرفے بھج بھج آون ڈھوڈھ لاس بیجاون
جس ویکھوں لسے یوسف بیکر جان پیاری — دوجا گوشت کٹ لیجائے آون وارو واری
سخت حوالہ ڈٹھا یوسف نا رب کرے وکھائے — جیونکر پھندا اڈون لڑکے روندا ایس حوالے
بدن مبارک زخماں کولوں ہویا لیراں لیراں — خون آلودہ خاک آلودہ روشن بدر منیراں
منہ وچہ ہک بگھیاڑ یوسف نوں کھاون کارن پھڑیا — اس ویکھوں ڈگ پیا یوسف دھرتی اپر جھڑیا
تاں پھر اکھیں گھر گیاں خوابوں سُرت سنبھالی — بہہ بہہ تکے کیتے دہشت خواب دکھالی
رو کر اُٹھیا باپ پیارے جلدی نال بولایا — حضرت یوسف خواب حوالہ پیش حضور سنایا
اس تھیں بعد یعقوبؑ نبی نوں خوف دلیوچہ بھانا — خبر نہیں کی ہوگ یوسف نوں خالی خواب نہ جانا
ہر دم کول یوسف نوں رکھے ہک آرام نہ پاوے — فکروں چور پیا وچہ دلدے ہنیں نیند نہ آوے
ہکدن کوڈ یعقوبؑ نبی دے سُتا یوسف پیارا — دیکھ جمال پیا وچہ فکراں اوہ محبوب ہمارا
حیرت کنوں دیوانہ ہو کر دلوں قیاس اُٹھایا — کیا اسرار اساڈے گھر وچہ یوسف بن کر آیا

یا ایہ جنت حور ملائک یا ایہ چند آسمانی
کیا تصویر عجیبہ ایہ ہے کوئی جنس نیاری
قدرت والے شیشے اندر فکروں نظر دوڑائی
اس تقدیروں وحشت اندر بہت ہویا درماندہ
ایسا وقت نبی پر ہویا ویکھ جمال پیارا
ٹھر ٹھر خوفوں کنبن لگا ہنجوں برسن ہتیاں
جلدی نال بُلایا دردوں باپ پیارے تائیں
کہن لگا یعقوبؑ پیغمبر اے فرزند پیارا
عقل میری نے شکل تیری پر ایہو قیاس بنایا
بابل کولوں سنکے یوسف کرے کلام ربانی
میرے نال برابر ناہیں سورج چند بیچارے
علم ویانت عقل فراست بخشیا رب اساں نوں
جویں کاریگر سادا یکارن قدرت قلم چلائی
اصل حقیقت سچ سنایا یوسف نبی سہائے
ملک نورانی جنت حوراں جو مخلوق تمامی
نگراں اپنا فخر سناون ایہ توحید ربے نوں
حضرت یوسفؑ وچ حقیقت بیشک سچ سنایا
اپنی خوبی تے وڈیائی جو کوئی آپ سناوے
اس کارن یعقوب پیغمبر ڈرناں خوف جباروں
اے یوسف اس مکھ تیرے تھیں میں قربانی جاواں
کی دل تینوں آیا یوسفؑ ایسا سخن کیتوئی
خودی تکبر ورثہ ربوں غیراں عقل نہ تھیندا
چادر خودی تکبر والی خاص لباس ربوں ل
میں قادر ہیں سب تھیں اکبر پاک خدا فرماوے
سن یوسف ایہ سخن تساڈا خالی مول نہ جاسی

یا ایہ سورج میں گھر آیا پہن لباس نورانی
خاکی آدم نوں کد ملسی ایسی شکل پیاری
وہم خیال دیوانہ کیتا کجھ تدبیر نہ آئی
جونکر ذکر امام غزالی ابن عباسؓ لیاندا
جگر نبی دیوں پارہ دسّو نکل گیا چمکارا
یوسف دے مکھ اُپر پیاں اکھیں اگھڑ گیاں
میں قربان ہوواں کیوں وین دلا حال سنائیں
روشن حُسن تیرے دا مینوں جدوں پیا چمکارا
ایہ سورج یا چند میرے گھر یوسفؑ بن کر آیا
سچ کہیا پر لائق نہیں سی سفتوں میرے جانی
نامنظور مثال انہاں دی یا محبوب پیارے
کیوں برابر وچیاون کیا توفیق تنہاں نوں
سورج چند ستاریاں تائیں اس وچ نہیں سمائی
عزت نبیاں دی کد پہونچن سورج چند ستارے
ہر شے ظاہر باطن ناؤں نبیاں شان گرامی
اس منزل وچ پہنچ جاون طاقت نہیں کسینوں
رودن لگا یعقوبؑ پیغمبر دہشت اندر آیا
بھاویں اوہ گل سچی ہووے غیرت رب نوں آوے
چاوڑ کیتیاں پوے مصیبت خالق دی سرکاروں
ایس باتوں کیونکر تینوں آیا سخن اجاواں
کملا ہو گیوں دلبر جانی کتول عقل گیوئی
جیکر ہور کوئی دم مارے چوراں وانگ مریندا
اس بن چوداں طبقاں اندر نہیں مجال کسینوں
دوجا دخل جو اس وچ دیوے قتل کرایا جاوے
ہک سکھ دے دکھ دو دو ملسن حاصل بھرنا پاسی

چوتھ طرفاں تھیں ظاہر ہوئی بات تکبر والی
غیرت اندر پکڑای رب نے خبر قرآنوں عالی

جدا جدا اوہ چار تکبر ہیں سب ذکر سناواں
اس تھیں پچھے حال یوسف دا پیش حضور لیاواں

بہت وجوہاں کھولن کارن ہیں تکلیف اٹھائی
شاعر نام سداون کارن نہیں کتاب بنائی

بیان تکبر اوّل

آدم صلوٰۃ اللہ نوں رب جدوں تیار کرایا
اوّل وچ زمین آسماناں ظاہر حکم سنایا

یعنی اسیں زمین پر کوئی نائب نواں بناواں
فضل کنوں سرداری والا جس نوں تاج پہناواں

کہیا فرشتیاں ساتھیں ہوسی یا کوئی ذات نیاری
حکم ہویا اوہ خاکوں ہوسی جس نوں ایہ سرداری

سبھے ملکاں حاضر ہو کر عرض حضور سنائی
خاکوں اصل جنہاں دا ہوسی جس نوں ایہ وڈیائی

جنگ مچاون لوہو ویٹن حرص فساد ودھاون
تیری طرفوں غافل ہوسن اپنا اصل وکھاون

نحن نسبح حاضر ملکاں بول کلام نکالی
ثابت جویں قرآنے اندر خبر دتی رب عالی

اسیں عبادت کرئیے تیری یا معبود سچاویں
نہیں ضرورت توں جس کارن اوہ سردار بناویں

نحن نسبح جو دعوے کیتا سبھے ملک زبانے
کئی ہزاراں سال تنہاں نوں سجدے وچ ولانے

ذکر عبادت کر جدا انہاں کیتا شوخ آوازہ
امر جباروں غیرت والا کھل گیا دروازہ

آدم نالوں اپنی خوبی جدوں بیان کیتو نے
آتش بدل کڑک چھوٹے کھلیاں ساڑ گیو نے

جتنیاں صفاں مقابل ہیسن صفت اپنی وچ کھلیاں
جلبل جلبل کھلے ہویاں قہر بھاہیں بلیاں

کس نوں طاقت چاوڑ کر کے سخن کرے من بھاتا
ڈر دے انبر تھر تھر ڈولن کنبے عرش ربانا

بولے سن وڈیائی اپنی وچ سرکار نہ بھائی
چھ ہزاراں سالاں پچھوں پھیر جناب الٰہی

جھڑک سنایا نے فرمایا غیرت کنوں انہاں نوں
رحمت فضل اساڈے کولوں اجے امید تساں نوں

رو کر عرض گذاری ملکاں ہور نہیں ڈر کوئی
بخشش ستار غفار رحیماں جو گستاخی ہوئی

امر ہویا جو تساں عبادت لکھاں برس کمائی
ذرہ سخن تکبر والے وانگ بارود اڑائی

بندہ بھی جد کر وڈیائی اپنی صفت سناوے
عمل عبادت ذکر سخاوت رب منظور نہ پاوے

جو نیک اعمالاں ویکھے ناہیں بد ول نظر دھریندا
بدیاں اس دیاں نہ رب ویکھے اس پر نظر کریندا

عمل عبادت باروں کیونکر جنت رب دا پاوے
ساری عمر عبادت بدلہ پائی ہتھ نہ آوے

نازاں کبر تے شوخی شیخی اوسنے خوار کریندی
جتھے بے پرواہی واہم غیرت ٹھاٹھاں پیندی

غزل

وہ شاہوں کو خادم بنا دیتا ہے
وہ خادم سے گردن کٹا دیتا ہے

کرے صفت اپنی جو عزّ من تشاء
جسے چاہے حاجت پہنچا دیتا ہے

فرشتوں کو دفتر کی کچھ نہیں خبر
گناہ کو عبادت بنا دیتا ہے

عذاب اور جہنم کو کیا زور ہو
وہ آتش میں جنت دکھا دیتا ہے

تونگر غنی صاحب مال کو
وہ مفلس بنا کر اُٹھا دیتا ہے

کمینہ ذلیل اور ناچیز کو
وہ سر تاج شاہی پہنا دیتا ہے

وہاں زہر قاتل کا کیا زور ہے
جسے آپ شافی شفا دیتا ہے

وصل اور جدائی میں کچھ دیر نہیں
قبر سے اٹھا کر ملا دیتا ہے

پتہ موت کا نظر آتا نہیں
کہ جب قُم باذنی سنا دیتا ہے

سنو حقیقت جدوں بُلایا پاک خدا ملکاں نوں
شاں پسند نہ کیتا آدم اسیں پسند کریساں
تسیں کہو جو غافل ہوسن خاکی بندے سارے
ہر دو وفا کر صابر ہوسن خالص عمل کماون
ساڈے کارن آتش اندر فدا کرن زندگانی
وڈے ٹکڑے کاوتر دھر سکے جس دم چھرے چلاون
نازک بدن جنہاں دا سوہنا کیڑے کٹ کٹ کھاون
ہکناں شان کلیم سوہاون پاون قرب حضوروں
ہیں اس خاکی آدم تائیں ایسی عزت دیساں
سُن کر حکم گئے وچ سجدے دیوں ملک ربانے
امر ہویا پھر غسل وضو کرا دیوں صفاں بنایاں
حکم ہویا ایہہ غسل طہارت عمل محمدیاں نوں
ویکھ تماشہ غیرت ملکاں سر سجدے وچ پایا
جدوں خدا نے کیتا آدم سنو حقیقت ساری
حکم کیتا جو حکمت ساڈی کجھ نہیں خبر تساں نوں
نوری قوم سلامی کرساں ایسی عزت دیساں
بہت اساڈے عاشق ہوسن خاص حبیب پیارے
کدے نہ شوخ آوازہ بولن اوگنہار بسداون
خوش فرزند پیارے حاضر آپ کرن قربانی
عشق سیر پوچھ صدقے تھیوں کوئی نہ عار لیاون
عشق اساڈا صبروں شکروں صحیح سلامت لیاون
نت سرکارے حاضر ہوسن جلوہ لیسن نوروں
اس دی نسلوں نبی محمدؐ شاہ سردار کریساں
کرن روایت زاری اندر کتنے سال وہانے
پھر سجدے وچ سر دھریونے رحمت جھڑیاں لایاں
بخشش کرساں عاجز خاکی کہندے لکھیں جہاناں نوں
ہن تک سجدے وچ رکوعاں کسے نہیں سر چایا
سمجھاں کنوں کرایا سجدہ غالب حکم جباری

نوری قوماں خاکی اگے سجدے اندر پیاں — عزت ذاتاں اتے صفاتاں ہرگز پیش نہ گیاں
بھلا برا سب مومن کافر جو بندے ہر جائیں — خدمتگار فرشتے سبھنوں روز قیامت تائیں
جس آدم تھیں بہتر ملکاں اپنی ذات بنائی — اوسے دے رب خادم کیتے اٹھ گئی اچبائی
نیویں پیر ہمیشہ عاجز باہجھ غرور نماسے — سرا چا سرداری والا سن نوں یار سیانے
ادب سلاماں قدماں تائیں جد کد رب کراوے — سر اچے نوں پوسلے وسن جاں کوئی دیلا آوے

بیان تکبر دوم

دوجا ذکر تکبر والا سن توں یار پیارے — دسن دی نہیں کجھ ضرورت واقف لوکی سارے
زہد عبادت کر ابلیسے اتنا درجہ پایا — کرسی عرش بہشتاں اپر رب سردار بنایا
جتول سیر تماشے چاہے ادبوں ملک اٹھاون — زمیاں تے آسماناں اندر چا کر سیر کراون
آدم کارن حکم سنایا جس دن رب گرامی — اسے ملکو تسیں اس دے اگے ہوو سب سلامی
ابلیسے نوں عزت اپنی یاد رہی اچبائی — رب دی بے پرواہی اسنوں یاد خیال نہ آئی
عالی شان بنایا اس نے ذاتاں بندگیاں نداں — جانس نہیں جو حاکم اگے لیکھا پیش نہ جاندا
ملکاں ذاتاں بندگیاں دا کوئی خیال نہ آیا — بہتر جانا جس نوں رب نے خود سردار بنایا
اول جبرائیل شتابی سر سجدے وچ دھریا — کل ملکاں وچ اس نوں رب نے سجدا اشرف کریا
کھلا رہیا ابلیس غروروں حکم خدا فرمایا — تا ثبت صلواۃ اللہ نوں تدھ کیوں نہیں سیس نوایا
انا خیر ابلیسے کہیا میں کیوں سیس نواواں — میری عزت بہتر اس تھیں کیوں سجدہ پوجا آواں
ذکر نہ کیتو سو جس رب بلیوں شان وڈا سرداری — اس دی نافرمانی کولوں پوسی پیش خواری!
رب کہیا میں سب تھیں بہتر کیتا آوسیاں نوں — امروں جو مغروری پکڑن ملسی قہر تنہاں نوں
صورت کر خنزیراں داخل دوزخ کراں تمامی — سب ابلیس برابر ہوسن آکھیا رب گرامی
سنو حقیقت جس دم شیطاں کیتی رد گردانی — رہیا لحاظ نہ بندگیاں دا کارن نافرمانی
ادب سلام نہ کیتس رب نے جو سردار بنایا — دور کیتا سرداری کولوں قہر الہی آئیا
جے اس وقت غرور نہ کردا شان زیادہ تھیندا — امر مقدر وعدہ سچا اس بن کون مریندا
آؤ سجدہ کرو آدم نوں حکم ہویا سرکاروں — سن کر حکم قبولن والے بچے جہنم ناروں
منع ہویا ہن غیر خدا نوں جو کوئی سجدہ کردا — لعنت وسّے کافر ہووے جے توبہ بن مردا

جھکے یا سجدہ کرے کسیھنوں مولا باہجوں کوئی
مرشد تائیں سجدہ کرناں منڈیاں رسم نکالی
قبراں نوں بھی سجدہ کردے قدمیں جھڑن فقیراں
منع کروتاں شرک عقیدہ ظاہر حال دکھاون
نٹھاں مگر قرآنوں منکر دین ایمانوں کچے

نال ابلیس برابر کافر اس وچ شک نہ کوئی
کافر کرن کراون والے دین ایمانوں خالی
منکر رب رسولؐ قرآنوں شکل ہوسن خنزیراں
جھوٹا کرن قرآن تمامی پڑھ کر بیت سناون
کتنے اسیں جواب کریساں کدی نہ ہوسن سچے

گر نہ ہووے ذات حق اندر وجود
آب وگل راسکے ملک کردے سجود

آکھن آدم اندر رب نے عین مکان بنایا
اول ایہو جواب جو جس نوں رب سلام کراوے
ہور جواب جو بت وچ ملکاں دیکھیا خالی سائیں
سارا حال آدم دا رب نے وچ قرآن سنایا
کہو جو ملکاں بت آدم وچ بیشک رب چھپاتا
ہور جواب جو ذات خدا دی آدم وچ بناون
عرش اُپر رب جو کوئی آکھے کرو قبول نہ کوئی
دسو کتنے سال ہوئے رب وچ تساڈے آیا
ہور جواب جو آدم اندر آپ خداوند آیا
سجدہ کرو شتاب آدم نوں سب نوں حکم سنایا
بس میاں جے بت وچ آکر رب مکان بناندا
ہیں ہاں اس وچ رب تساڈا سجدہ ہینوں کیہو
اوہ بت آپ اپایا اس نے نہیں فرشتیاں گھڑیا
ہور جواب جے رب دی جاگہ آدم اندر ہوئی
ہور جواب جو نسل آدم دی نبی تے مومن پیارے
کئی چمار گندڑ بھیلے دہانگ گنتی حد نہ آوے
سب اولاد اندر رب آکھو خلقت باجھ شماراں
کپڑا بھانڈا جسم جنہاں دا جس نوں ہتھ نہ لاؤ
یعنی بدقوماں وچ رب وانساں مکان بنایا

تاں اس آدم اگے ملکاں سر سجدیوچ پایا
کس نوں طاقت حاکم اگے اسروں عذر لیاوے
کون انہاں تھیں دسن آیا ہن فقراوال تائیں
ہیں بھی آدم اندر وڑیا کس جاگہ فرمایا
سی شیطان استاد تماماں اس نے کیوں نہ جاتا
پھر کیوں آپ زبانوں اس نوں لامکان بناون
بت خاکی وچ رب بہالیا بڑی عدالت ہوئی
یا ماں دے شکم اندر رب نوں اپنے کول بلایا
اُسْجُدُوْا لِآدَمَ ملکاں تائیں کولوں کس فرمایا
اُسْجُدُوْنِیْ کیوں نہ آکھیس کس کولوں شرمایا
اَنَا رَبُّکُمْ اُسْجُدُوْنِیْ ہر نوں ظاہر حکم سناندا
کیوں آکھیا رب آدم اگے سر سجدیوچ دھریو
کس تھیں ڈردا اس دے اندر چھپ چھپاتا وڑیا
کتھے رہندا سی جد حضرت آدم جوآ نہ کوئی
کافر بھی سب نسل اوسے دی ہر ہر قوماں سارے
کھاون گند برے مرداراں کول نہ تطہیر بجاوے
کہو نہ اکو ذات مقدس ہو گئی لکھ ہزاراں
پاک منزہ مالک تائیں اس جاگہ بتلاؤ
جسم جنہاں دا اسم جنہاں دا تساں پسند نہ آیا

پھر الاہوں شرم نہ آوے ایڈ بے ادبی کر دسے
بندے اندر رب ہویا اس مرشد ہور بنایا
ہور جواب جے آدم اندر جاگہ رب نوں آئی
ہور جواب جو نام اپنا رب حیّ قیوم بتاندا
ہور جواب جے آپ خدا او ندا آدم اندر وڑیا
لَا تَقْرَبَا کس حکم ہویا حضرت آدم تائیں
فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِيْنَ کس نے حکم سنایا
آدم نوں اوہ میوہ شیطان نال فریب کھوایا
آدم اندر جے رب ہُندا اوہ کھاکدے نہ کھاندا
ہور جواب جو حاجت نفسوں رب پاک تعالےٰ
ہور جواب جے ذات خدا دی آدم اندر آہی
آدم اندر جے رب آہا جویں تساں بتلایا
رَبَّنَا ظَلَمْنَا آکھے رو سجدے سر پا وسے
ہور جواب جے ذات ربانی کہو نسیں ہر جائیں
تاں بھی نسیں جسا دخدا وسے دعوی دور ایماں نوں
ہور جواب جو پاک نبی نوں کافراں عرض سنائی
يَسْأَلُوْنَكَ عَنِ الرُّوْحِ خدا نے حبیب فرمان سنایا
سوال کرن کیفیت روح دی تینوں قوم کفاراں
اس تھیں وی رسول اپنے نوں حال نہ دسیا کوئی
نہیں قرآنوں پچھے رب نے کوئی خطاب سنایا
رب نہیں کوئی ہور تساں وچ پرے شرعی والا
رب کہیا میں پالنہارا جھنوں رزق پہنچاندا
رب نہ آکھو ہر تن اندر رب دا شان گرامی
دلوں بناوان معرفت الٰہی ساڈوں حاصل ہوئی
ہک جواب تساڈی طرفوں طرف اساڈی آہے

ہور جواب سناواں تینوں موتی اُوچے وِروسے
اس وچ رب سی کیوں اس رنیوں اپنے سینے لایا
آدم فوت ہویا تاں ہُن رب رہندا ہی کس جائی
جے رب ہُندا آدم اندر تاں اوہ کیوں مر جاندا
وقت نکاح حوا آدم دا عقد نکاح کس پڑھیا
ہر میوہ ارزانی تینوں گندم کول نہ جائیں
عاصی ہو سیں اس بوٹے نوں جیکر نوں ہتھ لایا
جویں مقدر حکم رب دے وچ مقسوم لکھایا
کیوں ابلیس نہ جاتا اس نے کوڑ فریب کماندا
کیونکر تساں پچھاتا اس نوں واسطے کھاون والا
اپنا جنت میوہ کھا کر اوہ کیوں ہویا گناہی
اِذْ حَصَوْ بِعَبْدِيْ کہہ کر کس نے باہر کڈھایا
رب آدم وچ اوہ کس اگے عرضاں حال سناوے
قالیں ماراں کُٹھا ظلموں نسیں کرو کس تائیں
جیکوئی حاضر سننے والا بولو سخن زباں نوں
روح دسو تاں دین قبولاں نال یقین صفائی
قُلِ الرُّوْحُ مِنْ اَمْرِ رَبِّیْ وچ قرآن سی آیا
کہہ روح امر میرے رب کولوں تینوں خبر نہ ساراں
شاعر ہور نجومیاں کیونکر خبر حقیقی ہوئی
مشرک شاعر فقیراں دسے گھر کون پیغام لیایا
فرضوں تارک نفس کماراں کر بیٹھا سنہ کالا
جے رب وچ تساڈے آیا ہر دم ہو تن جاندا
آپے مشرک شرک مثالاں جوڑن کفر تمامی
رستے کفر شیطان دکھایا عقل قیاس نہ کوئی
لیکھیا صاف صراطاں والا زولا کون مچاوے

نحن اقرب پاروں جے تساں ربنوں وچہ لیاندا
رب فرمایا اسیں تسانوں شہ رگ تھیں ہاں نیڑے
ظاہر بولن ذکر دعائیں جے کجھ ہر ج تسانوں
نحن اقرب بلیں نیڑے بیشک رب فرمایا
توبہ کرو قرآن قبولو ہندوں قہروں خواری
ملکاں سجدہ کیتا ہیسی جویں خدا فرمایا
قسم خدا دی شرکاں چھوڑو پکڑو امر نبیؐ دا
سنو حقیقت جدا بلیسے شوخ جواب سنایا
فاخرج منہا فاخرج منہا امر ہویا سرکاروں
دور کیتا رب رحمت کولوں دور کیتا ایمانوں
چھ لکھ سال عبادت آہی دور تمامی ہوئی
منہ کالا بد صورت ہویا اکھیں باہر آیاں
لاکھاں باغ زراعت ہوون ہر طرفے ہر جائیں
یک ذرہ یک سخن تکبر چاوڑ نال سنایا
رجم کرو اس کافر تائیں حکم خدا فرماوے
اوسے وقت چو طرفوں ہویا مارو مار آوازہ
پتھر ماراوڑایا ملکاں لعنتی جھنڈ قہاری
نور بنگھوڑے جھوٹن والا کرسی تخت نورانی
دیکھ تماشہ صفاں نورانی سب سجد یوچہ پیاں
حال ابلیسے ڈٹھا ملکاں سر سجدے چہ پایا
جسدن پھوک ہوسی کرناؤں اسرافیل وجاسی
دیکھ جاں وقت وحدت ملکاں ایسی منزل پائی
اسدن اٹھسن سن کرناؤں سجدے تھیں سر چاون

معنے کروناں ظاہر ہوسی فرق ہزار کوہاندا
اسیں مراداں دل دیاں سُندے وہم خیالاں جھیڑے
کر و خیال سوال جو دل تھیں سنیا گیا اسانوں
ہر وچہ ہے رب مشرک لوکاں رولا کفر مچایا
ہور جواب اساڈے کولوں آیا چھیکڑ واری
منع کیتا رب ہور تسانوں کس فرمان سنایا
دائم دوزخ نوں لے جاسی گندہ کفر عقیدہ
غیرت کنوں آوازہ لعنت پاک خدا فرمایا
بلیا آتش قہر اللہ غضب جبار قہار دا
دور کیتا رب جنت کولوں کرسی عرش آسمانوں
نکل گیا سب درجے وچوں شان نہ رہ گیا کوئی
لعنت لعنت وسن لگی گلیاں کل کمایاں
یک ساعت وچہ گڑا اٹھاوے لہندی چڑھدی تائیں
زہد عبادت چھ لکھ برساں پلو چہ گڑا وسایا
پتھر ماردے سارے اس نوں جانا مول نہ پاوے
عالم زاہد اُپر کھلا غیرت دا دروازہ
اگوں پچھوں سجیوں کھبیوں پلک نہ آوے واری
قہروں ہل گیا دلیں نکالا منہ کالا پریشانی
رو رو کے تسبیحاں بولن کتنیاں مدتاں گیاں
اوسے ویلے تھیں لیکر اجتک کسے نہیں سر چایا
سخت آوازوں تخت زمیں دا بیڑی وانگ ہلاسی
گذرے کئی زمانے صدیاں خبر نہ رہ گئی کائی
حق عبادت ادا نہ ہویا کر افسوس بہناون

غزل

نزع وقت کہتا ہے عاشق کا دل	کہ دوست کی خدمت ادا نہ ہوئی

دل وجان سے پروانہ قربان تھا ۔ مگر عمر اس کی وفا نہ ہوئی
ہمیشہ یہی ہے سبق نفس کو ۔ میری آج حاجت روا نہ ہوئی
جدائی سے سب جگر جلتے گئے ۔ سجن کی زیارت عطا نہ ہوئی
غم افسوس ہر دل کو ملتا ہے بس ۔ کہے اس مرض سے شفا نہ ہوئی

وقت نزع دا شیطاناں تائیں جس دن ظاہر ہوسی ۔ قبر آدم دی اُپر جا کر عاجز ہو کر روسی
یا آدم اس ویلے مینوں عقل نہ دِتی یاری ۔ ہو قربان کریندا تینوں میں سجدے سو واری
ایسے طور کروڑاں روسن نفع نہ ہرگز ہونا ۔ جد دن عدالت پکڑن لگی گھر گھر لوسی رونا
بدعت شرکاں والے دفتر وچ عدالت آون ۔ ربدے کول رسول بھی ہوسی اُلو آپ سناون
وچ دربار منافق تائیں بیٹھک رسول سناوے ۔ کول کھلو کر دوزخ بول آپ چالان کراوے
حضرت جد پکڑاون لگے کون چھڑاون والا ۔ سرور دیوی ریتاں قبراں پوچھن کنوں منہ کالا
حکم ہوسی وچ دوزخ جاون ایہ ٹولے شیطانی ۔ اس دی بات نہ موڑی انہاں ساڈی نافرمانی

بیان تکبر سوم

تیجا ذکر تکبر والا وچ قرآنے آیا ۔ ملک مصر سب میرا ورثہ ایہ فرعون سنایا
بھی سب لوگ اکٹھے کرکے اس نے حکم سنایا ۔ آکھیوس میں ہاں رب سبھاندا سجدہ پیش کرایا
ایس تکبر اس دے اُتر پایا غضب قہاری ۔ حضرت موسیٰ پیدا کیتا پاک خداوند باری
دو قوماں سن شہر مصر وچ قبطی یک سدیون ۔ سجدے کردے فرعونے نوں امروں دور نہ تھیون
دوجے اسرائیلی آہے سبطی قوم سداون ۔ کرن عبادت خاص خدا دی غیر شریک نہ لیاون
اوہ اولاد یعقوب نبی دی اسرائیلی سارے ۔ باراں سبط قبیلے باراں سُن توں یار پیارے
ویہ ہزار جوان تے چھ لکھ گنتی اندر آہے ۔ ویہ برساں جنہاں عمر یا نکڑے وچ حساب نہ پائے
سٹھ برساں ودھ عمر جنہاں دی گنتی تنہاں نہ کوئی ۔ وچ معالم ہور عزیزی جو ہیں ردا ہینتا ہوئی
سنو حقیقت جد فرعونے سجدہ پیش کرایا ۔ اسرائیلی رہے سلامت کسے نہ سیس نوایا
غصہ کر فرعون سنایا اسرائیلیاں تائیں ۔ جے تسیں کرو نہ پوجا میری دیساں سخت سزائیں
کہیا یعقوب اسحٰق پیغمبر ساڈی جد پیاری ۔ جیندی پوجا انہاں کیتی اسدے اسیں پجاری
ایہ گل سن کے جلدی ظالم آیا تیں کڑا ہیں ۔ گندے نال پچی وچ تیلاں بھانبڑ ٹھیر کن بھائیں

بالو بالی بلن کڑاہے تیل لال جوش اٹھایا
سد لے آندے تاں پھر ظالم اول کہیا تہانوں
کہن لگے منظور شہادت ربدی طرف نہ چھوڑاں
لگے کہن پیارے ربدے ہکدو جیدے تائیں
وچہ عبادت خاص خدادی جس نے شرک کمایا
پھڑ پھڑ ظالم تیلاں اندر کر ظلم و نگا دن
ستر ہزاراں اوس دہاڑے اجر شہادت پایا
بھایا اندے ول بھائی دیکھن تیلاں وچہ تلیندے
آیا وقت محباں اُپر شروع ہوئی قربانی
ایہو طریقہ محباں والا سر نذر اللہ دھرنا
ملنے کارن سب کچھ وارن تن من جان پیاری
حاضر ہوون ٹھیں نکھ موڑن نافرمانی والے
ہر ہر دوست نوں آزماوے رب جبار یگانہ
سارا دن اس حالت اندر گذر گیا اس کاروں
کہیا وزیراں اج تساں نوں سجدہ کسے نہ کرنا
قید کرو کجھ دیکھو مصیبت آوے فکر انہاں نوں
تاں پھر قید کیتے اس ظالم کاراں سخت کرایاں
ایتھوں تیک فرعونے ظالم ظلم کمال کمایا
تاں پھر حضرت موسیٰ تائیں حکم ہویا درگاہوں
توبہ کرے تکبر کفروں منے حکم ربانا
اساں حکومت بخشی اسنوں ساڈا دِتا کھاندا
جا موسیٰ نے ہارون اس نوں ربدا حکم سنایا
نبیؑ کہیا کہو کلمہ میرا نہ کر کبر دلیری
نبیؑ کہیا رب کر پیغمبر تیں ول بھیجیا میں نوں
معجزہ کوئی دکھال اسانوں جیہنوں نبی سچاواں

اُسدن ربدیاں پیاریاں اُپر وقت شہادت آیا
میں نوں سجدہ کرو جیکر پیاری جان تساں نوں
پیو دادے دا دین نہ چھوڑاں سر قربانی لوڑاں
کافر مگر نہ کافر ہووین موتوں خوف نہ کھائیں
اسدا بدلہ دوزخ رب نے پیش تیار کرایا
وحدت ثابت اِلّا اللہ دے آوازے آون
رنگن عشق الٰہی اندر وحدت رنگ چڑھایا
فرزنداں نوں ماپے دیکھن بُجھ گیاباں تھیندے
اللہ اکبر جاندیواری بولن ذکر زبانیں
قرب حضور نظارے کارن موتوں مول نہ ڈرنا
حاجت ہڑ رائیں نہ رکھن ہر ہر وقت تیاری
در پر طلب اکرن آوازہ حاضر ہوون والے
کجھ پرواہ نہیں رب نوں اسدی جو مردود بیگانہ
جاناں دین ایمان نہ دیلوں مڑناں نہیں دربار وں
سبھناں ضد برابر کر کے ایسے حالت مرنا
طلب آرام حیاتی کارن سجدہ کرن تساں نوں
ربدیاں پیاریاں کل بلائیں کر کے صبر اٹھایاں
نوے ہزاراں انہاں اندر کا پکڑ حلال کرایا
کرو نصیحت فرعونے نوں ہٹ جاوے اس راہوں
نہیں تاں دائم دوزخ اندر ویساں سیں ٹکانا
سجدہ کرنا سی اس سانوں اُلٹا آپ کراندا
شامت کفر تکبر چایا الٹا مارن آیا
موسیٰؑ نوں فرعون بتاوے کرو عبادت میری
کہن لگا کوئی کملا ہوسی جس نے منیا تینوں
دیکھ نشانی رب تیرے دی ہیں ایمان لیاواں

تاں حضرت موسیٰؑ جھبدے عاصا اُپر زمین وگایا
دہشت ناک شوکار سنایا نھٹے کافر پاجی
کھاون پیا کفاراں دہشت سخت وکھالی
اُٹھ اُٹھ بھجن بھج بھج ڈگن دیون جان پیاری
ست ہزار مویا سب اسدن آدمی اتے چوپایہ
جھاڑ انگل گیا فرعونے جھیدیا محل اٹاری
ہویا معلوم تمام حویلی لقمہ اک بناندا
یا موسیٰؑ توں رب دا سانوں دین سکھاون آیا
دو گھڑیاں وچہ ظالم تائیں قیامت نیڑے آئی
پکڑ لیا جلدی عاصا موسیٰؑ نبی ربانے
بس نہیں ذکر موسیٰؑ دا کیتا سخن کلام درازی
حکم نبیؑ دا سنکر اس نے سخت عداوت چائی
جادوڑ نال نبیؑ نوں آکھے سجدہ لائق بینوں
ایہ بھی ہے توحید خدا دی خاصہ صفت ربے نوں
ایہ جبی وحدت صفت ربے دی نبیاں مارے
دن دن موسیٰؑ حکم سناوے جد فرعونے تائیں
سخت ویران ہوئے جد مومن حکم دتا رب باری
لے لو مال کفاراں کولوں حکم خدا فرمایا
اسرائیلی سد نبی نے حکم دتا سبھناں نوں
ہیرا موتی زیور ہر ہر سونا چاندی گھوڑے
منگن اندر فرق نہ کیتا ہٹ دوکان بازاروں
پھر جا آکھیا فرعونے نوں جھلکے عید اساڈی
اس دہاڑے اہل الٰہوں ایسی قدرت ہوئی
زیور سونا لال جواہر ہیرے موتی ہاراں
اس تھیں پچھے موسیٰؑ تائیں آگیا حکم ربانا

قسم فرما کر حکم خدا دے کرکے سپ اٹھایا
ست سو ندے پیر بہتر اسی گزاں درازی
دیکھ تماشہ خلقت نٹھی کسے نہ ہوش سنبھالی
مگروں دھانا ناگ رباناکھاوے قوم کفاری
قصص الانبیا اندر آوے بس نہیں دلوں بنایا
ملیا ناگ مکان حویلی منہ دھربا اک باری
حضرت موسیٰؑ نوں اس ویلے رو فرعون سناندا
یا توں ساڈا دینا انوں تخم اٹھاون آیا
جذبہ جوش خروش نہ کوئی یاد نہ رہی خدائی
دلوں قیاس کیتا فرعونے ایہ کوئی جادو جانے
فرعونے دے ڈوبن کارن کیتی حیلہ سازی
کبر غرور دیوانہ کیتا شامت نیڑے آئی
کہے پیغمبر من خدا نوں قہروں دبر نہ بینوں
دشمن نوں سب حاجت دیون جگرا نہیں کسے نوں
حکم سناوے خبر جتاوے بھیج رسول پیارے
دن دن زور تکبر بھریا دیندا سخت ایذائیں
فرعونے دے غرق کرندی قہروں ہوئی تیاری
جس حیلے بلدا انساں تائیں امر نبی نوں آیا
مال کفاراں رب نے کیتا کل حلال تساں نوں
امر ہویا جس کولوں منگن کوئی سوال نہ موڑے
دیکھو دیکھی کافر قبطی ننگ ہوئے گھر باروں
کہن لگا سب لے لو سا تھیں جد طلب تساڈی
کھول دتے فرعون خزانے دیر نہ کیتی کوئی
بہت خزانے خالی کیتے مومن تابعداراں
ڈیرا جا کرنا دریا پرا تئیں نکل جاناں

تاں اسیں غرق کراں سب دشمن دوزخ اندر جاون — مومن مصر مبارک اندر عیشاں خوشیاں پاون
دعا منگی اس وقت نبی نے یارب رات دہائیں — تاں میں نال آرام لیجاواں اپنی امت تائیں
غفلت نیند اس رات کفاراں ڈاڈھی نازل ہوئی — مرغاں صبح آواز نہ کیتا نہ سگ بولیا کوئی
نکلن کارن اہل ایماناں کیتی جلدوں تیاری — قبطی لوکاں اُپر رب نے گھر گھر موت اتاری
روندے رہ گئے غم دے اندر بیٹے موئے تہاندے — گئے سلامت سارے مومن کسے نہ ڈٹھے جاندے
اینت وار محرم نانویں موسےٰؑ نبی گرامی — پہنچیا دریا نیل کنارے امت ساتھ تمامی
فجر ہوئی تاں غفلت خوابوں سُرت کفاراں ہوئی — قوم موسیٰؑ دی وچوں مومن نظر نہ آیا کوئی
خبر ہوئی فرعونے تائیں فوجاں حکم سناوے — قتل کروسن فوجاں موسیٰؑ جانا مول نہ پاوے
ستر لکھ فرعونی فوجاں مگر انہاندے چڑھیاں — فوج ہامان دی لکھ ستاراں غضبوں تیغاں پھڑیاں
مشکی رنگ انہاں وچ گھوڑے آہے ستر ہزاراں — گرداں اُڈ آسمانے چڑھیاں دھائی فوج کفاراں
بیٹھا یاد الٰہی اندر موسےٰؑ نبی غفاری — اسرائیلیاں وحشت کھا کر ادبوں عرض گذاری
یا نبیؑ اللہ دشمن فوجاں ملیاں آن اسانوں — مَعِیَ رَبِّی فرماون لگے کجھ نہیں خوف تسانوں
کرو یقین خداوند سانوں فتح مبارک دیسی — وعدہ سچا رب میرے دا دشمن غرق کریسی
اگوں دریا پچھوں لشکر بند ہویاں سب گلیاں — مشکل وچہ آزمائش ہوندی اہل ایماناں تلیاں
صبر دل ہمت کامل مومن بولن حمد ربانی — تن جاناں نذرانہ دھریاں ہو جاساں قربانی
مرن قبولن امر نہ موڑن کار محباں والی — عشق وفا وچہ پورے آون درجے پاون عالی

غزل

ہوا ہے جو قربان دوست مگر — وہ دوست وفادار آجانا ہے
بھلا جس کو دلبر کی اُلفت ہوئی — اسی کا وہ دلدار ہو جانا ہے
امر میں عذر کی سمائی نہیں — عذر سے خطادار ہو جانا ہے
مخالف نبیؐ دعوے اسلام کا — نزع وقت کفّار ہو جانا ہے
وہ سُنّت نبیؐ جسکو پیاری نہیں — نبیؐ نے بھی بیزار ہو جانا ہے
تو حق مان بِالْغَیْبِ لَارَیْبَ فِیْہِ — کسی دن کو دیدار ہو جانا ہے
نہ تکبیر اللہ اکبر سے ڈر — کسی دن کو مردار ہو جانا ہے

نظر کیمپ جب عطا ہو چکی

داہ وا نالبداراں اس دن قرب حضوری پایا
بس میاں چھڈ بدعت شرکاں حکم رسول سناندا
سنو حقیقت جد فرعونی لشکر نیڑے آئیا
عاصا مار اُتّے دریا دے یا مقبول پیارے
عاصا ماریا نبی اللہ دے سنکر حکم خدا دا
اس دے ہیٹھے شتابی گلیاں رستے ہو گئے باراں
قدرت نال ہوئی قلبوتی چھت دیواراں پانی
گرم ہواؤں پھر اس ویلے ہاتف حکم سنایا
کھبن ڈگن تنگ نہ ہوون پختہ سڑک بنائی
باراں سڑکاں صاف عجیبہ بنیاں فضل غفاروں
جتنی دیر سناون اندر عبدالستار لگائی
پھیر خداوند حکم سنایا حضرت موسیٰؑ تائیں
جلدی حکم وتا پیغمبر لنگھسو دیر نہ لاؤ
ایسے طور بلاوے سب نوں نبی رسول ربانا
بڑا فراخ جہاز محمدیؐ صفت نہ کیتی جاوے
کوئی نہ ٹوکن والا ہنج ہنج چڑھن غریب نمانے
مشرق مغرب تیک جہانے اوہ آواز سنائی
سُنن حدیث تاں گالیں دیون آہا ویر پرانا
رب فرماوے تاں جنت وچ منکر کرن بہاراں
سنو حقیقت جد پیغمبر سنیاں حکم ربانا
باراں کوہ تک پانی دوروں پاٹا اس دریا دا
سجے کھبے پانی موجاں پانی چھت دیواراں
اُچا ہو کر اُپر سر اندر سے جل دا دکھین پانی
آپو آپ جو باراں فوجاں فکر کرن دوجیاں دا

م باراں فوجاں قوم موسے دی سڑکاں پئیاں باراں
جلدی لنگھن تنگ نہ ہوئے چلدے وچ بازاراں

جہنم سے گلزار ہو جانا پلے

امر نبی دا سر پر دھریا کسے نہ قدم ہٹایا
حلوئی کھیر منافق تائیں جنت نہیں لے جاندا
دوست نبی پیارے تائیں حکم خدا فرمایا
فضل میرا اس امت تینوں جھبدیں پار اُتارے
اچا ہو گیا وانگ پہاڑاں پانی اس دریا دا
پار اُرار بنے دروازے جیونکر شکل بازاراں
اسنا کار عمارت کیتی حکمت عجب ربانی
تلا زمین سب چکڑ پانی جلدی نال سکایا
پل دوزخ جد مومن چڑھسن مشکل ہوگ نہ کائی
چانن صاف او چانن تواناں وسن پار اُراروں م
قسم خدا دی قدرت کامل اتنی دیر نہ لائی
لے جا پار سلامت امت مائیں رکھوا الاسائیں
دیکھ طوفان بلایا نوحؑ نے چڑھ جا چڑھ جاؤ
چڑھ ہو جہاز محمدیؐ اندر جس نے جنت جانا
سب زمین دی خلقت آ وسے نال آرام سماوے
مت کوئی پچھے رہے نرا سا ماریا سد لہانے
گور پرستاں بدعتیاں نوں بات پسند نہ آئی
نالے آکھن ساتھے نبی دسے اول جنت جانا
جس دن چھینک سوٹی دسے وچوں لنگھسن شتر قطاراں
آپو آپ جو فوجاں باراں ٹور سے نبی سوہانا
لیکر امت داخل ہریا اوہ محبوب خدا دا
پار سلامت لنگھے جاون ٹورے نیکو کاراں
جیونکر سب پہاڑے چڑھیا قدرت عجب ربانی
رب جانے جے حال کی ہویا ساڈے نال دبانڈا

رحمت کنوں خدا وچہ پانی باریاں بہت بنایاں   یاراں فوجاں ہکدو جینوں چلدیاں کل وکھایاں
یارو یاراں نوں خبریں دیکھن پردے دور کرائے   یاراں کوہ نک پانی جنگلے سڑکاں وچہ لنگھائے
نیڑے نیڑے چلدیاں فوجاں باتاں کردیاں جاون   بدلاں وانگوں سر پر پانی چلدے نظری آون
پار ہوئے جد خبریں مومن خوشی سلامت سارے   لے فرعون تمامی فوجاں آگیا نیل کنارے
دیکھ تماشہ ظالم تائیں فکر جلے وچہ دھانا   جانس بیشک حضرت موسیٰؑ سچ رسول ربانا
پر جے ہُن ہیں دین قبولاں صاف ہوواں اقراری   ساری عمر ہوساں شرمندہ ہستے خلقت ساری
ابس زبانوں منن مشکل جس تھیں برا بنایا   بدعینیاں دے ٹولے وانگن شیطاں شامت چایا
جسدم سنن حدیث یا آیت ہوون بند جوابوں   دین منن بے عزتی جانن وگی مار جنابوں
عادت ضد جویں پہلواناں ماری دے مرجاون   ارکاں گوڈے پٹے بھناون ضدوں کنڈ نہ لاون
ضد نہ چھوڑن کافر ہوون ایہ عادت شیطانی   نرمی پکڑن امر قبولن عادت ملک نورانی
آن کھلا جس ویلے ظالم لوکاں عرض سنائی   موسیٰ ہاروں انہیں راہیں اپنی قوم لنگھائی
توں رب ہیں تاں اس دریا تھیں تینوں خوف کی اوہے   لوکاں کوئی جواب نہ دیوے ڈردا پیر نہ پاوے
فکراں وچہ کھلوتا ہویا ول عرض سناون   دھکے نال منافق تائیں جویں مسیتے لیاون
کرن روایت بعضیاں لوکاں دلوں قیاس لیاندا   ایہ رب ہوندا تاں اس ویلے ایسا خوف نہ کھاندا
ساعت دیر کیتی فرعونے کھڑا قیاس دوڑاوے   بچن محال ہوسی جے اپروں ایہ پانی مل جاوے
جلدی جبرائیل ہوراں نوں آیا حکم جبّاری   ڈالیو دریا وچہ جلدی جو سب قوم کفاری
مادہ گھوڑی اُپر چڑھ کر آیا ملک نورانی   آ فرعونی گھوڑے کولوں لنگھیا شکل انسانی
شوخ ہویا فرعون دا گھوڑا قابو رہیا نہ پھڑیا   اجل بلایا چایا چایا لے دریا نوں وڑیا
ٹھل رہیا فرعون گھوڑے نوں ساری قوت لائی   جبرائیل ہوراں دی گھوڑی جاندی نظر نہ آئی
جد گھوڑا فرعونے تائیں لے دریا وچہ دھایا   مگروں چابک فوجاں اپر میکائیل وسایا
ستّن اُمت جس راہوں موسیٰ اُراروں پار کھلویا   ستاسی لکھ اسوار فرعونی اوسے راہوں ڈھویا
لے اُمت جا پار کنارے بیٹھے نبی گرامی   داخل ہر دروازیوں ملکاں کیتی فوج تمامی
وچہ دریا دے جدا وہ لشکر گلیاں دے وچہ آئیا   عاصا مارو پانی اُپر پاک خدا فرمایا
جھب پیغمبر ماریا عاصا ہرگز دیر نہ ہوئی   مل گیا پانی فوجاں اُپر نظر نہ آوے کوئی
وانگ پہاڑاں پانی دہاراں اُپر کفاراں پیاں   نافرمان تمامی فوجاں نار جہنم گیاں

فرعونے نوں نبی اللہ دے ڈوہنگا غوطے کھاندا
کرے پکاراں رب موسیٰ پر ہیں ایمان لیاندا

دیکھ عذاب اسانوں منیا رب نوں غیرت آئی
جبرائیل نہ بولن دتا منہ وچہ مٹی پائی

کرن روائت موسیٰ نوں اس بہت سوال سنایا
غصے نال رسول خدا دے عاصا مار ڈوبایا

کوئی نہ رہیا خدائی دعوی دیکھ عذاب خواری
تھروں دوزخ پکڑن آئیا روندا گیا مکاری

اپنی امتا نوں پھر حضرت خوش فرمان سناوے
ہو گئے غرق تساڈے دشمن انہاں یقین نہ آوے

پھیر دعا منگی تاں حضرت لاشاں باہر آئیاں
اُپر پہاڑی اس دریا نے باہر کل وگایاں

دیکھ پچھانا مومن لوکاں لوہ فرعون منہ کالا
ونّا رنگ تے بھاری داہڑی ندہرا گوگڑ والا

ہک مومن پٹ داڑھی اُسدی گھوڑے واگ بنائی
کہندا سی جو نال تکبر میں نوں شان خدائی

پکڑ جہنم رب نے ڈالیا سنے وزیراں یاراں
چاندی واری دوزخ اندر لے گیا ساتھ ہزاراں

ساتھ جھولاں دشمن رب دے تابعدار جھولاں
ساتھ جھولاں دوست رب دے تابعدار رسولاں

قول تے فعل رسولاں نبیاں جس مومن نوں پیارے
نبیاں پاروں پیارا تھیوے خالق دی سرکارے

قوم رسولاں رب صاحب نوں اینھوں نیک پیاری
ہک کافر نے سانگ موسیٰ دا بن کر نقل اتاری

اڈکر بولے حضرت وانگوں نقلاں کرے سناوے
موسیٰ موسیٰ آکھن اس نوں عاصا لے کر آوے

غرق ہوئے جد کافر ظالم نافرمان منہ کالے
نقل بناون والا جاہل گیا انہاں دے نالے

مومناں نوں ہکوار خدا نے لاشاں کل وکھایاں
اُمت موسیٰ دی راضی کرکے دوزخ طرف چلایاں

اوہ کافر جس ونّے اپر موسےٰ نبی سدایا
غیرت شرم کنوں رب اسنوں جنت حکم سنایا

شکل حبیب میرے دی بنیا اس دا نام سداندا
آداب کنوں وچہ نار جہنم نہیں جلایا جاندا

قوم رسولاں ایسی پیاری پاک خداوند سائیں
بخشیا نام نبی دے پاروں کافر فاسق تائیں

بنیا ندی جو تابعداری نال یقین اٹھاوے
بیشک اس عاجز دی طرفوں شرم خدا نوں آوے

سنیا ہیں ہک روز موسیٰ نوں خبر خدا فرمائی
موسے بننے والے اپر شرم اسانوں آئی

رب سداون والے اپر ترس نہ آیا تینوں
رو کر حضرت آکھے بے پرواہی جس دا علم نہ مینوں

عبدالستارا عملاں اُپر حرص امید نہ کائی
رب نوں شرم محمدیاں دی توں بھی شکل بنائی

بس میاں کر توبہ شرکوں بدعت رسم کفاراں
جیکر ساتھ نبی دا لوڑیں چھوڑ انہاندیاں کاراں

مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ

حضرت کہیا جو مومن ہو کر رسم کفاراں کرسی
محشر ساتھ کفاراں اٹھسی جے توبہ بن مرسی

جیونکر کرن وسا کھی لوہڑی دیوی پوجن والے
حکم الہو وچہ فقہ حدیثاں سبکوئی پڑھے پڑھاوے
امر نبی دا بڑا پچھانن کلمہ کہن زبانی
کنجر مری بازی شور تماشے کرن بیدینی چالے
تبراں پوجن والے مشرک حنفی نام سداون
جس نے کدی مسیت نہ ڈٹھی کلمہ یاد نہ آوے
کرن مخول نبی دی سنت قدر شناس نہ کائی
ڈڈکے پوجن سجدہ کردے جد کوئی لڑکا جنیا
ایسے کارن حنفی بننا ہو گیا بہت سوکھالا
جمعہ نہ پڑھے تاں پورا حنفی بدعت کفر نہ چھوڑے
ایہ حنفی سب جھوٹھے پورے ختم عدالت ہوئی
جے اج ابو حنیفہ ہووے سچے مذاہب والا
تارک سنت حنفی بن گئے ملاں مگر تہاندے
عبدالستارا سچ سناباں حلوہ کھیر نہ آوے

بدعت شرکاں ریتاں گانے دینوں دور منہ کالے
دسن والا بنے وہابی سب کوئی مارن آوے
قابو کرن برابر گھر وچہ دعوے مسلمانی
سنت اہل جماعت سداون گگا پوجن والے
چھوڑ نماز شراباں پیون حنفی بن بن آون
اوہ بھی ہو گیا حنفیاں وچوں رب بخشیں شرماوے
سنکر سنت کافر ہو کر بن دے حنفی بھائی
اوہ بھی حنفی پاک سداون عجب تماشہ بنیا
حاکم نہیں شریعت اپر کوئی نہ پچھن والا
شرکوں گوراں پوجے جیکوئی حنفی بنیا لوڑے
ہتر جوہیں سداون چوہڑے منع نہ کردا کوئی
کر کے دور نکالے اہناں پیر نیلے منہ کالا
پنڈ والیاندی تابعداری ملاں بہت کماندے
سچ سناون والا دشمن آٹا گھروں لکادے

تکبیر چہارم

چوتھا ذکر تکبیر والا تینوں حال سناواں
موسیٰ نوں جس وقت خدا نے پاک کتاب اتاری
موسیٰ عرض کیتا زیبا ہجوں زینت ہوندی ناہیں
کیمیا کارن دسی رب نے بوٹی ترسے قسماندی
یوشع نوں فرمایا حضرت بوٹی لیا فلانی
حضرت مریم بہن موسے دی کالوتے گھر آہی
یک فرمائی قاروں تائیں جا چھے جا بابھائی
یوشع نے اوہ بوٹی لیاندی بھی کالوت لیایا
اپنی بوٹی اہناں کولوں پردہ رکھ چھپائی

جلدی پھیر یعقوب یوسف دی خدمت اندر آواں
کرو سنہری زینت اس نوں حکم وتا رب باری
لے فرمان الٰہی آیا جبرائیل تداہیں
تانبے کولوں سونا ہوسی پیتل کولوں چاندی
ہک فرمائی کالوتے نوں پیتوں ستوں کہانی
حضرت یوشع بیٹا تسدا خاصہ نبی الٰہی
سب توراتوں حافظ عالم خوبی حد نہ کائی
شہروں باہر نال دوہاندے قاروں مکر کمایا
نال محبت اہناں دوہاں تھیں گل حقیقت پائی

باغی ہو گیا موسیٰ کولوں حاضر کدی نہ آوے
اتنی دولت پیدا کیتی راوی خبر سناون
دو ونہاں دو ماشے آکھن وزن کنجی دا بھائی
خدمت کرن خوشامد والے وافر عزت پائی
اپنی ہتھیں مال بنا کر ہو بیٹھا مستانہ
دنیا مال پیارا جسنوں رب دا شوق نہ بھاوے
دیوے خبر امام غزالی پاک نبی فرماندا
ہک اصحاب نبی دا سنکر بولیا بات نمانی
حضرت کہیا حساب چالاکی ول چھل نہیں جنہانوں
حضرت کہیا دیوانہ اوہ جو دنیا حرص لگاوے
ہر ہر دنیا دے نقصانوں بہت رکھے ہشیاری
گھر دی عزت زینت اُپر دل کیتا مستانہ
تیراں دیو چہ جاندے ویکھن چھڈ کر مال خزانے
نہ اپنے دے جاون غیراں خرچوں جاون خالی
جس رب عزت دولت بخشی اسدا امر بھلاون
وعظ نصیحت سنکر جس نوں رحمت اندر آوے
جنت دے دروازے دیوں نبی رسول بلایا
حکم حدیث نبی دی سن کر جسنوں غصہ آوے
امر نبی دا دنیا اندر نہیں پیارا جنہانوں
جس دے نال محبت سچی الفت اندر مرسی

رات دنے نت سونا چاندی گھر وچہ پیا بناوے
کنجیاں کل خزانے والیاں ستر شتر اٹھاون
ہک ہک کنجی ستر خزانے کھولن کارن آہی
نرمی چھوڑ گئی دل وچوں حاجت رہی نہ کائی
یاد نہ رہ گئی حب نبی دی مال کیتا دیوانہ
بھاویں عالم فاضل ہووے اکثر دین ونجاوے
رب دی جنت اندر ہر گز نہیں دیوانہ جاندا
عاجز مست بیہوشاں اپر چل گئی قلم ربانی
جو حال زمانہ خبر نہ رکھن ہیں نہیں کہیا تہانوں
دنیا کاراں وچہ دن راتیں صبر آرام نہ پاوے
چاندی عمر نہ دسے اسنوں رب جتھیں دنیا پیاری
نہ کوئی فکر حساب عذابوں اس دا نام دیوانہ
اپنا مرن خیال نہ رکھن حب مالوں اوہ دیوانے
حرصاں رکھن جنت اُپر بات دیوانیاں والی
اوہ دیوانے عقلوں خالی کدے نہ جنت جاون
اوہ دیوانہ عقلوں خالی دینوں خالی جاوے
ابو جہل دیوانے اس نوں جادوگر بنایا
ابو جہل دا وڈا بھائی جو انکار لیاوے
اوہ دیوانے اجے دلاں وچہ حرص لیاں جنہاں نوں
نبی کہیا رب دا و سنت کولوں در سنت [illegible]

اَلْمَرْءُ مَعَ مَنْ اَحَبَّ

دل بیزاری جس دی طرفوں وچہ جیاتی پاوے
یعنی جو دنیا وچہ ہووے نافرمان نبی دا
جیہڑا نکر حضرت موسیٰ طرفوں نٹھا دوں پیار گنوایا
تھوڑی مدت اوس دیوانے نال آرام گذاری

اس دا میل نصیب نہ ہوسی خبر گنہاں لوں آوے
ساتھ نبی دا ہو سگ نہ اسنوں گندہ جس عقیدہ
رب نے اس نوں کافر کر کے کنی دور دگایا
ہکدن حضرت موسیٰ تائیں آیا حکم جباری

کرو نصیحت قاروں تائیں ادا کرے شکرانہ
کھاوے پیوے جیونکر مرضی عیش کرے من بھانا
غنی بزرب دا حصہ کڈھن اپنا خرچ بناسن
دسے کر مال آزماوے مولا باطن حکمت آئی
جا موسیٰ نے قاروں تائیں حکم زکوٰۃ سنایا
اِنَّمَا اُوْتِیْتُهٗ عَلٰی عِلْمٍ عِنْدِیْ بولیا سخن تداہیں
کیہا احسان کیتا جس پاروں حکم زکواۃ کریندا
قاروں جاناہیں سب دولت کر کے کسب کمائی
دو تن سال جنہانوں موجاں برکت ہووے مالوں
دو تن سال آرام جنہانوں نفع پہنچاون واہیاں
جد قاروں نوں نبی اللہ دا امر زکوٰۃ سناوے
حکم آیا جو سونا چاندی بھانڈے تیرے گھر دے
اوہ قطرے چالیویں تیری زکواۃ ادا ہو جاوے
کہے پیغمبر اس دا بدلہ عالی جنت تینوں
جنتی نرمی ربدی طرفوں موسیٰ نبی سناوے
مست تکبر کیتا قاروں خودی شراب پلایا
ہک مکارہ عورت اس نے اپنے کول بلائی
موسیٰ اپر زنا دی تہمت ثابت کر دے بینوں
حیلہ ایہا بنایا قاروں دلوں قیاس اٹھاوے
دوجے دن جاں نبی اللہ دا حکم سناون آیا
لوکاں نوں پیغمبر بن کر رب دے حکم سناویں
نبی کہیا جے ساڈے اپر ایہ گل ثابت تھیوے
قاروں نے اوہ عورت جلدی مجلس اندر بلائی
بُرا ارادہ کر کے جس دم حاضر آن کھلوئی
زن بدکار زناہیں وچہ دلدے چانن نور لگایا

لیکر مال خزانے ساتھوں ہووے نہیں بیگانہ
حصہ ساڈا دے مسکیناں آیا حکم ربانا
روز قیامت ربدی طرفوں بہشت سوید لیاسن
جنت لین یا کافر ہوون اس پرواہ نہ کائی
کہن لگا ہیں مال خزانہ ہتھیں آپ بنایا
یا موسیٰ کجھ مال میرے وچہ دخل خداوندا ناہیں
تینوں بھی ہو رب تیرے نوں میں نہیں ہرگز دیندا
عقل نہ آوے امروں باہر کیہا آپ نہ آئی
اپنا زور کمائی جانن دل وچہ کفر کمالوں
چاون ظلم غریباں اُپر مارن پوندے راہیاں
کیہا رب تیرے ذنالیں نوں صاف جواب سناوے
کنکر سار جو میل انہاں تھیں قطرے خور چھڑدے
کہن لگا اوہ دنیاں لینوں کی رب تھیں ہتھ آوے
قاروں بولیا اس جنت دی حاجت تجھ نہیں بینوں
نال تکبر قاروں تائیں بات پسند نہ آوے
الٹا نبی اللہ دے اُپر ظلم فریب کمایا
ویکر طمع زیادہ اسنوں بھی اک بات سکھائی
عورت آکھیا فرق نہ کرساں جویں ضرورت تینوں
کراں جے عزت موسیٰ تائیں پھیر نہ آن بلاوے
قاروں خوشے ہو کر اس نوں سخت جواب سنایا
آپ زنا بُریایاں کولوں ہرگز باز نہ آویں ٹھ
ایسے ویلے مجلس اندر ساڈوں قتل کچھووے
کرے اشارہ اسدے تائیں جیہڑی بات سکھائی
عبدالستار اخیر رحمت کیونکر اسدن ہوئی
شان رسولاں ادب رسولاں ہادی آپ سکھایا

ایسی صاف ہدایت پائی خالق دی درگاہوں
آکھیں ایہہ محبوب ربانا پاک تمام گناہوں
خاص پیغمبر کرکے اسنوں بھیجیا رب تعالیٰ
سچا موسیٰ نبی اللہ دا قاروں دا منہ کالا
ہیں کیہوں دوست رب دے ایہہ سخن بے ادب سناواں
دنیا مال پیارا کرکے نار جہنم جاواں
اچی بول کے مجلس اندر عورت دیندی ہوکا
موسیٰ پاک رسول خدا دے اسے مولا دیا لوکا
ایہہ بہتان اس مجلس اندر سنیاں نبی جداہیں
غش دی حالت نازل ہوئی محمد بینال تداہیں
نال محبت شفقت جسنوں رب دا حکم سنایا
ہے افسوس اساڈے اُپر اس بہتان لگایا
کرسی اُپر بیٹھے آہے اتنی غیرت ہوئی
جھڑ پئے غش دی حالت اندر ہوش نہ رہیا کوئی
جبرائیل وحی آسمانوں بہت شتاب لیایا
گودی وچہ رسول خدا دا نال پیارا اٹھایا
ساعت پچھوں جدوں نبی نوں ہوش ٹکانے آئی
جبرائیل پیغام سنایا یا مقبول الٰہی
رحمت کنوں سلام علیکم رب تساں فرماوے
بعد سلاموں امر تساں نوں کر مختار سناوے
زمیں تساڈی تابع کیتی حکم ہویا رحمانی
امر تساڈا پورا ہوسی جو کچھ کہو زبانی تُو
ساڈی طرفوں قاروں اُپر آ گئی تیری واری
جو کجھ چاہیں کر لے اس پر اے محبوب غفاری
واہ سبحان اللہ کیہا رحمت دل نہ باندے آہی
قاروں دے دل دیکھ شتابی بولیا نبی الٰہی
کیہوں اس دنیا فانی کارن پکڑی توں مغروری
چھوڑ تکبر آ مل سانوں پاویں قرب حضوری
نہیں تاں خالق دی سرکاروں بات نمڑسی ساڈی
جیکر توبہ دے در آویں رحمت نہیں دوراڈی
کر منظور اطاعت ساڈی بھی فرمان ربانا
پھیر نصیب نہ ایہہ دن ہوسی ایسا وقت نہ آنا
نرم نصیحت سن کر قاروں سخت جواب سنایا
ایسں جوابوں نبی اللہ دا خفگی اندر آیا
عاصا ماریا اپر زمیں دے غیرت غضب کماوں
تھر تھر ڈولیا طبق زمیں دا لرزہ جویں بھوچالوں
عاصا ماریا زمیں دے تائیں بولیا نبی ربانا
پکڑ شتابی قاروں تائیں دوزخ کریئے ٹکانا
کر دے غرق جیہی دوست اسدے نال اوہ سبھے جاون
بدلہ نافرمانی والا جلدی جلدی پاون
پناہ خدا دی غضب شکنجہ جدوں زمین چڑھایا
ہیٹھوں نافرماناں تائیں دوزخ پکڑن آیا
سنے پیاریاں زناں قاروں آہیں شور آوازہ
تھر تھر کنبن ویکھن والے دہشت دا بے اندازہ
دن تھوڑے تنک خیر پیندی مستی رنگ وکھاوے
عیشاں خواب خیال ہندوستی جسدم قابو آوے
سیپہ حد ظلم کمال وکھاوے رب رحیم تعالیٰ
اوہ جلنے جیہے دوہیں جہانیں کوئی نہ پچھن والا
جس دم تکیں قاروں دیوانہ ہوندا اسی انکاری
اوسے منہ تکیں رو رو ترلے لیندا جاندیاری

باموسےؑ میں توبہ کیتی رو رو کرے پکاراں
ستر واری حضرت اگے قاروں عرض سنایا
ہر عاجز تھیں عاجز ہوکر رو وسے سڑ یا سڑیا
جے یکوار سوال اسانوں قارون آن سناندا
غیراں طرف جے ستر وار تیں حاجت منگن جاون
تہر شکنجہ جس دم دھریا شروع عدالت ہوئی
سب نوں لوگ دولے دیکھن جاندے ہتھاں ہتھیں
حضرت ہاروں جھل نہ سکیا نرمی عرض سنائی
اوہ بھی عرض قبول نہ ہوئی جوش نبی نوں آیا
اے زمین نوں پکڑ شتابی امر نبی فرماوے
تہروں سخت عذاب شکنجہ زمیں دبایا زوروں
وقت نگھارے جس دم قاروں گردن تو تی آیا
صح کیتا نذر نبی اللہ دے کارن دولت میری
ایس کلاموں غیرت کیتی پاک خداوند سائیں
جبرائیل شتابی نازل کیتا رب گرامی
لے قاروں سب دولت اپنی زمنوں پروا ہی
سر وسے اوہناں تمامی جبرائیل لکایا
سارا اسباب اتھے کر قاروں سنے پیاریاں یاراں
رنگ محل مکان باغیچے گنج ذکر نہ جھیندا
یار وزیر غلام نے نوکر سارے مجلس والے
جو جو کنجر ستن والے دیکھن نہ یون والے
رب فرمایا جبرائیل ساڈی غیرت اس پر ہوئی
حال تمامی قاروں والا خبر جو اس پر آیا
خوف رب دے تھیں ویکھ تماشا چپ خلائق ہوئی
انی مدت کیہ وس قاروں نافرمانیاں چایاں

وقت وہانے مارے آہیں سنے پیاریاں یاراں
توبہ پچی قبول نہ اسدی غضب الہٰی آیا
تہروں دوزخ اندر دہریا باہوں کسے نہ پھڑیا
اسیں نہ اس نوں غرق کریندے پاک خدا فرماندا
بہتر ہے یکوار خدا نوں جے اوہ عرض سناون
وحشت دیکھن والیاں تائیں حال نہ رہگیا کوئی
غیرت غضب ربانے کولوں منگن کھلے پناہیں
رحم کرویا حضرت اس پر چاہے جایا بھائی
یا اَرْضُ خُذِیْہِ زمیں نوں جیب فرمان سنایا
پناہ خدا دی ایسی حالت شالا پیش نہ آوے
دور آوازہ خلقاں سنیاں آہیں بھائیں شوروں
غفلوں خالی اس حضرت موڑ جواب سنایا
کھاون خرچ بناون کارن جھکی امت تیری
دنیا طالب کون بناوے نبی اسادے تائیں
رکھ دتے سر اوسدے اتے دولت گنج تمامی
لے جا مال تے بدلہ اس دا ویکھ عذاب الہٰی
جدا نہ ہوسی اسدے کولوں جو کسے عمل کمایا
تہر خدا دیوں داخل ہویا اندر دوزخ نارائی
غرق ہویا سب قاروں یاروں تحت الثریٰ زمیں دا
قاروں نال برابر کرکے نار جہنم ڈالے
اکو فرقہ تھے فرشتہ کوئی نہ باہر نکالے
غرق کیتا سن تابعداراں مدد لئی نہ کوئی
موسیٰ ہاروں قوم اپنی نوں اکھاں نال دکھایا
تھر تھر کنبن حیرت اندر کرسے کلام نہ کوئی
جس دم شروع عدالت ہوئی پوچھ حقاں حقاں

آمر جلال ربانے اگے کون جو عذر لیاوے / کسنوں طاقت شوخی کر کے عدلوں باہر جاوے
اک اشارے نال خدا دے دھرتی تکنے ساری / بند و بست زمین آسماناں اک کن بھیں ہے جاری

غزل

کس کو طاقت حکم نادرے کرے چون و چرا / ہاضم ہو جس کو تکبر وہ نہیں پیدا ہوا
آ کا دانہ سے خلیفہ جب ہوئے جنت سے دور / اور کس کی آبرو ہے غور سے دیکھو ذرا
جب عدالت گرم حاکم کر چکا اول شروع / غیر ممکن ہے جب اس کا نرم جاوے انتہا
پاک رب سجدے میں ہیں انبیا تماشہ دیکھ کر / جو کیا ابلیس پر جب اُسجدُوا فرمان دیا
تارک فرمان ہو کر قہر سے ڈرتا نہیں / یا تو جانا ہے جو آگے تھا نہیں اب خدا
اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ آ چکا قرآن میں / چاہیگا جس کو سزا جس کو عطا روز جزا
قسم ہے اس وقت پر رونا پڑیگا پھر بھی پھر / ہاتھ پر دفتر جب لِمَ تَعْلَمُوْ بھی کہا
ہوش کر اب وقت ہے سر پر اٹھا فرمان کو / شکر کر تجھ کو ملا جب پیشوا خیر الورے

حکم نبی دی تابعداری جاں تک توڑیں جیویں / امروں باہر قدم نہ رکھیں قاروں وانگ ڈبویا
نبیاں دی جو تابعداری عقل خیال نہ کرسی / بھاویں ساک ہوئے نبیاں دا کافر ہو کر مرسی
علم توراتوں حافظ قاروں پچھے ہی نافرمانی / کافر ہو کر گیا جہنم خبر قرآن حقانی
ہر جا ہے کتنوں پھر موسے دا ساکوں سکا سالا / غرق کیتا رب نبیاں یاروں نافرمانی والا
تابع ہو کر طرف رسولاں جو تدبیراں چاہ آوے / چوداں طبقاں تھیں دبدیاں تاں بھی رحمت پاوے
کافر ظالم دشمن رب دے جد نبیاں ول آون / رحمت رب دی دیر نہ کردی عالی درجہ پاون
تے نبیاں دا جو منکر ہووے لکھاں عمل کماوے / لگے نہ بخشاں کیہ نہ بخشاں حکم جنابوں آوے
کتنے نسل رسولاں وچوں کافر ہو کر موئے / کر کے فخر جو امر تنہاں دسے [illegible]
بعد سردار رسول نبی دی چھوڑی تابعداری / ابولہب ہور ابوجہل دی [illegible]
جو شیخی رکھن اسیں فلانے دے دن [illegible] / بخشش انساں [illegible]
ولیاں دی اولاداں [illegible] / [illegible]
ولیاں [illegible] دشمن ہو کر [illegible] نافرمانی / تو دی تکبر [illegible] قاروں شیطانی
[illegible] / [illegible]

کہن غریب جے رب اساں نوں اتنی دولت دیندا
شک نہیں جو قاروں وانگوں ساڈا حال کریندا

غنیاں تھیں وہ مسکیناں پر نظر عنایت والی
دعا مسکیناں رد نہ ہووے فخر غروروں خالی

ختم ہویا ہن ذکر تکبر برکت رب گرامی
باقی ذکر یعقوب نبی دا سنو بیان تمامی

اس گل اندر بہت وجوہاں نظر کتابوں آیاں
جس پاروں یعقوب یوسفوں آیاں پیش جدایاں

بیان سبب ہائے جدائی درمیان یعقوب و یوسف

پہلا ایہو سبب جدائی حکم ہیسی تقدیروں
مٹے نہیں تقدیر ربانی پیر فقیر امیروں

دوجا ایہ جد حضرت یوسف مصرے قدم نہ پاندا
رحمت لیکہ ملک مصر دا کویں ہتھیں جاندا

ہور سبب جے حضرت یوسف نہ جاندا کنعانوں
مصر حکومت کس نوں ملدی فضل خدا رحمانوں

چوتھا ایہ جد وتھ نہ پوندی ہجروں ہوپٹاندی
اندر مصر زلیخا بی بی رورو کے مرجاندی

جیکر یوسف سوہنا دلبر بابل کول رکھیندا
وعدہ رب دا خوابے والا کویں برابر تھیندا

پنجواں وچ سبب جدائی یوسف کارن آیا
وچہ تفسیر امام غزالی جویں بیان لیایا

ہکدن شیشہ لیکر بیٹھا یوسف نبی سیانا
اپنی صورت عجب پیاری ویکھے نبی ربانا

جویں کاریگر قدرت والے کیتی استا کاری
اپنی صورت ویکھ یوسف نوں لگی بہت پیاری

نقشہ ویکھ دیوانہ ہویا دلوں قیاس اٹھاوے
جیکر میں بازار دکاواں قیمت کون لیاوے

قیمت میری کون نکالے قدرت قوت کینوں
دولت دیگر عالم اندر کون خریدے مینوں

آپے اپنی صورت ویکھے آپے مل بتاوے
اپنی صفت جو آپ سناوے لس پر غیرت آوے

بھاویں اوہ گل سچی ہووے شوخی روانہ کوئی
سچ کر لنگھن ڈاڈھا مشکل تلکن بازی ہوئی

کسے کلاموں سچ سنایاں حاصل ہوسے دوری
کسے کلاموں جھوٹھ سنایاں وافر قرب حضوری

جویں عبادت زہد جو کردا نیکیاں بے اندازہ
عاصی بن کر رحمت منگے تاں کھلے دروازہ

جے لکھ پاک گناہوں ہووے بنے جو پاک گناہوں
ایسا سچ سنایا جس نوں پایا قہر الاہوں

سچ کہیا سی حضرت یوسف اس وچ فرق نہ کوئی
مصر اندر بادشاہ تھیں قیمت پوری شرط نہ ہوئی

دوجا ایہ جو خلق تمامی خاکی نوری ناری
رب فرمایا سب تھیں بالا نوں توں قوم رسولاں پیاری

پھیر انہاں دی قیمت ویدن کیا توفیق کسے نوں
اے پر اپنی خوبی بولن بھاوے نہیں لجپے نوں

ایہ توحید خدا اول ورتہ اپنی صفت سناوے
ہور جو اپنی صفت سناوے عدلوں پکڑیا جاوے

ہکو ہا اک بخشنہارا لکھ ہزاراں عاصی
دم مارن دی کسنوں طاقت ڈرسن امر جبّاروں
بعضے جاہل تے متکبّر کفر مثالاں ڈہوون
لَا تَتَحَرَّكْ آکھن ایہ تھیں سب کجھ رب کراوے
ایہ رستہ فقراواں پھڑیا قابو مول نہ آون
تے آتا منگن وقت جے آوے ساعت ہٹ جرنا
بیشک سب کجھ وس خدا دے امروں باہر ناہیں
دنیا اُپر ظالم تائیں کوئی سچ سناوے
جاہل کافر رب دے ذمے لاون بدعملاں نوں
اول جد ایہ ساریاں کاراں رب جبّار کرایاں
کر کے قید گناہ بریاں جے رب آپ کراندا
جے تسیں نیک عملاں اندر دعویٰ دخل نہ دھردے
جیہنا ذمہ اوہ بریائی اوسے دی بھلیائی
مال نہ پکڑو چوراں کولوں جدوں ثبوتی ہوئی
دعویٰ اس دا کرو خدا پر ماریا ماپیو بھائی
دعویٰ اس دا کرو خدا پر پھرو نہ عہد اقراروں
نوکریوں یا نج بپاروں جو زر حاصل ہوئی
جو کم دلوں پیارا لگے نال شتابی کردے
کیا ابلیس تساڈے کارن ہے تدبیر نکالی
مت کوئی کہے نماز یا روزہ مت شیطان سکھائی
حرصاں کارن چہ چالاکی بول ہم نہ جاگے
جد تسیں اپنیاں کاراں اُتے حاصل رزق کچھانوں
تساں جے عیب قصور اپنے نوں سر تے نہیں سی دھرنا
اپنا دعوے چھوڑ یار رب نے جو کوئی کرے کماوے
جے رب بندیاں نوں مختار ہی عملاں وچہ نہ دیندا

جد تک عاصی دوزخ ہووین نہیں امید خلاصی
پتھر بلن جو دوزخ اندر سو کس گل پاروں
شوخی بات کرن سر کالے بیشک کافر ہوون
جس نے رب شریر بنایا کدی نہ جنت جاوے
کہو نمازاں لَا تَتَحَرَّكْ اگوں بول سناون
لَا تَتَحَرَّكْ کون اوڈیکے آپے حیلہ کرنا
ایسا سچ بولے دبی بدی پاوے دوزخ بھاہیں
ربنوں شوخ کلاماں بولن قہروں شر ہن آوے
عبدالستارا جاندی واری بول جواب تنہانوں
پھر کیوں حرص دلاں وچہ کردے بدلہ نیک کمایاں
رحم کنندہ کیونکر ظلموں دوزخ اندر پاندا
جنت حوراں کارن کیونکر اُس دلاں وچہ کردے
بہت جواب کریساں حاضر وہ نہ جانو کافی
دعوے اس دا کرو خدا پر چوراں عیب کوئی
رب دے امروں باہر کس نے نہیں شہادت پائی
مت کوئی دو جا تیہا کرا تو جھوٹھ شکایت یارو
اوہ کیوں آکھو میری کھٹی رب دا دخل نہ کوئی
رب نوں کوئی اوڈیکدا ناہیں کجھ پرواہ نہ دھردے
ہر جھگڑے وچہ سچے تھیون رہن ایالوں خالی
کہدیو جیکر رب کراوے تا کرسیں بھلیائی
سارے آکھو کیتے باہجوں آپے رزق نہ آوے
تا تسیں عملاں پاروں دوزخ جنت جا حاصل جانوں
نفع زر مالوں ہر نقصانوں دعویٰ انہیں سی کرنا
عملاں پاروں جنت دوزخ روز قیامت جاوے
بدیاں پاروں دوزخ بھاہیں نہیں سی ظلم کریندا

ہک دانے نوں ست سو دانہ کیوں رب اجر دوا دے
خاص ہدایت تے گمراہی بیشک خبر قرآنوں
ظلم گناہ کروڑاں آکھن میتھیں رب کرایا
اشرف ذات تاں جے سچ آکھن ساڈے جیہا نہ کوئی
ایس زمانے دنیا اندر اس دی مثل نہ کوئی
خدا پیارے بابل کوں اوہ مقبول ربانا‌ں
اپنیاں صفتاں کرے برابر ورثہ خاص ربے نوں
جاہل کہن تکبر پاروں یوسف کھوہ وچ پایا
ذکر کرن جو شان رسولاں بہتر کل جہانوں
اوہ چدر وانہ ہوئی انہاں نوں ہک دوہ وڈیائی
اس کارن رب حال یوسف دا وچ قرآن سنائے
جس گل پاروں اس سرکاروں آوے جھڑک سولاں
کھوہ وچ پایا یوسف تائیں اوہ وچ دوزخ جادن
دشمن کافر نوں وچ دنیا جنت فرحت ہوئی

جے رب فضلوں دخل تساڈا عملاں وچ نہ پاوے
دوہیں وچ تقدیر الٰہی حکم جویں رحمانوں
ایسا سچ نبے دی رب دی کفر بلا فنک آیا
ایہہ سچ گل تکبر والی سن توں یار ستھوئی
حضرت یوسف سچ سنایا کویں کہانی ہوئی
بردہ ہو کر مال لگے درماں نال دکاناں
دوجا اپنی خوبی بولے نہیں مجال کسینوں
تخت کنوں سلیمان پیغمبر رب نے دور کرایا
اچا عرش منور ناہوں وڈا زمین آسمانوں
کیونکر ہضم اساتوں ہوسی کبر گناہ اچیائی
سب کوئی اپنا قدر پچھانے عادت شرع نبھاوے
کیونکر اوہ گل بخشے حاکم بے دیناں بھولاں
اُسے پر یوسف وانگن جلدی بار ہر مول نہ آون
معلم کرن جو پاس خدا دے غضب عذاب نہ کوئی

ششم سبب جدائی

چھیواں سبب جدائی والا ایہنوں ذکر سناواں
کسے پیارے کارن کھانا نبی یعقوب پکایا
کھول دتا دروازہ حضرت دیکھ غریب نمانا
اس دن بھل گیا تقدیروں اوہ مسکین سوالی
خوشی نہ گیا سوالی در تھیں بیکر حاجت پوری
فاقہ بیکر گیا سوالی کر کے درد آوازہ
جدا کیتا رب یوسف سوہنا درد کمال دکھایا
وچ قرآن خدا فرمایا نبی محمد تائیں
دوجا پیرا اس پر کر حضرت کھاندے آپے کھانا

جیونکر قصص الانبیاء اندر نقل ثبوت لیاواں
اس دی خدمت اندر حاضر کوئی سوالی آیا
امر سنایا بیٹھو صاحب مل جاوے گا کھانا
یاد نہ رہیا نبی دے تائیں گیا نمانا خالی
دعا مسکیناں حق سزاواں جلد ہوندی منظوری
غم ہجروں ڈھٹھے پیغمبر خانے بے اندازہ
رو رو نین نابینے کیتے تاں رب حال جتایا
دور نہ کرو سوالیاں تائیں امر کیتا رب سائیں
چال جویں درویش غریباں نال مسکین نمانا

کہن رنگا ہک کافر فخروں یا مقبول سجادیں
کہن لگے ہاں میں بھی کاماں کار ہک گھر دی چائی
عبدالستارا سب وڈیاں صدقے گھول گھمایاں
اس کارن پیراں پہ بہنا رے ذات مبارک عالی
کرن وات ہر ہک بندہ جو کجھ پیندا کھاندا
مومن رل عبادت تائیں جو کوئی طعام کھلاوے
چالی دن تک پوے نہ شامت شامل فضل ربانا
بھڑکن منع سوالی تائیں جیکوئی عاجز آوے
خوش کرنا مسکین سوالی مولے دی خوشی تھیندا
جو گھروں آسو وے بدن سلامت پین کسب بناون
جو ہتھ آوے کنجری بازی خرچن زنا شرابوں
نہیں گناہ کوئی انہاں روں جیکر خالی جاون
مومن تنگ ہووے گذراروں عاجز حال نمانا
قرض کسے مومن دا جس نے کیتا گھروں ادائی
تاں بنا زمین تپے جس ویلے سورج سر پر ہووے
پیروں ننگے مومن تائیں جس پہنایا جوڑا
بدن کسے مومن دا کجے جو پوشاک پہناوے
مومن سخی پیارا رب نوں بھاویں اوگنہارا
نبی کہیا میں اکھیں ڈٹھا عجب تماشا ہویا
ساڈھن کارن اگ النبہ قہروں اس پر آیا
عمل سخاوت ٹلیا اس نوں دیر نہ کیتی کوئی

جد کھاویں تاں کاسیاں نگوں توں ربنت کھانا کھاویں
شکر ہزاراں جیکر میری اس طرفوں رہ آئی
سرور عالم نرمی کرکے باتاں کویں سنایاں
اٹھن لگیاں ویر نہ ہووے آسے جدوں تے والی
چالی دن تک برتن وچوں اس دے اثر نہ جاندا
چالی روزہ نماز عبادت رب دی اجر برابر پاوے
جو مسکین سوالیاں کارن اللہ دیوے کھانا
بدن برابر دوزخ اندر بھڑکن والا جاوے
وچ ترازو بہت عبادت بہتر شان لکھیندا
کسب حلالوں عار جنہاں نوں ہر کاروں شرماون
مال انہاں نوں لیون والے حصہ لین عذابوں
حاجتمنداں نوں جو دیون عالی درجہ پاون
اس دے تائیں سانوں وتا آوے حکم ربانا
پچھے نورانی محشر پاوے دست رب ابھائی
عرش منور اس پر دوروں ٹھنڈیاں کھاوے
دوزخ دے پل اترا اسنوں ملے نورانی گھوڑا
سن ویاں بدیاں اتے فضلوں خالق پردہ پاوے
شیطاناں آکھیا شوم جوزا ہینوں دوست پیارا
پکڑ فرشتیاں اوگنہارا دوزخ دے ول ٹوریا
تھر تھر کنبے ہتھ پسارے رو رو شور مچایا
آگیا دوزخ دے در اگے ہرگز ڈھل نہ لائی

حکایت در بیان سخاوت

سنیا میں کوئی ظالم حاکم ظلم تکبر چایا
اپنے ہتھوں راہ مولا دے اوہ کجھ مول نہ دیندا

رب دا نام نہ بھاوے اسنوں نہ ایمان لیایا
تاں اس جد جو دیوے کوئی اس نوں بند کریندا

آخر حکم سُنایا سب نوں جو ایہ عمل کماسن
قصہ کوتاہ امر مقدر کیتا اسباب بنایا
ٹکڑے کارن ہر روز آ تیرا اوہ مسکین سوالی
جُداتو بلی سی جو اُس دے بیٹھی اک نمانی
جد اُس عورت ڈِٹھا اسنوں فاقے کٹیں واندہ
حاضر سن دو روٹیاں گھر وچ دیندی اس دے تائیں
نہیں تال جے معلوم ہوئی گل میرا اتھاں نہ کوئی
ویکھ گیا اک ویکھن والا چوری باہر آئی
مار سپاہیاں جا جو کیتی چھم چھم روندی جاوے
کہیا اس دے ہتھ شتابی کارن حکم عدولی
ہتھ کپا کر روندی آہی لڑکا سینے لایا
فرق پایا تا عورت میری جا جس طرفے جانا
روندی اُٹھ مسافر ہوئی واقف حال نہ راہوں
تریہ لگی تا ترسے لبندی کون پلاوے پانی
اوڑک کر پانی پیون کارن دلوں تیاس بنایا
گھر یار ایہ پانی اندر لگی پین بے چاری
لڑکا ترفے غوطے کھاوے قابو مول نہ آوے
ڈُبدا ویکھ پیارا بیٹا دل کردی بانہیں
اک سوار رنگیلا سوہنا قدرت نال الٰہی
پکڑ شتابی پکڑ شتابی کیوں لڑکا ڈُب جاوے
پھر اُس جلدی لڑکے ہتھوں نوں بانہیں پایا
شکر خدا دا کیتا عورت قدرت ویکھ جباری
پھر اسوار کہیا جا گھر نوں رکھ یقین دلیری
ٹُر چلیا تا عورت ادبوں پچھے اس دے تائیں
کہن لگا تدھ اوہ جو تا پلنگ روٹی جوڑا

جد معلوم اساں نوں ہوسی ہتھ کپائے جاسن
اُس بستی وچ چلدا چلدا کوئی مسافر آیا
پھر دا پھر دا سارے شہروں باہر آیا خالی
آن سوال مسافر اسنوں کیتا نرم زبانی
کہن لگی ہیں صدقے جاواں نام نہ موڑیا جاندا
بات سُنادے رکتے دوراڈا بیٹھ اکلا کھائیں
نگراں شکر قبول کریساں جو اس پاروں ہوئی
حاکم اگے مخبر سنائی تاں اوہ ہر دا منگائی
پیش ہوئی جس ویلے تاں پھر ظالم حکم سناوے
وڈھے ہتھ جلاداں اس دے حق تقدیر قبولی
غصہ کر کے خاوند اس نوں صاف جواب سنایا
شہروں نکل روانہ ہوئی کردی حمد ربانا
خاوند جدوں اجوڑ بنائے کوئی نہ پکڑے بانہیں
سر پھریا اک جنگل اندر پہنچی درد رنجانی
وڑ گئی پانی وچ نمانی لڑکا سینے لایا
لڑکا ڈگ پیا بانہیں چوں قدرت عجب نیاری
رو رو بانہیں نال سمیٹے پکڑیا مول نہ جاوے
ہتھاں باجھوں مچھلی وانگوں قابو آوے نا ہیں
جذبے نال آوازہ کردا بولن جو سپاہی
گھوڑا تیز دوڑا کے دوروں واگ کھڑائی آوے
ہتھ سلامت پانی وچوں لیکر باہر آیاں
ہتھ سلامت لڑکا بچیا حمد کرے لکھ واری
خاوند تیرا بہت زیادہ عزت کرسی تیری
کون کوئی توں محرم ساڈا اینوں دسیں جائیں
لبھے تیں جو ل بھیجیا ساتوں ہک سوار گھوڑا

وو ہیں جھائیں فضل الٰہوں ہر مشکل ہر جائیں | انشاء اللہ یاد بکاریں طلساں تیرے "تائیں

بیان فضیلت بیت اللہ شریف

حضرت براہیم نبی نوں ملیا حکم ربانا ں | آ کر جبرائیل سُنایا کعبہ لساں بنانا
جلنا اندر عمارت کرنی لمبی چوڑی ساری | نقشہ جبرائیل لیاندا موجب حکم جبّاری
پنج پہاڑاں تھیں سب پتھر ابراہیم لگاوے | جبل حرا بھی ابو قبیسوں کوہ لبنا نوں لیاوے
مروہ صفا پہاڑیاں چوں بھی کجھ پتھر لیندا | اسمٰعیل پیارا نالے مددگار کریندا
اتنا ادب نبی نے کیتا جبر کتابوں آوے | دو دو نفل نماز گذارے "تاہک پتھر لاوے
جدوں عمارت اُچی ہوئی مشکل ہویا بنانا | آکاں جبرائیل لیاوے لاوے نبی ربانا
جے کدے خدمت اندر حاضر جبرائیل نہ آوے | پتھر دے ہک تختے اُپر سب اسباب ٹکاوے
جو کجھ کار عمارت اندر طلب نبی نوں ہووے | سب اسباب اٹھا کر پتھر خدمت وچ کھلووے
جوں جوں جاوے نبی اللہ دا تختہ جاوے نالے | سارا ودی اسباب اٹھا کر بھوندا پھرے دوالے
جس جگہ وچ بیت مقدس ابراہیم بنایا | سخت زمین سب کنکر پتھر ذکر خلاصے آیا
کھیتی باغ زراعت اوتھے چیز نہ جمے کائی | فیر نبی اللہ دے پیارے عرض دعا فرمائی
یارب امن ہمیشہ بخشیں شہر اساڈے "تائیں | رحمت کنوں علیم رحیماں کریں قبول دعائیں
بخشیں حُب نماز تنہاں نوں جو ایمان لیاون | میوہ رزق ہمیشہ بخشیں فضل تیرے تھیں پاون
شکر ہمیشہ کرن جو ایتھے وسن لوک تمامی | "تا پھر جبرائیل وحی نوں آیا حکم گرامی
جھنگی کوہ اس زمین مکے دی پنجہ مار اٹھائی | سخت زمین جو پتھراں والی اندر شام پہنچائی
نرم زمین سیر لبے والی نیل مصر دریاؤں | جلدی نال اکھیڑ لیاندی موجب حکم خداؤں
کعبے گرد طواف کرا کر اس احاطہ وچ ڈالی | جس جاگہ تھیں پتھراں والی پہلوں زمین نکالی
ہے اوہ بستی پاس مکے دے طائف نام سدیوے | خوش گلزاراں میوے ہوون لیا تعریف کچیوے
شہر مکے وچ ہر ہر میوہ پہنچے وس مکانوں | ہر ہر جنساں جمع ذخیرہ فضل خدا رحماناں
عظمت شان جو بیت اللہ دے آپاک خداوند جانے | ہور کسے معلوم نہیں ہے سنتوں یار سیانے
ہر طرفوں جد حاجی آون دوروں نظری آوے | پہلی نظر دلاں کی ہریاں اوہ دفتر دھوتا جاوے
دشمن تھیں ڈر داجد کوئی اس دے لوچ وڑ جاوے | نہیں توفیق جو مارن والا اُس پر غالب آوے

خادم اُتے ہٹ ن غصہ ابوجہل نوں آیا
آوڑیا بیت اللہ اندر اوہ غلام بے چارہ
ہتھ وچہ چابک لگیا اُسنے جس دم ہتھ اٹھایا
پھر بھی رہیا ایہا نوں خالی قدرت ویکھ الٰہی
جدوں جناور ڈردا نسے بیت اندر وچہ آوے
کرن دا ایت بیت اندر وچ بیٹھا رہیا کوئی
راتیں حاجت غائط اسنوں پہنچی بہت لاچاری
وقت صبح دروازہ کھلا ڈردا نکل سدھانا
جتنا قدر نجاست آہی سب کستوری ہوئی
کوئی نہ آکھے مال میرا ہے سبھنوں خبر پہنچائی
کہیا خلیفے مال اوسے دا ملنے ہو رہیسنوں
پاک اوہ جویں پاخانہ عزت ملی الاہوں
اے مومن کر سجدہ رب نوں نہ کر ترک پیاروں
کرن روایت جس دم ہوئی ختم عمارت پیاری
جویں عبادت بیت اندر تھیں تینوں حاصل ہوئی
اے پر جو محتاج تائیں للہ دیسی کھانا
خاص محبت ساڈی اندر جو کوئی خرچ کریسی
کرو آوازہ لوکاں تائیں کرن زیارت آون
کون آوازہ میرا سن سی عرض رسول سنایا
ماریا سد پیغمبر رب دے امر جویں رب سائیں
ہکناں نوں وچہ نسلم مائی دے کن آواز پیاسی
ہکناں پشت پیواں دی اندر امر آواز سنایا
اوہ آواز خلیل نبی دا سنیاں گیا جنہاں نوں
حج کیتا رب بیت اندر دا اوہ چہ نصیب تنہاں دے
اے پر جنہاں محبت شوقوں طلب زیارت والی

چابک لیکر مارن کارن اس پر ظالم دھایا
ٹکروں ٹل کر مارن لگا اوہ مردود بیکارا
قہر الاہوں تھک گیا بازو ہرگز ہیٹھاں آیا
کفروں ضد برابر رکھی پیش پئی گمراہی
مارن والا اس دے ٹکروں چھوڑ جناور جاوے
خازن مار گیا دروازہ اس پر مشکل ہوئی
اندر غائط بیٹھا عاجز صبروں طاقت ہاری
فجر ہوئی تاں ظاہر ہویا شان جلال ربانا
آکھن کس نے مال وساریا بولے مالک کوئی
اور لڑکا اس پاخانے والے گذری بات سنائی
پاک ہوندا ایتھے جو آوے رحمت شرم بے نوں
ایسے طور جو آون والے تھیندے پاک گناہوں
بخشن والا کون بناسیں جے مڑیوں باروں
حضرت ابراہیم نبی نوں امر کیتا رب باری
ہور عبادت والا تیری ریس نہ کرسی کوئی
تیرا اس دا عمل برابر آیا حکم ربانا
جیونکر کعبہ تساں بنایا عملوں اجر بنیسی
حج گذارن آگھر میرے مالی بخشش پاون
کرو آوازہ اسیں سناساں پاک خدا فرمایا
سنیاں خلق آواز نبی دا مشرق مغرب تائیں
آکھن سب لبیک جو حاضر جنہاں جواب دتا سی
ہک اداح حسن کر تد بولے ہیں حاضر ہیں آیا
یا ہیجنے یارت بیت اللہ دی اصل نہ ہوگ تنہاں نوں
کیونکر جاون نہیں آوازہ پہنچیا کن جنہاں دے
حج برابر درجہ سبھنوں دیسی خالق عالی

مسکیناں نوں جمعہ نمازوں حج ملے درگاہوں
جو ہکدو جینوں مشکل اندر مومن یاری کردے
سنو حقیقت شان سخاوت کسے حساب نہ پایا
جدوں نبی فرزند پیارا دتا سی قربانی
گھر دا مال توں ساڈے چہ جیکر خرچ کراویں
چار ہزار دنبہ گھرا جڑا اس مقبول حقانی
ہور مویشی مال زیادہ وافر دولت آہی
دس مسکیناں تائیں اول نویں پوشاک پہناون
تاں تک آپ کھاون کھانا اوہ مقبول ربانے
ہر فجرے نت راہیاں کارن رکھن نظر چوفیرے
ہک مسافر بڈھڑا جاہل حضرت دے گھر آیا
اُس نے آکھیا بسم اللہ دا اساں پیار نہ کوئی
جھڑک دتا اُٹھ چلیا خالی امر کیتا رب سائیں
تساں نہ کیتا اس عاجز دا کیا ہک وز گذارا
بہت پیار محبت کرکے دتا اس نوں کھانا
عبدالستارا نیک اعمالوں جے رب وڈی دیندا
کران روایت پاک نبی نوں عشقوں رب آزمایا
کھلے اڈیکن ہر دن تکدے کوئی مسافر آوے
روون تکن راہ مسکیناں خوشی آرام نہ کوئی
ست دیہاڑے لے ست راتیں فاقے اندر آیاں
جبرائیل فرشتے تائیں آگیا حکم ربانا
بھی اس نوں جا دیہو مبارک امر کیتا رب سائیں
نام اس دا اسحاق پیغمبر صاحب شان گرامی
سن کر حکم فرشتے باراں آگئے بن کر راہی
عجب جمال حسابوں باہر سوہنے ہاک ربانے

بعد جمعہ زاں نوں تائیں بخشوں پاک گناہوں
کتنیاں حجاں جر تنہانوں ملسن وز حشر دے
قسم اللہ دی لیون کارن ہیں نہیں حق نبایا
اس تھیں بعد خلیل نبی نوں امر ہویا سبحانی
کعبے نے قربانی نالوں دہ فضیلت پاویں
پنج ہزار روپیہ قیمت ہر دنبے حق سبحانی
بخش دتا مسکیناں تائیں صدقہ نام الٰہی
پچھے اپنے بدن مبارک نویں پوشاک لگاون
جد تک دس مسکین نہ کھاون اسدے گھروں نمانے
دیکھ مسافر نوں خوش ہوون جم جم آ گھر میرے
پڑھ بسم اللہ آکھیا اسنوں کھانا جدوں ٹکایا
سخن بے ادبی سن کر اس پر حضرت غیرت ہوئی
ستو برساں ساں رج کھوایا ایسے جاہل تائیں
روندا گیا مناون اس نوں پھیر حبیب سوہارا
ہیں تھیں ایہہ گستاخی ہوئی رووے نبی ربانا
قسم خدا دی سب کوئی تینوں دو روں رزق دیندا
چوداں فاقے ہوئے نبی نوں ہک مسکین نہ آیا
روزہ کیونکر کھولن جیکر رل مسکین نہ کھاوے
کیوں چر لایا رحمت ربدی ایہ کیا قدرت ہوئی
بھار اٹھاون مرکے پاون جنہاں محبتاں لایاں
جاؤ جلد حبیب میرے نوں وچ کھلاؤ کھانا
ہک فرزنداں تھیں ہوسی سارہ خاتون تائیں
ستر ہزار پیغمبر ہوسن اس دی نسل تمامی
نوّے سال خلیل نبی دی عمر مبارک آہی
سبھناں جھمر جولڑے دے دستی چمکن موتی والے

پاس نبی دے دبوں سبھناں بول سلام سنایا
ویکھ پیغمبر انہاں تائیں بہت کیتا دل راضی
نال محبت آکھن لگے سارہ خاتون تائیں
سارہ خاتون دے گھر نہ سی بیٹی بیٹا کوئی
ہک بچھڑا اگل سوتے کیتھا کر فرزند پلیندی
جلدی پیش خلیل نبی دے بی بی عرض گذاری
دل چاہے اج راہ مولا دے ایہو ذبح کچیوے
اُس بچھڑے نوں نال محبت جلدی ذبح کیتو نے
بستر اوپر رل بیٹھے کھانا جدوں لیاندا
ابراہیم پیغمبر رب دا بیٹھا کھانا کھاوے
آکھن لگی حضرت تائیں یا محبوب ربانا
پچھیا حال خلیل خدا دے نال پیار تدائیں
حضرت آکھیا پڑھ بسم اللہ کھانا کھاؤ بھائی
تاں پھر جبرائیل فرشتے کیتا سخن حلیمی
ایہہ ہے میکائیل فرشتہ اسرافیل گرامی
پاس تیرے خوشخبر سناون بھیجیا رب اساں نوں
سارہ تھیں رب بیٹا دیسی اے محبوب سیانے
نام اس دا اسحاق پیغمبر جانے عالم سارا
سُن کر ہسی سارہ خاتون ایہہ فرمان سناوے
گذر گیا ہُن وقت اساڈا ہو گئی دور جوانی
قُمْ بِاِذْنِ اللّٰہِ اس ویلے جبرائیل سنایا
آکھیں حاضر ناظر دیکھو قدرت خالق باری
ایسے طور خداوند دیسی نیک مراد تساڈی

قَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ جویں خدا فرمایا
برکت رحمت نازل ہوئی کرم کیتا رب قاضی
جو تُسے بہت پیاری تینوں رب دے نام پکائیں
دل چہ عاجز بانجھ اولادوں صابر شاکر ہوئی
جویں محبت ماواں رکھن بہت پیار کریندی
اس بچھڑے بن گھر چہ مینوں چیز نہیں کوئی پیاری
مہماناں دی خدمت کریئے مولا راضی تھیوے
گوشت کر مہماناں کارن اگے آدھر لوتے
دوروں بی بی سارہ خاتون ویکھے حال تنہاندا
کھانے ول مہماناں چوں کوئی نہ ہتھ لیاوے
پھر پچھیو مہمان اساڈے کیوں نہیں کھاندے کھانا
کہن لگے کجھ پاس اساڈے قیمت چا ٹھہرائیں
کھا کر بولو حمد خدا نوں قیمت ہور نہ کائی
میں ہاں جبرائیل فرشتہ خدمتگار قدیمی
جدا جدا سب نام تنہاں دے کیتا ذکر تمامی
یا نبی اللہ پاک خدا نے کہیا خلیل تساں نوں
اس دی نسلوں پیدا ہوسن اتنے نبی ربانے
اس تھیں بعد یعقوبؑ پیارا خاص حبیب سوہارا
ہو گئی عمر ضعیف وہاندی مشکل نظری آوے
کیونکر بیٹا پیدا ہوسی مینوں دیہو نشانی
گوشت وچوں ثابت کر کے بچھڑا رب بنایا
جیونکر گوشت نوں رب عالم بخشی جان پیاری
فضل ہمیشہ اس گھر پر رحمت نہیں دوراڈی

ایہہ گل کہہ کر لوط نبی دل ٹُر گئے ملک لمہانے
ہور بیان سخاوت والا سُنتوں یار سیانے

ذکر دیگر سخاوت

سخی کوئی غنی تونگر بھارا وافر دولت آہی
سوہنا بیٹا بھی ہک اسنوں بخشیا پاک الٰہی

کول غریباں دا گھر آہا جو مسکین نمانے
تنگ حالت وچہ شکر گذارن فاقے بہت وہانے

غنیاں تائیں دولت مالوں ہوندی مست خماری
مسکیناں نوں شکر گذاری فضل امید غفاری

ظاہر اندر وافر عزت جو غنیاں دی ہوئی
ورچہ جو مسکیناں باطن پہنچ نہ سکے کوئی

بعضے جاہل کدھرے جاون جاون کفر مو کالا
دولتمند ملے تاں آکھن ملیا کرماں والا

شاہ ملیا اج سب کم پورے دلوں خوشی ہاتوں
قسم خدا دی کافر ہوون خالی دین ایماتوں

غنیاں ملیاں جیکر ہوندی برکت مال اناجاں
سارے غنی برابر ہوندے بھردا کون بیاجاں

غنیاں دے متھے اٹھ لگدا ہر فجرے سبھ کوئی
بیدیناں نوں قہر الٰہوں شرکوں شرم نہ ہوئی

سارا دن جیں ترلے کیتے شاہ نہ دتے دانے
اوہ بھی شاہ دے متھے لگن ڈاڈھا نیک پچھانے

ہر ہر گھر وچہ منگن والے متھے اگ آون
غنیاں دے گھر دولت رہندی اوہ رب مرجاون

فجرے شاہ دے متھے لگن رب کوئی بہتر جانے
گروی ورثہ کل زمیناں نال مکان دکانے

عبدالستار امنگ دعائیں اپنا کرم کمائے
شاہاں دے رب متھے تینوں ساری عمر لگاوے

ہک دن اوس غنی دی عورت بیٹھی کھاوے کھانا
اس مسکین عورت دا روسے گودی بال نمانا

فاقے مارے آفت کیتی دودھ نہ آسے اوئی
بھوکھا بال نساوے اسنوں ڈاڈھی عاجز ہوئی

اوہ کھاوے تاں اوہ ویکھے بیٹھی پیش نہ جاوے کائی
وڈھ وڈھ لڑکا کھاوے اسنوں سختی دے منہ آئی

کرے دلیلاں منگن کارن لڑکے جوگا کھانا
بول سوال نہ کردی اسنوں کتنا وقت وہانا

آخر جد اس چھیکڑ واری منہ وچہ لقمہ پایا
تاں اس عورت عاجز ہو کر بول سوال سنایا

جے کجھ ٹکڑا اوہ پیں میں نوں لڑکے دے منہ پاواں
ترلے لیندا صبر نہ کردا بھکھے نوں پرچاواں

تاں اس عورت منہ تھیں لقمہ کڈھ جلدی پکڑایا
راضی ہو کر لیا نمانی لڑکے دے منہ پایا

اودے راہیں عجب تماشا ظاہر کیتا سائیں
شان سخاوت ظاہر ہوندے کل جہاناں تائیں

سنیا اوہ غنیاں دا لڑکا لے بگھیاڑ اٹھایا
جنگل دے ول دوڑیا راہیں جاندا نظرے آیا

لڑکے والی عورت روندی سخن بے ادب کریندی
خبر ہوندی تائیں اج اسنوں ٹکڑا مول نہ دیندی

بھجے نصیباں والیاں تائیں ٹکڑا اج کھوایا
بیٹا پھڑ کھڑیا بگھیاڑاں کیتا اگے آیا

دولتمند غریباں تائیں بُرے ذلیل بناون
دوروں ویکھیں دشمن واگوں نظر پسند نہ لیاون

دشمن تھیون نظر غروروں لائق دوزخ ناراں
خوش منظور کیتی مسکینی کل نبیاں سرداراں

جس عورت دا لڑکا کھڑیا جھڑکاں سخت مریندی
ٹکڑا ایون والی عاجز کوئی جواب نہ دیندی

سنو حقیقت اوہ جد لڑکا لے بگھیاڑ اٹھایا
کھاون کارن جنگل اندر جا کر دور ٹکایا

قدرت دا کرڑیا لاچڑ ہیا سارا زور لگاوے
بند ہویا منہ امر الاہوں کیہو ٹکڑا سنوں کھاوے

آخر چھوڑ گیا وچہ جنگل زندے لڑکے تائیں
کون دیوے تکلیف تنہاں نوں جس حافظ رب سائیں

ایدھر اودھر خلقت دوڑی اوتوں بھی کوئی آیا
بدن سلامت زندہ لڑکا اس نے گود اٹھایا

نال شتابی روندا روندا مائی کول لیاندا
شان فضیلت اس لڑکے دا ویکھو رب جتاندا

لے فرزند پیارا ستی راضی ہو کر مائی!
اوسے ساعت خوابے اندر ہاتف خبر سنائی

تساں غریباں نوں ہک لقمہ جیونکر کڈھ پکڑایا
منہ بگھیاڑاں ساں تساں نوں بیٹا موڑ دلایا

سجے اوہ لقمہ اج تساڈا اللہ خرچ نہ تھیندا
ایہ فرزند پیارا تیرا مار حلال کریندا

کٹ کٹ گوشت پوست باہر کھاندے اس دیتا ئیں
ہمراں ایس سخاوت بدلہ رحم کیتا رب سائیں

سنکر عورت خواب تماشا صاف یقین لیاندا
جو مسکین آوازہ کردا خالی کوئی نہ جاندا

ولی تمامی دوست رب دے شک نہ کروکدا ہیں
عاجز دل مسکیناں بیکاں گھٹ نہاں تھیں ناہیں

جے سو تنگی سنے مسکینی رب انہاں نوں دیندا
ورد اللہ جدوں نکالن رب قبول کریندا

کہن مفسر جدوں سوالی خالی گیا نمانا
غیرت ہوئی پیغمبر اوپر رد سوال نہ بھانا

ص دعا مسکیناں بادشاہاں نوں راج نصیب کرائے
دل مسکیناں کرے جو راضی بہت مراداں پاوے

ذکر ہفتم سبب جدائی

ستواں ہور سبب جدائی حال سناواں تینوں
جیونکر وچہ تفسیر یوسف دے ظاہر ہویا تینوں

اتنا عشق محبت بدی سی یعقوب نبی نوں
ذکروں کدے نہ غفلت رب دے خاص ولی نوں

بھی یوسف دا دل حضرت دا کیتا پیار دیوانہ
جس دم نیت نماز کھلوئے اوہ مقبول یگانہ

بعد سلام دوگانہ پڑھ کر گل یوسف نوں لاوے
اتنا قدر جدائی اندر دل نوں صبر نہ آوے

جد اس قدر محبت اس نوں دل وچہ آن سمائی
غیر محبت مولیٰ تائیں وچہ توحید نہ بھائی

دوہاں یاراں انساناں تائیں تیجا کول نہ بھاوے
خاص محبت وحدت اندر تیجا کون سماوے

جس دم اسمٰعیل پیارا ہون لگا قربانی
باپ نوں جد آکھیں بدھیاں لمیا پیارا جانی

جے بابل ول مائل رہندا اوہ محبوب حقانی قرب حضور معراج نہ پاندا جلوہ گھنڈ نورانی

یار پیارے غیرت کو کے یوسف جدا کرایا کیوں اس عشق اساڈے اندر ہور شریک بنایا

خاص محبت ربدی اندر دوجا نہیں سماندا خاص عبادت ربدی اندر غیر نہ پوجیا جاندا

اینویں وچہ تقدیر مقدر غیر شریک کوئی قلم ربانی موڑ وکھاوے کسے نہ طاقت ہوئی

اس کارن یعقوب نبی پر غیرت ہوئی ربے دی ہو کر طالب غیراں ویکھے نہیں مجال کسے دی

مذہب اہو محباں والا عارف خبر سناون ہور کسے دروازے اوپر عاشق جھات نہ پاون

جیکر دوست کہے انہاں نوں منگ جو حاجت تینوں رو کر وانگ بلال سناون ہیں بن لوڑ نہ مینوں

سب لذتاں قربانی کر دے وحدت لذت پاون ہور کسے نوں دوست باہجوں نظر پسند نہ لیاون

حکایت مرد ولی اللہ

کسے ولی نوں سیباں والا وہم دلے وچہ آیا بھریا چنگیر بہشتی سیباں جاں موکل لیایا

ویکھ بہشتی سیب عاشق نوں بات پسند نہ آئی نظر وٹا کر سیباں ولوں اینی بات سنائی

کس لئے سیب اساں نہیں منگے ایڈ ضرورت ہوئی تسیں کہندے جو اپنے گھر وچہ گل بھی کرنے کوئی

سیباں حوراں کارن عاشق نہیں عبادت کردے دوست تھیں قربانی ہوون ہوت حرام نہ مردے

نعمت مال آرام زیادہ دیکھ رب آزمائے جے دنیا پر مائل ہووے نامنظوری پاوے

ایسے کارن یعقوبے نوں وقت جدائی آیا عشق یوسف دے کارن تینوں نہیں حبیب بنایا

رب فرمائے غیراں کارن نہیں بنایا تینوں عاشق ہو گیا دنیا اوہدوں بھلا کر مینوں

نہ اساں ترک محبت کارن پیاری جنس بنایوں تیرا بدلہ لمسی تینوں جیکر شامت چایوں

کوئی محبت رہی نہ تینوں ساتھیں دور سدایوں جیکر اسیں پیار کریا جس دن پکڑیا آیوں

موڑھیاں اتوں تھکاں سٹیں غیر پسند نہ لیاویں سرخ سلاہ موج پیاری کس نوں چاہیں وکھاویں

ویکھاں مدہ پیدا انش نبی دو لوانے اہوں توں ہی کہیں جو کاہو یوسف ڈر جا قہر الٰہی

ناز جہانی موج جوانی رہنا نہیں نشانی آئی ہو وقت وا نیرا جاندا اسرہو وسکے جانی

کیا گزار پیاری تک نکاسہ سرائیں یار دل باہمرہ دور دواندے آپتر خبر لو سے مرزا

توں محبت تسیں اساڈی دنیا وچہ کرنیدے تور محبت اسیں تسا نوں دو آرار وینیدے

عبدالستارا ذکر سنا تیں احرامید شفا رولی جو یار محبا سودا کیتا وحدت عشق بازار لیا

حکائت مرد عاشق رح

سنیاں میں کسے حاکم تائیں فکر ویلے وچہ آیا
اس دولت اس ملک حکومت ساتھی نال نہ جانا
اج سر کارے میرے کارن ہونا لساں سوالی
وقت حضور ہویا جس ویلے نبی اللہ دے تائیں
شاہی شان حکومت اسنوں دولت موج جوانی
خاص محبت عشق نوالہ اسیں جنہانوں دیندے
ایہ فرمان حضوروں ملیا آن رسول سنایا
تیجی وار خدا فرمایا جاکر اس نوں کہنا
رحکمت ربدی اجیہی چیتی کیا اسباب بنایا
بندوبست رعیت فوجاں سانوں کارتمامی
پاس وزیر دو جیدے جاکر اس نے بات سنائی
ہر طرفوں نگہبانی کارن سانوں کار گذاری
ایہو عداوت ظاہر ہوئی ہر سردار امیروں
فجرے اٹھ وزیر وڈیرے نوں شاہی حکم دتو نے
وقت فجر دے جد شاہزادہ طرف عدالت آیا
اوہو وزیر جو کرے سلاماں دولت عزت پاوے
ہر دو روانے کھلے سپاہی ستریں ملے نہ جانا
دو گھڑیاں وچہ قدرت کامل ایسی ظاہر ہوئی
کتنے روز گئے وچہ فاقے تنگی وقت دکھایا
بعضے لوگ ضیافت اس دی رب دے نام پکاون
سن کر رحم وزیر نہ کیتا جلدی حکم سناوے
واہ سبحان اللہ جس ویلے شہر منادی ہوئی
صبر شکروں ذکر الٰہی فاقے نال وناوے

ربدی طرف محبت کریئے جس نے شاہ بنایا
حضرت موسےٰ آکھیا طالب مرد ربانا
اپنا عشق وکھاوے مینوں پاک خداوند عالی
عرض کیتا اس کارن حضرت ایہ فرمایا سائیں
پھیر آرام نصیب نہ ہوسی جد تک ہو زندگانی
فخر تکبر ناز ادائیں شوخی دور کریندے
ایہ سوال کرے وہ طالب ہر طرفوں دل چایا
عشق اساڈا آون لگا قائم دائم رہنا
راتیں خاص وزیر وڈے نوں فکر دلے وچہ آیا
کیا موجب جس بار و شاہ نوں سر پر تاج گرامی
اس نے آکھیا ایسے فکروں مینوں نیند نہ آئی
کس خوبی پر اوہ شاہ بن کر کرے حکومت جاری
الٹ گئی شطرنج تمامی امر ہویا تقدیروں
فوجاں تابعداری چھوڑی دور آداب کیتو نے
سخت بے ادبی نال سپاہیاں دھکے مار ہٹایا
کرکے کلاماں دشمن ہو کر حکم سزا فرمائے
ہو گئے ضبط خزانے سارے ہتھ نہ آیا کھانا
ذات الٰہی باہجوں اس دا دوست رہیا نہ کوئی
جا لتّی عشق پیارے والے قدم مبارک پایا
بعضے لوگ حوالہ اس دا پاس وزیر سناون
جو کوئی اس نوں کھانا دیسی قتل کرایا جاوے
دولتمند غریب تو انگر وات نہ پچھے کوئی
جس دن فاقہ غالب ہووے ٹکڑا منگ لیاوے

ہر مسکین کمینے کولوں عاجز درجہ پایا
جس دروازیوں فیل عماری لنگھدا کر اسواری
ذات صفات وِچ آون کارن بنیا سانگ فقیری
تھوڑا ایہناں سکّا ٹکڑا اگے جدوں ٹکاوے
جیتوں چاہیں گوشت چاول اوہ میوے مٹھیاں
اگلیاں لوکاں ہن اندر پایا شان صفائی
فقے فاقے تے تاف قناعت پوری کرن نمانے
فاقہ معنے بھنا روزہ بھکھے وچ صابر رہنا
کرے ریاضت وچ ذکر دے کرنی طلب جلالوں
ایہ سب منزل جس دے اندر عمل برابر آوے
چونہہ کتر اندی ٹوپی پہنن چونہہ طرفیں فرماون
پہلی ترک جو ہر بد نظروں خوف کمال تنہاں نوں
دوجی ترک کناں دی بکڑان برا نہ سنن کداہیں
تیجی ترک ہاں ہانوں لذت طلب نہ کوئی
چوتھی ترک دلے دی رکھن تارک حرص وبالوں
ہن کجھ فقراں مگر انہاں دے ہن کسب بنایا
گل وچ الفی پا کر نکلن مُرویاں سانگ بناون
جے کوئی پچھے الفی پائی بولن سخن نمانا
گھر گھر کراسن سینگ جاون سانگ کھاون لیاں
حکم شریعت کولوں تارک کفر کلاماں کردے
پہلی ترک جو ہر بد نظروں خوف کمال تنہانوں
منگ پناہ ربدی اس فقروں جس بن ہوئے کوئی
کتنی مدت جد اس عاشق ایسے حال گذاری
وہ ویں ہتھ کیہیں اس دے خبر جو اسفوں پاوے
جا دروازے پچھے اپڑ کرے سوال نمانا

اُٹھ گئی شوخی شان امیری گھر والا گھر آیا
اوسے گلی آوازہ کردا ٹکڑا نام غفاری
صدقے اوس فقیری کولوں شاہی شان امیری
کھائے نہ کھائے مرضی تیری آپے آکھ سناوے
اس دن ساریاں گھول گھمایاں جس ن کھیاں لایاں
ہر عاجز تھیں بن کمینے چھوڑ گئے اچیائی
تے دے معنے یاد خدا نوں ودم حاضر جانے
نام قناعت ملے جے تھوڑا کھا کر خوش ہو بہنا
اوہ کی عشق الٰہی والے پاون مزہ وصالوں
جائز ہے اس تائیں جیکر نام فقیر سداوے
ترکاں چار برابر پکڑن قرب حضوری پاون
نظر حقارت نظر غصے دی خاص حرام انہاں نوں
گلہ سرزد حرام پچھانن واصل ہوون تائیں
سخت زبانوں سخن نہ بولن پاون فقر صفائی
مرن کنوں مر جاون اول لذت لین وصالوں
فکر نہ رہ گیا کال سکالوں مزہ فقیری پایا
جیوندیاں نالوں بہتا وڑن تھکلن وچ نہ آون
ایہو بھرا اسھنوں بابو جو جیا مر جانا
دنیا تارک صابر مردے لین تلاشی گاہیاں
ڈرو تنہاں دی مجلس کولوں جو رب تھیں نہیں ڈردے
نظر حقارت نظر غصے دی خاص حرام انہاں نوں
آکھ حقیقت عاشق اپر جو ہیں کہانی ہوئی
پھر اس حاکم حکم سنایا غضب کنوں یکباری
باہوں پکڑاں اگاں چلاون جس دروازے جاوے
راضی کر لیہہ مولا تائیں جس مولا دل جانا

جس دروازے اُتے عاجز بول سوال سُناوے
کوئی سوال قبول نہ پاوے بول سناوے ہوکا
دل مسکیناں کرے جو راضی بنوں راضی کردا
رنج کرے جو دل مسکیناں بنوں رنج کریندا
کیسے سوال قبول نہ کیتا جت ول گیا سوالی
کوئی نہ کول کھلوون دیوے خلق بیگانی ہوئی
بے عزتی تے وحدت منزل ایسا مزہ وکھایا
طاقت رہی نہ فاقے یاروں دِتے عشق جھلارے
حاضر ذکر محبت شوقوں قدم نہ پچھاں ہٹایا
عشق حقیقی سبق سکھایا وحدت حق آوازہ
چھری کٹاری عشق قصائی لیکر پھیرا پایا
تاں اُس حاکم پیش عدالت جلدی پکڑ منگایا
ظلم تماشہ ویکھن کارن خلق اکٹھی ہوئی
پیش عدالت عاشق تائیں قتل کراون لگے
نرم ملاں نوں ہنجوں برسن نیناں جھڑیاں لایاں
تاں باہاں توڑن کارن پکڑا لوہار منگایا
واہ واہ عشق حقیقی والی شرع عدالت ہوئی
وچ محبت عاشق ہوون لگا قربانی
پکڑ لوہاراں ایتھاں باہیں ہتھوڑے دلیاں
مست شرابوں خوشی اٹھی جیران کارن پہلے
حکم ہویا جد چیرن کارن فیل مہاوت ہویا
ڈھوئی عشق پیارے یوانا جت دل نظر لگاوے
اوہ تکبیر فنا فی اللہ دی نا منظور رجھنا نوں
ونڈری وانگن بدن دا جامہ اٹھی ابرائی کیتا
کٹے بند بدن بن نیلے جلوہ پیا نورانی

سب کوئی پکڑ شتابی اسنوں اگلی گلی وکھاوے
سودا کرلو مولا والا اُٹھے مولا دیا لوکا
مولا اس نوں راضی کرسی روز قیامت فردا
گویا سارا عالم ظلموں کرکے قتل مریندا
جویں سوالی فقراں ہوں باہر آوے خالی
کہن لگا معلوم ہویا ہُن میں کھیں ٹھرانہ کوئی
ایسا مزہ حکومت اندر اگے کدے نہ پایا
پیا دراز گلی دے اندر دونویں پیر پسارے
جویں شمع پروانے ویکھے گھر ول پھیر نہ آیا
کھلن لگا طاقت کارن رحمت دا دروازہ
زوروں ذبح مویاں نوں کرکے میل کراون آیا
توڑواس بیاں لتاں باہیں یہ فرمان سنایا
ہو گیا عاشق چپ بانوں سخن کلام نہ کوئی
رحم نہ آوے جس قوم ظالم ظلم کماون لگے
عبدالستار اکیکر اس دن جھوکاں یار وسایاں
بنا بدن دے توڑن کارن فیل تیار کرایا
چھم چھم رووَن درداں والے کرے کلام نہ کوئی
دلبر یار وکھالن لگا جلوہ گھنڈ نورانی
ویکھن والے ویکھ نہ سکن ہنجوں ہین دلیاں
دردمنداں نوں ویکھ تماشہ درد ہویا اس ویلے
طاقت رہی نہ ویکھن دی جویں نظارہ ہویا
تاں لگ پیا کہ پوشاک نہ ہووے جے ٹکڑے کھاوے
عشق کتابوں ثابت مسئلہ موت حرام تنہاں نوں
تن من کر قربانی عاشق وصل پیالہ پیتا
ڈِٹھا معانی سِر حقانی پیا یار دلبر جانی

جُدا جُدا ہر بند بدن دے خوبی نیں مروڑے　　ایسے اہوں شوق نظارہ جو کوئی لشا اوڑے
پریم نگر وچہ اُلٹا چالا جس نے پائی جھانی　　جس نے پیتا زہر پیالہ اسنوں ملی حیاتی
سر پُٹ کہ ہندی پھیکر مہندی لیا نے چڑھ بہندی　　تن من چیر چڑاوے کنگھی تا زلفاں جہو ہندی
ٹوپی عاجز سیون ویلے ہووے لیراں لیراں　　سر پر عین مکان بناوے پیر فقیر امیراں
ہر کے صاف طبیعت ہووے سُرمہ درد رنجانا　　جس گھر کسے نہ جھاتی پائی اُس گھر کیسے ٹکانہ
سلو حقیقت جداس عاشق جان کیتی قربانی　　جو دل حاجت منگ اسانئیں امر ہویا سبحانی
کیا نعمت کیا جنت حوراں حاجت مول نہ کائی　　جیکر کرے عنایت پیارا عاشق عرض سنانی
ہر دن ملے حیاتی دنیا جے بخشے رب سائیں　　در پر نت ہوواں قربانی روز قیامت تائیں
ہوون ہاتھی چہرے ہنوں نت ہوواں قربانی　　ایہو نظارہ جلوہ ہووے چمکے گھنڈ نورانی

غزل

اپنے دوست کو شمع خوش ناز سے جو کیا قتل　　پھر بھی کہتا ہے کہ مجھ کو پھر وہ زندگانی ملے
ہر وقت قربان ہو کر جلوہ دیکھوں یار کا　　سب سے اول جل مروں جب وقت قربانی ملے
لاش کہتی ہے کہ یہ در چھوڑ کر جاؤں کدھر　　ہاں مجھے یہ طلب ہے پھر یار دلجانی ملے
تم یاد ہی جب کہیگا اور بلاویگا سجن　　اور کچھ حاجت نہیں وہ جلوہ نورانی ملے
دیکھا ہے ہمنے تماشہ عشق بازی یار کی　　دمبدم درد الم اور غم پریشانی ملے
مشکل چھپانا ہو گیا مشکل بتانا ہو گیا　　حال دوست کو کہوں جب کہ مہربانی ملے
ہر وقت چاہتا ہے دل دیدِ معانی پر نظر　　ہر وقت قربانی میں دعوے مجھانی سے ملے
کچھ نہیں طالب کو سختی جان کندن کی خبر　　جبکہ اس تکبیر میں انوار سبحانی ملے
عرض کر منظور پیارا مجھ سے دوری دور ہو　　قرب اس دربار کا مجھ کو آسانی سے ملے

عرض کیتا جس ویلے عاشق نت ہوواں قربانی　　ہوون جلوہ نظارہ ہر ہووے خوش اسرار نورانی
حکم ہویا جو طالب ساڈے پاون قرب حضوری　　مُرتا ہر در دی ارابہ تنہاں نُوں ہوون نا منظوری
ایسے عشق یعقوب نبی نوں اگلی حد وِکھالی　　جداس یوسف اوپر ڈالی نظر محبت والی

کرو خیال جے غیراں اُتے ربدی نعمت کھاوے
ایسی نرکس حرامی کر کے کویں سلامت جاوے

بیان ہشتم سبب جدائی

ہور بیان سناواں تینوں جویں سبب جدائی
بحر العشقوں فقرہ کاروں صاف روایت آئی

خود مختار مقدر جیونکر آپ خداوند والی
کل نبیاں نوں خود مختاری اپنی رب وکھالی

ہر کم اندر جویں خدا دی مرضی غالب ہوئی
اس وچہ مرضی ہور کسیدی دخل نہ پہنچیا کوئی

اپنے دلوں قابیل پترنوں آدم نبی بنایا
اس نے نافرمانی کرکے کفر جہنم چھایا!

ہابیلے نوں چاہیا آدم عمر جوانی مانے
جلد شہید کرایا اُس نوں غالب حکم ربانے

غرق کیتا کنعان خدا نے جیندا باپ ٹھہانا
چارہ کرکے نوح پیغمبر پایا خوف رہانا

آپ سکندر حیلہ کیتا آب حیاتی والا
عالی امر مقدر اسنوں بھیجیا اجل پیالہ

اسمٰعیل نبی نوں سب تھیں پیارا باپ بنایا
ذبح کرو فرزند شتابی حکم جناب وں آیا

جدوں خلیل نبی دی مرضی ذبح کرن پر ہوئی
اس وچہ بد دی مرضی نہیں سی اثر نہ پہنچیا کوئی

دھر کر چھری خلیل نبی نے قوت کیتی ساری
اودوں امروں وسّے اندر رہ گئی چھری بچاری

پیو دی مرضی یوسفؑ تائیں کول جان نہ دیساں
ربدی مرضی وطن یوسف دا وچہ پردیس کریساں

یوسفؑ یاں بھایاں یوسفؑ نوں بیچ غلام بنایا
ربنے ملک غلام بنا کر پیش سلام کرایا

یوسف دیاں بھایاں نے چاہیا یوسف جدا کچھوے
نظر عنایت بابل طرفوں تاں ساڈے ول تھیوے

اوہ بھی بات نہ حاصل ہوئی امر سوا رب سائیں
کیتا رب نابینا اس نوں یوسف دے دن تائیں

قید خلاصی کارن یوسف حیلہ دلوں بنایا
اُلٹی قید زیادہ ہوئی یاد وزیر نہ آیا

ابوجہل کویں جنت جاوے چارہ نبی لگاوے
ربدی مرضی دوزخ اسنوں کویں امت پاوے

بنج کیے کویں ابوجہل نوں شان صحابہ تھیوے
ابوجہل دا دوں ارادہ حضرت قتل کچھیوے

حال ابوجہل

ابوجہل نت یاراں تائیں کیہے نبی نوں مارو
سُتّا اٹھ جزیہ میں بھر دیساں جے ایہ کم سوارو

آخر اس مردود کمینے ایہ تجویز نکالی
گوشے بیٹھ کمیٹی لائی دوزخ جاون والی

جس گلیوں لنگھدے سن راتیں نبی رسول پیارے
کھوہ کڈھیا اس رستے اندر جس کا ڈر نا کارے

اُوپر اس دے چادر تانی گھٹا ڈھوڑ چھپائی
راتو راتیں ایہ کم کیتا حضرت خبر نہ کائی

نیڑے کھوہ دے کوٹھیاں اُتے چار شریر بٹھالے
ایہہ کہیا جد راتیں کھوہ وچہ جھڑ دے رسول ربانا
حال پُکار کلام نہ سُننی جد تک نہ مر جاوے
پچھلی راتیں نکلے حضرت جیونکر عادت آہی
نال تاَمّل ٹُردے آون سوہنی چال پیاری
کیا اس ویلے ہدی طرفوں قدرت کامل ہوئی
جلدے جلدے جد کھوہ نیڑے آگئے نبی ربانے
جو لکھے آہے تھیں اس ویلے حکم ہویا سرکاروں
اوہ اک قدم نہ چاون دِتّا اتنی جلدی آیا
قدم نہ پاؤ کھوہ وچہ جھڑ سو بولیا ملک نورانی
سچ آکھن جو نال کسے دے ظلم فریب کماوے
غیرت رب دی ابو جہل نوں پچھلی رات جگایا
اوسے گلیوں پڑیا آیا عقل آوارہ ہوئی
سچ کہیا اک کہنے والے خالی سچ نہ جاوے
وچہ قرآن خدا فرمایا جو کوئی عمل کماوے
سچ فرمایا کافر مشرک عمل نصیب نہ پاون
ابو جہل مردود دیوانے فکر قیاس نہ لیا ندا
موئے نوں حبّ ہواں رب نے خیر نال لنگھایا
موج خوشی وچہ چلدا آیا خبر خیال نہ کوئی
اچن چیت ہویا کھڑکارا جس دم کھوہ چہ جھڑیا
غیرت غضب الٰہی اس پر ایسا وقت بنایا
رو رو کرے پکاراں ظالم کرے قبول نہ کوئی
رو رو کرے پکار دوہائیں سردار لتاڈا
جلنے پھر حضرت کارن ظالم جمع کراسے
حضرت ہارون کارن رونداکسے نہ مول اچھیا

قائم کیتے حضرت کارن پتھر مارن والے
اُپروں جلدی سُٹاں جو فیر یوں پتھراں نال اُڈانا
مارن اندر دیر نہ کرنی ابو جہل بتلا دے
چلے مسجد اوں اوسے راہوں خاص حبیب الٰہی
نہیں سی خبر جو ہو گیا راتیں ظلم فریب کفاری
بیٹھے سوں گئے پتھراں والے خبر نہ رہگئی کوئی
فرق رہیا اک قدم اُٹھاون پہنچن اوس ٹکانے
جبرائیل شتابی حاضر ہویا ادب پیاروں
ثُمَّ فَانْظُرْ قَبْلَكَ بِئْرًا جلدی عرض سُنایا
اوہوں چاکر وحی لنگھایا خاص حبیب حقانی
بُرا نتیجہ اُس دے اگے رب جبار لیاوے
جھلوں بدلہ دیون کارن پھیر القدیر اُٹھایا
جو منصوبہ راتیں کیتا یاد نہ رہگیا کوئی
کھوہ کڈھے نوں لگے کھوہا رب سبب بنا دو
اجر برابر اسنوں ملسی پاسوں بھول نہ جاوے
غیر پکارن قہر خریدن ہتھیں ہاڑ کھاون
اپنی پھاہی پھاسن کارن آپے ٹریا جاندا
اوسے راہ دل فرعونے نوں رب جبار لیایا
لگا پتہ تداہیں جس دم وہارن ہو دھی ہوئی
سُن کر جاگے پتھراں والے کافر شامت پھیریا
ابلیسے نوں مارو جیونکر لوکاں لوں فرمایا
جو پھل صحت کردا اہلیسی بات برابر ہی
جیوں جیوں چیکاں مارے اُپر ڈِل پاون بادہ
پورا مال امانت داکوں اوسے شدت نال آوے
کستے و انگوں ہو کمن لگا جان ہویا سخت ہانا

ہے ہے ایہ سردار اساڈا آن ڈٹھا سبھ یاراں
رو رو آکھے ہیں سو واری حال پکار سُنائی
اساں محمدؐ یاروں کیتی ظلموں سخت دلیری
ہتھ نہ پہنچے کڈھن کارن رسا تلے دگایا
کتنی لمبی کج بنائی حیلہ راس نہ آوے
ویکھ تماشا بوجہل نوں موت ملاقی ہوئی
کر سوال نبیؐ نوں میرا رووے درد رنجانا
اُپر کھوہ کھلو کر اس نوں نال پیار بولایا
یا نبیؐ اللہ توبہ کفروں برحق منیاں تینوں
سب کوئی نرمی اندر آوے سختی ویکھ تماشا
حضرتؐ کہیا خلاصی تیری جے ایمان لیاویں
کہن لگا ہیں سچ کر منیاں جو حضرتؐ فرماوے
باہوں پکڑ نبی سرور نے باہر جھک لیا ندا
یا رب عبدستار کمینہ کرے سوال دعائیں
صرف زباں کافر جس نوں کوڑا ایمان سنایا
دلوں بجانوں سچ نبی پر جا ایمان لیاوے
حضرتؐ آکھیا جو کوئی میری پکڑن تابعداری
اندھا کانا کوہجا لنگڑا جو میرے ول آیا
جو ساڈی تابعداری پکڑن کرن قبول ندائیں
جو اُمرون باہر عمل کماون شرکوں باز نہ آون
کرن روایت جنت اندر جس دم حضرتؐ جاسن
سنکر حضرتؐ ہنجو آون اس عاجز دا حالہ
تیں طفیل میری اس تائیں یا معبود سچاواں
جب فرمان کرے رب اس پر رحمت دیر نہ لاوو
ابوجہل مردود برابر کافر پاک کریندے

کرن افسوس جو وچہ نہیرے کر بیٹھے اوہ کارا
آکھن اساں خیال نہ کیتا سُن کر شور دوہائی
لگا کہن نکالو مینوں ویکھو حالت میری
ابوجہل مردود ہٹھیرے رب نے پکڑ چلایا
حکم ربانا کھوہ ول آیا ہیٹھاں ہیٹھاں جاوے
یا ہجہ محمدؐ کڈھن والا ہینوں ہور نہ کوئی
سُنکر غصہ کوئی نہ کیتا آگیا نبیؐ ربانا
ابوجہل نے حضرتؐ اگے رو کر عرض سنایا
ایس عذابوں شفقت کرکے جلد نکالو مینوں
غفلت خوشی آرام بھلائے حق احسان ربانا
نہیں تاں کفروں ڈونگھے لا ہو کدے باہر ویں
اُکڑ پکڑا جب ہتھ اساں نوں حکم سول سناوو
ایسے طور عذابوں چھٹن ملسی پیر چہنا کارا
باجھ میری سن خویشاں یاراں حضرت تینوں پکڑائیں
غرق ہوون بھٹھیں قہروں کھوہ تھیں باہر کڈھ لیایا
کیہوں پیارا چھوڑے باہوں کویں جہنم جاوے
اپنے تابعداراں مینوں ساری امت پیاری
اوہ میرا سینہ میرا سینہ تیرے واری فرمایا
دوزخ اندر چھوڑ نہ جاساں وگنہاراں تائیں
جس نوں اسیں نہ ساتھ ملاواں کیونکر جنت جاون
ہے اک عاصی دوزخ اندر آکر ہاک سناسن
ایسا کرے سوال خداوں سوہنے کملے والا
یا فرماؤ جنت وچوں میں ول دوزخ جاواں
راضی کرے پیارے تائیں سارے لٹے ڈوکھا وے
جو دربار محمدی آون رحمت لٹا لٹھ مرپیندے

سنو حقیقت ابو جہل نوں باہر جدوں لیاندا ۔ پاک ہویا تاں حضرت تائیں بول کلام سناندا
وس محمدؐ میں کس منہ تھیں کہاں پیغمبر تیتوں ۔ انہیں لگے ایسا جادو جس دکھلایا مینوں
رستا لماں جس کھوہے وچہ پورا کوئی نہ آیا ۔ ہتھ وگا کر توں اس وچوں مینوں باہر لیایا
میں نہیں احمق جادو اُپر بھلا ایمان لیاواں ۔ بھاگ پیا انجانا تاں تائیں بن بن نبی سچاواں
بہت خلائق اوس ہاڑے ویکھ ایمان لیاندا ۔ ابو جہل انکار سنایا میں نہیں جنت جاندا
ساکھ رلاون کارن حضرت فرق نہ چھڈیا کوئی ۔ آخر جیویں خدا دی مرضی اس دے کارن ہوئی
بھیجیا رب سلام علیکم بہت کمال پیاروں ۔ اس دے سینے پر ہتھ مارو اوہ ہے پاس کاروں
ابو جہل دے سینے اُپر ہتھ رسول لٹکایا ۔ کفر دل سینے جند دے چھنکے پاک خدا فرمایا
حکم سناون فرض تساں نوں یا محبوب سیانا ۔ اس پر اوہ ساڈا ناہیں جنت اندر جانا
امر قبول حضور ول کیتا سن کر حکم الٰہی ۔ حق قبولن ابو جہل دے حرص دلے تھیں لاہی
کرن روایت شیر علی توں کسے سوال سنایا ۔ کویں خدا تساں اوہ جا تا شاہ قرآن فرمایا
میں اس گلوں جا تا واحد لا شریک اکیلا نوں ۔ جو کجھ اس دی مرضی ہووے سچ وانہیں کسے نوں
نبی ولی سب اوس دے باہر قدم نہ ہرگز دھردے ۔ ویکھ جلالت مالک نورانی تھر تھر کنبن دردے
آپ رسول پہلے تائیں وچہ قرآن فرمایا ۔ دکھ سکھ جو کجھ پہنچے تینوں تیرا دخل نہ آیا
کوئی نہ جیا موڑن والا حق تقدیر ربانی ۔ باپ یوسف دا کویں ہٹائے مصر نہ پانی
جاہل جانن بیکھاں اندر میخ فقیر مر بندے ۔ مطلب دی کجھ سمجھ نہ رکھن سجدے کفر کو بندے
معنی میخ جو روز ازل دے لکھ چکا رب سائیں ۔ اس وچہ عرض سوالاں لیاں کل قبول دعائیں
کتنے کم لکھے رب عالم نال دعا دلیاں دی ۔ ایسے طور حشر نوں ظاہر عزت ہوگ تہاں دی
تابعدار جو ولیاں ہوسن نالے جنت جاسن ۔ ڈٹھے متھے ٹیکن والے شرک ول دوزخ پاسن
قبریں ڈیوے بالن ایہاں حضرت لعنت پائی ۔ منکر ہوگ رسول نبی دا جیس تھیں خفگی آئی
زندہ ولیاں پاروں بہتر عرض دعا منگوانا ۔ شرک حرام خدا فرمایا قبریں منگن جانا
رزق بلا واں جو تقدیروں دے چکا رب سائیں ۔ بھادیں اوہ جس طرفوں جاون دیندا ہر کا تائیں
جے اُس کفر دوں غیرت کر کے رب تقدیر ہٹاندا ۔ غالب امر مقدر وعدہ سچا کہیا نہ جاندا

غلطہ کر کے وعدہ توڑن عادت ہے انسانی
شرک صفائی روا نہ رکھے پاک خدا سبحانی

بیان منہم سبب جدائی

ہور سبب بیان جدائی ابن عباسؓ لیایا
اُس وچ ہو گئی یوسف کولوں رب دی نافرمانی
دُوجا اوہ اسرار پوشیدہ اس نوں رب وکھایا
مذہب ایہو محباں والا صحم بحکم رکھیندے
تھوڑا سخن سنایا طوطے عقل نہ وتی باری
دو لغزت مومن خاصاں نوں پاک نبی فرماوے
دوجا موتوں پچھے راحت بہتر جنت جائیں
نبیؐ کہیا ہر خواب جو آوے لائق چپ کر رہنا
جھوٹا خواب جو دلوں بنا کر لوکاں دسے کوئی
ایسا حکم جو ذکر خدا دا کردوں شور مچاون
جو قائم ہوش تے کھاون پیون فال کفر سناندے
انگلیاں اِنہاں دی اَنگ اوہ دسن دوجھتوں خالی
ہر جاہل نوں مسئلہ دسن کیتی نبی تسلی
جاہل سُن سُن مائل ہوون شرک دین وچ لاون
الشّدمن تے من فقیراں مسئلہ کہن نہ باوں
جو میرے حکموں باہر جاسی کہے رسول یگانہ
جو پڑھے قرآن قرأت سوہنی اوکاں کرے کھالا
عشق ربانا جس دل اندر وینا غرض نہ کائی
جس ہانڈی دے ہیٹھ ہمیشہ آتش بھڑکے تازہ
ٹکروں وردو کھا کر بہتے ماتم اُپر رووں
عاشق دردو محبت والے دم دم حاضر رہندے
خوف عذابوں کرن عبادت جنت حرص لگانوں
صرف محبت لئی ہوویں غیر خیال اٹھاوے

منع جو کیتا باپ یوسفنوں جد اس خواب سنایا
گھروں نکالیا غیرت رب دی یوسف ماہ کنعانی
ایہی رب کتھیں غیرت ہوئی جد اس حال سنایا
جے کجھ حرف زباںوں بولن چوراں اگے نیندے
اوسے بولن قید کرایا قیدوں عمر گذاری
پہلا ایہ جو خواباں اندر خوش اسرار دکھاوے
خوش پیغام رسول سناوے اپنی امت تائیں
خوفوں پناہ خداوی منگن ظاہر حال نہ کہنا
دوزخ ہیٹھ وچھاون اس دی جد دن قیامت ہوئی
اوہ نہ جھوٹے جنت لیجاسی جدوں خالی جاون
فرضوں منکر چور شرع دے ولیاں سانگ بناندے
دور ایماناں دین اسلاموں رد کرے رب عالی
ایس فقر دا بھارا پردہ چانہ ویکھن پلا
رنت وڈیجن مہرا نہاندی ضائع مال لٹاون
جاہل جانن بگرا شاہ نے پڑھی کلام زباںوں
دعویٰ کرے فقر دا اوہ کافر مرسی ہو دیوانہ
ایسا ہے جویں بت پرستی جھوٹا شرک منہ کالا
بولن جویں تہاندی مرضی روا انہاں نوں بھائی
کویں نہ باہر آوے اس تھیں دردوں جوش آوازہ
درداں والے وچ تہاندے آپے ظاہر ہوون
اپنے تیلوں مچھلی وانگوں آپے پھرن تلیندے
رہندے عاشق شرک بتاون غیر سنال تہانوں
وانگ سکندر آب حیاتوں خالی کدی نہ آوے

حکائت بی بی رابعہ بصریؒ

خاص محبت جیہی والی منزل دور دوراڈی — رابعہ بصری عرض سنایا وچہ سرکار خدادی
یارب دوزخ جنت تیرے ڈاڈھا پردہ پایا — خاص محبت تیری اندر بڑا فساد مچایا
بعضے کرن عبادت تیری خوف جہنم پاروں — لذت وصل نصیب کسی ہووے ایس عبادت پاروں
جنت حوراں نازبہشتاں طالب جدوں بھلاوے — وحدت والے شیشے وچوں تا کجھ نظری آوے
خاص محبت دعویٰ رکھن حرص دلاں وچ دھردے — ایہہ جا تا اوہ باطن اندر بت پرستی کردے
کہن زباناں اللہ دا اے مالک بندگیاں دا — اس وچ ہور شریک ملاون عجب بیان تنہاں دا
خاص محبت والے عاشق وچ محبت کرنا — وانگ خلیلؑ نظارہ لوڑن جنت نوں کی کرنا
واہ سبحان اللہ سب خاصاں شوقوں لذت پائی — صمٌ بکمٌ ہو گئے سارے کسے نہ بات سنائی
کن وچ بات کسے دی سنکر اوہ نہیں دسدا کوئی — سر حقانی کون سناوے کس نوں طاقت ہوئی
ہک نکتہ کجھ یوسف کولوں بات ہوئی آشکارا — غیرت درد جدائی اُس پر کیتا کیڈ پسارا
باقی پھیر بیان کریساں ذکر سبب جدایاں — خدمت وچ بیان کریساں جدوں مناسب آیاں

بیان خواب دیدن حضرت یوسفؑ مرتبہ چہارم

حمد پچھے تھیں بعد نبی نوں پر صلوٰۃ پہنچاواں — خواب بشارت اس حضرت دی حال بیان سناواں
کیا اوہ رات مبارک آئی برکت رحمت والی — جس راتیں وچہ خوابے یوسفؑ پایا منصب عالی
اوسے راتیں حضرت آدمؑ جد خلائق ساری — خاکوں رب تیار کرایا صورت بخش پیاری
اوسے رات قرآن جنابوں حضرت کارن آیا — درجہ شان مراتب اُس دا ذکر قرآن سنایا
جے اوسے راتیں نفل عبادت جاگے مومن کوئی — کرے ہزار مہینے نالوں اوہ عبادت [illegible]
سب راتاں تھیں عزت اسنوں سیدا شرف نامی — اوہ شب قدر مبارک آہی لائق شان گرامی
بابل کول سنا اس راتیں یوسف دلبر جانی — قدرت کال خوابے اندر کھلا گھنڈ نورانی
کیا اوہ رات عجائب آہی چمکن نور ستارے — بہت آرام تے خوشی بیماراں کوئی آواز نہ مارے
بخشش دا دروازہ کھلا کارن اوگنہاراں — اپنے فضلوں رب نے بخشے عاصی لاکھ ہزاراں
سب نیناں وچ نیند پیاری لذت سرمہ پایا — ہکو جاگن والا جاگے جس خوش تماشا کھایا

کیا خوش خوابے اندر یوسفؑ ہویا خوشی پیاروں
طبق زمین دا روشن ہویا در کھلے آسمانی
چودھیں طبقیں چانن ہویا ہر جانور سمانا
باطن نظر یوسفؑ دی کھلی پار گئی آسمانوں
قدرت ہر ہر رنگ عجوبہ حاضر نظری آئے
کیا کجھ شان مراتب یوسفؑ پایا فضل غفاروں
ستے زمیناں حاضر رب نے اکھیں نال دکھایاں
کل دریا خوشیاں کر چلن ٹھاٹھاں زور دکھاون
بھی ہک چادر یوسفؑ کارن نازل ہوئی نوروں
کیا اوہ چادر ہر قصہ نوروں بخشش کیتا رب سائیں
ہور عجیبہ قدرت کامل ڈٹھی نبی پیارے
سجدے اندر حاضر ہوئے کر کے ادب تمامی
خوش اسرار ڈٹھا جد یوسفؑ دہشت اندر آیا
نال پیار بلایا سُو بابل خیریں گذرن تینوں
جویں تماشہ خوابے والا شاعر ذکر لیایا
نال محبت باپ پیارے سُنی حقیقت ساری
یا بابا میں صدقے جاواں خواب سُنایا تینوں
باپ کہیا یہ خواب تسانوں دی جنابوں آئی
جیونکر ابراہیمؑ نبی نوں رب خلیل بنایا
تویں برابر عزت تینوں جیونکر شان دوہاں دا
کتنے علم خداوند عالم دیسی تیرے تائیں
نسل میری وچ شان برابر تیرے نال نہ کوئی
چند سورج تیرا باپ تے یوسفؑ بھائی یاراں تارے
لے پر جو اسرار پوشیدہ تینوں نظری آیا
لا تقصص دے نال سنایا باپ یوسفؑ دے تائیں

عجب نظارہ ظاہر ہویا خالق دی سرکاروں
بارش وانگن نازل ہوئی خوش برسات الٰہی
نال آواز بلند فرشتے بولن حمد ربانا
ستے طبق دسن آسمانی فضل خدا رحمانوں
طاقت نہیں جو دسیں دا الاصفت بیان سناوے
سیر کر یا ست آسمانوں جلوہ خوش اسراروں
کل ملکاں دیاں کنجیاں پیش یوسف دے آیاں
مچھلیاں حمد زباناں بولن صدق ذکر سناون
خوابے وچہ ہی سرکاروں پایا قرب حضوروں
طبق زمین پر چانن ہویا سندے چڑھائیں
سورج چند کریندے سجدہ نالے یاراں تارے
جیونکر حضرت آدمؑ اگے حاضر ملک گرامی
رو کر اٹھیا باپ پیارے سینے نال لگایا
کیوں غم آیا جان تیری نوں دس حقیقت مینوں
حال تمامی حضرت سوہنے بابل کول سُنایا
اس تھیں پچھے پیش نبی دے یوسف عرض گذاری
کرو بیان نتیجہ اس دا کیا کجھ ملسی مینوں
عظمت عزت جویں تساڈی خواہوں رب کمائی
باپ میرے اسحٰقؑ نبی پر جیونکر کرم کمایا
فضلوں قرب حضوری تینوں پیارا باپ سناندا
تخت نصیب کریسی تینوں کسے دہائے سائیں
اے فرزند خواہوں تیری عظمت ظاہر ہوئی
اوہنوں سجدہ کرسن تینوں کسے ہاتھے سارے
ہوگ نصیب آرام تداہیں جے تدھ راز چھپایا
بھایاں کول نہ دسیں یوسف تے کسے حال سنائیں

بہت نصیحت باپ سناوے بات نہ ظاہر کرنی
نہیں تاں تینوں پوسی یوسف سخت مصیبت بھرنی

آپس اندر باتاں کردے غیبوں خبر نہ کائی
سنے حقیقت مالیا خاتوں شمعونے دی مائی

یوسف دی اوہ ماسی آہی نالے ماں متریری
حال سنائس پتراں تائیں کیتی ایڈ دلیری

سنکر گل بھراواں تائیں لگی سخت حیرانی
ایہ امید یوسف پر نہیں سی آہا دوست جانی

سب تھیں اساں پیارا ہیسی اُلٹا ذلت ویندا
کون نابالغ لڑکیاں تائیں سجدہ پیش کریندا

ڈاڈھی سخت بھراواں تائیں دل وچ غیرت ہوئی
گئی محبت چھوڑ دلاں تھیں پیار نہ رہ گیا کوئی

بے افسوس اساں تھیں یوسف رکھدا غیر پسندی
پیش غلام بناوے سانوں رکھدا نظر بلندی

یعنے آکھن آپے یوسف چھوٹا خواب سنایا
جانن نہیں جواہر حقیقی پاک حضوروں آیا

راس قیاس نہ رہیا برابر بھل گئے تقدیروں
حکم سوا نہیں یاری ملدی عقل فکر تقریروں

بھل گئے جد ہن قیاسوں نبیاں تے ولیاں نوں
عبدالستار رحمت باجھوں کیا توفیق اساں نوں

بھایاں تائیں مائی صاحب تھوڑا حال سنایا
حیلہ کرکے شیطان ظالم دونا بالن پایا

ذکر چہار حرم نبیاں کہ حال نہ خود بیروں ذکر کردہ اند

چونکہ نبیاں دیاں حرماں باہر گھر دی خبر سنائی
نبیاں نوں تکلیفاں ملیاں خبر قہر آلوں آئی

نوح دی عورت پاس کفاراں نوں حدیاں تاں کردی
جو تکلیفاں آون اسنوں شرم خیال نہ دھردی

وچ طوفان خدا نے قہروں کافر کرکے ماری
دوزخ اندر داخل ہوئی باجھوں تابعداری

نبیاں دے فرمانوں باہر جو کوئی قدم ٹکاوے
واہم دوزخ اس دے کارن قہروں رب فرماوے

نبیاں دے فرمان قبولن کرن جو تابعداری
نبیاں نالوں جدا نہ ہوسن پاون جنت بھاری

لوط نبی دی عورت کردی باتاں پاس کفاراں
گھر وچ آکر کافر اسنوں ظلموں کردے ماراں

ہکدن کافر اس حضرت داکل کھلے دروازہ
اوہ پیغمبر عاجز ہویا اس دن بے اندازہ

آبیٹھے سن گھر حضرت دے باراں ملک بنانے
چھوٹی عمر نہایت سوہنے چمکن نوری دانے

کافر کہن نبی نوں ایہ سب لڑکے گھل سانوں
قصد لواطت کارن تاں پھر آکھے نبی انہانوں

بیٹیاں میریاں عقد پڑھا دیواں ہتھیں تساں نوں
ہیں گھر ایہ مہمان مسافر پکڑو نہیں انہاں نوں

اس اتے اس حضرت تائیں بار ہوئی تریواری
چھپکر بیٹھے فرشتے ویکھن ظالم حقیقت پیاری

نٹھن کارن چارے کیتے ملے نہ باہر جانا
لوگ حویلی ڈھاہن لگے روندے نبی ربانا

جبرائیلؑ سلامی ہو کر کیتا عرض انہاں نوں
ایہہ سب خدمتگار تساڈے باراں ملک تمامی
صبر کرو اج غضب ربانا غالب عدل کماسی
گرد حویلی جدوں کفاراں ظلموں غلبہ پایا
اوہنوں سب اسباب نبی دا لمکاں جلد اُٹھایا
چاچے دے گھر لوط پیغمبر امن آسائش پامی
جلدی جبرائیل وحی نوں آیا حکم گرامی
تاں جبرائیل زمین دا احاطہ پنجہ مار اُٹھایا
جیہے شہراں وچہ منکر امرود آہی قوم کفاراں
غضبوں گئے عذاباں اندر کفر کماون والے
نابعداریوں باہر ہوگئی ایمانوں خالی
جیہی بی بی حفصہ بی بی حرم رسول گرامی
اوب نبی دا شرم خدا نوں باہجہ حیا ہوئی نی
کوئی نہ شرم خدا نوں ہووے شان محمدی پارو
چوتھی حضرت مالیا خاتوں شبلی ذکر پایا
اوہ دو کافر ہو کر گیاں غضب ہویا درگاہوں
چھ فرزند یعقوب نبی دے لیا مال جہاں دی
لاوی لیے شمعونؑ یہودا اچہ مقبول غفاری
کاوا شیر دو نویں بلہ یقیں رحمت فضل غفاروں
دو فرزند ناروحیلہ وچوں بخشے مالک سائیں
ایہہ باراں جو نہہ حرماں وچوں شان برابر ہردا
یعضے حضرتؑ یوسفؑ پاروں بولن گلہ تنہاندا
توبہ باہجوں ہوون کافر دوست ہک نباسے
سنو حقیقت جس دم یوسف پیؤ نوں خواب سنائی
تشکل ہوتا کر بھیس انہاں دی آن فساد مچایا

نہ کوئی ساتوں پکڑن جالا نہ کجھ خوف تساںنوں
ہیں ہاں جبرائیل تسانوں بھیجیا رب گرامی
قہر الاہوں قوم کفاراں تخم اُٹھایا جاسی
رحمت کنوں خداوند عالم جلدی حکم سنایا
حضرت ابراہیم نبی دے گھر وچہ آن بٹھایا
کافر پیٹے حویلی ڈھاہن خبر نہ لگی کائی
داخل کرو جہنم اندر قوم کفار تمامی
پتھر ہاتے ڈولن دتا موودھا کر اُلٹایا
قہر الاہوں داخل کیتی وچہ جہنم ناراں
کافر عورت لوط نبی دی گئی انہاندے نالے
دوزخ اندر لے گئی اسنوں جب کفاراں والی
رب نے اُس دا گلہ نہ کیتا راضی رہیا مدامی
جو کجھ بات انہاں کتھیں گذری ذکر نہ کیتا کوئی
جس دے پاروں وگنہارے بچن جہنم ناروں
حال یعقوبؑ یوسف دا جس نے ظاہر آکھ سنایا
ایہہ دو تابعداری پاروں بچیاں قہر الاہوں
ہک وہیل اسخار زباروں خبر کتاب لیاندی
والی دو جا نفتان دوہاندی زلفاں ہاں پیاری
شان برابر نبی تمامی خالق دی سرکاروں
یوسفؑ بنیامینؑ او جاگر مشرق مغرب تائیں
گلہ انہاں دا جو کوئی کرسی کافر ہو کر مردا
آکھ انہانوں تائب ہوون جاوے کفر لاندا
رافضی جیونکر کافر ہوئے دوست بن علی دے
فرصت پا کر بھی ابلیسے ڈاڈھی قوت لائی
کرن دا ہمت جلدی اُپر اس نے بال بنایا

آکھیس قصاں پیارا یوسف اپنے دلوں سچھاتا
پیارا یعقوب نبی دے پاروں کردا شوخ دلیری
آخر سُنکر سبھناں بھایاں وہ گل پیو تیراندی
آکھن کیا یعقوبؑ نبی نوں عقل نہ دیندی یاری
ہدتاں اس دیکولوں یوسف جدا نہ کیتا جاوے
جانن نہیں پیارا دلبر جس دا دور رکھیوے
جانن نہیں جُدائی کولوں رونا بالن بلسی
اکھی دا عقل ہوئی تقدیروں اس قیاس نہ آیا
جیکر راس قیاس ہمیشہ ہر دل اندر آوے
بھی راہ مارن کارن شیطان دل وچہ اثر کریندا
مکر شرارت گلہ یوسف دا کیتوس پاس بھراواں
مکر شیطانی سگئے نہ جانے جانے خالق سائیں
جس گلیوں کوئی مرد الٹووے اوسے گلی لنگھاوے
راگ تماشے شوق جنہاں نوں دیندا تنہاں لیری
کہن فقیر حقیقت اس دی نکتہ عارف جانے
پنجتن پاک بھی چوہاں اماماں راگ حرام بنایا
پیر جیلانی خبر دتیوں غنیہ وچہ فرماوے
تیراں اتے سٹھ فقیہاں راگ حرام سُنایا
رمز حقائق کنز دقائق حکم قرآن لیاوے
ہور گلی ہک حاصل ہوئی راگیاں نوں شیطانوں
ودھے کافر وڈے کافر جو ایہ بات الاون
پیر صاحب ہور نبی بھی لکھیا کل اصحاب اماماں
ہے خنزیر شراب برابر جس نوں مزہ چکھاوے
اک کہندے کیا عیب اس اندر سید زادے پیندے
عن طریقی فھو لیس الی حضرت حکم سُنایا

اپنے دلوں لتاں توں اُس نے مثل غلاماں جاتا
بابل جایاں بھایاں اُتے رکھدا نظر اچیری
آن رلاں وچ وڈی جدائی پیگئی دُکھ کوہاندی
پیار محبت یوسف باہجوں سب اولاد وساری
تاں تک طرف اساڈی ساتوں نہیں محبت آوے
بھاویں آبحیات پلائے کدی نہ راضی تھیوے
جاسی شور آسماناں تائیں کون البنہ جھلسی
تا یوسف دے قتل کرن نوں قبضے ہتھ رکھایا
کس طرفے تقدیر ربانی قدم مبارک پاوے
باہجھ ہدایت اس دے کروں یاری عقل نہ دیندا
سبھناں قتل تیاری کیتی سنکر سخن کرڑاوال
میں بھی کجھ وڈا ذکر سناواں یار پیاریاں تائیں
جس کھانے پر راضی کوئی زہر سپوچھ پاوے
کون حرام بناوے اسنوں جیو نکر نیت پیری
وحدت منزل پاس قوالاں کیا جانن حلوائے
پنجتن کارن فقر تنہاندے پاک حلال بنایا
شرح عقائد شرح کیدانی فتوی کفر سناوے
نبی محمدؐ امت وچوں سب نوں دور کرایا
رب رسولوں منکر کافر جو انکار سناوے
راگ حرام ہے نسل حراماں بولن سخن زباناں
کرو قیاس جو ایہ بدذاتی اوہ کس طرف لیاون
اوہ نمرودوں وڈا کوئی ایسیاں کرے کلاماں
کیہڑی چیز حرام اس اندر اہناں جو اب سکھاوے
سید آکھن نا شرابوں اسیں نہیں پکڑ لیندے
میری آل نہیں جس مردوں باہر قدم ٹکایا

ہکناں نوں دل اندر پاوے چاوڑ داتاں والی	بہتے لوگ تکبر کرکے دینوں جاون خالی

مَنْ خَرَجَ مِنْ مَخْرَجِ الْبَوْلَيْنِ مَرَّتَيْنِ فَكَيْفَ تَكَبَّرَ

یعنی دو بولاں دے راہوں جو کوئی باہر آیا	کیونکہ رہا تکبر اس نوں پاک نبی فرمایا
نبی کہیا جو کرے تکبر رکھ والظر اُچیری	نہ اوہ جنت داخل ہوسی نہیں شفاعت میری
ہکناں شیطان گلی وکھالی توں فرزند نبی دا	چاوڑ ذات نمازوں تارک بدعت شرک عقیدہ
کھلیاں سجدے پیے قدماں نوں وچ نماز نبی نوں	موم ہووے سب بدن مبارک ہڈا خوف علی نوں
آکھو اپنی کار لگن جد فوجاں ڈیرے ہوون	حضرت شیر علی کرم اللہ نیت نماز کھاون
شرم نہ کرلے ولادا انہاں دی سنکر جال وہاندا	ایہہ بھی مکر شیطان سکھائے دل بیخوف جہاندا
آکھن حکم شریعت نازل ہو کاں امتیاں نوں	نافرمانی امت کولوں کجھ نہیں خوف اسانوں
نہیں سوال علی کرم اللہ کیتا وچ عمرو دے	ہن فقیراں ایہ بنایا علی گدا نت کردے
اسد اللہ حیدر نوں جانن آٹا منگن والا	ایس عقل دے والے کافر سمجھن جا منہ کالا
تریہہ فاقے یکبار آپہنچے حسنؓ حسینؓ علی نوں	آٹا منگن والا آکھن حضرت شیر علی نوں
تندرستاں نوں منگ کھاون منع انہاں فرمایا	دل مردوداں ساریاں انہاں دی اپنی کسب بنایا
سیداں نوں کجھ غیرت نہ ہووے بن خبر انہاں دی	اپنے وانگ بنائی جہناں جد شریف جہاندی
ایہ شیطانی مکر تمامی جاہل فقیر بنایا	ننگے فرج شرع لکھیں منکر ولیاں غلبہ پایا
ہکناں تائیں شرک سکھاوے قبریں سجدے کردے	دلوں پیار کرن ولیاں دا کافر ہو کر مردے
اُٹھدے بہندے نام بزرگاں ورد وظیفے جاری	یاد نہ رہی توحید نبی دی مت شیطاناں ماری
جو کوئی منع قرآنوں دسے شیطان سبق سکھاندا	اس دے کول نہ بہنا جائز منکر ایہ ولیاں دا
اُس دی بات قبول نہ کوئی ہوسیں ورایا نوں	حکمت نال ہزاراں منکر کرے حدیث قرآنوں
چوری کرنے والیاں تائیں رب دا قہر کھلاندا	جو کوئی منع انہاں توں کرسی خوب جواب سکھاندا
مر گئے جان تلی پر دھر کے عاجز چور لیاوے	سن کر ہسن آکھن چوری کون حرام بناوے
پورے کافر پورے کافر منکر ہوسے قرآنوں	توبہ کرن نال ولیاں دے رج نہیں نال ورایانوں
ہکناں پاسوں تیتاں سماں ٹکروں شرک کماوے	وڈے وڈیرے جس نے چھوڑے مال اولاد نہ پاوے
ہکناں سخیاں دے دل پاوے کبر سخاوت والا	چاوڑ فخروں مال وکھاون پہچاون منہ کالا
ہکناں زرداراں سرداراں شوخی سبق پڑھاوے	موجاں کر لوکی نے جانا دنیا پھیر نہ آوے

دن دن نافرمانی پکڑن رب سول بھلاون
معضیاں ملاں نوکاں تائیں غصہ ضد سکھاندا
حاکم نے سرداراں تائیں دنیا کرے پیاری
ہکناں تائیں دل وچ شیطاں مکر کنوں سمجھایا
نہ اعتبار قرآنوں پکڑن نہ اعتبار نبی دا
کل مکراں وچ دشمن ظالم کسب کمال کھاوے
مکر شیطانی معلم ہوندا جیکر عقل قیاسوں
عبدالستارا حافظ ناصر جس پر کرم کریندا
ہیں کہ بات سناواں تینوں حضرت موسے والی
ترک زکوٰۃ تاں لین ہیا جاں کافر دوزخ جاون
یا دل حرصوں طمع ولاں تیں سچ نہ آکھیا جاندا
رشوت کھاون عدل چھپاون لین عذاب خواری
جو ہوسی سو دیکھیا جاسی اگوں کوئی نہ آیا
پھردوں بے پرواہی رکھن سخت خراب عقیدہ
جس وچ دانشمنداں تائیں عقل قیاس نہ آوے
کویں خطائی ثابت ہوئی حضرت آدم پاسوں
ہر منزل وچ اس دے گھر نوں چور نہ لگن دیندا
جیونکر وچ تفسیر یوسفدے کہیا امام غزالیؒ

بیان ملاقات حضرت موسے و ابلیس

ہکدن حضرت موسیٰ تائیں شیطاں حاضر آیا
ادب زیادہ کرکے شیطان نرم کلام سناوے
زوروں مارے میرے تائیں قدرت نہیں کسینوں
حضرت آکھیا عمل صفائی ساتوں حال سنائیں
حسد نہ کرنے جیہڑا بچائے رحمت دلوں بھلائے
معنے حسد جے رب کسیدا عزت شان بناوے
اپنی مرضی نال الٰہی عزت منصب دیندا
آدم نوں رب عزت بخشی ہیں اوہ بار نہ بھائی
مرضی رب دی آدم تائیں دتا شان اُجالا
یا موسے اس بات میری نوں سار نہ چھوڑیں
حسد جو کردا سڑسڑ مردا اپنا آپ وچھاندا
اس دے دفتر اندر نیکی باقی رہے نہ کائی
شیطاں آکھیا جنوں حاکم اپنے پاس بلاوے
دوجا حسد بچاون موسے اپنا بدن بچائیں
قتل کرن اس دشمن تائیں عاصیا نبی اُٹھایا
یا نبی اللہ دور نساڈا ایتھے پیش نہ جاوے
جس نوں حاصل عمل صفائی اوہ کوئی مارے میتوں
تاں پھر شیطان دسن لگا نبی اللہ دے تائیں
ایہ نکے عمل برابر ہوون عین صفائی پاوے
کبر دل اس وادکھ نہ کریئے ربوں حسد نہ بھاوے
رب دا امر نہ بھانا اسنوں جو کوئی دکھ کریندا
کینہ کرکے مرے نہ ایتھیں رحمت پاک ربانی
میری مرضی میرے تائیں کیتا پکڑ امر نہ کیتا
جیونکر خاوند راضی ہتھے اس دا امر نہ موڑیں
نیکیاں اس دیاں سڑ جل جاون پاک نبی فرماندا
جیونکر لکڑ منڈی اندر نہ آتش پھوک بجھائی
اوہ کوئی بجھسی جو کوئی اس دی خدمت اندر آوے
گوشے وچ بیگانی عورت اس دے کول نہ جائیں

وو ہووَن تا تیجا ساتھی ہیں بھی نسا تھ کریندا
بخت بلند جنہاں دے ہووَن اللہ دلوں پیاری
یاد رکھیں ایہہ باتاں مُرے نہ ننگھیں اُس ہوں
تیجا رہ نہ دلوں کھُلاویں سخن مقبول ربانا
سیاں کولوں تاک دوزخ بھاہیں نار الّٰہیے بلسن
والوں بہت باریکی اُس دی ایدھر اودھر ڈولے
پنجسو سالاں رستہ دوزخ آوے کڑک آوازہ
خویشاں خویش پیارے بھلسن پیو بھیناں بھائی
یا موسیٰ اوہ وقت ہمیشہ دل وچ یاد جنہاں نوں
نیک نصیحت سُن حضرت نوں لگی بہت پیاری
اج ہن میریا یا تاں سنیا شوقوں نبی سچا وال
جبرائیل آوازہ کیتا ختم نصیحت ہوئی
دُور کیتا ابلیس نوں موسے رب الشکر الایا
عقل قیاسوں لُوچ کوئی دعویٰ فخر کریندا
ابلیسے نوں اپنی عقلوں لعنت حاصل ہوئی
صرف ہدایت رحمت ربدی موسے نبی بچایا
علموں عملوں فخر نہ کرسے زہد عبادت والا
زہد عبادت خوبی اُپر کرے جو فخر درازی
ہیں اک ہور ولی دا تینوں تھوڑا ذکر سناواں
کیتے ہمیشہ جیکر شیطان حاضر رہتے ہینوں
ایڈا عالم فاضل ہو کر نہ ترھے ہوش سنبھالی
بیخوفی وچ کرے قیاسوں خوبی دانش یاروں
گذر گئے ونہہ سال اس حالوں اوہی ذکر لیایا
اچن چیت دیواروں باہر جد اس شکل وکھائی
شیطاں آکھیا خوف نہ کرتوں میں ابلیس نکارا

جنت کِت حیلے پاک گناہوں میں نہیں جاون دیندا
اوہ کوئی بیچ کر جاون میتھیں لیکر جان پیاری
عین صفائی حاصل ہوسی خالق دی درگاہوں
یاد رکھیں پُل دوزخ والی جس تے اُتوں جانا
آتش نار ہوسی پُل جس پر چڑھ کے بندے جلسن
مار چڑھاون اسدے اوپر ڈردا کوئی نہ بولے
نیکاں کارن اُس دن کھُلے رحمت دا دروازہ
سخت اندھیرا رستہ ہوسی پیش نہ جاوے کائی
خوف لاہوں عین صفائی ہوگ نصیب تنہاں نوں
نال محبت پھر شیطانے عمر دلیل گذاری
غلطی بات سکھا کر اُسنوں کافر کرکے جاواں
ہُن کوئی سُننے لائق اس دا باقی سخن نہ کوئی
یارب تیری مدد باہجوں بچنا مشکل آیا
جس پر حافظ رب ہووے یاری عقل نہ دیندا
عابد عالم کون زیادہ اُس تے نالوں کوئی
نہیں تاں چور لگا جد اُسنوں کوئی قیاس نہ آیا
اُس بازی وچ ابلیسے نوں پیا اپٹھا چالا
عرشوں جھڑ کے جہنم جاوے جیونکر عارف بازی
دانش علم عبادت والا ولی کمال سچا وال
تاں میں پچھاں اسدے کولوں ایہہ کی ہو گیا تینوں
چھ لکھ سال عبادت اپنی توں کس عقلوں خالی
مخرول اُس پر غیرت ہوئی خالقدی سرکاروں
ہک دیہاڑے یار محرابوں شیطاں باہر آیا
ڈر کر نٹھا ولی مسیتوں اتنی دہشت آئی
آیا کرن زیارت تیری عاجز اوگنہارا

وین نساڈا ایس کھٹن نوں کتنی واری دھانا
مینوں غالب ہون نہ دیندی دھن عبادت تیری
دل بیخوف ولی دا ہو یادوں بیٹھے رکھے
آکھیوس جتنی عمر نساڈی وچہ عبادت ہوئی
میں ہک الفت پاروں تینوں چنگی بات سناواں
نساں جوڑ کر عبادت اندر اتنی عمر گذاری
ہکدن کر کجھ خوشی دلے دی پکڑ نصیحت میری
کرلے سودا ایس بازاروں آخر توں مرجانا
بعد گناہوں تائب ہوویں ذکردوں عمر گذاریں
سنکر بات ولیدے دل نوں لگی بہت پیاری
چکھیا مزہ شراب زناداں زہد نہ رہیا کوئی
کہنداسی کیوں عالم ہو کر شیطاں ہدو نچایا
حاضر موت نہ جانی آکھے توبہ پھیر کریساں
ہک گنڈھ فرق ہووے جس تائیں جنت نیڑے جاوے
ہک گنڈھ رہیا جہنم پینڈا قہروں نیڑے آیا
دو ڈلیسے سالاں عمر پیاری اندر ذکر وہائی
پچھے توبہ کرساں جو کوئی جان گناہ کریندا
بیخبری وچہ کفروں شرکوں جو بد عمل کمائے
لعنت سن کر مجلس اندر توبہ کہن زباناں
توبہ کر کر لنگھ جاون شیطان خوف اٹھایا

مکر میرا کجھ اثر نہ پاوے توں مقبول بانا
سنکر ایہ گل اوس ولی نوں ہوگئی بہت دلیری
وانگ شکاری دشمن ظالم پکڑن لگا دل کے
اتنی عمر نساڈی باقی اس وچہ شک نہ کوئی
نہیں تاں مینوں غرض نہ کائی ظالم فریب بنانواں
کدی نصیب ہوئی نساں نوں دنیا لذت پیاری
ذکر عبادت کارن تینوں پچھے عمر بہتیری
توبہ دا دروازہ کھلا وعدہ سچ ربانا
سرقربان کریں راہ مولا دفتر عمل سوادیں
ملی حرص دیوانہ کیتا جسر نہ اجل بچاری
راتیں مرکے کافر ہوکے صبح نصیب ہوئی
غیرت ربدی کافر کرکے اوسے ساتھ رلایا
نہیں پتہ جو ایسے راتیں جان پیاری دیساں
بات مخالف غیرت ربدی دوزخ پکڑ چلاوے
ہک باتوں رب جنت بخشے پاک نبی فرمایا
گیا جہانوں باہجہ ایماناں پلے خرچ نہ کائی
توبہ سے دل خالق اسنوں مول نہ آدن دیندا
پاک ہووے سب دفتر عملاں جے توبہ دل آسدے
ہر بریاں حکے نہ موڑن خالی نور ایمانا نوں
سنو حقیقت حال یوسفؑ اجدوں پھیرا داں پایا

بیان ارادہ برادراں برائے قتل یوسفؑ

ابن عباسؓ کہیا سب بھایاں غصیوں بھاہیں بلیاں
غصہ کرکے کرن کلاماں سارے دیر سیانے
جاں تک بابل کولوں یوسف دور نہ کیتا جاوے

شیطاں عمل خطائی کارن آن دکھایاں گلیاں
دل منجیر ہر کر آکھن ویکھو رب دے بھانے
عظمت برکت پیو دی طرفوں سانوں ہتھ نہ آوے

کرکے باتاں یوسف کارن قتل ارادہ کریا
بسھ تاں صاحبزادیاں چوں ہرگز کوئی نہ ڈریا

پناہ خداوی اُس دن شیطان اتنا زور لگایا
جویں قابیلے کولوں پیارا بھائی قتل کرایا

دل یوسف دے بھایاں کارن بھریا شوق پیاروں
دل بھایاں دا بھریا غضبوں جھوٹ شکایت یاروں

کردیخیال جے بھایاں طرفوں ایہ گل حاصل ہوئی
قسم خداوی مولا باہجوں محرم یار نہ کوئی

اس گل اندر حکمت آہی مت کوئی گلہ سنائے
عیر خیال دلے وچ کرکے دین ایمان ونجاوے

عظمت منصب کارن بھایاں بھی کجھ قصدا ٹھایا
امروں باہر نال قیاساں کسے نہ مطلب پایا

بیان آنہا کہ بر قیاس خود محروم ماندند

ابن عباس کیہا تھے شخصاں دل قیاس نکالی
دل دا مطلب کسے نہ پایا رہے مراودوں خالی

ملک حکومت شاہی در جے جدوں سکندر پائے
عمر دراز حیاتی کارن اس خیال دوڑائے

خوش تدبیر نکالی اس نے عمر ودھاون والی
سفر مصیبت جالی اس نے گیا مرادوں خالی

ڈھونڈن گیا پیالہ پیون آب حیاتے والا
امر مقدر اس دے تائیں بھیجیا اجل پیالہ

لیکر فوجاں مال خزانے سفر کمال اُٹھایا
غیرت رب دی خضر نبی نوں آب حیات پلایا

پیون کارن کرکر جالے زور سکندر لاوے
بجلی دے چمکارے وانگوں ہتھاں ہیٹھ نہ آوے

امر ہویا کجھ ملے نہ وافر عقل فکر تدبیروں
توں کی جاتا ہیں ملک نوایا نہ جاتا تقدیروں

نال حکومت لیکر ناہیں شکر صبر جنہاں نوں
رب فرمایا صبر پیالہ دیسی قبر تنہاں نوں

اس تدبیر سکندر خالی گھر تقدیر لیاندا
پیگئے خضر الیاس پیغمبر نہیں سی فضل تنہاندا

دو جا کر تدبیراں ہویا ابو جہل دیوانہ
دلوں قیاس بنایا اس نے ہیں سردار گھرانہ

سچ قرآن جے اپنی طرفوں نازل رب کریندا
میرے باہجوں کس دے اوپر نازل کیتا جاندا

عزت مینوں چاہیں بن کسنوں لائق ایہہ سرداری
دوجا نال محمدؐ کیتی تابع خلقت ساری

غیرت پکڑیا اس تقدیروں قہر کیتا رب عالی
کافر ہو کر گیا جہانوں دین ایمانوں خالی

معجزے ویکھ دیوانہ عقلوں جادو رہیا بناندا
جویں حدیثاں نویاں آکھن ٹولہ بدعتیاں دا

نام نبی دا سُن ہتھ چُمّن اکھیں اُپر لاون
جس دم پڑھو حدیث نبی دی لٹھ اٹھ مارن آون

سچا نبی تنہاں نوں ملسی سچ یقین جنہاں دا
کلمہ نور منافق تائیں سنگھوں تلے نہ جاندا

نافرمان سداون مومن اپنے ذہن قیاسوں
مومن کافر کس نوں آکھن سچ حدیثاں پاسوں

تیجی بات قیاس یوسف دے دل دے اندر آئی — کسدی حاجت کیا ڈرنیوں جس دے مَتّے بھائی
اوس قیاسوں نبی اللہ دا رہیسا مراد وں خالی — سخت مصیبت بھایاں طرفوں غیرت پاک وکھالی
انہاں بھراواں پاسوں ربّ گھر تھیں دور کرایا — جتھے ماپیو بھین نہ بھائی او تھے تخت بٹھائیا
اول بھایاں کولوں اس نوں ہر قیاس چکھایا — جد کوئی رہیا نہ مدد دالا رحمت رنگ وکھایا
ہر قیاسوں نبیاں اُپر بدلی نظر بھراواں — بین تُوں کون کی ذات اساڈی شوقی شان جگاواں

بیان پرسیدن برادران حال خواب از یوسف

کرن روایت جد دل بھراواں جوش دلا وچہ آیا — اول حضرت یوسف تائیں بہت پیار وکھایا
پچھن لگے یوسف کولوں عالی ذات سیانے — کیا کجھ تساں بشارت ڈٹھی یا مقبول ربانے
چپ ہو باشن باتاں یوسف ہن کیہ عذر سناواں — پیو دی نا فرمانی ہوسی جے کر خواب سناواں
نا دساں تاں ویر پیارے کرسن ترک پیاروں — ہو گئی فساد پیو ندی اندر نا فرمانی یاروں
جے کجھ جھوٹ کلام سناواں آوے غضب ربانا — کر کے قیاس دلیلاں یوسف خوف دلیہ وچہ دہانا
ویہ ہوئی تاں سمجھاں بھایاں ایہ فرمان سمجھایا — دس طفیل یعقوب نبی دے بہت پیار رہایا
دس طفیل خلیل نبی دی بھی اسحٰق پیارے — نہیں تاں ساڈا زور نہ کوئی آکھن لگے سارے
پیو دادے پڑدادے کولوں خوف دلیہ وچہ آیا — خواب حوالہ قدرت والا یوسف کھول سنایا
سن کر خواب بھراواں تائیں خفگی پیدا ہوئی — ہرگز وچہ شوقی اندر شک نہ رہ گیا کوئی
ہے افسوس بیان سنایا الفت رکھن یاروں — اٹھ قتل تیاری ہوئی کر گئے ترک پیاروں
یوسف دے دل بھراواں آہی ... چھانڈ — او تے طرفوں ملی جدائی گئی بہشت دلاں دی
یوسف دے دل چا و بھایاں ختم انہاں لاڈ کرلیا — بھایاں کہیا حلال کرلیساں جنت کر حال ہر لیساں
اوہ یوسف دیاں پیار رہا اساں دل دے اندر رہیا — بہت ولاندیاں کیتیاں اساں بھراں اندر گیا
جو بولے اوہ بھایاں کیتا یوسف خبر نہ کوئی — آکھ حقیقت عبدالستارا جویں کہانی ہوئی

بیان مشورہ کردن برادران برائے قتل یوسف

سن کر خواب یوسف دے کولوں جو اچیرا دسارے — بیٹھے بھر روبیل نبی دے رب دے خاص پیارے
دار و داری بہت کلاماں آپو آپ سنایاں — جو تھیں بیراں سے تقریراں بھر بھر دل وچہ آیاں

ہک دو جینوں بچین لگے کیا تدبیر کچیوے
سب کوئی وعدہ کر کے پکا سچی قسم اٹھاوے
تا ہر اک نے ہک دو جے تائیں بولیا عہد سچاواں
کر منظور یہ آکھن لگے ویلا ہتھ نہ آوے
یوسف تے یعقوب نبی نوں جیہوں خبر نہ کائی
خدمت اندر پیش تمامی ادبوں ہوئے سلامی
وچ تفسیر مبارک اپنی کہے امام غزالی
یا سرور سر تاج اساڈے یا مقبول سچاواں
یوسف کارن ساڈے اُپر کجھ اعتبار نہ تینوں
دلوں بجانوں اوسے کارن اسیں پیار کریندے
نا لک لا تامنا بولن جیوں کر خبر قرآنوں
وافر سخن کراں وچ خدمت کیا مقدور اسانوں
درد مائی دے روندا یوسف رہندا منہ کرمانے
امر کرو تاں ساتھ اساڈے یوسف کھیڈن جاوے
بھلا یوسف دا بھاوے سانوں پاک محبوب حقانی
وار و وار یعقوب نبی نوں سبھناں پیار جتایا
جد فرزنداں حضرت تائیں دلوں عرض سنائی
ڈٹھے سن بگھیاڑ یوسف نے خواب اندر اک واری
تھر تھر کنبیا نبی اللہ دا راوی ذکر لیا ندا
سوہنی صورت پاک نبی دی زردی رنگ وٹایا
چھم چھم دردوں ہنجوں برسن بات نہ کیتی جاوے
بھی تفسیر مبارک اندر کہیا امام غزالی
پردہ دور کیتا رب عالم کھلا گھنڈ نورانی
شکل ڈٹھی بگھیاڑاں وانگوں باطن وچ بتراندی
دیکھ حوالہ باطن والا رتاں نبی ربانا ں

اوڑک ایہ گل پکی ہوئی یوسف قتل کریوے
مت کوئی قتل یوسف دے کولوں خوف ولوچہ کھاوے
جت کت حال یوسف دیکولوں تینوں فرق نہ پاواں
جاں تک یوسف جنگل اندر نال نہ ساڈے جاوے
آ گئے پاس یعقوب نبی دے رل یوسف دے بھائی
پیر محباں متقیاں دا عالی ذات گرامی
جیونکر پیش نبی دے سبھناں نرم کلام نکالی
عرض کراں ہک خدمت اندر جے منظوری پاواں
جے اسیں اسنوں دشمن جاتا دوست جاناں کیہنوں
یوسف نوں تسیں نال ساڈے کیوں نہیں جاون دیندے
کیوں نہیں دخل اعتبار تساں نوں آکھن نرم زبانوں
اساں پیارا یوسف سوہنا جویں پیار تساں نوں
ماواں باجھ یتیم نمانے رہندے درد رنجانے
دل تھیں درد خیال بھلاوے کھیڈ دے من پرچاوے
اِنَّا لَہٗ لَنَاصِحُوْنَ سب کرن اقرار زبانی
ایس پیاروں حضرت تائیں کجھ اعتبار نہ آیا
ہو کر چپ جواب نہ کیتا ڈاہڈی دہشت آئی
پے گیا فکر یعقوب نبی نوں رو کر بات چتاری
موتوں سخت جدائی جانن سچ پیار جنہاں دا
درد فراقوں زہر پیالہ پیون کارن آئیا
جس پر ڈھکن چور حضوروں کویں یعقوب بچاوے
جد فرزند یعقوب نبی نوں ہوئے آن سوالی
کیا اس ویلے عجب تماشہ ڈٹھا سر حقانی
ظاہر کر کے رب وکھائی نیت عمل تنہاندی
مشکل ہو گیا بولن اس نوں کتنا وقت وہانا

آخر لوں پیغمبر ربدا رو کر بات سناندا
کیونکر کھیاں جنگل اندر دلبر یار پیارا
کھیڈن غفلت پوے تسانوں جا کر وچ اجاڑاں
بکرین زوروں کھاون اس نوں خبر نہ ملے تسانوں
انتم عنہ غافلون جیویں وچ قرآنے آیا
آکھیا پھیر اوہ بات تساڈی اسیں قبول کرساں
خیر خواہی وچ یوسف کارن تسیں کھندے اقراری
ہنیں سچی خیر اساں بگھیاڑاں جد کوئی عذر سناسی
حال مناسب کرن روایت راوی خبر لیایا
ہیں ہاں رب قدیر تساڈا دیہو جواب زباں نوں
بلی بلی جد بول پکارے حکم ہویا سبھناں نوں
حاضر سن کر حکم ربانا سجدہ جدوں کیتو نے
جیونکر حاضر واحد واحد کہندے تسیں اسانوں
مت کوئی بھلکے سانوں اساڈے ہور شریک بناوے
اوہ کوئی رحمت آس نہ رکھے اسیں نہ رحمت کرساں
مت کوئی آکھے خبر نہ ہیں نوں کوڑا عذر لیاوے
وعدہ یاد کراون والے ملسن نبی تساں نوں
اس کارن سب قوماں اُپر بھیجے نبی الٰہی
بہتیاں قوماں نبیاں اُپر سچ ایمان لیاندا
گنگا سر دیوی پوجن بعضے پوجن قبراں
حکم ہویا کل نبیاں تائیں دیو پیغام تنہاں نوں
ایسے کارن اندر کتاباں پاک جناب دوں آیاں
جس پر غلطی ثابت ہوسی اس پہلے اقراروں
ردوں عذر قبول نہ ہوسن وچہ دربار گرامی
جویں اولاد یعقوب نبی دی ہتھیں ہتھی مول نہ ہوئی
اپنے ہتھیں زہر پیالہ مول نہ پیندا جاندا
جے نقصان ہووے کجھ ظاہر پیش نہ جاوے چارا
پچھے رہے اکیلا یوسف وس پئے بگھیاڑاں
اوس تساڈی غفلت یاروں ملن عذاب سانوں
عذر جو انہاں بنانا ہیسی اول آکھ سنایا
منت زاری قسماں اُپر کجھ اعتبار نہ دھرساں
جے بدخواہی ظاہر ہوسی بنسی سخت لاچاری
خاص اساڈا مجرم ہوسی کدے نہ چھوڑیا جاسی
جدوں الست بربکم ربے روحاں نوں فرمایا
سارے آکھن توں رب ساڈا انبیاں دیوں زباناں
سب توحید قبولو حاضر سجدہ کرو اسانوں
بات سنو دل حاضر کر کے خالق حکم دتو نے
دنیا اندر واحد جانن ہوسی فرض تساں نوں
ساڈے باہجوں ہور کسے نوں رب دوگانا بناوے
شرک کماون والے تائیں دائم دوزخ دھرساں
جا کے عالم فانی اندر ساڈا امر بھلاوے
جو منظور تنہاں نوں رکھسی سو منظور اسانوں
راہ فرماں یاد کراون بات جو گزری آہی
بہتیاں قوماں منکر ہویاں بر الغیب جنہاں ندا
کوئی نہ فکر عبدالستارا اندر دوزخ ایسی خبر انہاں
بھلکے رو کر عذر نہ لیاون نہیں آئی خبر اسانوں
جنت دوزخ قبر قیامت خبراں خدا دیاں سنایاں
اوسے وقت لگن ہتھکڑیاں اسنوں دوزخ ناروں
خود اقراری ہو کر جس نے کیتی نمک حرامی
بچ کر اوس عبدالستارا وچوں مول نہ جاسی کوئی

ایسے کارن فرزنداں نوں منع یعقوب کریندا
باطن حال جویں فرزنداں رہنے غیب جتنایا
خاصہ غیب خدا نوں ورثہ ہر ویلے ہر جائیں
زندیاں نبیاں ولیاں جتنا چاہے غیب جتاوے
فوت ہویاں نبیاں ولیاں نوں نہیوں خبر کائی
زندے بیشک پاس خدا دے جنت اندر سوئی
سُنے پکاراں دلبریاں جانے صفت خداوندوالی
ولیاں نوں جویں کشف کرامت عظمت فضل ربانا
کتنے حال چھپائے خلقوں مومن اہل شعوروں
جویں کینوں دشمن کوئی بہت پیار کریندا
یا کسے کارن دشمن حاسد کھانا عجب لیاوے
دوست دشمن رنج یا راضی نظروں معلم تھیوے
خبر نہیں جیوانال تائیں جد کوئی پکڑیا جاوے
وَلَقَدْ کَرَّمْنَا بندے پر فضل ہویا رحمانوں
نور الہی یعقوبے نوں پتراں حال جتنایا
سن کر صاحبزادے حاضر پیش حبیب حقانی
کیوں بابل اسیں یوسف تائیں باہر رو چھوڑیساں
کون درندہ کس نوں طاقت اسنوں کھاون آوے
مت جانوں نہیں یوسف کارن نہیں پیار اسانوں
جیسے یوسف بھائی وچ بیٹے پیارا دلبر جانی
نبش تماشہ ویکھ پیارا خوشی زیادہ پاوے

مت بھگھیاڑ یوسفنوں کھاون ایہ نہیں جاون دیندا
جیونکر حال یوسف دا ہوسی پتہ یعقوب نہ پایا
نہیں شریک بنایا ربّ کسے پیارے تائیں
تاں کجھ باطن خبر رکھن جد اوہ پردہ پاوے
لوگ انہاں نوں گھریں پکارن قدر قرآن بنائی
سُنن پکاراں مدد پہنچن باجھوں امر نہ کوئی
جو ایہ صفت انہانوں سونپن مرن ایمانوں خالی
عاماں عقل قیاس کرامت سن توں یار سجانا
دل وچ غیب جتاون کارن جانن ہووے نوروں
نہیوں ظن یوسے اس تائیں ایہ کوئی دہوکا دیندا
عقل وسیلہ آکھے اسنوں مت ایہ زہر کھلاوے
ایہ کرامت عاماں بخشی کیا تعریف کچیوے
گھاہ دیسی یا ذبح کریسی اسنوں عقل نہ آوے
جیکر اہروں منکر ہوسی برا حرام جیوانوں
فرزنداں دیاں باتاں سنکر صاف جواب سنایا
بہت نہایت نرمی اندر کرن سوال زبانی
دل وا بند پیارا بھائی کویں مرلون دیساں
کر نقصان اساڈے کولوں کویں سلامت جاوے
ہر دل بہت پیارا یوسف جویں پیار تساں نوں
اوسطے اپنا لہو ویٹاں جان کراں قربانی
مگراں ریچھ اساڈے ولنوں جیکر یوسف جاوے

خوب رکھاں نگہبانی اسدی فرق نہ کرساں کوئی
وَاِنَّا لَهٗ لَحٰفِظُوْنَ جیونکر خبر قرآنوں آئی
تاں خبر کیہا یعقوب پیغمبر ساڈے وس نہ کائی
دل ساڈا منظور نہ کردا یوسف کنوں جدائی

بیان آمدن برادران پیش یوسف ع

ال پھر پاس یوسف دے آئے رَل مِل بھائی سارے
ساتھ اساڈے جنگل اندر جیتوں کھیڈن جاویں
سن کر باتاں یوسف تائیں شوق دے وچ آیا
ادب سلام زیادہ کر کے پیش حبیب غفار دے
یا سردار حبیب ربانا دوست یار […] یقینی
یا سید اک خدمت اندر اوہلی عرض سناواں
شوقوں خود توں عرض سناوے تھیوں آج زبانی
سنکر بات یعقوب نبی نوں چھم چھم انسو آیاں
باغ آرام خوشی دے وچوں جاون لگا مالی
بجلی وانگ کٹاری تن نوں چیرک وڑیا وچ سینے
تیغ ہجر دی کیتا سارے پاروں عقل ٹکر دے
کھیڈن جاواں ہر گھر آواں آکھے یار انجانا
چاہیں چاہیں یار پیارا ناز نیاز وکھاوے
کیہا اوہ وقت یعقوب نبی نوں آفت پیر دکھایا
یوسف نوں تقدیر اٹھایا نہیں جانا نہیں جانا
ہُنر تقدیر کنیں یعقوب دی عاجز جان نمانی
ہس ہس جانا جانا آکھے یوسف بابل تائیں
جے کر عقل قیاس ہمیشہ ہر گز ناکم ہووے
اوڑک باپ پیارے رو کر اتنی بات سنائی
اے یوسف توں سانوں جیہڑا […] عرض کریندا
پر ہوں اسیں قبول کریساں جو کجھ حکم ربانا
جس طرحت دل راضی ہووے جانا تیرا سنانا
آخر کیہا یعقوب نبی نے [illegible] فیر سکے ہو گئے تیاری

کہن لگے سن بات اساڈی اے محبوب پیارے
دیکھ تماشا تیر اندازی ہوجان خوشیاں یار دیں
امر اجازت منگوں کارن بابل کول سدھایا
عبدالستار ابابل اگے کہہ کر عرض گزارتی
سانوں رخصت سرکار اپنیاں [illegible] شوق تھیندی
سیدھی سرکار اجازت بخشے ہیں اج کھیڈن جاواں
کیہا جاسی کیا جنگل اندر پیار کریسن بھائی
ہُن کیا کہیے آپ پیارا [illegible] دیون جب ایاں
رو گلزاراں ہوندا کیسی بلبل العشق [illegible]
جس دم رخصت آکر منگی دلبر یار پیارے
عذر رہا او سے یعقوب نے [illegible] پیش سجن دلبر دے
خبر نہ کائی حال جدائی کی [illegible] ہو جانا
دیکھ دراز یعقوب ستاقی کہیاں محبوب پیارے
جو ہیں کیسے دی جان پیاری لیں [illegible] آیا
غم دیاں چھاواں ہیٹاں بیدل کیتا باپ [illegible]
جیوں نکر چھیلی کھل آوے [illegible] گیا پانی
رو رو باپ پیارا آکھے نہ جائیں [illegible]
کس طرح تقدیر الہی [illegible]
ساتھیں زور دھر گئے [illegible] یوسف [illegible] جدائی
ہو رکیسے یارو تینوں کون اجازت دیندا
جو ہیں پیارا راضی ہووے واجب [illegible] کرانا
دوست جو فرمان سناوے [illegible]
ایہہ گل سن کر [illegible] یوسف خوشیاں [illegible] گزاری

آکھ حقیقت درد فراقوں عاصی عبدالستارا	جویں یعقوب روانہ کیتا دلبر یار پیارا

بیان تیاری یوسف برائے شکار

وچہ تفسیر امام غزالی ابن عباس سوں لبیا
آکھیں جانی آہن تینوں ہتھیں آپ پہنائیے
گذر گئی او رات وصل دی خوشی مراداں والی
جیوں جیوں وقت جدائی والا نیڑے ہندا آوے
الٹ گئی شطرنج قلندی طالع بازی ہاری
روکے عجیب پوشاک یوسف نوں وتی آپے والے
نال محبت آکھیں سر پر بابا باپ پیارے
سر ہتھ پٹکا کمر دوالے پیریں جوڑا پایا
خوش رخسار گلنار حسن دی غیرت نال نکالی
ابرو سوہنے قوس قزح تھیں گھیرا گول وکھاون
صفت جمال کمال نورانی عیب قصوروں خالی
خال سیاہ رنگ سوہنیاں زلفاں کنڈل عجب بنایاں
سرور عالم صفت یوسف دی کرن بیان حضوروں
کجھی فرمایا تابعداری جو فرمان اٹھاسن
کیا تصویر یوسف دی لکھی کاتب قلم الاہوں
قدرت استاکاری رب دی کون بیان سناوے
حسن رسولاں شان رسولاں ذکر نہ کیتا جاندا
رہزن دشمن نبیاں پاروں جنت رحمت پاون
کیونکر عبدالستار ستارے صفت بیان تہاندا
سہو حقیقت یوسف کارن کیونکر ہوئی تیاری
خوشبو نالی محبت کر کے سر ہتھ پایا آکھیں
مہر ابراہیم نبی دا پایا بابا باپ پیارے

اٹھ فجرے یعقوب پیغمبر پانی گرم کرایا
خوشبو زلفاں لیل قدر نوں نال پیار لگائیے
جیندسیاں کیا رخصت ہوسی دتی صبح دکھالی
وانگ چراغ یعقوب نبی دا ہو سکدا جاوے
اجن جیت شکنجے اندر آ گئی جان پیاری
بدر منیر سلامی ہووے قرب زیارت بھالے
نور زیارت ویکھن کارن سورج جھاتی مارے
لکھ صلوات سلاماں ہوون جس مائی سنے جایا
ہو سلے جے ید بیضا وانگوں کیا چمکار وکھالی
پلکاں تیر محبت والے جگر دوں پار لنگھاون
شوقوں خوش تصویر نکالی قلم کاریگر والی
سر نذرانہ دھر کر حوراں کرن زیارت آیاں
ستر قدم دوالے راتیں چانن ہوندا نوروں
یوسف حسن برابر ہوسن جد جنت وچ جاسن
نال محبت ویکھن والے تھیون پاک گناہوں
شوقوں عقل دیوانہ ہو کر شاعر مغز کھپاوے
کرسی عرش جہاں دی طرفوں ادب کنوں شرماندا
نافرمانی کرن جو نبیاں دائم دوزخ جاون
جس وچہ ہوش نہ رہیا ٹکانے جبرائیل جہاں دا
دور و بابل پوری کیتا رنجھ ولے دی ساری
ایہ ملاقات پیاریاں والی ہتھ نہ آوے لکھیں
کر افسوس تیاری ویکھن ملک نورانی سارے

سر دستار اسحٰق نبی دی پٹکا عظمت عالی — اوہ چادر بن بن پوندی شیث پیغمبر والی
پیراہن جوڑا عجب سہایا وسیں یار گرامی — پہن لباس یعقوب نبی نوں ہویا یار سلامی
ہو بیٹا پیاریاں کارن وقت جدائی آیا — امر مقدر ساقی لیایا بھر کر جام پیالہ

غزل

ہیں سنا تب آسمانی ملک سب رونے لگے — جس وقت یعقوب دوست کو جدا کرنے لگا
وحوش تک لرزہ زمیں افسوس کر ہلنے لگے — غم سے سب آسماں کہیں دیکھو یہ کیا کرنے لگے
ہاتھ پر گندم کا دانہ جب لیا آدم صفی — تب جنت حسرت کریں حضرت خطا کرنے لگا
یار کو راضی رکھوں دل میں کہا حضرت نبی — یہ نہ اسے معلوم ہوا کس کو خفا کرنے لگا
کرتا ہے جب ہو لکو خوش کہتے کراما کاتبیں — یہ تو اپنی جان پر جور و جفا کرنے لگا
غیب پر دعویٰ نہیں تقدیر کی کس کو خبر — حق مقدر جو لکھا وعدہ وفا کرنے لگا
روح یوسف کو نہ تھی کیونکہ تھا یعقوب تن — الوداع کر الوداع حسرت ندا کرنے لگا
کل کو دعویٰ ہی مت کرے کوئی غیب کا حال اچپا — مطلق اپنی صنعت کو ظاہر خدا کرنے لگا

جو ر پیا یعقوب نبی نوں غم دے گوٹے کھاوے — یوسف نوں کجھ خبر نہ غفیوں چائیں چائیں جاوے
رکھن کارن باپ پیارے کیتے جتن بہتیرے — آکھیا نہ سکندر کولوں جاوے پرے پریرے
پیراں وقت یعقوب نبی دا چارہ پیش نہ جاوے — جیونکر وقت نزع دے اندر دارو راس نہ آوے
مل والہر نوں چھم چھم روسے ویندا تکیہ دعائیں — مشکل ہوگی آرام اسانوں بھنا ور نہ جائیں
ایہہ ہراو پیاریا میری رنج کراں نہیں تینوں — توں بھی رنج وکھالیں ناہیں دیکھیں جائیں میں نوں
سچی محبت ایہو نشانی تن من حاضر کرناں — ہو فرمان سنا دے دوست باہر قدم نہ دھرناں
جس مومن نوں نبی پیارا اوہ مولا نوں پیارا — یار یاراں دے پیار ہے لگ رہے جانے اللہ سارا
غالب امر تقدیر الٰہی آرام نہ دیندا — آپ یعقوب پیارا ستا آں رخصت بیا کریندا
باطن حال معلوم نہ ہویا ظاہر پیاریاں تائیں — ہو چکیا نہ معلوم ہویا [illegible]

نظم

جدا یار سے یار ہونے لگا — نہ کچھ ہوش رہ گئی جدا ہونے لگا

مقدر قضا جب کہ ہونے لگی — نہ کچھ ہوش رہ گئی خطا ہونے کی
کیا مست آرام دیوانہ دل — نہ کچھ ہوش رہ گئی فنا ہونے کی
نہ وعدہ رہا یاد میثاق کا — نہ کچھ ہوش رہ گئی سزا ہونے کی

ہویا تیار یعقوب یوسف تائیں وقت جدائی والا — جویں خلیفہ جنت وچوں ملیا دیس نکالا
سایہ رحمت رکھ بہشتی نبی یعقوب ربانا — پلو چہ اثر جدائی کولوں عاجز ہو کر ماناں
اس درختوں ٹٹن لگی سبز عجائب ڈالی — بھری محبت میوے کولوں خوشبو سبزی والی
بہت مراداں بابل تائیں دلدے اندر سیاں — کجھ تقدیراں ستے تدبیراں ہرگز پیش نہ گیاں
خوش گلزار باغیچے اندر لگی پیند خزاں دی — حال ویرانہ ہوون لگی خوش گلزار پھلاندی
جایا چت پیارے جانی وگن نین جھلاراں — مڑن لگے پردیسی دلبر چھوڑ پیاریاں یاراں
اندر باہر بابل آوے روندا کر کر زاری — منزل گور پہنچاون وانگوں جیب جیب کرے تیاری
کیا قدرت ہے سب تھیں ربنوں آدم جنس پیاری — اوہے اپر تقدیر اپنی نوں اس نے کیتا جاری
بھائیاں پیارا یوسف آہا نیت قتل کریندے — غنیاں مال پیارا ہے سی کر کر جمع چھڑیندے
بہت پیارا یوسف پیو نوں گھر تھیں پیا لیاندا — ویکھو باپ پیارے تائیں یوسف چھوڑی جاندا
ٹھر ٹھر کنبے انبر ستے قدرت ویکھ جباری — ہے افسوس یعقوب نبی نوں عقل نہ دتی یاری

بیان وعظ کردن یعقوب علیہ السلام فرزنداں را

پھر اس وقت یعقوب پیغمبر وعظ کلام سنایا — امر سناؤں کم رسولاں جویں خدا فرمایا
اے فرزندو ربدی طرفوں ہر دم لائق ڈرنا — اُپر یتیماں تے مسکیناں ظلم نہ جائز کرنا
جد مسکیناں نوں کوئی ظالم دیندا درد ایذائیں — کرنوں صبر خدا فرماوے اس نمانے تائیں
تیری مرضی ہے اس ویلے دشمن ماریا جاوے — مگراں ایس عدالت وچوں تینوں کی ہتھ آوے
ایسا عدل برابر پورا روز قیامت کرساں — تیریاں بدیاں دیکر اسنوں دوزخ اندر بھرساں
اسدے نیک اعمال بدلے جنت لیساں تینوں — اسدن جیکر ہوویں راضی ظالم آکھیں مینوں
حکم حدیث نبی فرماوے جو کوئی ظلم کماسی — اندر حشر نابینا ہو کر قبروں باہر آسی
بعد اٹھیں پھر کن قبراں اندر سخت عذاب سزائیں — سخت اندھیر اقبراں اندر روز قیامت تائیں
جو ظلم کماون ناحق ستاون جنہاں ضرورت جائی — انہاں پچھیا تا ربدی طرفوں کجھ نہ ہوسی کمائی

جے سو غیرت غضب زیادہ حاکم دیل آوے
جس دن وعدہ پورا ہوسی آون پیش کمایاں
پناہ خداوی قہر عذابوں شالا پیش نہ آوے
بعد نصیحت باپ یوسف نوں روکرام کریندا
چل ہن تینوں وداع کرائیے ساتھ بھراواں جائیں
کہن لگا فرزنداں تائیں بہتا دور نہ جیانا
ٹھنگ پوے تاں موڈھیاں اپر نال پیار اٹھانا
جس دے دوست کارن کوئی عزت ادب کریندا
نبی محمد سر دے اگے جو انکار لیاوے
بابل خیر خواہی یوسف دی باتاں بہت سنایاں
سب فرزند سناون عرضاں کرو یقین بھراواں
شیر پلنگ مجال کجی طاقت نہ ورون چھیون ثانی
انگل پکڑ یعقوب نبی دی یوسف ٹرواجاوے
بین غریب یعقوب نبی دے پھیر پھیر نہ چھوڑن
کن دلوں قت برات نصیباں ہر زون بخشش ہوئی
بیشک بین دلوں ائے غفلوں مت کوئی کھچیانے
دم دم تکن کدے نہ تھکن ولیاں بہن نہ دلیاں
کون کوئی بیناں نوں آکھے کر نہ گریہ زاری
اجے پیارا دلبر جانی سامنے نظری آوے
گذر گئی شب قدر خوشی دی کیسے نہ ڈٹھی جاندی
چلدے چلدے پیارے نکلے تردے پیار دل
رکھ دو اک شہر دل باہر شجر وداع خرمادان
سب کوئی منزل دوری والا دلوں رخصت ہوشی
اوس درخت تھلے بیٹھ یوسف نوں آیا باپ پیارا
آ یوسف گل نال لیہوں ہتھ چکو وچہ سینے

بابچہ تاریخوں کوئی مقدم اول کوہن بلاوے
سال ہزاراں اندر ناراں رو رو دیہن دہایاں
دیکھیگا ہک روز تماشا جو اعتبار نہ لیاوے
جیہنوں آپ نہ طلب کریندا ہیں کیوں رخصت دیندا
شالا خیریں گذراں تینوں خیریں پھیر ملاویں
جیکر پیاس یوسف نوں ہووے بیشک چیتے جاپیانا
رو رو سب فرزنداں تائیں آکھے نبی ربانا
عاشق اسدیاں مردیاں توڑی اسنوں عزت دیندا
دوہیں جہانیں رب دا دشمن کدے نہ جنت جاوے
اوڑک دیندا رخصت کاران ہنجوں رو رو داہاں
یوسف جگر پیار بیٹا ہیں کیوں فقط ان پہنچاواں
کون مرسیبی یوسف تائیں بولن عرض زبانی
مڑ مڑ بابل منہ ول دیکھے مڑ مڑ کے گل لاوے
نور جمال پیارے والا دم دم حاضر لیڑانے
بیناں نوں ایہہ جیہی ہا حاصل ہوئی انعام نہ کردی
جنہوں دیکھن موت خریداں سیدا کراں وہانے
جاندے دیکھ پیارے جانی ہنجرا وانگ لیاں
ویکھ یوسف جاندے جانی رونال [illegible]
اڈ گیا ہوش آرام نبی والیندا [illegible]
جگر [illegible]
منج ہویا اکھیاں میار [illegible]
اس درختوں ہو کر ٹرے جو سفر اول جاون
جیہنے اسنوں ناں یوسف دے اوتھے آرام کراوے
نال محبت حاضر ہو کر [illegible] آکھن لگا
جیہنے [illegible] اسے فرزند نگینے

پاگل بناہیں ملے پیارے جینوں رہن نہ ولیاں
مڑ امڑ یا بابل یوسف تائیں سیر جیہے گل لاوے
اوہ ملیا کجھ اثر نہ کردا دونی اگ مچاندا
رو رو آکھے باپ یوسفنوں جھبدے ہیں ول آویں
منہ تھیں ایہ فرمان سناوے رو کر باپ نمانا
اے او یار جدائی والے مڑ مل کے ہک واری
تھوڑے قدم گئے جس ویلے راوی ذکر لیایا
پھر خدمت وچہ حاضر ہوئے سب فرزند گرامی
پھر بھی حضرت یوسف تائیں ورد خیال نہ آوے
دوجی وار کیتا پھر بابل رخصت یوسف تائیں
لاوے تائیں دتا بابل یوسف کارن کھانا
بُسنتا پھیر وہوڑے تائیں تیجی وار سناوے
ویکھے کھلا پیارا بابا بھایاں یوسف چایا
ہک چھوڑے تاں دوجا چاوے جان کران قربانی
ظاہر الفت ویکھ انہاندی فکر نہ رہ گیا کوئی
سبھ ربّ چاہے طبق زمیناں حاضر کر دکھلائے
جے غیب معلوم نبی یعقوب ہوندا حال ولاندا
جاندے یوسف نوں پیا دیکھے پھر ظالمن اچھالے
چھوڑ اکیلا بابل روندا ہوئے یار کنارے
عیش آرام یعقوب نبی نوں کردا غرض نمانا
درد فراق یعقوب نبی نوں آن سلام سنایا
غم افسوس یعقوب نبی نوں اوہوں غرض سناندا
اساں سوال قبول نہ کرنا جے سو سالی سناؤ
تن دی طاقت پیش نہ جیندے عرض سنا کر رووے
کیہا ضعیفی زمسکینی حاضر عرض انہانوں

سُول وکھاوے سنج حویلی کھاون آیاں گلیاں
دلنوں آتش اثر جدائی غم دا بالن پاوے
جس دم یار پیارا جانی وسے چھوڑی جاندا
نہیں تاں ساڈا حال نہ کوئی بہتی دیر نہ لائیں
جیکر تسیں نہ آون کرسو اساں بھی گھر نہیں جانا
مل کر ہو یا روانہ یوسف سنو حقیقت ساری
غش پیگیا یعقوب نبی نوں وقت نزع تک آیا
پھر کجھ ہوش ٹکانے آیا اس پیغمبر تائیں
جسنوں پھیر تقدیر اٹھاوے کون آرام وکھاوے
کر کے سیر دال سب فرزنداں دیوے کھلا دعائیں
ردّ سیٹے نوں دتا شربت حاجت وقت پلاناں
جنگل اندر وست ساڈا کجھ تکلیف نہ پاوے
زمزم پانی کیسے دالا کر کے ادب اٹھایا
ظاہر اندر یوسف وسے بھایاں دی زندگانی
نبیاں ولیاں باطن غیباں ورنہ مول نہ ہوئی
کدے انہانوں نفع زیانوں اپنی خبر نہ آوے
تاں ماموہلے باپ پیارا ساڈا یوسفدے جاندا
تیر فراق لگائی جاون سوہنی صورت والے
تن تن ہجروں بھائیں بلیاں صبر پیالے پیتے
جتنوں یوسف گیا پیارا اساں بھی نالے جانا
اسدن اسیں چھوڑ لیساں تینوں جسدن یوسف آیا
ساڈے کارن یوسف سوہنا تینوں چھوڑی جاندا
نہیں تاں بیٹا یوسف سوہنا واپس موڑ لیاؤ
یا محبوب حوالے ربدے ساڈا رہن نہ ہووے
یا نبی اللہ تیریاں راہیں یوسف ڈگیا ساڈول

کملے ہو گئے نین نبیدے روو تکن راہیں ۔ جیکر بند زیارت ہوئی اساں بھی رہنا ناہیں
بل بل جان نمانی آکھے ساڈی تھاں نکائی ۔ یا ہجوں عذر قبول کرلیساں جو تقدیروں آئی
شوق محبت روکر آکھن غمدے حال کرلیساں ۔ اسیں تساڈے دوست کارن ڈاڈھی بھال کرلیسا
صبر شکر تے ادب زیادہ روکر عرض گذاری ۔ امر ہویا اساں ساڈے تساڈے ہنا عمراں ساری
چاروں طرفے ظالم فوجاں ہارن کارن چڑھیاں ۔ گھیرا پیا یعقوب نبی نوں نہیں لگاون جھڑیاں
دیکھے کھلا یعقوب پیغمبر دلبر دوست وہیندا ۔ جاندا جاندا تیر چلاندا جیدوں سلام کریندا
بابل نوں جد ویکھے یوسف وردوں ہنجوں جھڑدا ۔ یوسف نوں جد بابل ویکھے ادب سلاماں کردا
تکدا رہ گیا نگروں بابل جتھوں پیارا جاندا ۔ نظروں کنوں جد غائب ہوئے بیٹھ گیا ورلاندا
طاقت ہو گئی دور تمامی زردی رنگ چھپایا ۔ جیونکر غائب ہودن دیئے سورج رنگ وٹایا
وچہ تفسیر یوسف دے راوی ابن عباس لیاوے ۔ بحر المنثوق صدیق محمد ایہہ بیان سناوے

بیان خواب دیکھن زلیخا خاتون دا حال یوسف

جس دیہلے یعقوب نبی تھیں یوسف ہو گیا راہی ۔ زلیخا خاتون بھین یوسف دی گھر وچہ سُتی آہی
ٹرجاون یوسف دا اسنوں حال معلوم نہ کوئی ۔ خواب اندر اسدے تائیں حالت ظاہر ہوئی
کیا ویکھے ویرانہ جنگل دور اجاڑ زمیں دا ۔ گھیر لیا بگھیاڑاں یوسف روندا پیا دہیندا
گوشت کٹ کٹ کھاون نوروں کر کر آون دہایاں ۔ کتوں آ بچاوے کون چیڑدے روو کرے دہایاں
بابل بابل یاد کریندا ایہندا جھاڑ کلا وسے ۔ آدم ذات چھڑاون والا ایتھے نظر نہ آوسے
ایسی حالت یوسف ایہہ ڈٹھی بھین پیاری ۔ جیونکر اُٹھ کے پینڈا ڈاون آون وارو واری
منہ وچہ ہک بگھیاڑ یوسف نوں زور دل پکڑ اٹھایا ۔ پانی زمیں وچہ ڈگا یوسف مڑ کے نظر نہ آیا
اتنا حال یوسف دا خوابوں ڈٹھا بھین پیاری ۔ اوس حسرت بھاں کولوں ہنجوں نہر اں جاری
ہوش آئی نال گھر وچہ اسنوں یوسف نظر نہ آیا ۔ ایہہ ہرا و ہریکیاں نے روندی حال دکھایا
آکر باپ پیارے اگے روکر عرض سنائی ۔ یا نبی اللہ صدقے جاواں کیہہ ہیر اوہا تی
کیہا یعقوب گیا ار یوسف کھیڈن ساڈا بھرا اوسا ۔ زینب رو کر اریاں آہیں نہیں قربانی جاواں
ایسا ہجروں زینب رنی ہو کر حال ویراسم ۔ خبر نہ لگی ساہو کاراں لے گئے چور خزانہ
زینب خاتوں حضرت اگے رو کر عرض گذاری ۔ یا نبی اللہ راج تساں انوں عقل نہ دتی باری

یاد رکھیں اج یوسف تائیں باہر قتل کریسن
جسنوں پیارا پیارا آکھن دشمن وانگ مریسن

ہے افسوس پیارا بھائی ملکے گیا نہ مینوں
یوسف بھائی یوسف بھائی نام ہلا سا کہنوں

خوابے والا زینب خاتون سارا حال سنایا
سن کر بات حبیب ربے دا حیرت اندر آیا

وقت وہانا ہتھ نہ آوے زینب عرض کریندی
جے تساں یوسف رخصت کیتا میں نہ جاون دیندی

اوڑک پچھے دھی مگر یوسف دے موڑن کارن دہانے
چاندیاں صاحبزادیاں تائیں پل پٹے دوڑ لگانے

چلدے پیارے بھائی تائیں زینب پکڑ کھلوتی
ہنجوں جھڑیاں موتی لڑیاں رو کر ہاجنہ ہوتی

کہن لگی سن ویر پیارے بلنوں چھوڑ نہ جائیں
بابل جایا جگر میرے نوں داغ فراق نہ لائیں

بھیناں تائیں ماں زیادہ ہوندا نال بھراواں
جاویں نہیں نمانی کرکے میں صدقے بل جاواں

نہ جائیں نہ جائیں یوسف جاسیں تا پچھتاسیں
وقت وہانا پھیر نہ ملسی جاسیں تاں دکھ پاسیں

پکڑ کھلوتی بھین یوسفنوں رو رو نیر اچھالے
جیبتوں نال بھراواں جاسیں میں بھی جاساں نالے

رونق ولدی ویر پیارا میں کیوں جاون دیساں
جانے نہیں جو یوسف سوہنا رلسی وچ پردیساں

ہکول پکڑیا بھین یوسفنوں ہکول پکڑیا بھایاں
زینب دی کجھ پیش نہ جاوے رو رو کرے دوہائیاں

سارے بھائی زینب تائیں کرکر پیار رولاون
لائق نہیں جو جنگل اندر بھیناں کھیڈن جاون

جاون دے ہکوار یوسف نوں کھیڈ خوشی کر آوے
دیکھے پیا یعقوب تماشا پیش نہ کوئی جاوے

چارہ کوئی نہ چھوڑیا یوسف لیکھے زور دہگانے
بابی سٹے یعقوب پیغمبر رہ گئے اوس ٹکانے

سنو نصیحت مت کوئی دل وچہ غیر خیال اٹھاوے
کرے بے ادب کلام زبانوں دوزخ دہریا جاوے

یوسف نال برابر سبھنوں ادب تنہاں دا کرنا
رافضیاں دے ٹولے وانگوں ہت کافر ہو مرنا

اوہ سب نبی حبیب ربانے خبر کتابوں آئی
ہے اک نکتہ اس گل اندر وحدت قدرت بھائی

بیان حکمت نکتہ باطن توحید جل شانہ تعالے

ہوا پانی تے آتش مٹی چار مخالف کہندے
قید کیتے رب چارے دشمن ہکس مکانے رہندے

قتل کرن ہکدوجے تائیں طاقت نہیں کسینوں
غالب امر جلال وکھاوے سب توفیق ربے نوں

عقلوں علموں ہتھ نہ آوے قدرت خالق باری
کسے نہ پایا بھیت ربانا عاجز خلقت ساری

جس شیطان نے آدم تائیں جنت کنوں کڈھایا
اوسے شیطاں یوسفے تائیں ویدا راہ بتلایا

جس راہیوں موسے دیاں فوجاں خیریں پار لنگھایا
اوسے راہ دے فرعونی فوجاں ربے غرق کرایاں

جس آتش تھیں سڑ کر خلقت مر گئی لکھ ہزاراں
یاراں کوہ اس گرد چوپھیروں سڑ گیاں سب جائیں
جس پانی تھیں چمن زراعت میوے پاک سوہاون
جس بیڑے پر چڑھ کر خلقت پار اتار سدھائے
کدے کدے اوہ وقت دکھاوے سب جبار لہائے
جس بدل تھیں بارش ہووے خوش آرام دکھاوے
جیہڑا سورج موسم اندر دلنوں راحت دیندا
ہر ہر دلنوں خوشی کریندی جیہڑی واؤ پیاری
اوہا زبان مجالس اندر خوشی منظوری پاوے
جیہڑی چھری حلال کریندی جیہڑن کارن ہوئی
ساری قوت اسدے اُپر ابراہیم لیاندی
جنہاں فرشتیاں ابلیسے نوں تخت بہا کر چایا
جس دانے نوں کھا کر آدم [illegible] پایا
اوہا جوانی جنہوں جاوے موجاں زور دکھاوے
قدرت کوئی حساب نہ آوے کیا تدبیراں کریئے
بڑے بڑے سردار اکابر کیتے سر جہنا رے
ابلیسے پر جدن آدم نظر حقارت ڈالی
توں کیا جانیں باطن پردہ ساڈی بے پرواہی
شفقت ساڈی اوگنہاراں وچہ دربار لیاوے
خوار کرن سرداری والوں سانوں ہو پریشانی
بخیرت کراں تناں اسو آدم دا پردہ فاش کراواں
منت کوئی شیخی شوخی اپنی ولیہ شان جگاوے
توں کس کارن اسدے اوپر رکھدا نظر اجیہی
امر جلالت دا الا آدم جد سنیا سر پکا رولیا
سیس دھار رکھاں بھر جھرے دلنوں توبہ کر کر روندے

اوسے وچہ خلیل پیارا پانے موج بہاراں
اوہ آتش گلزار بنائی پاک خداوند سائیں
اوسے پانی نال ہزاراں ڈبے اجڑ جاون
اوہ بیڑا سن پور ملاحاں ڈوبنگے لاہو جاوے
اس کارن جو لوگ پچھانن کون لنگھاون والا
اوسے راہوں پتھر وسن کیا قدرت ہتھ اوسے
اوسے راہوں اگ النیہ طبق زمین سڑیندا
اوس ہوا دی سختی کولوں نسے خلقت ساری
اوسے یاروں دشمن تھیوے جو کچھ سخن سناوے
اسمٰعیل ذبیح اللہ نوں زخم نہ کیتو سو کوئی
ڈر دی ور گئی وستے اندر ادب کنوں تھرباندی
انہاں فرشتیاں اسدے بتا پتھراں نال اڑایا
اوسے دانے تھیں رب روزی ورتی رات بنائی
اوہا جوانی پکڑ ڈنگوری گھیوں باہر آوے
بے پرواہی کولوں ڈر ہے ہر تحقیق [illegible]
کسے نہ طاقت دم مارن دی حاکم دی سرکارے
اوسے وقت آواز ہویا غیرت [illegible]
غیرت [illegible] دونویں حاضر وچہ دربارا [illegible]
غیرت ساڈی بھجر سرداراں [illegible]
یا نبی اللہ کس گل ابر تینوں [illegible]
منو شیطان ایمان لیا [illegible]
غیرت غضب بہاڑاں [illegible]
نظر اجیہی والیاں ایہ غیرت حاضر [illegible]
دفتر کیتے سجا اندر [illegible]
یارب سانوں ایسی غلطی [illegible]

بخشندتا رب رحمت فضلوں پڑھدا احمد ثنائیں
عارف آکھن آنا خیر دی مرض طبیب پرانی
عاجز ہو ہر عاجز کولوں بنڑے ہے دروازہ
باپ تیرے توں پیش عدالت کیونکر حکم سنایا
عاماں گل بنائی بھایاں یوسف کھوہ وچہ پایا
تاں جو سبکوئی رب دی طرفوں عزت ذلت جانے
بہت وجوہاں حکمت ربدی ہیں کیا ذکر سنائیں
جے رب چاہے دشمن پاسوں لکھ آرام پہنچاوے
دشمن دے گھر موسیٰ تائیں خوشیاں عجب وکھایا
دشمن نالوں دشمن جاتا دلبر ویر سجن نوں
نگروں بھین کھلوتی ویکھے ہنجوں برسن پیاں
جیہڑا نکر میت نوں گھر وچوں لے ٹردے ول گوراں
شیریں سخن محبت والے کسدے نال کریساں
کھلیاں کھلیاں دلبر جانی پہنچے دور ٹکانے
رورو ترلے لیندی نگروں آکھے بھین پیاری
ہیں صدقے جس گھر دے وچوں اٹھی قسمت تیری
جس بابل نوں دیکھ تیرا لوں ٹھنڈ پوے وچہ سینے
روندی نوں یعقوب پیغمبر امر منع فرمایا
زینب عرض کیتی تسیں رونوں کردے منع اسانوں
اج تساڈے دلبر جانی صبر پیالہ پیسن
واہ سبحان اللہ نہیں مڑدی جو تقدیر ازل دی
بھایاں دا کجھ ذمہ ناہیں بات نہ کیتی جاوے
جیہڑی رات جدائی والی قبریں بستر کرنا
آکھ حقیقت عبد الستارا منگ اللہ تھیں یاری
رکھ دے سیٹھوں پیارے جانی چھوڑ روانہ ہوئے

ہنجوں جاری عمراں ساری رہیاں آدم تائیں
کہ منہ کالا بلیسے دا گھر کفر آن سمائی
پیٹی تاریخ عدالت اندر ہوندا ہینے آوازہ
توں اس نالوں کوان گھرانہ شوخ مزاج لیایا
کہن مفسر وحدت والا نکتہ رب جتایا
تاں جو سبکوئی ربدی طرفوں نفع زیان پچھانے
دشمن دی کجھ حاجت ناہیں دانشمنداں تائیں
جے رب چاہے دوست کولوں لکھ عذاب دکھاوے
پیؤ دے گھر وچہ یوسف کارن درد وکھائے بھایاں
لیگئے باپ پیارے کولوں مار حلال کرن نوں
ہیں صدقے سب والدیاں آساں دل پر لوچہ رہیاں
ہیں واری توں ہو نہیوں رب نوں ہنجوں برسن زوراں
یوسف سوہنا یوسف سوہنا کس دا نام سدیساں
زینب نے یعقوب پیغمبر رہ گئے درد رنجانے
اج کس آون دینا تینوں ہیں صدقے ہیں واری
کرچلیوں منظور جدائی کیتی ایڈ دلیری
کیونکر گذرن سگے اس تائیں غمدے سال مہینے
یا زینب کیوں زاری کر کے صبر آرام ونجایا
ساہت پچھوں روسن پوسن ساری عمر تسانوں
دور تساں تھیں جنگل اندر جا قربانی تھیسن
دانشمند دیوانے ہوسن کجھ تدبیر نہ چلدی
کھوہے والی رات یوسف دی کسدے اپر آوے
یار پیاریاں اسدے اندر اپنی ہتھیں دہرنا
ٹور یوسف نوں گھر ول آئی روندی بھین پیاری
پیؤ دھی اس رکھ بیٹھ نمانے ہو حیران کھلوئے

بیٹھ گیا پیغمبر رب دا ایہ فرمان سنایا
کی جاہ ویکھاں سنجے گھر نوں رو رو کرن دعائیں
گھر جاون دی لوڑ کی اسانوں جیکر یار نہ آیا
عبدالستار اتوں بھی جلدی گھر یوسف دے جائیں

حال یوسف در جنگل

کرن روایت جدوں بابل گھروں رہیا تکیندا
دور گئے تاں اوہناں جیتی عجب مزاج وکھالی
اوہ جس بھائی نال محبت موڈھیاں اپر چایا
دوجے نوں دل غصہ چڑھیا سخت طماچے مارے
مارو مار آوازہ ہویا جیونکر چور پھڑیندا
جس دی طرفے ہووے یوسف کر کے آس پیاروں
کیا اوہ ساعت اوس دہاڑے یوسف اپر آئی
نرم گلابوں نازک تلیاں قدم نہ چلیاں ننگیاں
جھڑ کھالاں سن کر یوسف آکھے بابل جایا بھائی
بابل کول چلو ہکواری عیب قصور بتارو
جو ہیں مصیبت اس دن گزری ذکر بیان نہ تھیندا
نازک بدن نورانی اپر آگیا رنگ سیاہی
جتنے سخت طماچے لگے پنجے ظاہر تھیوے
نازک بدن مبارک سوہنا لہو لال کرایا
جو ہیں حوالے کہن مفسر ہیں کیا ذکر سناوالی
خوف الٰہی توں تھر تھر کنبے عاجز قلم بے چاری
کیا یوسف کیا دوجے بھائی شان برابر سارے
یوسف یاروں دوجیاں تھیں جو فرق محبت کرسن
ہیں قربان کراں پیو دادا جتنی نسل تمامی
سنو حقیقت یوسف اپر ایسا وقت وہانا
بدن مبارک تن تن زخمی ہتھ نہ لایا جاوے

تد تک سبکوئی ساتھ یوسف دے گیا پیار کریندا
ہو گیا ویکھ حیران یوسف قدرت خالق والی
اوسے بھائی دشمن وانگوں اپر زمیں پٹکایا
جتھوں حضرت یوسف جاوے مارن آون سارے
سخت مصیبت نازل ہوئی چاروں طرف مریندا
اوسے طرفوں مارن کارن چمک پوے تلواروں
پیا حالاں ہووے وچہ جنگل کردا بھائی بھائی
کنڈیاں سلیاں مہندی وانگوں پیریں لہواں رنگیاں
کس یاروں تسیں غصہ کردے مینوں خبر نہ کائی
انہیں تاں میرا عذر نہ کوئی جے کر مینوں مارو
لوکو ویکھو شہر کنعانوں روندا گیا مریندا
ظلم سزائیں مقبولاں نوں قدرت بے پرواہی
اللہ اکبر اوس مکانے لہو نال لکھیوسے
مہندی رنگن ہو کر رنگریزاں سرخی رنگ چڑھایا
جہت ضرورت کراں حکایت اوہ جیہڑی شہزادا
خوف الٰہی کنوں سیاہی کاغذ فوت پیاری
عالی ذات قدیم گھرانہ رب سچے دی پیارے
روز قیامت سانوں یہوداں کافر ہو کر مرسن
جبرائیل جیہے سب اولیاں دھوئی کرن غلامی
کوئی نہ ہوسی عالم اندر ایسا درد رنجانا
چھم چھم روندا درد الم تھیں لہو باہر آوے

حالت دیکھ فرشتے رُنّے منہ وچہ انگلیاں پایاں
نال بیٹھی یاد کراوے کرے سوال تُسہانوں
کر کر باتاں رو کر رداں اپر زمین دے جھڑیا
غیبوں ورنہ جیکر ہوندا نبیاں تے ولیاں دا
شربت باپ جہیوں کارن بھیجیا یوسف تائیں
پانی پانی کر دا یوسف پانی کون پلاوے
کھانا باپ جو دنا ہیسی سب کتیاں نوں پایا
حالت ویکھ مقدر والی قدرت خالق سائیں
تھر تھر کنبیا عرش ربانا کوک پئی اسمانی
ویکھن پاک حبیب ربانا سخناں دے متھ چڑھیا
نکتہ بے پرواہی والا رب حبیب رو کھاوے
کیا اوہ ساعت یوسف اُپر اس دیہاڑے آئی
حال یوسف دا بابل تائیں جیکر ظاہر تھیندا
ہر دو غیب رسولاں ولیاں اَنْنا رب دکھاوے
زندیاں ولیاں نبیاں ورنہ غیب بھلیش نہ کوئی
غیب ہمیشہ سانوں ورنہ پاک خدا فرماوے
بہت پیارے یوسف کارن خبر یعقوب نہ پائی
یار پیارے یوسف کارن جدوں وچھنی لوں
گھر وسدے کجھ حال نہ جانن قبراں وچ گیا ندا
جیوندے مرجاون جد ویکھن قبراں وچہ مریندے
بہتر سے نکیر والے ہودن گھساں تھئیں سب ہولے
راہ مولا دے حال جو خبر جیں آوے کم تُسہانوں
سنو حقیقت جیسدم یوسف سخت مصیبت جالی
اسے بابل نوں جس یوسفوں ڈٹھیاں پاتی تھیندا
ہے افسوس پیارا بابل نظر پوے یک واری

جسدم سوہنیاں نازک زلفاں تھیروں پکڑیاں بھایاں
پیارا باپ سپرداں والا کیوں بھل گیا تسانوں
سینے لت شمعون لگائی اتنا غصہ چڑھ ہیٹیا
اوسے وقت یعقوب پیغمبر گھر بیٹھا سر جب ندا
کوزہ مار زمین دے اُپر کیتا بھن ازائیں
وانگ سکندر گیا نصیبوں جان لباں ترساوے
اتنا غضب روتیل نبی نوں ولدے اندر آیا
لرزہ کھادا زمیں تمامی مشرق مغرب تائیں
ویکھ تماشہ قدرت والا رُنّے ملک نورانی
جیونکر وقت حساباں عاصی سخت عذاباں پھڑیا
مت کوئی نیک اعمالاں اُپر شوخی شان جگاوے
حیرت غم تھئیں عالم اندر پے گئی رات سیاہی
اللہ اکبر بول زبانوں اجل پیالہ پیندا
جسو چہ حال انہاں دے اُپر کجھ نقصان نہ آوے
فوت ہویاں نوں کرن پکاراں کافر شرک سوئی
ہور شریک نہ کر و خدا دے حکم قرآنوں آوے
حال نہ جاتا دوست اپر جوہیں مصیبت آئی
دخل نہ پائیں مومن کارن غالب حکم لبی نوں
کون تُسہانوں پچھن جاوے جو قبراں وچہ جاندا
جوہیں عذاب شکنجہ قبراں جوہیں حساب جریندے
پچھلے وین کرن وڈیایاں اگوں وسن پوسے
یک فلوس اوو دھار نہ ملسی وطنوں دور گیا نوں
یاد کرے اس وقت محبت باپ پیارے والی
اکر اس دا ویکھ حوالہ جیونکر پیارا مر بیندا
گل وچ پل کے رخصت ہووے پھیر یچاں پیارا سی

کل مراداں دل چہ رہیاں نیسی حکم ربانا　　ہوندا گود تساڈی اندر ساڈا سفر چلانا
جیونکر ملن نہ یار پیارے اوڑک جاندی ہاری　　سخت عذاب ہمیشہ دل نوں آوندی عمر اساری
اجل جنہاں نوں حاضر ہووے پاس پیاریاں یاراں　　بھج بھج ملن جنازے کارن جاون نال پیاراں
فاتحہ پڑھن محبت کر کے غم لیکر گھر آون　　یاد کرن تاں ہنجوں وٹن ختم درود پہنچاون
رہ گئے دور پیارے جانی لمبی پئی جدائی　　ملنا روز قیامت ہوسی ہور امید نہ کائی

غزل

سجن ہے تری دید کی آرزو　　نہیں خوف قاتل کی تلوار کا
بھلا جس کو دلبر کی الفت ہوئی　　وہ طالب ہے زر کا نہ زردار کا
نزع وقت چاہتا ہے عاشق کا دل　　تماشا وہ خوش رنگ رخسار کا
کفن اور جنازہ کی حاجت نہیں　　نظارہ ملا جس کو دیدار کا

ایسی حالت یوسف ہوئی وتن جھل جرنیدے　　مارن خون گذارن کارن پردہ پھیرن جیندے
کرن قیاساں یوسف تائیں اوتھے قتل کچیوے　　جتھے آدم زاد نہ ہووے پردہ فاش نہ تھیوے
دل مسکین نمانا یوسف باتاں کر کر روئے　　جتھے پلک آرام گذارن ہو حیران کھلوئے
کیہا یوسف نوں کیونکر تینوں بھایا ندی ہزاری　　خواباں بدلہ پاسیں یوسف دسیں جان پیاری
کیا خوبی جس کارن تینوں سجدہ اسیں کریساں　　تاں سرداری کرسیں یوسف جے اج جاون دیساں
سنکر یوسف بھایاں تائیں رو کر بات سنائی　　ہیں کیوں مثل غلام بناواں یا ہیو جائے بھائی
ساری عمر گزاراں تائیں سر چشماں پر دھرساں　　انشاء اللہ خدمت اندر راوی ہوں تر کہ نہ کرساں
ول ول آون مارن کارن عذر قبول نہ پاون　　نازک زلفاں نوں ہتھ پاون راوی رتھ بناون
کتنی وار بدن دا جامہ دھرتی تے پٹکایا　　اجے نہ دھوبی راضی ہووں قدرت رنگ کھلایا
مجبوباں نوں ملن سزائیں با جھ قصور گناہوں　　عجب تماشا نافرماناں خبر نہ قہر الٰہوں
جویں مصیبت اول درجہ یوسف اوپر لیاندا　　قسم خداوی بھیرے کولوں ذکر نہ کیتا جاندا

ارادہ کردن برادران برائے قتل یوسف علیہ السلام

اگوں اک پہاڑ آیا جنگل جھاڑاں　　آدم ذات آواز نہ آوے دہشت ناک اجاڑاں

کرن ارادہ قتل یوسفؑ نوں کر سان ایس ٹکانے
رد کر عرض بیان سنائے بول پہاڑ نمانا
یا اولاد یعقوب نبی دی ایہ توفیق تساں نوں
جے تساں قتل یوسفؑ دے کارن تیز کٹار نکالی
لوڑے ہو ساں دہشت کولوں ساعت دے ریزہ پاداں
ہیں ایہ حالت ویکھ نہ سکدا کہیا پہاڑ نمانے
سنکر صاحبزادیاں تائیں درد خیال نہ آیا
بھی اک شیر زندہ رو کر دیدوں عرض سناوے
گھر ویران تساڈا ہوسی کل برکت اٹھ جاسی
پھر بھی صاحبزادیاں تائیں کوئی خیال نہ آیا
عارف آکھن دوست کولوں جس نوں ہووے دوری
اک پل وچ در یعقوبؑ نبی تھیں ہو یا یوسف جانی
جو ول دور خدا تھیں ہووے نعمت اس دی کھاوے
عزرائیل بھی دشمن ہو کر سخت عذابوں پھڑسی
دشمن جان اس دے تائیں پکڑن ملک سپاہی
اپنا مال بھی اس دا دشمن یاری ساتھ نہ دیندا
نور ایمان بھی اس دا دشمن ساتھی نال نہ جاوے
نبی تمامی دشمن اس دے کرے شفاعت نہ کوئی
جنت اسنوں دشمن جانے لکھ کوہاں تک نسّے
دشمن ہو کر دوزخ پکڑن جس نوں رب تھیں دوری
رب فرمائے حاضر ناظر ہر دم اسیں تساں نوں
کھا کر قدر پچھانن ناہیں غیراں پوجن جاون

جا نزدیک ہوئے جس ویلے اوہ مقبول ربانے
نام خدا دے میرے کولوں دور کیتے ول جانا
ایسی حالت ویکھن کارن طاقت نہیں اساں نوں
میرے اُتے حاضر ہوسی حالت یوسفؑ والی
امر جباری ویکھ تماشہ غرق زمین وچ جاداں
نام خدا دے میرے کولوں جا ہو دور ٹکانے
ایہ سب وچ تفسیر یوسفؑ دے راوی خبر دیایا
نہ مارو نہ مارو یوسفؑ رب نوں بہات بھاوے
ہرسی مال تساڈے اُتے سخت مصیبت پاسی
امر مقدس دس وچ ہارے ایسا وقت بنایا
ایہو سزائیں ملدیاں اسنوں سنتوں یار حضوری
جو ایں حقیقت اس پر گذری رکھو یاد نشانی
پیش عدالت الٹا کر کے کھل اتاری جاوے
قبر بھی اسنوں دشمن ہو کر سخت شکنجہ دھرسی
سب ہتھ پیر بھی اسدے دشمن دیسن صاف گواہی
کلمہ پاک بھی اُس دا دشمن مردیاں کنڈ کریندا
دوست یار بھی دشمن تھیون کون رہ وچ پہنچاوے
پیش عدالت کون چھڑاوے جس پر خفگی ہوئی
زمیناں تے آسمان بھی دشمن ہر دم لعنت وسّے
کوئی نہ دوست ملسی اسنوں خبر قرآنوں پوری
اسیں تساں نوں یاد کریندے تسیں بھی کرو اسانوں
پیش عدالت دشمن ہوسن جس نوں پکڑے جاون

نظم

	اگر طلب ہے دین ایمان کی		تو دربار سے کیوں ہوا دور ہے

وہ بندہ نہیں بلکہ دشمن شریر کہ فرمان پر جو کہ مغرور ہے
سدا بول دربار کے رُو برو یہی عشق بازی کا دستور ہے
کیا جب کہ مجنوں نے سگ کو سلام تو وہ بات لیلےٰ کو منظور ہے

ہے افسوس یوسف تائیں بات ولے چہ آئی دوست باپ پیارے کولوں پکڑی جدوں جدائی
تاہیں درد مصیبت پھڑیا ڈاڈھا سخت حوالا جوڑی نالوں نرد وچھنی پیا اپٹھا چالا
ایسی حالت یوسف تائیں لگے جھل چہ ویندے نین یوسف دے ساون وانگوں چھم چھم بارش دیندے
جنگل ویکھ پسند آیو نے بیٹھا یوسف رووے قتل تیاری کیتی بھایاں جو ہووے سو ہووے

احوال برادران یوسف بر قتل او

آکھ حقیقت عبدالستار کھول بیان زبانی اسمٰعیل پیارے دا انگوں وقت آیا قربانی
ابن عباسوں خبر سناوے جویں امام غزالی جویں مصیبت صبروں شکروں حضرت یوسف جانی
میں قربان ہوواں سبھناں تھیں باہو کھول گھماواں جہت ضرورت نقل کتابوں بعد سلام سناواں
اس جنگل وچ یوسف اُپر درد کہانی ہوئی چاروں طرفے بارا جاڑاں کرے آواز نہ کوئی
جدے ہتھ یوسف دے اگے کیتی جدوں تیاری بول آواز سناوے یوسف کرکے گریہ زاری
حال میرے پر شفقت کرکے اتنا کرم کچھووے جے ہک ذرہ میرے اُپر جرم ثبوتی تھیوے
واجب ہوسی بیشک مینوں کرنا قتل تداہیں اتنا سخن سنا کر تناں مار غماں دیاں آہیں
کسے سوال قبول نہ کیتا بہت ہویا درماند رنج ہوئے جویں حضرت اُپر اوبوں کہیا بجا ندا
غضب کنوں شمعون بہادر تیز کٹار نکالی تھر تھر کنبن لگا یوسف دی اجل وکھالی
زردی ورت گئی اس ویلے چمکی جدوں کٹاری موت پیالہ حاضر ہویا لگی ہون تیاری
ہو گیا چپ زبانوں یوسف عاجز عذر نہ کوئی عبدالستارا اسنوں معلم جس پر وارد ہوئی
ترسن لگی جان نمانی ہو گیا پانیوں پانی اوہن چپیتی ہتھیا یوسف قدرت ویکھ ربانی
کیہے یہودا صلوات اللہ حضرت یوسف تائیں اک گل میں تھیں پچھاں یوسف مینوں دسی جائیں
کیوں کر ایس مصیبت اندر ہاسہ آ گیا تینوں ایہ افسوس ہمیشہ رہسی جے دس گیوں نہ مینوں
یوسف کہیا نہ لائق دسن حکمت پاک ربانی مولا جانے یا میں جانا جیندے نال دیہانی
پھیر یہودا نال محبت نرم کلام سناوے جیتوں حال نہ دسیں یوسف مینوں صبر نہ آوے

کر افسوس تاں پھیر یوسف باتاں کھول سنایا
ویکھ تساڈا زور جوانی دل وچ کیتا مانا ں
کس نوں طاقت دشمن ہو کریں ول قدم اٹھاوے
ہے افسوس جے دس ہارے نظر خدا پر دھرواں
اپنے آپ تائیں ہن ہتیا باتاں یاد کرایاں
خوب نتیجہ لدھا مینوں وحدت ظاہر ہوئی
ویکھ ہویا چاوڑ کوڑی مینوں ہاسا آیا
تیسی خبر پیارے بھائی میرے دشمن تھیسن
دل وچ تا ہنگ جھاندی آہی حرصوں پیٹ لاندی
پہنچیا درد ہویا تائیں سنکر بات نمانی
جس دم قتل یوسف کارن بھایاں ہتھ اٹھایا
حیلہ کرکے نال شتابی ایہ فرمان سناوے
تیز چھرا شمعون بہادر دست مبارک پھڑیا
کرکے ترس ہویا اسنوں سینے نال لگایا
مارن والے چت ول آون اپنا آپ کریندا
مارو نہیں وہایاں ویلے ترس کرو فرماوے
کیہا بھراواں گھر وچ اوتھے کی اقرار کیتوئی
کہے ہویا اوپھرے جو قولوں بیشک تھیندا عاصی
سب کاراں وچ وعدے کرکے پھرے سو دین ونجاوے
کرن سوال ہویا آکھے نا منظور کریساں
قتل یوسف دی بات تساڈی جیکر بہت پیاری
منت زاری کرکے تھکے اوڑک خفگی آئی
آکھن لگے یوسف تائیں مول نہ جاون دیساں
بہت ہوئے اپنی طرفوں کیتی حیلہ سازی
جاتس میرے مارن کارن بدلی نظر بھراواں

رکھ اساں ہن دل دے اندر چاوڑتے وڈیایاں
شیر بہادر میرے بھائی ہن کس تھیں غم کھاناں
پکڑ پہاڑا کھیڑن دوروں کون برابر آوے ؟
کدے نہ ایس مصیبت والا ویکھ تماشہ مردا
چونکہ مشکل منزل اندر مدد کیتی سی بھایاں
جو کوئی آس خدا بن کرسی پکڑ مریسی سوئی
کر افسوس یہودے تائیں اتنا سخن سنایا
تیسی خبر پیارے بھائی غضبوں لہو پیین
غیرت بدی کنوں جدائی ہکیئی سیتاں کو ہاندی
اثر محبت غلہ کیتا قدرت نال ربانی
مدد کارن جلد یہودا طرف یوسف دی آیا
آور بغل میرے وچ یوسف جے رب تعالیٰ بچاوے
یوسف رو کر ترلے لیندا بغل اس دی وڑیا
جویں درخت نبی زکریا کرکے ادب چھپایا
ول ول سبھنوں منع کریندا زخم نہ لگن دیندا
دوست ایہ یعقوب نبی دا قتل نہ کیتا جاوے
وعدہ کرکے رہیوں نہ ثابت کتنوں عقل گیوئی
ہے منظور جے یوسف تائیں موتوں ملے خلاصی
جو بریا یوں وعدہ توڑے عالی درجہ پاوے
یوسف ہتھاں نال نہ دیساں جان پیارے لیساں
اس دے نالوں قتل ہوون دی میری ول اری
یوسف وانگ یہودے اتے سبھناں نظر لگائی
سنے یہودا یوسف دوویں پکڑ شہید کریساں
الٹ گئی شطرنج تمامی سرتے آگئی بازی
آکھن لگا سنو تساڈوں ہک بات سناواں

۴ اس دوران غفل نہ یاری دی جو جھل گیا لالچ مردود ل
بے چیتا ۱۳ عزت مدد دی خاطر دی اقتدار دل

قتل کرو جد یوسف تائیں خون لساں پر آوے
جیکر کھوہ وچ ڈالو اسنوں بن مارن مر جاوے

ایہہ بھی دلوں یہودے کیتا یوسف کارن چارا
کجھ پرواہ نہیں جیکر اسنوں رکھ لے رکھن ہارا

رو کر بہت یہودا تائیں یوسف بول سناوے
اس گل نالوں بہتر مینوں قتل کرایا جاوے

کیا خوبی تلوار قتل دی مزہ شہادت دیندی
درد عذاب جدایاں کولوں جلد خلاص کریندی

شاید ہیں بے کھوہ وچ جھڑساں جلدی نت نہ آوے
در در رنجانی جان نمانی درد سزائیں پاوے

تلے زمین دے اتنا نہیری مشکل بنسی مینوں
بھایاں آکھیا قتل نہ کرساں کھوہ وچ ڈالاں تینوں

عذر کیتا جد قتلوں یوسف کھوہ ول پکڑ لیاندا
غیبوں حکمت کسے نہ جاتی سو توں پچھیا جاندا

کھوہ وچ جھڑنا یوسف تائیں سخت دسے تلواروں
نفع زیان پچھانے کیہو نکمہ بابجھ حکم سرکاروں

جو کجھ کھوہ وچ ہونا ہیسی غیبوں خبر جے ہندا
تاں کیوں عذر کریندا یوسف بھی کیوں بار اکھاندا

گل وچ پا کر پکڑیاں بھایاں سختی دے منہ آیا
کوئی نہ خبر یعقوب نبی نوں جیہڑ کر وقت لنگھایا

جے اوہ وقت پیارا بابل معلم حال کریندا
ویکھ نہ سکدا اس ساعت اندر جان پیاری دیندا

ہر دم غیب سوال لیاں جے ورنہ ہتھ آوے
اکبر غالب رب توانا واحد کہیا نہ جاوے

کوئی نہ غیبوں خبر بھراواں باطن حکم ربانا
کھوہ ول آندا یوسف تائیں کر کے درد ہگانا

علم الغیب خدا دا خاصہ ہور نہ کسے تائیں
لے ظلماں بیجبرا لوکاں گلاں دسن نائیں

ایہہ سب ذکر امام غزالی ابن عباسوں لیاندا
واللہ سخن مصنف کولوں مول نہ کیتا جاندا

احوال یوسف علیہ السلام بوقت انداختن در چاہ

شام پئی نے رستہ جاوے شہر مصر تھیں آوے
اس رستے پر سی اوہ کھوہا بحر العشق بتاوے

تو کوہ پینڈا شہر کنعانوں ورا جاڑ بلائیں
سے قسماں دی بلا اسی وچ زہراں سخت عذابی

اوہ شداد بنایا ہیسی دوزخ منقیاں دا
جو کوئی اسنوں کرے نہ سجدہ اس وچ ڈالیا جاندا

ظلم خدا دی خلقت اتے کیتوس بابجھ شماراں
عاشق رہنوں پوچھن والے سے گذر جان ہزاراں

ڈونگھا سخت اندھیرا اس وچ نظر نہ آوے پانی
اک سو نہر رسے دو سو برساں تا دس نہ پانی

اوس کھوہے وچ یوسف کارن لگی ہون تیاری
عجب پوشاک جو باپ پہنائی بھایاں اتاری

کرنا نہ جد لگی تارن لگے ہتھ یوسف نے پایا
جھٹ ما کردی شعبدان یوسف جانے لال چھڑایا

بھی آکھیا حضرت یوسف تائیں کر کے سخت دلیری
کہ ہن دیہہ خبر ناریاں تائیں ملدا آون تیری

اوہ جو سجدہ کردے تینوں انھوں آن چھڑاون
پھیر سوال یوسف نے کیتا نرمی نال تہاں نوں
آکھیا ایہہ شمعون جو اوہنوں سجدہ کردے تینوں
ہو گیا بند جواب یوسف سخن کلام نہ کوئی
جد سب خلق اکٹھی کرسی قادر پاک تعالیٰ
سجی طرفے جنت ہوسی حاضر آن ڈکاون
کھبی طرفے دوزخ کڑکے طبق زمین ہلاوے
کھبی طرفے پاس خداوے ہوگ رسول پیارا
اوگنہاراں نوں جھب قہروں پکڑن ساڑن آوے
کتنی واری اس دن دوزخ زوروں کھاون پاسی
شان محمدی ویکھن کارن روون ڈہائیں ڈاہیں
اوہ رونا کجھ نفع نہ دیسی ہوسن قید زنجیراں
آدم وی کوئی صورت لیکے دوزخ وچہ نہ جاسی
شکل انساناں دوزخ اندر رت کوئی پکڑ سٹیوے
نقشہ سوہنا صورت سوہنی نبی پیارے والی
جس دا نام محمد احمد بولیا جاسی
انا اوسے پیارے نبی دا خالق دی سرکاروں
بیباں اگوں منصب پاون تابعداری والے
امر ہوسی ساں پیدا کرکے وڈی نعمتاں پہنچائی
فرض عبادت ساڈی آہی نگران نعمتاں نہ جائی
غیر پچھاڑن لیاں آئیں تہروں رب فرماوے
جیونکر دیوی گرگا سرور لیفے پوجن گوراں
رب فرمایا تہر تہر وٹے میری یاری چاہو
غیر پناہ منگن ہتھیں ذکر کیتا آرے نال چرایا
جو غیراں پاسو حاجت منگن ہدگا ربناسن

بھی اس حالت اندر تینوں آن پوشاک پہناون
کھوہ وچہ کفن اساڈا آہوسی پردہ ڈیہواساں نوں
آکھ انہاں نوں بدمدد آہو کفن پہناؤ مینوں
کہن مفسر ایہو اشارہ جدوں قیامت ہوئی
اپر عرش تجلی کرسی فضل عدالت والا
جس وچہ باغ نورانی نہراں حوراں حسن کھاون
پنجتوں سالاں سنہ دوروں آتش کڑک سناوے
اوسے طرفے دوزخ کڑکے غضبوں پکڑن ہارا
اگوں ویکھ جمال محمدی ادب کنوں شرماوے
ڈر دا ویکھ نبی سرور نوں ادب کنوں ہٹ جاسی
کیوں نہ منیا کیوں نہ منیا دور سنیوں آہیں
دوزخ اندر ڈالے جاسن صورت کر خنزیراں
شکل کرن خنزیر کفاراں پاک خدا فرماسی
بے ادبی سردار نبی دی ساڈوں رہن نہ تھیوے
کیوں اسیں دوزخ اندر ڈالاں امر کرے رب عالی
کویں لحاظ اتاراں اس دی شرم خدا فرماسی
ناکھاں عاصی بخشش پاسن نام محمد پیاروں
قہروں نال فرماں ہو کالے جاسن دور ڈکالے
پھیر لسانوں ساڈی طرفوں کیونکر شرم نہ آئی
وردو وظائف پوجا غیراں نعمتیں وچہ پچھائی
نساں جنہاں دی پوجا کیتی آکھو کوئی چھڑاوے
کس نوں طاقت پیش عدالت آن چھڑاوے چوراں
دوجا کون برابر میرے جس دے در پر جا ہو
دوجا کون گہرا نہ اس نقیں دنیا اوپر آیا
رب فرمایا حکم قرآنوں کیسے نہ جنت جاسن

چُپ جوالوں ہوسن سارے کوئی جواب نہ لبھدے   لاکھاں نافرمانی والے ہوسن مشرک ڈولے
کیا ہوندو گاراں تائیں آدسے حکم ربانا   پھر اس ویلے ہتھ نہ آسی جھیڑا وقت وہانا
قدر نبی دی معلم ہوسی جس دن رب وکھایا   خواب یوسف دا معلم ہوسی جد رب تخت بہایا
ایہ سب حکمت رب دی آہی بھایاں دے وس نہ کوئی   جو کوئی سخن بنا دی کرسی کافر ہوسی سوئی
ہر مومن ہر دوست تائیں پاک خدا آزماندا   جھل مصیبت وچے پاون ورثہ کل نبیاں دا
ویکھ مصیبت جو نہیں راضی رب دا حکم نہ بھانا   جنگل وانگ بہشت نہ سنجا آپے نہیں وڑ جانا
جاہل منکر امروں ہوون موڑن حکم تعالے   انہاں بہشت اجاڑ پچھاتی کمئی نہ منکن والا
جو امر نبی دا منن ناہیں بیارا شرک پلیدی   آپے دعوے زور دہرگانے کرن شفاعت نبی دی
منہ پھیرن جو اہر حدیثوں رب تکیں نافرمانی   دین ایمان نہ رہ گئے دونویں گئی نہ مسلمانی
جیویں نبی دا پیار تساں نوں آکھ جواب تنہاں نوں   ایسے طور پیار کریسی نبی رسول تساں نوں
سنو حقیقت جد کھوہ میرے یوسف آندا بھایاں   چھم چھم ویکھ ملائک رووں دردوں صفاں بنایاں
نہ رب اکھیں نال وکھائے جویں تماشہ ہویا   ہیٹھ چھری دے بکرے وانگوں دردہ نگانے دھویا
جویں خلیل چخہ وچ ڈھویا کھلے در آسمانی   ویکھیں عشق محبوباں والا رووں ملک نورانی
اوہ ویلا غم درد یوسف دا ہیں تکیں ذکر نہ کھیندا   ہیہات ہیہات افسوس پھٹ گیا جگر زمیں دا
عبدالستار معلم اوسے نوں جیندے سر پر آئی   اوہ کیا جانے خرچ ہویا نہیں جس تکبیر پہنچائی
کوئی نہ جمیا موڑن والا امر مقدر تائیں   تاں اوہ واحد پاک سدیندا بند گیا نہ سائیں
کیا اس وقت ہووا تائیں زمیں دے وچ آیا   رسا ڈال یوسف دی باہیں ڈول مثال بنایا
کھوہ دے کنڈھے نوں ہتھ پاوے روکے ترلے لیندا   زوروں نال چھڑایا بھایاں راوی ذکر کریندا
کنڈھا جدوں چھڑایا بھایاں چُپ یوسف نوں آئی   قبر اندر جیویں عاجز میت پکڑ اتار رکھائی
ہتھ ہووے رسا پھڑیا رورو ترلے چھڑیندا   کٹ دتا تلواروں بھایاں کیہ نہیں وادیندا
رہ گیا رسا ہتھ یوسف دے دردوں ہنجوں آیاں   جس ویلے تلوار چلائی کیتوں دو جیاں بھایاں

آمدن جبرائیل در چاہ بخدمت آنزات

اوتھے کھوہ تک پہنچیا نہ سی رسہ جد کپیا سی   نفرہ کاروں بھی تفسیر اہو بیان ڈٹھا سی
آدے رکھیندی جلد رحی نوں لیا حکم ربانا   پہنچ شتاب جلیب میرے پر تلے نہ جاوے پانا

کر پرواز فرشتہ جلدی خدمت اندر آیا	اکھ جھمکن دی دیر نہ کیتی اَتنا زور دِکھایا
جو ہیں شتابی ہٹیا ہے سی اسمٰعیل نبی نوں	ڈُنبہ حاضر کیتا جلدی گردن مُڑ چھری نوں
عبدالستارا رب توانا غالب حق تعالےٰ	امر مقدر وعدہ اس دا کون ہٹاون والا

غزل

خلیل نبی پر چُھری کیا کرے	کیا حق نے وعدہ بچا دینے کا
وہ تکبیر اللہ اکبر کی جو تھی	کیا حق نے وعدہ بچا دینے کا
بڑا تلخ ہے گر وہ جام اجل	کیا حق نے وعدہ پلا دینے کا
نہ بھر زور دولت حکومت کا دم	کیا حق نے وعدہ ہٹا دینے کا
نہ رحمت خدا کی سے ہونا امید	کیا حق نے وعدہ جزا دینے کا
عدالت سے بے خوف ہرگز نہ ہو	کیا حق نے وعدہ سزا دینے کا
اطاعت محبت نبی دل سے کر	کیا حق نے وعدہ عطا دینے کا
ابھی وقت ہے کر اطاعت رسول	کیا حق نے وعدہ ملا دینے کا

وچہ کشف الاسرار روایت ذکر فضیلت یارا	حُسن یوسفؑ واجد کھوہ اندر نور رونا چکارا
استقبال نبی دے کارن اس کھوہے دا پانی	لبرہ بھر اُٹھ ملیا اگوں قدرت نال ربانی
ستر ہزار ملائک لیکر میکائیل بھی آیا	حضرت یوسفؑ دی خدمت وچہ امر خدا فرمایا
سب تھیں اول پیش نبی دے جبرائیل سلامی	نال شتابی بھیجیا رب نے پاس حبیب گرامی
اُدوں جبرائیل یوسف نوں گودی وچہ اٹھایا	کھوہ وچہ جھڑنا یوسفؑ تائیں کجھ نقصان نہ آیا
پڑھ بسم اللہ نال محبت اوہ محبوب حقانی	اُدوں جبرائیل اٹھایا شیشہ جیویں نورانی
رب نوں ذات رسولاں نالوں نہیں پیارا کوئی	پیش جنہاں دے قوم نورانی خدمت کارن ہوئی
جلدی پتھر دا اک تختہ پانی اُپّر دھریا	حکم ربے تھیں بیڑی وانگن پانی اُپّر دھریا
اس تختے پر حضرت تائیں کرکے ادب بٹھایا	نور پیراہن جنت وچوں جلدی نال لیایا
پہن لباس نورانی حضرت بیٹھا شان گرامی	قدماں نوں آ ملیا پانی اُدوں ہویا سلامی
نال محبت قدم نبی دے چُمن لگا پانی	برکت خوشبو جنت والی اس وچہ آن سمانی
شیریں دار معطر ہویا وہر نہ رہ گئی کائی	نبیاں پاروں عاصیاں اُپّر بیشک رحمت آئی

خیال کرو کیا عالی درجہ برکت قدم رسولاں
مولا باجھ حساب نہ جانن قدر جویں مقبولاں

اوہ سردار حبیب محمدؐ جتھے قدم ٹکاوے
قدم رکھن تھیں اول مولا پاک زمین کراوے

عظمت قدم نبی سرور دے ہیں کیا صفت سنائیں
زمین کیتی رب اقصیٰ وانگوں مشرق مغرب تائیں

کیا اوہ قدم سرور دا عالم عظمت بھریا
شوقوں عرش منور جس نوں سینے اُپر دھریا

جوڑا جدوں اتارن لگے ادب دلے وچ آیا
سن جوڑے چڑھ عرش میرے پر پاک خدا فرمایا

کوہ طوروں جویں رجھ دتا اساں موسیٰ دے تائیں
عزت عرش میرے نوں ہوسی مرکیتا رب سائیں

سال ہزاراں عرش سوالی شوق محبت پاروں
خاک مبارک طلب کریندا خالق دی سرکاروں

نیک نصیب جنہاں دے ہووَن پاون دین نبی دا
اوہ کیا جانے قدر نبی دا جس دا شرک عقیدہ

شان نبی وا رب نوں معلم رب دے اشان نبی نوں
کنہ تھیں وی طاقت ناہیں جبرائیل وحی نوں

پیا نبی وا قدم مدینے رحمت جھڑیاں لایاں
کھوہ وچہ قدم یوسف دے پاروں لہراں دور کرایاں

ہور بھی حکمت کھوہ وچہ آہی راوی ذکر لیایا
اُس دن ہویا معراج یوسفنوں جس دن کھوہ وچہ پایا

دوجا ہور مراد یوسف دی رب جبار پہنچائی
بردہ ہو کر بکنے والی اکھیں بات وکھائی

رکھدا سی دل شوق بجے میری صورت مل وکھاوے
ہے کوئی دنیا وچہ جو مینوں مل خرید لیجاوے

تیجا وچہ تفسیر یوسف دے ابن عباسوں لیایا
بحر العشقوں بہت کتابوں ایہو بات لیایا

کھوہ وچہ جانا یوسف کارن ایہ بھی حکمت آہی
جس گل پاروں کھوہ وچہ آیا اوہ مقبول الٰہی

بیان سبب آمدن آں ذات علیہ السلام در چاہ

کرن روایت پیش یوسف تھیں اگلے دور زمانہ
سی ہک مرد صفائی والا کامل ولی یگانہ

اہل عبادت نام یہودا خوبی حد نہ کوئی
ذکر عبادت اندر اسنوں کتنی مدت ہوئی

ہکدن صفت یوسف دی اسنوں خبر کتابوں پائی
چھونکر حسن جمال نبی دی صفت خدا فرمائی

کیتا قید محبت اس نوں کرے سوال دعائیں
یارب مینوں وچہ جہانی اوہ محبوب دکھائیں

عشقوں اں سجے اندر روے اوہ مقبول سچا داں
یارب میں اس دوست تائیں ڈھٹھے باجھ نہ جاواں

وچہ جہانی حاضر ویکھاں سوہنی صورت والا
بھاویں اوسے ویلے مینوں آوے اجل پیالہ

امر ہویا جا کھوہ دے اندر پکڑ آرام صبوری
کسے دہاڑے تینوں اس وچہ یار حضوری

آوڑیا اوس کھوہ وچہ شوقوں عاشق مرد ربانا
رکھ امید دیدار سجن دی بیٹھا پکڑ ٹکانا

طلب کرے سو مطلب پاوے کہے رسول ہمارا
ہر مشکل تھیں مشکل رستہ یار پیارے والا
ہاڑ بیابانے اندر جالے گذرے کئی زمانے
ہک ہزار تے تن سو برساں عمر یہودا پائی
وو انار خداوند اس نوں نت برات پہنچاوے
جس دم کھوہ وچہ ٹھہریا یوسف ہاتف حکم سنایا
سنکر اٹھیا ولی اللہ دا صدقے صدقے جاوے
حسن نبی دا اس نوں رب نے پردہ کھول دکھایا
خوش رخسارے حسن سوارے نقش عجائب نوروں
"تاب تنہاں ہی یوسف" تائیں ملیا جدوں پیارا
نوری پیچ پیچ پیا ہریاں زلفاں پاون پیچ دلانوں
دند مبارک موتی جنت کوثر نوروں دھوتے
کیا اوہ لیل قدر دو زلفاں حسن سیاہی بھریاں
کیا او سوہنے دند مبارک نشتر عجب بنائی
نین مبارک نور قندیلاں چانن حسن لگایا
عجب پیشانی حسن نورانی مارے چمک دلانوں
ناحق شاعر منتر کھیاون بولن ہر ہر جائیں
حسن نبی دی جس دم آہی ٹھاٹھہ سمندر والی
جل بل گیا محبت اندر دل پروانہ نوروں

عین محبت خالص باہجوں بلدا نہیں پیارا
اول سر نذرانہ لیندا اس وا نہیں سکھالا
کیوں دربار سجن دا چھوڑن طالب یار دیوانے
کتنی مدت درد فراقوں اوس مکان لنگھائی
عرشوں عجب قندیل نورانی چانن نور لگاوے
اے عاشق معشوق پیارا تیرے کارن آیا
استقبال نبی دا کر کے ملیا گھن گلاوے
بدر منیر جمال نورانی کھوہ وچہ چانن لایا
موسے دے ید بیضا داگوں جلوہ مارے نوروں
تن من وچوں ہار نظارا نکل گیا چمکارا
جدا جنہاں تھیں ہو گیاں معلم قدرت تنہاں نوں
کر تجویز برابر دھر کر استاکار پروتے
ٹھاٹھہ حسن دی غوطہ دیکر آن کنارے دھریاں
حوض محمدی اپر حوراں بیٹھیاں پالو پیالی
سورج چند سلامی ہو کر طلب یارت آیا
جل بل جاون جلوہ مارے چاندیاں چانورانوں
وسعت دی جد عقل نہ آوے وکھن والیاں تائیں
غوطے کھا کر ہویا یہودا حالت مستاں والی
سبق ایہو پڑھائے تائیں دیندا قرب حضوراں

غزل

ایک دن پوچھا کسی نے عاشق پروانے کو
تو کہا پروانے نے تم کو خبر نہیں کیا کروں
میں نے دیکھا لوگ سب کرتے ہیں ملنے کی طلب
کون سے تم زندہ ہوئے ہم تو اسی دن کے موئے

کیا مزہ دیکھا ہے تو نے آگ میں جل جانے کو
او میاں کیا پوچھتا تو نے عشق کے افسانے کو
جلتے ہیں ہو کر فدا ملنے کا راہ دکھلانے کو
اب تو آتے ہیں شمع تک لاش کے پہنچانے کو

ہے مشقت عاشقوں کو یار کے دیدار سے — لوگ کرتے ہیں مشقت پینے کو یا کھانے کو

دیکھ حال سہو وا عاشق بولے حمد خدا نوں — خدمت اندر عرض سناوے دوست صلی علی نوں
بھایاں اُتے گلہ نہ رکھیں کجھ نہیں دوس جہاندا — یا محبوبا عشق اساڈے ٹور تساں نوں آندا
جیکر دلوں نہ دور کریندے ویر پیارے تینوں — کھوہ چہ کون سٹیندا تینوں کیوں کر ملدوں مینوں
ہور کسینوں طاقت نہیں سی ایسی کرنے دلیری — ایسے راہوں ملنی آہی دل دی حاجت میری
پیش نبی دے جد اُس عاشق اتنی عرض گذاری — آگیا ملک الموت فرشتہ لیکے حکم جباری
پورا ہو گیا وعدہ رب دا آکھے ملک باناں — یا ولی اللہ اس دنیا تھیں تیرا سفر چلاناں
سکدیاں ملیا دلبر جانی مگروں ملی جدائی — ہجر جلایاں عالم اندر پھیر ملانے چائی
نین یوسف دے رو کر چمے آکھیں قرۃ عینی — یا یوسف اِنَّ ھٰذَا فِرَاقًا بَیْنَکَ وَبَیْنِیْ
اتنا سخن پیاروں کر کے کلمہ کہیا زبانی — زندگی والے دفتر اُتے رک گئی قلم ربانی

بیان آمدن جبرائیل علیہ السلام برائے خدمت

جدوں ہو وسے مل یوسف نوں کیتی جان حوالہ — جبرائیل پیغام لیایا طرفوں رب تعالیٰ
یا حضرت تجھ خفا نہ ہونا امر کیتا رب سائیں — صبروں شکروں جر تساں نوں ملسن نیک جزائیں
تخت حکومت دلیساں تینوں عزت شان گرامی — عاجز ہو کر بھائی تینوں ہوسن آن سلامی
آن لگے سب تیرے در تے ہو کر درد رنجانے — ہو کر سب محتاج کھلوسن کوئی نہ تساں پچھانے
سنکر حکم ربانا یوسف بولے حمد ربانی — قرب حضوروں بخشیا رب نے گھل الحمد نورانی
خدمت اندر رہی ہمیشہ جب جب آوے جاوے — ادب سلاماں کرے زیادہ کون بیان سناوے
عبدالستار احال یوسف دا پھیر بیان سنائیں — پیچل پاس یعقوب نبی دے صاحبزادیاں پائیں

بیان رفتن برادران یوسف در خدمت [illegible]

ابن عباس کہیا جد بھایاں کھوہ چہ یوسف پایا — بابل کول جواب کی دیساں فکر دلائیں چہ آیا
بکرا ایک ذبح کیتو نے کرتا لہو تھیں بھر کے — چلے پاس یعقوب نبی دے مکر بہانہ کر کے
بیہودہ ہی بیٹھے رستے اُتے شام ہوا شاماں پیتاں — غم دے نال یعقوب نبی نوں بہت دلیلاں گیاں
کھڑا اُڈیکیا اٹھ اٹھ ویکھے تنہا الا خیرا دن — جلدی طلب یعقوب نبی نوں کھوہ چہ چھوٹے جاون

دوروں مارن لگے آہیں شام پئی گھر آئے ڈھیئے ڈھیئے پونہ مین دے اُپر رو رو حال وکھائے
پے گیا فکر یعقوب نبی نوں سُنکر بیاں آہیں ڈر کر تھر تھر کنبن لگا خیر سنیندی ناہیں
دوروں وزیداراں وانگوں رو کھلا تکیندا اوہ دن عید مبارک تھیند اجے رب میل کریندا
کلمل آئی جان نمانی نہ روی ہوندی جاوے ایسے طرفے تڑیا جانی شالا چہرہ وکھاوے
نیڑے آئے صاحبزادے نظر یعقوبؑ ٹکاوے ہو سلامت سارے دسّن یوسف نظر نہ آوے
قوت چھوڑ گئی تن وچوں بیٹھ گیا درماندا اچن چیتی قاصد غم دے اجل پیغام لیاندا
رو کر بولیا نبی اللہ دا ظاہر ہو گیا مینوں ائے دل غم تھیں زہر پیالہ رب نے بھیجیا تینوں
اجہاں نوں اولاد نبی دی حاضر ہوئی ساری رو رو حال یوسف دا دسّن بولن وارو واری
ذکر کیتا یُوسُفَ عِندَ مَتاعِنا بھنا عرض سنایا یا نبی اللہ یوسف سوہنا پاس اسباب بٹھایا
فَاَکَلَهُ الذِّئبُ جو ساتھوں پچھے کھادا اوہ بگھیاڑاں دور گئے اسیں چلدے چلدے اندر جنگل جھاڑاں
ہے افسوس بے خبرو بچایا پیارا دلبر جانی باقی کرتہ لوہو بھریا اس تھیں رہی نشانی
روکر اوہ پیراہن دوروں دھریا حضرت اگے کرکے دفن جوئیں گھر آون نیر چلاون لگے

دربیانِ حالتِ یعقوبؑ بوقتِ دیدنِ پیراہن

وچ تفسیر یوسفؑ دے جیونکر ابن عباس لیایا جد اولاد یعقوبؑ نبی دی کرتہ آن وکھایا
تازہ لہو ویکھ پیغمبر پلک نہ ہوش سمھالی پہنچ گئی تکبیر ہجر تھیں اللہ اکبر والی
رستہ مل جھنانے کارن سارا روز لنگھایا کُرتہ رو کر اہناں کولوں اجل پیغام لیایا
حاضر ڈٹھا اوہ پیراہن لے نہ ہتھ وچ پھڑیا غش پے گیا نبی دے تائیں اُپر زمین دے جھڑیا
دورا امید حیاتی ہوئی جیوں مچھلی بن پانی جل بل ول ول پاس مروڑے ساری ٹٹ بہانی
تڑپے پیا بیہوشی اندر غش تھیں ہوش نہ پاوے گودا اٹھاون سپٹے بلاون کوئی جواب نہ آوے
حسنؒ کہیا جد وقت عدالت دفتر عمل وکھاسن ویکھ یعقوبؑ پیغمبر وانگوں سب بیہوش ہو جاسن
ہتھیں دوست رخصت کرکے جوئیں نبی پر ہوئی وقت وہانا پھیر نہ ملسی پیش نہ جاسی کوئی
کر افسوس نبی دا رووں سب فرزند پیارے نہیں کیتا اساں قتل یوسف نوں دو نویں دوست نالے
خون یوسفؑ دا ساڈے اُپر بیش پیا درگاہوں اس دے غم تھیں بابل مرسی بچن محال گناہوں
فجر ہوئی کجھ حکم رب تھیں ہوش ٹکانے آیا خدمت کرکے سب فرزنداں اوہ یوں تھم بٹھایا

غم دے نال دیوانہ ہو کے کیتی نظر دوائے ۔ یوسف نہیں لبھے حاضر ڈٹھے کر نہ لیا ون والے
پھیر افسوس ہویا کیوں دوست انہاں سانوں رلایا ۔ غش وچ ہو کر ایس خیالوں دھرتی اُپر آیا
دن سارا اُس غش دے اندر پھیر تماشا آیاں ۔ دوست باہجوں تن من پیڑاں درد فراق جگایاں
کون دکھاوے حاضر کر کے صورت یار سجن دی ۔ جو دم گزرے حاضر ہوندے حالت جان کندن دی
ہک پل سختی جان کندن دی سخت عذاب دکھاندی ۔ سختی درد جدائیاں والی ساری عمر نہ جاندی
ایدھر اودھر پاس مروڑے منہ نکلیں حد پکارے ۔ سینے تیر غماں دے رڑکن آون یاد پیارے
ویکھ حوالا ویکھن والے حاضر بیٹھے رون ۔ ادبوں جاون صدقے جاون خدمت وچ کھلوون
لے پر اسنوں دوست باہجوں تن من بھاہیں بلیاں ۔ ہوش آرام نہ رہگیا کوئی ہنجوں رہن نہ ولیاں
مچھلی جیونکر پانی باہجوں تڑپے نبی پیارا ۔ دلبر یار پیارے کارن گزر گیا دن سارا
پھر کجھ نبی اللہ دے تائیں جوش دلے وچ آیا ۔ رو کر سب فرزنداں تائیں ایہہ فرمان سنایا
لیاؤ کُرتہ یار میرے دا سینے نال لگاواں ۔ ویکھ نشانی دلبر والی چشماں اُتے لاواں
جھب فرزنداں حاضر کیتا کُرتا لوہو بھریا ۔ نال محبت رو کر بابل چشماں اُتے دھریا
عاجز ہو کر مُڑ مُڑ چُمے کیتا ہجر دیوانہ ۔ کولوں دیکھن والے رون عاجز حال دیوانہ
یاراں بیٹے حاضر دسن اک فرزند گواچا ۔ اوسے بات یعقوب نبی نوں موتوں اگاں لنگھایا
جس دا ہکو بیٹا ہووے قبریں داخل تھیوے ۔ رو رو آکھن بابا ہویا اس دا کویں جدایوں جیوے

حکایت شیخ شبلی رح

حضرت شبلی ولی اللہ نے ڈٹھی ہک زنانی ۔ بیٹا فوت ہویا تقدیروں روندی پھرے دیوانی
رو رو کہندی ہکو ہیسی دل دی رونق میری ۔ سُنج ہویا جگ سارا ایہنوں چاروں طرف اندھیری
باقی ہور امید نہ کائی جس پر نظر ٹکاواں ۔ ملک تمام اُجاڑاں ہویاں ہُن میں کت ول جاواں
سُن کر شبلی ماریاں ڈھاہیں کر کے بلند آوازہ ۔ تیں بن میں ہُن کت ول جاواں یا رب غریب نوازا
رو رو آکھن سچ بتلایا عورت رون والی ۔ ہک جو یار باہجوں دسن سُنجیاں چارے طرفاں خالی
میرا بھی رب ہکو مالک ملک تمام بیگانہ ۔ کول کھلاون نہ دیندا کوئی آکھن لوک دیوانہ
اُس نوں لکھ ہزاراں بندے سانوں ہور نہ کوئی ۔ نامنظور کریسی جس نوں کتے نہ پاسے ڈھوئی
اکو نبی محمد ﷺ طرفوں جے انکار لیا ندا ۔ دوزخ کنوں نکالن والا بنسی کون تنہاں دا

بس میاں جس نافرمانی اس دربار دوں ہوئی
کرن روایت جدا وہ گُڑتہ سینے نال لگایا
ہوش آئی تاں جوش فراقوں عاجز ہو کر رویا
جا کر دُور پہاڑی اُپر رُنّاں بے اندازہ
اے جنگل وچ وسّن والیو بات سنو کہ میری
تُساں جو کھادا یوسف سوہنا مار گیا سانوں
کرنا ظلم جیبیاں اُپر کویں خداؤں بھاوے
کرن روایت طبق زمین پر جو حیوان بیچار
کھاون پیون کسے نہ کیتا عیش آرام نہ کوئی
چُپ ہوئی وچ جنگل باراں کوئی پرند نہ بولے
جیسر تا اندر ندیاں نالے ٹھاٹھ نہ مارن وردے
محبوباں دی گردن چھُریاں آون باہج گناہوں
جد اُس صاحب دوست پیارے ملّے زمین اتارے
تا خوشخبری غیب آوازہ طبقاں اندر آیا
نہیں پایا اساں کھوہ وچ اسنوں بخشیا شان گرامی
کھوہ وچ بند بہانے والا اسنوں حال دکھایا
اوہ مارن والے بھائی اسنوں آن سلامی ہوسن
جد ایہ حکم خلائق سُنیا آیا صبر دلاں نوں
ہو گیا مست بیہوشاں انگوں یعقوب دے احالا
جھاڑ پہاڑ حیوان پرندے جو شے نظری آوے
جنگل اندر جیسے ہیسن ڈٹھا انہاں نبی نوں
یا نبی اللہ درد یوسف اجیں فراق تساں نوں
چھم چھم رووَن درد فراقوں کرن سلام نمانے
پھر جنگل تھیں حضرت صاحب وندا گھر ول آیا
چُپ کر ودوے حاضر بیٹھے جو فرزند تمامی

بخشش رحمت کارن اسنوں ہو گئی امید کوئی
دردوں چھُرا چھُرا حضرت عشق دے اندر آیا
جنگل طرف دیوانہ ہو کر اٹھ روانہ ہویا
کل حیوان پرندے کارن کرے بلند آوازہ
نہیں سی لائق مُول تساں نوں کرنی ایڈ دلیری
دیہو جواب جو کی ہتھ آیا کر کے ظلم تساں نوں
دُور آواز گیا وچ جنگل کون جواب سناوے
حضرت یوسف دے غم اندر رو ندے رہ گئے سارے
ایسی حُبّ رسولاں نبیاں ہر چیزاں وچ ہوئی
لرزہ بے پرواہی کولوں طبق زمین دے ڈولے
ویکھ جلالت انبر ڈولن پربت تھر تھر کنبدے
ہر ہر چیزاں سُودن اُس دن خوفوں قہر الٰہی ہول
قدر مجال کی ہور کسے نوں ہک ذرّہ دم مارے
ہر ہر چیزاں رونداں تائیں لطف حکم سنایا
حاکم کیتا شہر مصر دا کل سردار سلامی
ناحق قید نہ کرے کسیتوں جا رب تخت بہایا
بہت غریب نمانے ہو کر وچ دربار کھلوسن
باقی ذکر یعقوب نبی دا دساں کھول تساں نوں
ہتھ وچ گُڑتہ پکڑیا ہویا یار پیارے والا
دسّو یوسف جس نوں لیا ہر ہر نوں فرماوے
آ ہیں مار سلامی ہٹ گئے بیٹے خاص ولی نوں
قسم خدا دی کھاون پیون کجھ نہیں یاد اسانوں
اگے نالوں درد زیادہ پہنچیا نبی ربانے
آ بیٹھا جتھوں ٹریا یوسف بھایاں ساتھ رلایا
نال محبت گُڑتہ چمّے مڑ مڑ نبی گرامی

پھر اوہ کرتہ نال محبت اکھیاں اُپر لایا
دند مبارک ظاہر کیتے نکلی چمک نورانی
ساری مجلس حیرت اندر کون کلام سناوے
اوڑک ادب زیادہ کر کے کسے سوال سنایا
حضرت آکھیا کرتے وچوں دتی مکر کھالی
بدن یوسف دا خوشبو بھریا چانن ہووے نوروں
جس گلیوں تشریف مبارک سوہنا یوسف لیاوے
بدن یوسف بھیں جیکر لہو ظاہر باہر تھیندا
رووں آدے ردفراقوں تن من بلیاں بھاہیں
جُرم ثبوتی ظاہر ہوئی جاتا چور لتاں نوں
جس بگھیاڑ یوسف نوں کھادا لہو اُسدا پیتا
یوسف لے پر کھاون کارن جس نے دند چلایا
چھک چھک ن یوسفدا جسے پاڑے بند تماہی
تسیں کہو بگھیاڑاں کھادا روشن بدر منیراں
اوہ بگھیاڑ تساڈے ناوں ایسا ہو گیا پیارا
فرض کیتا جد یوسف تائیں آ بگھیاڑ مریندا
مٹی دا کجھ اثر نہ اسنوں ہور نشان نہ کوئی
حق ہویا معلوم اساں نوں تساں فریب کمایا
پوری ہوئی مراد تساڈی جیونکر نیت آہی
سب اولاد نبی دے لگے رو کر عرض سناؤنے
بات تساڈی اثر نہ کردی جے سو پیچ سناواں
نبی کہیا اس باتوں جیکر تسیں خلاصی چاہو
انشاء اللہ میں اس کولوں سب دریافت کرساں
راضی ہو کر طرف جنگل دے صاحبزادے دھائے
پکڑ لیا کر جلدی اسنوں کیتا قید زنجیروں

اجن چیتی ہیسا حضرت ذکر حسینؑ لیایا
ڈردا کرے سوال نہ کوئی پیش حبیب حقانی
جد خفگی وچہ حاکم ہووے عرض نہ کیتی جاوے
یا نبی اللہ غم دے اندر ہاسہ کیونکر آیا
لہو وچوں کیوں نہ آئی خوشبو جنت والی
طلب یارت جنت حوراں کرن سوال حضوروں
کتنی دیر پچھے اس گلیوں خوشبو جنت آوے
مشرق مغرب طبق زمین دا خوشبو نال بھریندا
ہیسا ایں خود معلوم کیتا رب یوسفدی نائیں
اس وچہ ستو سوال اساڈا دیہو جواب سانوں
کرتے دا کس کارن اُس نے ادب زیادہ کیتا
بدن یوسفدا پاڑیا اس نے کرتہ کون بچایا
کیونکر کرتے دا اُس جاتا اوہ بوں شان گرامی
کیوں پیراہن ہیسا سلامت کیوں نہ ہو گیا لیرا
کرتے دا بے ادب ہویا یوسف کھا گیا سارا
آسنے ناوں کرتے اُپر کوں پیار کرینا
خون آلودہ کیونکر ہویا بات عجیب ہی ہی
ظلم کمایا ظلم کمایا ترے وارے فرمایا
غیراں اُپر عیب لائیے ہوئی فریب بیاہی
کراں جواب کی پیش تساڈے جد اعتبار نہ آوے
صاحب چور بناوے ساڈوں کیوں [illegible] پاداں
جس نے مارہا دوست ساڈا اسنوں پکڑ لیاہو
جس پر چوری ثابت ہوسی نظر [illegible] پردہ سراں
ہکس بگھیاڑ ڈھونڈے سُتا باہر دور ڈکلے
با بجہ گناہ گل سنگل آون کون بچے تقدیروں

سی اوہ ناہر بھو کھا ماندہ عاجز درد رنجانا
پھیر دوبارہ خلقت رُتی درد مصیبت حالا
ہے ہے کر افسوس جو رووّن ورونہ گنیا جاندا
پکڑ لیاندا پکڑ لیاندا رورو کہے لوکائی
پکڑ لیاندا پکڑ لیاندا سب کوئی ویکھن آیا
پکڑ لیاندا رورو خلقت آکھے ویکھن والی
پکڑ لیاندا خونی ظالم اوہ بے ترس مُنہ کالا
پکڑ لیاندا دشمن موذی قتل ہوسی بلوا رول
میلہ بھریا چھم چھم روئے درد وں خلقت ساری
اُس ناہر پراس دن حاضر ایسا ویلا ہویا
ویر نہ کرن لحاظ نہ رکھن سخت سپاہی سائے
کون نا پیل کراون والا مددگار تنہاں نوں
دردوں مرکے یعقوبؑ نبی نوں جوش دیو چہ آیا
ہے افسوس ملائک نوری کرن سلام جنہاں نوں
کیہا یعقوبؑ درندے ظالم دس شتابی مینوں
کیوں تدہ ساڈے دوست اُتے ظلموں نظر لگائی
کیونکر توں اس چند بدروں کھاون کارن ہانا
اے بگھیاڑا تیرے کولوں کویں دلیری ہوئی
اے بے ترسا ترس نہ کیتا توں بے ادب کمینہ
بڈھڑے باپ یوسف یکولوں ذِل خوف آیوئی
پیروی ساڈی جنت حاصل کل مریداں تائیں
کل مرید رسولاں پیارے اُس خداوند سائیں
جیونکر اوہ ترسا نرا کٹھا سوہنی صورت والا
تازہ گوشت چرب نوالے دیندا رب تساں نوں
اے ظالم توں اوہ بے صبری مینوں آن سناندا

چورہ بنا کر حاضر کیتا جتھے نبی ربانا
روروخلقت ویکھن آوے ظلم کماون والا
جس نے سورج غائب کیتا ظالم پکڑ لیاندا
ابراہیم نبی دے گھر تھیں جس نے شمع بجھائی
رنج کیتا جس آل رسولاں قہر آلہی چایا
لٹو لئے رُکھ بہشتی نالوں جس نے توڑی ڈالی
بدر منیر کیتا جس ٹوٹے ٹسو ہتیاں زلفاں والا
شہر کنعان کیتا جس خالی چانن نور بازاروں
اس نے جگر یعقوب نبی دے ماری ظلم کٹاری
عزرائیلؑ جویں کوئی عاصی پھڑ ٹہر کائے ڈھویا
پھڑ یکبارہ چلان شتابی ڈھو دیون سرکارے
تمراں نبی محمدؐ فضلوں ملیا آن جنہاں نوں
آہیاں ماریاں جد فرزنداں لیا کر چور وکھایا
جنگل تھیں بگھیاڑ درندے کھاون پون تنہاں نوں
کیونکر قہر آلہی کولوں خوف نہ آیا مینوں
ہے افسوس یعقوبؑ نبی تھیں تینوں شرم نہ آئی
دل وچہ یاد نہ رہ گیا تینوں اس دا باپ نمانا
ابراہیمؑ نبی دے گھر تھیں دیوا گل کیتوئی
ظلم کیتوئی جان میری پر پاڑیا میرا سینہ
جویں اُجاڑ لنکا نا تیرا تویں اُجاڑ کیتوئی
ساڈے دشمن ربدے دشمن لیسن سخت سزائیں
کل بے ادب رسولاں دشمن پاک خداوند سائیں
سخت عذاب کریسی تینوں ساڈا رب تعالے
اُس پر شکر نہ کیتا ظالم کھاون آیوں ساںوں
تازہ گوشت میں نت تینوں ساری عمر کھواندا

کر کوئی بات سجن دی ساڈن وِس حقیقت ساری ۔ کیونکر ترلے لیندی نکلی جان یوسف دی پیاری
کیوں نہیں حال اساڈے اگے عرض بیان دسیندا ۔ کیونکر سوہنا گیا جہانوں بابل یاد کریندا
توں کیا جانے قدر سجن دی نازک نور بدن دی ۔ کیونکر سوہنے یار گذاری ساعت جان کنن دی
کیونکر وقت نزع دا سوہنے دلبر اُتے آیا ۔ اللہ جانے دوست میرے کیونکر بھار اُٹھایا
آخر دا دم یار سجن دا گذریا ساتھ ایہا ڈن ۔ کیا جاناں اس وقت پیارے کیتا سخن زبانوں
پھر پھر کہنے جوش فراقوں رووے نبی سُبحانا ۔ لے بگھیاڑا دس شتابی کیونکر گیا پیارا
لے بگھیاڑا جے اس ویلے قتل کراں میں تینوں ۔ کجھ نہیں حاصل اس گل اندر دوست نہ ملے مینوں
سخت دعا کجھ ناہر اوپر کرے نہ نبی اللہ دا ۔ ایہ فرماوے تیں نقیں بدنصیبی رب اساڈا
نا کجھ اُٹھ کر مارے حضرت ناہر عاجز تائیں ۔ ایڈا جگرا نبیاں تائیں بخش کیتا رب سائیں
نہیں تاں جیونکر پیش نبی دے کرکے چور لیاندا ۔ ہور کسے دا چور جے ہوندا قتل کرایا جاندا
وردوں بھاہیں بلن نبی نوں بدل واگوں ٹولے ۔ ویکھ حوالا درد نبی دا طبق زمین دا ڈولے
جگرا جال یعقوب پیغمبر بھانبڑ بال دکھایا ۔ لرزہ ست آسماناں تائیں عرش عظیم ہلایا
کتنا وقت یعقوب پیغمبر جھڑکاں بہہ مریندا ۔ بند زبان حیوان نمانا کوئی جواب نہ دیندا
اوہلوں سر نیواں شرمندہ لٹکے وِر ورنجانا ۔ ہووے معلوم جے بیشک اس نے ماریا نبی دا بانا
کرے سوال سچی سرکارے یارب خالق سائیں ۔ دیہ توفیق جواب سناواں نبی پیارے تائیں
رنج کرے جو نبیاں تائیں خالی بات نہ جاندی ۔ کتنیاں صفاں اٹھایاں رب نے نال دکھانیاں ندی
ڈریا ویکھ حیوان نمانا غصہ نبی اللہ دا ۔ جالش قوم اساڈی اُتے آیا قہر خدا دا
عبدالستارا گرگ نمانے کویں خلاصی پائی ۔ وچ سرکار یعقوب پیغمبر عرض دعا فرمائی

دربیان سوال حضرت یعقوب درگاہ خداوندی

ہتھ اٹھا کر نبی اللہ دا عرض سوال کریندا ۔ یارب ایہ بگھیاڑ اساڈوں کیوں نہیں گل دسیندا
حُرمت باپ اسحاق میرے دی جینوں شان اچیری ۔ حضرت ابراہیم پیغمبر بڈے بابے میری
حرمت نبی محمد ﷺ سرور عالی ذات گرامی ۔ بخش زبان درندے تائیں کرے بیان تمامی
جد تک مجرم پیش عدالت نہ ہووے اقراری ۔ قید قتل دا اس دے اُتے حکم نہ ہووے جاری
ہتھ رکھو سر اس دے اُتے امر خدا فرماوے ۔ معجزہ تیرا ظاہر ہووے خلق ایمان لیاوے

سُن کر اُٹھیا نبی اللہ دا جیونکر حکم غفار ی
واہ سبحان اللہ کیہا منصب ایس نمانے پایا
عبدالستارا ذاتاں اُپر جے رب بخش کریندا
ہتھ جنہاں دے سر پر فضلوں نبی رسول ٹکایا
رہبر ملیا نبی جنہاں نوں نازاں نال مریندے
سنو حقیقت جس دم حضرت سر اسدے ہتھ دھریا
آکھیا اس نوں بول شتابی قسم خدا دی تینوں
وچ تفسیر جو ابن عباسوں کہیا امام غزالی
اول اس بگھیار نبی نوں ادب سلام سنایا
آکھیس تسیں حبیب ربانی یا محبوب سنگینے
نبیاں غرق نہ کردا پانی شیر پلنگ نہ کھاوے
جثہ کفن مبارک نبیاں خاک نہ کھاوے ڈروی
قوم رسولاں تھیں کوئی جیکر دوزخ دے ول آوے
ایہہ چیزاں سب اُس ربے سولاں شرم لحاظ جنہاں نوں
یا نبیا جس جنگل اندر رہندے چرن لسناڈے
خدمت اندر جھوٹھ نہ بولاں آکھیا گرگ بیچارے
تیرا دعویٰ ہیں عاجز پر میں کی آکھاں تینوں
یا نبی اللہ پچھو سب تھیں عرض کرے درمانده
یا ہُن پیٹ شتابی میرا چاک کرایا جاوے
سُن کر صاحبزادیاں اُپر نظر پیغمبر پائی
آکھیس دیہو ثبوتی اُس پر جو لستاں چیر لیاندا
ناہر آکھیا روز قیامت ایہہ فریاد کریساں
ہیں پردیسی دور مکانوں نال مصیبت آیا
کرن روایت ہک دے جے پر جو کوئی تہمت لاسی
سنو حقیقت، جد اُس ناہر اپنی عرض گذاری

ہتھ رکھیا سر اُس دے اُپر ویکھے خلقت ساری
واہ انگ مریداں جیندے سر پر مرسل ہتھ ٹکایا
تیرے جیہاں کمینیاں تائیں کون خزانے دینا
رب دربار اپنا انہاں تائیں اکھیاں نال وکھایا
ہک در باہجوں گھر گھر ا۔ گے سجدے نہیں کریندے
خلقت عام تماشے کارن غم دا میلہ بھریا
کیوں تدہ مار یا دوست میرا سچ سنائیں مینوں
جدوں یعقوب بُلایا سنوں قدرت رب کمالی
کر تعظیم مریداں اگوں خدمت اندر آیا
کویں بے ادبی کران رسولاں عاجز لوگ کمینے
آتش ڈر دی نبیاں کولوں ادب کنوں شرماوے
رب رسولاں نار جہنم بول آوازہ کردی
آتش دوزخ قدم نبی تھیں ادب کنوں ٹھر جاوے
رنج پہنچاون آل رسولاں کیا توفیق اساڈی
اوس مکانوں اسیں ماں نے جاواں چھوڑ دور اڈے
اپنیاں بچیاں نوں ساڈی تیرے کرنے پیارے
میرا دعویٰ انہاں اُتے چور جو آکھن مینوں
کس نے لاش یوسف دی اُتے مینوں ویکھیا کھاندا
کرنا جو کجھ مرضی ہووے جے کجھ نظری آوے
جویں روایت نقرہ کارون ویکھن اندر آئی
آکھن اس جنگل تھیں پھڑیا اساں نہ ڈٹھا کھاندا
جو کجھ آپ میرے پر کرسو کر منظور سہساں
زور آوراں کر زوراں مینوں ناحق چور بنایا
خون برابر روز قیامت بدلہ پھر یا جاسی
سُن کر حیرت اندر ہوئی حاضر خلقت ساری

سب اولاد یعقوب نبی دی چپ جواب ہوئی
عیب چھپاون حیلہ کیتا پچھوان لیاندا
اولاد یعقوب نبیدی مُن رو رو کے پچھتائی
ایہو تماشہ ہکدن بنسی پیش جناب الٰہی
اپنا تن جد بھرے گواہی کون چھپاون والا
ہر ہر دفتر عملاں اُتے ہر دن دیہن گواہی
بدعت شرک جنہاں کیتیں ثابت دفتر اندر آوے
دور کریسی اُمت وچوں ٹولے بدعتیاں دے
جس نوں نال ہوں رکھیاں کارن کرسی نبی دلیری
جس راہوں کوئی لنگھیا مومن بداؤ کریندا
اوہ گل جیہڑی سب لوکاں تھیں ساری عمر چھپائی
نیک اعمال جو کرن نہ ملیا کر فی نیت آہی
جو عمل عبادت کرن سخاوت طلب دلیون مشہوری
بعضے جاہل عقلوں خالی جو کجھ عمل کماون
برس پچھوں مسکیناں تائیں جے کجھ طعام کھلاون
ہر دن سب او تا کھاون یاد احسان نہ آوے
بعضے دیہن قرآن ماں نوں مجلس جوڑن بھاری
رب رحیم بنایا انہاں شکر جاون والا
لین والے بھی کسی پورے حق نہ مول سناون
ہک نیکی جس جاہل کیتی رب دل صدق نہ آوے
بدعملاں پر جے رب عالم پردہ حلم نہ پاندا
بعضے غنی پکاون کھانا فخر کرشان کھاون
آکھن جنتیاں دے منہ لوسی ہوگ ثواب سوایا
غنیاں دے گھر غنی پہنچاون بھر بھر طاس کباباں
دوست دوستاں شیلیاں والے کہہ کر یاد بلاون

نظر اٹھا کر مجلس اندر کرے کلام نہ کوئی
نیسی خبر جو حال تمامی کھول بیان سناندا
عبدالستارا کدوں ہتھ آوے جیہڑی بات گوائی
کجھ ہتھ پیر لحاظ نہ کرسن دیسن صاف گواہی
جس پر نبی رسول نہ راضی کون چھڑاون والا
بیٹھا ہوگ رسول محمدؐ وچ دربار الٰہی
اوسے وقت رسول تنہانوں لیسی منتی فرماوے
نبی کہیا سب بدعتیاں نوں ٹکٹے دوزخیاں دے
رب فرماسی بدعت والے یہ نہیں اُمت تیری
قطعہ زمین بھی اوہ دن ہوسی کھڑا گواہی دیندا
سارے لوگ تماشہ ویکھن سنسی باہر آئی
اس دا اجر برابر دیسی ارحم ذات الٰہی
قرب حضوروں دور نکالن سب کجھ نامنظوری
چاودھ نال وکھالا کردے جدوں نکالی جاون
دو برساں تک خلقت اگے گن گن خرچ سناون
ہکدن نام خداوے دے مکمہ چاودھری نہ جاوے
اسپر نام چڑھاون دل وچ لے اعتباری
کر کجھ عمل منافق ہوون پیچاون منہ کالا
ناداں آکھن شتابی کرکے مت کوئی ہو رہ جاون
کر بدعمل عدالت وچوں کویں سلامت جاوے
بہت ذلیل ہوندا شہر مندہ مجلس وچ نہ بہاندا
ہک ہک ہڈی مٹھ مٹھ چاول گھر گھر خبر سناون
تھوڑا دینا زمزم وانگوں نام نیاز لگایا
دھکے ملن سوالیاں تائیں اجے امید ثواباں
واگ بہشتی ننگھن مشکل سائل باراں کھاون

اصل پچھوناں راہ مولا دے جیکر ہوندا کھانا
مسکیناں نوں حاصل ہووے چکھن جو چنگا کھانا
مومن سخی محبّاں والا درجہ حاصل کردے

غنیاں دا کیا ورتہ اس وچ سنتوں یار سجانا
غنیاں دے گھر کُتے رجّن ویکھ اللہ دا بھانا
عمل ریا مشہوری کولوں شرک برابر دردے

حکائت امام حسین رضی اللہ عنہ

پیرا امام حسینؓ پیارا گوشہ جگر نبیؐ دا
پاس اُنہاں دے جس دم آوے کوئی مسکین نمانا
جدا وہ وطن مکان بتاوے موجب حکم تنہانوں
ہے کجھ مال امان تساڈی لیجا سانتھیں بھائی
عجلی رحمۃ اللہ دی عادت مسکیناں نوں جاون
اس تھیں پچھے نال محبت ایہہ گل کہن اُنہاں نوں
تیرے دن گذرن پھیر اُنہاں نوں خط روانہ کرنا
اس امانت اُتے اساں تھیں قسم زبانی ہوئی
ناہیں بہو محبتاں والا بھان قرب حضوری
دے مسکین یتیم اسیراں حکم خدا فرمایا
جو مجلس اندر رووے للہ دل وچ نیت ہوئی
بہت ثواب لے بادہ اسنوں پھر لکھیا جاوے
ساری مجلس نال برابر بخشش رحمت پاندا
جتنا ساری مجلس اُپر ہوسی قہر الٰہی
مجلس کہندی بول شتابی بانی ذکر نبی دا
سنو حقیقت گرگ زمانے جس دم عرض سنائی
پھر اُس ناہر کولوں پچھن لگا نبی ربانا ں
عرض کیتا اُس یا نبی اللہ سنو حقیقت میری
داد امیر آگیا زیارت کارن اوس پیارے
خویش قریب یا بھائی ہووے یا دوست کوئی

ساری عمراں ایہہ طریقہ اس فرزند علیؓ دا
کون کوئی توں کس دا بیٹا پچھن پتہ ٹکانا
بس کرنال محبت آکھن معلم ہوگیا سانوں
نال بہانے دیون اسنوں خبر نہ لگدی آہی
درم دیناراں جوز ہووے مال امان ٹکاون
لیساں اسیں ضرورت جس دن ڈاڈھی ہوگئی سانوں
خرچ کھا ہو مال تمامی دل وچ خوف نہ دھرنا
ہوچکا سب ملک تساڈا دخل اساں نہیں کوئی
فخر ریا وچ دوری ہوسی خبر قرآنوں پوری
حاجتمنداں نوں حج دیون کعبہ جویں بنایا
نشا ناں ویکھ پھیرے دل مومن نیکی کرسی کوئی
جویں جوان بہادر جنگی اول تیغ چلاوے
جو شروع شراب یا وچ تماشے او شیطان سہنانا
اتنا اس ہکلے اوپر غضب عذاب تباہی
کریں نصیحت ہور کتے ول ساڈا اصاف عقیدہ
جیو نکر وچ تفسیر یوسفدے نظر روایت آئی
توں کس طرح مصیبت اندر پکڑیا گیا نمانا ں
ابراہیم خلیل جو آہے جد مبارک تیری
مجلس وچ شریان سنایا اس دن نبی سہانے
کر ان محبت آپس اندر رہنوں پیارے سوئی

ہکدُجے نوں ملنے کارن چلنے قدم اُٹھاون
جویں محبت خویش ہیوندی بھائی کرن پوری
بھایاں نال عداوت کینہ دل وچ ہوگ جنہاں نوں
دوست دل یا بھائی دے دل جو ملنے نوں جاوے
بھنگ شراباں ہر ہر بابوں میل پیار جنہاں دا
یا نبیا ایہ والے تیرے جو فرمان سُنایا
مینوں بھی اوہ یاد مسائل کدی نہ دلوں بھلایا
جد مویا ہک بھائی میرا کتنی مدت ہوئی
مصر زمین دے جنگل بھالے ٹریا بلخ بخارا
شام زمین دے جنگل بھالن دیس نساڈے ہانا
کہن غریب ولندے مینوں مرگیا تیرا بھائی
آوڑیا اس جنگل اندر کوئی میر شکاری
اوہ قرابین جھکائی اس نے یاراں گولیا نوالی
یانبی اللہ جس دم مینوں ایہ گل انہاں سُنائی
اندر میرا جے کر ویکھو یا سردار نگینے
روندیاں گذرے ورھے ساراں یاد نہ پینا کھانا
ایہ گل سنکر نبی اللہ دا آہیں بھر بھر رویا
رو کر سب فرزنداں اپر نظر مبارک پائی
رو رو آکھن اے نگھیارا اپیر حدیث سنائیں
گرگ کہیا کی عرض گذاراں قدر رجال کی میری
پھر یعقوب کہیا کجھ ظاہر حال یوسف دا تینوں
اس نگھیار نبی دے اگے ادبوں عرض سُنائی
چھوڑ نہ گیا پیغمبری درجہ عالی شان اساں نوں
چوداں طبق غلام جنہاں دے حرمت ٹھاٹھ مرینیدی
حضرت آکھیا وحی اساں نوں کوئی نہ خبر سُنائی

وہ سے نیکی ہک ہک قطرہ موں تنہاں پاں جاون
اوسے طور جناب الہوں ملسن قرب حضوری
ہیدے نال عداوت انہاں رحمت نہیں تنہاں نوں
دونویں بخشے دونویں بخشے امر خدا فرماوے
ہوگ برابر دوزخ اندر ہک مکان تنہاں دا
حکم نبی دا دادے میرے گھر وچ آن سُنایا
یا پیغمبر ہن ہیں عاجز اپنا حال سناواں
ہاسے سانگ جدائی مینوں ہیش آرام نہ کوئی
رو رو اپنا ویر پیارا بھالاں درد پیاروں
آملیا جد قوم اپنی نوں ہیں مسکین نمانا
جویں مقدر اس پر گذری ساری خبر سُنائی
اس بندوق چلائی اسنوں وگیا جان پیاری
جا لگی بیرے بھائی تائیں گذر گیا اس حالی
اوہا بندوق جدائی مینوں جگروں پار لنگھائی
آپو آپ برابر یاراں چھیک پئے وچ سینے
اج تقدیروں لکھیں جڑیاں ہویا چور نمانا
بھائی پیارے سب انساناں کی حیواناں تیا
ویکھو ابراہیم پیغمبر کریں حدیث بتائی
ایہ مسئلہ اولاد میری نوں کوشش نال پڑھائیں
الیس حدیث پڑھاون لائق رہی اولاد نہ میری
اے نگھیارا کیونکر گذری اس حقیقت تینوں
جویں روایت فقرہ کاروں وکھن اندر آئی
ویکھو جبرائیل نہ حج کتیں کیا مقدور اساں نوں
کرن سوال کہیئیاں تائیں ایہ گل بیت دیندی
نال یوسف دے کیونکر گذری خبر نہ لیا کائی

رو گھبیا ڈہ کہیا پھر حضرت کیا مقدور اساڈوں
جس کم اندر قدرت ناسی جبرائیل جہانوں

جس دی ذات صفات ہووے اوہ کی شان جگاوے
جس پر خود بدنامی ہووے اوہ کی گلہ سناوے

منہ داڑھی شیطان دی یارو ایسی رغبت دیندا
جس نوں بُرا خلائق جانے اوہ بھی گلہ کریندا

جو قبراں پوجن شرک کماون دین ایمان ونجاون
رہنوں پوجن الیاں تائیں اوہ بھی بُرے ہتاون

جو گوگا سرور دیوی پوجن کافر شیطان رانے
اوہ بھی مومن بن کر آکھن برسے ہوندے لوا لینے

جو بھنگ شراباں پیون پجن رب رسول بھلایا
منہ تھیں توبہ کہکر آکھن براز مانہ آیا

جو دن راتیں ظلم کماون کھاون مال بیگانہ
کسن لوکاں وا حال نہ کوئی آگیا براز مانہ

تابعدار حدیث دے آکھن ڈاڑھی حرمت ہوئی
مشرک بدعت والے آکھن دین نہ رہ گیا کوئی

شتو حقیقت جد پیغمبر آکھیا ناہر تائیں
جے کجھ خبر یوسف دی تینوں اس دا حال سنائیں

آکھیس سب کجھ علم ہے مینوں تجھے میں خبر سناواں
روز قیامت چیلاں اندر داخل کیتا جاواں

چیل نہ جاسن جنت اندر دوزخ ہوسن درگاہوں
سخت عذابوں نار جہنم پاون قہر الاہوں

ناپیاں دا جو امر نہ سنن ہیا جو شرک کماون
پین شراب جو ہیجن والے کر خنزیر چلاون

حکایت فرشتگان

لوح محفوظ جو رہن ملائک ذکر مفسر لیاندا
غفلت یاروں ذکر کیتو نے حال جویں بیندیاندا

نعمت کھا کر خاکی بندے شوخ ادائیں کردے
کیوں نہیں رکھدے خوف گناہوں کیوں نہیں قہروں ڈردے

تھوڑا آکھن کیتا کجھ ملکاں گرم عدالت ہوئی
کرن عبادت نقرہ کاروں دیر نہ لگی کوئی

کُھل گیا اوہناں فرشتیاں کارن غیرت دا دروازہ
ہو گیا حکم ربانی تائیں اوسے وقت آوازہ

جو کجھ اوہناں فرشتیاں کیتی ذکر عبادت ساری
آدمیاں دے دفتر لکھدے آیا حکم جباری

سجدے اندر رووَن فرشتے عرضاں بولن ڈردے
غفلت یاروں خاکیاں اُپر تسیں جو غیرت کردے

سخن دلیری ہو گیا سانتھیں تیری غیرت یاروں
ایہہ گستاخی بخش کریاں رُسنے توں جباروں

حکم ہویا اسیں کراں جو غیرت ویکھ اعمال انہاندا
کس نوں اساں اجازت بخشی بولو گلہ تنہاں دا

پھیر سوال نہ کیتا ملکاں سنکر حکم ربانا
آکھ حقیقت گھروں جاوے اوہ گھبیاڑ نمانا

روکر گرگ نبی دے اگے وڈی عرض سناندا
صبر مصیبت بھارا ٹھاون ورثہ کل نبیاں دا

حال میرے پر راضی ہو ویا مقبول پیارا
صبروں اجر مراد لساڈی دیسی دیون ہارا

اُٹھ کر نال محبت حضرت ناہر دے دل آیا
کرن روایت محشر اندر ملسن چار ول جنائیں
ہر سنگل ہتھ کڑیاں نال لے او گنہار نمانے
ابراہیمؑ تے عیسےٰ موسےٰ صاف جواب سناسن
پھر سب خلقت پاک نبی نوں عرض سناون آوے
کرے شفاعت عاصیاں کارن وچ جناب تعالےٰ
دور کرن ہتھ کڑیاں سنگل حکم خلاص تنہانوں
گل وچ سنگل بیٹے گنا ہوں عبد ستار سناوے
سن خوشیاں سناواں یاراں جلدی رحمت پاواں
واہ سبحان اللہ کیا رحمت حکمت کیتی سائیں
وچ تفسیر یوسف دے خبراں کہے امام غزالی
اک گھیارا یعقوب نبی دا نیک نصیب نمانا
سگ اصحاب کہف دا تیجا پاوے جنت عالی
چوتھا گدہا جو حضرت عیسےٰ جس پر کرن سواری
خیبر آیا پر فوج محمدی جس نوں گھیرا پایا
تدھاں پاک نبی دیاں اُتے رکھیاں آن ٹکایاں
کتنی مدت وچ سجدے دے منگدا رہیا دعائیں
اوہ کافر جو پاک ہو کر خدمت کردا ہیری
چارہ پیش نہ جاوے میرا آکھاں کر کر زاری
فضلاں دا دروازہ کھلا سنیاں حضرت آیا
کر منظور سوال پیارے رو کر عرض گذاری
اتھے وقت مراد ملے وی کیتی حضرت پوری
جلد اُتارے سنگل اُس دے حضرت حکم سنایا
ایسے طور محمد ملسی بندیوانان تائیں
ویکھن کدوں محمدؐ آوے روون ورد رنجانے
آدمؑ نوحؑ داؤدؑ وی ڈردے وچ دربار نہ جاسن
میں جیہاں گنہاراں کارن بول رسول سناوے
سر دستار نورانی چمکے شملہ موتیاں والا
دا ناگہ یعقوب پیارا حامی ملیا آن جنہانوں
یارب فضل تیرے تھیں حضرت میں ول جلدی آوے
ہور کوئی دروازہ ناہیں جتھوں حال سناواں
میل پیغمبر جنت لائق کیتا ناہر تائیں
پنج حیوان بہشتی ہوسن فضل کنوں رب عالی
صالح پیغمبر دی ڈاچی پاوے فضل ربانا
روز قیامت ملسی اُسنوں صورت ولیاں والی
پنجواں خچر پاک نبی دا جس پر فضل غفاری
چھال لگا کر کوٹوں باہر ملن نبی نوں آیا
نال محبت شوقوں باتاں عاشق آن سنایاں
یارب ملیں نبی پیارا میں عاجز دے تائیں
کرے شکایت گلہ سناواں موجب کفر ولیری
اے دشمن توں میرے اوپر نہ کرسیں اسواری
عشق سنادے جا کر میتوں کوٹوں پار دگایا
صبر نہ ایہہ ہوسیں میں پر اج جو دا اسوار نیا
طالب تائیں مطلب ملیا پایا شان حضوری
کرن اسواری جس پر حضرت شفقت کرم کماوے
جنہوں حضرت دا گوں پھڑیا کیوں بہشت نہ پاوے

بیان رفتن گرگ در قوم خود

سنو حقیقت جدا ہر دے سنگل نبی اتارے
میں راضی جا رخصت تینوں دتا حکم پیارے
جا ملیا سب قوم اپنی نوں حال ظاہر کریا
قتل یوسف دا ساڈے اتے ظن پیغمبر دھریا
سنکر ڈر دے تمام درندے تھروں فکر پیونے
سبھناں جان بچاون کارن آن سلام کیتونے
یا نبی اللہ سب کوئی جانے جو عزت نبیاں دی
ادبوں مشرق مغرب تائیں خلق مرید جنہاں دی
کون رسولاں دکھ پہنچاوے کس نوں طاقت آوے
چوداں طبقاں نالوں بھارا کون عذاب اٹھاوے
جو تساں نوں غم یوسف دے دور مکان پہونچایا
قسم خدا دی پیون کھاون ساہنوں یاد نہ آیا
قتل کرو تاں عذر نہ کرساں یا مقبول گرامی
ناحق ہے سب ساڈے اتے بے ادبی بدنامی
تساں اساڈا یوسف کھادا نبی جواب سناوے
اصل اندر فرزنداں اوپر نظر یعقوب ٹکاوے
قہر خدا دی توں وہ ڈر دے سر سجدے چ پایا
جیکر نبی نہ راضی ہوسی جاسی تخم اڈایا
دن اتنے ساں کجھ نہیں کھادا یا مقبول ربانے
پیٹ کرو سب چاک اساڈے آکھن رو رنجانے
کرن قدیمی کار رسولاں رو رو کرن پکاراں
خدمت وچ کھلوتے رو رو ہو کر صفاں قطاراں
خلقی اندر رحم کماون نہ تکلیف پہنچاون
در پر آیا مارن ناہیں مولا تھیں بخشاون
جو عاصی نبیاں دے در پر نال یقین سدھایا
رب فرماوے کویں نہ بخشاں میرے در پر آیا
عبدالستارا جے سب کافر نبیاں دے در آون
سڑدا رہے جہنم خالی سارے جنت جاون
عرضاں کر کر عاجز ہوئے جا گھیا ڑنمانے
سبھنوں رخصت حکم سنایا دوست نبی ربانے
بجے وہ حضرت راضی ہو کر رخصت نہ فرماندا
کوئی حیوان نبی دے در تھیں ہرگز چھوڑ نہ جاندا
جانوراں حیواناں جاتا جیوں کر قدر رسولاں
نہ کجھ خبر نہ قدر پچھاتا بے دیناں مجہولاں

حکائت یہودی

کرن روائت اک یہودی دشمن پاک نبی دا
کرے عداوت نال نبی دے کفروں برا عقیدہ
اک دن جنگل اندر بکری لے گھیا ڑا اٹھائی
اس یہودی ٹکر کروں زورے نال چھڑائی
بول کہیا گھیاڑ جو رب نے رزق دتا سی مینوں
دس جواب اسدے اندر دخل کی آیا تینوں
جدا یہ سخن یہودی سنیا منہ وچ انگلی پائی
بڑا تعجب کردے حیواناں نہیں سی بات سنائی

رب تساں نوں خاکوں آدم اشرف ذات بنایا ہر ہر نعمت رزق تساڈا عجب لباس پہنایا
اس دا بھیجیا نبی محمد جنت طرف بلاندا بڑا تعجب اس دے اُپر تساں یقین نہ آندا
دشمن جاتا اسدے تائیں موڑیا حکم ربانا خبر نہیں تساں وز قیامت کس دروازے جانا
سُن کر بات یہود شتابی مسجد اندر آیا ادبوں قدم نبی دے پکڑے کلمہ بول سُنایا

حکایت دیگر

ہور بیان سناواں تینوں پاس رسول گرامی ہک گجھیاڑ مجلس دے اندر رہیا آن سلامی
آکھن لوگ جو مالاں والے ہر بستی ہر جائیں کرو نصیحت ساڈی طرفوں تسیں نہاندیاں تائیں
مصلحت کر کر وار و واری کل خواص عوامی ساڈوں بھی کجھ راہ مولا دے حصہ دیہن تمامی
فاقیاں وچ ہمیشہ عاجز اسیں غریب بیچارے سخت دعا مت خفگی ہووے خوف تساڈا بھارے
اپنی بولی دے وچ اُسنے جو کجھ عرض گذاری حضرت کھول بیان سنایا مجلس اندر ساری
لوکاں آکھیا امر زکوتاں رب رسول سناوے ادا کریساں ہور اساں تھیں بھار نہ چایا جاوے
پھر اُس نا ہر تائیں سرور دسیا حال تداہیں آکھن لوگ اساڈے کولوں ایہہ گل پجدی ناہیں
پھر گجھیاڑ نبی دے اگے کیتا عرض نمانے آکھ دیہو سب لوکاں تائیں یا محبوب ربانے
آپو اپنیاں مالاں اُپر خوب رکھن نگہبانی تساں اساں تھیں رنج نہ ہونا یا محبوب حقانی
اپنا حیلہ اسیں کریساں خفگی تساں نہ کرنا بری دعا کر ساڈے اپر قہروں نظر نہ دھرنا
کدے نہ غصہ کراں تساں پر کہیا رسول گرامی لے کر اذن نبی تھیں باہر ہو کر گیا تمامی

رجوع بقصہ حضرت یعقوب علیہ السلام

باقی ذکر یعقوب نبی دا آکھ سناواں تینوں جیونکر حال کتاباں وچوں ظاہر ہویا مینوں
راضی ہویا وچ مصیبت حاضر طرف رَبے دی امر اگے کجھ عذر لیاون نہیں مجال کسے دی
منہ تھیں بولے حمد ربے دی انجھوں رہن نہ دلیاں قبرستان پراں دسیوے سنج دتن سب گلیاں
دردوں ٹھاٹھ بدھی دریاواں مجاں عشق وکھایاں کدی نہ راتیں اکھیاں جڑیاں تھمے قابو آیاں
جتھوں یوسف رخصت کیتا ساتھ زلا کر بھایاں روندا روندا اوس ٹکانے ہو گیا واگ سودایاں
گذر گئی شب تار خوشی دی بالی اگ جدایاں کتنے لگ جدایاں کولوں دیندے گئے دہایاں

محمدی رات پیارے باہجوں گذرے سو برساں دی ۔ دن دن طلب پیاوہ دل نوں دل سوں جگاندی

کون سلام پیغام پیاوے سجناں ور گیاندے ۔ دردوں گھر گھر بہاہیں بالن روونے دردمند اندے

پلنگ نہالی دوست والی دم دم کھاون آوے ۔ دیکھ اولاد اپنی اول حضرت ایہ فرمان سناوے

ہوگئی جویں پیاری لگی دل وچ بات تسائنوں ۔ اس وچ ہوگ عنایت ورثہ صبر جمیل اساں نوں

ایسا صبروں بھار اٹھایا اس مقبول آلہی ۔ اس دے صبروں ثابت ہوئی وچ قرآن گواہی

صبروں جے اس وقت پیغمبر جوش فراق نہ جردا ۔ غضب کنوں فرزند تماں قتل شتابی کردا

یا کجھ حال نہانمے اوپر سخت دعا فرماندا ۔ گرم آواز یعقوب نبی دا خالی مول نہ جاندا

رب فرماوے وقت مصیبت صبر کمال جہاں نوں ۔ اس دا بدلہ جنت حوراں رحمت نال تہانوں

صابر تائیں وقت نزع دے سختی رب نہ دیندا ۔ صبروں شکر ساتھ شہیداں ناواں درج کریندا

نبی محمد سرور عالم ایہ فرمان سناوے ۔ وچ مصیبت جد کوئی مومن صبر دل وقت لنگھاوے

رب فرمایا اس دے کولوں آوے شرم اسانوں ۔ وقت عدالت کیونکر تولاں اس دے بد عملاں نوں

بیان درجات صبر

ہے ترے قسماں صبر جو اول کرنا صبر گناہوں ۔ نو سو درجہ جنت اندر پاوے فضل الاہوں

تحت الثریٰ تھیں جتنا پینڈا عرش منور تائیں ۔ اتنا جنت ہر ہر درجہ بخش کریسی سائیں

وچ مصیبت غم بیماری شرک نفاق نہ کرنا ۔ صبروں رب تھیں دور نہ ہونا سر سجدے وچ دھرنا

اس صبروں سو درجہ مومن جنت اندر پائے ۔ جتنی وتھ زمیں آسماناں خبر کتابوں آئے

تیجا صبر عبادت اندر فاقہ گرمی سردی ۔ اس دا بدلہ چھ سو درجہ خبر روایت کردی

تحت الثریٰ تھیں جتنا پینڈا ہے ستویں آسماناں ۔ ہر ہر درجہ اتنا جنت بخش ہوسی رحماناں

پیاریاں اکیاں زندگی اندر جس تھیں ور کرایاں ۔ رب فرماوے جنت اوسنوں بدلہ صبر کمایاں

دے خوشخبری رب فرمایا پاک محمد تائیں ۔ صبر کیتا جس وچ مصیبت کرے قبول رضائیں

رب اپنے دا اول دے اندر جس نوں امر نہ بھانا ۔ کیا موجب دل تنگی اس نوں جنت اندر جانا

رب صاحب نوں جیکر بندہ پیارا اوں بناوے ۔ ہو رکتے دل وقت مصیبت کیوں فریادی جاوے

امر خدا پر راضی ہونا ایہو ایمان نشانی ۔ دل وچ شرک زبانی کلمہ اوہ لے شیطانی

وچ بیماریاں شکر کماون دیوے بالن جانے ۔ ربدا امر ہٹاون کارن پھرن اپیل کراندے

واہ واہ نیک نصیب جو مومن منن حکم ربانا
ایسے رب نوں پیارے مومن سنتوں یار سجانا

حضرت مریم آسیہ خاتون بیبیاں نیک صفاتاں
ہار جواہر نور پرودن دونویں عالی ذاتاں

کولوں نہر جنت نوں چلدی نور کھجوروں سایہ
بیٹھیاں ہار بناون کارن جویں خدا فرمایا

لِسن ہار محمدیاں نوں رحمت نظر کرم دی
جنت طرف روانہ ہووے جویں نشان محمدی

آکھ حقیقت باقی قصہ ذکر یعقوب نبی دا
شکر رب دا حاضر ہوسی جس دا نیک عقیدہ

صبروں سکے خدا بن ساتوں مددگار نہ کوئی
سر پر سب منظور کریاں جیونکر وارد ہوئی

درد فراق یعقوبؑ نبی دا ذکر نہ کیتا جاندا
درد یوسف دے یاروں جیونکر ذکر حسین لیاندا

بیان حالت درد کبوتراں

جدا جدا ہر رنگ عجائب بہت کبوتر پائے
یوسف دے پرچاون کارن رکھے باپ پیارے

جدا مکان کبوتر خانہ ہوبہو ذکر الادن
کدے کدے دل باپ تے بیٹا نال خوشی دے دن

جدوں کبوتر خانے اندر یوسف آن کھلووے
شوقوں گرد کبوتر آون عجب نظارہ ہووے

چھم چھم سوہنی چال دکھاون کرن طواف دوالے
ادبوں آن سلامی ہوون نیک نصیباں والے

بج بج قرب حضوری پاون جدوں پیار آوے
جیونکر خوباں نوشہ کارن ناز نیاز وکھاوے

ویکھ جمال ہوون مستانے شکروں حمد ثنائیں
بولن ذکر مصور والا جس تصویر بنائی

جس دن یوسف نہ گھر آیا بند زیارت ہوئی
رُناں کل کبوتر خانہ عیش آرام نہ کوئی

جس دروازیوں لنگھدا یوسف وندا اوہ دروازہ
آہیں مارن کل دیواراں آٹھے درد آوازہ

ایسے حال یعقوب نبی نوں کر گیا یار سودائی
مُہر کھڑی سلیمان نبی دی تھاؤں نہ ہلے کائی

ادبوں حاضر خدمت اندر سب فرزند سوہائے
یوسف یار پیارے باجھوں سارے دل دسارے

کھاون پیون کارن تیہنوں کجھ خدمت فرماہو
کیا الیندے ہو جیکر تیہیں آکھے یوسف لیاوو

ہر واری جد تیہیں اس نتھیں ایہو کلام سناوے
بیہوشی وچ یوسف باجھوں ہور آواز نہ آوے

ویکھ یہودا زور کر آکھے کل بھراواں تائیں
ہے افسوس پیغمبر تائیں دیندے اسیں سزائیں

یوسفؑ یوسف یاد کریندا پیسی اجل پیالہ
بابل بابل کردا مرسی سوہنی صورت والا

ویکھو حال نبی دا ایونکر اینڈ نہ کرو دلیری
ویہو پیارا دوست اسنوں ایہو نصیحت میری

ہے اج کوئی یعقوب نبی نوں لبھ یار ملاوے
پی کر آب حیات پیالہ قبروں باہر آوے

نیک نصیباں ایاں تائیں اجر ثواب لکھیندا
نگراں جو رب کرنا ہووے امر برابر تھیندا

شکر بات بھراواں تائیں لگی بہت پیاری
راضی ہوسی باپ پیارا جلدی کرو تیاری

کہے یہودا جو کجھ ساتھیں نال یوسفدے ہوئی
صبر سکھاواں یوسف تائیں بات نہ کرسی کوئی

کڈھ لیاواں یوسف کھوہ تھیں صاحبزادے دھانے
آملیا ابلیس شتابی عیبوں کوئی نہ جانے

نرم طبیعت نرم کلاماں صورت شیخاں پیراں
پیراں ٹوٹے بن بن لٹن ٹولے بہت شریراں

آکھیس یا اولاد رسولاں کتول ہوئی تیاری
صاحبزادیاں کھول سنائی جویں حقیقت ساری

آکھیس عجب قیاس تساڈا سفنے اندر آیا
اول کھوہ وچہ پا کر یوسف گھر وچہ کی فرمایا

ہن تسیں اپنی ہتھیں اسنوں پیو تے حاضر کرسے
اپنی ہتھیں او وہ بدنامی اپنے سر پر دھرسے

پس تساڈی دانش اتے ہے افسوس اساں نوں
نہیں مجال کلام کرن دی شان کمال تساں نوں

ایہو مراد جو دشمن وستو پیو نوں عمراں ساری
سچ کیا اس مرد اساں نوں بہناں بات خواری

تینوں کسے نہ جاتا دشمن رستہ ماری جاندا
کھیسے کپ لوں کون پچھانے صورت نیک وکھاندا

دس پیغمبر زادیاں تائیں غیبوں خبر نہ ہوئی
امر سوا نہیں غیب کسینوں جھگڑا کرو نہ کوئی

خبر نہ لگی بابل تائیں کھوہ وچہ یوسف والی
جتنا چاہے غیب جتاوے پاک خداوند عالی

جنگلاں اندر پھرے دیوانہ رو رو سر مریندا
علم الغیب نبی نوں ہوندا کھوہ وچہ کیوں جھریندا

بس میاں کس شان زیادہ نبی محمد نالوں
اسنے دعوے غیب نہ کیتا ہٹ جا ایس خیالوں

بیالی ذات رسولاں نوں کند جہاندی ہوئی
جس دی شکل پکارن لیاں قبراں یوجن سوئی

باقی حال یعقوب نبی دا پھیر سناساں تینوں
خدمت وچ یعقوب یوسفدی جاون واجب مینوں

حال حضرت یوسف در چاہ

کعب بن احبار بتاوے کہیا امام غزالی
خاص روایت ابن عباسوں سنتوں ایہو سوالی

عمر دی رات یوسف نوں کھوہ وچہ ایسی نازل ہوئی
قبر موافق تلے زمین دے دوست یار نہ کوئی

کوئی نہ خبر یعقوب نبی نوں کون سناوے سارے
کالی رات جدایاں والی کیونکر جالی یاراں

نویں جدائی سر پر آئی رہ گئے دور پیارے
بخش کریما بخش کریما رو رو آہیں مارے

جس دم اوہ محبوب ربانا اُس تا نال جدائی
چھم چھم رودن ملک نورانی آتش درد مچائی

صفاں بنا کر صفتاں لگن پیش جناب الٰہی
واہ سبحان اللہ اج ظاہر ویکھی بے پرواہی

یارب محبوباں دا رونا سانوں سل مریندا
تاں پھر حکم دتا رب عالم جبرائیل وحی نوں
بعد سلاموں حضرت اگے وحی بیان سناندا
نہ روا تناعاجز ہو کر صبروں بدلہ دیساں
پکڑ رکاباں تیریاں چلسن سب سردار گرامی
ایس مکان اندھیرے وچوں تینوں جلد نکالاں
بحر العشقوں خاص روایت خبر صدیق سناندا
کرن روایت جتنا رب دے حاضر ہوسے کوئی
دنیا وچہ محبت لہدی دل وچہ نہیں جہاں نوں
قبراں وچہ مجاں تائیں ملدا دلبر جانی
کہن فرشتے مرحبا مرحبا جی آیا جی آیا
دوست نوں رب جنت حاضر قبراں وچہ کریندا
دشمن کارن قبراں اندر دوزخ آن کھلوے
آب حیاتوں کرن روایت اک اصحاب نبی دا
جویں دکانوں لوہا کڈھن سڑدا باہر آیا
اکھیں نال وکھا لیا رب نے اوہ مردود مکالا
بس میاں ہو رب دے حاضر صبروں پکڑ کنارا
رب دے حاضر صبروں یوسف جو کجھ سر پر بیتی
فوت نماز جے کردا ابلیس آکھیا خالق سائیں
نبیاں نوں جد بابجھ نمازوں لیسیا حکم سنایا
کہن یوسفنوں ترٹے نزائیں کھوہے اندر آیاں
نقرہ کاروں بحر العشقوں خبر صدیق سناوے
فرصت پا کر یوسف کارن گھر دل لیاوے کھانا
پہلے دن جس وقت ہویا یوسف کارن آیا
نہ جیوندا نہ مر گیا یوسف بولیا نرم آواز دلی

شعلہ مارے درد الفت لین آرام نہ دیندا
بھیجیا رب سلام علیکم یوسف پاک نبی نوں
یا مجھو بامیں سرکاروں خوش پیغام لیایندا
مصر زمین دا املاک تساں نوں قدماں ہیٹھ کریسیا
کرن تسیں غلامی دعوے ہوسن پیش سلامی
فضل کرم تھیں اس دا بدلہ رحمت موج وکھالا
جنت میوہ حضرت کارن جبرائیل لیایندا
رب دے چنداں حاضر اس دی خبر قرآنوں ہوئی
کوئی پیارا خدا دا ہووے قبراں وچہ گیا نوں
رب کوئی اپنے دوست کارن پیش کرے مہمانی
رہنوں احد جاتا جس نے غیر شریک لیایا
حوراں خدمت مجلس کارن جلوہ ٹھاٹھ مریندا
وڈھ وڈھ کھاون سپ اٹھیں منہ خنزیراں ہووے
ابوجہل نوں پچھیا اس نے جیوں کر حال شقی دا
گلو چہ سنگل بھانبڑ بھڑکن ملکاں پکڑ دگایا
نبی محمدؐ سرور طرفوں نافرمانی والا
تاں تینوں ہر مشکل اندر ملسی نبی پیارا
اوس مصیبت اندر حضرت فوت نماز نہ کیتی
پیٹ مچھی چہ قید رکھیندا روز قیامت تائیں
ابوجہل دا ساتھی ہوسی جیوں اخوند آیا
بحر العشق بھی ہور کتاباں سرنت راہیں فرمایاں
بھایاں کولوں چوری چوری نت ہوندا آسے
ثابت رہیا محبت اندر اوہ مقبول ربانا
جیوندا ہیں یا مر گیوں یوسف رو کر آن سنایا
گھر نصیب نہ کیتا یوسف خوف غریباں زدل

کون کوئی توں کرہاں والا آیا پاس غریباں
بھایاں میریاں تھیں نہ ڈریوں آن بلایا مینوں
میں اس وقت کیتے سب حیلے توں تحو ، جانن والا
کہیا ہووے کیونکر گذری مینوں حال سنائیں
اوہ کجھ میرے اوپر گذری بچھڑ ولیا یارا
اتنی بات ہووے تائیں یوسف بول سنائی
پھیر وصیت حضرت یوسف کرے ہو ویتائیں
بھکا تسا جد کوئی عاجز نظری آوے تینوں
میرے وانگن اُس دے اُپر حاضر وقت پچھائی
ہک پیالے ستر نیکی بھر دوے دریاؤں
جس نوں گھیریا ہست گناہاں چارہ پیش نہ جاوے
جھڑکیں نہیں یتیم کسیوں جیندی مرگئی مائی
ویکھیں اوس نمانے اُتے میرے وانگن حالا
ماواں جنت والیاں چھاواں لاڈ دو کھاون سارے
ماواں والے ماواں دے ول سو فریادلیاون
چیزاں منگن ماواں والے شوخی نال دلیری
ماواں والے گودی لیٹن ملیا خوشی خزانہ
ماواں والے نہر خوشی تھیں دا نگ باغیچے ملدے
گنجے کانے کوہجے تائیں گود اٹھاوے مائی
بنیا میں تے زینب خاتوں جھڑکیں نہیں دو ہانوں
ساتھیں پچھے روجدائی آئی پیش اینہاں نوں
چوتھا جو کجھ بھایاں پاسوں ساڈے اوپر ہوئی
مت پیغمبر رب دا سنکر خفگی اندر آوے
تسا نداوہ جگرا کرسی صبروں شکروں جرسی
بخشیں سال رضا دل ہو کر جو بھایاں تھیں ہوئی

نال غریباں کرن محبت صاحب نیک نصیباں
اُسنے کہیا ہووا میں ہاں بچھڑن آیا تینوں
آکھیا یوسف امر مقدر کون ہٹاون والا
نرم جواب سنایا یوسف بول ہووے تائیں
جویں کسے دی مرگئی مائی وچھڑیا باپ پیارا
جس نوں چہ کوئی نہ گلہ شکایت وہن جیندی مائی
باتاں یاد اساڈیاں رکھیں اُس پر عمل کمائیں
اس پر شفقت کریں تسا بی یاد کریں جب مینوں
اینویں عاجز یوسف آہا کردا پانی پانی
گھوہ تھیں جس نے کڈھ پلایا خیر ثواب الٰہوں
حاجتمنداں پانی دیوے دفتر پاک ہو جاوے
مولا باہجھ یتیماں تائیں آس امید نہ کائی
ایسے حال غریب یوسف سی مرگئی مائی والا
کوئی نہ کہے یتیماں تائیں آ فرزند پیارے
رو کر ہویاں ماواں والے آپے چپ کر جاون
آوے یاد یتیماں تائیں جے ماں ہوندی میری
ماواں باہجھ یتیماں تائیں سارا ملک بیگانہ
بدی آس یتیماں تائیں جیونکر دکھ جنگل دے
ماواں باہجوں صورت سوہنی کسنے سینے لائی
دونویں مرگئی مائی والے کریں پیار تنہانوں
باہجھ خدا تھیں کون ہساوے روون نصیب جنہانوں
ہرگز باپ پیارے اگے ذکر نہ کرنا کوئی
دعا فرماوے غضب الٰہیہ تخم تساڈا جاوے
ساری عمر نسلاں ڈے اُپر رحمت نظر نہ کرسی
پیش عدالت روز قیامت پکڑا نہ کرساں کوئی

اسیں تمامی بھائیاں اُتے رولوں بجانوں راضی ۔ آل اولاد یعقوب نبی دی خوشی رکھے رب قاضی
دے پیغام یہودا تائیں ادب سلام سنایا ۔ ڈاہیں مار یہودا اُٹھا نقرہ کارن لیایا
روندا روندا گھر ول آیا درد نہ جریا جائے ۔ ول ول بالن بلن جگر نوں کس نوں حال سناوے
یوسفؑ یوسفؑ کردا ویکھے جس دم باپ پیارا ۔ لگی سانگ یہودے تائیں پیش نہ جائے چارا
تیرے باپ پیارا دسے تیرے یوسف جانی ۔ بھاہیں بلن یہودے تائیں کیا کجھ کہے زبانی
واہ سبحان اللہ جد غیرت فاقہ سخت وکھائے ۔ لاکھاں دولت حاضر ہوئے پانی ہتھ نہ آئے
عبدالستار مرے تمامی آکھیں رب وکھالے ۔ توں جانے پراوہ کیا جانن نہ سرور تی ڈالے
ایسے حال یہودا روندا روز یوسف ول آئے ۔ کوئی نہ خبر یعقوب نبی نوں کہن بیان سناوے

بیان آمدن حضرت جبرائیل نزد حضرت یوسفؑ

جدن جبرائیل فرشتہ کول یوسف دے آیا ۔ ادب سلام نبی نوں کرکے اُس نے عرض سنایا
یا نبی اللہ میں سرکاروں تحفہ عجب لیاندا ۔ جس دی برکت سب دلگیری جاوے رود لاندا
پڑھ ہو دعا جھب اس غم کولوں کرے خلاص تساں ون ۔ سنکر آکھیا نبی اللہ دسے دسو جلد اسانوں
کیا معنی ہیں اس دعا وچہ سنو حقیقت ساری ۔ یارب توں ہر تنہا تائیں دیون والا باری
توں غمخوار غریباں کارن عالم سب علماں دا ۔ موت ہلاکت سختی وچوں بخش نجات بچاندا
ہر ہر نعمت تیری طرفوں توں حاضر ہر جائیں ۔ دے پردہ ہر حال میرے پر خوف تمام بچائیں
اب جاناں نوں توں سختی تھیں دیون ہار خلاصی ۔ غرق ہودن تھیں پار کریندی تیری رحمت خاصی
جس ویلے یہ دعا حضرت نوں جبرائیل سنائی ۔ پڑھن دوگانہ نبی اللہ دا دیر نہ لگی کائی
ختم دعا تک پہنچا تائیں لبھے حبیب بانا ۔ حاضر ہویا حضرت کارن جنت وچوں کھانا
چانن کارن حاضر ہوئی عجب قندیل نورانی ۔ نوروں تیز ہوئی روشنائی لاٹ گئی آسانی
زریں پیراہن ریشم آیا سوہنا موتیاں والا ۔ پہنن کارن دوست تائیں بھیجیا رب تعالےٰ
ہویا نصیب معراج یوسف نوں پایا قرب حضوروں ۔ جیونکر حضرت موسےٰ تائیں جلوہ ملیا نوروں
یار نورانی کھو نگٹ وچوں جھاکی نور وکھالی ۔ خبر نہ رہ گئی کیونکہ جالی حالت کھوہنے والی
ایسے کارن کھوہ وچہ جانی حکمت نال لیایا ۔ سب لوکاں تھیں پردہ کرکے یار جمال وکھایا
اُٹھ گئی سب غم دلگیری کھلا گنبد نورانی ۔ یاد نہ رہ گیا کھوہ وچہ گرنا سستا ملیا جانی

ایسے طور نظارہ پاون عشق حقیقی والے
بہت پیارا جے سوواری ہندی نگ وکھاوے
عشق حقیقی عشق مجازی منزل نہیں سو کھالی

اسخا بعد جس دم لنگھن یار جمال وکھاوے
مرکے مشکل منزل چوں قدماں نوں ہتھ لاوے
ہیں ہک بات سناواں تینوں عشق مجازی والی

حکایت کنیز عاشق ہارون شاہ

وچہ تفسیر بیان سنائے کیتے مفسر حالا
جس دن عید مبارک ہووے کرے سخاوت عالی
گولیاں خدمتگاراں وچوں ہک کنیز نمانی
نہیسی قدر جو شاہ دیتا ئیں اپنا حال سناوے
ایہو طریقہ عشق مجازی موتوں خوف نہ کھاندا
جس دروازے کولوں لنگھیاں سخت بعزتی ہووے
پناہ خدادی جو اس باندی درد فراق لنگھایا
عید آئی تاں پھر اس شاہ نے دتا حکم وزیراں
سونا چاندی لال جواہر کپڑے زیور تائیں
ہر ہر چیزاں کول کھلووے ہک نگہبان سیانا
اوہ شے بیشک ملسی اسنوں حکم سنایا جاوے
فجر ہوئی تاں شہروں باہر شاہ تشریف لیایا
حکم سنایئس جس شے اوپر ہتھ سوالی لاوے
آن سوالی حاضر ہوئے جس پر ہتھ ٹکاون
رووے کھلی نمانی گولی کس نوں ہتھ رگاواں
اے دل حاضر ہو دلبر دا اج مطلب پاسیں
اوہوں پچھاروں مال نمانی شاہ دی پشت لگایا
آپ جو آکھیا ہتھ لگاوے جو شے کسے پیاری
جتنوں پیارڑے دا ہیسی اتول ہتھ لگایا
شفقت کرکے حال تمامی سنیا درد پیاروں

اسی ہاروں رشید ہک حاکم نیک سخاوت والا
راضی کرے سوالیاں تائیں کوئی نہ جاوے خالی
ہارون شاہ تے عاشق آہی وندی عمر وہانی
جس پر نظر نہ طالب ہووے کد منظوری پاوے
جتھے نامنظوری ہووے اتول پکڑلے جاندا
الٹا اس دروازے اپر وکھن کارن رووے
دوست بے پرواہی والے کدی خیال نہ پایا
آون منگن وقت مصیبت کل مسکین فقیراں
جدا جدا سب وچہ میدانے رکھو ہر ہر جائیں
جس شے اوپر ہتھ سوالی رکھے کوئی نمانا
کرومنادی شہر تمامی شاہ فرمان سناوے
وچہ میدان سوالیاں کارن سب اسباب لیایا
بیشک مال اوسے دا ہوسی اپنے گھر لے جاوے
شاہ فرماوے بلک تمہارا گھر نوں لے جاون
زر دنیا کجھ لوڑ نہ دلنوں میں کیا جنس اٹھاواں
یا اج حاضر مجرے انار قتل کرایا جاسیں
شاہ فرماوے ایہ کیہا کردی رو کر عرض سنایا
میں سب تن من دولت دنیا کیتی صدقے واری
مردیاں ہر دیاں میں عاجز نوں اج وہاتھ آیا
قرب حضوری بخشیا اسنوں خوش منظوری پاروں

ہار سنگار لباس شاہانہ اوسے وقت پہنایا
قدماں ہیٹھ ولایت ساری ملک سلامی سارے
مشکل ہے مخلوق مناون جد کوئی بیت لگاوے
ابراہیم جنہوں وچ پایا درجہ قرب حقانی
زیں نیچے جا یوسف سے تائیں منزل حق وکھالی
جد آزمائش گذری شکر دی رحمت نازل ہوئی
کئی فرشتے خدمت اندر ناز نیاز وکھاون
جدوں مصیبت جھلنے والی گذری فضل غفاروں
واہ سبحان اللہ رب عالم کیا اسباب بنایا

کل غلاماں دی کراس نوں اپنا حرم بنایا
نظر عنایت والی جس دم کیتی یار پیارے
عیشاں خوشی آراماں اندر کویں خدا نوں ہاوے
دو ٹکڑے کر ذکر تیا اوہ پر کھلا گھنڈ نورانی
دھر کیتھیا لی تھم تے اندر دتا منصب عالی
غم دی لگی ہی چھوڑ سہانی یاد عذاب نہ کوئی
کر کر صفاں زیارت کارن ہٹ آون ہٹ جاون
حکمت باہر آون کارن حکم ہویا سرکاروں
ملکاں اُتے سیر کریندا اک سوداگر آیا

تمام شد جلد اول

قصص المحسنین جلد دوم

۱۳۶۰ھ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

حمد ہزاراں بے حد شماراں اللہ پاک رب نوں
بھی صلوٰۃ رسول اکرم نوں سب اصحاب پیارے
بعد اس قصہ ہیں اُس تا جو دا تینوں حال سناواں
اوہ مالک بن زعر بن عنقا اوہ مدین دا جایا
ذات خزاعی صاحب عزت عالی شان گھرانہ
چھوٹی عمر جوانی اول جد اُس مالک آہی
جو جنگل وچ میدان پاکیزہ تے فرسنگ گنوانوں
کیا اوہ سورج نور اُجالا روشن ہو کر چھڑیا
اوہنوں چمکی جلوہ روشن ایسی چمک وکھالی
منظر طلق زمین تے اندر قدرت چانن لایا

جس بن وچ زمین آسماناں رفعہ نہیں کسے اوں
بعضوں عالی درجہ فضیلت بخشے دولت پیار
منزل منزل پھر اس تائیں یوسف گھل لیاوا
مدین ابن خلیل نبی دا نقرہ کاروں لیایا
شہر مصر وچ دوستی والا نیک نصیب گھرانہ
خواہوں ملی بشارت اسنوں رحمت فضل الٰہی
اٹھے سورج ویکھیا مالک اُتر آیا آسماناں
نال شتابی چمک اُبھریندا آ گودی وچ جھڑیا
جیونکر رات اندھیری اندر بجلی کنڈل والی
گودی اندر مالک تائیں لڑکا نظری آیا

حُسن کمال جمال نورانی صفت بیان نہ تھیندا
پھر اس لڑکے اُتے رحمت بارش نازل ہوئی
حُسن چمن بھرے صندوق سوداگر اکھیں اگھڑ گیاں
نہ اوہ سوہنی صورت دسے نرگس نین نگینے
کیتا عشق دیوانہ اسنوں ہووے مجنوں حالا
اک معتبر لیا اس نوں صاحب علم دانائی
آکھیس طالع جاگے تیرے نیک بلند ستارہ
خبر حقیقی ظاہر ہووے خواب نتیجہ مینوں
صاحب شرم تے اشرف القوم صاحب حُسن یگانہ
سورج چمن سلامی اوہنوں نام غلام سدیندا
سمجھنا قیمت ملسی تینوں اوہ مطلوب گرامی
گھر تیرے جد ظاہر ہوسی عالم دی سرداری
اس دی خاطر ملسی تینوں اتنا مال خزانہ
نام تیرا تہر ٹھکیں روشن ہر بستی ہر جائیں
ہوگ اولاد نصیب تیرے پچھے اس دی برکت یاروں
ایہ خوش خواب خزانہ رحمت نظری آوے مینوں
سُن کر بات سوداگر تائیں پکڑ محبت چھایا
کر کے سفر وراہ دی منزل آیا شہر کنعانے
سب جنگل کنعان زمین دے ایدھر اودھر سارے
اوہ میدان جو خواب ڈٹھا ویکھ پچھان کھلویا
برسن ہنجوں صبر نہ آوے نیناں جھڑیاں لایاں
کیویں جدائیاں جالاں جانی کتوں لبھالاں تینوں
کیکر ملے پیارا سوہنا جس خوش حُسن دکھایا
کتنا وقت سوداگر مالک رتا شوق پیار ول
اے دلبر جویں خیالے اندر گود میں پچھ آ بولیں

صورت اُس دی روشن کیتا سارا طبق زمین دا
چھم چھم ہوندی ہیرے برسن گنتی رہی نہ کوئی
روندا اٹھیا خواب خیالوں ہنجوں برسن پیاں
خوش تصویر مصور والی وڑ گئی اندر سینے
خواب سنائے تے فرماوے ہے کوئی دسن والا
اوہ مہراں نذرانہ لے کر اس تعبیر سنائی
ناہیں نال نصیب تیرے ثانی عالم سارا
اُس میداوں سند رصورت بردہ ملسی تینوں
سارا عالم ویکھن کارن اس پر ہوگ دیوانہ
جنوں نظر مبارک کرسی ڈوہلے طبق زمین دا
صاحب حُسن سلامی ہوسن کرسن پیش غلامی
اس دی برکت عزت تینوں اندر خلقت ساری
بادشاہاں تھیں وافر ہوسی تیرا دولت خانہ
ذکر تیرا سب لوگ کریہن وز قیامت تائیں
ہوگ حرام تیرے پر دوزخ رحمت فضل غفاروں
عزت دوہاں جہاناں اندر حاصل ہوسی تینوں
اوسے وقت مسافر ہویا اک پل صبر نہ آیا
کجھ نہ موڑن لیا لوڑن طالب یار دیوانے
ہر ہر جائیں بھالیاں اُس نے خاطر یار پیارے
پیا اُجاڑ ویرانہ خالی ویکھ دیوانہ ہویا
نال محبت درد فراقوں بولے وانگ سودایاں
گود میری چہ آون والیا جلدی آمل مینوں
پچھے اس تھیں چالی سالاں دنیا اُتے آیا
جویں سکندر عاجز ہویا آب حیاتی یاروں
آن جمال وکھال شتابی کتوں لچھو ڈسدا یوں

مڑ مڑ تکے طرف آسمانے ملیا غیب آوازہ
خواب تیرا اب پورا ہوسی مدت برس پنجاہوں
مڑ کر شہر مصر نوں آیا درد کنوں درماندہ
رات دنے تن آتش غم دی نال محبت رووے
بیچھ مکان پیارے والا حج مبارک پاوے
بعد چھاہیں نال محبت آوے پھیر نمانا
ہو سب ایہو مجیاں والا عشق ہمیشہ تازہ
ایسے حالت یوسف کارن سفر کیتا سوواری
کرن روایت خاص محبت جو دل اندر آوے
جو ساڈی طرف محبت رکھن غم وردا نوچہ پوری
سچ محبت ناکت تائیں گن گن وقت گذارے
ہور بھی نال سوداگر ہیں رستہ بھل گیو نے
جتھے حضرت یوسف آہا دور گئے اس راہوں
آگئے شوق شکار کریندے سب یوسف دے بھائی
حکم کیتا اس جنگل اندر چرد ے مال اساڈے
ڈیرا کوچ کیتا کارواناں عاذر نہ کیتا کوئی
جس رستے پر یوسف سوہنا او رستہ ہتھ آیا
اوہ راہ شہر مدن توں آوے شہر مصر نوں جاندا
ایدھر اودھر تکدے آون سب کوئی نظر دہ ر اوے
بحرالعشقوں بھی تفسیروں عجب حکایت لیاوو
خوشبو یوسف دی آ پہنچی شوق محبت چایا
پکڑیا خوشبو پیغمبر دی جھٹ بھوئیں تے ماری
لس چلیا جد کارواناں تھیں دوڑے مگر نمانے
چھک لیا تاثیر نبی دی اثر محبت پایا
واہ سبحان اللہ اس گھوڑے حب نبی دی ہوئی

اجے نہ کھلدا تیرے کارن حاجت دا دروازہ
لبھسن کل مراداں تینوں خالق دی درگاہوں
جے سو طالب کرے چالاکی زورا پیش نہ جاندا
ہر ہر سال اندر دوواری اوتھے حاضر ہووے
آن کھلووے چھم چھم رووے آخر نوں ٹر جاوے
درد محبت دائم تازہ جس گھر شوق سمانا
نال محبت عمر تمامی نہ چھوڑن دروازہ
فضلوں مہلت پوری ہوئی شوقوں عمر گذاری
رب توانا طالب تائیں اوسے گلی لنگھاوے
اوسے گلیوں اسیں لنگھاواں یوں قرب حضوری
آیا پھیر کنعان زمین وچہ کارن یار پیارے
آخر نوں اک جنگل اندر دونج مقام کیتو نے
بیٹھ گئے تاں حکمت ہوئی خالق دی درگاہوں
صاحبزادیاں ڈاڈھی خفگی دل دے اندر آئی
ایس مکانوں ڈیرا چاہو اٹھ وکیتے دوڑاوے
یوسف دے دل آون کارن رحمت رب دی ہوئی
بحرالعشق صادق محمد جو بیان لیایا
اوسے راہ وچہ کھوہا ہیسی جس وچہ مال تہاندا
کسے مکان اتارا ہووے جے پانی منہ لاوے
کھوتا سی ہک ساتھ انہاندے کجھ اسباب اُٹھاوو
جلدی دوڑ روانہ ہویا بھار اسباب ڈگایا
حب رسولاں رستہ جنت بدی نابعداری
طرف یوسف دی رہبر ہو کر لیا یادو ر دوھے ہر گانے
لیٹے شوق زیارت کارول حالت اندر آیا
حب رسولاں حب خدا دی درجہ فرق نہ کوئی

جنہاں حُب رسولاں نبیاں کر لئی طاعت پوری
بہاویں ذات کمینہ ہووے پاوے قرب حضوری

اے دل توں اس کھوٹے تائیں کھوٹا مول نہ جانی
کھوٹا ہے جو اس کھوٹے دی بجھے نہیں کہانی

اوہ کھوٹا کوئی عارف ہو کر لوکاں سبق سکھاوے
جس مولا نوں ملنا ہووے حرصوں بھار اٹھاوے

جاں تک دنیا حرص نہ چھوڑیں پکڑیں نہیں کنارہ
وحدت سبق نہ حاصل جس نوں کیونکر ملے پیارا

ایہہ نہیں حرص جو کر مزدوری مال حلال کماوے
حرص ایہو جو کاراں اندر رب رسول بھلاوے

بہترا اکدے نہ تھکے کاروں طلب زیادہ لوں
دین ایماناں نال پیارا رب نبی دے ناں نوں

نہیں محبت بدلی اسنوں بخشش کارن ہوئی
تابعداری رب نبی دی جس نوں حُب نہ ہوئی

حُب رکھے سوداگر مالک پایا قرب حضوری
مومن حُب سہانی والے کیکر یاون دوری

بُت پرستی کرنے والا آخر اسلام نہ کائی
حُب یوسف دی کیتی اسنے دو جگ رحمت پائی

کرن ہوا اینت اس دن مالک جلوہ ویکھیا نوروں
جس کھوہے وچ یوسف آہا ایہہ جالا نوروں

کیہا ہک محبوب نورانی تنبو کھوہ پر نظری آیا
جویں محمد سرور کارن بدلی کردی سایہ

رنگ سفید جانوروں کیہا روائیت والے
جس کھوہے وچ یوسف آہا کرن طواف دوالے

اوہ فوجاں آسمانی ہیسن نظر پیندے آون
شوقوں ذکر الٰہی بولن خوشی زیادہ پاون

کرن قیاس سوداگر دوروں ہر دل خوشی سمانی
کرو اتارا اوتھے اگیرے اتھے ہوسی پانی

نقرہ کاروں کرن دواست قدرت قادر عالی
شتراں نوں اس طرفوں پہنچی خوشبو جنت والی

طاقت ہی نہ قدم اٹھاون بہگئے زور دہگانے
قید کیتے سب حُب نبی دی وہ حیوان سیانے

اے برادہ کاروانان تائیں خبر شناس نہ کوئی
چلنوں رہ گئے شتر تاں جانن وڈی منزل ہوئی

مالک نال سوداگر ہیسن اس دن ہور بہتیرے
آپو آپ وراٹے کھوہوں سبھناں کیتے ڈیرے

ہک طرفے سوداگر مالک ڈیرا جدا کرایا
جس دا ذکر کلام اللہ وچ پاک خدا فرمایا

دل فکراں وچ درد فراقوں صبر آرام نہ کوئی
وچ خیالاں یار سجن دی صورت حاضر ہوئی

اثر محبت جوش لیاندا مچی اگ پرانی
دردوں جگرا البتہ بلیا اکھیوں برسن پانی

ہک غلام غریب نمانا بُشرے نام سداوے
روکر مالک اس نے تائیں ایہہ فرمان سناوے

اے مسکین دعا کر میری حاجت ہووے پوری
جے اج ملے پیارا ایہنوں پاواں قرب حضوری

کراں آزاد شتابی تینوں عزت نال بھلیری
مال اداہو رہیٹی اپنی حرم بناواں تیری

اتنیاں باتاں وکر مالک عدہ بول سنایاں
درد محبت نال ہویا نہ بولیا وانگ سودایاں

جدا جدا ہر کاراں اندر نوکر چاکر سارے / پانی لیاون کار ہمیشہ اوس غلام پیچارے
آیا جس دم پانی کارن اوہ بُشرے پنہارا / صاحب ہوش دیانت والا بخت بلند ستارا
پانی کارن کھوہے اندر بوکا تلے چلایا / یوسف ویکھ کلام نہ کیتی کس نے ڈول وگایا

بیان بیرون آمدن حضرت یوسفؑ از چاہ

حمد ثنا رب عالم تائیں نعت رسول گرامی / چونکہ باہر آیا یوسف سنوں بیان تمامی
جد بُشرے نے ڈول وگایا پانی اوپر گیا سی / چپ کر یوسف ویکھے بیٹھا اتنا صبر کیتا سی
جلدی نازل کیتا رب نے جبرائیل وحی نوں / ڈول اندر لجے پیانہ پانی بیلیا آن نبی نوں
چوتھے اسمانیں وچ خدمت آیا نال شتابی / ہوا سوار حبیب خدا دے نہ کر سول بیتابی
سُن کر مہتر یوسف تائیں بات پسند نہ آئی / حضرت جبرائیل وحی نوں بول کلام سنائی
کیسے مصیبت مشکل اندر کجھ نہیں حاجت تیری / جویں پیارا راضی ہوسی اس وچ مرضی میری
اپنے صاحب باہجوں میں کیوں غیراں حال سناواں / تینوں ہو دگار بنا کر کس دروازے جاواں
جبرائیل کہیا یا حضرت میں کیا طاقت ہوئی / تیرے دوست حکم سنایا میرا دخل نہ کوئی
سُن کر حکم ربانا جلدی ہرگز دیر نہ لایا / بوکے اندر نبی اللہ دے قدم مبارک پایا
اس دم بہت نمانا ہو کر بولیا نبی ربانا / حکم سنا کجھ جبرائیلا ہن میں کت ول جانا
جبرائیل کہیا یا حضرت سنو حقیقت ساری / جس دن شیشہ لیکر ڈٹھی اپنی صورت پیاری
موج تسا ڈے لدے اندر جو کجھ اس دن آہی / اوہ گل ہوگ برابر ساری لے محبوب الٰہی
یوسف کہیا خیال کیتا میں تینوں سچ سناواں / جیہا کون خریدے مینوں جے تیں مُل کراواں
جبرائیل کہیا یا حضرت ایسا ناز نہ کرئیے / کجھ پرواہ نہیں صاحب تائیں غیرت کولوں ڈریئے
نہ رب عاشق صورت اُتے نہ رب ہنیاں چالاں / نہ رب عاشق اتے عبادت نہ رب نیکاں اعمالاں
شیریں سخن کلاماں اُتے مولا بھُل نہ جاوے / اصلی نظر دلاں پر رب دی پاک نبی فرماوے
سب تھیں بہتر عمل عبادت جیکوئی زہد کماوے / ہکو سخن آوارہ بولے دور نکالیا جاوے
سب تھیں بہتر صورت ہووے خوبی باہجھ شماروں / اپنی قیمت بہتر جانے قرب گھٹے سرکاروں
کرے جو عزت نفس اپنے دی بے عزت ہو جاسی / کرے تواضع عاجز ہو کر سب تھیں عزت پاسی
آخر وحی جواب سنایا ایہ کجھ دانش میری / کُھوہ تھیں باہر آیا نبی اللہ قیمت ہوسی تیری

آکھا سخن نبی دے تائیں جبرائیل سنایا
قوت اس دی لوکے تائیں اثر نہ کیتا کوئی
روشن جویں قندیل نورانی چانن چمک دکھاوے
ویکھ جمال خوشی وچ آیا بشرے بے انداز
تاں مڑ نال غلام شتابی ایہ گل بول سنائی
خواہے اندر ایہو بشارت لگی دس پیاری
جا بشری نوں خبر سناوے کر تعظیم ودھیری
سن خوشخبر سوداگر مالک نال شتابی آیا
چار سو رطلاں بھار وسفیداہرب اونت لیایا
بہت جواناں قوت کیتی سبھ کوئی کھچ کھچ آوے
جڑ جڑ آون مڑ مڑ جاون جمع ہوئے کاروانی
کھوہے اندر چانن ہووے جلوہ خوش رخساروں
کرن روایت سب کاروانا حسن مزور لگایا
جے فرمان نہ ملدا اس دن جبرائیل وحی نوں
عظمت نوروں بھار جیہیاں شان بیان نہ تھیندا
کرن روایت جدا وہ بوکا نیڑے نیڑے آوے
جس دم بوکا باہر آیا بشرے نے ہتھ پایا
نہیں تاں زوروں عاجز ہیسن اوہ کاروانی سارے
مالک ویکھ ہویا قربانی دلبر دوست پایا
سب کاروانی حسن نبی دے شوقوں ہوئے دیوانے
نوکر نفر غلاماں تائیں مالک حکم سناوے
ایہو قیاس جو اس نوں تائیں لدھا مال بناواں
قدر معلوم ہویا کجھ خواہوں تاں اس لعنت ہوئی
اول جویں بیاری لگی سستی موتیاں والی
جے نافہ کستوری باجھوں اوہ کیا عزت پاوے

بعد اس تھیں بشرے بہنارے جلدی ڈول ہلایا
فکروں نظر کھوہے وچہ کردا ایہ کیا قدرت ہوئی
موسیٰ دے یدِ بیضا وانگوں تاب نہ جھلی جاوے
ھٰذَا غُلَامٌ ھٰذَا غُلَامٌ کرے بلند آوازہ
اس لڑکے دے شوقوں مالک ورکر عمر لنگھائی
کر کر سفر دیوانہ شوقوں آیا کتنی واری
یا صاحب اج ڈول میرے وچہ آ گئی دولت تیری
جلد نکالو جلد نکالو جلدی حکم سنایا
فقرہ کاروں سنوں مفسر جویں بیان سنایا
جویں ترازو نیک اعمالاں بھار نہ چایا جاوے
اُڑ اُڑ سکن جھل نہ سکن آوے جھلک نورانی
او بوس زنیر سلامی شوق زیارت یاروں
جبرائیل محبت کر کے وست مبارک پایا
کیا مقدور کڈھن کاروانی باہر اس نبی نوں
وزن تنہاں دے نہیں برابر طبق آسمان زمین دا
جیوں کر بجلی چمک مریندی نظر نہ رکھی جاوے
امر الٰہی نال محبت اس نے کھوہ اٹھایا
سب تھیں جدا غنائمت اس پر کیتی بخشنہارے
جنت حور سہاگن ہوئی گھر والا گھر آیا
شمع مبارک روشن ہوئی سر دیون پروانے
مال امانت کہنا اسنوں جیکوئی پچھن آوے
سب کاروانی گرے ہوس پھر کیا عذر لیا واں
چیز کسی پر خوبی باجھوں کرے پیار نہ کوئی
قدماں ہیٹھ بے عزت تھیوے جیکر ہووے خالی
جس دل نور ایمان نہ ہووے کویں خداوند بھاوے

باطن خوبی والیاں چیزاں رب نے پنج بنایاں — اصلی علم تنہاں دا رب لوں سننے اندر آیاں
اسم اعظم کلام اللہ دے وچ دو سطے نے وچ نمازاں — مومناں دے وچ مقبول پیارے سنو حقیقت رازاں
بھی ہک ساعت وچ جمعہ دے بہت مراتب عالی — ہے شفقدر اندر رمضانے شان فضیلت والی
اس وچ پردہ رکھن کارن حکمت ربدی ہوئی — جو مومن تائیں دو جا مومن کرے ذلیل نہ کوئی
تے نال محبت کل نمازاں دب قرآن تمامی — حب رمضان برابر رکھن موجب رات گرامی
جاں تک لوں محبت کر کے عمل نہ کیتا جاوے — باہجھ محبت نیک اعمالاں درجہ کیونکر پاوے
سنو حقیقت جد کاروانان ڈیرے نبی لیاندا — کیونکر خیر پھراواں ہوئی سنو بیان تنہاندا

بیان آمدن برادران یوسف و فروختن اورا

دن جتنے اس کھوہے اندر گذرے یوسف تائیں — شفقت کرکے یہودا بھائی میں کیا ذکر سنائیں
جو کجھ اسنوں حاصل ہووے کھانا گھروں لیاوے — فرصت پا کر بھایاں کولوں چوری آن کھلاوے
اُس دن بھی کجھ کھانا لیکر یوسف کارن آیا — بہت محبت نال یوسفنوں اُس نے آن بلایا
اگوں کوئی جواب نہ آیس نظر شتابی پاوے — رات سیاہی کھوہ وچ آہی جان نظر نہ آوے
جانس ہے اج مر گیا یوسف روندے ردر نجانا — ایہو مقدر حق تیرے وچ ہیسی حکم رہانا
وچ سنائیس بھایاں تائیں رو کر درد حوالہ — کر گیا سفر جہانوں یوسف پی کر اجل پیالہ
سنکر بات یہودا کولوں سارے صاحب اُٹھے — آن کھلوتے کھوہے اُتے سب مقبول خدا دے
کول کھوہے دے اوہ سوداگر ڈیرا بہت ڈھٹے — شاید انہاں نکالیا ہووے جلد قیاس کیتو نے
گھیر لیا کاروانان تائیں ایہہ فرمان سنایا — کھوہ وچوں کڈھ بردا ساڈا ایہناں کیناں چرایا
دیہو شتابی جان تساں نوں جیکر ہووے پیاری — نہیں تاں خیر نہیں گھر جاندی قوم تساڈی ساری
دہشتناک آوازہ غضبوں نعرہ سخت مریاں — مال اسباب سنے کاروانان مارنا کر لیاراں
بہت حیران سوداگر ہوئے جذبہ دیکھ انہاں نارا — پردے وچوں حضرت یوسف حاضر پاس لیاندا
منہ تے پردہ پایا یوسف ڈاہڈی دہشت آئی — مولا جانے اج کیا کرسن حق میرے وچ بھائی
عرضاں کرے سوداگر مالک ہو کر بہت نماناں — ایسے لوگ غلام نہ ہوون کرو خوف ربانان
کیسے نہ ڈٹھی ایسی صورت سیرت بادشاہاں دی — اہل عبادت صاف تائیں ایہہ گل کہنی جاندی
غصہ کر شمعون یوسفنوں بولیا نال دلیری — جہاں تک توں اقرار نہ کرسیں نہیں خلاصی تیری

اُٹھ روئیل طمانچہ لایا کر اقرار غلامی
وقت مصیبت ویکھ یوسف روپے شتر تمامی

تاں یوسف آکھیا مالک تائیں ہاں بیشک ہووے
خاص غلام قدیم نمانا تابعدار آمر دا

دلوں بھایا رب اپنے دل ایہہ فرمان سناوے
امروں باہر عذر نہ کیتا جیونکر اسنوں بھاوے

اس حالت بھی حضرت تائیں اتنی نرمی ہوئی
غیرت غصہ بھایاں اُتے مول نہ آیا کوئی

کس تھیں ہدایت کر کے نرمی خویش پیوندی پاوے
عملاں باہجوں جنت پاوے خالق دی سرکارے

نال محبت آپس اندر جیکر وسن بھائی
شان ثواب کمال عبادت حق تہاندے آئی

جو خویشاں بھایاں نال عداوت جیڑاں چا پاون
جے سو عمل عبادت کرسن اجروں خالی جاون

دینی الفت نیک محبت جس وچ پیار کسے دا
اوسے طور عدالت اندر ہوسی پیار ربے دا

جو خویشاں دی تکلیفاں اٹھاون نقصان پہنچاون
بخشش اتنی رب نہ کیتی پاون رحمت بھار نہ جاون

ظلم کنوں تکلیفاں جھلے صبر مصیبت پاوے
وقت عدالت اس دے کولوں شرم خدائی آوے

واہ سبحان اللہ رب تہاں مشکل وقت لنگھایا
جس کولوں تکلیفاں پایاں اس پر رحم کمایا

حکایت ابو عثمان ولی اللہ رح

شخص کوئی ہک ظالم فاسق ناحق ظلم کماوے
حضرت بو عثمان ولی نوں گالیں دیندا آوے

کوئی جواب اسنوں حضرت غصے نال سناون
سن سن گالیں کرن تحمل نالے ٹردے جاون

جاندیاں جاندیاں گھر حضرت دا جس دم نیڑے آیا
گالیں دیون والے تائیں نال پیار سنایا

ٹھہر کھلوتے وچ گلی دے آکھن اسنوں بھائی
کر لے بات کھلو کر ایتھے جو تدھ مرضی آہی

خوف کراں مت خویش اساڈے سنکر مارن تینوں
میری پاروں تینوں دکھ پاوین تا نہ بھاوے مینوں

سنکر اوہ شرمندہ ہویا گالیں دیون والا
اتھ ہدایت کیتا اسنوں فضلوں حق تعالےٰ

سنو حقیقت جس دم یوسف نام غلام سدایا
سنکر بات سوداگر مالک اتنا عرض سنایا

ایہہ بردہ تسیں جیکر ایتھوں کجھ قیمت لیساں
کہن لگے اسیں پیچاں اسنوں کوئی نہ ضد کریساں

لے پر اس دے عیب جو ہوون کرو تسیں منظوری
مالک کہیا بیان سناؤ جویں حقیقت پوری

کہن لگے کجھ عادت اس دی خرابی جھوٹھ سناوے
چوری نال ہر گلے نے کولوں اسنوں خوف نہ آوے

مالک آکھیا صفت جو اس دی آپ تساں فرمائی
آپے بولو قیمت اس دی جیونکر لائق آہی

آپس اندر کرن کلاماں ویلا بہت وہاناں
کھلا بے عذر چپاتا حضرت ہو کر بہت نمانا

سن سن باتاں وہ طرفاں تھیں یوں قیاس اٹھاوے
بڑا سودا اگر غنی تاں اگر صاحب مال دیوے
آخر صاحبزادیاں تائیں مالک عرض سناندا
تھوڑیاں رہاں مجلس اندر مالک کڈھ وکھاوے
اے پردہ دراں جو مالک قیمت کارن دھریاں
وہ دراں دی کرن بیعت بعضے کہن اٹھاراں
عارف آکھن باجھ گناہوں گھٹیا شان جنہاندا
جو مومن عاجز رہنوں پجن باطن اندر پیاسے
تے جنہاں نوں مسکین نمانے نظر پسند نہ آون
کیا مسکینی درجہ پایا دراں نال وکانا
رب جمہور زور آور حاکم شوخی رہن نہ دیندا
نال نمانیاں مان نہ کریئے ڈریئے قہر قہاروں
جسنوں رب نے عزت بخشی اس کی آپ بنایا
امرائی سائش جے رب دیوے حمد ہزاراں کریئے
کل محبوباں تے مقبولاں نبیاں حال سنیوے
ہکو سخن آوارہ کیتا کھوٹے مل وکانا
کرے معین الدین روایت نقرہ کاروں بھائی
قدر معلوم یعقوب نبی نوں جس نے بیت لگائی
جیکر باپ یوسف دے کولوں قیمت پچھدا کوئی
قدر یوسف دا بھایاں تائیں جے رب جال جتاندا
ہزار اٹھاراں عالم شاہی جیکر تاج دسیندے
قدر ایمان معلوم جے ہوندا کوئی نہ شرک کریندا
ہور اشارہ رب اعلم اس گل چہ فرماون
بھی فرماوے غافل بندے توں نہیں جاتا بینوں
کیا دنیا کیا قیمت اس دی بھل گیا جس یاروں

ویکھاں ہن اج صورت میری کتنی قیمت پاوے
نہیں امید جو قیمت میری اس تھیں لوہڑی تھیوے
اصل پچھوتاں میں تھیں اس دا اصل نہ ہوتا جاندا
ناقص کھوٹا مال تمامی بن مسعود بتاوے
کار تجارت ملکاں اندر کسے مکان نہ تریاں
ساڈھے چار روپیہ تھیون ویکھ اللہ دیاں کاراں
صبروں شکروں مولا کرسی شان بلند تنہاندا
اَلْفَقْرُ عِنْدَ اللّٰهِ زَیْنٌ کہے رسول سوہارے
محشر اندر سرور عالم سب توں دور کراون
حیرت کھا کر بیری انگوں دلیا عرش بانا
لاکھی قیمت لالاں تائیں کوڈی قدر کریندا
ہکے سخنوں غیرت ہوندی خالق دی سرکاروں
جس نوں بخشی رب مسکینی اس دا دخل کی آیا
لیندا دیندا ویر نہ لاوے غیرت ربدوں ڈریے
کون اسیں کی ذات اساڈی لیتی نظر پچھوے
اوسے بات نمانا کیتا اوہ محبوب ربانا
قدر یوسف دا بھایاں تائیں باطن خبر نہ کائی
بیقدری وچ خالی دولت بھایاں مفت کھڑائی
عالم اندر معظم ہوندی کتنی قیمت ہوئی
قیمت دیکر یوسف تائیں کون خرید لیجاندا
ایسی ناقص قیمت اس تھیں سب قربان کریندے
جیکر جنت آکھیں دے سدا سب کجھ سب کوئی دیندا
ساڈا قدر جنہاں کجھ جاتا در تھیں چھوڑ نہ جاون
دنیا ناقص ہیرے ناوں ہوسی پیاری تینوں
مریا کیوں نہ کسب حرامی کر کے صاحبدی سرکاروں

جیکر تیں پیارا ساڈا کجھ پرواہ نہیں دھر دے
کِس کارن مغروری والا ست پیالہ پیتا
خدمتگار نورانی حوراں جنت باغ لگایا
اجے بھی ساڈا شکر نہ کیتا شرکوں شرم نہ آئی
اسیں بُلایئے نال محبت تینوں پیار کریندے
اساں تساں نوں خوبیاں نالوں عالی شان بنایا
سجدہ کیتا باپ تیرے نوں ملکاں قوم نورانی
کرن روایت جد کوئی بندہ رب دا امر بھلاوے
توں اولاد خلیفہ دی وچ کیوں پیدائش پائی
جس رب دی ہر نعمت پاویں اس دا قدر نہ پایا
قدر خدا دا معلم ہوسی دوزخ وچ پیاں نوں
قدر نبی دا اُٹھوڑے جانن نیک نصیب جہناں نوں
شان محمدی معلم جس نوں کرے نبے فرمانی
کرن روایت نقرہ کاروں کافر اک زمانی
کرے بے ادب کلام نبی نوں ہر دن عادت ہوئی
اِک دن لڑکا دو برساں دا موڈھے اوپر چایا
موڈھے اوپروں ویکھ نبی نوں لڑکا ہویا سلامی
ماں لڑکے دی ویکھ تعجب حیرت اندر آئی
لڑکے کہیا ہدایت رب دی رحمت پھیرا پایا
کھلا ہویا ہے سر تے اُپر نظری آوے مینوں
رُوح الامین کہیا اس لڑکے بھی جبرائیل سدیندا
حضرت پچھیا نام تیرا کی لڑکے بول سُنایا
عزٰے ہے اِک بت کفاراں پوجن اوس منگالے
اس بتوں میں ہاں کافر جے اوہ نام سدادا اں
نام تیرا عبداللہ اس نوں کہے رسول ربانا

پھر بھی اسیں تساڈی روزی نخفیوں بند نہ کردے
نال محبت سجدے اندر ادب سلام نہ کیتا
پھیر تساڈے کارن رہبر نبی رسول بنایا
ساڈے ناوں دا بنیا پیاری جتول پیت لگائی
بھلکے نافرماناں تائیں اسیں نہ جنت دیندے
ساڈی طرفے آون والا تساں خیال نہ آیا
توں شیطان نوں دوست جاتا ساتھیں بیفرمانی
ہے افسوس آسمان زمین تھیں ایہو آوازہ آوے
ناجمدوں جس کرماں مارے ایک گھرانے لائی
ظاہر ہوسی قبراں اندر جس دن دوزخ آیا
قدر یوسف دا بھایاں ہوسی اندر مصر گیاں نوں
قدر محمدی مولا جانے کیا مقدور غیراں نوں
اوہ کیا جانن امروں منکر کلمہ کہن زبانی
جے کدے اس دیکھوں لنگھے اوہ محبوب حقانی
جیکر لنگھن سرورِ عالم دیہن جواب نہ کوئی
حضرت کول آئی جد اُس نے سخن بے ادب سنایا
تسیں محمد بن عبداللہ ختم رسول گرامی
نبی کہیا اے لڑکے تینوں ایہ کس بات سکھائی
جبرائیل وسیلہ مینوں سبق سکھاون آیا
حضرت کہیا اوہ کون سدا وے کیکر ظاہر مینوں
حکم ربانا کل نبیاں دل لے کر حاضر تھیندا
لڑکے آکھیا عبدالعزٰے ماپیاں نام رکھایا
بندہ اس دا آکھن مینوں کافر لوگ زوالے
نام میرا تسیں آپ وٹاؤ کیتی عرض حضور رسادا
پھیر اک عرض سُناوے لڑکا ہو قربان نمانا

دعا فرما ہو جد محشر توں پیش حضور کھلوواں
پھر شفقت کر حق اس دے پیو چہ حضرت دعا فرمائی
اَشْھَدُ بِاَنَّکَ یَا رَسُوْلَ اللّٰہ توں سچ حبیب حقانی
توں برحق رسول گرامی لڑکے بول سُنایا
مُڑ اُٹھے لاش مائی دے رہ گئی کیتی جان حوالا
فوت ہویا جس ویلے لڑکا عاجز ہوئی مائی
کلمہ جلدی کہیا شہادت رو کر عرض سُنایا
بخش رسول خدا دے پیارے جو کجھ ہیں تھیں ہوئی
مُنہ تھیں پچھے شہادت کلمہ رو رو نیر چلاوے
ہے افسوس وقت ججے ندی کیوں بے ادبی کر دی
کھڑ کھڑ کنبے تھرتھر دی ہنجوں رہن نہ ڈلیاں
حضرت آکھیا دفتر تیرا ہو گیا پاک گناہوں
کفن تیرا رب جنت چوں بھیجیا تھان نورانی
رخصت بخشی حضرت اسنوں گھڑی تڑی بیچاری
کر اقرار شہادت کلمہ جاندی وار سُنایا
شفقت نال جنازہ پڑھیا پاک رسول دوہاندا
واصل ہو گئی جنت اندر حسب نبی دی پاروں
کر روایت نال یوسف بھایاں بہت گھٹایا
بہت اشارے اس گل اندر سنتوں میرے بھائی
مجھو باندی اتنی قیمت سمجھ حقیقت خالا
سچی حُب سودا گر تائیں سچے ہون نہ کوئی
سچ محبت وحدت والی جو ایمان لے جاسن
نور عمارت جنت پاوے جد رب ظاہر کرسی
خوشبو جنت نعمت میوے موج بہار وکھاوے
ہک ہک نوں ستر قسماں دی میوے فضل حضور دیا

جنت اندر چہ غلاماں میں بھی شامل ہوواں
واہ سبحان اللہ کیا اس من موج کرم دی آئی
کرے جو بے فرمانی تیری سو بدبخت شیطانی
نعرہ مار محبت والا جنت طرف سدھایا
ایہو تماشہ وصل حقیقی عشق محباں والا
سنکر شان رسول اللہ دا حیرت اندر آئی
یانبی اللہ او گنہاری میں کجھ قدر نہ پایا
جو میں سخت بے ادبی کیتی بچن امید نہ کوئی
عمر نے نال بے طاقت ہوئی ویلا ہتھ نہ آوے
ہو قربان غلام کمینی سر قدماں دے دھر دی
شوق مُربی آن کھایاں حدت ایاں گلیاں
تیر بیکارن مُشکاں تائیں حکم ہویا درگاہوں
اوہوں خدمت تیر بیکارن ملک لتھے آسمانی
کرن روایت رستے اندر ہو گئی اجل تیاری
نال پیار جنازے کارن سرور عالم آیا
ماں پتراں دی بخشش کارن نبی دعا فرمایا
جس دن جاتا قدر نبی دا بچی جہنم نار دوں
ایسے طرح مقدر رہیسی جو رب وقت وکھایا
جو بخشے رب سبھنا بخشے اس پرواہ نہ کائی
قدرت کامل رنگ وکھاوے بے پرواہی والا
پئی قبول محبت اس دی حاجت پوری ہوئی
نیک اعمال نہ قیمت جنت مفتی جنت جاسن
دل وچ نیک اعمالاں پاروں کوئی امید نہ دھرسی
اوّل یقین نال روز قیامت صفت نہ کیتی جاوے
حوراں ناز نیاز وکھاون جلوہ خوبی دوروں

ٹلیاں وانگن پُتر رختاں چھنکن ہتھ جے لاون — نال ہوا جد ڈالیاں ہلن کتنے راگ سناون
ویکھ جنت نوں مومن بندے حیرت چہ کھلوون — رب فرماسی دوست ساڈے نا امید نہ ہوون
کسنوں طاقت قیمت دے کر کون خریدن والا — قیمت دی کیا حاجت ساڈوں کہسی حق تعالےٰ
ہک آنسو جس قطرہ جھڑیا عشق اساڈے پاروں — قیمت جنت آ گئی ساڈوں حکم ہوسی سرکاروں
ہک دم درد محبت ساڈی سوز جگر جس بھریا — سچ محبت والیاں کارن جنت پیدا کریا
باجھ محبت اسیں کسیدی کوں محبت کریئے — غیراں دی نہیں حاجت ساڈوں کجھ پرواہ نہ دھریئے
غیرت رحمت فضل الہوں اس دی موج مریسی — مالک حضرت یوسف وانگوں سستا جنت دیسی
جو ہر نعمت ظاہر باطن بخشش فضلوں ہوئی — پیش عدالت قیمت اس دی دے نہ سکدا کوئی
عید مبارک دے دن باہر سرور عالم آیا — لڑکے ہوئے نبی دے گِرد دے سبھناں عرض سنایا
اے دیہو اج اخروٹ اساں عالم دے سردارا — چائیں چائیں پکڑ کھلوتے ویکھ رسول پیارا
نال محبت سرور عالم لگے کہن تنہاں نوں — خوشی اساڈی پوری ہووے بچو تسیں اساں نوں
سُن کر لڑکے راضی ہوئے دوڑن پچھے لگے — لڑکیاں کارن راہ مولا دے حضرت وکن لگے
آ بازار کھلا جس ویلے سوہنا نبی پیارا — امر کنوں تشریف مبارک لیایا عمرؓ سوہارا
ڈٹھا اُس نے کھلاو کاندا خاص حبیب حقانی — آنسو بھر کر آکھن لگا میں ہوواں قربانی
اے لڑکیو تسیں میوہ لیلو جتنی طلب تساں نوں — ویچو نہیں رسول ربانا ڈاڈھی لوڑ اساں نوں
کیا منگن کیا جانن لڑکے قدر حبیب پیارے — میوہ لیکر کھاون کارن راضی ہوون سارے
تھوڑا قدر نبی دا اہدلہ لڑکیاں قیمت پائی — جلدی عمر کیتے سب راضی دیر نہ لگی کائی
قیمت اپنی سُنکر حضرت ہسدا گھر ول آیا — قدر نبی دا ربنوں معلم جیں سردار بنایا
جیہنگرہ عزت شان نبی نوں کون بیان سناوے — ایہ سب نقرہ کاروں ثابت جو ہن واثت آوے
قدر ایمان جنہاں کجھ جاتا کفروں شرکوں ڈردے — بہدا قدر نہ جنہاں پچھاتا قبریں پوجا کردے
ہو را شارہ عارف آکھن سُننے اندر آیا — تھوڑے لوگ جو محرم اسدے ہتیاں قدر نہ پایا
جس نوں جنت جنت آکھن سب احسان بھریا — حکمت کر دنیا وچہ اسنوں لبنے وچ دھریا
اے لو جنت سستا قیمت حکم دلال سناوے — اج مل وا جس لینا ہووے بھلکے ہتھ نہ آوے
جس نوں عقل خریدن شوقوں راس پاس نہ کائی — زرداراں سُن بات دلالاں نظر پسند نہ آئی
زرداراں ہتھیں عالی ہمت بعضے اہل نصیباں — خرچن مال خریدن جنت پاون ساتھ جیباں

اصل نتیجہ دساں تینوں جو سننے وچہ آیا
دیکھ مسافر خدمت کیتی جو انہاں طاقت آہی
حال سنا تسیں پاس انہاندے میں بیت اللہ جاساں
انشاء اللہ تیری حاجت خالق تینوں دیسی
کتنی مدت پاس انہاندے اوہ بیٹھ گذاری
نال محبت آکھن اسنوں سفر خیال نہ کرتوں
آگئی بیٹھیاں پاس انہاندے بھلکے حج تیاری
فجر ہوئی اٹھ غسل وضو کر چلے شوق پیارو
شرطاں حج برابر کرکے کل زیارت پائی
ہو متحیر شاہ نے پچھیا کیونکر عظمت پائی
چھ سو نقد اساڈے پلے کیتی حج تیاری
خاوند میرا ہانڈی ہاہجوں وی کدی نہ کھاوے
ہکدن اس بیکارن مینتھیں ہانڈی تیار نہ ہوئی
ہک مسکیناندے گھر ایتھوں چانن نظری آیا
اساں تیار جو ہانڈی کیتی لائق نہیں کسیدی
ایہ گل سنکر بیٹھ گئی ہیں جلدی کول انہاندے
موت قریب نہایت لاغر دسن بہت نمانے
میں پچھیا تاں عورت بولی سٹرہم توکل والی
مال حرام بیگانہ کھاون منع خدا فرمایا
ساڈی ہانڈی ہور کسیدے لائق مول نہ آئی
سنکر حالت اٹھ کھڑی ہیں حیرت نال تداہیں
خرچ میرا سب انہاندے بیبوں کران جو مرضی میری
تاں ذکر بیان سنایا جو گل دیکھی آہی
سنکر بولیا خاوند میرا اینویں مرضی میری
صدقہ کیتا مال تمامی حب ربانی پار ول

شاہ ادہم اک مومن دے گھر خود تشریف لیایا
شاہ دل حج ارادہ ہیسی موجب شوق الٰہی
عورت خاوند آکھن لگے تیرا ساتھ بناساں
فضل کرم تھیں تینوں ساتوں حج نصیب کریسی
عرض کرے حج نیڑے آیا جلدی کرو تیاری
دیسی حج خداوند ساتوں آس خدا ول دھرتوں
شاہ ادہم نے بیت لبے دی دلوں امید تاری
پڑھی نماز بیت اللہ جا کر رحمت فضل غفار ولیا
آکر پھیر آرام کیتو نے دیر نہ لگی کائی
نال محبت عورت اس دی گذری بات سنائی
اج کل سفر روانہ ہوساں لوں لیل گذاری
سالن دال جے ملنے اسنوں فاقہ صبر لنگھاوے
میں سب ہمسایاں تھیں پچھیا ہے کجھ دیوے کوئی
جا پچھیا اس عورت ایتھوں نیک خواب سنایا
ہوسی اج نصیب اساتوں مرضی جو ہیں ربے دی
ہک عورت دو لڑکے عاجز جان لباں تے ساند
بستر اپرا انہاں دی مائی بیٹھی کول سرہانے
اج اساتوں فاقے اندر گذر گئے دن چالی
مرن لگے فرزند نمانے ہیں مردار پکایا
رکھ لیوے جے فضلوں ساتوں اس وچ واہ نہ کائی
عرض سنایا خاوند لگے ہیں حج جاواں ناہیں
خاوند پچھیا کی دل آیا نیت بہت گئی تیری
مسکیناں پر رحم نہ کرنا راضی نہیں الٰہی
کتنیاں حجاں نالوں بہتر ایہ صلاح جو تیری
گھر مسکیناندے پہنچایا او ل اس مردار دل

کارن دتا حُبّ اللہ دی قصد ثواب کوئی   جد کجھ مدت گذری جس دن حج تیاری ہوئی
وقت صبح دے گھر وچ ساہنوں جل آواز سنایا   باہر نکلو خود بیت اللہ لین تساں نوں آیا
نکل گئے اسیں جلدی باہر آئے غیب آوازہ   تھوڑا سفر گئے تاں ڈٹھا کعبے دا دروازہ
اُس دن تھیں تاں اج تک ساہنوں حاصل قرب حضوری   بیت اللہ نے ساڈے کولوں کیتے نہ پکڑائی دوری
عبدالستارا رجے لین ایسا عمل جنہاں دا   بول شتابی کہن دہ مومن قصہ نہیں سناندا
جو قیمت یوسف دی ہوئی بابل خبر نہ کائی   جنس پیاری کول نہ مالک تنگ لگا دھڑوائی

غزل

اگر لاکھ ہا زر دکھلاتا کوئی   تو یعقوبؑ کہتے نہیں دیتے ہم
زمین آسمان زر بناتا کوئی   تو یعقوبؑ کہتے نہیں دیتے ہم
انگوٹھی سلیمانؑ کی لاتا کوئی   تو یعقوبؑ کہتے نہیں دیتے ہم
اگر آب حیاتی دکھاتا کوئی   تو یعقوبؑ کہتے نہیں دیتے ہم

تسنوں طاقت قیمت دیکھ دلبر یار رہے جاندا   دوست دیکھن یعقوبے نوں جیہا کون سناندا
اصلی قیمت اوہ کوئی جانن ہووے مال جنہاں دا   عارف قدر پچھانن کامل باطل ہوش جنہاندا
قیمت جوہر جوہری جانن غیراں خبر نہ کائی   زر دی قیمت کیمیاگر نوں جس نے مر کے پائی
جے اُس وقت زلیخا بی بی ہوندی آن سوالی   باپ یوسف دے کولوں منگدی یوسف دوست عالی
مشرق مغرب تمامیں سب کجھ جا قربان کریندا   اتنی قیمت نال یوسف دا نام نہ بیع کریندا
عاشق باہجوں ہر دلبر دی قیمت کوئی نہ جانے   عشق حکایت دساں تینوں سنتوں یار سیانے

حکایت مجنون

مجنوں نے ہک جنگل اندر ڈٹھا شخص شکاری   مرگ جنگل دا ذبح کرن نوں کیتی اوس تیاری
مجنوں اسنوں ویکھیا ہووں گردن چھری دھریندا   رو کر رووں کرے آوازہ حال دوہائیاں دیندا
مجنوں بھر کرا کہن لگا اوس شکاری تائیں   اے بیدردا مار نہ اسنوں ظلم اندھیر نہ پائیں
بازو بند سنہری دے کے مجنوں ہرن چھڑایا   ایہہ گل ویکھ شکاری تائیں بہت تعجب آیا
پچھیا اُس نے مجنوں کولوں دس حقیقت مینوں   اتنے زر تھیں مرگ چھڑایا کی ہتھ آیا تینوں

مجنوں آکھیا کیا اس گل نوں جانو تسیں بیچارے
اکھیں اگے پیر کولوں ایہ گل جری نہ جاندی
یار پیارے وانگن جس دی صورت نظری آوے
قوم کفاراں دوزخ اندر جس نوں ڈالے جاسن
آدمیاں دی صورت لیکر مت کوئی دوزخ جاوے

لیلے وانگوں وسدے بینوں اسدے نین پیارے
کول کھلوتا کیکر ویکھاں بے ادبی لیلاں دی
ناہیں روا بے ادبی اس دی حکم شرع فرماوے
آدم شکل نہ ہوسن سارے بد شکلاں بدلاسن
ہے بے ادبی پاک نبی دی شرم خدا نوں آوے

بیان بیعنامہ خواستن سوداگران

سنو حقیقت جد یوسفنوں بیچ کرو تا بھایاں
دو دو درماں ونڈ بھراواں ہتھاں پر دھریاں
ہور بیان خلاصے اندر جیونکر نظری آیا
بیعنامہ سب لکھ دیو بینوں جویں رواج زمانہ
تاں حضرت شمعون شتابی قلم دوات منگائی
منکہ فلانا منکہ فلانا ولد یعقوب نبی دا
وقت نوشت جدائی نامہ حاضر ذات الٰہی
ایہ قائم ہوش سلامت عقلوں بیشک لکھیا جاوے
حکم سوا کویں معلم ہووے یعقوبے نوں جا لا
پھر تا لاک نوں جا جنزادیاں اتنی بات سنائی
بھی ہک ہور نصیحت تینوں دساں کھول حوالہ
ہر کم اندر یوسف تائیں بے اعتبار بنایا
رگا ہون اکلا یوسف دردوں ہنجوں آیاں
جاندیاں بھایاں نوں پیا ویکھے رو رو سدھر بیندا
سب کچھ نی چھوڑ گھراں نوں آوے قبراں وچ مویاں نوں
عبدالستار اجے تقدیروں آون پیش نچھوڑے
اوسے یوسف بابجھوں بھایاں پلک آرام نہ آوے
حدوں وی ودھ زیادہ یوسف دسنا اوس ہاڑے

اندر خط فلاناں دی فلانا آکھی ثبت ہووے
اوہ کہیا دانا اس پردے اندر ایہہ رہا نوں

کویں حقیقت اسدی گذری کہنوں خبراں پایاں
کہے یہودا ایں نہیں لیندا رو کر ہنجوں بھریاں
جس دم مالک لیلیا یوسف ہور سوال سنایا
مت کوئی پھیر اٹھاوے جھگڑا یا کجھ عذر بہانہ
لکھ دتا خط مالک تائیں اتے مہر لگائی
ساڈے پاسوں یوسف بردا مالک شخص خریدا
ملک کراتا کاتب دونویں شامل وچ گواہی
رند جواب عدالت اندر حاجت وچ کم آوے
جس دے یار پیارے تائیں ملیا ویس نکالا
ایتھوں کوچ کرو سب ڈیرا دیر نہ کرو کائی
ایہ بردہ ہے بہت فریبی نسّن بھجن والا
ایہ گل کہکر مالک تائیں بھایاں قدم اٹھایا
جس دم کنڈ وکھائی بھایاں لگیا اوہ نوں جدایاں
دل بیزار پیاریاں کیتا کوئی جواب نہ دیندا
قدرت نال جدایاں پیاں بھایاں چھوڑیاں نوں
بھایاں یار جدایاں لوڑن کون محبتاں لوڑے
اوسے نوں کوئی پرت نہ ویکھے کردا سار سوہا و
حال مصیبت اوہ کوئی جانے جس گھر دون اجاڑے

وہ سالاں سب عمر یوسف دی ہک روایت آئی
اُس وچ حضرت یوسف اپر ایسا وقت وہانا
روندے یوسف نوں پھر مالک اپنے کول بلایا
جیہڑا نکہ وچ تفسیر یوسف دے راوی ذکر سناندا
جیہڑے بدن مبارک نوں ب کرتہ بھیجیا نوری
جیہڑا بانہیں بابل تائیں گل وچ ملن پیاروں
قدم مبارک نازک سوہنے چلن نال صفائی
ہکول کوچ کیتا کرواناں لمبے سفر جہناندے
تاں اس ویلے مالک تائیں روکر درد رنجانا
حکم کروتاں چھیکڑ واری میں مل لواں انہاں نوں
ترس کیتا فرمایا مالک کجھ نہیں حرج اسانوں
پرت ڈٹھا جس وقت بھراواں نگروں ٹردا آوے
رو رو کردے نال انہاں نوں بات سنو ہک میری
رو کر دوڑیا درد رنجانا جلدی قدم اٹھایا
ویکھ یہودا رو کر بولیا کرے سوال انہاں نوں
سُن لو بات یوسف دی جو کجھ کرے سوال نمانا
ٹھہر کھلوتے تاں آکر یوسف کہیا سلام تہانوں
تساں گھراں وچ خوشیاں ہوسن اساں نصیب جدائیاں
سر پچھتے ستاراں پچھے وہندا نیک عائیں
نہ ویہوے رب دو ہیں جہانیں کہ عذاب تساں نوں
وکھے وکدے عاجز بردے ویس پردیسیں جاندے
وارو واری نال محبت رل رل عاجز ہویا
کہنے سننے والیاں تائیں کجھ نہیں معلم حالا
رخصت کرکے دوستاں تائیں اصلی دوست رووے
توں بھی اکدن ایس کنعانوں چھوڑ مصر ول جاتا

وہ گھٹ کہن خداوند جانے مینوں خبر نہ کائی
ترلے لیندا ویکھ نمانا کنبے عرش ربانا
ہاں جی ڈردا کہکر یوسف نال شتابی آیا
جہت ضرورت کہنا آیا نہیں تاکہیا نہ جاندا
اوسے بدن دوالے یوسف پہن کھلوتا بھوری
اس وچ بنگل پئے انہاں نوں درد مصیبت پاروں
باہجہ گناہوں صدقے جلواں کیکر بھیڑی چائی
ہکول بھائیاں ویکھے یوسف کنڈ وکھائی جاندے
بہت آزردہ عاجز ہو کر کرے سوال نمانا
ہے اک میرا ٹکڑا بھائی دیاں پیغام تہانوں
پاس تہاڈے حاضر ہو کر بیشک رل سبھنانوں
نال شتابی قدم اٹھاون کر کر پیار بولادے
لشکر تیز روانہ ہوئے پے گئی وتھ وڈیری
پیراں دے وچ سنگل اڑیا منہ پچھلے ڈگ آیا
ہے افسوس نہ دل وچ آوے شفقت ترس تساں نوں
گھرجاون دا قدر نہ اسنوں کارواناں لیجانا
رہنوں سو پہنا کر واساڈی سونپیا اساں تساں نوں
رل کے بہن نصیباں والے نال پیاریاں بھائیاں
ایہہ دربار یعقوب نبی دا خوش رکھے رب سائیں
بھاویں ہور زیادہ اس تھیں ملن عذاب اسانوں
فی امان حوالے رب دے میلے زندگیاں دے
وقت جدائی دلوں بچاؤں عاجز ہو کر رویا
پچھ جدائیاں والیاں کولوں مزہ جدائی والا
ہور تماشہ ویکھن کارن بھیڑ لگی ہووے
یوسف نہیں تاں یوسف نالوں ہوسیں دردرنجانا

بحر العشقوں کرن روایت خبر صدیق لیاوے
رب آکھن ہتھ ہے کیا کیتا ایپر وقت وہانا
توبہ کر افسوس کیتو نے تاں ایمان رہیوے
ایسے کارن انہاں اپر روا ہے اوہی ناہیں
رب فرمائے بعد گناہوں جو شرمندہ ہووے
کرن روایت اس دن یوسف ہا تاں بہت ستایاں
ایسے گل وچ یوسف آہا نگروں مالک آیا
چپ کر ٹرپیا حضرت یوسف کیا کجھ عذر نہ لایا
ابن عباس کیہا جد مالک پکڑیا یوسف تائیں
ایپر مال بیگانے اپر طاقت پیش نہ جاوے
دلوں بجانوں تائب ہو کر ڈھائیں رُنے سارے
جو شرمندہ ہو کر عاصی رووے درد رنجانا

سب کئی درد فراقوں رووَن ہتھیں نہ کائی جاوے
ایہ افسوس تساڈا یوسف دل تھیں دائم نہ جانا
واہ سبحان اللہ رب طرفوں بنیاں شان ہوئیوے
بری کلام جو کہن انہاں نوں جاوَن دوزخ ناہیں
کوئی نہ بخشاں جد کوئی عاجز دربار کھلووے
دردوں نال محبت سنیاں نرمی کر کر بھایاں
باہوں پکڑ یوسفنوں اُس نے جلدی اگے لایا
رو رو دردوں بھایاں تائیں کردا گیا سلاماں
ویکھ آزردہ بھائی رووے آپ دا اپنی جائیں
وقت نزع دے رووَن اندر کوئی بخشانہ پاوے
بہت لحاظ تنہاں دا ہویا خالق دی سرکارے
بخشش دور نہ کرسی اس توں وعدہ سچ ربانا

بیان توبہ و فضیلت آں

کیتا ذکر امام غزالی رحمہ سخنے اندر آیا
سی کوئی ظالم چور فسادی کھاوے مال بیگانہ
ہکدن مرنا یاد پیوس آیا خوف ربانا
پھر عدالت کولوں ڈریا فکر دے وچ پایا
عالم آکھیا وچ عدالت چھوڑیا حق نہ جاسی
تاں توں پچھیں دے وچ زندگی کر ہیں حق ادائی
سنکر سچ ایمان لیایا روندا [illegible] پشیمانی
اک سوداگر واسی اُس دے [illegible] مال چرایا
آکھیس اے شخصا میں عاصی چور گناہیں تیرا
پاس میرے اک جیتا ناہیں [illegible] سنا کر رووے
سنکر کہیا سوداگر جے توں میرا مال اُٹھایا

وچ تفسیر یوسف دے ثابت میں نہیں لوں بنایا
خوف خیال نہ دل وچ اسنوں غافل مست لوائے
جس بدایں [illegible] ستایا ہکدن اللہ ول جانا
جلکے دیتی عالم اگے سارا [illegible] سنایا
[illegible] [illegible] نہ کر سی گل دے وچ [illegible] پاسی
یا بخشا دیں مالک پاسوں ہو رہیندا [illegible]
مال اسباب [illegible] اُس دے [illegible] رحمانی
بھکھا عاجز دردر نجانا اس [illegible] پر آیا
کر لے جو کجھ مرضی تیری عذر نہیں [illegible] میرا
جو فرمادیں کار کریساں مروں عذر نہ ہووے
پھر گیا [illegible] ضرورت تینوں حال [illegible] اوہ آیا

آکھیئس ہیں ہُن توبہ کیتی پھیر نہ چوری کرساں
جے بخشیں تاں مرضی تیری ہیں بخشایا لوڑاں
حکم کیتا سوداگر اسنوں ڈل کھیں نا زادوں
سنکر چلا گیا دریا توں رو کر سخن سناندا
اے طامع تسیں اُلٹے آہے اُلٹا عمل کمایا
اے نفسا توں اپنیاں خاہشاں دا لگاں شوق اٹھایاں
اے تن جان خلاصی تائیں جیکر بھار اٹھائیں
رو کر رب دے ول حاضر ہو کر ریتوں بوجھ اُٹھایا
دن سارا اس عاجز تائیں گذر گیا اس کاروں
ایسے ساعت رب دریا تھیں ریت نکالی جاوے
واہ سبحان اللہ جس ٹیلے امرد تا رب عالی
فجر ہوئی تاں پھر اوہ عاجز ندی کنارے آیا
پھر اُس نے سوداگر اگے جا کر عرض سنائی
سُنکر سوداگر گیا ویکھن قدرت خالق والی
راضی ہو سوداگر اس نوں تھوڑا حکم سُنایا
کینکر روڑ مٹی اُس بدلے بوجھ لیا وے مینوں
پھر اوہ کینکر روڑ نمانا جا دریا تھیں لیایا
جد اس بوری کھول ویکھی کیا کیا چیزاں پایاں
ویکھ حیران ہویا اُس ویلے عاجز چور نمانا
بس میاں جو توبہ سچی کردا خوف لاہول
نبی کہیا جو تائب ہو کر رب اپنے ول آیا

خبر نہیں ہیں او گنہگار اکس درجے ہو مرساں
نہیں تاں جو تجھ کار کراویں کرساں امر نہ موڑاں
بخشاں جے توں ریت نکالیں ہر اس دریاؤں
اے دل جو تقصیری ہووں ایہو علاج تھاندا
اے عقلا جد وقت وہا نا توں ہی میرے ول آیا
ایہ کوئی تجھ پر ظلم نہ ہویا پیش سزائیں آیاں
جے رب تجھ پر ہوگ نہ راضی کس دے در پر جائیں
نام حبیباں اندر اس دا رب نے ورج کرایا
رات پئی تاں جلد ہوا نوں حکم ہویا سرکاروں
پھر اوہ بندہ سر دے اوپر فجر سے بوجھ نہ پاوے
تلے زمیں تک جلد ہوا نے ساری ریت نکالی
وچ میدان ڈھٹھا اُس آکر ریت پہاڑ بنایا
شرط نساڈی پوری ہوئی جویں نشان فرمائی
آکھیئس بیشک توبہ تیری ایہ سب ریت نکالی
میرا مال نشاں جویں اس دن بھر کر بوجھ اُٹھایا
دعوے جو کجھ حق میرے دا بخشش کرساں تینوں
بوری کھول چلا جا گھر نوں سوداگر فرمایا
ہیرے موتی لعل جواہر مہراں باہر آیاں
کہیا سوداگر ظاہر ہویا وعدہ سچ ربانا
بدیاں والے دفتر اسدے ہووں پاک گناہوں
ایسا ہوئے جیونکر اس نے کوئی نہ عیب کمایا

اَلتَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ کَمَنْ لَّا ذَنْبَ لَہٗ ترجمہ توبہ کرنے والا گناہ سے ایسا ہے کہ گویا اُسنے کوئی گناہ کیا ہی نہیں

جیونکر کھوہ وچہ جھڑیا کوئی رسّے نوں ہتھ پاوے
شرک جیہا ہور ظلم نہ کوئی حکم قرآنوں آیا
توبہ کرے سو کیہا ہوندا سوداگر نے کہیا

ہوندا نہیں امیدوں خالی جد کد باہر آوے
توبہ جیہا علاج نہ کوئی پاک نبی فرمایا
خوب طرح آزمایا تینوں شک نہ سانوں رہیا

عبدالستار توبہ کر کے کافر جنت جاون — اوہ فرزند یعقوب نبی دے کیوں نہ رحمت پاون

بیان روانہ شدن مالک بسوئے مصر

سنو حقیقت جد یوسف تھیں رخصت ہوئے بھائی — کیتا کوچ سوداگر مالک شوق مہار اٹھائی

ڈاچی تے اسوار یوسفنوں جلدی نال کیتو نے — تنن کنوں غلام ملیح نوں پھرہ حکم دتو نے

رخصت ویلے نال یوسف دے جویں حقیقت ہوئی — قسم کراں اوہ حالت غم دی لکھ نہ سکدا کوئی

جس دم کھ پاسوں حضرت لگے ویکھ مصیبت وون — ہر ہر چیزاں درد سنا کر جلد سلامی ہوون

چپ کر چھم چھم ہنجوں برس روے درد رنجانا — ٹلی جدائی بابل کولوں لڑکا غم نمانا

ہیسی حکم غلام ملیح نوں یوسف دی نگہبانی — نظر بچا کے نس نہ جاوے ایہہ بردہ کنعانی

جس راہ اتے یوسف تائیں ہووے سوداگراہی — تربت پاک یوسف دی مائی دی اس رستے پراہی

ڈٹھی قبر مائی دی یوسف آہیں نکل گیاں — یا مائی ہن تینتھیں مینوں لمیاں تھاں پیاں

آتش مچی وچ جگر دے درد فراقوں سڑیا — غش دی حالت نازل ہوئی دھرتی اپر جھڑیا

رتا قبر کلاوے لیکے چھم چھم ہنجوں آیاں — نال نصیب نیارت کولوں لگیاں ہن جدایاں

پڑھ فاتحہ روح پاک اسدے نوں رو رو درد سنانذا — اج فرزند یتیم تساڈا قیدی ہو یا جانذا

باراحیل اٹھا سر قبروں ویکھ غریب نمانا — سنگل اندر تیرا یوسف کیکر درد رنجانا

ویہوا اجہر زیارت سانوں ورد عرض سناوے — پھیر پردیساں دے ورگیاندے کون پیغام لیاوے

جیکر اج جیائی پا کر ویکھو تسیں اساں نوں — ایہہ غم درد ہمیش اساڈا بھلے نہیں تساں نوں

بھائیاں میریاں میرے اتے اتنا رحم کمایا — باپ پیارے کولوں مینوں کرکے جدا چلایا

بدن پوشاک اتارا ساڈی کھوہ دے وچ سٹیو نے — پیراں ہیٹھ مریندا رلیا اتنا پیار کیتو نے

رہ گیا گھر وچ روندا بابل غم دے نال نمانا — بردہ ہو کر یوسف جس دا در ماں نال وکانا

اوڑک بہ تاں کر کر یوسف کہے حبیب سچاواں — اللہ باہجوں کوئی نہ میرا کس نوں حال سناواں

بحر العشقوں بھی تفسیروں ذکر مفسر لیایا — قدرت نال آوازہ قبروں یوسف کارن آیا

اے فرزند حوالے رب دے جو اندہ حالت ہونی — امر جلال مقدر والا موڑ نہ سکدا کوئی

دل دا سوز دلے وچ رکھیں نہ کر ہنجوں جاری — کسنے بال دے رحمت ہوسی آکھیا ماں پیاری

نال محبت درد آوازہ بول سنایا مائی — فَاصْبِرْ مَا صَبْرُکَ اِلَّا بِاللّٰہِ ہور کلام نہ کائی

ہے افسوس افسوس اساں نوں اے فرزند نمانے
وچ اس حالت یوسف تائیں ویر قبر پر ہوئی
اچن چیتی حضرت یوسف اوتھے یاد پیئونے
شور صبیح غلام جو کیتا بولیا سخت زبانی
ایدھر اودھر بھالن لگے ہر طرفاں ول دھانے
ڈٹھا اوس غلام یوسفنوں آیا غصے تھیندا
کہیا صبیح نے سچے آہے تیرے ویچن والے
نظر بچا کر توں اج ساتھوں جیکر نس نہ جاندا
اگوں رو کر یوسف کہیا قبر مائی دی آئی
پھیر ہیں جاندے وارنساں نوں ملیا درد رنجانا
کیا مقدور غلاماں نس رو کر بات سنائی
کیا اس ظالم سخت طمانچہ نال دلیری لایا
واہ سبحان اللہ نہیں طاقت کرن کلام اساں نوں
اے پراوہ جس حضرت اُپر ناحق ظلم کمایا
غش وچ ہویا نبی ربانا ہوش حواس نہ کوئی
واہ سبحان اللہ جس مکھ تھیں ملک حوراں قربانی
جس دم بیہوشی وچ ہویا اوہ محبوب حقانی
کوئی کلام نہ کیتی یوسف بہت نمانا ہویا
یا رب میں مسکین اکیلا عاجز درد رنجانا
جیکر میریاں عملاں اُپر شروع عدالت ہوئی
بخش کریما بخش کریما سب توفیقاں تینوں
زوروں نال ظالم ظلم کماون ٹرن آون ساں نوں
بیدرداں نوں ترس نہ دل وچ مارن زور دھگانے
کجھ پرواہ نہیں رحمت فضلاں صاحب جیدی سرکاروں
سجدے اندر کیتیاں باتاں کر فریاد سنایاں

صبر کریں ہر سختی اندر ہوسن فضل ربانے
بیخبری وچ دور اگیرے جاندے رہے ستھوئی
جس اُپر اسوار یوسف سی خالی شتر ڈٹھونے
یا مالک اج لٹ گیوئی اوہ بردہ عبرانی
بیٹھیا سی اجے حضرت یوسف روندا اگو سرہانے
حاضر ہویا وقت یوسف نے جھونکر چو مریندا
توں اج پہلے روز اساں نوں اپنے طور وکھانے
باتاں سنکر اسیں نہ کردے کجھ اعتبار اُنہاں دا
غم دردوں میں بیہوشی وچ ڈگ پیا اس جائی
آکر کدی پھیر زیارت دیس بیگانے جانا
اے پرایس پراچے تائیں مہر نہ دل وچ آئی
غش وچ دوست یعقوبے دا دھرتی اُپر آیا
درداں اندر درد زیادہ ملدے دردمنداں نوں
تھروں سنک گیا بازو اس دا ذکر حسین لیا یا
دسے کون یعقوب نبی نوں جو ہیں کہانی ہوئی
یوں طمانچے اس پر ظلموں کیا قدرت سبحانی
تھر تھر ڈولیا طبق زمین دا اودن ملک نورانی
رب اپنے ول حاضر ہو کر سجدے اندر رویا
جس دا ماں پیو بھین نہ بھائی ہکے غریب نمانا
اس درگاہ بن میں عاجز نوں ہور نہیں در کوئی
بخش رحیما بخش رحیما عدلوں پکڑ نہ مینوں
اساں نمانیاں عذر نہ کوئی ہتھکو سیں انہانوں
تیرے در بن کتول جاواں اسیں غریب نمانے
بخشش تیری عام خزانے شرم کریں یاروں
میں راضی جویں مرضی تیری چھم چھم ہنجوں آیاں

غزل مناجات

عجب ہے قدرت معلیٰ جان قربانی میری
تجھ سوا جب غیر کو پوجوں تو کیا مسلمانی میری

جو عطا ہوئی ہے تجھ سے نہیں ادا ہوتا شکر
گر ہزاروں سال ہو سجدہ میں زندگانی میری

اس کی نسبت ہے سراسر بیوفائی اور خطا
روز و شب قدر میرے پر ہے پشیمانی میری

مگر یک ذرہ سے کم ہو جب تیری رحمت نصیر
کیا پشیمانی میری اور کیا پشیمانی میری

سچ آکھن جے دردمنداں نوں ورونہ مول پہنچائیے
پھوک نہ مارئیے دکھدی اگے ناں طالع نہ آزمائیے

بے زوال مسکیناں تائیں جو بیعزت کرسی
بیعزت جادو زخ سٹرسی بیعزت ہو مرسی

نبی محمد سرور عالم سنو روایت آئی
بیت اللہ دل ویکھیا کدن ایہ گل آکھ سنائی

یا بیت اللہ جس رنج کیتا عاجز کوئی نمانا
تیرے ڈھاون والے نالوں ہیں اوہ دشمن جانا

بھی فرمایا سرور عالم نبی رسول سوہارے
رب کیہا نبیاں تھیں پچھے عاجز اساں پیارے

رحمت نظر محبت رہدی ہر مسکیناں تائیں
اوہ پیغمبر زادہ یوسف جنہاں قبول دعائیں

عبدالستار اوس دہاڑے کویں عدالت ہوئی
آکھ حقیقت غیرت بدی کیونکر پھرے ستھوئی

بیان قہر آمدن بر تاجران خطا یافتن بذات تاقبیہ

سجدے تھیں سر حضرت یوسف نہیں سی اجے اٹھایا
بدل کالا غیرت والا حکم ربے تھیں آیا

اول حکم ہویا سرکاروں آ گئے ملک نورانی
نگہبانی حضرت دی کارن ادھر ہویا سبحانی

آن فرشتیاں حضرت تائیں اوہ بوں گود اٹھایا
جلد شمع نورانی وانگوں کر کے پیار چھپایا

اس تھیں پچھے حاضر ہوئی قہروں سخت اندھیری
لگی جھاڑ درخت اکھیڑن رکھے کون دلیری

رل چل آن پئی کاروانان آیاں پیش سزائیں
نظری آوے رات سیاہی مشرق مغرب تائیں

خچر گھوڑے اٹھ نہ سٹے قہروں گئے مر سندے
آیا غضب جیہاں یاروں کچھ حساب نہ کرسندے

آپو آپی پے گئی سبھنوں کسے نہ ہوش سنبھالی
حاضر حشر برابر اس دن دی غضب بہو کہالی

ڈھٹا آواز کڑک دی بجلی طبق زمین ہلایا
گرد اٹھے فانوں تے اسمانوں تھم اٹھاون آیا

کڑ کڑ پتھر قہروں برسن آ کر دکار پیونے
بوریاں رخت متاع ان بھریاں ڈاڈھا بھار گیونے

امر جباری پنڈ نہاری آیا غضب ربانا
سبھناں جاتا نال حیاتی کسے نہیں گھر جانا

روڑو پچھن ہکدوجے نوں دسّو یارو کوئی
اوسے شامت ساڈے اُپّر غضب ہویا سلطانی
ایہہ گل سنکر اوسے ویلے کرے کلام پراچا
غصہ کرکے بولیا مالک اے بدبخت رذالے
چاروں طرف گرہ دیاں ٹھاٹھاں چڑھ کر ٹھاٹھاں لڑّیاں
عیب تیرے اج کشتی میری قہر سمند ربوڑی
اے پرانوں جس کس حیلے جا کر راضی کر توں
آکھلو تا حضرت لگے کردا عرض بے چارہ
مُنہ رکھیا حضرت دے اگے مار طمانچے مینوں
واہ سبحان اللہ پر رحمت ول خاصاں نبیاں دا
یوسفؑ کہیا جو دیوے کوئی درد کمال اسانوں
بس میاں میں بخشیا تینوں جو کجھ تقصیں ہوئی
کرن رذالت کرواناں پر آیا غضب الٰہی
نقرہ کاروں کہن مفسر جو ہن حقیقت پائی
رحم کیتا اُس ہیبت یوسف دے قوت خرچی ساری
اُس مقبول پیارے کولوں شرم خدا فرمایا
ہک مومن جس بستی اندر متقی مرد رہانا
ایہو اشارہ روز قیامت نیک محبّاں یاروں
کرن دایت مومن عاصی جدوں چہ دوزخ پاسن
ہک عالم کوئی جنت دے ول جاندا نظری آوے
عرض کرے میں اوہوں کیتی ہکدن خدمت تیری
عالم کہے آزردہ ہو کر عرض نہ کیتی جاوے
سہروں ستارہ مبارک شملہ ہتھ اس دے پکڑا ہو
ہک گنہگار دوزخ عالم جدوں ستارو لگاسی
فضلوں اتنی برکت عالم سارے باہر آسن

ساڈے وچّوں اج کسے تھوں سخت بلے دبی ہوئی
توبہ کرو دعائیں منگو مل کر سب کاروانی
یوسف نوں میں غصہ کرکے مار یا سخت طمانچہ
کرکے ظلم ہزاراں خلقت لیکر گلیوں نالے
جیونکر ملک مخالف اُپّر جنگی فوجاں چڑھیاں
ظلم تیرا مشہوری کرسی روز قیامت تورا می
عاجز ہوکے اسدے اگے سر قدماں وچ دھر توں
اے یوسف میں بیشک ظالم عاصی وگنہارا
ظلم کیتا میں ظالم ہو کر دکھ پہنچایا تینوں
ایسے کارن رب انہاں نوں خاص حبیب بناندا
درد پہنچاون اس دے بدلے نہیں جلال اسانوں
ربّ العالم بخشنہارا تینوں تینوں سوئی
کیونکر سچے یوسف دے بھائی ایہہ کیا حکمت آہی
ہک یہو وادی وفاداری سہنا ندے کم آئی
کھوہ اُپّر بھی نال محبت آیا کتنی واری
ساری نسل نبی دی اُپّر کوئی وبال نہ آیا
اس بستی پر قہر نہ آوے سنتوں یار مجانا
عاصیاں اُپّر بخشش ہوسی خالق دی سرکاروں
جنت حکم جنہاں نوں ملسی جاندے نظری آسن
رو کر دوزخ تھیں اک عاجز اسنوں گن بلاو
ایسے دن دی خاطر آہی ہو رنہ حاجت تیری
تیرے یاروں بخشیا اس نوں حکم خدا فرماوے
چھک لیو اس دوستاں تائیں باہر پکڑا و گناہو
اس ہکنوں پھر ہکدے نوں دوسو چھڑا جاسی
حکم ہووے اساں بخشیا سبھنوں پھیر دوزخ جا کن

اُٹھ چلسی جد عالم گھروں ہور غریب بلاوے
ویکھ آزردہ عالم تائیں امر ہوئے سرکاروں
اوسے طرح وگاسی شملہ دہ سے باہر آون
تیجی وار بلاوے روکر گھروں ہور سوالی
بس ہنوں ملاقات تساڈے وچہ نصیب نہ ہوئی
پھر عالم نوں غیرت رحمت کنوں خدا فرماوے
اُس یاروں بھی وڈے عاصی بخشنہارا چھوڑے
حضرت آکھیا سچ محبت ساڈی ہوگ جنہانوں
سنو حقیقت جد کر دانال سخت مصیبت پائی
جدوں پرلے حضرت اگے عجز نیاز سنایا
یارب بیحد رحمت تیری باہجہ حساب شماروں
ہتھ اٹھاوے عرض سناوے یارب خاطر میری
پہنچی قبول نبی دی زاری خالق دی سرکاروں
امن آرام آسائش ہوئی ہوش ٹکانے آیا
گھوڑی صوف تاری مالک عجب پوشاک پہنائی
سر دستار عجائب سوہنی پیریں سوہنا جوڑا
پاس یوسف دے مالک حاضر پلک نہ ہووے دوری
پہر دن سب چھیں اگے چلے حضرت دی اسواری
نال پیارے یوسف نوں مالک دستیں کنگن پائے
سب کاروانی پیچھے چلن اگے حضرت جاوے
قصص الانبیا سب بھی تفسیر لبا جویں روایت پائی
کافر قوم تمامی وسّن دین ایمانوں خالی
نقش منور حسن نبی دا جدوں جمال کتیو نے
پچھن حضرت یوسف کولوں رب دیکھ پیاری
مثل تیری نہ وچہ ماواں کوئی نظری آیا

کیتی میں ہک روز زیارت مجلس یاد کراوے
بخشیا اساں تساڈا دوست شرم تساڈی پاروں
ٹھاٹھ کرم دی موج دکھاوے سارے بخشے جاون
دینی حُبّ تساڈے اُتے رکھی ہیں ہر حالی
اوہ الفت اج کارن آہی دنیا فرض نہ کوئی
دوست کولوں سچا دوست جدا نہ کیتا جائے
تابعدار محمدیاں نوں کیوں رب دوزخ بوڑے
ساڈے نالوں جدا نہ کرسی رب کریم تہانوں
عرض نبی دی بھائی رب نوں جلدی رحمت آئی
شفقت کر محبوب رب دے واسجد سے نار آیا
غیرت کر کے اپنی خلقت نار نہ میرے پاروں
سخت عذابوں مر جاوے سے پید الشّق تیری
بدل کر ٹک ڈراون والا پاٹ گیا وچکاروں
سختی دیکھ مریندے چھٹے قدرت ظاہر پایا
ہتھوں سنگل پیروں بیڑی جلدی ور کرائی
زینت کر اسواری کارن خوب لیاندا گھوڑا
ہر دم رہندا خدمت اندر جویں غلام حضوری
مالک تائیں گرد یوسف دی لگے بہت پیاری
سخت زنجیر محبت والے رہنے دور کر لئے
دم دم بولے جدر بانا سر سجاد سے چڑھ پار
شہر دا اک راہ وچہ آیا سنیوں میرے بھائی
اوتھے آن لتھے کاروانی قدرت رب کمائی
دانے عشق دیوانے جیتے جلوہ یار گیو نے
کس نے نقش بنایا تیرا خوش تصویر اتاری
خالق اپنا دس اسانوں جس نے نقش بنایا

یوسف آکھیا خالق میرا رب کریم تعالےٰ
زمیناں تے آسماناں اندر جو کجھ خلقت ساری
ہے اوہ واحد ذات مقدس پاک شریکوں سوئی
سنکر سارے آکھن لگے حضرت یوسف تائیں
اے یوسف جس بخشیا تینوں ایسا حسن گرامی
ٹکڑے کیتے ٹھاکر جھوٹے کلمہ بول سنایا
وحدت منزل حاصل ہوئی بولن حمد ربانی
پھیر سوداگر مالک اگے ڈیرا کوچ کرایا
نام اُس دا بلساں بتاون خبر کتابوں پائی
اثر جمال دیوانے کیتے عقل قیاسوں خالی
کہن لگے کوئی ایسا نقشہ دنیا وچہ نہ پایا
ایہ تصویر مصور والی آپے ظاہر ہوئی
سنہ مصور کول یوسف دے جب تصویر لکھائی
دہ سے سال دیوانی خلقت شرکوں کفر کمایا
تابعداری نبیاں دی لیاں بدی طرف بولاوے
جانن نہیں جو ایہ کم پورا بت پرستی والا
جاہل قبریں ڈیوے بالن بدی مثل ٹھہراون
ہکناں حسن یوسف دا ڈٹھا ہو گئے پاک گناہوں
ہکناں تائیں ایس قرآنوں وحدت قرب حضوری
ہکناں ڈٹھا نبی محمد سچ رسول سچھاتا
حُب نبی دی رب ملایا حسن بلال ہوراں نوں
بس ہیاں جو تابعداری نامنظور کریسی
آکھ حقیقت جد بلساں نوں مالک کوچ کرایا
اوہ سب کافر مشرک آہے تینوں خبر نہ کوئی
گردیوں سفے آن کھلوتے ہو حیران تمامی

بے مانند منزہ مالک نقش بناون والا
ہر ہر نقش جدا تصویروں اس دی استاکاری
اس دی پوجا ہر ہک اُپر فرض ہمیشہ ہوئی
بیشک تیرا خالق یوسف بندگیاں دلسائیں
اسیں بھی نال محبت اسنوں سجدہ کراں تمامی
دین متین خلیل نبی دا دلوں بجا نوں پایا
واہ رب خالق جس نے کیتا یوسف ماہ کنعانی
چلدیاں چلدیاں منزل منزل شہر اگوں آ آیا
جا پہنچے جد حضرت اوتھے خلقت ویکھن آئی
کر تقریر یوسف نوں ویکھن ایہ تدبیر نکالی
ظاہر ہویا آپ خداوند آدم بن کر آیا
اس دی پوجا لائق سبھنوں کہن لگا سب کوئی
سجدہ کر دے صورت تائیں بیدینی ہتھ آئی
اُلٹا پیار یوسف دا کر کے نار جہنم پایا
رب دی مثل جو انساں بناوے نار جہنم پاوے
اس تھیں اصلی کدے نہ ہوسی مالک خالق مولا
متھا ٹیک مراداں منگن دین ایمان نہ پاون
ہکناں دلوں کر کر سجدے پایا قہر الاہوں
ہکناں نوں گمراہی حاصل عملوں نامنظوری
ہکناں سرور عالم تائیں جادوگر کر جاتا
ضد نبی مُردار بنایا ابوجہل جیہاں نوں
دلوں نہ دوست منن منہ تھیں کجھ تاثیر نہ دیسی
بابل سوہنا شہر عجائب رستے اُپر آیا
حُسن نبی دا ویکھن کارن خلق اکٹھی ہوئی
ویکھ دیوانے ویکھن والے بولیا نبی گرامی

صورت گرد دیوانہ ہوندے لائق نہیں بشر نوں — کرو خیال مصور دیول سجدہ کاری گر نوں
کیا صورت کیا خوبی ہیں چہ خلقت بھلی بھلیری — اس دی کرو عبادت جس نے شکل بنائی میری
سنکر امر مربی والا خلق ایمان لیاندا — کلمہ وحدت بول سنایا دھوتا کفر دلاں دا
کیا کیا حکمت ربدی یوسف پیوتھیں جدا کرایا — بابل والیاں لوکاں تائیں دین سکھاون آیا
پھر بابل تھیں کوچ کیتو نے آیا شہر عجیبہ — قدس مدینہ آکھن اسنوں سنتوں یار حبیبا
خبر یوسف دی اول رہنے وچ اس شہر پہنچائی — اوس شہر دے حاکم تائیں خواب بشارت آئی
نیندر وچہ آوازہ اسنوں ہاتف حکم سنایا — اُٹھ نذرانے کر مل توں تیرا حاکم آیا
گھر اپنے توں فجر سے اس دا کھانا جلد پکانا — جو فرمان سنا دے تینوں اس پر عمل کمانا
اُٹھ امیر کھلوتا سنکر حیرت اندر رہیا — کہنے والا نظر نہ آیا ہو حیران کھلویا
نگراں فکر خیالوں اسنوں اکھیں نیند نہ آئی — کسے امیر وزیر اپنے نوں نہ اس بات سنائی
وقت صبح دروازیوں باہر چلیا گیا اکیلا — کھلیاں اسنوں شامی راہ پر ہو گیا فجر دا ویلا
تاں اس ویلے اوسے راہوں آ پہنچے کروانی — نال جنہاندے دوست ربدے یوسف ماہ کنعانی
شاہ پچھیا کاروانا تائیں کرو بیان تمامی — حاکم کون تسادے اندر جیندا شان گرامی
سبھناں آکھیا مالک حاکم جس نوں یہ سرداری — اس دا قبضہ مال تمامی دولت حشمت ساری
سنکر شاہ نے دلدے اندر بہت قیاس لیاندا — ایہ سوداگر کتنی واری ایسے راہوں جاندا
اس کارن کدے خوابے اندر امر نہ ہویا مینوں — اوہ کوئی ایسا حاکم افضل پچھن جاواں کینوں
ساعت پچھے آیا یوسف سوہنی صورت والا — سوہنا جوڑا سوہنا گھوڑا سوہنا حسن اجالا
اصلوں سوہنا نسلوں سوہنا ذات صفاتوں سوہنا — علموں سوہنا حلموں سوہنا ہر در جاتوں سوہنا
جس ویلے ڈٹھا اس شاہ نے یوسف بدا پیارا — اچن چیتی پیا نورانی بجلی دا چمکارا
ویکھ تجلی پچھن لگا حضرت یوسف تائیں — کون کوئی کس طرفوں آیوں جیہڑا جاں انسائیں
قدر تیرے دا واقف ہوواں دس حقیقت مینوں — حضرت آکھیا جس دی خاطر سفنا آیا تینوں
شاہ نے آکھیا نہیں کسے نوں میں ایہ بات سنائی — خبر حقیقت خواب میری دی تینوں کس بتلائی
یوسف آکھیا جس نے میری خبر سنائی تینوں — اسنے تیری خواب بشارت خبر پہنچائی مینوں
سنکر اوہ شہزادہ جلدی ادبوں ہویا سلامی — آکھیا حکم کرو کجھ مینوں یا محبوب گرامی
پیش کیتا نذرانہ دل پوری شرط ادا لوں — جیوں کر اس نوں خوابے اندر آیا حکم جنابوں

امر کرو کجھ ہو رہی حضرت نظر عنایت یاروں — یوسف آکھیا بت نہ پوجو بچو جہنم ناروں
شاہ نے آکھیا عرض کراں میں جے صاحب فرماوے — چلو ٹھاکر خانے اندر شک اساڈا جاوے
جیکر ساڈے ٹھاکر جا تا تیرا شان گرامی — سنے امیر وزیراں لشکر ہوسان کل سلامی
حضرت نے فرمایا جے کر نہیں یقین تساں نوں — اپنے ٹھاکر خانے اندر لے چل جلد اساں نوں
کرن روایت جد پیغمبر قدم مبارک پایا — کرسی اتوں اڈیا ٹھاکر قدماں اندر آیا
سجدہ کیتوس حضرت اگے شاہ نوں حیرت آئی — میں کیوں اس دی پوجا اندر ضائع عمر وجائی
ٹوٹے کیتا نال شتابی اس نے ٹھاکر تائیں — آکھیوس رب یوسف دا سچا بندگیاں دا سائیں
خادم ہو کر دلوں بجانوں جلد ایمان لیایا — لشکر فوج امیر وزیراں کلمہ بول سنایا
ملک تمام ہدایت پائی نٹھا کفر منہ کالا — وسیا قدس شہر نے اُپر بدل رحمت والا
عرض کیتا پھر شاہ حضرت نوں یا محبوب ربانا — میں عاجز دے گھر اج کھاوے حضرت صاحب کھانا
ایہہ بھی شرط میری ہے باقی ادبوں عرض سناوے — مگر یوسف دے لشکر دا کجھ انت نہ پایا جاوے
جبہی خود ہو یا حیرت اندر شرطوں ہمت ہاری — دہشت کھا کے حضرت اگے کہن لگا یکباری
یا محبوب یا فوج تساڈی جیونکر نظری آئی — گھر میرے جو اس لشکر دی ہوندی نہیں سمائی
خدمت ادا نہ ہوسی میتھیں جے سو زور لگاواں — پانی دی نہیں طاقت مینوں کھانا کویں پکاواں
حضرت آکھیا فکر نہ کر توں ایہہ فوجاں آسمانی — رب نے میری خدمت کارن بخشے ملک نورانی
مینوں دستن تینوں دستن غیراں نظر نہ آون — تابع میری کیتے رب نے کجھ پیون نہ کھاون
ایہہ گل سن کر جلدی شاہ نے کھانا تیار کرایا — نال محبت حضرت اگے آ رکاب ٹکایا
اول ہک لقمہ منہ پایا اوس محبوب حقانی — اس تھیں پچھے مجلس حاضر سدے سب کاروانی
اس رکابیوں کھانا حضرت ہر اکنوں ورتایا — برکت نال رجے سب ڈیرے رب نے شان کھایا
باقی اس رکابی اندر رہیا برابر کھانا — معجزہ برکت دست رسولاں ظاہر فضل ربانا

بیان معجزہ سرور کائنات صلی اللہ علیہ وسلم

برکت دست مبارک سرور ذکر نہ کیتا جاوے — عبدالستار امید ثواب وں تھوڑا ذکر سناوے
ہکدن شہروں باہر حضرت قدم مبارک پایا — رستے اُپر ابوہریرہ عاجز نظری آیا
بستر کیتا اُپر زمین دے لاغر حال بیماراں — ڈٹھا جو الا سرور عالم پچھن نال پیاراں

اتنا قدر ہویا کیوں عاجز دس حقیقت ساری
امروں ڈر کر ابوہریرہ جلدی عرض گذاری

جو صبروں شکروں فاقے اندر یاراں روز وہانے
اج ضعیفی غالب ہوئی یا محبوب ربانے

دل گھبرایا بستر کیتا دوں دلیلاں کھائی
پھر جا مسجد حاضر ہو ساں جدوں آسائش پائی

آمر لساڈے پاسوں کیتا ذکر حوالہ ماضی
نہیں تاں اپنے مولا اُترا سبیں ہمیشہ راضی

کیا دولت کیا زینت دنیا رکھن جو ص پیاروں
سرور عالم پیر جہاناں نوں بخشش ہویا سرکاروں

کدے ولے وچ دنیا بینوں شوق پیار نہ آیا
دولت دو عالم حُب لساڈی ساہو کا ربنایا

پیر جہاناں دا جوڑا ایکہ عرش منور رچیا ہیا
غم دنیا دا جیکر رکھن لیکھ تنہاں دا سڑیا

تھوڑے دن آزمائش بدی کیا تکلیفوں دُر رہنا
امر قبولن قرب حضوری سر قربانی دھرنا

جس دن سبق مربی والا جلوہ یار دکھایا
دیکھ شمع پروانہ عاشق گھر دل پھیرا پایا

غزل

لگا دل میں جب عشق پروانہ کو
فنا ہونے کا اس کو کچھ غم نہیں

محبت کا جو شخص دعوے کرے
سزا ہونے کا اس کو کچھ غم نہیں

نہیں جس کو خواہش ملاقات کی
جدا ہونے کا اس کو کچھ غم نہیں

کیا پیارے دوست نے جس کو قبول
خطا ہونے کا اس کو کچھ غم نہیں

کہن روایت جیونکر حالہ بول اصحاب سنایا
اوہے حالت حضرت آہے راوی ذکر سنایا

پھڑیا ہوں اصحاب اپنے نوں سرور پیر گرامی
لے گئے اپنی مسجد اندر سنو بیان تمامی

جا بیٹھے تاں ہک ہمسایہ پیالہ دودھ لیایا
ابوہریرہ تائیں حضرت پیون حکم سنایا

پھر مسکیناں تائیں حضرت کر کر پیار پلاون
بھج بھج آون رج رج پیون وچ جینوں پڑاون

ایسے طور پلا سبھن کو تراں پیاناں تائیں
کجھ پرواہ نہیں عبدالستارا جے بخشن سائیں

رج پیتا ست سو اصحاباں ذکر مفسر لیایا
پھیر سلامت بھریا پیالہ پاس نبی دے آیا

برکت معجزہ ویکھ نبی دا خلق ہوئی قربانی
برکت ویکھ یوسف دی شاہاں نے کیتا حکم زبانی

ایسے کاروانوں بات سیری پرکھ دے یقین تمامی
تسیں غلام غلام یوسف اسنوں شان گرامی

کہن لگے کاروانی سارے حسب کہیا نہ جاندا
دریا بردہ مالک اسنوں مل خرید لیاندا

شاہ فرمایا شان فضیلت بردہ جویں کھاوے
وہ دکھاوے مالک اس تھیں پیدا حسب نسب سداوے

کوئی جواب نہ کیتا مالک سنکر ایس سوالوں
بہت قیاس کرے لیلاں اپنے وہم خیالوں

سنکر سب شرمندہ ہوئے مالک چپ چپاتا
شاہ فرماوے قدر یوسف دا ناہیں لستاں چھپاتا

اے پر جو یوسف دی عزت شاہ نوں رب دکھائی
مالک تائیں قدرت باطن ناسی رب جتائی

بیان ارادہ جنگ کردن بادشاہ با مالک

اے براوہ شاہ مالک اُپر غیرت اندر آیا
آکر سب امراوان تائیں جلدی حکم سنایا

جاں تک اُس سوداگر تائیں قید نہ کیتا جاوے
جاں تک یوسف ملے نہ مینوں لنوں صبر نہ آوے

باراں ہزار جنگی اسواراں قبضے ہتھ لگایا
کاروانان دے قتل کرن نوں لشکر باہر آیا

وچہ تفسیر یوسف دے آیا کہے امام غزالی
اوہ لشکر جد نیڑے آیا قدرت رب دکھالی

اصلی صورت رب یوسف دی پردہ کھول دکھائی
جھڑے زمین پر گھوڑیاں اتوں مستی حالت پائی

تھے دن کسے نہ ہوش سمھالی جلوہ مارگیونے
خیریں لدگئے کاروانی جد پھیر خمار لتھونے

جیہڑی چیز کسے دے تائیں فضلوں لک دیندا
اصل اندر نگہبانی اس دی حافظ آپ کریندا

بڑی غنیمت عظمت بھاری مالک دے گھر آہی
کیونکر اُس پر غالب آون لشکر فوجاں شاہی

بڑی غنیمت مومن تائیں کہن مثال بیانوں
ہر ہر منزل خوف عذابوں آس خدا رحمانوں

وحدت نور جنہاں نوں حاصل فضل کمال ربانا
پار اُروں کیا غم اُس نوں جیندا یار رہانا

حکائیت درجہ وحدت

حضرت ابو سعید جو آہے مرشد شاہ جیلانی
ذکر کرن اساں جنگل اندر ویکھی ہک زنانی

ہتھ نہ اسنوں پیر نہ اسنوں عاجز نظری آوے
باہجہ حسابوں راضی وسّے خوشی نہ جھلی جاوے

شوقوں ذکر الٰہی اندر بولے حمد ثنائیں
عجب کیتا احسان میرے پر پاک خداوند سائیں

ابو سعید کہیا میں اسنوں ویکھ تعجب آیا
پچھیا میں رب تیرے اُپر کیا احسان کمایا

آکھیس خاص محبت اپنی رب نے بخشی مینوں
اُس بن ایسی بخشش کارن قدرت قوت کینوں

وحدت درجہ معرفت اپنی مینوں رب جتائی
کل مراداں ظاہر باطن حاجت رہی نہ کائی

پچھیا اس تحقیق معرفت کیہا ہے مینوں دس نشانی
آکھن لگی ویکھ میرے ول اڈ چڑھی آسمانی

ویکھ حیران ہویا میں اس نوں منہ وچہ انگلی پائی
ماراڈاری جاندی واری اتنی بات سنائی

مشکل نہیں توانا تائیں پکڑے دست یتیماں
اس رب عرش اسماناں تائیں تھماں باہجھ ٹکایا
ایہ گل کہکر غائب ہوئی دیر نہ لگی کائی
ایسے طور محمدی امت پل تھیں پار کھلوسن
کوچ کیہا جد شہر قدس تھیں مالک کوچ کرایا
اس دن حضرت یوسف دل وچ حسن دلیل گذاری
پچھلی باتوں لاڈ یوسفنوں دل دے اندر آیا
اے پرشوخ دلیل ہنیں دی رہنوں مول نہ بھائی
جد اس شہر حبیب خدا دے قدم مبارک پایا
سندر حسن جمال نورانی شکلاں باہر آون
کیہا اس شہر عجیبہ اُتے گھٹاں حسن دیاں چڑھیاں
گھر گھر حسن جمال منور لشکر نہ رکھی جاوے
اوس ویلے غیرت رب دی ایسی قدرت ہوئی
ہاتف غیب آکھ یوسفنوں امر کیتا رب دا اے
حسن خزانے پاس اساڈے خوبی باہجھ شماراں
بے مانند اساڈوں ورثہ وحدت ثابت ہوئی
مست ہووے کوئی کس خوبی پر اوہ خوبی کس گھر دی
اپنا شان جلال سناوے صفت ہنیں آئی
سن کے تھر تھر کنبیا یوسف دہشت حیرت بھریا
سجدے اندر رووے آہیں چھم چھم ہنجوں آیاں
بھل کار قدیمی ساڈی بخش تیریاں کاراں
نہ رو یا محبوب پیارے حکم جناب ہوں آیا
اساں لشاؤں ایسے ساعت کیتا پاک گناہوں
کر شکرانہ جس دم یوسف سجدے تھیں سر چایا
کوثر روز حشر دے وانگوں خلق اکٹھی ہوئی

مشکل ناہیں توانا تائیں پکڑے دست سقیماں
ایہ کوئی عجب نہیں جد اس نے ہک مسکین اٹھایا
جد میں آیا خانے کعبے اوتھے نظری آئی
مار اڈاری دوزخ لنگھن وچہ دربار کھلوسن
منزل پہونچے رستے اُتے شہر عجائب آیا
جینوں ویکھ دیوانی ہوسی ایہہ بھی خلقت ساری
جیونکر سوہنی صورت اس دی لشکر مست کرایا
عجب تماشہ غیرت کیتا ہیں تھیں سنو کہانی
کسے خیال پیار نہ کیتا نہ کوئی ویکھن آیا
جلوہ روشن بدر منیروں طبق زمین ہلادن
ہر ہر مجلس نرگس نیناں دست کماناں کھیریاں
جتول آون چمک کھاون یوسف یاد نہ آوے
جتول ویکھے حضرت یوسف کرے خیال نہ کوئی
تاں جاتا ہیں سب تھیں سوہنا ہوسن لوگ دیوانے
ملک مصر پوچہ تیرے وانگن صاحب حسن ہزاراں
ہور پیدا آتش عجب عجائب بے مانند نہ کوئی
ہر لفظے وچہ چمک کھاوے قدرت کار گزاری
دوجا کیا مقدور کسے نوں ایسی سخن کرے وڈیائی
بیہوشی وچہ گھوڑے اتوں دھرتی اُتے جھڑیا
ایسا لاڈ نہ پھیر کریساں بخش پیاریاں یاراں
ہمیں من کس رو اڑے جاوانی در کرسی
صاف کیتا اساں نیر دفتر رحمت پھیرا پایا
اٹھ سجدے تھیں ویکھ تماشا قدرت پاک الٰہی
کیہا ویکھے سب شہر دیوانہ دیکھن کارن آیا
آب حیات سکندر وانگوں طلب کرے سب کوئی

ایہ ہک نقطہ ظاہر ہویا قدرت پاک جبارو ں — مرت کوئی جالے عزت میری خوبی دانش یار وں
تُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ کہیا اس کارن وچہ قرآن تساڈوں — جس چاہاں اسیں عزت بخشاں سب توفیق اساڈوں
کیا قدرت رب دوست تائیں اوسے وقت وکھالی — رب علت ڈال اسدے چوں جلدی نال نکالی
اولاد اپنی پر سب کوئی دوست عیب نہ آون دیندا — توں ہیں جیباں نوں نقصانوں مولا صاف کریندا
جویں پیارا سندر لڑکا مشفق ماں پیاری — سر پیراں تک گرد غباروں صاف کرے ہزاری

ذکر حضرت موسیٰ علیہ السلام

موسیٰ نوں بھی ہکدن دل وچہ موج خوشی دی آئی — قرب حضوری سیر دوانگوں کسے نہ منزل پائی
یا موسیٰ کر نظر دوالے حکم ہویا درگاہوں — تاں توں اپنا آپ بھلاویں پھیر نہ بھلسیں راہوں
سن موسیٰ نے حکم ربانا کیتی نظر دوالے — اپنی صورت ڈٹھیں لاکھاں نفری جیا توانے
سجدے اندر آیا موسیٰ طرف جناب الٰہی — اس دربار ہزاراں دوست دائم بے پرواہی
رو کر توبہ دے در آیا اوہ محبوب ربانا — پاک کیتا رب خودی خیالوں پھیر نہ کیتس مانا
توبہ کرو تماہی مومن شوخی خودی خیالوں — کون گھرانہ عالی درجہ نبی محمد نالوں

ذکر حضرت نوح علیہ السلام

ہر ہر رنگ خدا دی خلقت کسے حساب نہ پایا — عزت ذلت ربدی طرفوں ورنہ کسے نہ پایا
جس نوں رب نے عزت بخشی عالم دی سرداری — شوخی کرنی روا نہ کیتی مگراں لشکر گذاری
ہکدن کتا پیسا ماندہ بول نجاست بھریا — نوح پیغمبر جھڑکیا اسنوں شکل نہ بولوں ڈریا
اُس کتے نوں غیرت کر کے رب جبار بلایا — حضرت نوح نوں اس وقت اسنے بول جواب سنایا
نبیاں دی صفت وِن اندر کجھ نہیں دخل تساڈا — سگ بے عزت ہو مرنے وچہ کجھ نہیں دخل اساڈا
جس نے عزت بخشی تینوں اسنوں سجدہ کر توں — فخروں رنج کا ریگر ہوسی فکر دلے وچہ دھر توں

غزل نصیحت

جھڑک مت مسکین کو کچھ ذات پر شوخی نہ کر — یہ تو ہے صانع مصور کی عجب کاریگری
جس نے مجھ کو سگ کیا اس نے کیا تجھ کو نبی — تو بھی اپنی جیب میں رکھتا نہیں پیغمبری

خود توانا ہے بنار ک اس کا ہے سب اختیار ۔ جس کو چاہے بے نوائی جس کو چاہے سروری
سرنگوں سجدہ حیرت میں ہیں سب آسمان و زمین ۔ کیا قدر راگ دم بھرے جن و ملک حور و پری
کرن روایت جد یوسف نے ڈٹھا سر حقانی ۔ خلقت ویکھ دوالے اپنے بولے حمد زبانی
اوتھوں کوچ کیتا پھر مالک شوقوں واگ اٹھائی ۔ قدرت اپنی مالک تائیں کیا کجھ رب وکھائی
جس دم حضرت یوسف ول مالک نظر نکاوے ۔ چھتر نورانی اس دے سر پر ظاہر نظری آوے
چلدے چلدے منزل منزل نیڑے مصر آیونے ۔ فعلوں آیا وطن پیارا رب دا شکر کیتونے
اول نیل کنارے مالک ڈیرا آن لگایا ۔ نہاون کارن حضرت تائیں مالک حکم سنایا

بیان غسل کردن حضرت یوسف بدریائے نیل

لے محبوبا اس دریا وچ گردا تار بدن دی ۔ تیز دو چنداں روشن ہووے خوش گلزار حسن دی
کرن روایت جس دم حضرت تن پوشاک اتاری ۔ خوش تصویر لگی دریاؤں بیحد عجب پیاری
اچھل زور زیادہ شوقوں ہو جاں خوشی وکھایاں ۔ نالے نہراں مصر دوالے چاروں طرف چلایاں
ہکسو وبہہ نہراں اس دریا زوروں جاری کریاں ۔ ہر ہر باغ زراعت ساکھاں ٹھاٹھاں ویکھ بھریاں
مچھلیاں حمد ربانا بولن کول نبی دے آون ۔ پنڈا نال نبی دے لاون بھی قربانی جاون
باراں کوہ تک چوڑا ہیسی پاٹ اس دریا دا ۔ چمکے بدر منیر نورانی اوہ حبیب خدادا
جس دم نہا کر اس دریا تھیں حضرت باہر آیا ۔ عجب تماشہ بنیا اس دن راوی ذکر سنایا
ڈیرے اپنے آیا یوسف جیوں جیوں قدم اٹھاوے ۔ عاشق ہو دریا دا پانی مگرے ٹردا جاوے
شفقت نال حبیب خدا نے حکم کیتا دریاؤں ۔ رکھ توکل صبر تائیں سب توفیق خداؤں
لے دریا نہ کر بے صبری جاون دیہ اج ساؤں ۔ انشاءاللہ وعدہ ہویا ملساں اسیں تساں نوں
اوہ وعدہ رب پورا کیتا فرق نہ ہویا کوئی ۔ بعد وفاتوں گور نبی دی وچ دریا دے ہوئی
پھر دریا تھیں جد مالک نے ڈیرا کوچ کرایا ۔ ہک منزل اجے باقی ہیسی راوی ذکر سنایا
اگدوں شہر مصر دیاں لوکاں سنیا گھر گھر آوازہ ۔ لے لوکو تساں کارن کھلا رحمت دا دروازہ
آیا ہے اک شہر تساڈے نیک غلام گرامی ۔ جس نوں ہوگ زیارت اس دی رہسی خوشی مدامی
ہر کوچے ہر گلیاں اندر خوش پیغام سنایا ۔ گھر گھر سنیا کہنے والا کسے نہ نظری آیا
ایہ باطن نشان نبی دیاں خبراں شہر مصر وچ گئیاں ۔ تے ظاہر حسن یوسف دیاں خبراں گھر گھر تھیاں پیاں

حُسن جمال جو شہر مصر وِچ خوبی باہجھ شماراں
جو کوئی ویکھے یوسفنوں جاوے بیحد صفت سناوے
آکھن بیشک عالم اندر صورت بھلی بھلیری
ہار سنگار نگینہ صورت جے سوہن بن آوے
اے پر ویکھن والے آکھن یوسف حسن نگینہ
کیہا ہے حُسن مصریاں خوباں غیرت موج جوانی
حُسن یوسف دا جلوہ مارے چمک کھاوے دروں
حاکم شہر مصر دے تائیں شوق دلے وِچ آیا
دیہ مالک نوں حکم اساڈا ایسے راہوں جاوے
باراں کوہ تک منزل کر کے گیا وزیر اگیرے
جلوہ ویکھ زمیں پر جھڑیا ہو بیہوش بیچارہ
پکڑ مالک شمش کا سجدہ دی وانگ کمان جھکایا
یوسف آکھیا شرک نہ کر توں قہر الاہوں ڈرتوں
ہے سب صفت عبادت لائق میرے کا دیگرنوں
ہر تصویر مصور رہا بھجوں نہیں تھوڑی پائی
سنکر سخن وزیر دیوانہ شوقوں جھولے کھاوے
اُس تھیں پچھے مالک تائیں حکم وزیر سنایا
مالک کہیا جمال کی میری عذر نہ ہوگ کداہیں
کراں آرام آسودہ ہووا جھ دل آسائش پاواں
سنکر عرض سوداگر کولوں آن وزیر سنائی
کہیا وزیر جو سیرت صورت اندر خلقت پیاری
سب خلقت دی صورت جیکر اک دل رکھی جاوے
صفت وزیر کنوں سُن شاہ نوں فکر تعجب آیا
کرن روایت جس دم شاہ نوں عرض وزیر سنائی
استقبال نبی دے کارن آپ عزیز سدھایا

جیو نکر حوراں جنت اندر محبوباں دیاں کاراں
سنکر مصری لوکاں تائیں بات پسند نہ آوے
مصر مبارک نال برابر کس لوں قدر دلیری
شہر مصر وچ صورت اس دی خدمتگار سداوے
مصر نگینہ یوسف اگے خدمتگار کمینہ
نین یوسف دے تیراں وانگوں پار لنگھاون کانی
دہشت تاب جھلی جاوے جنت والی حوروں
صاحب ہوش وزیر سیانا جلدی نال بلایا
حُسن یوسف دا جلدا سانوں پاک جمال کراوے
جس دم حضرت یوسف سنوں نظر پیا وچہ ڈیرے
مار گیا جویں زخمی تائیں بجلی دا چمکارا
بیخود ہو کر مست دیوانہ سجدے اندر آیا
جس نے کیتی اشنا کاری سنوں سجدہ کرتوں
اُسنے کیتا بینوں تینوں بھی سب جن بشر نوں
قدر موافق ہر اک اوپر اس نے قلم چلائی
نظر مقابل نال یوسف دے بات نہ کیتی جاوے
نیں دل بھیجیا شاہ نے ینوں لین یوسفنوں آیا
لائق مجلس بادشاہاں دی حال اساڈا ناہیں
خوشی طبیعت بن تن کر کے شاہ دی خدمت آں
حسن بیان یوسف دا کیتیں جس دی حد نہ کائی
نہیں برابر نال یوسف دے خاکی نوری ناری
حسن یوسف دا بھارا ہووے وزن زیادہ پاوے
اس کیہوں نام غلام ہووے جس مصر غلام بنایا
آپ زیارت کیتا لوڑے طالب زیادہ پائی
ستر ہزار اسوار خوشی تھیں خدمت اندر لیایا

کرن روایت جس دم لشکر آن کھلویا
مست خماری صنم بکم سب دیوانہ ہویا

حاضر ویکھ جمال نبی دا حیرت نازل ہوئی
چُپ کر سب تصویراں وانگوں کرے آواز نہ کوئی

پھر پچھوں پھر مالک تائیں بول عزیز سنایا
اے سوداگر توں کس ملکوں ایہ سوغات لیایا

سچ دس کیا پیدائش اس دی نوری ہے یا ناری
کیونکر حاصل ہویا تینوں دس حقیقت ساری

کہے سوداگر شام زمین تھیں ایہ بردہ مل لیاندا
ویکھ عزیز یقین نہ آوے بردہ ایسا نہ جاندا

پھر شاہ پچھیا نال محبت حضرت یوسف تائیں
ایسا سخن جو کرے سوداگر سچی بات سنائیں

یوسف آکھیا شک نہ کوئی سچ کہیا اس تینوں
میں بردہ اوہ صاحب میرا مل لیایا مینوں

سُن عزیز ہویا گل سنکر حیرت نال دیوانہ
مالک نوں حضرت دی خاطر دے چلیا نذرانہ

آکھیں بخشیا یوسف کارن اساں مکان فلانا
اس وچ کرے پیارا یوسف خوشی آرام ٹکانا

بہت سپاہی تابع کیتے طلب لیون سرکاروں
یوسف دی نگہبانی رکھن خدمت شوق پیارو

بیان آمدن یوسف در مصر و برکت شدن بسبب آں

ابن عباس کہیا جو حضرت شہر مصر وچ آیا
روز جمعہ دا روز عاشورہ راوی ذکر سنایا

کتنی برکت قدم نبی دی شہر مصر وچ ہوئی
دردمنداں بیماراں تائیں درد نہ رہگیا کوئی

سُکے رکھ ہوئے سب تازہ سبز پوشاکاں پایاں
ہر شاخاں پھل میوے بھریاں سبزی بہار جھکایاں

قحط گیا ارزانی ہوئی چھوڑ گئی پریشانی
وعدہ جویں آوازے والا فضل ہویا حقانی

ظلم خیال نہ رہیا کسیاں آیا صبر گناہوں
امن آرام غریباں پایا کرم ہویا درگاہوں

قدرت نال زمانہ پھریا خوش دسیا سب کوئی
قدم مبارک اس حضرت دی برکت ظاہر ہوئی

کرن روایت گھر حضرت نوں جس دم مالک لیایا
نال محبت ٹھاکر اپنا باہر آن ٹکایا

ٹھاکر بدن ملی خوشبوئی پاک پوشاک لگائی
سجدہ کرن لگا اس بت نوں نال یقین صفائی

حضرت آکھیا اس دی پوجا نفع کی دیسی تینوں
مالک آکھیا اس دی برکت توں ہتھ آیوں مینوں

اس دی برکت سانوں گھر وچ دولت شان امیراں
حضرت کہیا انہاں نوں پوجن کافر کول شریراں

سُن مالک جس تیرے تائیں آدم شکل بنایا
اپنے مینوں پیدا کرکے تیرے کول پہنچایا

اس دی پوجا یاد نہ تینوں جس دی نعمت کھاویں
ہیں بیہوش حیواناں نالوں کیا انسان سداویں

عارف کہن حیوان چنگے سب ہر مشرک انساناں
سجدہ کرن نہ ہور کسے نوں باہجھ خدا رحماناں

شیطان عقل جنہاں دی ماری ہیا نہ ہوش ٹکانے ۔ اپنا ہوش ٹکانے جانن موڑن حکم ربانے
جن ہووے یا مالیخولیا جس دی عقل ونجاوے ۔ ڈوجھے دی گل کیہے نہ منے جد تک ہوش نہ آوے
پڑھے ہوون یا جاہل ہوون شرکوں نہ شرماون ۔ مالیخولیا پیا جنہاں نوں کیونکر قابو آون
غیری کارن ضلع قرآنوں وچہ اعتبار نہ دھردے ۔ ایہہ آیتاں حق بتاندے آیاں آپ قیاساں کردے
تے من دوں افترا چکوں آکھے اگوں مارن پوندے ۔ گالی اُتے زور اپاون شرکوں ہول نہ دھوندے
کوئی نہ آکھے ربتوں منگن وچہ کیا ہے برائی ۔ جو ولیاں پاسوں حاجت منگن کوئی نہ آفت آئی
رب تھیں منگن الیاں تائیں دینوں دور بتاون ۔ سب شاگرد استاد زور آور لیکھے رولا پاون
تیجا گھر گھر ہور ہزاراں شیطان شرک کماوے ۔ بدعت خانہ شادیاں اندر انت شمار نہ آوے
شیئاً للہ جد لوکاں نوں عالم رد کراون ۔ لا تعبدوا الا اللہ ویول جاہل کیونکر آون
عبدالستارا پیر حقانی فضلوں رب ملایا ۔ جویں سوداگر مالک تائیں رہبر گھر وچہ آیا
اوسے ٹھاکر تائیں مالک ویکھ قیاس دوڑایا ۔ مدوا ساڈی ایہہ کیا کرسی جیہڑا اساں بنایا
سُن کر حکم یقین کیتو سو پایا نیک عقیدہ ۔ دلوں بجانوں کلمہ پڑھیا ابراہیم نبی دا
دوزخ بھاہوں بچیا مالک حب نبی دی یاروں ۔ عبدالستارا سبنوں سودا ملدا ایس بازاروں
کرن روایت آندا مالک جد سی حضرت تائیں ۔ شہر مصر وچہ گرد نواحی خبر گئی سب جائیں
نال محبت مالک تائیں شوق ڈوہے وچہ آیا ۔ سوہنا حضرت یوسف تائیں محبب لباس پہنایا
سر پر تاج سنہری دھریا نال پیار نبی نوں ۔ ہتھ وچہ چھڑی سنہری نی ہتھے خاص ولی نوں
باہجھ حساباں سندر سوہنی کرسی بیٹھن والی ۔ اُس پر بیٹھا حضرت سوہنا صورت لاٹ ٹکالی
خدمت کارن کیتے حاضر نفر غلام تمامی ۔ ذکر الٰہی اندر بیٹھا چپ کر نبی گرامی
یاد محبت بابل والی بہت ویلاں گیاں ۔ اے محبوب جوانی ویلے سفر جدایاں پیاں
اوہ کرسی اوہ تاج شہانہ دلنوں مول نہ بھاوے ۔ نفر غلاماں شاناں اُتے کوئی خیال نہ آوے
منہ تھیں کرے آواز نہ یوسف تن من دردوں رووے ۔ اسنوں معلم جو پردیسی دور نمانا ہووے

بیان آمدن دوستان مالک برائے دیدن حضرت یوسف ع

بہت لوکاں نوں شوق زیارت ڈوہلے اندر آوے ۔ آکھیا لوڑن مالک تائیں جے ہکوار وکھاوے
اوڑک رل منصوبہ کیتا سب غنیاں سرداراں ۔ ملنا کیتا مالک تائیں جویں محبت یاراں

آن کھلے دروازے اُپو بول سلام کیتوں نے
بیٹھن کارن نال محبت ریشم فرش بچھایا
ہر ہر قسم سونا تاں حاضر میوے تھالیاں بھریاں
کہن لگے کجھ نذر سونا تاں نہیں پیارا ساڈوں
سبھناں آکھیا بیچ یوسفوں قیمت لیکے بھاری
صاف جواب سنایا مالک سخن خلاف نہ تھیوے
آکھیا سبھناں ساتھا ساڈے وعدہ کیتا جاوے
آکھیسں روز جمعہ دے سب ہی حاجت ہوسی پوری
سنکر چلے گئے سب گھرنوں جو مالک فرمایا
کرن روایت اس دن اتنی خلق اکٹھی ہوئی
بند حویلی دا دروازہ کرن طواف دوالے
دل وچ کرے دلیلاں مالک بہت قیاس اٹھاوے
خلقت نالوں یوسف اندر خوبی وودھ کائی
امرد حاضر ہویا فرشتہ صورت بن انسانی
آکھد تمامی لوکاں تائیں جو دینار لیاوے
سنکر سب کوئی دوڑیا گھرنوں غالب شوق لاندا
مال خداوا نام خدا دے شوقوں خرچ کراون
شکر گزارن ویکھن کارن بھیج بھیج مہراں لیاون
سرت لکھ مہر اکٹھی ہوئی ذوکر مفتیر لیایا
جس دے پلے دینار نہ ہووے اگاں جاوے پانا
کرن روایت ایہہ اشارہ روز قیامت والا
ہوگ سلامت جس نے فضلوں مہر محبت والی
حوض نبی دیوں مٹھا شربت ملے محمد یاراں نوں
مہرا یاراں ہوسی جس جا حاضر اس پر فضل غفاروں
عبدالستار نمانیاں تائیں فضل امید کرم دی

مالک بعد سلام جوابوں ادب تمام کیتو نے
کھاون کارن بہتر کھانا خدمت اندر آیا
سب سرداراں اگے مالک نال محبت دھریاں
مالک آکھیا حکم سناؤ کیہا درکار تسانوں
نہیں تاں نال غلام تساڈا ویکھے ہک واری
پھیر کسے نوں تساں وکھالاں اج تساں نوں پچھوے
کوئی سوالی ہے نہ خالی اس دن حاضر آوے
طلب زیارت والیاں کارن ملسی قرب حضوری
بے صبراں نوں گن گن گھڑیاں جمعہ مبارک آیا
مالک دے دروازے اپر لٹ شمار نہ کوئی
پھرن دیوانے یوسف کارن طلب زیارت والے
خبر نہیں کی ہو گیا لوکاں ویکھ تعجب آوے
ڈگ ڈگ کے مرن دیوانے ہو کر مفتی سودائی
ایہہ گل نوں کیا جانے مالک لگا اس نوں بھائی
ہوگ نصیب زیارت اسنوں نہیں تاں خالی جاوے
دنیا وچ جہاں کارن جنت مفت وکدا ندا
اوہدے گھر دی دولت خرچن اس تھیں جنت پاون
وہڑے اندر مالک اگے قرب حضوری پاون
قدر نبی دا غیر نہ رہ جی مالک لوکاں دکھلایا
عجب تماشہ ظاہر ہویا سنیہا پیارا آیا
یا ماہجیا یا نوں بند کریسی بخشش رب تعالےٰ
قرب حضور تنہاں نوں ہوسی کدے نہ جاوے نالی
دور کرے سردار محمد مشرک بدعتیاں نوں
نہیں تاں دور نکالیا جاسی صاحب ہی سرکار ول
رحمت کنوں اراں اہلسنت کلمہ مہر محمدی

پلیوں خالی ڈھکے ملدے ہر بازار دوکانوں
ہک ویکھن ہک رووَن ترسن باہر کھلے نمانے
پلیوں خالی رہ گئے خالی ویکھن مہراں والے
سنو حقیقت جد کوئی جا کر نظر بنی ول پاوے
جو ویکھے سو بیخود ہووے ایسی قدرت ہوئی
نوکر نفر غلاماں تائیں مالک حکم سناوے
پھڑ پھڑ مست بیہوشاں تائیں چہ میدان گاوَن
قسم اللہ دی اس چہ شاعر دافر سخن نہ کیتا
کسے بلاوے ماپیو دوست کسے بلائے بھائی
دوجے روز خماری لتھی ہوش ٹکانے آیا
ہور زیادہ اگے نالوں آیا لوگ دیوانہ
فجروں گذر گیا دن سارا کسے نہ ہوش سنبھالی
شوق زیارت دو دو مہراں لیائے لوگ ہزاراں
دس دن مالک دے گھر آون طالب شوق پیارے
مذہب بہو محباں اُلا حب نصیب جنہانوں
بحر العشقوں خوب واثق کرے صدیق پیارا
دیکھ جمال الٰہی مومن اتنی لذت پاوَن
جنت زینت یاد نہ کرسن ویکھے نور ظہوراں
پیا اڈیکے جنت پیارا اہل ایماناں لیاں
آکھ حقیقت عبدالستارا حضرت یوسف والی

تابعداری پکڑ نبی دی حکم خدا رحمانوں
کوئی نہ بنیا یار کسے دا کون کسینوں جانے
جیونکر خالص عملاں باہجوں جنت نہیں سو کھالے
ہو کر شوقوں مست دیوانہ دھرتی اپر آوے
قبراں ولیاں یاراں اگوں کرے آواز کوئی
جس پر حال بیہوشی گذرے دور نکالیا جاوے
کعبے دیاں قربانیاں وانگوں نظر ہزاراں آوَن
وچہ تفسیر یوسف دے ثابت سنتوں میرے بیٹا
مول نہ بولن لب نہ کھولن کرن کلام نہ کائی
غالب طلب نبی دی ہوئی کسے آرام نہ پایا
اگوں مالک بول سنایا دو مہراں نذرانہ
لذت مار دیوانے کیتے طالب یار سوالی
طلب یوسف دی غالب ہوئی ویکھ اللہ دیاں کاراں
جو ویکھے گھر بار وسارے مڑن نہیں دربار وں
طلب جہانی دنیا فانی نہیں پیار تنہانوں
جس دن پاک جمال وکھاسی خالق سرجنہارا
نال خوشی گھر بار وسارن لاٹھ لکھ سال وہاوَن
نفر غلاماں تے غلماناں وسر جاسن حوراں
مدتاں لایاں ساڈیاں سائیاں حوراں آکھن کھلیاں
جویں تیاری مالک کیتی کہیا امام غزالی

بیان تیار کردن مکان فروختگاہ برائے یوسف

دس دن گذرے تاں پھر مالک ویکھن بند کرایا
اُچی بیٹھک اسدے اندر سندر شکل پیاری
چار سنہری تھم عجائب صفت نہ کیتی جاوے

نال محبت مصروں باہر صاف میدان بنایا
بنیا عجب مکان شہانہ سنو حقیقت ساری
سنگ رخام عمارت جس دی صورت نظری آوے

بہت بلندی اسدے اوپر بیٹھک زینت والی　باریاں چاروں طرف رکھایاں ایہ تجویز نکالی
جو دچہ میدان چوفیر کھلوسن طالب ویکھن والے　سورج وانگن سر پر حاضر ویکھن لوک سکھالے
سبنوں کیا نیڑے کیا دوروں عین جمال دسیوے　اگے پچھے والیاں کارن پردہ فرق نہ تھیوے
فرش وچھایا وچہ بلندی زینت کر کے پوری　خوشبو کارن اگے رکھی عنبر تے کستوری
جڑہی جواہر صندل کرسی ستاکار سنواری　قیمت اندر بابجھ حساباں چمک وکھاوے بھاری
جیسا حسن جمال نبی دا اسدے خوشبو بھریا　عجب مکان بنایا مالک شوقوں فرق نہ کریا

بیان منادی شدن کہ فروختہ خواہد شد یوسف ؑ

اس تھیں پچھے شہر مصر وچہ ظاہر حکم سنایا　روز فلانے وکسی یوسف مالک نے فرمایا
جس نوں طلب خرید ن کارن روز جمعے دے آوے　جس نوں طلب زیارت اٹھوے آن زیارت پاوے
گلی گلی وچہ کیے منادی بول سنایا ہوکا　روز جمعے دے وکسی یوسف لے مولا دیا ہوکا
سنی منادی شہر مصر وچہ گھر گھر وہماں پیاں　ہر شہراں وچہ گرد نواحی خبراں نکل گیاں
گن گن روز گذارے خلقت نال خوشی ہر حالے　روز جمعہ سب آون لگے میلہ دیکھن والے
شہر گراواں ملک چوفیروں آئے لوگ ہزاراں　میلہ بھریا مصروں باہر خلقت بابجھ شماراں
غنی امیر غریب تونگر عورت مرد تمامی　جب نبی دی لٹ لیا نے کل خواص عوامی

بیان تیاری اہل مصر

آکھ حقیقت شہر مصر وچہ جویں تیاری ہوئی　پہن پوشاکاں سب ٹھناکاں بدن ملی خوشبوئی
حسن جمال جو شہر مصر وچہ آہیسی بابجھ شماراں　جلوہ خوش رخسار وکھاون چمکن جیوں تلواراں
سنکے صفت یوسف دی سبنوں دل وچہ حیرت ہوئی　زینت ہار سنگاراں اندر فرق نہ چھڈیا کوئی
ہر محبوبہ نازک زلفاں عطر پھلیل ملایاں　خونی چشماں ہارن کارن غیرت سان چڑھایاں
نال تکبر ہر ہر خوباں زینت زیب سنواری　تیغ نمائی صیقلی کر کے کیتی صیقل دو باری
چھنکن چھنکن کنگن کڑیاں باہیں چوڑے بھریاں　شہر مصر تھیں میلا ویکھن باہر آئیاں پریاں
بن ٹھن فوج محبوباں والی حسن بازار لگایا　عبدالستارا ویکھیا جاسی جس دم یوسف آیا
بیشک حسن یوسف دے اہیسی بے حساب ہزاروں　ہور زیادہ زینت کیتی غیرت یوسف یاروں

ہیرے ہار گلاں وچ لٹکن چمکن موتی لڑیاں
ہنساں چال وکھاون چھمّن پیریں چھا جھجر کریاں

پلکاں تیر محبت والے دل دل پار لنگھاون
جتول دلبر نظر اٹھاون طبق زمین ہلاون

بھواں کماناں ہر ہر طرفوں ترکش تیر نکالے
کس کس مارن پار گذارن سجن نصیباں والے

دھن کاریگر پاک مصور خلقت سرجن ہارا
صفت کراں اس پاک رب دی میں مسکین بیچارا

کرن روایت جب یوسف دی ہر ول غالب ہوئی
سارا مصر دیوانہ ہویا صابر رہیا نہ کوئی

ہٹ دوکان بازار تمامی بس ہوئے سرکاروں
عابد چھوڑ عبادت خانے چلے شوق پیاروں

صاحب شرم زناں مستوراں ستروں باہر آیاں
شوق یوسف دے گھروں اٹھایا باہر آن وکھایاں

باراں ہزار جو مرد غلامی حسن سندگار لگایا
باراں ہزار جو قوم زناں دی خوش خسار سوہایا

آپو آپ زناں ہور مرداں جن تن صفاں بنایاں
خوبی چشماں نال یوسف دے جنگ مچاون آیاں

انتہا ویکھن والی خلقت آن اکٹھی ہوئی
مولا باجھ حساب حقیقت ہور نہ واقف کوئی

ہتھوں چھٹا پھیر نہ لبھے چھڑیا ہتھ نہ آوے
واگ چھٹے تاں پھیر نہ اٹھے ہیٹھ لتاڑیا جاوے

شوقوں شاہ عزیز مصر دا آیا کر اسواری
آن کھلا سب فوج جاں لے کر جتھے خلقت ساری

جدا جدا سب مرد زناں تھیں صفاں بنا کر کھلیاں
لکھ ہزار جلے پروانے شمع حسن دیاں بلیاں

عبدالستارا وہ گل مینوں کیونکر یاد نہ آئی
مالک نال زلیخا بی بی کیوں اس دیر لگائی

بیان آمدن پاکذات والدۂ مومناں حضرت بی بی زلیخا

نہیں سی خوشی زلیخا تائیں دل غمناک نمانا
نہیں آرام دلے وچ جیہنوں اس کیا میلے جانا

سب کوئی میلا ویکھن کارن جا میدان کھلووے
اوہ کی میلے تھیں سکھ پاوے جس دا میل نہ ہووے

دل غمناک دا سی بھریا دردوں ہنجوں جاری
ہو دلگیر زلیخا بی بی بیٹھی وچ عماری

ونوں ارادہ ویکھن چلی بردہ مال بیگانہ
ویکھے گی تاں معلم کرسی میرا مال خزانہ

مالک دے گھر بیٹھا یوسف باہر خلقت آئی
دوقوں ہک دوجے دے اپر ڈگ ڈگ مرے لوکائی

ویکھ ہنگامہ مالک تائیں حکم عزیز شاہ دے
جلد نکال وکھال یوسف نوں صبر خلائق آوے

سن کر حکم عزیزے کولوں گھر سوداگر آیا
نال محبت کول یوسف دے آن بیان سنایا

یا محبوب تساڈے کارن حیرت خلائق آئی
سن کر یوسف ہو گیا عاجز بات نہ کیتی کائی

دوجی وار نبی نوں مالک غیرت نال تولایا
کس کارن میں تینوں یوسف مل خرید لیایا

سو سو نازو کھالے تینوں عزت کیتی تیری
عاجز ہو کر رو کر یوسف کرے جواب نمانا
جو بے عذر بالا رو کا لے پھر کیا زور تنہانوں
جتھوں مرضی ویچن چاہیں بے عذر لاڑ جاواں
تھوڑی مدت تیرے گھروچ نال آرام وہائی
کیا جاناں جو ساڈے تائیں اج خرید کریسی
اسے لئیں قبول کریاں جو ہیں خدا نوں بھانا
دیکھ نبی دا حال آزردہ نرمی اندر آیا
اسے یوسف نوں عاجز ہو کر حال سنا نہیں تینوں
کرن روایت کجھ بولن وچ یوسف دیر لگائی
ایہو اشارہ ہر اک آیت حکم قرآنوں آوے
جو کجھ عیشاں نفس تساڈے لذت نعمت پاون
تسیں بھی ساڈا امر قبولو نہ احسان بھلاؤ
خوش برساتاں خشک زمین پر فضلوں اسیں کریندے
اُپر زمین دے نہراں جاری باغ بہاراں لایاں
ہیں بن کس پیدائش اندر سے مقدور کسے دا
اساں تساں نوں پیدا کیتا بخشی صورت پیاری
چھوڑ نصیحت عبدالستارا جلدی کرو تیاری

کیہ اتوں سخن جواب نہ کیتا ایسی کریں دلیری
بردے نوں کیا زور دلیری حکم کرو من بھانا
صاحب دا فرمان ہٹاون کیا مقدور اسانوں
چُپ کیتی ہیں جس گل بارے حال بیان سناواں
مولا جانے کتے ول جاسی ساڈا دانہ پانی
پیار کریسی یا اوہ سانوں جھڑکاں نال مریسی
بہت پیار کیتا پھر ماں اک سن کرسخن نمانا
بہت محبت پیار دلاسا حضرت نال کمایا
مصروں باہر ہیں بیچ کرکے مول خ دلیساں تینوں
غیرت کرکے خدمت ساری ماں اک یاد کرائی
ہر نعمت بے قیمت دے کر مولا یاد کراوے
ہر ہر چیزاں گھریں تساڈے ہر ہر طرفوں آون
نہیں تاں اسیں بھی قہر کریساں دشمن کیتے جاؤ
ہر ہر قسماں میوے تازہ اسیں تساں نوں دیندے
ٹھنڈیاں چھاواں مٹھیاں تینوں دنیا آیاں
جس نوں ہاں دگار بنا ہو کر دشمن رب پیدا
قدر نہ جانن حق ربانا عقل جنہاں دی ماری
باہر نوشہ ویکھن کارن حاضر خلقت ساری

بیان تیاری بیروں آمدن حضرت یوسف علیہ السلام

دتا غسل یوسف نوں اک بدن پوشاک پہنائی
جھمک کھاون لٹکن سوہا دن کناں اندر والے
زلفاں مشک معطر بھریاں لٹکن موتی لڑیاں
دوہیں ہتھیں سونے دے کنگن موتی جڑت سنوارے
نال محبت انگلیاں وچ چھلے چھاپاں پایاں

سر پر دھریا تاج شہانہ گل وچ ہستی پائی
دو طرفاں نوں نظری آون گھیرا چندو والے
نیناں نظر محبوباں کارن حسن کماناں چھڑیاں
بل بل ہین نال سہاون جیو نکر ملن پیارے
لیا قرب حضوری اندر شاہم مناون آیاں

چھڑی سنہری ہتھ وچ پکڑی صفت نہ کیتی جاوے
پیریں جوڑا موتیاں دا النبی اللہ دے پایا
زینت زیور حال یوسف دی جو میں بات سنائی
باگوں گھوڑا پکڑیا مالک عزت شان بڑھاون
واہ واصورت واہ وا زینت موجاں حسن لیایا
اگے ٹرن برابر گھوڑے صفت کیتی اسواراں
ستر ستر اگے پچھے پکھا کردے جاون
سب تھیں اگے ہور سپاہی خلقت دور ہٹاون
تاں اس ویلے ہیا یوسف قدرت ویکھ جباری
مالک آکھیا ہیسوں یوسف دس حقیقت کوئی
یوسف آکھیا توں کیا جانے قدرت بے پرواہی
ایسے بدن دی ایہو اس دن پکڑ پوشاک اتاری
پورا وعدہ کیتا رب نے فرق نہ رہ گیا کوئی
آکھیس فضلوں لیاں تینوں عزت باجھ حساباں
سب وعدے رب خالق ساتھوں اکھیں نال وکھاوے
سن حضرت تھیں اوہ سوداگر سچ ایمان لیایا
چڑھ چڑھ ویکھن کرن آوازاں شوقوں شور مچایا
چپ کر بیٹھے گھوڑے اُتے یوسف ماہ کنعانی
برقعے وچوں صورت سوہنی جلوہ باہر آوے
جداس حضرت گھر تھیں باہر قدم مبارک پایا
عجب تماشہ بنیاں اس دن قدرت خالق باری
صاحب حسن تمامی خوباں سجدے اندر آیاں
ہار سنگار دی الیاں خوباں ہویاں کل سلامی
جو بیں طریقہ بادشاہاں دا اسپ تعظیم اٹھائی
جدوں الاہٹیاں تھیں جس ویلے دب سلامی ہوئی

پٹکا سوہنا کمر دوالے کون بیان سناوے
گھوڑا زین سنہری والا خدمت اندر آیا
وچ تفسیر یوسف دے ثابت نہیں لوں بنائی
دہ شخصاں نے خدمت اندر پایا ہتھ رکاباں
اس دن حضرت دی اسواری طبق زمین ہلایا
پچھے اس تھیں ٹرن پیادے کرکے ادب پیاراں
سب قربانی خدمت اندر راہوں فرق نہ پاون
شام سجن دے آون کارن رستہ صاف بناون
ویکھ ربے دی بے پرواہی ہنجوں ہویاں جاری
کیا ایہ اتنی عزت تینوں بات پسند نہ ہوئی
ایہ یوسف یہ صورت سوہنی کھوہ وچ عاجز آہی
ایں وچ ہیں نہیں رہٹی کائی قدرت ویکھ جباری
کھوہ وچ جو فرمایا ساتوں بات برابر ہوئی
شیخ رئیس تیری وچ خدمت چلسن پکڑ رکاباں
سنکر لوگ تعجب ہوئے حاضر سننے والے
آکھ حقیقت کیونکر اس دن عالم گل مل آیا
جیونکر کھلی برات اُڈیکے نوشہ کیوں چرلایا
دل سکین خدا ول حاضر نہ کجھ سخن زبانی
جیونکر چتلے بدل وچوں شعلہ چن وکھاوے
جیونکر سورج مشرق طرفوں فجرے باہر آیا
نظر پئی جد خلقاں تائیں حضرت دی اسواری
شان نبی دی پکڑ نوایاں مثل کمان جھکایاں
لشکر جو ہیں سلامی ہو دن آیا شاہ گرامی
سجے نہ ڈٹھا حسن یوسف ابھل گئی چترائی
حضرت دے دل اندر آیا خوشی خیال نہ کوئی

وچ میدان مکان عجائب جو مالک بنوایا ۔۔۔ اُتے بلندی کرسی اُتے اوہ مقبول بٹھایا
ویہو زیارت ویہو زیارت سب کوئی کرے آوازہ ۔۔۔ عبدالستارا کیونکر کھلا رحمت دا دروازہ

بیان زیارت دادن یوسف علیہ السلام خلائق را

سنو حقیقت جس دم مالک نظر دوانے پائی ۔۔۔ اچن چیت سوغات بہشتی پردہ کھول وکھائی
دور کیتی جس ویلے مالک چادر برقعہ والی ۔۔۔ غیرت کنوں کاریگر اپنی قدرت پاک کھالی
اچن چیت تجلی صورت چمک نکالی نوروں ۔۔۔ ہر نوں بجلی پئی برابر کیا نیڑے کیا دوروں
صاحب حسن غلام کنیزاں پھر یکبار دبایاں ۔۔۔ آتشبازی پیا جس ویلے ڈاراں مار اوڈایاں
قدرت کمال ظاہر کیتا جلوہ خوش رخساروں ۔۔۔ حیرت ہر یک خوباں اُتے چمک پئی تلواروں
کرن روایت ہکناں تائیں ہوش حواس کوئی ۔۔۔ ہکناں لئی اس حالت اندر اجل تیاری ہوئی
ہکناں منہ کڈھیں حمد آوازہ صفت خداوند والی ۔۔۔ دھن کاریگر سر جنہاں جس تصویر نکالی
ہکناں حال دیوانہ ہویا عقل نہ رہی ٹکانے ۔۔۔ وانگ پتنگاں جل بل تڑفن ڈگ ڈگ مرن ہسگانے
ہکناں دہشت نازل ہوئی کرن بلند آوازہ ۔۔۔ برقعہ ڈالو برقعہ ڈالو بند کرو دروازہ
ہکناں چپ بانوں کیتی سخن کلام نہ بولن ۔۔۔ وچھن مجنوں حال دیوانے تھر تھر کنبن ڈولن
اصلی نقش نبی دا رب نے باطن جا لکھایا ۔۔۔ ہک مر گئے ہک رہے سلامت ہکناں عشق دبایا
چوی ہزار غلام کنیزاں جو کر زینت کھلیاں ۔۔۔ ہر ہر دلنوں پھر گئی کانی گھر گھر ہائیں پیاں
ہر ہر صورت نقشہ سوہنا زردی اندر آیا ۔۔۔ ہکس نظارے دلبر والے خون سر پر ٹسکایا
حکمت بدی وچ مصر دے اوہ مقبول لیاندا ۔۔۔ باجھ وکھالیاں خودی تکبر مصر نہیں سی جاندا
کل محبوباں نوں رب عالم کیا سوغات وکھالی ۔۔۔ یانی ہو گیا خالص چاندی عشق دھری کٹھیالی
وچ تفسیر یوسف دے لیایا کہئے امام غزالی ۔۔۔ حسن یوسف دی اچن چیتی جد چمکار دکھالی
پنجہزار موئے یکبارگی جلوہ دیکھ نورانی ۔۔۔ نیناں نظر مبارک کر کے پار لنگھائی کانی
پنجہزار موئے جو ڈگا پیراں ہیٹھ ملیندا ۔۔۔ جیہڑے سکھ دیوانے ہوئے تہاں حساب نہ تھیندا

نکلے سیٹھ کوارئی نورت صاحب شرم حقانی
عشق ور دیکھ جمال نبی دا موت جہاں دی آئی

بیان درخواست کردن مصریاں برائے خریدن یوسف ۴

آکھ حقیقت جس دم خلقت ویکھ دیوانہ ہوئی
آپس اندر ہکدوجے پر دوست رہیا نہ کوئی

آپو اپنے کارن سبھنوں طلب خریدن ہوئی
مال خزانہ زیور زینت جو کجھ حاصل ہوئی

سب سوداگر اگے جا کر جلدی نال وکھاون
اوسے حالت اندر گھروں ہور وڈیرے آون

اگلے نالوں ہور بہاری زور زیادہ لاوے
دل دے اندر رہا اکتائیں بات پسند نہ آوے

جو آیا سو آیا کر کے آس خریدن والی
جیونکر سب کوئی جنت کارن نہیں امیدوں خالی

زردار زوردار وچ غنیاں سیں خرید کریساں
شوقوں کہن غریب دیوانے کتے نہ جاون پیاں

زرداراں نوں سب خلقاں آپ سلام سناون
بے زر کہن سلام علیکم غنی دھیان نہ پاون

زر بابجھوں سوداگر منکر کوڑی حرص لگاون
حب نبی ہور بابجھ ایماناں کدے نہ جنت پاون

پکڑو میری تابعداری کہے پیغمبر عالی
میرے ہتھوں بخشی رب نے کنجی جنت والی

اس جنت وچ مال ربانا جیکوئی جانا لوڑے
امر نہ موڑے تابعداری میرا ساتھ نہ چھوڑے

جو قبراں پوجن ریناں رسماں بدعت شرک کماون
جس نوں راس نہ امت جاناں کیونکر جنت پاون

جھمراتاں تے عرساں دے دن قبراں اُپر جاون
ڈھول ڈھمکا زور وکھاون چھیڑیاں پا گاون

ویکھن جنت دوون ترسن کسے نہ لبسی ڈھوئی
جویں زلیخا لیا یوسف خلقت ڈگ ڈگ موئی

شرکوں جس نہیں توبہ کیتی جے سو عمل کماوے
ستر نبی جے کرن شفاعت کدی نہ جنت پاوے

آکھ حقیقت ذکر یوسف دا آس خدا ول دھرتوں
تم لے لین خریدن والے بات اُنہاں دی کرتوں

آپو اپنا مال گھراں دا چائی پھرن دوالے
ایسے طور ہتھاں وچ ہوسن دفتر عملاں والے

جے ہک مُل یوسف دا پچھن کارن آن کھلووے
دوجا پچھن والا آوے اس پر غالب ہووے

ہک دوجے پر اڑیاں لاون غنی تونگر سارے
دو دو لعل خریدن کارن لعلاں دے ونجارے

کر کے چپ سوداگر بیٹھا کوئی جواب نہ دیندا
دل یوسف دا سن سن باتاں غم دی ٹھاٹھ مریندا

ایتھوں تیک خریدن کارن زر دیوانیاں لایا
جیونکر وچ رسالے لینے برخوردار سنایا

ہک عورت ہتھ سوتر آئی وچ جھگڑا اگلی مچاوے
لے سوتر دے یہ یوسف مینوں لک نوں بتلاوے

جو دیوانی کہیا زبانی اوہ گل کسے نہ منی
آتنا ال یوسف نے اپنا سنیا اپنی کنّیں

جو عورت مل حضرت کارن آئی سوت لیائی
اُس دی اس ادّی دے بابجھوں چیز نہ ہیسی کائی

وچہ محبت پوری آہی شوقوں درد رنجانی
جو گھر طاقت آہی اوہوں لیکر آن کھلوئی
تھوڑے مالوں اس نوں جیہڑ کر یوسف ہتھ نہ آیا
ہر مومن مسکین جو زر دانا ہیں مان جنہاں نوں
تھوڑا مال ہو نال محبت مومن عاجز دیندے
بہتیاں مالاں والے جے کر دل دا مطلب پاون
ایہہ نکتہ توحید ربانی غیرت پاک جلالوں
خبر حدیث مبارک اندر کہے رسول سہارا
باہجھ ریاؤں دتا تھوڑے قدر رائی دادانہ
جس دن قبروں زندہ کرکے اسنوں رب اٹھاسی
پھیر اڈے حاضر ہوسی اسنوں جنت دا دروازہ
پل دوزخ دی وہ حشر دی اسنوں خبر نہ کوئی
نہ پل صراط نہ پھیرا اسنوں رستے اندر آئے
ایسے کارن سب اصحاباں صدقہ مال کرایا
تھوڑے مالوں اجر زیادہ ملسی انہاں دے تائیں
حج زکوٰۃ نماز روزہ صدقہ بد عتیاں دا
ایہہ سب حکم نبی دا ظاہر ثابت ہے ہر جائیں
سنو حقیقت جس دم عورت آئی آسوت وکھائی
اسے پر سنکر ہور زیادہ ہو گیا بہت نمانا
رب قادر تھیں ڈردے رہئے واقف سخن نہ کرئے
عارف آکھن ہیں کراہن عادت تکریاں دی
تھوڑا سخن بہانوں کیتا غیرت پیش لیاندا
کوں یعقوب نبی نوں دسے باطن حکم ربانا
جیکر غیب رسولاں ہوندا حال یعقوب دے سیندا
عیب چھپاون پردہ پاون حکمت پاک غفاری

اسے پر کے کھلون نہ دتی دولت باہجھ نمانی
زرداراں منظور نہ کیتی غیرت رحمت ہوئی
اسیں ملاں مسکیناں تائیں پاک خدا فرمایا
تھوڑے مالوں جنت پاون دیساں اسیں تنہاں نوں
رب فرماوے نال انہاں دے سودا اسیں کریندے
لئے زر عاجز ساڈے باہجوں کس دروازے جاون
اس بن کوئی نہ دیون ہارا حاجت تھوڑے مالوں
مال حلالوں صدقہ دیسی کوئی جو مومن پیارا
کرے قبول نہ موڑے اسنوں شامل فضل ربانا
جا جنت وچ اس دے تائیں حکم سنایا جاسی
داخل ہوسی جنت اندر رحمت لے دروازہ
وحشت خوفوں خبر نہ اسنوں کدیں قیامت ہوئی
نہ رب اگے ل ترازو اندر اس دے عمل تولائے
تیرے تیرے واری راہ مولا دے سب گھر بار لٹایا
بدعت شرکوں پاک جو ہوسن ہمراہ حدیث سنائیں
ہرگز رب قبول نہ کرسی پاک نبی فرماندا
لوگ کتابی کہن وہابی دسن والے تائیں
ایسا عاجز ہو گیا یوسف وچ چہ ہیں نہ کائی
جدا یہ قیمت پوے رسولاں کنبے عرش ربانا
سنکر حال حبیب رسولاں ہر سجارے وچ دھریٹے
ایسے کارن اُلٹا کرکے کھول اتاری جانا ری
ذات صفات نہ جانے کوئی بردہ کھولا دکاندا
جتھیں پیارا او لیہر جائی ہر مسکین دکانا
جگر دل زخم دو سلو تھیندا موت پیالہ پیندا
نہیں تاں ہر کم اندر عاجز ہوندی خلقت ساری

موت سنائی وقت نہ دسیا جے رب وقت جتاندا
نفع زیان سوداگر جانن کدے نہ رخصت لیاون
بس ہیاں جد غیبوں وارث ہور نہ گیتا کوئی
رورو جویں یعقوب دیوانہ جے رب غیب جتاندا
ترجمہ قصص الانبیاء اندر ذکر مفسر لیایا
جو جو لوگ خریدن والے آون عرض سناون
آکھیں ہے سوداگر تائیں عقل نہ دیندی یاری
قدر میرا سب لوگ نہ جانن جیکوئی واقف ہووے
قدر میرے واقف بھائی محرم ہوسن سوئی
ایسر اوہ درماں جد کوئی پاس صراف وکھاندا
اوہ مخمل میری قیمت آہی بھایاں دو دن کوئی
کون اسیں کیا ذات اساڈی اصل جہاندا خاکی
سچے سن اوہ میرے بھائی صاحب عشق ضروری
ماکڑ نوں بھی عقل نہ آوے خالی ضد کریندا
اپنا مل پنجاہ درماں تک یوسف دلوں بنایا
دلبر محرم قدر پچھانن یاراں مل بہاراں
گھر وچہ سچی لون وکاوے قیمت عزت پاوے
سن ہن حال یوسف دا تینوں تھوڑی بات سناواں
جد یوسف نے قیمت اپنی درم پنجاہ فرمائی
جیونکر ودلوں نمانا ہیسی کیتس مل نمانا
اوہ مسکین دلیل یوسف دی بہت ندانوں بھائی
اے یوسف جد شیشہ لیکر ڈٹھی صورت پیاری
سے محبوبا ایسے کارن قیمت گھٹ گئی تیری
لاڈ کرے کوئی خوبی اُپر نہیں پسند ربے نوں
کرن روایت سرور عالم نبی رسول سہارا

اگدوں گھر گھر رونا پوندا لوکاں جیوندیاں دا
آئی جنس خریدن والے کوئیں کاں چلاون
دکھ لیا رب بہت عذابوں سوہنی حکمت ہوئی
اوسے وقت پیارا یوسف غم کھا کر مرجاندا
جس دم خلق خریدن کارن ہر ہر زور لگایا
دل یوسف دا غیرت بھریا بہت تپیا ساں اوہنوں
دل میرا کس خوبی کارن قیمت کہندا بھاری
اتنی دولت لیکر سب کوئی کدے نہ آن کھلووے
میری قیمت درم اٹھاراں خوب عدالت ہوئی
اوہی قیمت کھوٹے نالوں فرماں نوں فرماندا
خبر نہیں کس خوبی کارن خلق دیوانی ہوئی
مرجانا تے خاک سمانا کیا خوبی افسانا کی
قیمت میری ویس دلاڑے انہاں وسی پوری
کیوں نہیں درم پنجاہیں مینوں راضی ہو کر دیندا
دور ہویا جد بابل کولوں دیس بیگانے آیا
وطنوں دور گئے دکھ پاون خان امیر ہزاراں
ٹر کر جنس پیاری آوے سستے مل وکاوے
قوت نہیں زیادہ مینوں جلدی نال مکاواں
وچہ پنجاب رہیٹے باراں سنتوں میرے بھائی
غیرت رحم نمانیاں کارن ہوندا افضل ربانا
ہاتف غیب آواز سنایا پاک جناب ربانی
آکھیں کس نوں طاقت میری قیمت دیوے ساری
کھوٹے نالوں بھائی تینوں وکنے نال دلیری
کرو ڈبا پانی بیچ کر جاوے طاقت نہیں کسینوں
شیشہ لیکر بیٹھے ویکھن سوہنا حسن پیارا

جنت موتی ناٹوں بہتر سوہنی پال دنداں دی
دند مبارک سرور عالم جد ہک اروکھا ندا
ناک نورانی جنت حوراں تھیون سب قربانی
کرن وایت شیشہ لیکر جدوں خیال کتیونے
کرن وچھیاں محبت کرکے لگی بات پیاری
کیوں نہیں ویکھیا کاریگر نوں جس تصویر بنائی
اسیں محبت نال تسانوں ہر ہر حال تکیندے
کل مخلوقوں ودھ اسانوں تیری ذات پیاری
آخر جبرائیل فرشتے ادبوں عرض سنایا
یا نبی اللہ بات اجو کی پاسوں ٹل نہ جاسی
اُحد اُپر جس روز کفاراں پھڑ تلواراں چایاں
خوش رخسار نورانی اُپر زخم نہ پہنچیا کوئی
ریش مبارک سوہنی اُپر لہو رنگ چڑھایا
دند مبارک تھیں اس زخموں چھم چھم لہو آوے
پھر اس وقت علی کرم اللہ ادبوں عرض گذاری
حضرت آکھیا جے ہک قطرہ اُپر زمین دے آوے
خوف کراں مت غیرت نازل کرے خداوند سائیں
پتھر مارن والے تائیں کہیا رسول سچا دیں
سنکر حکم کلام نبی تھیں سعد ایمان لیاندا
نال محبت حضرت اسنوں سینے نال لگایا
صبر تحمل خلق نبی دا خوب خدا آزمایا
ہک فرشتہ جلدی آیا پاس رسول گرامی
امر کرو تاں تخت زمین دا موڑھا کر الٹاواں
ایہ نہیں آکھیا حضرت سنکر ہور فرشتہ آیا
امر کرو تاں چھوڑاں پانی موج طوفان نکالے

نوروں عرش منور تائیں جاوے چمک جھماندی
ساری رات حویلی وچوں چانن چھوڑ نہ جاندا
ویکھ جمال پیارے والا بولن حمد زبانی
دند مبارک ویکھ دلے وچ اس دم لاڈ آیو سنے
وحی سلام پیغام لیایا ادبوں عرض گذاری
سائیں باہجھ حبیبا تینوں کویں محبت آئی
کس کارن تسیں لوچ شوقوں نہیں خیال کریندے
سائیں کون پیارا تینوں اندر خلقت ساری
جویں روایت نقرہ کاروں ذکر مفسر ایایا
جنگ دے وچ سوہنا دند مبارک پتھروں ٹوٹیا جا آئی
ستر تیغاں پاک نبی نوں چہرے اُپر آیاں
پتھروں ٹٹا دند مبارک بے پرواہی ہوئی
کامل ہمت نبی ربانا پچھاں نہ قدم ہٹایا
اُتلی چادر اندر سرور لہو لیندا جاوے
خون آلود کرو نہ چادر داغی ہوسی ساری
جیرت اندر طبق زمیں دا ظلم کنوں جل جاوے
سبزی کھیت نہ پیدا ہوسی روز قیامت تائیں
حسن بھی جے میرول آویں کدے نہ دوزخ جاویں
درج ہویا اصحاباں ناٹواں عالی شان جنہاندا
غصہ کرنا اس دے اُپر کوئی خیال نہ آیا
ایتھوں تیکر حلم نبی نوں اوہی ذکر لیایا
طبق زمین دا میرا قبضہ کیتا رب تمامی
غرق کراں سب قوم کفاراں سارا شور مٹاواں
کل پانی پر خاص سو کل مینوں رب بنایا
کرکے غرق اٹھلئے جاون نافرمانی والے

ایہ نہیں آکھیا سنکر حضرت تیجے عرض گذاری
امر کروتاں چھوڑ ہواؤں تخت زمین ہلاواں
ایہ نہیں آکھیا سنکر حضرت چوتھے عرض گذاری
امر کروتاں عدل تماشہ پل وچ کر دکھلاواں
جل بل تڑفن سڑن تمامی جلدی بدلہ پاون
دعا میری تھیں آمین آکھو خفگی کرو نہ کالی

کل ہوا پر حاکم مینوں کیتا خالق باری
نسل کفاراں کوٹ دیواراں تخم نشان اٹھاواں
سب آب سمانی آتش مینوں حکم دتا رب باری
اگ آسمانوں طبق زمین پر ایسے قت وساواں
ہتھ وچہ چادر لہو والی ایہ فرمان سناون
بیخبراں لوکاں پر سانوں دل وچہ شفقت آئی

اَللّٰهُمَّ اهْدِ قَوْمِي فَإِنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ - ترجمہ یا اللہ میری قوم کو ہدایت کر کیونکہ وہ جانتے نہیں۔

یا رب بھیج ہدایت رحمت تو اپنی سرکار وں
اوہ کیا کرنے توں کیہا کردا حکم خدا فرمایا
تسیں اسانوں رحمت عالم نال پیار سدیندے
رب فرمایا دشمن اُتے شفقت کرم تساں نوں
خلق عظیم نبی دے حق وچہ آیت وحی لیاندی
اس صبروں رب وچ قیامت بدلہ فضلوں دیسی
اپنے دوست نوں رب عالم سارے لاڈ دکھاسی
کرن روایت اکدن سرور عرض حضور سناوے
نال پیار خدا فرمایا سنکر عرض نبی دا
توں جاتا جبریلے تائیں سندر حسن جمالوں
زلفاں تیریاں وچ قیامت ایسی عزت پاون
کرن شفاعت جس دم حضرت وچ دربار کھلوسن
حاضر کرسن سوہنیاں زلفاں ہتھاں اُتے دھرسن
یا رب اوہ زلفاں جو سب تھیں پیاریاں ہین تساں نوں
اُمت سرور عالم تائیں ایسی ہوگ پیاری
یا رب اوہ زلفاں سرکارے پیلا بن کر آیاں
قسم کنوں فرمان نبی پر کر چکا رب قاضی
قسم تیری ہنہیں راضی ہوساں آکھے نبی ربانا

بیخبری وچہ لوگ بیچارے لین نہ قہر قہار وں
حضرت آکھیا تسیں جو سانوں رحمت نال بلایا
دکھ پہنچاون غضب کماون ایہ کم نہیں بنے دیندے
مومن کارن کیونکر ہووے فضلوں وڈا اسانوں
اتنا اجر دتا رب صبروں بات نہ کیتی جاندی
عالیشان طفیل نبی دی رحمت ٹھاٹھ مریسی
بس صدقہ سردار محمدؐ جنت بخش کراسی
جیونکر حسن جمال وچی نوں حد حساب نہ آوے
نہیں تیرے کوال برابر حسن جمال وحی دا
نہیں زیادہ عزت اسنوں تیریاں نہ لفاں نالوں
ہک ہک وال دے لکھ لکھ عاصی جنت اندر جاون
زلفاں نوں ہتھ لاکر حضرت نال محبت روسن
وعدہ رب دا پیش سناون طلب حضور دی کرسن
رب فرماسی وعدہ ساڈا کرنا خوشی انہاں لئی
نال محبت عرضاں بولن ہنجوں ہوسن جاری
رب فرماسی جم جم آون رحمت جھڑیاں لائیاں
دوست سوہنیاں زلفاں والا اس دن کرساں راضی
جے ہک میری امت وچوں دوزخ رہیا تمانا

چھ سردار پیغمبر بھارے وچہ نبیاں سرداراں باہجہ محمد اگاں نہ ہوسن کارن اوگنہاراں
سوہنے شملے والا احمد عالی شان گرامی پیش کریسی سوہنیاں نوں لغاں کارن خلق تمامی
آنا عزت شان نبی دا محشر اندر ہوسی جبرائیل براق نبی دا اگوں پکڑ کھلوسی
کل پیغمبر کرن زیارت ہور ملائک آون شہر مصریاں لوکاں تے اگوں ادبوں صفت سناون

بیان حال حضرت یوسف و آمدن بی بی زلیخا

کرن روایت جس دم حضرت اپنا مل گھٹایا رحمت کنوں خداوند عالم ایہہ فرمان سنایا
شیشہ ویکھ تساں جد اپنی قیمت آپ بتائی پہنچیا آئی سو تر تائیں کتنی قیمت پائی
عجب تماشہ قدرت والا رحمت ویکھ اساڈی جیہا کون گھٹاوے قیمت عزت شان تساڈی
صدقے کرساں گنج مصر دے دولت مال تمامی ویکھ اساڈا تجھ پر ہوندا کیونکر فضل گرامی
واہ سبحان اللہ خود حاکم اکبر ذات الٰہی کون کوئی دم مارن والا جتھے بے پرواہی
تکے سخنوں ولیاں اُتے جیکر غیرت لیاوے زہد عبادت بندگیاں پل وچ گرڈاہ ساوے
کس نوں طاقت شوخی بولے کون کوئی دم مارے ویکھ جلالت سخن نہ بولن نبی رسول پیارے
چپ کر بیٹھا حضرت یوسف ہو کر بہت نمانا خلقت جڑ ہی خریدن کارن ہک حبیب ربانا
عبدالستار اعاماں لوکاں کون بیان سناوے خاصاں دے دل چلو شتابی مت کجھ خفگی آوے
جس دے کارن نبی پیارا رب نے مصر لیاندا نال محبت بول شتابی فکر بیان تنہاں دا
لڑ لڑ مرن لگے جس ویلے آپس وچ بیوپاری نگروں حاکم شہر مصر دا آیا کر اسواری
بھی اس وقت زلیخا بی بی ویکھن کارن آئی میلا ویکھن حاضر ہوئی میں تھیں سنو کہانی
نال غلاماں خدمتگاراں چت اوداسی پایا کیہا جانے اوہ خواباں والا دلبر جانی آیا
سنو حقیقت جد دل زلیخا میدان کھلوئی اچن چیت پیارا جانی ویکھ دیوانہ ہوئی
کانی پھر گئی سینے اندر جد دل دھیان کیتو سو خواباں والی حالت وانگوں جلوہ یار کیتو سو
اچن چیت نظارہ دے کر خوش خسالے کٹھی بے وس بول آوازہ کیتا ہنے ہیں اسیں مٹھی
تازہ درد زلیخا تائیں پھر نویں سر آیا یار جراحی زخماں اُتے لون دوبار لگایا
ہجروں پیڑ پرانی جاگی جان لباں پر آئی گولی گھس کلاوے بیٹھی تخت بہشتی پائی
جیونکر حالت اُتے زلیخا گذری درد کہانی پردہ فاش نہ ہووے دل دا نالے نیر پریشانی

ہوش سنبھالو ہوش سنبھالو کہے زلیخا تائیں
اے پرورد زلیخا تائیں بھر بھر درد نچوڑے
کیتا عرض کنیز سیانی نے جے اج صبر کریسیں
جدا یہ خبر عزیز سنیسی کرے خریدنا اس نوں
سُنکر ڈر رہی زلیخا بی بی خوف دلے وچ دھانا
اے پروردوں بھاہیں بلیاں دلنوں صبر نہ آوے
خوب پچھاتا جدوں زلیخا چھم چھم ہنجوں آیاں
جس شہرت پرتسیاں خلقاں ہر ہر طرفوں آیاں
ایسے خوش تصویر سجن دی میں پردیس رلایاں
خواباں وچہ جمال دکھا کر دے گیا درد جدایاں
چھوڑ گیا کر ذبح ہویا نال بڈیاں تاں لایاں
اس مصر وچہ دشمن دے گھر ایسے بنھ بہایاں
کملی بے تقصیر بنا کر بندیوان بنایاں
اساڈے نال قراری آہا خلقت دیندی سایاں
سوہنیاں چشماں نیں رنگیلاں پھر اج آن کھایاں
خوش رخسار بہار حسن دی جھوکاں آن وسایاں
اساں بھی ایس پیارے کارن چھوڑیا ماپیو بھایاں
کیا اوہ وقت زلیخا اوپر درد فراق لیاندا
صاحب ہوش کنیز سیانی جلدی نال بلائی
دیہ پیغام میرا اک جا کر اوس پیارے تائیں
فرض اساڈے اُتے آہی کرنی طلب تساڈی
مڑ مڑ گولی نوں فرمائے بہتا عرض سنانا
حسنا نام عزیزے عورت سنکر حالت ساری
عرض پیغام زلیخا والی ساری بات سنائی
ہے قربان زلیخا اس پر تن من جان کر بندی

حال سنا کر غیراں تائیں ہور فساد نہ پائیں
پکڑا کھلوواں چور سجن نوں قابو کیتا لوٹے
وقت وہانے پچھوں تاسیں ہتھ ملیندی رہسیں
شائد ہور خرید لیجاون پھر توں ملسیں کس نوں
ڈردا ہت جدایاں کولوں ڈاہڈا عشق سیانا
یار ربیگانہ نال بیگانہ پیش نہ کائی جاوے
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
جس نے خوش رخسار دکھا کر گھر زہراں پایاں
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
تن من چھری کٹاری لے کر پایا قدم قصایاں
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
اُسدی زلف کنڈل نے ساتوں بیریں بیڑیاں پایاں
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
وعدہ کیتوس مصرے ملساں کر گیا وانگ سودایاں
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
ویکھاں کتوں بارش ہووے رستے گھٹاں چڑھایاں
ہے میں ایسے مار مکایاں دیسوں دور کرایاں
جس پر گذرے اوہ کوئی جانے ذکر نہ کیتا جاندا
کتنی خلق خریدن والی لین تساں نوں آئی
کتنے لوگ خریدن والے ساڈے باہجہ نہ جائیں
فرض تساڈے اُتے ہویا آون طرف اساڈی
ہور کسے دل ساڈے باہجوں تساں نہ ہرگز جانا
شاہ دی خدمت وچہ اس جلدی کیتی گوش گذاری
جینکر بردہ تسیں خریدو اس وچہ ہے بہتائی
ادب سلام پیغام پیاروں اس دی طرفے دیندی

حسنا بیگم قصد عداوت پڑا زور لگایا | کجھ اعتبار عزیز نہ کیتا بحر العشقوں لیایا
آپ عزیز محبت اندر جان کیتی قربانی | ہور تمام خلائق ہوئی ویکھ جمال دیوانی
شوقوں مستی حالت اندر ساری خلقت ہوئی | اُس دن عیب زلیخا اُتے کوہیں لگاوے کوئی

بیان آمدن عزیز برائے خریدن حضرت یوسفؑ

آمیدان عزیز کھلویا چُپ کر خلق کھلوئی | جس کم اندر حاکم آون دخل نہ دیندا کوئی
اوسے وقت سوداگر تائیں جلدی نال بولایا | بولو بردے دی کیا قیمت جلدی حکم سنایا
محشر دانگوں ویکھن کارن کھلیاں صفاں دوالے | حیرت وچ دلال نہ بولن قیمت بولن والے
وچ خلاصے قصص الانبیا راوی ذکر سناوے | قیمت قدر خدا نوں معلوم کوڑ دلال سناوے
واہ واہ قدرت کامل تیری پاک غریب نوازا | عبدالستارا کیوں نکر کھلا رحمت دا دروازہ

مَنْ یَّشْتَرِیْ غُلَامًا حَسِیْنًا لَطِیْفًا ظَرِیْفًا لَیْسَ مِثْلُہٗ فِی الدُّنْیَا کون خریدتا ہے حسین لطیف خوش طبع غلام کو جس کی نظیر دنیا میں نہیں

کہے دلال بلند آوازہ بولے صفت ربانی | لے لو صاحب جس نے لینا ایہ بردہ عبرانی
ایسا سوہنا ایسا نازک صاحب شرم پیارا | نرم اینہن تے نیک طبیعت سیرت خلق سہارا
ہر خوبی وچ ایس برابر دنیا وچ نہ کوئی | سنکر حضرت یوسفؑ تائیں دل وچ غیرت ہوئی
نظر دلال دے دل کر کے حضرت حکم سناوے | اپنی صفت کسے دی کریئے جو کجھ نظری آوے
ناحق صفت زیادہ بولن لائق نہیں تساں نوں | اپنی صفت برابر حق دے سب یاد اساں نوں

قُلْ مَنْ یَّشْتَرِیْ غُلَامًا ضَعِیْفًا غَرِیْبًا لَیْسَ مِثْلُہٗ فِی الدُّنْیَا کہو کون خریدتا ہے غلام ضعیف غریب کو جس کی مثال دنیا میں نہیں

بول شتاب جو کہلاوندا بردہ دردرنجانا | وطنوں دور مسافر عاجز بے زر نمانا
دور سجن گھر بار پیارے آپ پردیس وکانا | باجھ خدا کوئی ہور نہ اُس دا کوئی نشان ٹھکانا
اُس دے نال برابر عاجز دنیا وچ نہ کوئی | اس حالت وچ پہنچیا یوسفؑ خبر یعقوبؑ نہ ہوئی
کوئی سناوے بابل تائیں حال یوسفؑ دا سارا | جس دے دردوں روندا کیتا دکھیا بابل پیارا
ملنے کارن طلب نہ لیندا جس بل شوقوں روندے | بابل کارن سوہنا یوسفؑ انجھوں ہار پروندے
تے یوسف کارن بابل تائیں مارن تیر جدایاں | لوکاں ویکھ جمال نبی دا ایہاں خوشیاں آیاں
کس نوں حال سناوے کون پیارا دردی | آپ شمع چُپ کر جل مردی لوکاں چانن کردی
سنو حقیقت صفت جو اپنی حضرت بول سنائی | سنکر بات دلالاں تائیں ہول پسند نہ آئی

کہیا دلالاں صفت تساں وچ ناقص نظر نہ آوے
ہے دستور دلال جو ہووے پوری صفت سناوے

بے دستور جو ناقص صفتاں آپ تساں فرمایاں
کون کرے منظور جو خاطر وچ تُہاڈی نہ آیاں

کس ساڈا قیمت بولن قدر جواہر لالاں
ناحق عیب کسے پر رکھن نہ دستور دلالاں

کیا مقدور تساں ڈے اُپر عیب لال لکاوے
تم خرید فروخت ہووے میلا ضائع جاوے

چُپ رہو بید ستور نہ بولو کہیا دلال زبانی
ہور زیادہ غیرت اندر ہویا نبی حقانی

ویکھ یوسف وَل شتابی عرض دلال سناندا
سچ سناون فرض اساں نوں کہیا خلاف نہ جانا

پھیر دلیل یوسفنوں آئی دسیئے سچ انہانوں
اس طرح پر کرو آوازے سچ فرض تساں نوں

مَن یَشْتَرِی یُوْسُف صدیق اللہ ابن یعقوبؑ اِسْرَآئیل اللہ بن
اسحق صفی اللہ اخی اسمٰعیل ذبیح اللہ بنی ابراھیم خلیل اللہ

یعنی وکدا یوسف رب دا نبی صدیق پیارا
بھیندا باپ یعقوب پیغمبر جانے عالم سارا

اُس دا باپ اسحٰق پیغمبر سید اشرف نامی
اسمٰعیل جو بھائی اس دا عالی شان گرامی

جدِّ رسولاں باپ جنہاں دا نبی خلیل یگانہ
امر مقدر وچ جن دھریا عالی شان گھرانہ

نیں یعقوب نبی دے جس نوں شیشے وانگ نگینے
سُو ترائی ڈیون والے اُس دا مل کرین دے

اتنی بات سناون لگا جدوں حبیب ربانا
رب فرمایا چپ کر رہنا مت کوئی حال سنانا

حکم کیا خوش ہو کر یوسف راضی جویں ربانی
بھیجیا حکم زلیخا بی بی ہیں تھیں سنو کہانی

جلدی نال عزیزے تائیں قاصد خبر سنائی
صاحب مال ہزاراں خلقت لین یوسفنوں آئی

تیرے کھلیاں ہور یوسفنوں کون خرید لیجاوے
ملک حکومت شاہی ساڈی بھلکے کس کم آوے

ملک تمامی مال تمامی کل خزانے دینا
جان نہ دیناں جان نہ دینا جس کس حیلے لینا

سُنکر بات عزیزے تائیں جوش دلے وچ آیا
ہیں بن کون خریدن والا پاس دلال بولایا

حکم سنائیں کل یوسف دا جلدی بول سناون
دتا جاوے مالک تائیں بولن دیر نہ لاون

تھوڑا مُل قیاساں کرکے بول دلالاں کریا
اوّل دہ سو بدرہ ہووے اشرفیاں دا بھریا

ہر بدرے وچ اشرفیاں دی گنتی بول سناوے
دہ ہزار برابر ہووے ودھ گھٹ مول نہ جاوے

دہ سے بدرہ نقد روپے قیمت بول سنائی
عدد حسابوں جیو نکر گنتی اشرفیاں دی آئی

دہ سے بدرہ خالص موتی علے الحساب لگاوے
دہ سے چادر اطلس رومی کہیا سناون والے

دہ سے شتر ہوون بغدادی دہ سے تازی گھوڑے
دہ سے لونڈیاں رومی لیاوے جو ایہ بردہ لوڑے

دہ سو ہور غلام ختائی دہ سو تیز کٹاری
سُنکر خلقت ویکھن والی چپ تمامی ہوئی
اِتنی قیمت وچہ خلاصے بول لال سنائی
آدم شکل فرشتہ بنکر نال شتابی آیا
لگا کہن سوداگر تائیں کجھ نہیں قیمت ہوئی
کہے فرشتہ مالک تائیں عقل سکھاواں تینوں
ایہ گل آکھ جو درماں خالص یوسف نال تولیوں
وزن برابر عنبر موتی لعل اتے کستوری
جو دیسی سو لیسی بردہ قیمت ہور نہ کائی
جلدی نال سوداگر سُنکر کیتا بول آوازہ
ذکر ہویاں جو اول چیزاں کھول سنائیں حالہ
شاہ فرمایا اتنی پاروں اسیں نہ دیر کریساں
ملیا حکم وزیراں تائیں جلد خزانہ آوے
جلد تیار ترازو کیتا نقدی مالوں بھریا
"تکن لگا حضرت یوسف ویکھن لوک دوالے
پنج لکھ درم پیا وچہ پلڑے ذکر مفسر پایا
ہور لیاون پلے پاون غالب ہوندا جاوے
جُدا جُدا کر وزن برابر دیتاں سن سب چیزاں
مُہراں موتی لعل جواہر عنبر تے کستوری
پھر اس وقت فرشتے نوری کن وچہ بات سنائی
کل خزانے شہر مصر دے خالی درم دینارں
جس دن شیشے وچوں ڈٹھی اپنی صورت پیاری
اُس دہاڑی تینوں اس دے غیرت ہوئی ربانی
اج لساڈوں ویکھن کارن صاحب حسن دولتے
اس تھیں پچھے نال خوشی دے فخوں بات نہ کرنی

دہ سے تیغ سنہری قبضہ بول کہیا یکباری
باہجہ عزیز مقابل ہو کر ہور نہ بولن کوئی
اے پر رہنوں غیرت ہوئی بات پسند نہ آئی
جیہو نکر وچہ تفسیر یوسف دے راوی ذکر لیایا
عبدالستارا دوست باہجوں محرم حال نہ کوئی
کہہ توں مفت وکاواں یوسف نہیں ضرورت تینوں
مُہراں خالص نال یوسف دے وچ وزن کچیدن
وزن ہووے کافور برابر ایہ قیمت منظوری
امر الاہوں مالک تائیں ایہ گل آکھ سنائی
میں نہیں ضائع کرنا یوسف سنو غریب نوازہ
ہر ہر نال برابر تلے سوہنی صورت والا
زرمالاں پرواہ نہیں سانوں وزن برابر پیاں
جتنے وزن سناوے مالک سب کجھ دے تاجاو
دوجی طرف نبی اللہ دے قدم مبارک دھریا
جیونکر وزن اعمالاں ہوسی روز قیامت والے
پلا غالب یوسف والا تکن وچہ نہ آیا
جس طرفے محبوب رب دا پا کون اُٹھاوے
رب کجھ لیا دن جھبدے پاون جھلیاں کل لعنتاں
داخل ہو گئی وچہ ترازو شرط نہ ہووے پوری
ویکھ جیہا صورت تیری کتنی قیمت پائی
زر ہووے لساں نال برابر حکم نہیں سرکار دل
نقشہ ویکھ دیوانہ ہویوں قیمت بات چتاری
تو درماں دے نال لساڈی صورت ہووے کانی
اج قرباں کیتے رب تیں تھیں سارے مال خزانے
ربدا جدول احسان بھلائے لوے مصیبت بھرنی

اوسے بات یعقوب پیغمبر تھیں جدا کرایا
کر کر ادب پرندہ نوری باتاں یاد کراوے
عارف آکھن شیشے اندر جس دم نظر ملکا یئے
بہت احسان خداوے جانو حد حساب نہ آوے
غنی تکبر کرے جو مالوں نرمی وچہ نہ آیا
ایسے اہوں شیطاں مارے بعضے غنیاں تائیں
نیکاں غنیاں نوں زر مالوں حاصل قرب الٰہی
جدھکناں کھیتی ایباں تائیں موج وکھاون اہیاں
بعض اداکرن شکرانہ فخر غرور نہ کوئی
سنو حقیقت وچ ترازو جس دم یوسف آیا
ایسے طور قیامت والا عدل ترازو تلسی
بدعت شرکوں صاف جنہاں دا ہوسی نیک عقیدہ
وچہ ترازو نیکیاں طرفے تلسی فضل کماوں
ایہ ثواب شہادت کلمہ پڑھے جو مومن کوئی
حکم ہووے اس مومن اتے ایسا کرم کمایا
کیا حکمت سی اس گل اندر سنتوں یار یگانے
اس وچہ غیرت رب دی آہی راوی ذکر لیاوے
جے زر دنیا نال پیغمبر اس دن تولیا جاندا
زر دنیا دا مال جے اس وچ زدوں بھار اٹھاندا
سب دنیا دی دولت کوئی جے اس طرف کیندا
نبیاں تھیں وہ شان یانا وحدت ثابت ہوئی
شان رسولاں دا رب اسدن غیرت نال وکھایا
بھار نبی دے کولوں گھوڑے ایسی راحت پائی
بہت خوشی وچہ لذت بھریا پاک نبیے بھاروں
وچہ ترازو کل خزانے پھلاں وزن نہ ہوئے

اے مجنوں بالا ڈنسا ڈے کیا کیا مزہ وکھایا
سنے کھلو تا شاہ دا خازن سمجھ تمامی اتے
کر شکرانہ کاریگر دا ادبوں صفت سنایئے
ہر منزل وچہ شوخی شیخی دوزخ طرف لیجاوے
امروں منکر جیکر ہوسی شیطاں شامت چایا
امر نبی دا لوڑ نہ رکھن چاون شوخ ادائیں
احمق خرچن زنا شرابوں پیش پوے گمراہی
گالی دین غریباں تائیں مارن پونڈے اہیاں
انشاء اللہ عالی درجہ لیسن مومن سوئی
باطن وچہ رب شان نبی دا نور ایمان تولایا
ڈر دا کرے آواز نہ کوئی شیخی شوخی بھلسی
اتنی برکت کرے تنہاں نوں کلمہ پاک نبی دا
قسم خدا دی بھارا ہووے چوداں طبقاں نالوں
تھر تھر کنبے عرش نورانی کیوں نہیں بخشش ہوئی
بدیاں والا دفتر اس دا فضلوں صاف کرایا
تاں یوسف دے اس دن لوڑے ہوئے کل خزانے
عزت نبیاں عزت دنیا کویں برابر آوے
اکو شان برابر تھیندا درماں لئے نبیاں دا
خاص حبیب رسولاں تائیں کویں تد افرماندا
وچہ ترازو رب یوسف دا بھارا بھار کریندا
ہور پیدائش ساتھ رسولاں نہیں برابر کوئی
نہیں تاں او ہو نبی پیارا گھوڑے تے چڑھ آیا
رحمت خوشبو جنت والی دنیا اندر آئی
ایہ سب تولن پاروں آہی غیرت رب ستاروں
سنے وزیر عزیز تمامی ہو حیران کھلوئے

گیے حساب دا خل ہویا گیا خزانہ سارا
بہت عزیز ہویا شرمندہ شوخی رہی نہ کائی
پڑھ بسم اللہ کلمہ لکھیا ابراہیم نبیؑ دا
وچہ ترازو کلمہ دھریا اس مقبول غفاری
بھار نبوت رب بھیں بھارا آتوحید اُٹھایا
ایسے طور گناہاں دفتر ہوسن دور تہاندے
ہکناں دے جد عمل تولیسن حضرت کرم کماسی
جدوں ترازو اُپر ہتھ اپنا لاسی نبی پیارا
عبدالستار کمینے تائیں شیخی ہور نہ کوئی
علم پڑھاون والے اس ن عالی درجے پاون
صبر توکل تے مسکینی عاجز مومن والی
نبیاں باہجوں ابوبکر دا جیکر نور تولیوے
عدل عمر دا شرم سخاوت شاہ عثمانؓ لی دی
عبدالستار بدیاں دفتر جے کر رب تلائے
مگر ان فضل امید زیادہ رحمت شرم غفاری
بول شتابی ذکر نبی دا نظر خداول دھر تول
پاس عزیز دے خازن جلدی آ کر عرض سنائی
ہو حیران عزیز کھلویا شرطوں ہمت ہاری
جے تیرا دل راضی ہووے کرا نتی منظوری
دلوں خیال سوداگر کیتا ہو گیا شاہ دیوانہ
میں جس روز خریدیا اسنوں خرچ نہ کیتا کوئی
کیہا سوداگر راضی ہویا یوسف دتا تینوں
بہت خوشی وچہ آیا مالک لیکر مال خزانہ
مفت دتا رب یوسف اسنوں بے قیمت ہتھ آیا
کرن روایت بیچ کر والیس جس دم یوسف تائیں

نرمی کر کے مالک پاسوں آیا ہتھ پیارا
پھر اس ویلے حضرت یوسف بات دلے وچہ آئی
عجب تماشہ ظاہر ہویا قدرت پاک ربے دا
اوسے دولت نال پیارا تل گیا ترے واری
ظاہر وحدت رب دی والا حضرت شان دکھایا
کلمہ طیب حضرت والا ہوسی ساتھ جہناں دے
اسم الہٰی لکھ کر سرور وچ ترازو پاسی
پلا تھوڑیاں نیکیاں والا سب تھیں ہوسی بھارا
فضل الٰہوں ساتھ نبی دے حرص دلیو چہ ہوئی
وچہ ترازو عمل تہناں دے بدل بن بن آون
بیحد بھار تہناندا کرسی فضلوں صاحب علی
مشرق مغرب جو سب خلقت سب تھیں غالب تھیوے
فقر قناعت زہد سخاوت باجھ حساب علی دی
ساری خلقت نالوں تیرا دفتر غالب آوے
عاصیاں کارن بخشش میری امر کیتا رب باری
وچہ ترازو بیٹھا حضرت ہور خیال نہ کرتوں
درم دیناروں صاف خزانے سب ترازو باہر آئی
کیتے سوال سوداگر تائیں امر ہویا لاچاری
نہیں تاں میتھیں قیمت اس دی ہو نہیں سکدی پوری
دے بیٹھا سب گردو یوسف سارا مال خزانہ
شاہ دی اج خرید ن تیرے بدلے آ ادارہ ہوئی
باقی کوئی نہ رہیا ہو دے داخل تینوں
اس نے جاتا میں سب سوا ہجوں سارا مالک دیوانہ
غفلت نال احسان خدا دا تاں اس قدر نہ پایا
پیرو چہ کھول دکھالیا اسنوں ستر خدا د ندسائیں

اصلی شکل مربی والی ظاہر کھول وکھالی — ویکھ نظارہ چاندی وانگوں ڈھلیا وچہ کٹھالی

قدرت والے شیشے وچوں نظر پئی لچاری — ڈگ پیا بیہوشی اندر جیونکر اجل تیاری

غیرتاں نال کاریگر اسنوں قدرت پاک کھالی — جیونکر مچھلی آ بچیا توں وچہ کڑاہی ڈالی

عمر تمام عشق دی حالت ہووے ہنجوں سن پالی — عبدالستار کدوں ہتھ آوے جیہڑی بات وہانی

حضرت پچھیا ہن کیوں رووین حال سنا کجھ مینوں — مال خزانے بادشاہاں دے سارے مل گئے تینوں

ایہو مقدر اندر آہی لے جا مال گھراں نوں — اسیں راضی ہاں اوہ بیعنا بخشش کر جاساں نوں

کیہا سوداگر اج تھیں اگے نظر آیاں جانی — چاندیواری جگر میرے تھیں پار لنگھائی کانی

ہیں جاتا سب لوگ دیوانے دانشمند نہ کوئی — گذر گئی شب قدر مبارک خبر پچھیرے ہوئی

ایہ دولت ہور سو حصہ کوئی تیرے پاروں دیندا — کدے نہ دیندا کدے نہ دیندا سب قربان میں کیندا

غزل

دیا جس نے دلبر لیا اس نے غم — ملے ہاتھ افسوس ہیہات کا

کرے بندگی اس وقت کیا اثر — ہوئے بند جب در ملاقات کا

گئی نیند غفلت بوقت فجر — رہا درد و غم وصل کی رات کا

ملے زندگی میں تو شرمندگی — پڑا جب کہ رونا گئی بات کا

ویکھ جمال سوداگر مالک رنا در در رنجانا — حسرت کیتیاں پھیر نہ آوے جیہڑا وقت وہانا

دولت دشمن دسے اسنوں صورت دوزخ والی — دانہ کھا کر حضرت آدم پچھے ہوش سمھالی

اچن چیتی چاندی واری یار جمال وکھایا — وقت نزع جدیں دفتر عملاں رب نے پیش کرایا

دنیا دولت دشمن دسے پیش نہ جاون اڑیاں — کون چھڑا کر موڑ لیاوے جد لگن ہتھ کڑیاں

زر دنیا دے نال نہ چلے جس نے چور بنایا — مالک وانگن مارے آہیں جس نے یار کھڑایا

کرن روایت اس دم غافل رووے ویکھ خواری — نہیں سی خبر جو ایسی نعمت بنیاں تابعداری

ویکھ یوسف مالک تائیں عظمت ظاہر ہوئی — بیٹھا رووے خلقت ویکھے ذات نہ پچھے کوئی

عزت اس دی یوسف آہا خلق سلامی آوے — جتھوں شمع مبارک جلے چانن اوتھوں جلے

کرن روایت نورایماناں ہر دل عزت ہوئی — اس بن نبی رسول پیغمبر ذات نہ پچھے کوئی

پھیر مالک نوں حیرت اندر جوش محبت آیا — عاجز ہو کر شاہ دی خدمت نرم سوال سنایا

ہو گیا یوسف مالک تساڈا میرا دخل نہ کوئی
لیا اذن سوداگر تائیں آیا کول نبی دے
ادب سلام زیادہ کر کے آکھے درد رنجانا
کیتی واری وعدہ کر کے تدھ فرمایا مینوں
یوسف آکھیا پچھے اساں تھیں دساں تیرے تائیں
سنکر مالک وعدہ کیتا شرط بلا شک ہوئی
حضرت آکھیا چھوٹی عمرے خواب جو مینوں آیا
اس پہ میرے لال جواہر دولت بارش ہوئی
لڑکا بن کر اوہ جو سورج گود تیری وچ آیا
میں فرزند یعقوب نبی دا یوسف نام سنائیں
غش پے گیا سوداگر تائیں ہے میں صدقے جاواں
ساعت پچھوں ہوش سنبھالی پچھیں حضرت تائیں
حضرت آکھیا مالک تائیں یہ گل روانہ مینوں
پھیر سوداگر عاجز ہو کر تیجی عرض سنائی
کیتنے حرم مبارک گھر وچ حال سنا کر دیا
ہتھ اٹھا کر شفقت یاروں منگن نیک دعائیں
بتی بیٹے مالک تائیں بخشش ہوئے درگاہوں
ایہا شالی جو دوست بنے تہاں قبول دعائیں
لکھ چھکار رب روز ازل دے سب خلیفہ دا سائیں
ہر صندوق خزانہ ہر دل قفل جو ہو دن بھائی
معجزہ نبی کرامت ولیاں جیکر رب دیندا
دعا ولیاں تھیں حاجت دل دی لدی امر غفار دل
نبی ولی سب دوست رب دے اس وچ فرق نہ کوئی
کرن روایت حسن یوسف ڈٹھا خلقت ساری
حاصل ایہو جو علموں بہ لہ خالق دی سرکار دل

جاندی وار کراں کجھ باتاں میری خواہش ہوئی
غم دے بدل جھڑیاں لایاں چھم چھم برسن دیدے
کون گھرانہ ذات تساڈی مینوں دستی جانا
جس دن اساں وچ دتوئی دسی جاساں تینوں
اے پر بات اماں اساڈی کسے نہ حال سنائیں
کراں نہ حال تساڈا ظاہر غیر نہ سنسی کوئی
سورج آسماناں تھیں رب نے گود تیری وچ پایا
اوہ گل اج برابر ہوئی فرق نہ رہ گیا کوئی
اساں تساں اس دہاڑے اج جمال وکھایا
جس نوں جانے خلقت ساری لسدے چڑھدے تائیں
ابراہیم نبی دے گھر دا چانن پیر سچاواں
کیوں بھایاں نے ویچیا تینوں مینوں حال سنائیں
فاش کراں بھایاں دا پردہ گلہ سناواں تینوں
دعا فرمایو حق میرے وچ میں اولاد نہ کائی
سدا اندھیر حویلی اندر چانن مول نہ ہویا
یارب کجھ پرواہ نہیں فضلوں اس دی آس پہنچائیں
جد ہو دن تاں جوڑے ہو دن برکت حکم الٰہوں
دعا ولیاں تھیں حاجت حاصل حاجتمنداں تائیں
کجھ تقدیروں ہوگ نہ باہر دل دے شک مٹائیں
جدا جدا سب قفلاں کنجی استاکار بنائی
پھر محبوباں وادوں چہ عالم کون آداب کریندا
امروں باہر سخن نہ بولن ڈر دے غیرت یاروں
نام انہاں دے ورد وظیفہ کہے جو مشرک سوئی
مالک پاسوں تے دے اندر کیوں رکھیا رب باری
اصل جمال نصیب ہویو اس نیت دے تحت یاروں

دولت خوف زیادہ اسنوں اصلی حب نہ کوئی
اپنی زینت یوسف پاروں دولت حاصل ہوئی

غیرت نال خداوند اسنوں داغ فراق لگایا
پاک جمال پیارے والا چاندی وار وکھایا

عزت یا وڈیائی کارن عمل جو نیک کماون
جنت چاندیوار انہانوں پردہ کھول کھاون

قرب حضور اوسے نوں جس نے خالص عمل کمایا
خالص حب زلیخا آہی اوسے یوسف پایا

وچہ تفسیر یوسفد سے آیا حضرت جدوں وکانا
مالک ولا تک ہزاراں خلقاں سول فراقوں ہانا

طلب یوسفدی سبھنوں آہی جدوں جمال کیتو نے
زور آوراں جدلیلیا یوسف جگرے پاٹ گیو نے

وہ ہزار ہویا اس غم تھیں جا پہنچے وچہ قبراں
چل ہزار بیمار فراقوں وچہ روایت خبراں

کتنا عبدالستار سناوے ذکر عذاب جدایاں
اصلی خبر تنہاں نوں معلم پیش جنہاں دے آیاں

بیان آمدن بازغہ شاہزادی برائے خریدن یوسفؑ

ہور روایت یاد اسانوں اس تفسیروں آئی
ابن عباس نبی دے پیارے خبر جویں فرمائی

اوس ملک وچہ اک شہزادی بازغہ نام سدیندے
ملک حکومت فوجاں والی خود فرمان چلاوے

اوہ بیٹی طالوسے آہی نسل اولاد شداد دی
جس دنیا پر رب سدایا حصہ بیا فساد دی

طلب خریدن کارن حضرت بہتا مال لیائی
رنگا رنگ عجائب ڈاچی کر اسواری آئی

دوسے خچر لدیاں ہے مالوں درم دیناروں
لال جواہر دیہار ریشم دولت باجھ شماروں

آن جمال نبی دا کیتو بس ہو گئی مست دیوانی
خوبی زیور یاد نہ اپنی بھلا ہوش جہانی

کھلی ہو کر پچھن لگی نبی اللہ تائیں
کس نے پیدا کیتا یوسف مینوں آکھ سنائیں

کیا توں قسم فرشتہ یوسف پیدائش حوروں
کس نے ایسا بخشیا تینوں جلوہ روشن نوروں

حضرت نوں پھر آکھن لگی ایہہ گل معلم ہوئی
سب تھیں بہتر جاتا تینوں جس دی مثل نہ کوئی

حضرت آکھیا خالق میرا جس نے خلق اپائی
اوسے خالق میری تیری صورت جدا بنائی

خاک اتے اس کاریگر نے رونق حسن چڑھایا
جلوہ استاکاری والا قدرت نال وکھایا

سب تھیں بہتر صاحب میرا ایہہ گل آکھ نہ مینوں
جیندی صفت جلالت اندر ورنہ نہیں کسے نوں

حسن میرے پر عاشق ہوون لائق نہیں بشر نوں
جانے قدر جے ویکھے کوئی میرے کاریگر نوں

صورت میری صورت تیری صورت کل جہانی
میرے کاریگر توں تینوں سب صدقے قربانی

جس طالب اس کاریگر دل شوقوں جہاتی پائی
کیہوے ہوون صم بکم بات نہ دسن کائی

اے شہزادی اس دروازے جے ہک جھاتی پاویں | ہور کسے دروازے اُتے ساری عمر نہ جاویں
کہیا شہزادی صدقے جاواں عرض سناواں تینوں | اے رہبر کاریگر اپنا کدیں وکھاویں مینوں
میں اس کاریگر توں واری خاص ایمان لیایاں | ویکھے باجھ آرام نہ مینوں پیش سوالن آیاں
دین قبول اللہ دا کر کے کلمہ بول سنایا | مال متاع سب راہ مولا دے اوسے وقت دوایا
ہار حمیلاں چوڑے بیڑے زیور زینت ساری | لال جواہر موتی لٹایاں زینت کل اُتاری
رب کجھ دیوے مسکیناں نوں ایہ فرمان سنائے | یوسف دے کاریگر باجھوں ساتوں غیر نہ بھاوے
ملک حکومت بادشاہی دا یاد پیار نہ کوئی | نال محبت پیش نبی دے اوہ بول حاضر ہوئی
خاص عبادت رب دی کارن حجرہ جلد بنایا | چھوڑ محبت دنیا فانی سر سجدے چا پایا
توں ہک واحد ذات مقدس اکبر حق تعالیٰ | جس نے یوسف پیدا کیتا سوہنی صورت والا
بندے کارن جیکر بندہ وطن پیارا چھوڑے | بیشک شرم کرے رب پالے رحم کمایا لوڑے
اصل محبت لیکھ جد کوئی مولا دی دل آوے | اس دے کارن رحمت رب دی کیہ نکر دیر لگاوے
موج جوانی ملک حکومت دولت برخورداری | اس شہزادی لذت دنیا دل تھیں کل اُتاری
سچا وعدہ رب فرمایا جو ساڈے ول آوے | اس دے کارن رحمت رب دی کیہ نکر دیر لگاوے
کیا اس وحدت منزل اندر پایا قرب حضوری | طالب نے جد دوری چھوڑی یاد نہ کردا دوری
ہک دن حضرت یوسف تائیں قدم مبارک پایا | اپنا وعدہ یاد کراون سچے آزماون آیا
آن کھلوتا حجریوں باہر نال پیار بلائے | یا محبوب بلا نہیں مینوں شہزادی بتلائے
عشق کاریگر تیرے والا لوچ سمجھ کر بیندا | ہو رہسکے دل اپنے باجھوں کرن خیال نہ دیندا
برقعہ کھول کاریگر ساتوں قدرت پاک وکھالی | آن مکان کیتا دل اندر حُب پیارے والی
فضلوں شوق صبری والے قدم مبارک پایا | حاجت رہی نہ ہور کسے دی گھر والا گھر آیا
بھل گیا سب ہوش جہانی جس دن ویکھیا تینوں | اوہ ملیا تاں تینیں بھی اک چہ یاد نہ رہے مینوں
وعدہ تیرا سچا ہویا یا محبوب غفاری | دلبر یار ملایا مینوں تیری تابعداری
عبدالستارا حاصل ہووے جس نوں قرب حضوری | غیر محبت یاد نہ رکھن ہر گز قبول نہ دوری
اول مرنا محبت والا چکھن ہو قربانی | مر دے مرنے والے اصل اوہو دن پاون سِرّ حقانی

دوست کارن سبھے تمامی چھوڑن یار سیانے
جد تک تیر کماناں چھوٹے پہنچے کول نشانے

حکائت ولی اللہ تارک لذت

ولی اللہ کوئی آن بازاروں لنگھیا مرد غفاری
نظر پئے خربوزے وکدے خوشبو لگی پیاری

دل نوں اثر محبت کیتا پاس اُنہاندے آیا
جیونکر جھٹ اُچکے مارن لے خربوزے کھایا

نگروں مالک لے شتابی قابو آن کیتو نے
مارو مار آوازہ ہویا مار حلال کیتو نے

دوست ہو کر کون چھڑاوے پھڑیا چوربازاروں
سب کوئی دسے مارن والا جرم ثبوتی یاروں

عبدالستار ا ظاہر اندر سچی خلق تمامی
سچ سناوں تیرے اوپر جو تیری بدنامی

ڈاڈھی مار پئی جس ویلے اس نمانے تائیں
اوہ خربوزہ لے کر مالک چلے گئے ربائیں

پچھے جدوں اکیلا ہویا دل نوں بات سنائی
ہور جے حاجت ہی کجھ تینوں دس اسانوں بھائی

ہوئی اُمید نہ جیکر پوری ہور کھلاواں تینوں
بھلکے نہ رنجیدہ ہوویں پھیر نہ آکھیں مینوں

توں جاتا ہیں دنیا وچہ خربوزے کھاون آیا
ہیں جاتا سب دنیا اُتے امر سناون آیا

واہ سبحان اللہ جیب خالص لدیوچہ جہانوں
ہور کیہوں طالب ہوون نہیں پیار تہانوں

جے ہووے ناں عاشق تائیں لذت وصل نہ آوے
طرف شمع دے حاضر ہوکر کدے نہ جان و نجاوے

حکائت طالب مولا

مِلکِی اَعظمُ مِنْ مُلکِ اللّٰہ کسے ولی فرمایا
ربّے ملکوں افضل اس نے اپنا ملک بنایا

جوش محبت نال آوازہ کیتس مستی حالوں
آکھیس بدا ملک کمینہ ملک اساڈے نالوں

صاحب علم شریعت لوکاں غضب لانوچہ آیا
ایہ توں سخن مخالف کیتا کلمہ کفر سنایا

آکھیس کیا توفیق اساڈی کفر کلام الوالا
ظاہر باطن صاف عقیدہ سچی بات سناوا

ربدا ملک زمین آسماناں جناں تے انساناں
اس وچہ ہور نہ وارث کوئی پالنہار جہاناں

اپنی خلقت نوں رب ویکھے جینداورثہ ہوئی
نظر اساڈی مولا اُتے ہور نہ دسے کوئی

فانی چیزاں رب دے اورثہ جدکدہ ہوون فانی
ساڈا اورثہ قائم دائم مالک دین جہانی

دنیا ملک خدا دے اُتے جو کوئی نظر لگاوے
بت پرستی اس پرثابت کویں ایمان لیجاوے

جو اس ملکوں ورے کرسی اس لکر سے حضوری
نامنظوری ہوسی سینوں نہیں تاں نامنظوری

سب خلقت پیدا اُس اسدی آخر نوں مرجانا
رب اساڈے قائم رہنا شان قدیم ربانا

اے اوگوتساں رب پیارا دعوے دینی کرے
پھر کیوں اس دے ورقے اُتے نظر محبت دھردے
غیر محبت اس دے باہجوں دانہ کرنی آئی
کیوں رب نال محبت کرکے جنت حرص لگائی
سُن کر حیرت اندر سب کوئی اوسے ساعت آیا
کہن لگے سب اہل شریعت عاشق سچ فرمایا

ذکر طالب مولا

حضرت موسےٰ جاندے نوں اک بندہ عرض سناوے
کرنا عرض جو خالق مینوں اپنا عشق دکھاوے
سُن منظور کیتا پیغمبر جو کجھ اوس سنایا
وقت حضور سوال نبی نوں اس دا یاد نہ آیا
امر ہویا اک بندے میرے تینوں عرض سنائی
پیش حضور امانت اس دی کیوں نہیں پہنچائی
سنکر ڈریا نبی اللہ دا بخشش شرماں تینوں
توں غیبا ندا وارث یا رب بھل گئی اوہ مینوں
حکم ہویا اس بندے پر احساں ایسا کرم کمایا
دل اس دے وچہ عشق اساڈے عین مکان بنایا
وحدت جام پلایا اسنوں درد محبت والا
دم دم عشق اساڈے اندر مست پھرے متوالا
سنکر امر پیغمبر تائیں دل وچہ شوق سمانا
کر دیئے جل زیارت اس دی وہ محبوب یگانا
رخصت لیکر حضرت موسےٰ خالق دی سرکاروں
جلدی نال محبت آیا شوق زیارت یاروں
اُس مکانے نظر نہ آئس جنگل پھرے بھلیندا
آخر وچہ سرکار ربے دی عرض حبیب کریندا
یا مولا میں غیبت جاناں عجب تمامی تینوں
عاشق تیرا غائب ہویا کیونکر لبھے مینوں
امر ہویا جو طالب ساڈے عشق پیالہ پیندے
ہور کسے دل ساڈے باہجوں کدے نہ مائل تھیندے
ساری خلقت کولوں لُکن مذہب عشق جنہاندا
غیر محبت دلوں اتارن ایہو طریق تنہاندا
سنکر حضرت موسےٰ تائیں طلب زیارت ہوئی
کویں نصیب زیارت ہووے ایسا کم نہ کوئی
اچن چیتی موسےٰ نوں کس حالت نظری آیا
حال خراب لاش نمانی شیراں پاڑ دکھایا
ٹکڑے بدن تمامی ہو یار لدا خاک نمانا
ہو حیران کلام سنائے موسےٰ نبی زبانا
یا رب تیرے عاشق تائیں ایہہ درجہ ہتھ آیا
نظر کرو آسماناں دے ول جلوہ خدا فرمایا
امر الٰہوں نظر نبی دی پار گئی آسماناں
رب دی قدرت ویکھ پیغمبر افہم ہویا شاناں
کیا ویکھے اک گنبد نوروں جس وچہ تخت نورانی
وچہ منظوری قرب حضوری بیٹھا مرد حقانی
ظاہر بدن مبارک اس دا بیعزت کر دھریا
ویکھ حوالہ لاش اس دی دا نبی اللہ دا ڈریا
باطن وچہ جسم اس دا ڈٹھا نبی ربانے
جا اوہ عشق محبتاں والا منزل دور ٹکانے

ہوسی دوست رب دے تائیں جس دم سمجھ نہ آئی
جس نوں زندہ کر قبرے چوں پکڑ اٹھایا جاوے
جس دی قبر فراخ کرے رب لندے چڑھدے توڑی
چھوڑ حقیقت عبدالستارا کیوں اتنا چرلایا
بہت عزیز خوشی وچ آیا لے کر یوسف تائیں
یوسف دے ول تکیا بی بی ویکھ دیوانہ ہوئی
خولے اندر راجن چیتی پکڑ حلال کیتو سو
ایہو پیارا خواباں اندر ملدا جدوں اسانوں
ہیں ایسے چور نکالی دیسوں آ پردیس وکھایا
اکھیں میٹ زلیخا بیٹھی دل اعتبار نہ آوے
سر تے آن عزیز کھلوتا بات کرے خوشیاندی
رکھ لواں یا موڑاں ایس نوں بات عزیز کریندا
ویوں نال خریدن دلبر قسمت نیک تنہاندی
پھیر عزیز کہیا گھر ساڈے برکت رونق ہوئی
ویکھ طبیعت اس دی میں نوں لگی آس ودھیری
گراں خرچ ہوئی سب دولت مشکل نازل ہوئی
ساعت فکر عزیزے کیتا دل وچ حیرت آئی
بخت بلند تساڈے صاحب غالب نیک ستارا
شاہ فرمایا خازن تائیں ایہہ کیا قدرت ہوئی
میں ڈٹھا جس وقت یوسف نوں گھر وچ بٹھایا
نال پیار یوسف نوں آکھے پھیر دکریں دلیری
شیشہ دیکھیں حال اسنوں کہی حقیقت ساری
خازن جدوں عزیزے تائیں اتنا حال سنایا
اے یوسف ہیں مال تمامی وتا کارن تیرے
ہس کہیا یوسف یہ سب دولت ساڈی برکت یاروں

خبر جواب سوالاں کارن تو کیا جانے بھائی
تینوں پیا زمیں پروتے مردہ نظری آوے
تینوں سامی دسے اس دی دو گٹھاں تھیں تھوڑی
گھر وچ حضرت یوسف تائیں کویں عزیز لیایا
انگلی پھڑ کر پاس زلیخا لیا ملا چائیں چائیں
ایہا پیاری صورت سوہنی ہرگز شک نہ کوئی
اس تھیں پچھے اج اسانوں آن جمال دتوسو
مارن آوے فرد منداں نوں جاوے چھوڑ مویا نوں
لماں سفر چھ ماہیں پینڈا ایسے چور کرایا
اگے وانگ ڈکھالی ویکھ مرت جائی ٹر جاوے
ویکھ زلیخا اساں عجائب کیا سوغات لیاندی
بی بی آکھیا ایسی نعمت ہتھیں کوئی نہ دیندا
لیکر مال انہاں نوں جو سچن یاری عقل جنہاندی
زر قربان کراں سب اس تھیں ہیں فرزند نہ کوئی
شاید وقت ضعیفی اندر خدمت کرسی میری
کیونکر حال گذارا ہوسی وجہ نہ دسے کوئی
کیا نو شجر مبارکبادی خازن آن سنائی
بھرے خزانے دولت مالوں ہر ہر قسم نیارا
خازن کہیا یوسف دی برکت ہور سبب نہ کوئی
رنگ سفید پرندہ سوہنا کول یوسف دے آیا
دیکھاں کس کس ول وکائی سوہنی صورت تیری
بیشک یوسف تیرے گھر وچ عالی عظمت بھاری
نال محبت کول نبی دے عرض سناون آیا
لیکر دولت واپس آئی بھرے خزانے میرے
رحمت برکت نازل ہوئی خالق دی سرکاروں

سائیں آون بھتیں کجھ تنگی جے رب تیتھوں دیندا
سنکر بات عزیزے تائیں خوشی دلے وچ آئی
نال پیار زلیخا تائیں ایہ فرمان سنائے
مت کوئی اسنوں بردہ جانے چاہیے تابعداری
بہت ادبکار رکھیں اسنوں سارہی برکت اس دی
اتنی برکت شاہ دے گھر وچ صفت نہ کیتی جاوے
ہر دن خوشی عزیزے تائیں دولت ویکھ سوائی
نال خزانہ گھر وچ سلامت ملیا مفت پیارا
نال سخاوت مومن کردا جو کوئی شوق الاہوں
جیکر للہ کرے سخاوت نیت غیر اٹھائے
جنت بدلہ اس مومن پر ایسا طالب ہووے
ہور روایت بحر العشقوں خبر صدیق لیایا
چوکھے شخصاں نوں رب جنت بدلا وڈا یاد کریندا
نال محبت جنت سدے اول روز پدارا ان
دو جا پڑھن نماز جو مومن ہو کر بہت نمانے
چوتھا سخی جو مومن ہوون کڈھن حب خزانی
سنو حقیقت فکر یوسف دی جس دم گھر وچ آیا
نوکر نفر غلام کنیزاں خدمت وچ گھلوون
دولت والے چاکر کردے جس نوں دولت دیندے
کون غلام کنیزاں وانگوں عذر لیائے کوئی
ہر فجرے نت نال محبت اوہیں پوشاک پہنائے
تیرے سے سٹھ پوشاک یوسفنوں ہر دن نوں چاہی
مومن اُپر فضل ربانا اٹھاں ساعتاں کرم مریندا
تیرے سے سٹھ واری نت شیطاں حملہ کر کر آوے
لگن چور جہانے گھر لوں ہر دن اتنی واری

توں نت ساڈوں غیرت کر کے جھڑکاں نال مریندا
بیشک اساں پیارا یوسف عالی دولت پائی
بہتا راضی رکھیں اسنوں کھاوے موج ہنڈاوے
بیحد عزت کرتی اسدی بھی فرماں برداری
جانے نہیں جو آپ زلیخا صدقے خادم تسدی
اندر باہر وچ حویلی چانن نور لگاوے
بہتر سارے عالم نالوں اساں غنیمت پائی
حضرت علی روایت بولن کہے رسول سہارا
نالے گھر وچ برکت حاصل نالے پاک گناہوں
اس دیکارن جنت تائیں صبر آرام نہ آوے
لب تشنہ جیوں جنت اندر پانی باجھوں روے
جنت اُپر سب کوئی جو دنیا اُپر آیا
جیوں پیارے دوست کارن عاشق سد مریندا
مینہ وچ ٹھنڈے شربت تیتھوں لذت باجھ شمارا
پیچا کرن پیار رہتیاں پاون فضل ربانے
جنت عدن اڈیکن اسنوں جنت دی مہمانی
نال محبت اسدے کارن عجب مکان بنایا
تینے زلیخا خدمت اندر ہر دم حاضر ہوون
دولتمنداں بادشاہاں نوں چاکر کریندے
خدمت اندر آپ زلیخا جس دی نوکر ہووے
ہر دن جوڑہ نواں عجائب حضرت کارن آوے
اپڑ کل کر کے سرور عالم کیا خوش خبر سنائی
تیرے سے سٹھ واری نت اُس پر رحمت نظر کریندا
نظر حفاظت مومن کارن رحمت نال بچاوے
عبدالستارا بچنا مشکل باہجوں فضل غفاری

واہ سبحان اللہ جس گھر رکھا فظ رب تعالے
جیہڑا مکر حیلہ کر فریبوں شیطان چور کریندا
زور آور اں تھوں نال محبت لوں خیال سکھاوے
شکر کوں کفروں کرن جو توبہ پاون رین صفائی
جس دن مومن فاقہ ہووے جد تک طعام کھاندا
اوّل سب مسکین امت دے جنت اندر جاسن
اس دنیا تھیں پرچیکر دہ سے سال وہاوے
عبدالستار رحمت بدی حد شمار نہ کوئی
ہر دن سجنے دلبر کارن نازنیاز دکھاوے
رجے نہیں یار تکولوں حال دیوانہ ہوئی
دل وچہ نقش مرتی والے آن مکان بنایا
جے کجھ بات زلیخا بی بی بولن لگے کوئی
جیہڑی طرف زلیخا ویکھے جتول نظر اٹھاوے
نیند بیخبر بے ہوشی اندر نال پیار زبانی
کرن پیار غلاماں سیاں بات پسند نہ آوے
جے کدے باہر نکلے یوسف عرض کرے تس تائیں
ساعت پچھے اسدے آون توڑی صبر و درد رنجانی

اس پر دشمن چور کی کرسی سنھ لگاون والا
دانشمند دیوانہ ہووے یاری عقل نہ دیندا
کر لو موج تماشے خوشیاں دنیا نالی نہ جاوے
ڈاڈھی رحمت حق تنہا ندے جویں روایت آئی
لکھ عبادت تاں تک اس وچ حکم خدا فرماندا
غنیاں نالوں پنجو سالاں اول خوشیاں پاسن
جنت اندر ہکدن گذرے کون حساب سناوے
آکھ حقیقت جویں زلیخا رجوع سجن ول ہوئی
پلنگ نہالی زینت والی نال پیار وچھاوے
قبلے باہجوں قبلہ نمالوں چیز نہ پیاری کوئی
صبر آرام گئے اٹھ دونویں گھروالا گھر آیا
نام یوسف دا منہ تھیں آوے ایسی حالت ہوئی
اوہ تصویر یوسف دی دسس غیر نہ نظری آوے
یوسف یوسف پئی بلاوے کیتی پیار دیوانی
تکر سجندے آپ دیوانی کر کر پیار بلاوے
میں صدقے گھر جیہے آویں اودھے ڈیرا لاویں
دلنوں دم دم بے آرامی جیوں مچھلی بن پانی

بیان رفتن زلیخا برائے بت پرستی ہمراہ آں ذات

ہکدن ٹھاکر خانے اندر نال یوسف لے آئی
سجدہ کیتس ٹھاکر تائیں کرے سوال دعائیں
ڈٹھا حضرت نے جد بی بی بت وسیلہ پھڑیا
ویکھ حیران زلیخا ہوئی پچھیا حضرت تائیں
حضرت آکھیا جھوٹا ٹھاکر جد توں رب بنایا
اس بن جیکوئی ہور کسینوں سجدہ کیتا لوڑے

وچہ تفسیر یوسف دے جو تکر خبر روایت پائی
بخش مراداں شفقت کرکے حاجتمنداں تائیں
ٹکڑے ٹکڑے ہو کر ٹھاکر کرسی اتوں جھڑیا
ٹھاکر نوں کی ہویا یوسف مینوں حال سنائیں
ہوئی رب میرے نوں غیرت اس نے مارا ٹھاپا
تا رب میرا غیرت کرکے گردن اس دی توڑے

کون تیرا رب کہیا زلیخا تاں یوسف فرمایا
اُس نے پیدا کیتا تینوں اُس نے کیتا مینوں
کہیا زلیخا اوہ رب تیرا کس طرف تکیندا
حضرت آکھیا اوہ رب میرا کل غیباں دا سائیں
کہیا زلیخا خوف عزیزوں مینوں فکر بھلیرا
اے یوسف کہہ رب اپنے نوں ایہہ بت پھیر اٹھاوے
پھیر دعا فرمائی یوسف ٹھاکر ثابت ہویا
کہیا زلیخا یوسف میاں ایہہ گل چا لے مینوں
توں جو اس دی کریں عبادت پوجا لائق سوئی
ٹھاکر میرا غصہ کرسی جے ہن اس دل آواں
رنگ تغیر ویکھ زلیخا خوف دلے وچ آیا
جے اس وقت نہ پردہ ہوندا قتل خرید تہاں دا
شرک کرے کوئی نال خدا دے ہور شریک بناوے
وس لگے تاں مشرک تائیں شرکوں منع کچیوے
نہیں تاں اسنوں کسے سببوں دل اتھیں پیار نہ کریئے
ابن عباس بیان سناوے دست پاک نبی دا
رنگدن رنگ سفید پیراہن بی بی نے منگوایا
موتی خالص چمکن اس پر وافر قیمت والے
کمر والے پٹکا سوہنا قیمت حد نہ کائی
لائق نہیں غلاماں تائیں ایہہ پوشاک پہناون
ایہہ پوشاک عزیز دے والے کدی نہ نظری آئی
سنے عزیز غلام اساڈوں خدمتگار پچھانوں
نفر غلاماں تیرے کارن ملک دی لاٹ ساری
سو سو ناز نیاز اں بی بی کر کر لاڈ دلاوے
بے حد شوق زلیخا تائیں جاں لباں پر ہوئی

رب میرا جس دنیا اندر کر گلزار دکھایا
اس دا ہور شریک بناویں خوف نہ آیا تینوں
گھر وچ پوجا کرے جیکوئی کوئی معلوم کریندا
تیڑے ور دوں حال دلاندے ویکھے ہر ہر جائیں
غیرت کر کے پچھسی کس نے ٹھاکر توڑیا میرا
ہے اوہ اتنی قدرت والا ثابت کر دکھلاوے
اوسے ساعت کرسی اوپر جلدی اُٹھ کھلویا
اوہ رب بہت پیار کریندا میرے نالوں تینوں
میں بھی کراں عبادت اس دی پر ہک مشکل ہوئی
سنکر حضرت غیرت بھریا دل چاہے اُٹھ جاواں
بہت خوشامد عرضاں کرکے باہوں پکڑ بٹھایا
شرک کیتا جس وقت زلیخا مصر وچوں ٹُر جاندا
قتل کروتاں وچ شریعت خون نہ ذمے آوے
چُپ کر حاضر ویکھن والا رب دے عاصی تھیوے
اوسے ساتھ نہ رب اٹھاوے قہر الٰہوں ڈریئے
جیوں پوشاک یوسفی ہوندی سنتوں رچیندا
اس پردہ سے نقش عجائب استاکار بنایا
اُتے چادر موتیاں والی خوش گلزار دکھالے
نرمی نال زلیخا تائیں حضرت بات سنائی
خدمت کارن برسے آدن پھر کیا شان اساڈن
ساڈوں پہنن لائق ناہیں بی بی عرض سنائی
اساں قدیم غلامی دکھوں اس وچ فرق نہ آؤں
کون غلام بناوے تینوں ہیں صدقے میں واری
جتھے بے پرواہی ہووے خدمت اس نہ آوے
بے حد صبر پیغمبر تائیں خبر خیال نہ کوئی

اوّل خواب خیالوں مُٹھی رو رو حال ونجایا
بی بی جان کرے قربانی یوسف پھرے بیگانہ
تے شخصاں دی پوری لعنت کوڑی ہور تمامی
اول اوہ جس دل دے اندر کیمیا حرص لگائی
آخر ایس محبت اندر سارا مال ونجاون
خلقت کولوں گوشے اندر وکھری مجلس جوڑن
ہک آکھے جو شخص فلانا پارہ گرہ کریندا
پارہ گرہ ہووے تاں بولا پھر کیا حاجت رہندی
دوجا آکھے جو کوئی پیسہ مار سفید کراوے
دوجا آکھے جیتوں آکھیں میں پیدا کر لیا وال
سیر قلعی پر اس دوا تھیں جے رتی کوئی پاوے
ہک رتی بھر سیر ہک تانبا کندن خالص کردی
کر کے مصلحت اٹھ کھلوون عدہ روز فلانے
آخر پچھ پچھا آون رل مل اوہ ترکیب بناون
ایہہ ترکیب جو میرے تائیں اس استاد سنائی
آکھیں تیرے باجھ نہ دساں بات منی ہک تیری
سوداری اس اگے میرے قسم قرآن اُٹھائی
وِدھ گھٹ وزن ہویا کجھ آتش رہ گئی بات فلانی
دوجا آکھے غصے ہو کر میں جو آکھیا تینوں
آخر سب تدبیراں کر کے آکھے مجلس ساری
قرض اٹھاون یا مردہ دی پیسہ پیسہ جوڑن
ایسی حالت نال محبت ساری عمر گذارن
راہبر اُتے عیب نہ رکھن آپے بن قصوری
زہد عبادت تنگی فاقے سر پر بھار اٹھاون
دردوں دون حال ویرانہ در در ہوون گھر باروں

آکھیا تاں بے پرواہی بھا بھڑ آن مچایا
شمع کسے نوں لین نہ جاندی آپ مرے پروانہ
حال سنائیے تیرے تائیں سنتوں یار گرامی
ساڑن بال خیال چھوڑن پوے یار سودائی
تازہ شوق ہمیشہ رکھن غیرت وچ نہ آون
سب ترکیباں ہکدو جیتوں حال سنایا لوڑن
دوجا آکھے ایہہ گل تیری میں نہیں مول منیندا
میں بھی جاناں میں بھی جاناں ایویں خلقت کہندی
اگلا حال معلوم ہے مینوں پاس میرے جب آوے
اوہ آکھے میں دو لویں رتے اوسے وقت وکھاواں
کھا کر چکر ہووے سب چاندی ویکھ لئو جس بھاوے
جے پیشہ کوئی ایسا جانے پھر کیوں خلقت مردی
سب یاراں نے حاضر ہونا اندر ایس مکانے
جے وہ بات نہ پوری ہووے بیٹھ قیاس اٹھاون
منہ کعبے ول پیر صاحب دی اول قسم اُٹھائی
نہ ہووے تاں ٹردا آویں داڑھی مُنیں میری
خبر نہیں کجھ ساڈے پاسوں اس وچ ہوئی خطائی
کھرل کرن یا نال شتابی تھوڑا اپے گیا پانی
اگدوں کولے پھوک مچائے رلن نہ دتو مینوں
ایہہ گل خطا نہ جاون والی پھیر کرساں کواری
دل تھیں آس نہ ہرگز توڑن پھیر بنایا لوڑن
ننگ ویران ہوون گھر باروں ہمت شوق نہ ہارن
دوجا مرد جو طالب ربّ دے لوڑن قرب حضوری
سہر دی جھاکن اتیں جاگن دن دن شوق نہ ہارن
لگ دیوانے کہن نہانوں ال بیگانے پاروں

کدی آکھن اتنی مدت نوکر کریندیاں ہوئی
نویں محبت ہر دن پاون لذت حد نہ کوئی

تاں اس حد جو وقت نزع دے ذکر برابر جاری
اوسے حال محبت اندر دیون جان پیاری

تیجا عشق مجازی والے جس گھر پیت لگاون
سروارن گھر بار وسارن پلک آرام نہ پاون

اوہوں سر قدماں وچ رکھن ہو قربان نمانے
ہر خدمت منظور نہ رکھن دلبر بانہو کہانے

کرن محبت جھڑکاں کھاون غیرت مول نہ آوے
مجرا بھرتے عمر گزارن دلوں پیار نہ جاوے

اپنے اپر عیب لگاون دور کرن مغروری
اپنے تئیں نہ لائق آکھن نہ ہوون مغروری

کر کر گلاں آپ زلیخا مثل دیوانے ہوئی
بے پرواہی والے گھر وچ یاد خیال نہ کوئی

ہکدن کہیا زلیخا یوسف کیا دلگیری تینوں
کیوں توں پھریں چپا تا جانی دس حقیقت مینوں

یوسف کہیا جو دنبے ہوون چھڑ کے آپ چراواں
نالے سنت جد میری نالے دل پرچاواں

کیتا حکم زلیخا بی بی جلدی دنبے آون
اساں نہ کرنی نافرمانی جو صاحب فرماون

اوسے وقت خرید لیائے دنبے خدمتگاراں
یوسف تائیں کھلی وکھلائے بی بی نال پیاراں

اوہوں کرے سوال زلیخا اک گل آکھاں تینوں
ایکرماں اکیلا جاویں بات نہ بھائے مینوں

میں بھی نال تساڈے چلساں کیکر کراں جدائی
ہیون کارن شربت لیساں کھاون نوں مٹھیائی

اسیں سجن دا مال چرائیے شام بٹھائیے چھاویں
کھلی چراواں موڑ لیاواں جس طرفوں فرماویں

یوسف آکھے آپے جاساں کار قدیم اساڈی
رو کر کہے زلیخا بی بی مرضی جویں تساڈی

فجر ہوئے تاں یوسف سوہنا دنبے چھیڑ لیجاوے
کھلی زلیخا محلاں اپر رورو نیر چلاوے

میں صدقے کس حال سناواں سن نہیں کجھ میرے
دل چاہے توں جتھول جاویں نالے جاواں تیرے

ایسے حال زلیخا بی بی سارا روز لنگھائے
رستے اپر آن کھلوئے جس دم سوہنا آوے

بسم اللہ میں شام سجن توں صدقے گھول گھمایاں
شام پئی گھر کھلی اڈیکاں کیڈیاں ہن تاں لایاں

دن ودھے جس وقت تیاری شام سجن دی ہووے
سنے غلاماں خدمت اندر بی بی آن کھلوئے

میں صدقے گھر چھیتی آویں بہتی دور نہ جاویں
جلدی نال غریباں دے گھر قدم مبارک پاویں

نال محبت رورو بی بی کہے بیان حوالہ
اس دربار ہمیشہ ہووے بے پرواہی والا

بیان زاری کردن زلیخا در حالت تنہائی

جدوں زلیخا دلبر باہجوں گھر اکیلی ہووے
دلوں خیال سجن دل کر کے نال محبت رووے

اے دلبر کیا صورت تیری جادو پائے مینوں
زلفاں ناز کے ول ول ڈنگن گھول مارن آیاں
پلکاں تیر دوسار لنگھاون مارن بابجھ گناہوں
خوش خسارے خون گذارن خوف خیال نہ آوے
لب نداں لب جان لباں دی دیکھے بابجھ نہ جوال
بیصبر نفس صبر نہ آوے وات نہ چھپے کوئی
خوابوں خوش اقرار کیتوئی جدوں جمال دتوئی
بیسجوں سولاں تن من ازکن جتوں پاس وڑاں
اے پر خوبی حسن جنہاں نوں لیا پاک الاہوں
کرن حلال تماشا ویکھن کوئی نہ ہٹکن والا
ایسے حال زلیخا بی بی رو رو حال ونجاوے
پوجا کرے محبت کر کے دل وچ آس نہ ترٹے
اے ٹھاکر کرو میری ہن عرض سناواں تینوں
رحمت دل وچ ساون والے سوہنا رنگ وکھاون
سر نذرانہ دھراں نمانی نت سلامی ہوواں
اے ٹھاکر میں رکھ توکل پوجا پکڑی تیری
ٹھاکر اگے حال سناوے روے نت نمانی
کرن روائت ایسے گلوں بنوں غیرت آئی
جلیل دوں ن پالن ہووے یوسف نظر نہ پاوے

دیاں وہایاں وانگ سودایاں خبر خیال نہ تینوں
سوہنیاں چشماں سان چڑھایاں لہو پین سکھایاں
خون کرن دا حکم لیایاں خالق دی درگاہوں
غبغب غرق کہے مشتاقاں کتوں کوئی جاوے
ویکھ نظارہ بسمل تھیوں مچھلی وانگ تلیواں
بیدرداں نوں درد نہ آوے ختم عدالت ہوئی
آہ لیوں تاں پھیر دوبارہ مار حلال کیتوئی
بہت ہوئی ہن چھوڑ اجوڑاں ہتھ کھلوتی جوڑاں
سبے ترسی تے بے پرواہی لے آئے درگاہوں
ناز ان نال کھلو کر حسن محبوباں دا چالا
ترلے کر کے ٹھاکر اگے نت نت عرض سناوے
جوڑے وچ اجوڑ نہ ہووے ہتھ کھلوتی جوڑے
میں اج شام سناون آیاں میل پیارا مینوں
جدا دن تاں گزرا جدایاں اگلا حال وجادن
نیناں دیاں نیں نہ جوڑن کول کھلوتی رووا
حاجت میری حاصل ہووے عزت کراں دوہیری
اہ بدی مثل بنائیں اسنوں ب لوں بات بہانی
یوسف دے دل وچوں رہنے شفقت حب بٹھائی
جویں بیگانی مرے اپر کجھ افسوس نہ آوے

بیان رفتن زلیخا در باغ ہمراہ یوسف و کنیزان

سی اک باغ زلیخا کارن سندر شکل عجیبہ
یوسف نال زلیخا بی بی بہت غلاماں سیاں
لگے عجب شگفتہ آہی خوش گلزار پھلاں دی
جس دم قدم مبارک پایا عالی ذات گرامی

سرو فوارے نہراں چلن سنتوں یار جیہا
اوس چمن دچہ شام سجن نوں لیکر کھیڈن گیاں
دوجا حسن جمال نبی دے نویں بہار لیاندی
نال محبت نازل ہوئی کل گلزار تمامی

چمکن بہل ستاریاں وانگن جتول نظر کچیوے — اوہوں سب قربانی ہوون کون برابر تھیوے
مات کرن گل نرگس تائیں سوہنے نین نگینے — دردکنوں گل لالہ تائیں داغ پیا وچہ سینے
ویکھ نہال ہوئے گل سوسن شوقوں جھولے کھاوے — بجونیتی نوں ویکھیں مشکل ادب کنوں شرماوے
گل عباسی تے گل کیچک ہو کھلیاں قربانی — اتب بھرے رس شیریں کولوں کا رہن لبر جانی
عشق زنجیر پئے گل گل نوں ہوں پکڑ جھکائی — لٹک رہی مستانی ہو کر شام منادن آئی
سیب بہاون حسن دکھاون سوہنا رنگ صفائی — رنگ سجن دا ویکھ دیولنے ہوش نہ رہنی کائی
ادب کنوں وچ خدمت آیاں عجب چنبیلی کلیاں — دند مبارک ویکھ سجندے ہو دیوانیاں کھلیاں
سرو بلند عجائب سوہنا عزت باغ تمامی — قامت ویکھ دیوانہ ہویا خدمت وچہ سلامی
جدوں زلیخا حضرت تائیں اندر باغ لیائی — نال پیار تمامی سیاں مجلس آن لگائی
اُس دن عشق زلیخا تائیں عجب غریب سکھایا — کل غلاماں سیاں تائیں گھر یوسف دے لایا
حیلہ کیتوسو جے اج یوسف نظر کتے ول پاوے — عاری کر کے پکڑاں اس نوں تاں قابو وچہ آوے
جو ہیسے نالوں کیکر ہوئی تینوں غیر پیاری — ساڈی خدمت یاد نہ تینوں الفت لوں اتاری
تھوڑی ہتی جے اج یوسف نظر کتیول دھرسی — تاں شرمندہ ساتھوں ہوسی شوخ جواب نہ کرسی
عارف آکھن ایہو اشارہ ہر اک اُپر آیا — دنیا نعمت دیکر رب نے بندے نوں آزمایا
دنیا طرف محبت جنہوں حرص غفلت ہوئی — قہر الٰہوں پکڑیا جاوے عذر جواب نہ کوئی
سنو حقیقت جد سب سیاں کول یوسف دے آیاں — آکھو آپ زلیخا وانگوں ظالم عشق جلایاں
رہی نہ یاد زلیخا نوں کجھ صبر دلیری — کرکے ناز دوالے ہوون بات سنو گل میری
کوئی آکھے دلبر سوہنے میتھوں کیوں شرماویں — یوسف کہے نہ ویکھیں مینوں جے مولا ول آویں
آکھو آپ سناون باتاں عشق مجازی ولیاں — گھر گھر مچی اگ ہجر دی مچھلی وانگوں تلیاں
بار سنگار بہار حسن دی خوش رخسار وکھاون — الفت دی برسات لیاون بدلی بن بن آون
اتوں مچیا عشق مجازی کوکن سڑیاں سڑیاں — اتوں جاگیا عشق حقیقی آر نگی وچ چڑھیاں
ویکھ دیوانیاں حضرت آکھن ہوش گیا اٹھ تیرا — تیرے کولوں ویکھ اگیرے بہتر خاوند میرا
جو جو آون پیش مربی حضرت منزل پاون — اللہ اکبر الا اللہ دے شوق آوازے آون
عبدالستار اعشق مجازوں ٹھا لہاندے رنگ آیاں — کامل پیر طریقت والے فضلوں پار لنگھایاں
دن سارا اس حالت اندر شام پئی گھر گیاں — ہو بیتاب زلیخا آئی دل دیاں دل وچہ رہیاں

اے پر حیلہ کرے زلیخا شام منایا اوڑے
کیمیا گر دے خادم وانگوں حرص امید نہ چھوڑے

چشمہ آب حیاتی یوسف ویکھ زلیخا رووے
وانگ سکندر مارے آہیں پین نصیب نہ ہووے

اے پر یوسفؑ جھڑک نہ سکے ترک کرے آداوں
ہیں بردہ ایہ صاحب میری اُسدے شرم حیاوں

ہجروں سڑیا خون زلیخا طاقت رہی نہ کائی
حاضر رہنا موت برابر خاصاں خبر سنائی

حکائیت عاشق و احوال او

شخص کسے نے روندا ڈٹھا عاشق درد رنجانا
پچھیں کیا دکھ پہنچیا تینوں ویں حال نمانا

عاشق آکھیا عشق سجن دے مار مکایا مینوں
سائل کہیا دوست تیرا ال دانا ہیں تینوں

عاشق کہیا ہمیشہ حاضر جدا نہ مول کدا ہیں
سائل آکھیا عجب تماشہ پھر کیوں مارے آہیں

عاشق آکھیا بیشک کوئی جدا نہ ہووے کم پاوے
مشکل رہن حضور سجن دے اِک پل موت وکھاوے

چھن من شوخی چال سجن دی اکھیں جد وِچ سیوے
عشقوں آتش بلے زیادہ خون بدن دا پیوے

مست نگاہوں نین مبارک دم دم مارن آون
خوش رخسار بہار وکھاون پار کٹار لنگھاون

کدی سجن دی نرم طبیعت مارے دردمنداں نوں
کدی غرور نہ بے پرواہی کرے خلاص میاں نوں

سوکن مہندی ناز وکھاوے تلیاں تے نت بہندی
پل پل موت پیالہ دیندی مندے یا بچہ نہ رہندی

کئی ورہے اس حال زلیخا رو رو حال ونجایا
ہکدن عرض یوسفؑ نوں کیتا ذکر خلاصے آیا

آشکارا کردن زلیخا حال خود پیش حضرت یوسفؑ

ہکدن پیش یوسف دے بی بی رو کر درد رنجانی
دلدا حال سناون لگی ہو کر بہت نمانی

خولبے چہ تساں جد سانوں دتی آن وکھالی
عشق تساڈے ظاہر کیتی حالت مجنوں والی

ہوش آرام نہ رہگیا مینوں ہو گئی دانگ سودایاں
شوق تساڈے قید کرایا پیریں بیڑیاں پایاں

وسیو تی نام عزیزا سانوں مصر حکومت میری
خویش قریبی وطن پیارا چھوڑیا خاطر تیری

تساں اسانوں اپنے دیسوں وتا دیس نکالا
تساں عزیزہ وکھایا سانوں قاتل زہر پیالہ

آخر جدوں غریباں دے گھر قدم مبارک پایا
ایس تساڈے آون ساڈا اگلا حال ونجایا

اسیں تساڈے خوش کرنے نوں کردے خاطرداری
تسیں اساڈے آون کارن کردے بے پرواہی

ہیں صدقے اسیں خدمت اندر سو سو مجرا بھردے
ترس خیال نہ مول تساں نوں بات پسند نہ کردے

میں جاتاہن ملیا جانی ہوسن دور جدائیاں — اُلٹا بے پرواہی تیری تن تن چھریاں لائیاں
سنکر خوف پیا دل یوسف کہے زلیخا تائیں — شرم آرام نہ چھوڑ زلیخا خواباں ہگر نہ جائیں
اپنے دلوں زلیخا بی بی روکر حال سنایا — پئی قبول نہ گریہ زاری دلبر نے دل چایا
جے کدی گھر وچہ آوے یوسف جلدی نکل جاوے — ویکھ زلیخا مارے آہیں ویلا ہتھ نہ آوے
ایس زبان بے صبرا سانوں الٹا چور بنایا — رل کے بہن نصیباں چوں ایں بان ونجایا
روندی روندی عاجز ہوئی تن من طاقت ہاری — سڑ گیا لہو درد فراقوں پایا زور بیماری
اس حالت وچہ ہوئی زلیخا ابن عباس بتاوے — جتوں ویکھے ہر شے اندر یوسف نظری آوے
فصد کراون لگیں کچھ لہو تن لگیں باہر آیا — اوپر زمین دے نام یوسف والا ہر لفظی آیا
عبدالستارا عشق مجازی ملیا آن جہانوں — قسم اللہ دی یہ گل سچی جا کر پچھ تہانوں
ایتھوں تیک زلیخا تائیں منزل عشق وکھائی — ہکدن محرم راز اپنی نوں دل دی بات سنائی

بیان کردن زلیخا درد خویش پیش دایہ

ہکدن کول زلیخا سدی دائی خدمت والی — دل دا درد تمام سنایا جویں مصیبت جالی
آکھیں عشق یوسف دا مینوں لین آرام نہ دیندا — میں سب حیلے کر کر تھکیاں نہ منظور کریندا
سنکر کہیا وزیر سیانی میں قربانی جاواں — حیلہ شام مناون دا رن میں ہک بات سناواں
جدا مکان بنایا جاوے جلدی کرو تیاری — نکر کتنا ہاں یاد اسانوں حکمت عجب نیاری
جدوں تیار عمارت ہووے سن میں کہیں تدبیراں — انشا کار رکھواوہاں پر نقش کرن تصویراں
جتھے تخت مبارک دے پر اس دی شکل بناون — اس دی نال برابر کرکے تیری شکل لکھاون
جویں پیارے مل کر بہندے کر دے شوق پیاراں — ہر جا گھر تصویر دوہاں دی ہوون نقش ہزاراں
میں جاتا اوچہ دل یوسف دے ایسا وہم نہ کوئی — اتنی عمر مبارک اس دی بےخبری اوچہ ہوئی
شکلاں ویکھ یوسف نوں لگسی دل وچہ بات پیاری — لگی حرص زلیخا تائیں واہ تدبیر چنگیاری
ہائے زلیخا دی ہمسائی بڈھڑی ڈاڈھی پرانی — کہے زلیخا اوہیں تینوں کیا وکھاں نشانی
رو بے صبر زلیخا بی بی حالت کھول سنائی — لگی چپ کر بڈھڑی آکھن ہور نہیں گل کائی
جدا مکان بنایا جاوے اگے جویں سنایا — اس بڈھڑی اس محرم دائی فکر برابر آیا
ہکو نکر دوہاں بتلایا سنکر حال تداہیں — جیکر شک نکالوں وچہ گھٹ ہوون گروں [illegible]

اوہ گل بہت زلیخا تائیں دل نوں لگی پیاری
جدوں عزیز گھراں وچ آیا کیتی گوش گذاری

حکم کروتاں یوسف کارن عجب مکان بناواں
دل وچ شوق ارادہ ہینوں جے منظوری پاواں

دتا حکم عزیز ستابی بات لگی خوش ہینوں
راضی رکھ پیارا یوسف ہیں جو آکھیا تینوں

بیان طلب کردن زلیخا بی بی معماراں برائے عمارت

دتا حکم زلیخا بی بی سب استاد کاری گر
آ سر کالے حاضر ہوئے افلاطون برابر

قوت کسب کمال جنہاں نوں ہوئے آن سلامی
کہیا زلیخا شوق اساں نوں سنو بیان تمامی

عجب مکان بنایا جاوے زینت حد نہ کوئی
جس وچ القصہ ہور عمارت لگے مول نہ ہوئی

گرداں اوس عمارت اندر ہور عجوبہ ہووے
جس خانے وچ یوسف سوہنا شوق آن کھلووے

چاروں طرفے نال دیواراں نظر برابر آوے
بہاویں جس خانے وچ آکر قدم مبارک پاوے

کندھ کہے جد ساڈی طرفوں عادت نال کداہیں
صورت اس دی حاضر دسے غائب ہووے ناہیں

دور گیا بھی نیڑے دسے بہاویں جتول جاوے
ہے کوئی استاکار ایتھاں تھیں کسب کمال دکھاوے

بھی ہو نال دیواراں اس دی خوش تصویر لکھیوے
خدمت کارن صورت ساڈی نال برابر تھیوے

لیو خزانہ سب کجھ حاضر جو درکار ایتھاں نوں
جلدی کرو تیار عمارت خواہش اہو اساں نوں

سنکر بات کاریگر سارے چپ ہوئے بیچاری
آخر نوں اک شخص انہاں تھیں حاضر عرض گذاری

امر فنساڈا پورا ہوسی شرط جویں فرمائی
بہت انعام کیتا سن بی بی سبھناں عزت پائی

وچ تفسیر یوسفے راوی ابن عباسوں لیاوے
اس گھڑی اصحاب بلیدا چو نکر صفت سناوے

کیا استاداں عجب عمارت موتی قسم بنائی
دیکھ صفائی نظر نہ ٹھہرے زینت نے بے صفائی

صاف عجیبہ شیشے وانگوں صفت نہ کیتی جاوے
نال دیواراں چاروں طرفی صورت نظری آوے

تھم عجائب سنگ رخاموں وچ سنگ مرمر دے
وچ کجھ تھم عقیق بنائے بھی کجھ چاندی زر دے

ہر تھماں پر استاکاراں موتی جڑے تمامی
عجب مکان تیاری پائی کارن پیر گرامی

گنتی اندر تھم چوتالی زینت بابجھ شماروں
واہ واہ شرط برابر ہوئی کامل استاکاروں

ست مکان برابر پوڑے سوہنے بے اندازہ
پہلے خانے وچوں اگے دوجے دا دروازہ

دوجے وچوں تیجے کارن رستہ جاون والا
دنیا دے وچ جنت بنیا عجب مکان اجالا

ہر خانے وچ بیٹھن کارن تخت مصفا چاندی
جڑے جواہر خالص کولوں صفت نہ کیتی جاندی

ہر تختاں پر سوہنی صورت استاکار بنائی
یعنے تخت اُتے جد آوے سوہنی صورت والا
اوہ تجویز کاریگر کرکے شکلاں ٹھیک بنایاں
ہر دروازہ صندل بنیا مست کرے خوشبوئی
یعنے جس دروازے یوسف قدم مبارک پاوے
قسم عقیقوں ہر در اُتے دو دو مور سلاہی
بھی نال دیواراں تختاں اُتے صورت یوسف والی
خوش میدان حویلی اندر سوہنا باغ عجیبہ
عجب عراقاں نقش جڑاؤ عجب کیتی گلکاری
ایہ گل چمن زلیخا سوہنا خاطر شام لگایا
کہے رسول پیارا جس نوں عالم دی سرداری
جاں تک ذکر الٰہی مومن کرسے شوق پیاروں
سجدہ یوچہ تسبیحاں مومن جتنا قدر رلاون
جیویں زلیخا یوسف کارن لدی موج نکالی
تختاں اُپر سوہنیاں حوراں بھریاں ہار سنگاروں
دست پیالے نوروں کوثر شہد شراب پلاون
محل نورانی باغاں اندر چھانواں جھڑیاں لایاں
تختاں اُتے بیٹھن مومن جتول نظر اٹھاون
ہر ہر ڈالی میوے والی کر کر پیار بولاوے
صورت یوسف پیغمبر دی ہر ہر مومن پاسی
آ یوسف کر سیر چمن چہ نوروں پلنگ چھایا
مصر نگینہ جنت میتوں ہوسی ورثہ سرداری
اُمت نال پیار اسانوں ہوسی ہر ہر جائیں
خوشی حکومت جنت اندر جو ہر نعمت آئی
ہر فجرے نت نوز پوشاکاں سبھنوں رب پہناوے

ہر دے ہتھ وچ جام سنہری خدمتگاراں بھائی
مورت کھندی دسے اسنوں مے محبوب پیالہ
جیونکر حوراں جنتیاں نوں جام پلاون آیاں
ہر در اگے مور عجائب زینت حکمت ہوئی
اوبوں مور سلاہی ہوئے کر کر ناچ وکھاوے
دو طرفیں عنبر کستوروں خوشبو بھجے تمامی
خدمتگاراں کولوں زلیخا کوئی مکان نہ خالی
بوٹے ڈال سنہری چاندی سنتوں باہر حبیبہ
دلبر شام مناون کارن کیتی عشق تیاری
بحر العشقوں خبر روایت ذکر صدیق لیایا
میری امت کارن ہندی نت عمارت جاری
اوتھے شروع عمارت ہووے حکم جویں سرکاروں
باغ اُسدے وچہ لگنے بوٹے میوہ دار لگاون
میری امت کارن بہتر پیار کیتا رب والی
خدمت میری امت کارن حکم ہوسی سرکاروں
جلوہ خوش رخسار سہاون چمن چال کھاون
سب گلزاراں میوے بھریاں لذت بھار جھکایا
بوٹے ڈالیاں میوے بھریاں مدد مست اندر آون
جو میوہ درکار سو حاضر کیا صاحب فرماوے
رحمت بدری وانگ زلیخا کرکے پیار پلائی
خوشی زلیخا کہے اڈیکاں کیوں جانی چرلایا
ملک نصیرہ چہ ہور کیہڑی نہیں حکومت جاری
جیونکر آپ یعقوب پیغمبر ملیا یوسف تائیں
انتی لذت شہر مصر چہ یوسف بنی نہ پائی
جیویں زلیخا نت یوسف نوں نواں لباس پہناوے

حوراں نال زلیخا نوں کھاون گاون راگ سناون
شوقوں رکھ بہشتی ڈولن ڈالیاں سازو جاون

سبھناں نوں رب نال محبت وچ دربار بلاوے
موسیٰ وانگ حضور بٹھا کر پاک جمال دکھاوے

بھی فرمایا اتنی عزت جس نوں جنت پیاری
بدعت شرکوں بچ کر پکڑو میری تابعداری

واحد رب دی کرو عبادت اٹھیں جاں جت چاہو
جنت وچ طفیل اساڈی قرب حضوری پاؤ

کرنی ہاک پل یاد اللہ دی پکڑ حضور حقانی
تخت سلیمانی تھیں بہتر آکھیا پیر حقانی

بیان آمدن یوسف در خانہ و آرزو کردن بی بی

سن توں حقیقت جدوں زلیخا عجب مکان بنایا
ہر خانے وچ نال محبت سوہنا فرش بچھایا

پلنگ نرالی زینت والی خوشبو عجب سواری
شوقوں طلب یوسف دے کارن کیتی وصل تیاری

اس تھیں پچھے یوسف کارن آپ سنگار لگایا
رنگ رنگ زیور ہیں نہیں کہندا ادب لبو چہ آیا

شہر مصر کنوں رب وچہ قرآنے اس دا نام لیتا
رنگ رنگ اس دا بدن جو بولن کافر ہوسن لیتا

نام آہا راحیل نہاں دا اسنتوں یار حمیدا
ادب لحاظ کیتا رب اس دا اوہ جو حرم نبی دا

پہن پوشاک زلیخا بی بی ٹھا کر چاک لیاندا
جس نوں سجدہ کردی آہی راوی خبر سناندا

جانے نہیں جو میں بن جس دی خبر نہ نیند آ کوئی
اسنوں میری مدد کارن کیونکر طاقت ہوئی

اس بت لگے کرے پکاراں ڈاڈھی عاجز ہوکے
کس دن میری مدد کریسیں ہن مرگیاں روکے

پھر اس ٹھا کر نوں وچہ گوشے کر کے دب ٹکایا
نہ معلوم یوسف نوں ہووے اوتر پردہ پایا

پھیر بلایا یوسف تائیں بھیج وزیر سیانی
غیبوں پتہ نہ پایا یوسف بنسی کویں کہانی

جدوں حویلی اندر یوسف قدم مبارک پایا
ویکھ حوالا زینت والا خوف دلے وچہ آیا

جاتس یہ گھر وسدا اینوں نہیں فریبوں خالی
میری دانش کرے نہ یاری جاں فضل ہے رب والی

اٹھ زلیخا عزت کیتی استقبال تمامی
خدمت اندر حاضر ہوئی جیونکر طور غلامی

ہر دروازے ویر غلاماں زینت زیور بھریاں
بندیاں سجے پندراں کھلے حسن دکھاون پریاں

اوہ بولن نبی اللہ دے کارن ہویاں کل سلامی
بعد سلاموں کہیا زلیخا سنیاں حکم تمامی

مجرے دی نہیں حاجت ایتھے منگوئی شور مچاوے
آپے صاحب سیر کریسی سب کوئی جلدی جاوے

ریا سکا چھوڑ لگھو ڈے اندر عورت نیک سیانی
جلدی نکل گئی اس ویلے سنکر حکم نمانی

نکل گیاں جدوں تمامی دائی نکر کمایا
ہر دروازے کر دو بندی محکم قفل لگایا

ستویں خانے وچ زلیخا نال یوسف دے آئی — جا بیٹھا اوہ بستر اُتے زینت عجب بھائی
کرن روایت اُس دن یوسف جیونکر قابو آیا — وچ مصیبت غیرت رب دی اسنوں قید کرایا
کھوہے الی بات یوسف نوں ہکدن لوچ آئی — ایویں حیلہ کر کے ہوئے عاصی میرے بھائی
قتل ارادہ میرا کر کے چور بنے درگاہوں — اوس قیاسوں دل وچ یوسف ہنیا پاک گناہوں
اوہ گل ہول نہ بھائی رہنوں فتنہ حاضر ہویا — غیرت رب دی دوست تائیں وچ مصیبت ہویا
اوسے بات مکان بنایا منزل مشکل والا — تاں جو اسنوں معلم ہووے کون بچاون والا
دوجا دل وچ ہور کسینوں لگے نہیں جو عاصی — عاری کر کے دوست تائیں عیبوں کراں خلاصی
بیجا اوس تکبر پاروں وچ ملامت آوے — اجر ملامت دیساں اسنوں خالی بات نہ جاوے
سنو حقیقت جس دم یوسف اس گھر اندر آیا — نال محبت بہت زلیخا ناز نیاز وکھایا

کلام کردن زلیخا با یوسف برائے حاجت خود

بھی کجھ خوف خیال یوسف نوں بات دلے وچ آئی — ہے کوئی مہر پیاسوں لئی ڈاڈھی سخت خطائی
میرے باپ دادے دی برکت یا رب خالق سائیں — رکھ لئیں اس قیدوں مینوں بولیا نبی دعائیں
کہیا زلیخا کھیڈن کارن باغ مکان تسانوں — یوسف آکھیا اس تھیں سوہنے تخت رب اسانوں
ساعت پچھوں کہیا زلیخا سانوں پیار تساڈا — یوسف کہیا زلیخا تائیں سانوں پیار خدا دا
نقرہ کاروں صاف روایت خبر حسین لیاوے — ہر ہر بدن یوسف دیاں صفتاں نبی ذکر سناوے
یَا یُوسُفُ مَا اَحْسَنَ وَجْہَکَ نال پیار بتایا — کیا سوہنا رخسار تساڈا اُسنا کار بنایا
کہیا زلیخا یوسف تیری سندر موج جوانی — یوسف آکھیا کسے وہاڑے رہنی نہیں نشانی
کہیا زلیخا یوسف میاں نین عجائب تیرے — یوسف آکھیا خاک ہو جاسن کیا تیرے کیا میرے
کوئی دن نین مبارک سوہنے نظر نہال وکھاون — اوڑک جدوں مسافر ہوون خاک مکان بناون
کہیا ایہ نین مسافر سوہنے کیا بنیاد انساں دی — عاجز کر کے گوراں اندر سیہ لوں مٹی کھاندی
تھوڑے دن ایہ نین مبارک عجب جمال وکھاون — ویکھن لائق پھیر نہ دسن صورت رنگ وٹاون
کہیا زلیخا یوسف میاں حسن تیرا من بھانا — یوسف آکھیا کی وڈیائی جے قبراں وچ جانا
صاحب حسن جوانیاں زلفے گھم گھم سوہنیاں چالاں — کوئی نہ تکے حال تنہاندا اندر خاک جنہاں لالاں
ٹھنڈے شربت پیون لیاں اجل پیالے پیتے — نازک سوہنے بدن انہاندے خاک حوالے کیتے

کدی نہ آیا جتے اُپر میلا داغ جہاں نوں
کہیا زلیخا یوسف میاں تیریاں خوش رخساراں
جو سوہنیاں باتاں کر کر شوقوں ہسدے یار رہتھوئی
حسن بازار ویرانہ کر کے ڈیرا کوچ کیتو نے
کہیا زلیخا یوسف تیرے دند چنبیلی کلیاں
کیا سب پھل چنبیلی کلیاں جس موت چھپایاں
کہیا زلیخا تیریاں زلفاں سوہنے کنڈل پاون
کہیا زلیخا حسن تساڈے عجب بہار بنائی
کہیا زلیخا حسن تساڈے رحمت جھڑیاں لایاں
کہیا زلیخا مکھ تساڈا حسن نزاکت والا
کہیا زلیخا صورت تیری بھٹاں موج مریندی
کہیا زلیخا یوسف میاں بہو زیارت تینوں
بردہ ہو کر طرف تساڈی جے میں نظر اٹھاواں
سن بی بی جو دنیا اُتے نظر حرام تکیسن
کہیا زلیخا یوسف سوہنیا کس دا خوف تساڈوں
پھر جس اپنی حدرت کارن مل خریدیا مینوں
جس دے گھر وچ نعمت کھاداں پاواں طلب آرامی
اسنوں جے معلوم ہو جائے مینوں قتل کراوے
کہیا زلیخا زہر پیالہ اول دیواں تسنوں
دوجا ایہ جو ہے رب تیرا ہر دم تجھ پر راضی
ہک لکھ نقد روپیہ صدقہ مسکیناں نوں دیساں
ہور ہزار اٹھاراں بندہ کر دیساں قربانی
یوسف کہیا جو نال ارادے اول ظلم کریندا
توبہ استغفار جو باقی غالب کل گناہوں
کرے قبول جے توبہ فضلوں پیاں فتر ہووے

جا تقدیر دھرے وچ گوراں کھائے خاک تہانوں
یوسف آکھیا میریا نگوں ہو گئے لکھ ہزاراں
چپ نمانیاں گوراں ہوسن کرے آواز نہ کوئی
خوش رخساراں سوہنیاں پر مٹی بھار پیونے
یوسف کہیا ہزاراں کلیاں جا مٹی وچ رلیاں
اون یاد پیاریاں تائیں پھیر نہ نظری آیاں
یوسف کہیا مسافر ہوسن آخر خاک سماون
یوسف آکھیا چلیا جاسی کیا کریئے وڈیائی
یوسف کہیا ہزاراں سوہنے دیکھے داغ جدائیاں
حضرت آکھیا ایسے مکھ نوں ملسی اجل پیالہ
حضرت آکھیا ہر دن اسنوں قبر آواز کریندی
یوسف آکھیا نظر خدا ول کیکر ویکھاں تینوں
پانے زمین خدا دے قہروں غرق کرایا جاواں
قبروں حشر دیہاڑے اٹھسن ڈگمگ ویکھے لیسن
یوسف آکھیا مولا حاضر اس تھیں شرم اساں نوں
کراں خیانت اسدے گھر دی کیکر ویکھاں تینوں
اسدے گھر وچ کیونکر ہووے میں تھیں نمک حرامی
ند بھی عیبوں پاک نہ تھیواں غیرت بدی دے
جیہا کون جو مارے تینوں طاقت قدرت کسنوں
استغفار دل بخشے تینوں کل تقصیراں ماضی
دو ہزار دینار برابر جلدی خرچ کریساں
راضی رب تیرے پر ہوسی دور ہوسی پشیمانی
زر دتیاں اس ٹھگوں اسنوں نہیں خلاصی دیندا
دیوے طاقت یا نہ دیوے ڈریئے قہر الاہوں
ند بھی بے عیبا نداورچہ حاصل ہوں نہ ہووے

چھوڑ خیال زلیخا ایسا ایں پر ظلم کما نہیں
کہیا زلیخا تیرے کارن ریشم سیج وچھائی
خوف کراں جد وچہ قبر دے رات اساں نوں آوے
کہیا زلیخا بردہ کر کے مل لیا ندا تینوں
یوسف آکھیا جیکر بھائی بیچ نہ جاندے مینوں
کہیا زلیخا کی تدھ لائق رنج اساں نوں کرنا
غصہ تیرا رب دی رحمت وچہ قرب حضوری
توں جد ظلموں خفا وہ مدا اینا ماریں میرے یاروں
کہیا زلیخا باغ سکے نوں پانی دیون آیا
جتنا زور زلیخا کیتا پیش نہ گیا کائی
کرن روایت یوسف اُپر ایسی مشکل ہوئی
ٹٹ گیا شیطان اس گل قدرت نال الٰہی
پشت نبی دی اُپر اُسنے آکر ہتھ ٹکایا
جبرائیل فرشتے کارن حکم دتا رب سائیں
حضرت کعب روایت کر کے وچہ تفسیر لیایا
تلی اُپر ہک سطر نورانی لکھیا نظر پیا سی
اثر خماری نیند یوسف نوں دل وچہ سمجھ نہ آئی
ہر جا گہ وچہ ہے رب حاضر کیا کوئی عیب چھپاوے
پھر ہک سطر ڈٹھی توں یوسف اتوں نظر نہ پائیں
شیطان دشمن نوں ور لگائے پیش نہ کائی جائے
بھی ہک ملک پرندہ بن کر نال شتابی آیا
ویکھاں تساں گھرانہ عالی عالی شان گواہی
ہور روایت نقرہ کاروں ذکر مفسر ایا یا
یا ایہا الصدیق لاتزن لڑکا عرض سناو
بندوستن دروائے سامنے یوسف حیرت بھریا

جد میری دا پاک گھرانہ اسنوں داغ لگا نہیں
کر منظور آرام پیارے یوسف بات سنائی
قبر میری وچہ اس دا بدلہ اگ وچھائی جاوے
کیوں توں نافرمانی کرو اوس حقیقت مینوں
لینا مل یعقوب نبی تھیں کیا توفیق تساں نوں
یوسف کہیا نہ حاجت تیری ب تھیں لائق ڈرنا
جد ہوسی منظور اساں نوں ایہہ گل نامنظوری
میں بھی تیرے نال برابر چہ دہناں سرکاروں
یوسف آکھیا واجب اسنوں حسن دتے ور نہ پایا
زوری کر ساں نال یوسف دے ایہہ گل لوچہ آئی
بچن گناہوں اس منزل وچہ وجہ نہ دسے کوئی
چارہ کر کے حاضر ہویا قصد کرے بد خواہی
چالی مرداں دی بھیجی اثر نبی پر پایا
پہنچ شتابی چور نہ مارن میرے دست تائیں
دست مبارک اس دیواروں چانن نور دکھایا
ہوا تھیں کجھ پردہ ناہیں بدلہ دینا آسی
پھر ہتھ اپر سطر نورانی جبرائیل دکھائی
دوجے وچہ تیجا قرن چہ چوتھا چوتھے وچہ پنجواں آوے
دفتر نبیاں تھیں مت ناداں دور کرے رب سائیں
جبرائیل جناب الٰہوں حجب حجب خوف منا
کہن یوسف دے اندر اُس نے ایہہ پیغام سنایا
پیو دادے پڑدادے تائیں کرنا غور تماہی
وچہ پنگھوڑے رہا سی ہک لڑکا اُس نے بول سنایا
خاصاں پاکاں تائیں ایسا کم نہ لائق آوے
خوف رہا نا دل وچہ حاضر کھڑ گئے ڈریا

بھی اس وقت خداوند عالم صورت پاک دکھائی ۔ شام ولایت یوسف تائیں اوتھوں نظری آئی
کھوہ ڈٹھا جس اندر بھایاں نال مصیبت پایا ۔ سخت عذاب جو ابن ونی والا رب نے یاد کرایا
یعنی جیتوں ایہ کم کرسیں پھر خدا پکڑیسی ۔ جیکر مالک غصہ کرسی کون خلاصی دیسی
نظر پیا یعقوب پیغمبر منہ وچ انگلی پائی ۔ نال ہتھاں منع کریندا روندا نال جدائی
منع کیتا سی خواب دسیں اے فرزندا تینوں ۔ اوسے گلوں پئی جدائی پھیر نہ ملیا مینوں
جیکر ایہ فرمان اساڈا مناں توں عمل کمائیں ۔ ملنا پھیر نصیب ہوسی دوزخ دھریا جاسیں
ہتھ یوسف دے سینے اُتے رکھیا باپ پیارے ۔ جد میرے نوں داغ نہ لائیں اے فرزند سہارے
ایسے کارن شام کنعانوں ملکن آیا تینوں ۔ زخم جدائی والے اندر سانگ نہ لائیں مینوں
جس عملوں قطباں لیاں نوں شرم لیوچہ آوے ۔ ایسا عمل سوالاں پاسوں کیوں نکر کیتا جاوے
ویکھ جمال یعقوب نبی دا شرم یوسفنوں آئی ۔ ہور روایت نقرہ کاروں سنیتوں میرے بھائی
دوزخ بلدا حکم ربے تھیں نظر یوسفنوں آیا ۔ زناں نیاں واسطے ل خدا نے اکھیں نال وکھایا
سپ ڈٹھا ہک دوزخ اندر حکم کیتا رب سائیں ۔ کٹ کٹ کھاسی روز قیامت ایہو زانیاں تائیں
عبداللہ بن سلام کہے جو ہک پرند نورانی ۔ آکھن لگا یوسف تائیں اے محبوب حقانی
جیکر توں اج بچیں گناہوں اجر خداوند دیسی ۔ ایہو زلیخا حرم تساڈا افضلوں رب کریسی
پل پل وچ دوست پر پہنچی رحمت تازہ بتازہ ۔ کھول دتا رب حاضر کر کے جنت دا دروازہ
باطن پردہ دور اٹھا کر رب نے حور وکھالی ۔ ویکھ تعجب ہویا یوسف خوش رخساراں والی
آکھیوس ایسا حسن تساڈوں بخشش ہویا درگاہوں ۔ کس توں لبسیں روز قیامت موجب حکم الاہوں
حور کہیا جو بچنیں ناہیں طلساں اسیں تہانوں نوں ۔ خاص تہاں دی خدمت کارن کیتا رب اسانوں
اوہ جنت وچ نال ساڈے مجلس خوشیاں کرسن ۔ جو دنیا پر عمل زناہوں رب اپنے تھیں ڈرسن
اس گلوں بھی یوسف تائیں شرم زیادہ آئی ۔ بھی اس ٹھاکر دتے دل یوسف نظر مبارک پائی
جھپسی ایہ کی چیز زلیخا جس پر پردہ پایا ۔ کہیا زلیخا اٹھا کر اپنا چادر ہیٹھ چھپایا
پردہ پایا اسدے اُتے جدوں بلایا تینوں ۔ جو تیرے نال محبت کر دی منتا ایہ تکھے مینوں
یوسف آکھیا تساں کولوں دل تیرا شرماوے ۔ عجب ہویا جد رب اپنے تھیں ساڈوں شرم نہ آوے
اجن جیتی حضرت تائیں آیا سرت سنبھالا ۔ جیو مکر چوراں سنہ لگائی جاگ پیا گھر والا
کیا اس وقت پیارے کارن رحمت پھیرایا ۔ بے مانند جمال الہی پردہ کھول وکھایا

اچن چیت نورانی جلوہ پایا قرب حضوروں!
کون بیان حساب سناوے رحمت بے اندازہ
اسیں تساں نوں نال محبت اپنے کول سدیندے
اسیں تساں نوں نال محبت طرف بہشت بلائیے
جنت حوراں طلب یارت کرن اڈیک جہانوں
رحم کراں اسیں دوست اپر جس پر مشکل آئی
ایسی رحمت دوست اُتے اس ساعت وچہ ہوئی
ہکول باپ پیارا دسے رورو منع کریندا
ہکول جبرائیل وحی دا دسے ہتھ دیوا روں
ہکول لڑکا وچہ پنگھوڑے کرے کلام زبانوں
جعفر صادق کرے روایت اس وچہ شک نہ کوئی
رحمت کنوں جمال الٰہی جس دم یوسف پایا
یاد نہ رہی زلیخا اسنوں عجب خیال اُٹھایا
فکر نہ کیتا دل وچہ یوسف کویں خلاصی پاساں
نس جا یوسف ایس گناہوں آیا جدوں آوازہ
رو کر جلدی نال زلیخا منہ تھیں ایہ فرمایا
یوسف آکھیا بت کافر تھیں ادب لحاظ تساں نوں
مگروں اٹھ زلیخا دوڑے قابو کیتنا لوڑے
ویکھ بی بی نوں دوڑیا یوسف قدرت نال غفاری
ہر چند رہے ہر تختے تائیں ہاتف حکم سنائے
جس دروازے پہنچے یوسف تختے کھلدے جاون
ملی زلیخا نال شتابی دلوں قیاس اٹھاوے
جدوں حویلی دے دروازے حضرت یوسف آیا
پہونچیا نزد پیراہن تائیں پاٹ گیا اُسدے پلے
نکل گیا دروازے یوں باہر صورت دامنوالا

جویں نظارہ یار دکھایا موسیٰ نوں کوہ طوروں
عبدالستارا کیوں تکرہ ہویا قدرت نال آوازہ
کس کارن ہن بیایاں دل تیں خیال کریندے
اسیں تساں نوں ملنے کارن عجب جمال کھلاندے
حوراں چھوڑ غیراں نوں تکن لائق نہیں تہانوں
ملدے نال شتابی اسنوں کردے نہیں جدائی
باہر حد بیان حساباں کرے حساب نہ کوئی
ہکول آتش دوزخ دے سخت وکھالی دیندا
ہکول جنت حوراں اندر جلوہ دین پیاروں
اٹھ رکھا ڈر کر یوسف قہر خدا رحمانوں
اس ویلے وچہ حق یوسف دے ختم نبوت آئی
جلوہ نور پیا یکباری بستہ چھوڑ سدھایا
عاشق نے جویں ڈٹھا دوست سب اسباب کٹایا
بند ہوئے دروازے سارے کتول نس کر جاساں
بیوس ہو کر دوڑیا یوسف جس طرف دروازہ
میں قربان ہوواں کس کارن عیش پسند نہ آیا
اس دی نسبت رب اپنے تھیں آئی شرم اساں نوں
کیوں نس چلیوں صدقے جاواں یوسف قدم نہ موڑ
اس تھیں اگے اوہ دروازہ کھل گیا یکبار ی
رستہ دیہو حبیب میرے نوں مت کوئی ڈر لگ جاوے
چھن چھن کر کے قفل تمامی اوپر زمیں تے آون
بند کراں دروازہ جا کر باہر نکل نہ جاوے
مگروں ملی زلیخا روندی کرتے نوں ہتھ پایا
کجھ تدبیر نہ یاری دیندی جے تقدیر نہ میلے
ہاری ہار زلیخا آئی پیا اپھٹا چالا

جلدی رہ گئی دردرنجانی جویں اکیلی آہی
اتنی حرص سکندر کر کے سفر مصیبت جالی
فانی حرص زلیخا کر کے عجب مکان بنایا
کل برباد ہویا اک پل وچہ باغ مکان ویرانہ
عارف آکھن جو ہر دل نوں فانی حرص پیاری
اکھیں نال تماشہ ڈٹھا امر مقدر والا
مال عمارت چھوڑ تونگر اٹھ روانہ ہوون
ہر ہر چیز اں مال سنبھالن فاتحہ پڑھ پڑھ روون
رورو آکھن باپ اسا ڈے خوشی آرام نہ پایا
ویکھیں جمع خزانے اس دے آکھن دنیا فانی
ہویا سی پورہن نہ لیس سب کوئی نگاہ سناوے
دل وچہ حب کھن دنیا دی بندے بن خدائی
اوسے ٹھاکر اسدے تائیں صلوں دور کرایا
آخر کھلی اکیلی روئے ہو کر دردر نجانی
ہر عاصی دا روح اور میت روون بابجہ شمارو
سنو حقیقت جدوں زلیخا رہ گئی جان اکیلی
سنج حویلی ویکھ زلیخا ڈیکاں نکل گیاں
آساں منادن کارن کیتے چلے جتن بہتیرے
جل مرنا وچہ قسمت میری لکھیا قلم ربانی
ہارسنگار ہزاراں ہوون صورت زینت پوری
ہیں صدقے لاتس چہرہ کی آہی ساں غریباں
کھلی پکارے آہیں مارے ہول وچہ ہتھ مروڑے
سنو حقیقت جدوں زلیخا آن پیراہن پھڑیا
سی ہک مرد سلیم طبیعت صاحب عقل دانائی
کپڑا پاٹا سنیا اس نے ہیسی ٹریا جاندا

رہی نمانی پلنگ سرہانے دلبر ہو گیا راہی
بابجہ نصیبوں ملی نہ حاجت آبچیا سنے والی
طلب آرام خوشی دے کارن اتنا خرچ اٹھایا
جس کارن تکلیف اٹھائی ہویا چھوڑ روانہ
طلب آرام ارادہ رکھے کرے عمارت جاری
اچن چیت تیاری اندر آوے دلیس نکالا
ہور تیار انہاندی جاگہ وارث اٹھ کھلوون
وہ حصے وڈ اسدے نالوں حرص اساں اندر ہوون
ویکھن دا جدو یلا بنیا چھڈ پروار سدھایا
حرص زیادہ اس تھیں پکڑاں استغفار زبانی
ساڈوں کسے نہ ٹھیرن دینا دل وچہ فکر نہ آوے
جویں زلیخا جب یوسف دی ٹھا کر چھوڑ نہ آئی
سندر محل باغیچہ سوہنا کجھ در کار نہ آیا
عارف آکھن حرص عمارت کر کے ہوئی نمانی
وانگ زلیخا مارن آہیں کی وٹیا اس کاروں
بابجہ پیارے کھاون دھاتی حال ویران حویلی
صدقے ہندی میں مرگیاں اجے قبول نہ پیاں
جتنا اساں محبت کیتی اتنا گیا پرے پرے
رل کے بیٹھن گیا نصیبوں ندیاں عمر وہانی
کیا بنسی جد خاوند کولوں ہووے نامنظوری
نہ کیتا منظور پیارے آندی ہار نصیباں
کھلیاں چھوڑ روانہ ہووے دلبر شام جو ٹھے
پاٹ گیا پیراہن گروں ثابت ہتھ نہ اڈیا
منتوں خویش زلیخا سندا چاچے جایا بھائی
اکھیں نال نہ ڈٹھا اُسنے وردوں حال وہاندا

قدماں دا وہ کار بھی اس نوں کنیں پیا آوازہ　　ٹردا گیا دیواروں باہر نیڑے سی دروازہ
کرن روائت جد اس کاروں یوسف چھوڑ سدھایا　　رحمت کنوں خداوند اس نوں مخلص نام بلایا

اِنَّهٗ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِيْنَ ترجمہ البتہ وہ ہمارے مخلص بندوں میں سے ہے۔

نبی محمد ﷺ سرور عالم ایہ فرمان سنائے　　وقت زنا دے زانی کولوں دور ایمان ہو جائے
چالی دن تک سخاوت اوہدی قبول نہ کوئی　　اس تھیں پچھے جو رب چاہے کرے حوالہ سوئی
یا اس نور خداوند عالی بخش کرے دربار وں　　یا کر مارے کافر اسنوں حکم جنہیں سرکاروں
بھی فرمایا جس دن زانی قبرے اندر جائے　　قہر الٰہوں اوتھے اس نوں دوزخ سازاں آئے
سو ورواٹے کھلے اس پر سخت جہنم ناروں　　سڑ دا رہے قیامت تائیں عمل زنا دے ماروں
روز قیامت آتش والا بھی صندوق لیاون　　اس وچ پا کر زانیاں تائیں محکم قفل لگاون
رکھ لیا رب یوسف تائیں بہت شیطاناں لیا　　جبرائیل خداوند عالم مدد کارن گھلیا
جد کد تنہاں ایمان سلامت حافظ آپ تنہاندا　　جے سو کرے چالاکی دشمن چارا پیش نہ جاندا
ہر مومن پر نظر خدا دی سنتوں یار پیارے　　جیویں کسے دا بال انجانا کھیڈے ندی کنارے
ماپیو اس لڑکے دی کارن خوب رکھن نگہبانی　　تے سو سٹھ واری ہر دن وچ نظر اوہدے سبحانی
نہیں تاں شیطان وچ کھسن نوں دل گھیر کھلوئے ہیں　　جیونکر جاہل رتاں پکڑن دے جاہ ہونا ہی
عبدالستار فضلاں باجھوں آس امید نہ کوئی　　ہتھیں زہر پیالے پیتے ظلم کتاب اٹھائی
مولا بخشنہار اساڈا اسیں گنہگار بندے　　ساڈے ظلماں پاپ گناہاں وچ کیتے سب گندے

بیان ملاقی شدن عزیز با یوسف آمدن او ودر خانہ

سنو حقیقت جس دم یوسف نٹھا اوس گناہوں　　رستے وچ عزیز یوسفنوں نیڑے لیا راہوں
اگے یوسف پچھے بی بی دوروں نظر پیو سو　　بے خبر خیالاں دل دے اندر کوئی نہ ظن کیتو سو
گھر آوندا شاہ سنیا سو چلے نال خوشی دل تائے　　اگوں حضرت نبی پیارا ٹلیا وچ دروازے
کنتول چلیوں یوسف تائیں نال پیار بلایا　　نال محبت گھر دی طرفے پھیر یوسفنوں لیایا
ہاتف غیبوں حکم سنایا حضرت یوسف تائیں　　کہ فریاد زلیخا دی ہور فساد نہ پائیں
اوہ تیرے پر نت قربانی اتے دیوانی ہوئی　　دوست دا جو پردہ کھولے ایہ گل روا نہ ہوئی
دنیا اُتے حب اساڈی اوچہ سوگ جنہاں دن　　لائق نہیں جو محشر اندر کیتے خوار تنہاں نوں

اساں محباں اپنیاں دا پردہ فاش نہ کرنا
حکم ربانا سنکر یوسف سارا حال چھپایا
دوجا جیکر یوسف کولوں اس دن صبر نہ تھیندا
پچھیا ہت عزیز یوسفنوں دس پیاریا مینوں
ڈری زلیخا ویکھ یوسفنوں لوں قیاس بنایا
کول کھلاسی شیطاں دشمن اس نے بات سکھائی

بھل خطایاں کرن جو دوست لائق اُس دا جرنا
شور شکایت غیبت کولوں اس نوں رب بچایا
بیشک بھیراں چہ اس دا ناداں درج کریندا
گرم طبیعت منہ کرماتاں کی ڈر آیا تینوں
اس نے جاتا یوسف شاہ نوں کر فریاد لیایا
جویں زلیخا یوسف پر کوڑی تہمت لائی

بیان فریاد کردن زلیخا پیش عزیز

ویکھ دوہاں نوں اوہ دن لگی بھل گئی تدبیروں
کہن لگی جے تیرے گھر وچ کرے کوئی بریائی
یا اوہ قید کرایا جاوے روے درد عذابوں
کہیا عزیز اساڈے گھر وچ جو نقصان کماوے
سن کر باتاں ڈریا یوسف منہ پر زردی آئی
کہیا زلیخا یوسف کولوں سخت بلے دبی ہوئی
جدوں زلیخا آپ زبانوں ایہ بہتان بنایا
انگلی پھڑ کر نال لیایا ہووے ویکھ دیوانہ
دشمن بھیں وہ دشمن بنیا ور محبت ہوئی

جویں مصیبت یوسف کارن مرہیسی تقدیروں
کیا کجھ عملوں بدلہ اسنوں رو کر عرض سنائی
یا تن اس دے چابک تن سختی باہجھ حسابوں
حکم اساڈا اُس پر ہوسی قتل کرایا جاوے
آپ زلیخا ظاہر کیتی جے سو بات چھپائی
قصد کرے بریائی کارن خوف نہ کیتو سو کوئی
بندیاں نال محبت وچوں رنگ عزیز وٹایا
دل وچ ہو گیا سخت جلادوں پھریا ہور زمانہ
عبد الستار اوقت مصیبت یار نہ بندا کوئی

بیان مصیبت آں ذات بسبب تہمت

سن کر بات زلیخا کولوں عمل عزیز کمایا
نازک بدن پیارے اُتے چابک تن لگے
سخت مصیبت زوروں جھلی جو نکر اس دن بیتی
نکلن تن دے چوڑے چابک خون بدن اپیون
جس تن چوں ظاہر ہوئی جنت دی خوشبوئی
جس تن نوں پیراہن مبارک بھیجیا رب گرامی

صبر شکر دن جیکر یوسف بھار مصیبت چایا
دم دم شکر آوازہ آوے چھم چھم لہو وگے
جیوں کلو ترز کریا وانگوں بول کلام نہ کیتی
پیا مریوے باجھ گناہوں جیونکر چور مریون
دستے کون یعقوب نبی نوں جویں کہانی ہوئی
دستے کون یعقوب نبی نوں لوہو زخم تمامی

سوہنا مکھ جمال نورانی بدر منیر اُجالا
شیریں یمن مبارک سہنے مزا پیارے والے
تھوڑے روز محبت شوقوں آپے پیار کیتو نے
چوریں حلال کیتو نے ظلموں نہیں حساب لکھیو سے
لگا کہن عزیز یوسفنوں کھا کھا قسمت میری
جو کوئی اپنا قدر پچھانے اوہ کوئی صاحب کہاوے
عالم کہن اشارہ اس وچ روز قیامت والا
نہ شملے دستاراں چالاں نہ صورت کم آوے
امر ہووے اساں خاکوں تینوں سوہنی جنس بنایا
کس جتن نال پھیری پکڑی اوہ مغروری
اساں جو کیہا اسلاڑے باجھوں ہورا لے نہ کوئی
جس جگہ کوئی ڈیوے بالن حاجت منگن جاسی
اینہاں تساڈی پوجا کیتی مدد دیوا انہاں نوں
اساں جو تیری پوجا کیتی واحد حق سنایا
ساڈی طرفوں لعنت تیری نمک حراماں تائیں
ہکناں نوں کلو ترو دوزخ دھر کرنت چرادن
اگوں کرے آوازہ دوزخ لیاؤ جلدی لیاؤ
بیلی یار نہ مدد لسن وچ قت عدالت ہوئی
غیبی علم جے ورثہ ہوندا اسرار احال دسیندا
دُور پیارا دلبر سوہنا وچ پردیس مریندے
عشق الٰہی ثابت رکھیا یاروں نہ آئی
کسے ولی خدا پر تہمت دھر کے اوکاں ظلم کمایا
وسن لگیاں جد تلوارا اس نے عرض سنائی
کی تقصیر ثبوتی ہیں وچ حکم اللہ فرمایا
سنو حقیقت جدوں یوسفنوں کہو عزیز دکھایا

ویکھ یعقوب اکیونکر روندا خوش رخساریاں والا
عاجز ہو پردیسی روون نیر چلن پرنالے
اوسے کارن اپنی ہتھیں قتل تیار کیتو نے
بول کلام نہ کیتی یوسف نمک حرام تھیو سے
بردہ ہو کر پھیرے گھر وچ ایسی کریں دلیری
نہیں تاں پیش عدالت کر کے کھل تاری جاوے
ہر بردے دا ظاہر ہوسی صاحب لگے حالا
اے پر جس منظوری ہووے اوہ سلامت جاوے
کیوں توں نمک حرامی کر کے ساڈا امر بھلایا
بدلہ اس دا ظلم نہ ہوسی دیکھ عدالت پوری
پوجا غیراں دی پھر کیوں کر روا انساناں تھوئی
سبھناں نوں رب حاضر کرسی پیش حضور بلاسی
کہن معلوم خدایا تینوں کجھ نہیں وس اساڈوں
اپنی پوجا کارن پچھوں کس نوں اساں بلایا
سخت عذابوں ہر مشرک پر حکم کرے رب سائیں
ہکناں تائیں آتش سنگل پیریں بیڑیاں پاون
ربدی نافرمانی والے جلدی نال دکھاوو
چھوڑ کر دو ر یعقوب نبی تھیں نال یوسف ہوئی
ویکھ پیارا یار مریندا جنت داخل تھیندا
دوست محرم حال نہ کوئی کو بن خلاصی تھیندے
ایہو طریق محباں دا جس کس مر گئے یاری
باہجھ قصور شہید کیتو نے خوف خیال نہ آیا
یارب ایہ کیوں خلقت تیری مینوں مارن آئی
ایسے راہوں اسیں لنگھائے جسنے عشق دکھایا
شفقت پیار جو کردا ایسی سب کجھ یاد کرایا

اے یوسف میں تیرے کارن کیتا خرچ خزانہ
نرم ہویوں شاکاں موتی جڑیاں ہیرے کنوں ہنڈایاں
بادشاہاں تھیں عالی درجہ عزت آہی تینوں
فوجاں اُپر مالک کیتوں گل خزانے تیرے
بردہ کرکے آندا تینوں اتنا شان وکھایا
پچھیا جدوں عزیز یوسفنوں اپنا حال سنائیں
پیش عدالت حق سنایا جویں حقیقت ہوئی
آپس اندر جھگڑا ہووے جیکر نہ جنیاں دا
نہیں زلیخا دا کجھ ذمہ شیطاں ہوش ونجائی
آکھیوس آفرین بادیوسفنوں میرا عیب چھپایا
کر افسوس زیادہ رووے ہے میں پلک نہ جریا
یوسف نے افسوس نہ کیتا جو کجھ سر پر ہانی
دیکھ مریندا یوسف تائیں پھیر زلیخا رووے
کرن روایت وہ حصے سبھ عقل کیتی رب سائیں
ایسے کارن بہتی غفلت تھوڑا دین پیارا
دین بھلے کوئی ولول لیاوے جیکر فرصت پاون
نال محبت بیت ربی دا حاجی سفر اٹھاون
نال محبت جمعہ مبارک مرد سلامی ہوون
قسم خدا دی قسم خدا دی حکم شرع فرماندی
اوسے حال کھلاریاں جاسن دوزخ وچ قطاراں
دوزخ اندر کوک تھہاندی باہر دور سنیسی
بھی رب عالم نام اپنے دا شان عظیم سنایا
منکر دین جو عورت ہوسی حکم کرے رب سائیں
دین قبول کیتا جس عورت بچ گئی شرک بلاؤں
اس کارن اوہ جنت اندر ہوگ انعام انہاں نوں

گھر وچہ عالیشان بنایوں دل تھیں ہوں بیگانہ
نازاں خوشیاں مع جاں پایاں تینوں ہاں ونہ آیاں
رکھ اساں ہیں لوچہ سب تھیں بہت پیارا تینوں
نال تیرے بھلیائی کیتی وس نہیں کجھ میرے
تاں توں نمک حرامی کرکے داغ اساں نوں لایا
کرکے جھوٹھ شکایت بی بی مینوں چا رنجائیں
کہے زلیخا ایسے کولوں کل خیانت ہوئی
جرم ثبوتی باہجوں قاضی عدل نہیں فرماندا
دیکھ سزا نہ بولیا یوسف عقل زلیخا آئی
ہیں خود اس پر تہمت دھرکے آپ حلال کرایا
جس دے مگر دیوانی ہویاں پھر سیخاں دے دھریا
سر چشماں پر صبروں جھلی حق تقدیر ربانی
وقت وہانا ہتھ نہ آوے رو رو کملی ہووے
حقہ اک زناں نوں بخشا نو مرداں دے تائیں
شرک کرن نوں ریت بناون سبق شیطانی سارا
عذر بنا کر جت کت چلے دوزخ دے ول جاون
نال محبت قبراں اوپر زناں چراغ جلاون
ادبوں صفاں سیپارے اندر کرکے زناں کھلوون
زناں جو وچہ سیپارے جاسن شکل ہوس بتیاں دی
بھانبڑ بھڑکن سڑ سڑ پھوکن وچہ جہنم ناراں
سن کر جس نے توبہ پکڑی پاک گناہوں تھیسی
مکر زناں دا اسیں مکراں تھیں بڑا عظیم بنایا
دہ سے مرد گناہی نالوں اسنوں سخت سزائیں
عالی درجہ ملسی اسنوں ستر ولیاں نالوں
جو کفروں شرکوں بدعت مکروں ہٹ محال انہاں نوں

عبدالستار اتیرے کولوں گلہ نہ کیتا جاندا
جدوں لگا ہے دل بی سرور رناں امر سناون
شیر گرڑھوں بھی فرق نہ مرداں ہو رناں میلے
بحث کرن نے بن مقلد حنفی پاک سداون
حکم نبی دا نہ کر سکن جویں نبی فرمائے
جیکر مرداں ہووے صفائی سمجھن خوف آلٰہی
سنو حقیقت جس دم یوسف وچ مصیبت ڈھہ پایا
لرزہ پہنچیا ہر ہر جائیں ویکھ مصیبت حالا
اللہ الصمد اسم صفاتی جو ہے ذات الٰہی
جو دوست تائیں بے گنا ہوں جے اوہ درود کہاو
جے کافر نوں جنت بخشے خود مختار تعالٰے
جے لکھ فقر بیاں ہوون ہک نظروں بخشیندا
غنی کرے مسکیناں تائیں خوار کرے سرداراں
بیکاراں نوں رزق پہنچاوے فاقے آون کاروں
ہکدن حضرت آدم تائیں ذات خداوند عالی
جنہاں نوں اسیں جنت دے وچ عیش خوشی من بھانا
تے دوزخ اندر نازل ہوسن سخت عذاب جہناں نوں
امر قبول یوسف نے کیتا بے پرواہی والا
کرن خیال جو ناقص بندے سخن بے ادب سناون
بنی پیا سے عذر نہ کیتا جھم اتارد لوسنے
رگا کہن عزیز یوسف نوں تیرا انشاء کوئی
یوسف کہیا حقیقت میری جانے پاک آلٰہی
عدل کنوں رذالت کارن لڑکا جاک لیا ہندا
دو نہہ شخصاں تقصیراں وس پہاڑے خبر شہادت آئی
اول خویش زلیخا دا جو بھائی چاچے جایا

عقل جو نو حصے مرداں اگیا کہیا کے کہاندا
آہا نا کمزد امر دیہجا ئے اگدوں سہریہ چاون
بھا جڑ چا کے اٹھے چلن حکم ہویا جو سیلے
شرکوں تابعدار رناں دے مذہب عجب کہاون
حکم رناں دے امورڑن مشکل بھاویں رب بہاو
آپ کبھی سچن نے نال بچاون پتر ماپیو بھائی
ہر آسمان جو ملک نورانی آنسو بھر بھر رویا
جیو نکر ذکر خلاصے اندر کرکے روایت والا
ملکاں نوں کھلایا رب نے درجہ بے پرواہی
ہر جیتہاں پر امر قبولن کوئی نہ عذر لیاوے
جے نامنظور کرے ولیاں نوں کوئی نہ بولن والا
جے چاہے لکھ برساں طاعت نامنظور کر سیندا
تاں جو خوف رکھے سب کوئی بے پرواہی کاراں
کفاراں اصحاب بناوے بے پرواہی پاردل
شفقت کر کے صفت کھالی بے پرواہی والی
ہوسن جنتی تاں سال انہاں تھیں کجھ نہیں منگن بھانا
غصہ شور کرن یارو ون کجھ پرواہ نہیں سانوں
شکر کیتا مت ہو رنہ یادہ بنے مصیبت حالا
وقت عدالت وچہ سرکارے کوں خلاصی پاون
چوراں وانگ عدالت اندر اوڑک پیش کیتا
پیش عدالت حق سناوے جویں حقیقت ہوئی
یا اک لڑکا چالی دن دا جس پر حق گواہی
یوسف کہیا اس لڑکے تائیں حالی معلوم دیاندا
جیونکر وچہ تفسیر یوسف دے اوہی خبر سنائی
اُس نے پیش عدالت ہو کر اتنا حال سنایا

آکھیس میں اس وقت یاروں باہر چلیا جاندا
لنن والا کون بنائے کپڑا پکڑن والا
کپڑا پھٹیا بھی ہیں سینا کتنیں پیا آوازہ
کسنوں عیبوں پاک بتاواں کسنوں عیب لگاواں
اُس پچھیں بعد گواہی وحی موجب مرا لاہوں
حکم دتا اس لڑکے تائیں پاک جناب ربانی
ہیں کچھ گلہ نہیں کرسکدا شرم پرے تھیں مینوں
چغل نہ ہوواں اُپّر کسے دشمن چغل غمازی
جے کر ٹٹا یوسف دا پاٹا اگلی طرفوں جانو
جے کر ٹٹا یوسف دا پاٹا پچھوں نظری آوے
جیکر یوسف قصد کریندا جبری زور کماندا
حق شہادت ایہ کچھ آکھی سن لو خلقت ساری
ویکھ تماشہ قدرت والا ختم عدالت ہوئی
ایسے طور عدالت اندر حکم خدا رحمانوں
کرتے وانگن وچہ عدالت دفتر حاضر آون
ہر فجرے ہتھ پھیر نمانے آکھن ہر اک تائیں
تیری تابع کیتا ساڈن اس ویلے رب سائیں
حکم ہوسی جد دوزخ اندر اہل جہنم پاسن
اے ظالم کجھ خوف نہ کیتا رب جبار قہاروں
سنو حقیقت جد اس لڑکے دسی صاف گواہی
نبی رسول محمد سرور کرن بیان زبانی
ہن میں تینوں اوہناں چوہاں ندا پہلے حال سناواں

دو ورھن کنوں آوازہ مینوں آیا دو نہ جیناں
خبر نہیں دروازیوں اندر کیونکر گذریا حالا
چلدا لنگھ گیا ہیں کولوں تیرے سی دروازہ
ڈٹھے باجھوں میں کس تائیں ناحق چور بناواں
معجزہ ہویا نبی دا ظاہر نالے پاک گناہوں
کھول زبان کیہا اس لڑکے میتھیں سنو کہانی
اوہ کیہوں برا کسیوں آکھے خوف حساب جینوں
معلم کر لو دیکھو پیراہن کس دی حیلہ سازی
تاں یوسف تے زور اکیتا اسنوں چور پچھانو
کویں زلیخا سچی ہوسی لڑکا بول سناوے
پچھلے داؤں کرتا کیونکر پرنے کیتا جاندا
مٹھیاں باتاں کر کر لڑکا چپ ہویا یکباری
چور بنی اُس وقت زلیخا باقی عذر نہ کوئی
پھیرتے ہتھ بیان گواہی بولن باجھ زبانوں
سچو سچ نتاریا جاسی جے سو عذر سناون
جا گیا ہیں تاں نیکی طرفے ساتھوں کار کرائیں
آپے گلیں نہ ساڈن گالیں قہر عذابے چائیں
اس ویلے ہتھ پیر نمانے آہیں روندے جاسن
اسیں نمانے تیرے یاروں چور بنے سرکارو
سنکر خلق تعجب ہوئی قدرت دیکھ الٰہی
لڑکے چار ماواں دی گودی بولے بات حقانی
جیونکر ذکر ہویا تفسیریں میں بھی دسنی جاداں

بیان فصل اول

سی اک فرعون دے گھر وچہ نیک غلام بیچارا
بیٹا گودی اس دی اندر سنو حقیقت ساری

ہک غلام کسے دی عاجز باجھ قصور نمانی — صاحب اسدے یار انہاں نوں ہووے درد رنجانی
تہمت لگی اس پر کوڑی چوری تے بدکاری — جا پاک وسدے جاوں انہوں دشمن خلقت ساری
کوئی نہ اس دی عرض قبولے بس نہ ہووے یاروں — خلقت نگر تماشے والی لنگھے آن بازاروں
فرعونے دی گولی اتوں نظر جو اس پر پائی — اوہ بھی ویکھ حوالہ اس دا غصے اندر آئی
آکھے یارب تیرے فضلوں جہیڑا پت جھوے — نیک کریں اس گولی وانگوں یہ بدکار نہ تھیوے
حکم ربے تھیں تاں اس لڑکے کیتا بول آوازہ — اس دے جیہا بناویں مینوں سب غریب نوازا
جیونکر اس دا باطن اندر دفتر پاک گناہوں — ایسا درجہ میں عاجز پر بخشش کریں نگاہوں
سنکر ماں لڑکے دے کولوں ڈاڈھی تائب ہوئی — حق پچھیا تاں اس گولی وچ عیب قصور نہ کوئی
محشر بدلہ دیسی اسنوں پاک جناب ربانی — ناحق جویں نمانی اپر گذری ظلم کہانی

بیان طفل دوم

دوجا ذکر بیان سناوے جویں رسول خدا دا — نام جریج آہا ہک عابد کامل ولی اللہ دا
دن تے رات عبادت اندر اوہ مقبول ربانا — ظلموں بنی مصیبت اس پر سنتوں پار سجانا
اس بستی وچ رن کپتی کسے حرام کمایا — حمل حرام ہویا اس تائیں لڑکا اس نے جایا
پھر پھڑ مارن پچھن اسنوں یہ کس دی بریائی — ناحق اس نے اس عابد پر تہمت جھوٹھ لگائی
رن مکارہ ظالم تائیں رب دا خوف نہ آیا — اوہ بدکاری کرنے والا اوہ مقبول بنایا
نیکاں دی بے عزتی اوپر راضی ہون ہزاراں — ہکدو جینوں دوڑ سناون ہس ہس وچ بازاراں
اپنیاں چوریاں یاریاں لوں دل تھیں نہ شرماون — اک بریائی نیک دی سنکر خلقت دھماں پاون
ڈرے رب قادر تھیں سخن نہ کیتا جاندا — جھبدے وچ ولی اللہ دا باہر پکڑ لیاندا
ظالم کنوں کسے دیر نہ کیتی مار حلال کیتونے — باہجھ گناہوں چا یاراں بدن اچھیڑ دتونے
ڈھایا پکڑ عبادت خانہ جو آہے سو مارے — ظلموں بے انصافی اندر راضی جاہل سارے
نیکاں تھیں کجھ خطا جے ہووے گالیں پین ہزاراں — بیدیناں نوں خوف نہ آوے اپنیاں جہے کاراں
ول کتیں بریایاں باہجھوں ہور نہ کار جنہاں نوں — گھر گھر شیطاں گگر لاوے بولن برا تنہاں نوں
خبر بری بیدین جو سنندے سچ یقین لیاون — نیکی دسو قسماں کرکے منن وچ نہ آون
کہو نماز منافق تائیں سو انکار سناوے — دیوے قبریں بالن کارن تیل اوہ وہار لیاوے

پناہ خدا دی بیدیناں تھیں نگاہ رکھے رب سائیں
بیدیناں دے وس نہ پاوے اہل ایماناں تائیں
پیچھا اس مقبول ربانے بار مصیبت جالی
چھوٹھ طوفانوں نہ شرماوے عورت لڑکے والی
حاضر ہو کر لڑکے تائیں اُس مقبول بولایا
حکم خدا دیوں مجلس اندر لڑکے بول سنایا
آکھیوس میرا باپ ایالی دسے نام فلانا
چھٹا بے انصافاں کولوں اوہ مقبول ربانا
سن شرمندے ہوئے ظالم نالے رَن موکالی
کیتا صبر جریح ولی نے جیویں مصیبت جالی
جیہڑی باتوں بیدیناں ندا کرے خدا منہ کالا
عذر بناون نہ شرماون ایہ سبھناں دم ایالا
کرن سوال سناون غم ضمال بخش قصور اسانوں
ولی کہیا سب میری شامت کجھ نہیں دوس تساں نوں
بہت اساں تے اُپر ہیں جو بد عمل خطایاں
تساں اساڈی بخشش کارن اوہ واہ تو تاں لایاں
حمد ثنا بانی بول زبانی عاجز ہو کر رووے
شکر کراں جے انتی مارون خاوند راضی ہووے
اُس در لکھ ہزار سوالی انت شمار نہ کوئی
ساتوں اس دروازے باجھوں کتے نہ ملدی ڈھوئی
آکھن لوگ جو سنے نے واگھڑیاں بنا کر تینوں
آکھیوس نہ زینت سونا چاندی نفع کی دیسی مینوں
لعل جواہر سونا چاندی ساری عمر ہنڈاوے
کیا ہنسی جد وقت نزع دے گل وچ سنگل پاوے
سب نے بینتاں اس عورت تائیں جس نے شام منایا
زینت والی روندے خالی جے گھر شام نہ آیا
آون جاون جی نیاں اُپر خوش ورکار تنہاں نوں
وقت حضوری یار پیارا کرے پیار جنہاں نوں
پھر اُس ولی نمانے رو رو چہرہ خاک بنایا
دلبر یار مناون کارن سر سجدے وچ پایا

بیان طفل سوم

تیجا بولیا حضرت عیسیٰ بالذات پیغمبر
جیندا ذکر بیان اتھوتی شان کتاباں اندر
باجھوں باپ خداوندا اسنوں قدرتناں اوپایا
جلدی کارن ہیں کجھ اس دا تھوڑا ذکر سنایا
بھیجیا حکم مائی دے اندر جد اسنوں رب سائیں
ذکر کریندا اپیا سیئوے حضرت مریم تائیں
نام یوسف ہک سی مریم دا ماسی جایا بھائی
حل حقیقت مریم اسنوں ساری بات سنائی
کہن لگا کجھ نہیں تعجب اوہ مقبول ربانا
کر سکدا رب جو کجھ چاہے ہیں کجھ بُرا نہ جانا
شہرت دا غم مریم تائیں صابر شاکر تھیوے
ذکر آکھی شکوں اس یوں کتیں پیا سیئوے
نو ماہ ختم ہوئے جس ویلے رحمت نال ربانی
وقت تولد ڈردی شہروں مریم چھوڑ سدھانی
یوسف بھائی محرم تائیں اپنے ساتھ لیو سو
پچھ کوہ بیت مقدس شہروں ہم وراڑا کیتہ سو

ہک پہاڑی تے مریمؑ نے ٹھاں پڑدے اپایا
جمم لیا حضرت صاحب رحمت فضل غفاروں
صورت ویکھ نورانی مریم غم تھیں فکر نہ کوئی
جنت وچوں دُنیا اُتر حوراں باہر آیاں
جبرائیل پوشاک نورانی جنت وچوں آندی
سُکی لکڑی اس جاگہ پر کھلی کھجور پرانی
ہر ہر شاخاں میوے بھریاں قدرت نال تمامی
ایسا مرسل نبی اللہ دا حضرت مریم جایا
رو یا شکر الٰہی کر کے مُنہ تھیں سخن نکالا
بھی فرمان خداوند عالم مریم نوں فرمائے
خوف نہ کریں ملامت کولوں ہاتف حکم سناوے
سنکر مریم گھر آئی گھر گھر پئی کہانی
باطن علم خداوند تائیں غافل خلقت ساری
آکھن حضرت مریم تائیں ایہہ کیا عمل کیتو ای
پھر آکھن جے تیرا اس وچہ دخل ثبوت نہ بنیا
آخر جس دم حضرت مریم تنگ نہایت ہوئی
تاں اس سخت مصیبت ویلے بولیا پیر گرامی
میں مرسل محبوب ربانا نبی اللہ دا پیارا
میرے لئے ماں میری نوں کیا پاک گناہوں
علم انجیل شریعت مینوں بخش کیتا رب باری
سُنکر مریم ٹلموں چُھٹی عالی منصب بنیاں
نیک اولاد نصیب جنہاں نوں بخش کرے رب سائیں
کتنے مالے بخشے جاسن نیک اولاداں پاروں
ہور بیان عجائب حالا سننے اندر آیا
مریم کہے خدا کر سکدا جیہڑا اسنوں بھاوے

اوتھے حضرت پیدا ہوئے قدم رنجہ فرمایا
عرش منور تائیں چاہن صورت خوش رخسارو
شکر کرے پڑھ حمد ربانا دولت حاصل ہوئی
رب جنگل وچہ مریم کارن خدمتگار بنایاں
نوری ملک جنہاں دے خادم کیا عزت بنیاندی
سبز ہوئی اک ساعت اندر قدرت نال ربانی
پھیر حیاتی حاضر ہوئی برکت پیر گرامی
سب نوراں نوں حافظ ہو کر دنیا اُتر آیا
اج مبارک ماں میری نوں کوئی نہ آکھن والا
شان نبی دا کریں نہ ظاہر جیکوئی پچھن آوے
گود اُٹھا کر لیجا گھر نوں صبر خدا نوں بھاوے
جو کوئی آوے کرے ملامت روزہ صبر نمانی
مریمؑ اپر ثابت کیتی بے شرمی بدکاری
مریمؑ رب ول کرے اشارہ ہور جواب نہ کوئی
تاں توں صبر قناعت والی لڑکا کیوں نکر جنیا
عیسےٰ وے ول کرے اشارہ مینوں علم نہ کوئی
ظاہر کرے بلند آوازہ سنیا خلق تمامی
میں حضرت عیسےٰ بن مریمؑ جانے عالم سارا
ایسے طور اسانوں آون حکم الٰہی درگاہوں
نام میرے دا کلمہ ہوسی عالم اندر جاری
جس نے عیسےٰ مرسل رب دا کرناں والا جنیاں
برکت عزت رحمت پاروں روز قیامت تائیں
ادب لحاظ تنہاں دا ہوسی خالق دی سرکاروں
سب لوکاں جد مریم اپر ناحق عیب لگایا
سُن کر تاں جھگڑن آہن جیش نہ کائی جاوے

کسن کواریاں خاوند باہجوں حمل نہ ہو گیا ساؤں   مریم کیہلے جھولا چاہیے کجھ نہیں ویر تساں نوں
ہکو عمر اٹھاراں کڑیاں ہین سب سرداراں   اس دن حمل ہوئے سبھناں توں ویکھ اللہ دیاں گلاں
آگیا پیش ملامت بدلہ جلد عدالت ہولی   ویکھ تماشہ قدرت آکھن مریم عیب نہ کوئی
پیدا ہوئے اٹھاراں لڑکے اندر شہر تمامی   کیونکر بچسی نیر کاں اُپر جو دھرسی بدنامی

بیان طفل چہارم

چوتھا ذکر عزیزی اندر بغوی کنوں لیایا   یمن اندر ہک حاکم ظالم ظلم کمال کمایا
پاس اُس دے اک جادوگر سی مدد اسنوں دیندا   زہر پیتے اس حاکم کتنے جادو نال مریندا
بھتی جائیں اس ظالم نے پایا زور تمامی   چاروں طرف رعیت اس دی سارے ملک تمامی
آخر اوہ مردود رذالہ زور غرور بھریا   لگا کرن خدائی دعوے رب تھیں مول نہ ڈریا
دین عیسے انجیل شریعت اوس زمانے آہی   وِرلا مومن رہ گیا کوئی اندر حکم الٰہی
اُس دی پوجا بھتیاں کاں کیتی صدق یقینوں   اُس ویلے بھی بہت مجھاں کجھ نہ موڑیا دینوں
ہکدن جادوگر اس شاہ دے نال پیار سنایا   مینوں اجل تیاری دسدی وقت ضعیفی آیا
دیہ لڑکا کا ہوشیار جو اس نوں ہیں سب سحر سکھاواں   اپنی جاگہ تیرے کارن مددگار بناواں
تاں اس شاہ نے لڑکا منگایا لڑکا ہک سیانا   جادوگر دی خدمت اندر حکم ہویا نت جانا
اس لڑکے نوں اوہ مت ساحر جادو کفر سکھائے   جس پر رحمت نظر حضور دی اسنوں کون ونجائے
جدا مکان دوراڈا اُتھوں اس وچ راہب ہندا   لوک زیارت آون اس دی نیک نصیحت دیندا
اُس ہند گدی اُس لڑکے نوں خبر شناخت نہ کوئی   آندا جاندا کولوں لنگھے مجلس کدی نہ ہوئی
ہک دن ویکھی مجلس بیٹھی لڑکا ات دل آیا   وحدت سبق سکھاون کارن رب سبب بنایا
وعظ کلام سنا دے راہب سندی مجلس ساری   چپ کر بیٹھا سندا لڑکا لگی بات پیاری
حق شریعت دین عیسائی بیبی اوس زمانے   تھوڑے مومن بہتے کافر مشرک لوگ دیوانے
سنکر حق مسائل لڑکے صاف یقین لیاندا   راہب کول آرام کریندا ہر دن آندا جاندا
عین محبت وحدت والی کر تاثیر سمانی   کوثر جام پلایا ساقی رگ رگ لذت دھانی
ہکدن اس لڑکے نوں راہب صبر بیان سناوے   ہر ہر مومن دوستاں تائیں بیشک رب آزماوے
جے سو مشکل منزل پہنچے راہب دل حاضر رہنا   ظلم مصیبت چپ کر سہنا ساڈا نام نہ لینا

کیتا عمل برابر لڑکے جو رہبر فرمایا
شاہ تھیں ڈر دا جادوگر دل لڑکا عاجز جاوے
ہٹن عجب تماشا بنیا قدرت پاک الٰہی
شو کے کرکے بدل وانگوں ول کھاون آوے
ہتھ وچ پتھر پکڑ یا لڑکے کرے سوال خداؤں
ایہ آزمائش کارن لڑکے پتھر پکڑ چلایا
کہن لگے سب اوسے ویلے ہٹک نہ آنو کوئی
دن دن عزت کرن زیادہ پایا شاہ گرامی
جو انجیل مبارک اندر حکم خدا فرمایا
بہت بیمار سوالی آون عرض سوال سناون
کوہڑے یا نابینے تائیں جس دم ہتھ لگاوے
اس شاہ دا ایک بڑا مصاحب صاحب ہوش دانائی
ہٹن اوہ نذرانہ لے کر خدمت اندر آیا
لڑکے آکھیا اس گل اندر میرا دخل نہ کوئی
ظاہر باطن ہر کم اندر حکم اوسے دا جاری
توں بھی جیکر اوس خدا پر خاص ایمان لیاویں
سنکر اوہ ایمان لیایا نال یقین صفائی
دور گئی سب غم دلگیری رحمت فضل غفاروں
شاہ نے پچھیا پھر کس کولوں اکھیں لیاں تینوں
شاہ کہیا اوہ کون تیرا رب عرض امیر گذاری
تینوں بھی اس پیدا کیتا بھی اس شاہ بنایا
ایہ گل سنکر اوہ شاہ ظالم غضب غرورت بھریا
ظلموں چابک برسن لگے بدن اچھیڑ توڑنے
بہت سزائیں دتیاں اس نوں کر کر مار بولایا
پکڑ منگایا پھر اوہ لڑکا کرکے ظلم دلیری

دن دن دل وچ حب ربانی جان نور لگایا
جو کجھ سبق سکھاوے ساحر دل نوں موں نہ بھاوے
سپ وڈا اس رستے اُپر بند کیتے سب راہی
گھیر کھلا سب راہیاں تائیں ماریا مول نہ جاوے
جیکر دین راہب دا سچا ماریں ایس بلانوں
مر کر ڈگ پیا ناگ زمیں پر خلق تعجب آیا
ساحر تھیں ودھ لڑکے تائیں جادو قوت ہوئی
عظمت ویکھ بناون جادو صفتاں کرن تمامی
پڑھ کر لڑکے عمل کمایا ہویا ولی اللہ دا
جس دے حق دعا فرماوے چھوڑ بیماریاں جاون
نین پران برابر پاون سن سن خلقت آوے
ہو گیا اوہ نابینا عاجز چھوڑ گیا روشنائی
دیہو شفا میریاں چشماں نوں آن سوال سنایا
باہجھ خداوند صحت بخشے کس نوں قدرت ہوئی
اس بن کوئی نہ شافی ناصر عاجز خلقت ساری
تاں میں کراں دعا حق تیرے لئی جا جت پاویں
لڑکے دعا منگی حق اسدے پھیر ملی روشنائی
جا بیٹھا اس کرسی اُپر دورہ رہیا جس رول
اس نے کہیا میرا رب شافی دیون ہارا تینوں
اوہ رب میرا پیا لنہارا جس دی خلقت ساری
بالک دا رشتہ پاک شتر اکیل جبریل ملایا
ویکھ حکم سزا دا اسنوں سختی دے منہ دھریا
ایہ گل کس نے دسی تینوں کہہ دے کیہ کجھ دسدے
تاں اوہ لڑکا دسیا اسنے جس تھیں مطلب پایا
آکھن لگا تدھ جو اتنی کھاوی قسمت میری

بھی زرد بکر جادو گر تھیں تینوں سحر سکھایا
میری طرفوں ہرگز تینوں شرم نہ دل وچ آئی
میرے باجھوں ہور خدا توں دی سیں لوکاں تائیں
پھر پھڑ مارن چوراں وانگوں ہوش نہ چھوڑن کائی
باجھ گناہ مقبول اللہ دا ایہناں دے منہ چڑھیا
ہرون بکرے والے ہوون کھل اتارن والے
اور کر راہب دی گل ساری لڑکے بول سنائی
تاں اس ظالم راہب تائیں جلدی بکرا منگایا
حکم دتا جے دین نہ چھوڑیں بکرا مروان تینوں
برحق مالک رب توانا خالق عرش اسماناں
برحق رب عیسیٰ مریم دا عاشق کرے آوازہ
ایہو طریق محباں والا چکھن وصل نوالہ
چڑھی ابجوم تماشے کارن خلقت ویکھن والی
دھر کلو ترہ دو دھڑ کیتا ظلم شکنجے اندر
پھر اس وقت مصاحب تائیں اس ملعون بلایا
چھوڑ عقیدہ راہب والا جے تدھ جان پیاری
کہیا مصاحب تیرے تائیں مشکل سجدہ کرنا
ہر طالب پر سختی تنگی آپ کرن منظوری
راہب لگوں بھی سر اس دے آرہ ظلم ٹکایا
بدن سوہا دے خوش رخسارے چیر دو بارے کیتے
گھر گھر چھری کہاڑی لیکر بوڑیا عشق قسائی
دو مومن اس حالت اندر دے گئے جان پیاری
چھوڑ عقیدہ یاراں والا سجدہ کر دے بینوں
جیو بکر سامنے دوست میرے آئے چیرا تارے
موتوں ڈر کر رب اپنے دا کیونکر روازہ چھوڑاں

صحت دین لگوں بیماراں عالی منصب پایا
ساحر دا بھی قدر نہ جاتا جس ایہ بات سکھائی
باجھ گناہوں لڑکے تائیں لگیاں ملن سزائیں
کر کر ماراں پچھن تینوں ایہ کس بات سکھائی
جویں مسافر دولت والا راہوں چوراں پھڑیا
اوہ گل کون چھپاون والا جو رب آپ نکالے
اس دی برکت بینوں رب نے بخشیا دین صفائی
چیرن کارن جلدی ظالم آرہ چا منوایا
راہب کہیا خداوند کافی ایہ کجھ خوف نہ بینوں
لعنتیاں دی پوجا وچوں لعنت وہاں جہاناں
کھلا وصل تیاری کارن جنت دا دروازہ
اجل پیالہ دوست جانی میل کراون والا
عشق حقیقی تائیں جنت لگی دین دکھالی
ایسے راہوں حاضر ہویا زکریا پیغمبر
اول ساں تسادا رہبر اکھیں نال وکھایا
نہیں تاں ایسے حال کریساں ٹٹے ہر غضب قہاری
تن من جس قربانی کیتا اس کیا موتوں ڈرنا
سر پر جالن حال وکھالن بھالن قرب حضوری
صم بکم صبروں عاشق پچھاں نہ پیر ہٹایا
شوق نولے یار دکھالے وصل پیالے پیتے
ذبح ہوئے چپ کیتے تڑپن کسے نہ خبر سنائی
پھر لڑکے نوں آکھیا ظالم آگئی تیری واری
نہیں تاں سخت عذاب مصیبت مت طاقتی تینوں
راضی ہو راہ ایسے جاساں جتول گئے پیارے
کلمہ نہ موڑاں دین نہ چھوڑاں سر قربانی لوڑاں

ملیا حکم سپاہیاں تائیں اس نوں پکڑ لے جاؤ
پربت دے سر تے کے دیکھو اسنوں موت خراب کھاؤ

بھی لڑکے نوں آکھیا شاہ نے جیتوں اے پہ گل چھوڑیں
عالی منصب بخشاں تینوں جو سرداری لوڑیں

آکھیا لڑکے منصب دولت کجھ نہیں لوڑ اسانوں
دنیا منصب نوں کیا جانن حق نصیب جنہاں نوں

تاں جلدی ملیا حکم سپاہیاں لڑکا پکڑ چلایا
بڑا بلند پہاڑ جو ہیسی اس دے اُتے چڑھایا

تلے نگاہ کر حیرت آوے ورمکان زمیں دا
دیکھ تماشہ عبدالستارا عدل حساب کھرنیدا

ہک غریب نمانا لڑکا دشمن فوج رسالہ
کرے سوال خداوند تائیں دیکھ مصیبت حالا

اَللّٰهُمَّ اکْفِنِيهِمْ بِمَا شِئْتَ ترجمہ خداوند اکفایت کریں نوں شر اینہاں دے تھیں نال جس چیز دے چاہیں توں

سپاہیاں دا [illegible] جو وچہ دریا دے [illegible] غرق ہونا

یارب شر اینہاں دے کولوں کریں کفایت مینوں
جس شے نال ہٹاون چاہیں حکمت رکھ تینوں

جس دم دعا منگی اس لڑکے رحمت دیر نہ لایا
اوہنی چیتی اس پربت نوں حکم خدا فرمایا

لرزا کھادا ایسا ڈولیا سن فرمان الٰہی
دھوبی وانگ زمین پٹکاوے ڈھے گل سپاہی

داخل ہوئے جہنم اندر پکڑ لئے رب سائیں
آکر صحیح سلامت لڑکا ملیا اس شاہ تائیں

ہو متعجب شاہ نے پچھیا کتول گئے سپاہی
لڑکے دسیا جو نکر نازل ہویا قہر الٰہی

ہور سپاہیاں نوں پھر ظالم جلدی حکم دتا سی
کشتی وچ لڑکے نوں چاہڑو ایہ فرمان کیتا سی

وچہ دریا دے جا کے اسنوں بہت وجہ سمجھاؤ
جیکر نہ فرمان قبولے باہر پکڑ دگا ہو

اُس الاہوں شوہ وچہ بیڑی الٹ اپٹھی ہوئی
غرق کیتے رب سارے دشمن دیر نہ لگی کوئی

بے نقصان سلامت لڑکا خیریں باہر آیا
شاہ دے پاس ہویا پھر حاضر ہرگز خوف نہ کھایا

دیکھ حیران ہویا شاہ ظالم رب تھیں شرم نہ آوے
پچھو سو کتول گئے سپاہی لڑکا حال سناوے

جو غرق ہوئے سب پانی اندر پا گئے قہر الٰہی
ہیں ہک بچیا جس نوں مطلق آس اللہ دی آہی

تیرا ماریا ہیں نہ مرواں کجھ توفیق نہ تینوں
رکھن مارن وی رب باجھوں قوت قدرت کینوں

جیتوں مارنا چاہیں مینوں ہیں تدبیر سکھاواں
جلدی رب اپنے ول جاواں ظلم خلاصی پاواں

بسم رب الغلام جو پڑھ کر تیر مارو ہکواری
سنکر نام روانہ ہوسی میری جان پیاری

جاں تک نام پیارے والا حق پیغام نہ آوے
سو تلواراں قتل نہ کرسن لڑکا بول سناوے

ایہو طریق مجہاں والا سر سجدہ لوچہ دھرسے
تن من جان اوتے دل دیندے ضائع مول نہ کردے

وقت نمرع بھی وس ناہیں جیہڑے نہیں خبر انہوں
حاضر صاف جواب شاہ نوں عزرائیل جہیانوں

سنو حقیقت جس دم لڑکے ایہ فرمان سنایا
پڑھ بسم اللہ مارن والے ظلموں تیر چلایا

پڑھ پڑھ ی اپر سجے پاسے ماریا تیر کفاری
شوقوں بول شہادت کلمہ کرے بلند آوازہ
وحدت شوقوں راہ مولا دے ہیں ہویا قربانی
جداں عاشق وقت شہادت خوش پیغام سنایا
کہن لگے واہ رب لڑکے دا اس بن ہور نہ کوئی
عجب تماشہ ظاہر ہویا قدرت پاک وکھائی
آمنا برب الغلام بولے لوگ تمامی
بہت لوکاں اس شاہ دی پوجا تائب ہو کر چھوڑی
شاہ شرمندہ ہویا اس نوں سنے امیر وزیراں
بند کیتے دروازے سارے مت کوئی باہر جاوے
شہروں باہر ڈونگھیاں کھائیاں کر تعمیر بنائیاں
باراں گز چوڑی سر خندق چالی گز لمبی
اتنا بالن پا لیا خندقاں بھریاں اگ انگیاراں
بیٹھی مجلس دشمن رب دے کرسیاں پالو پالی
حکم دتا سب لوکاں تائیں باہر پکڑ لیا ہو
پکڑن سپاہی اول سبھنوں شاہ دے پاس لیاون
حق پرستاں تائیں ناحق ڈالن وچ انگیاراں
چھک چھاک اہل ایماناں تائیں خندق اندر پاون
پھر اک عورت پکڑ لیاندی مومن خاص نمانی
کہن سپاہی اس نوں بیتا تیں بچے دا جان پیاری
ویکھ تنہا ندا اگ شت سڑدا جدی بالن ہوئی
واہ سبحان اللہ کیا عورت رو کر عرض سنائے
پھڑ لے چلے آتش دے ول جھکن نوں وردھنگا نے
کر فریاد دوہائیاں ہمیلے روندی درد رنجانی
اے ماں میری آتش کولوں ہرگز خوف نہ کر توں

زخم اوبر رہتہ سجار کھیو سوڈگ پیا بیچاری
کھول دتا رب میر یکارن جنت دا دروازہ
لاش مبارک نوروں روشن پایا قرب حقانی
حاضر ویکھن والی خلقت دردوں شور مچایا
جس دے نام سوا لڑکے نوں موت نہ حاضر ہوئی
خوف خیال نہ رہیا شاہ دا خلقت بھجن آئی
پوجن لائق رب لڑکے دا عالی شان گرامی
واحد رب لڑکے دا انہاں اس بھین بخشش لوڑی
وڈی خرابی پیدا ہوئی کرن لگے تدبیراں
کرن لگے ہو ظلم جو جلدی قہر الٰہی آوے
چھو نکر حوض عمارت پختہ بالن نال بھرایاں
رب دا دین چھڑاون کارن کیتی حیلہ سازی
آ کر کول بیٹھا شاہ ظالم بھی سب ٹولی کفاراں
عبدالستارا ویکھ تماشہ قدرت خالق والی
جو کوئی مرتے نہیں اس دے بینوں آتش وچہ گا ہو
آمنا برب الغلام مومن بول سناون
مثل پتنگاں اس دن عاشق دیگئے جان ہزاراں
سچا رب لڑکے دا کہکر مومن چھال لگاون
تھوڑے دن دا بچھڑا لڑکا روے دردر نجانی
توبہ کر اس ویلے دینوں نہیں تاں اجل تیاری
جس لے نافرمانی کیتی چھوڑیا مول نہ کوئی
ہٹن محال خدا دی طرفوں دین نہ چھوڑیا جاوے
سینے نال پیارا لڑکا رون پین نمانے
خوش پیغام سنایا لڑکے قدرت نال ربانی
دین سچا اوہ رب تیرا انظر اودے سنے دھر توں

صبر کیا اس آتش اندر جلنا کر منظور رہی
رب گلزار کریسی اسنوں فضل کنوں کیا دوری

راضی ہو کر اس آتش وچ حاضر ہوئی یاری
ویکھ تماشہ کیونکر ہوندی قدرت پاک غفاری

کرن روایت سنکر عورت ویر نہ کیتی کائی
سینے نال لگا کر بیٹا اگ وچ چھال لگائی

امرا لاہوں چن چیتی ایسی آتش بھڑکی
چنگ بارو واندر جویں پوندی بدل وانگوں کڑکی

چالی گز اچا ہو بھانبڑ لاٹاں قہر وکھایاں
سنے وزیر سپاہیاں شاہ نوں جھپ لیا ون کھایاں

اُٹھن ہلن مول نہ دتا کرسیاں توں کوئی
نام نشان نہ چھوڑیا رب نے قہروں ویر نہ کوئی

ربیع بن انس کہے جو مومن اس دن اگ وچ پائے
اگدے سیکوں دل رہنے جنت وچ پہنچائے

آتش وچ انہاں نوں ویکھے خلقت ویکھن والی
اوہ آتش رب نے انہاں تائیں اکھیں نہیں وکھالی

جیوں جیوں آتش بلدی اندر ڈالے بے گناہوں
سبنوں جنت دا دروازہ لبیا فضل الاہوں

بیان حال حضرت یوسف بعد گواہی طفل

ذکر یوسف دا باقی تینیں سنو حقیقت بھائی
کہندے دی جس وقت شہادت لڑکے لال سنائی

بہت عزیز ہویا شرمندہ حیرت اندر آیا
غصے نال زلیخا تائیں جذبہ سخت دکھایا

مکر تساڈا وڈا سب تھیں ڈانے کر دیوانے
ایہ طاقت نہیں رہ سکے لوں جھڑیں آسمانے

قتل کرن دا ہی "تائیں کرسے عزیز ارادہ
پھر دوبارہ بولیا لڑکا جیونکر حکم خدا دا

بہت بیعزتی ہوسی تیری اندر خلقت ساری
سنکر بات عزیزے دل وچ لگی بہت پیاری

"تاں نرم دلاسا نال یوسف دے پیار عزیز کماوے
بھی شرمندہ ہو کر اسنوں نرم کلام سناوے

فرق ہوسی وچ عزت ساڈی کسے نہ حال سنائیں
یوسف اعرض عن ہذا جویں آکھیا خالق سائیں

اے یوسف تم غصہ دل وچ مول نہ رکھیں کوئی
گذری بات نہ مڑدی ہیں تھیں جو کجھ تقصیر ہوئی

بھی اکھیں پھیر زلیخا "تائیں رب نے پائی تیری
توبہ کر اج بخشی تینوں ہیں سب مکر ولیری

عجب تماشہ توبہ اوپر کافر ہو گیا راضی
کویں نہ توبہ تیتھیں رب بخشے کل تقصیراں ماضی

کرن روایت جدوں زلیخا اوپر سختی آئی
جبرائیل خدا دی طرفوں جلدی ہی خبر سنائی

رب فرمایا نبی اللہ دے جو شخص مصیبت جرنا
جویں حقیقت باطن گذری پردہ فاش نہ کرنا

رنج مصیبت دسنا یارو دل وچ دست سر پر چاون
عیب کسے دا کرن جو ظاہر اول دوزخ جاون

ہیں ستار غفار قدیمی بخشنہار تعالے
نامنظور میری سرکارے پردے پاڑن والا

سن کر صبر کمایا یوسف حلموں پردہ پایا — آپے عشق زلیخا والا پردیوں باہر آیا
بوجھ مقدر عشق مجازوں لی برات جنہاں توں — عزت پردہ دنیا اُپر نہیں نصیب تنہاں نوں
جس دم یوسف تہمت پاروں امن خلاصی پائی — بہت زلیخا توبہ کیتی جویں عزیز کرائی
اس دن پچھوں گھر والوں یوسف نوں بھلایا — لگی اگ زلیخا تائیں برہوں بالن پایا
سڑ سڑ آتش غم دی اندر ہر دم پئی تلیوے — جلبل جان لباں تک ہوئی کیویں ناں چھپوے
کھاون پیون گیا نصیبوں سرتوں گئی اگیرے — چھوں چھول پنا حال چھپاوے ہوون نین دہیرے
علم خداوں نال زلیخا جویں کہانی بیتی — پنجاں سرناں حالت اس دی باہر ظاہر کیتی
مالن خدمتگار تے ساقن جو سرکالے آون — قرب حضوری شان جنہاں نوں جو آون جاون
آپو آپ سہیلیاں تائیں باتاں انہاں سنایاں — اوہ اُٹھ کے جھب سن کارن وچ جیاں دیوں لایاں
اوہ گل پردے وچ نہ رہسی جو رناں ہتھ آوے — باندرام پر ریشمی چادر کویں سلامت جاوے
نیکاں پاک جو نیک حرم سب اوہ بن مہریاں ماول — عام رناں دا حال جو ظاہر سو ہر کو رناواں
گلہ سیاپا رناں تائیں وہ کم بہت پیارے — جت کت چیلے مجلس اندر آون کر کر چارے
گلہ سیاپا وچ حقیقت دو نرخ دا دروازہ — ہر بر پایوں حافظ ہوویں رب غریب نوازا
آخر گلہ شکایت کر کر تاں صبر دا آیا — نال زلیخا جھگڑن کارن سبھناں منہ چکایا

بیان آمدن زنان برائے ملامت زلیخا

سنو حقیقت مصری رناں جو سب عزتداراں — زینت نور غیرت بھریاں خوباں خوش رخساراں
رل آوڑیاں سرکالے عادت جویں رناں دی — نال زلیخا جھگڑن آیاں شوخ مزاج تنہاں دی
لگیاں کہن زلیخا تائیں سن بھیناں پیاری — نال غلاماں عشق لگاون عقل جنہاں دی ہاری
جد اشرف غلاماں اُتے دل دی پریت لگاون — آکھ زلیخا دنیا اندر اوہ کی ذات سداون
بردے مل خریدے ہوون خدمتگار ہمیشہ — الٹا کرن سلام تنہاں نوں عقل جنہاں دی خامی
پھل کمائیے تاں نہ غوں کھائیے قاتل زہر نہ کھائیے — نہوں لئیے تاں تھاویں لائیے عزت فرق نہ پائیے
وچ چنار رناں نیاں اُلا بھورا ہوش نہ تینوں — تیں وچ عقل قیاس نہ کوئی مت سکھائیے کہنوں
بردے ہگر و بواقی ہو کر عزت بھرم ونجایا — کیا بردہ جس پکڑن کارن تینوں عقل نہ آیا
جیکر ہار سنگار بنا کر جلوہ حسن دکھائیے — بردے کر کے بادشاہاں نوں پیش سلام کرائیے

جے لکھ شان غرورت رکھن خان امیر سداون
جیکر لال نہ چمک کھلاوے قیمت قدر نہ پاوے
جس کھلنے دا رنگ نہ سوہنا نہ سوہنی خوشبوئی
جس ہانڈی نوں تیز مصالحہ خوشبو رنگ وکھاوے
نی جس تدبیروں مرد ولیوں تینوں خبر نکالی
تن اپنے دی ہوش نہ جینوں اوہ کیا شان مناوے
جے تدھ ہووے عقل زلیخا تاں کیوں مغز کھپایئے
اول بہت ملامت کیتی سبھناں بی بی تائیں
کوئی آکھے کیا مرد بیچارے کس نوں طاقت ہے ای
زلفاں حسن مبارک بھریاں عطر پھلیل پلیون
اپنے وچ نہ خوبی ہووے پھر کیوں حرص لگایئے
عبد الستار اتدھ جہاننوں ب جواب نہ دیندا
"تاں آہی ماں زلیخا ربی ڈیکاں نکل گیاں
بن ٹھن صاحب حسن دکھاون محبوباں استوراں
جس پر جنت عاشق ہو کر نظر کرے سو واری
جس دربار وں ساڈی کارن نہ ہوئی منظوری
خوبی حسن سنگار لساڈے زلفاں ماں نگ بھرائیاں
جس نوں تکھیں او گنہارے تھیون پاک گناہوں
رخصت ہو لئے کرو نہ جلدی جاؤ سب گھراں نوں
حاضر کر کے شام پیارا لساں دکھا لیا چاہی
خوش خساراں نال سنگاراں خوب تیاری کی ہی
حاضر کر کے دوئیں طرفاں حسن جمال دسیوے
کرن روائت مصر تیاں نوں ظاہر ہو سندی آہی
کوڑا جھگڑا نال زلیخا دلوچہ پیت پیائی
نہیں تاں ل باہجھ ضرورت ... نہیں سی کدے رسیدا

پلو چہ مار دیوانے کرنے منہ کر ٹیالے پاون
عورت ناز نیاز نہ رکھے کدی پسند نہ آوے
بھاویں لذت بھریا ہووے کرے پسند نہ کوئی
اتر کرے ہمسایاں تائیں بھاویں ہتھ نہ آوے
بنڑدے مگر دیوانی ہو کر عزت صفت وجائی
جو شئے کرن قبول نہ اکھیں دلنوں کیکر بھاوے
مورت سخن کلام نہ کرسی جے سوا ربولائیے
پھر دستور کتاب نکالی بولن شوخ ادائیں
نظر کٹاری جتوں کھچے زخم کر جاوے کوئی!
مرداں دی کیا طاقت ہووے مرگ دیوانے تھیون
عرضاں تسلے پیش نہ جاون جے سو حیلے جائیے
عالم اندر خوبی باہجوں کوئی نہیں پیار کریندا
عقل نہ ہوش رذیلاں نوں تاں مغز کھپاون بیاں
اسنوں ویکھ فرشتے ڈولن سب قربانی حوراں
اوتھے یاد زلیخا کس نوں ہیں مسکین بیچاری
تساں رتنانوں کیونکر ہوسی اوتھے قرب حضوری
شام سجن یاں نیناں لوں ساریاں گھول گھمایاں
نکر لساڈا اثر کی کرسی اس پر شوخ نگاہوں
جھلکے زینت زیور کر کے ملنا آن اساں نوں
دوئیں طرفاں ویکھیاں جاسن کون گلی پاسی
سکل معلوم ہو جاسی جس پر بازی ہے بھر نی
دوہاں ... تکھیں نظر نینا ندی کس دا اوہو پہیرہ
کرن بہانہ تکھین ... ان وہ محبوب الٰہی
شوق جمال نبی دا سبھنوں نظر لوے کواری
کر دن جھگڑا تکھین کارن پیار انہی لبے لا

وعدہ سنکر ساریاں تاں گھر آیاں سرکاروں
دتا حکم زلیخا جلدی کھانا کرو تیاری
لسّاں جنہاں ندی عزت کارن کھانا تیار کرایا
دشمن دی کیا عزت کرنی ہیں مہربانی جاون
ساڈی مرضی ہے جو رتا قابو اندر آون
اچن چیت پیارا جانی حاضر سد کراں گی
دو ماہ شوخ ہوسن جس ویلے چمکے حسن کیاری
کجھ مرجاسن درد فراقوں کجھ دیوانیاں ہوسن
ویکھن کارن روو مرسن پھیر جمال نہ دیسیاں
دردمنداں نوں کر ملامت تد تنہاں نوں جاپے
نہیں تاں دشمن تیں کوئی اپنی عزت نہیں کراندا
عارف کہن محبت خالص جنہوں لے بدی پیاری
اسم صفائی ذاتی باہجوں پوجا غیر بھلاتے
خاص محبت جس دل ناہیں ہر دروازے جاندا
تابعداری حب نبی دی سچا پیار جنہاں نوں
حب اصحاباں دی جس سچی کرے نہ نافرمانی
مشرک جس دا دوست ہووے قبراں پوج سکھاندا
مشرک دوست نہ کر کھلا دیں دین یاں ونجاون
سنو حقیقت جدوں زلیخا حکمت کھولی ساری
سو ہنا بستر بیٹھن کارن ریشم فرش وچھایا

بھلکے ہوگ تماشہ تیرا سودا حسن بازاروں
ہو متحیر بی بی لگے دائی عرض گذاری
او نہاں لساڈی کر بدنامی گھر گھر گلہ سنایا
کہیا زلیخا حکمت اصلی تینوں حال سناواں
نال محبت حکمت کرکے قتل کرایاں جاون
ویکھو عشق عدالت ہوندی بدلہ کویں ہوائگی
قتلوں حکم ہوسی یکباری ویسن جان پیاری
پھیر ملامت سخن نہ کرسن گھر گھر ٹرنے پوسن
دشمن پاسوں دوست اپنا دور ہمیش کریسیاں
تدوں خیال اساڈا چھوڑن گھر گھر روون سیاپے
دوست اپنا غیراں تائیں کوئی نہ مول وکھاندا
وحدت عشق الٰہی والا غیروں حب وساری
یا رب راضی ہو کر اس نوں نبی رسول وکھاوے
مشرک نوں رب دوست اپنا ہرگز نہیں وکھاندا
رہبر ہو کر نبی ملاوے مولا نال تنہاں نوں
ربّہ وسن کچھن والا پاس رسول حقانی
وحدانیت والا دوست راہ توحید سکھاندا
وردو وظائف نام نہ ہرگاں بیٹھیں نظراں
دائی سُن کر راضی ہوئی کیتی جلد تیاری
ہر ہر قسم عجائب کھانا کر سامان پکایا

بیان آمدن زنان مصر بارگاہ زلیخا برائے دیدن یوسف

فجر سے شہر مصر دیاں رناں کیتی جلد تیاری
زینت زیور پہن پوشاکاں میلا ویکھن چلیاں
چھنن چھنکن چھٹے باہیں چھن چھن چھانجر کریاں

حضرت یوسف ویکھن کارن سنو حقیقت ساری
اجل تیاری ہوئی جنہاں دی لیاں ہتھ ویلیاں
مست طرح پینانداں فوجاں تمام گھٹاں بن چڑھیاں

نظر اٹھاون جاں پیجاون ہوہاں غیرت بھریاں ہر کوچے ہر گلیاں وچوں باہر آیاں پریاں
صفاں قطاراں بن بن آون خوش رخسار عورتاں چلدے بدل ساون والے برس خوشی برساتاں
بہلیاں تھلیاں وچ بیٹھن چلیاں پھر تقدیر بٹھایا کسے نوں وچ نصیب ہووے نوں جنگ بجاون آیا لیا
رلمل آوڑیاں ہر کالے سب سیاں سرداراں حاضر خدمت کارن ہویاں ہر اک خوب نگاراں
سبھنوں کھانا حاضر کیتا عزت ادب پیارو جس دم کھا کر فارغ ہویاں حکم ہویا سرکارو
دیہو ترنجاں ہر اک تائیں شہد لگا کر کھاون کھانا ہضم ہووے جو کھاوا شیریں لذت پاون
شہد ترنجاں ہر اک اگے جلدی حاضر آیاں چھریاں کھاون کارن چھریاں آکھ انہاں پکڑایاں
نال خوشی سب کھاون گیاں جتنی طلب انہاں دی ہس ہس خوش رخسار کھاون حسن بہار چھپاندی
تاں اس وقت زلیخا بی بی دائی نوں فرمائے عجب تماشہ جیکر یوسف آن نظر پر آوے
رہن ترنجاں حاضر پیاں شیریں شہد لگائے جلوہ تک ویکھن انہاں نوں نقشہ اصل سوالے
عرض بی بی دی یوسف اگے جا کر دائی کریا سن کر بات جنہاں دی کیتاں دل اپنے صبر دھریا
نہیں سوال قبول تساڈا آن سنایا دائی آپ زلیخا تنگی پھیریں شاہد منا کر آئی
آکھیوس سب تقصیر میری لوچو تساں قصور نہ کوئی من سوال بھلے دے پاؤں پر دکر عاجز ہوئی
تاہ ہووے نام خدا دے قدم رنجہ فرماؤ شفقت نال عزیزاں تے گھر قدم مبارک پاؤ
گھر گھر وچ عشق تساڈے پر تصویر بنایاں جبر کر شہر مصر دیاں تاں گھر چل کارن آیاں
دشمن آپ نہ ظلم کردے جو سب نبی الٰہی جھڑک دیو نہ عاجز دیاں نوں ایہہ وقت آہی
سن کر رحم پیا دل یوسف عرض سوال قبولا سختی جھلن لگے کھاون کارن قسمیں ربدا الی

بیان نرمی و شفقت آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم

ہمدم آن بازاروں سچے نبی رسول اٹھایا سچے کیتے خدمت اندر بہت اصحاب پیارے
پکڑ کھلا اک کافر اوہ رسول نبی نوں گل وچ چادر ڈالی اس نے خوب دلی لڑائی
اوہ جس جلیتی وٹ چڑھا ہیں حضرت تنگی آئی اصحاباں تلواراں چایاں قتلوں دیر نہ لائی
نال اشارت سرور عالم قتل منع فرمایا صبر کیتا اصحاباں غصیوں کیسے نہ ہتھ اٹھایا
شیریں سخن تامل کر کے بولیا نبی ربانا کہو بھائی کس کارن غصیوں غصہ اس چڑھایا
آکھن لگا حضرت تائیں نبی دیو دے دانے ایہ گل اس دی سن کر ہاسا آیا نبی ربانے

لیئے سن تدھ قیمت دیکر دانے ساتھوں بھائی — ووہ حساباں ساڈے گل وچ ایہ توں چادر پائی
نرم کلام رسول سنایا غصیوں جوش نہ آیا — قدماں اندر کافر جھڑیا کلمہ بول سنایا
آکھیوس رحمت خلق لساڈا آیا ہیں آزماون — دور ہوسن جو اس دربار وں کیتے نہ جنت جاسن
کیہا کیا صفت رسول اللہ دی عبدالستار سناوے — جس دی صفت کلام اللہ وچ پاک خدا فرماوے
ظلم کماون ایاں تائیں کیے رسول ربانان — میری تابعداری پکڑو جس نے جنت جاناں
بے حد ظلم جنہاں نے کیتا او بریہی ربانے — جس دم قدر نبی دا جاتا کر حسرت پچھتانے
عرض کرن اصحاباں تائیں وہ بے ادب بیچارہ — عرض سوال اساڈا اکر ناپاس رسول پیارے
ساری عمر لساڈے اپر جس نے ظلم کمایا — قتل فسادوں دشمن ہو کر سارا زور لگایا
جیکرا وہ کوئی او گنہارا طرف لساڈی آوے — قتل کرو یا بخشو اس نوں کیونکر کیتا جاوے
حضرت آکھیا گل لائیے اسیں دور ہٹائیے — کرم کمائیے ساتھ رلائیے رب کولوں بخشائیے
سن تعجب ہوئے سب جا حضر اوہ کفار سوالی — عبدالستارا ایہہ دروازہ نہیں امیدوں خالی
دند مبارک توڑیا جس نے داڑھی خون وہایا — سعد وقاص اصحاب نبی دے عالی درجہ پایا

بیان قبول کردن حضرت یوسف سوال زلیخا را

سنو حقیقت جدوں زلیخا روکر عاجز ہوئی — جھگڑا شور نہ کیتا یوسف جھڑک عتاب نہ کوئی
در بخشیں ورنہ کرسے خداوند سائل ورد رنجانا — کویں زلیخا نوں اوہ جھڑکے یوسف نبی ربانا
نال نفیس بدھ عاجز بنیا اوہ مقبول غفاری — دلوں زلیخا پھیر منایا شکر کرے لکھ واری
ٹھوٹھے سخنوں یار پیارا غیرت اندر تھیندا — کتنی مدت رورو مرتے منتاں نال منیندا
قدر معلوم کی بیدرداں نوں دمنداں کہ پایا — جا کر پچھ زلیخا کولوں کیکر شام منایا
سر پر ٹوپی جھکن موتی کتنیں لٹکن والے — گلوچہ ھسی ہس ہس پوندی سندر جھک وکھالے
کرن روایت جس دم یوسف عرض کیتی منظوری — خوب لباس پہنایا بی بی ریا زینت پوری
اکھیاں اندر چہ سرمہ سوہنا وڈک صفت نہ کوئی — ساون دی گھٹ برسن کارن زور تیاری ہوئی
انگلیاں وچ چھلے چھاپاں نال محبت پایاں — دلولیلیاں قرب حضوروں شام مناون آئیاں
زربفتی پیراہن سوہنا گل جھڑ تدے پایا — کرے بیان امام غزالی ہیں دلوں بنایا
چادر سبز عجائب سوہنی پایا قرب حضوری — جیونکر جنت حور نورانی برقعہ پایا یا نوری

عبدالستارا اوہ کیا جوڑاں ایسی نسبت پاون
سب قربان ہوون نبیاں تکیں خدمتگار سداون

موتیاں جڑے سنہری کنگن صفت نہ کیتی جاوے
نال محبت نوشہ تائیں بی بی دستیں پاوے

زینت زیور اس حضرت تنوں حاجت نہ سی کائی
کارن زناں زلیخا تائیں غیرت دل وچہ آئی

دھن کاریگر پاک مصور حسن بناون ہارا
صورت سوہنی سولج تکیں وہ تیغ دا چمکارا

نال محبت تیغ حسن دی استاکار بنائی
صیقل گرنے پھر دوبارہ واہ وا صیقل کرائی

یعنے جیکر خالق اس نوں بخشی حسن صفائی
تویں زلیخا زینت اندر کیتی حق ادائی

خوبی نور لباس شاہانہ عجب تماشہ بنیا
رحمت صلوات اللہ اس پر جس مائی نے جنیا

کر تمثیل روایت والے حسن بیان سنایا
اس دن گویا جنت وچوں یوسف باہر آیا

حسن یوسف دی صفت حدیثوں خبر بنی سردارو
جیکر رات اندھیری یوسف چلدا گلی بازارو

سجے کھبے چانن ہووے صورت دا چمکارا
شمع چراغوں کوئی نہ حاجت جلوہ حسن پیارا

صفت رسولاں کون سناوے کیا توفیق اساڈی
طاقت نہیں بیان کرن دی جیہڑی انہاں [illegible]

رب دی صفت رسول چھپائی پاک شریکوں سوئی
صفت رسولاں اندر رب جانے ہور نہ جانے کوئی

سنو حقیقت جدوں زلیخا عجب لباس پہنایا
عاجز ہو کر حضرت اگے عرض بیان سنایا

ہوں صدقے اک بات سناواں جے منظوری ہووے
نہیں تاں ساڈا زور نہ کوئی عرضاں کر کر روئے

یوسف کہیا قبول کریساں تینوں بات منیساں
جس وچہ میرا مولا راضی سو منظور کریساں

کہیا زلیخا گھر تک جاون تساں ضرورت ہوئی
یوسف آکھیا امر قبولاں عذر رتا نہ کوئی

کہیا زلیخا شفقت کر کے جدیں تساں بلاواں
حضرت آکھیا بہتر کرساں جلدی ٹر واں

گئی زلیخا چھوڑ یوسف نوں نال شور مچایا
آکھ زلیخا بردہ تیرا اجے کیوں نہیں آیا

تھکاں اتے بیٹھیاں وانی شہد ترنجاں کھاون
ہتھاں اندر چاقو پھڑیاں [illegible]

کہے زلیخا کرو نہ جلدی چھوڑو شوخ ادائیں
وانی طرف اشارہ کیتا [illegible]

سن فرمان بی بی دا اوتھے تا کر عرض سناوے
جو حضرت دا صاحب گھر تک [illegible]

در بیان آمدن آں ذات علیہ السلام در مجلس زنان

سنو حقیقت جد حضرت نوں آئی عرض سنائی
سنکر یوسف حاضر ہویا دیر نہ کیتی کائی

کرن روایت جد دروازے جس دم آن کھلویا
اچن چیت حویلی اندر جلوہ چانن ہویا

موسے دے پیہ بیٹھا واگوں حسن دتا چمکارا
رب کاریگر قدرت کامل پردہ کھول دکھالی
امر الٰہوں ظاہر ہویا کیتا چمکار نورانی
قدرت عجب تماشہ ہویاں اس دن اس محل وچ
تختاں اُتے شوخ محبوباں بھری اوپر چھریاں
خوش تصویر پیارے والی کیتا تکبیر پہنچائی
آپو آپ بے ہوشی اندر دسن ایس نشانی
وچ تفسیر یوسف دے راوی ایہہ بیان لیایا
ہکناں پہلی چمک نے جھلی تختاں توں ڈگ پیاں
ہکناں ہشت تاب نہ جھلی چمک جویں تلوارو
ہکناں تائیں وچ بے ہوشی لیا اجل پیالہ
چار سیاں ہک گنتی اندر دسن خبر ناں دی
زینت حسن دکھاون آیاں لف کنڈل چھاڑیاں
طاقت سہن محال ہوئی سے قدرت اچمکارا
موسے نوں جس ویلے حاضر جلوہ پیا حضور دل
چھپکے سے ٹی دے قدر برابر جلوہ نور دکھایا
نور نبی دا ظاہر ہویا جدوں عوراں تائیں
جس دم اندر قدم مبارک لیایا اوہ پیغمبر
صاحب حسن سنگاراں اُڈراں پھر شہباز دیاں
باقی جو مرنے تھیں بچیاں حالت سنو تہاں دی
یعنے جس دم حاضر ہویا اوہ مقبول یگانہ
اجن چیت پیارے جانی جس دم جھاتی پائی
بہجو سب تھیں ہتھاں چوں ڈگ ترنجاں سیاں
چشم چشم فرش کلیجے اوپر لہو چلن دھاراں
ہتھیں رنگ عجائب مہندی سرخ دوبارہ ہوئی

نور نبی دے روشن کیتا اندر باہر سارا
چمکے رات اندھیری اندر بجلی کنڈل والی
بدر منیر اُجالا ہویا لاٹ گئی آسمانی
بجلی کڑک پئی اسماؤں مار گئی اک پل وچ
تڑپن ذبح کبوتر واگوں بہجو مارن چھریاں
عشق شراب نشہ نظارہ ہوش نہ رہگئی کسائی
بیت ربی وچ عید مبارک حال جویں قربانی
جدوں پیغمبر اجن چھپی وچ دروازے آیا
ہکناں جان تکنے ٹکڑی چیکاں نکل گیاں
اڈ گئی شوخی پل وچ جس دم نور نظارہ سادہ
نقل کتاباں ذکر لیایا ہے جویں وارث الا
وقت نظارے دے ہشت اندر آئی اجل جہاندی
جال پیوے مچھلی واگوں آن کڑاہی چھیاں
کیویں زلیخا کرے نظارہ حاضر دیکھ پیارا
پاٹ گیا کوہ طور بھی اس دن ڈگیا اس نور دل
ٹوٹے کرکے پربت اس نے کتنی دور ڈگایا
بہجو ذبح ہویاں تکبیراں پئی اپنی جائیں
بھرتن اوپر عشق آوازہ کیتا اللہ اکبر
جیکر اوہ کوہ طور نہیں تاں اگ بار روت اڈیاں
مست شراب نظری آون نیسی اجل جہاندی
ہو گیا ذبح نظارے کولوں اوہ کہہ تر چھا نہ
گھر گھر چھری کٹاری لیکر دولا پا عشق قصائی
چھریاں کیتے دست لیراں انگلیاں کپ لیاں
بھیراں سرخ سفید پوشاکاں ہوش نہ تار سنگاراں
چہرت اکھیں تار لیاں رو سمبھال نہ کوئی

حضرت ماں اللہ آکھے یوسف مصر زناں ول آیا
پھر یوسف اوہ مکانے جے کر حاضر تھیندا
جنہاں پھر یوسف ڈٹھا پایا قرب حقانی
تھوڑا جیہا تبسم کرکے ہسیا نبی حقانی
ویکھ جھڑک زلیخا ولی کرے سوال تنہاں نوں
کتھے غیرت حسن تساڈا اپنی کرو جتائی
ہوش کرو کجھ سرت سنبھالو سنبھل چھری چلاؤ
آکھن لگیاں نازل ہوئی دہشت بے اندازہ
جس دا یوسف سوہنا دلبر خوبی دا متوالا
جو آکھیں توں آکھ زلیخا سچی بات تساڈی
آہیں مار زلیخا رونی ہنجوں درد وسایاں
تن تن تیر جدائیاں مارن رووان صبر نہ آوے
عشق لگایاں لگاں مینوں تجھ بنی سرکاروں
جدوں زلیخا پاس نہ ناندے حالت درد سنائی
عبدالستارا پھیر نہ ناندا باقی حال سنائیں
زخموں زخم جو ہویاں ناں روول خبر نہ کائی
بیشک سختی جان کندن دی مشکل منزل بھاری
یوسف دے انگوں مومن کارن رحمت پھیرا پاوے
وقت نزع دے عاشق تائیں لذت کرے دیوانہ
جان کندن دی خبر اساڈوں دیوے پاک الٰہی
سختی اندر نظری آوے نجھن الیاں تائیں
وچ بے خبری جو رب نے اساں نوں تنگی دیندا
جاہل آکھن شخص فلانا دکھا ہو کر موا
نیک اعمال جو نافرمانی وقت نزع کم آون
مومن دا اسباب عمل خطائی اول پیش کریندا

ویکھ جمال کٹے ہتھ سبھناں ہوش تمام ونجایا
کارہ باہجوں زناں مصریاں ہر ہر جگہ کپیندا
کپ کپ ہتھوں ور پر کافراں ہوئے قربانی
ساری رات حویلی اندر چانن رہیا نورانی
کتھے شوخ مزاج تساڈی ایہو جواب اساں نوں
ساکوں مت سکھاون آیاں اپنی مت ونجائی
ہیو بیتاب ترنجاں ٹبے وڈ دے ہتھ ونجاؤ
ایہ آدم نہیں فرشتہ ہوسی کرن بلند آوازہ
اس عاشق نوں نت نظارہ آب حیات پیالہ
اے پر توں اس دلبر باہجوں کیونکر جیویں اڑی
میں دل نہیں خیال سجن نوں مر ہوں نال رسائیاں
شام پئی نت پئی اڈیکاں گھر ول قدم نہ آوے
کر کر قدرت کلی ہووال کردا ترک پیاروں
سبھناں عقل آوارہ ہوئی پیش نہ جاوے کائی
نکتہ قدرت کامل والا اوہ نبی دسی جائیں
کرن روایت ایہ حوالہ موسیٰ امرت چاکھی
جیونکر انہی کھل گئے دیہی الٰہی لشکے اری
ڈورا چھنا یا جنت اسنوں رب کریم وکھاوے
عجب نظارہ ویکھ پیارا سر دیوے نذرانہ
جیونکر ستا خبر نہ پاوے کتنے لگے الیہا
باطن حال خدا دو جانے ...
بدلہ اس عذابے ... کریندا
کیا جانوں جو عاشق تائیں ہوندا نظارہ ہویا
باقی عمل خراب ناحق دوزخ طرف لے جاون
بدلہ ویکھ وچ چھڈائی پاک اساں نوں تھیندا

ہکناں مومن خاصاں تائیں سیب بہشتی لیاون
جوش محبت اندر عاشق دین جواب انہانوں
مگروں مسلم ہووے خوشبو وسندے درباروں
تاں اسم الٰہی ملک کھاوے لکھ کر سطر نورانی
کیا سختی کیا وقت نزع دا جس دم یار بلاوے
ہور سوال جو زخموں خالی عورت رہی نکوئی
کرن جواب روایت والے خبر کتابوں پائی
جنت کت جیلے کٹن والی چیز نہ کچھے ڈردی
ایسے کارن تختاں اُتے جس ظلم رناں بٹھایاں
ایسے کارن مرگیاں تاں چپ پٹی پچھاری
اول بچہ حیرت ہوندی سبھے کجھ عجیب دسیوے
سرور عالم نوں اس کارن رب معراج کرایا
کرسی عرش فرشتیاں شکلاں عجب عجیب وکھایاں
تاجو محشر اندر جس دن مخلوقات کھلوسی
بکیوں کارن پھر کے دل شوق خیال نہ پاوے
واہ سبحان اللہ رب عالم کارن او گنہاراں
فضلوں وعدہ ساتھ نبی دے حکم تا رب قاضی
قسم نبی نے کیتی اس دن نیوں خوشی نہ آوے
بھی فرمایا جنت پکڑی تا بعداری ساڈی
کرن روایت وزحشر دے جنت طلب کریسن
ترلے لیسن ملنے کارن یارن سد تمامی
عرض کرن اصحاب نبی نوں یا شہر اپیارے
حضرت آکھن جنت اندر کیونکر جاون لوڑاں
اس جنت وچ حضرت آکھن میں نہیں ہرگز جانا
عاصیاں نال اول جاون سانوں بات نہ بھاوے

چلو نظارہ ویکھو حوراں جنت خبر سناون
کیا جنت کیا میوے حوراں کجھ نہیں خبر اساں نوں
اوسے کارن طلب اساں نوں جلوہ ملے دیداروں
عاشق آپ ہوئے قربانی وصلوں وچہ نشانی
سنکر شکر کرے لکھ عاشق بستر چھوڑ اٹھاوے
کویں زلیخا رہی سلامت زخمی کدی نہ ہوئی
جدوں زلیخا نوں وچہ خوابے صورت نظری آئی
آپے مار مراں ست کملی فکر ڈیلے وچہ وردی
قتل کراون کارن چھریاں آکھوں کجھ ایاں
اوہ جلوہ پرنور زلیخا ڈٹھا کتنی واری
دوجی تیجی واری ڈٹھیاں اس دا خوف نہ تھیو
باطن حال زمین آسماناں سارا سیر کرایا
جنت باغ نورانی حوراں حاضر کر وکھلایاں
وعن ملک نے جنت دوزخ عجب تماشا ہوسی
شوق تماشہ نظر نہ رکھے امت کھل نہ جاوے
ایسا پھر پیر بنا یا کر سے حمد ہزاراں
محشر اندر اسیں تساں نوں خوب کریساں راضی
جاں تک میری امت پیاری پیر سنانہ جاوے
اُس دن جدا نہ کرساں اسنوں سچ قول قسم خدا دی
حوراں شوق محمد اندر عجب نظارے ویسن
جنت ول نظارہ کرسن سرور نبی گرامی
نظر کرو ہک وار جنت ول یا محبوب سوہانا
کیونکر جنت حوراں کارن امت اپنی چھوڑاں
جد تک میری امت کارن ملے نہ حکم ربانا
پلنگ نورانی تکیہ لاون امت کون چھڑاوے

طاقت عشق زلیخا اس دی ویکھ بھاری
بھوک لگی جد وزن تولی سینے حضرت بھاری

کرو خیال رسول اللہ نوں کیسی امت پیاری — کیونکر امت بنسی جس نے چھوڑی تابعداری
بول فقیرا بی عبدالستارا باقی حال زناں دا — کیونکر مجلس ہوئی اس دن آکھ بیان تنہاندا

بیان مشورہ کردن زناں کہ برائے طلب یوسف علیہ السلام

کرن روایت جدوں زناں کجھ ہوش ٹکانے آئی — عشق برابر وانگ زلیخا گھر اگ لگائی
تن سو عورت وچہ انہاں دے بالکل مجنوں ہوئی — ہو یاں بند سوال جوابوں سخن کلام نہ کوئی
کہے زلیخا پہلی نظرے اٹھ گیا عقل تساڈا — ایہو عذاب جدائی ظالم کردی حال اساڈا
دیکھ جمال دیوانی ہوواں پھر کی ہوش سنبھالاں — خدمت وچہ منظور نہ ہوواں درد حال وکھالاں
لگیاں کہن زلیخا تائیں سچ تساں فرمایا — بچن محال جدائی اندر دکھ اساں آزمایا
بیشک حاضر اندر تیرے صورت سیرت پوری — خبر نہیں کیوں بے پرواہی رکھدا نا منظوری
جیہڑے آکھیں پاس یوسف دے تیر بیکار نہ جائیے — قدم مبارک پھڑیئے باتاں کریئے شام منائیے
کہیا زلیخا کرو مروت جے میں حاجت پاواں — ساری عمر احسان تساڈا اسر چشماں پہ چاواں
قصص الانبیا بھی تفسیریں جویں روایت آئی — رل مل زناں گرد یوسف دے آکر مجلس لائی
ادب سلام نبی نوں کر کے بولن ذکر زبانی — چپ کر یاد الٰہی اندر بیٹھا پیر حقانی
لگیاں کہن زلیخا تیں بن رو رو عاجز ہوئی — موتوں لگے اگیرے گزری تساں خیال نہ کوئی
دو جا دولت ویکھ تینوں آندا اس بازاروں — بادشاہاں تھیں شاہ زیادہ کتنیں شوق پیاروں
پھر توں نافرمانی کر کے اس پر نظر نہ پاویں — کیا کریسیں جد خفگی پاروں قید کرایا جاویں
جس دے اگے سختی اندر سر قدماں پہ دھریئے — لائق ہے جو اسدے حکموں اول عذر نہ کریئے
جیونکر بندہ وچہ مصیبت نرمی اندر آئے — جے توں شاں وچہ نرمی رکھے کدے عذاب نہ پائے
قید ہویاں مت کرے سلاماں حاضر آن کھلوویں — اے یوسف توں اسدے حکموں ہن کیوں [illegible]
کوئی جواب نہ کیتا یوسف جے سوزناں ڈرایا — قید مصیبت والا دل وچہ خوف خیال نہ آیا
کرے روایت ابن عباسوں جیویں امام غزالی — بہت قیاس کیتا پھر زناں ہور دلیل نہ کائی
بیشک حسن کمال زلیخا خوبی حد نہ کوئی — شاید عمر وڈیری پاروں بات پسند نہ ہوئی
دستر گئی زلیخا سب تھیں سنے زناں سیاں — آپو آپ محبت کارن مگر یوسف دے پیاں
خوش رخسار نازک زناں سنگار دکھاون — موسم ساون سبزی اوپر بدل بن بن آون

جیکر نامنظور زلیخا اسیں تمام کنیزاں ساووں کر منظور پیارے آکھن کر تسلیماں
ہو آوے سو ناز نیازوں حسن بہار وکھاوے جیونکر اپنے خاوند پاسوں عورت نہ شرماوے
گرد یوسف دے نظری آون محبوباں ستوراں باب الحسن بازار بہشتی جیویں وطرفی حوراں
حضرت یوسف طرف کسیدی ہرگز نظر نہ پائی جنس پیاری ویکھ دلالاں ڈاڈھی قوت لائی
پھر قیاس کیتا سب زناں ایہ بردہ عمرانی کیوں نہیں کردا نال کسے دے الفت سخن زبانی
سمجھاں جاتا دور مکانوں ایہ پردیسی بردہ نال کسیدے قدروں وافر ڈردا سخن نہ کردا
خوشی نصیب تنہانوں ناہیں جو پردیسے جاون رہن نمانے وروز نمانے بھاویں راج کماون
چھوٹی عمر غریب نمانا کسے خرید لیاندا اجے نہیں معلوم کجھ اس نوں شوق وصال نہ ناندا
آکھن اسیں تمام کنیزاں صاحب حسن عجیباں کیونکر وصل نمانیاں تائیں ہووے باجھ نصیباں
اک آکھن دل طلب سیاڈی رکھدا باجھ شماروں حاضر سخن جواب نہ دیندا عشق محبت یاروں
بیٹھیاں رہن دے والے میرے اس دی نیت ہوئی ویکھاں ہیں بہار حسن دی ہور نہیں گل کوئی
تاں غیرت کر یوسف سب یکبار اٹھایاں ہک فسادوں تنگی سانوں ہے ربلائیں آیاں
کہن زلیخا نوں تدھ اسنوں تنہا لاڈ وکھایا تاں ایہ نافرمانی کردا پیار پسند نہ آیا
تن من جس کتیں گھول گھمایئے قدمیں ہتھ لگایئے دل اس دا مغروری پکڑے جے سو وار بلائیے
بہر نعمت جس حاضر ہووے خوشی مراداں مانے جدوں مصیبت اندر آوے قدر تداہیں جانے
پھیر جواب سنایا یوسف حاضر گل زناں نوں حسن تساڈا خوشی کلاماں نہیں بھیندا اسانوں
ہتھ اٹھا کر طرف ربے دی آکھے نبی سجاواں قید بھلی اس مجلس نالوں جے منظوری پاواں
جبرائیل سلام لیایا حکم ہویا رحمانی کیتی رب منظور تساڈی جو کجھ کیا زبانی
کر افسوس کہیا اس ویلے جبرائیل پیاروں کیا تساں مصیبت منگی صاحب دی سرکاروں
جو توں حاجت منگدوں یوسف بیشک اللہ دیندا اے محبوب تسانوں کیہڑا بندی وان کریندا
دوست پاسوں دوست پیارا فرق نہ کردا کوئی نیک مراداں بھی منگن بھنوں لائق سوئی
دعا منگو تو بہتر منگو کہیا رسول الٰہی ثابت حکم قرآن حدیثوں حاجت نہیں گواہی

ذکر فضیلت دعا

بہت ثواب عبادت اندر باجھ حساب گنیندا اے پر دعا منگن جس ہولا بہتا راضی تھیندا

بندگی کر کر جیکر بندہ ہووے نہیں سوالی
عاجز ہو کر منگن والے رب نوں لگن پیارے
بندے نوں کجھ منگن والا وقتی انگ سہیوے
منگن تھیں جے رب تعالیٰ خفگی غیرت پاوے
دعا منظور نہیں ہر ہکدی عاماں گل بنائی
لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ سب آپے پڑھن ہر بانی
سَمِيعٌ عَلِيمٌ خدا دعا عالم اپنی صفت سناوے
کرو خیال جے بندہ خاکی تھوے اندر رکھیندا
جیوں کر دل حاضر کر بندے بندیاں نوں بھل جاون
اے غافل جویں قبریں پوچھن کر لغطیاں جاوین
رب تھیں منگن کوں بل عاماں فضل امید گھٹائی
جانن نہیں جو بندی ظرفوں جے ناہیں منظوری
جے برکات طفیل بزرگاں منگن پاک لاہون
کرن روایت عمر خلیفہ کعبے اندر آیا
چھوڑ گئے سن دنیا فانی پاک رسول سہارے
یا رب اوہ محبوب تساڈا سید گل نبیاں دا
جے اج نال اساڈے ناہیں نبی محمد پیارے
رو کر عاجز ہو کر حضرت اتنی عرض سنائی
کرن روایت جس دم آدم کھاوا گندم دانہ
یا رب جس دا عرشاں اُتے کلمہ سطر نورانی
جے اس طور وسیلہ پکڑے حاجت منگوں الا
گوشے بیٹھ دعائیں منگن پاون فضل الٰہی
دعا دیلے جد سننے والے یار آمین الاون
آمین آکھن دعایاں کارن حاضر ملائک تماتی
مومن شست حق جیکر مومن دعا منگے درگاہوں

زہد عبادت اس دی آکھن مغز ثوابوں خالی
بہت خداوں بخشش پاون بھاویں اوہ گنہگارے
ساری عمر خدا تھیں منگے اوہ بیزار نہ تھیوے
صفت ربے دی نال بندیاں اس دی احد کویں سداوے
ربدی طرفوں موڑن کارن شیطان گلی کھائی
نہیں امید خدا تھیں جس نوں سو ہر دو شیطانی
اس دربار وں منگن آیا کدی نہ خالی جاوے
مشکل اس دا راضی کرنا محنت نال منیندا
جے اس طور خدا دل آون کوئی ہرا دُ نہ پاون
ایسا روح خدا دل ہوویں ظاہر باطن پاویا
دیوے بالوہ اوہ راداں شیطان مت سکھائی
کیوں نکہ ولی خدا دے دیسن شاہ نوں قرب حضوری
رب رسول بھی راضی ہوندا کچھ دے شرک گناہ ہولے
بھی عباس نبی دا چاچا اپنے ساتھ لیایا
کیکر عرض کیتا غم دردوں حضرت عمر پیارے
ہیں اس دا اج بابل پیارا نال وسیلہ لیاندا
تاں ہیں اس دا دوست چاچا لے آندا مہر گار
اوسے وقت ہوئی منظوری دا دی حاجت پائی
ڈریا خفگی رب دی کولوں اودو کہے نمانا
اس دے باروں بخش خدایا کرے [illegible]
دیونہار خدا نوں جانے [illegible]
سنہر جنہاں دل تے نال اس دے برکت الٰہی
بہت ثواب تہانوں ہے اجر برابر پاون
رب دی طرفوں بخشش رحمت منگن فضل کرائی
وقت دعا اس مومن کارن ہوندا حکم الاہوں

رحمت بخشش کرساں اس پر نالے کرساں تینوں
جو کرے سوال دعا حق میرے جو مسکین نمانا
عارف آکھن دعا منگن دی عقل تداہیں پاویں
جو کتے لوگ انہاں مڑے اگے قدماں بچ پڑن
کتنی واری وچ دعائیں آوے نہیں آوازہ
آپو آپ سوالی اس پر پکا امید لگاون
پھر مڑ آکھن ہکو جیئوں موقعہ اج نہ کوئی
پھر کجھ غیرت کرن نہ دل وچ جے نہ منظور ہی پاون
ایہہ طریقہ وقت دعا دے قول مولا ول آنے
ایسے پاروں وقت دعا دے ہوندی نا منظوری
پچھلی راتیں رحمت رب دی کرے بلند آوازہ
آؤ جو دربار اساڈے جاگو لوک سوالی
بندے نوں کوئی حاجت کارن تیں آن بلاوے
عبدالستار ہمیوں تھیں پر جے رب غصہ تھیندا
کرن روایت بعد نمازوں جو کوئی ہتھ اٹھاندا
بعضیاں دیاں تھیں رب عالم جلدی حاجت دیندا
تندرستی دیاں نیک دعائیں جو مرضاں کم آون
تے بیماراں دیاں نیک دعائیں تو یہ استغفاراں
نیک دعائیں وچہ ارزانی سنتوں یار ریگانے
وقت مناسب ہوون کارن آون پیش دعائیں
جیکر عرض دعایاں پاروں جلدی رب کریندا
بعض دعائیں حلت ہوندی وچ قیامت تائیں
جیونکر کھیتی بیجاں لے بیجن پکن وچ مہینا نے
بعضے مومن حاجت منگن دیہہ ہندا اودلاوے
شاہ ذوالنون جو مصری ولیاں ہکو عرض سنائی

درجہ دوہاں برابر ویساں کجھ پرواہ نہ تینوں
رد سوال نہ کیجے اس دا شامل فضل ربانا
غنیاں دے دروازے اُتے جے ہکواری جاویں
مڑ مڑ آون حرص دو ہاون اوہ دربار نہ چھوڑن
دلوں حضوری سائل ہکواں نہ چھوڑن دروازہ
جو اسواری باہر آوے دور نکالے جاون
پھر بھی نہ شرمندے ہوون نامنظوری ہوئی
کتنی واری مار سپاہی دور کرن دربارون
جیونکر غنیاں دے دروازے جاون جال نمانے
جتنی دوری آپ کریسیں اتنی رب تھیں دوری
کھلا منگن دے ایاں کارن حاجت اودروازہ
منگو کجھ پرواہ نہیں ساتوں حکم کرے رب عالی
حاجت منگن والے کارن الٹی خفگی آوے
غنیاں نال شراکت ہوندی احد کویں سدیندا
سائل ہو کر اس دربارون خالی مول نہ جاندا
جیونکر اوہ کم لائق ہووے حکمت رب کریندا
مومن سخت مصیبت وچ ہوں جلد خلاصی پاون
تندرستی دیاں گل خطایاں ہوون عیب ہزاراں
آون کم خدا دے فضلوں اندر قحط زمانے
بندے وانگ نہ کرے شتابی حکمت والا سائیں
بدیاں پاروں نار جہنم جلدی بدلہ دیندا
وقت عدالت وعدہ کرسی پورا خالق سائیں
ساون ہاڑ جو کھیتی بیجن پاون عیش سالے
سوہنا عرض سوال تنہاں دا سنت خدا نوں بھاوے
یا رب میں نت کراں دعائیں کیوں نہیں حاجت پائی

رحمت کنوں آوازہ جیہوں حاجت پاویں
ساری عمر یعقوب نبی دی گذری جیہڑی دعائیں
ہر دو وقت وچ ہی عرض خداؤں نت سر نال لے بھاویں
وچ شہباز روایت جیہڑا کر راوی ذکر لیایا
جیکر مومن آکھے یارب جنت بخشیں مینوں
جیہڑا قرب الٰہی پارہ ول تینوں الفت میری
جیہڑا بندہ آکھے یارب دوزخ کنوں بچائیں
جیہڑا حب خداوی تینوں سانتھیں نفرت ہوئی
اول آخر وچ دعا دے یا دو ورد و پچھوے
غم سختی وچ اپنے اوپر بُرا سوال نہ کرے
حضرت یوسف تنگی اندر قید خدا تھیں چاہی
آپے قید مصیبت اندر دل تھیں ہویوں راضی
سنکر خبر فرشتے کولوں کجھ افسوس نہ پایا
آکھ حقیقت عبدالستار انہ کر طول کہانی

گھٹ محبت ہووے تیری ساڈا پیار بھلاویں
ایہ دربار نہ چھوڑن لائق حاجتمنداں تائیں
نال دعائیں شان فضیلت دین ولی رحمت آوے
شان فضیلت جویں دعائیں سنئے اندر آیا
آمین آمین جنت آکھن [illegible] لیا وے تینوں
جنت آکھے بیشک مینوں اوہ ہی محبت تیری
دوزخ آکھن بچاوے تینوں فضلوں خالق سائیں
توں ہیں اساں نوں نیر گھارن شوق پیار نہ کوئی
برکت نبی محمد سرور دردو سوال نہ پُچھوے
شاہزادہ منظوری ہووے قہر الٰہول ڈریئے
آگیا جبرائیل فرشتہ لے فرمان الٰہی
ہو گئی بات قبول تساڈی حکم دتا رب راضی
نال آرام عبادت کرساں بہت خوشی وچ آیا
کیکر قید نبی نوں ہوئی حکمت نال بیانی

بیان سبب قید شدن حضرت یوسف علیہ السلام

چار وجہ تھیں قید یوسف نوں ابن عباس سنائی
اول ایہ جو آپ یوسف نوں قید پیاری ہوئی
ہر ہر دم منداندی عادت گوشے کرن گذارا
جدوں زلیخا کارن رناں کرن ملامت آیاں
تن سو عورت وچ تنہائی جان لباں تک آئی
کجھ مویاں کجھ موتوں بچیاں لف کنڈا وچ اڑیاں
انہاں رتلنے بارن کارن وچ عدالت والی
اس منزل وچ یوسف تائیں رہنا پایا جاوے
مرن جدائی تھیں سب تاں گھر گھر لون سیالے

وچ تفسیر یوسف سے جیہڑا کر خبر خلاصے پائی
نال آرام عبادت کرساں فتنہ ہو گئے کوئی
دوجی وجہ سناواں تینوں سفلتوں ہر ہر یارا
اول حسن دیکھاں زلیخا پکڑ [illegible] آیاں
مارن آیاں مرگئے کیاں ہوش حواس نہ کوئی
عشق بادر جی وَل تلیاں کرکن ہڑیاں سٹریاں
جی جی قید کرایا یوسف ایہ تجویز نکالی
جس منزل وچ ساتھ سبا جو لک کی جہاں پاوے
جیہڑا کر ساڈوں براساوں قدر تسانوں جاپے

پہنچا کیہا زلیخا جس دن ڈور پیار اجاسی
بیشک الفت یاد اساڈی کرسی بڑا اُداسی

ڈور گیاں دل نرمی ہوندی اثر محبت پاوے
حاضر کول پیارے ہوون فکر خیال نہ آوے

شائد ویکھ جدائی یوسف کرے خیال اساڈا
نیک خیال زلیخا کیتا اُلٹا ہویا وو راڈا

پچھ تہاڈ کر رسالے اندر برخوردار لیایا
ہک دن شاہ عزیزے تائیں فکر دیوچہ آیا

بیشک حضرت یوسف کولوں نہیں خیانت ہوئی
جیکر دوویں ہن اکٹھے جد کد حال نہ ہوئی

اگا کہن وزیراں تائیں کیا تدبیر کچیوسے
فکروں چور میرے دل اندر کویں خلاصی تھیوے

بے خطرہ ہن یوسف کولوں ہو جاوے بربادی
ایسے کارن اگے ساڈوں سخت ندامت آئی

دوجا اُسنوں بے گناہوں قید نہ کیتا جاندا
جاں تک دوویں جدا نہ ہوون مارے خوف وہاندا

الٹا قیاس زیاں کیتا منصب ہیا کوئی
قید یوسفنوں کرنا لائق ختم عدالت ہوئی

عیبوں پاک زلیخا کیتی حضرت چور بنایا
دعا یوسف دی بندی خانہ رب سبب بنایا

بیان داخل شدن یوسف در قید خانہ

واحد اکبر پاک شریکوں عالی ذات رب دی
عزت ذلت جسنوں چاہے نہیں مجال کسی دی

بے گناہوں دوست پیارے جیکر قید کراوے
دوجیہوں کیا قدرت ہووے گردن تاں لگاوے

ہک سخنوں جد بنی پیارے دو دہر چیرچاون
بچن محال عدالت قہروں جج انکار لیاون

کیہا ہک قدرت ظاہر ہوئی خالق دی سرکاروں
اُلٹا قید یوسفنوں کیتا شرم زلیخا پاروں

کرن روایت رحمت نازل ہوسی پر جہاناں
وقت عدالت رب فرماسی کجھ نہیں وس تہاندے

موسی ساکھ جو شیطاناں بندے حکم کرے بنائیں
قید کرو سب دوزخ اندر لین عذاب سزائیں

بکتے بے پرواہی والا رب جبار وکھایا
صابر شاکر دوست ربدا بندی خانے آیا

جس دن حضرت یوسف تائیں لیا بندیخانہ
سر دستار سنہری ٹکا عجب لباس شاہانہ

دیکھ لباس شہانہ سبھنوں لوچہ حیرت آئی
حاکم بندی خانے والے جلدی عرض پہنچائی

سب قیدیاں دن کھورا ٹوپی گھٹے بیڑیاں پیراں
حضرت یوسف نظری آوے سید کل امیراں

جیوں کر حکم لباس یوسفنوں سو پہنایا جاوے
اس دی عزت دور نہ کرنی حکم عزیز سناوے

دواجاوے اس بندی خانے قیدیاں وچہ وہاندے
جو کچھ حکم ہووے سرکاروں داخل کیتے جاندے

کہن روایت فقرہ کاروں سننے اندر آیا
جس دن بندیخانے یوسف قدم مبارک پایا

حمد ربانا کیتا یوسف صبر مصیبت پاروں
بسم اللہ والحمد للہ ہو لیا شکر غفاروں

سی ہک بندیخانے اندر سُکا رُکھ پُرانا
اُس دے ہیٹھ بناکر بستر بیٹھا نبی ربانا

سبز ہویا رکھ نال نشانی شاخاں ہریاں
سوہنا سایہ جنت الگوں ایہاں ٹہنیں جھکایا

تلے درختوں حضرت کارن چشمہ کیتا جاری
اسمٰعیل پیغمبر دا اگوں شامل فضل غفاری

کیا اس بندی خانے اندر رحمت پھرایا
برکت نوردی رب نبی اسنوں مثل بہشت بنایا

دوست رب دے آتش اندر جے تقدیر ن جاون
اول جنت حاضر ہوندے پھُول اس وچ چاون

دُکھ پیدا کیتے رب نے اوہ ذکر لیا سے
ہک دکھیں ہن ہر میوہ کھانا جو حضرت فرماوے

وچ دکھیں شربت شیریں دا نباتی
اپنے دوست کارن رب نے کیتا فضل گرامی

کس مفسرہ دکھ وڈیں حضرت یوسف نالیں
دنیا اُتے جنت وچوں بخش کیتے رب سائیں

چودہ سو سب قیدی آہے بندیوان بیچارے
شفقت ہر اک دے پر ہر دم کا حبیب سوہانے

خوش تاثیر محبت ہوئی ہر اک بندیوانال
ملّج نورانی حسن نبی دا چند جویں اسمانال

فضل آرام ہویا سب ضعفوں وندوں بیماراں
دن دن آن سلامی ہودن قیدی تول لقاراں

عارف آکھن قید ہووں دی اہ بھی حکمت آہی
کاران قیدیاں چاہیا رب نے دور ہووے گمراہی

پاک کیتا رب بندیخانہ قدم رسول لیاندا
پاہج رسولاں ٹھوکت زہیں دا پاک کیتا جاندا

وعظ کلام سنائے یوسف جویں طریق رسولی
رہبر ہیر ہدایت کارن آیا پاس جہالاں

سن کر حکم نبی دا سبھنوں عین ہدایت ہوئی
کلمہ وحدت پا دکھنو سنے کافر رہیا نہ کوئی

سب اصحاب نبی دے ہوئے طالب شوق دیوانے
فرح یوسف دی بخشی رب نے بار سندی خانے

حاجت بیرون کھاون دی آون بہت سوالی
بہتوں ڈیسے نبی رہا نا کوئی نہ جاوے خالی

ہک دروازہ سکھیاں دا جے رب بند کرینیا
دوجی طرف کنوں دروازہ شفقت نال کھلیندا

قید اندر رب دوست کارن کھولیا غیب خزانہ
ہر ہر نعمت برکت نوردی بھریا بار [illegible]

بدکاراں گنہگاراں دا غم رزق نعمت پہنچاوے
اپنے دوست دی رب عالم کردی اپنے کھاوے

واہ سبحان اللہ اسی پڑھی باہر صفت حسابوں
سنو روایت حالی ہنا سب ذکر امیدنوا ابوں

ذکر اُٹھ بہشت دروازیاں دا

ذکر اٹھاں جنت دے جیہے مومن عمل کرینڈے
یعنی لوک خدا دے راہ وچ بہتے صدقے دیندے

مسجد دی اوہ خدمت کارن راہ مولا دے چھوڑن
اسرائیلیاں تھیں اک عورت حنا نام سداوے
حمل ہویا تاں دل وچ اس نے نیت کیتی آہی
رب دے بیٹی بخشی اس نوں مریم نام رکھایا
ماں مریم نوں غم دے اندر بہت لگی پریشانی
عرض کیتی دل عاجز کر کے وچ جناب الٰہی
نذر ثواب برابر لگدا جے ہیں بیٹا دیندی
قدرت نال خدا فرمایا اس نوں حکم تمامی
سنکے شکر کیتا اس اہروں تد مریم دی مائی
یا نبی اللہ ہیں ایہ بیٹی دیواں نذر الٰہی
حضرت زکریا مجلس اندر ایہ فرمان سناوے
شوق دل سبھ کوئی خدمت کارن جھگڑن قصد تواول
قلم رکھو سب پانی اندر جس دے ہتھوں ترسی
پانی تھیں تد نبی اللہ دے بھر کر تھال رکھایا
اُس پانی پر مومن سارے پھر پھر قلم رکھاون
رب تھیں پچھے نبی اللہ دے قلم مبارک ڈالی
ٹلے نہ جاوے پانی اندر قلم لوہے دی آہی
ویکھ تماشا قدرت والا ختم عدالت ہوئی
بھی مریم دی سکی ماسی حرم نبی دا آہی
کرے عبادت حضرت مریم مسجد اٹھے اندر
بہت ضرورت کارن جیکر باہر حضرت جاوے
جس دم مسجد اندر آوے جلدی قفل اتارے
ہکدن حجرے اندر مریم اس مقبول بٹھائی
مریم عاجز حجرے اندر بول کلام نہ کیتی
جنت تھیں ہر نعمت میوے امر ہویا سبحانی

اپنی خدمت حق انہاں تھیں ساری عمر نہ موڑن
نیکو کار عبادت والی صفت نہ کیتی جاوے
جو فرزند تولد ہوسی دیساں نام الٰہی
جس نے مرسل دولت بدا حضرت عیسیٰ جایا
جے فرزند عنایت ہوندا دیندی میں قربانی
یا رب گل مراد نہ بیٹوں جو دل حاجت آہی
کریں قبول میں راہ تیرے وچ بیٹی نذر کریندی
بہت قبول کیتی اساں مریم دیکر شان گواہی
ست برساں دی مریم ہوئی زکریا پاس لیائی
وچ مسجد دے بیٹھے مومن وڈی مجلس لائی
اس لڑکی دی خدمت اندر کون فضیلت پاوے
جلدی نبی اللہ دے تائیں آیا حکم جنابوں
اوہ کوئی مریم دی رب خدمت اہو لاوے کرسی
لکھن توراۃ مقدس جس تھیں قلم مبارک لیایا
پانی اوپر قلم نہ ٹھہرے فارغ ہو لڑے جاون
ٹھہر کھلی اُس پانی اُپر قدرت رب دے کھالی
سبھناں جاتا زکریا تائیں خدمت حکم الٰہی
بار بچہ پیغمبر خدمت وارث ہور نہ بنیا کوئی
آپ کریندا شفقت خدمت اوہ محبوب الٰہی
بھی جو خدمت مسجد کارن اہر کرے پیغمبر
حجرے وچ بٹھا مریم نوں محکم قفل لگاوے
بہت محبت کال شفقت رکھی نبی پیارے
جندرا مار گیا گھر اپنے ترے دن یاد نہ آئی
کوئی خیال نہ زکریا تائیں اتنی مدت بیتی
لیکر ملک لتھے آسمانوں کھانے کارن آئی

سجدے اندر حضرت مریم شوقوں حاضر ہوئی
حجرہ بھر گیا نور رکھا ہوں جگہ رہی نہ کوئی

غیرت مطلق رازق تائیں ایسے کارن آئی
اسیں بھلاواں کیونکر اسنوں جنوں آس نہ کائی

باہجہ نبی نہ کیتیں جد مریم نوں رزق نہ حاضر تھیندا
مطلق رازق رب جہاناں واحد کویں سدیندا

کرن روایت جس دم مریم یاد نبی نوں آئی
رو کر آکھن ہے ہے مریم اجل شہادت پائی

قفل اُتاریا ودھ تکیا بی اس مقبول گراہی
کیا ویکھے سب حجرے اندر رزق دھرے رکھا ہی

حضرت مریم سجدے اندر نفل عبادت جاری
اتنا کھانا کون لیایا پچھے نبی غفاری

مریم آکھیا جنت وچوں لیاون ملک نورانی
جس چاہے رب باہجہ حسابوں بخشش کرے ارزانی

جو پیدائش حاضر غائب مشرق مغرب تائیں
کون کسے نوں پالن والا باہجوں اکّے سائیں

جیوں زلیخا کولوں وری یوسف کارن ہوئی
اس تھیں دور کیتا رب راضی دیر نہ لگی کوئی

ساری دولت قبضہ اس دے ہو مالک بنائیں
ہر گھر اُسدا غیب خزانہ اول آخر تائیں

میں کجھ نال محبت تینوں بری صفت سناواں
پھر بیان یوسف دے حالوں گل ساں نہیں بھلاواں

بیان توحید و ربوبیت پروردگار جل شانہ

عام خزانہ غیبی رب دا وارث اور نہ کوئی
کنجیاں جنہاں لادیوے اسنوں حکمت والا سوئی

جس دے گھر وچ رزق کسے دا رب کریم رکھائے
ذکر بازار بنا کر کسبت نال دلاوے

ہر کوئی آکھے کسب کما کر میں گذران کریندا
اسنوں حکمت یاد نہ آوے [illegible]

کسب چھوڑن یا بنا چاہے افرا ل جنہاں نوں
اوہ بخشش کرے تہاسوں [illegible]

اُچے کسبوں رزق زیادہ ماماں گل بنائی
[illegible]

سخت بیمار ماہن والے وکھن سودا کھیا پاں
[illegible]

ظاہر بار کاراں دستن باطن غیب خزانہ
[illegible]

رب نوں رازق جانن ہیں ہوش جہاندی ماری
سر دل کہنوں توڑن [illegible]

آکھیں نوں قدر رازق صاحب جواب سنائے
رب رازق تائیں [illegible]

ایسے کارن سبھ پیدائش ریہندے ہور بنائی
باہجہ چیزاں روزی کھاون [illegible] کسب کمائی

عکساں کاراں نوں رب کنجی بخشش نہیں جنہاں نوں
آپو آپ خزانہ کھول لیندے باجھ تہاں نوں

بندیاں اوپر زیادہ رحمت کیتا فضل حضوروں
کنجی غیب خزانے کارن بخشی کسب قصوروں

بہت زیادہ غیب خزانہ نال نصیب جہاناں نوں
جس دے کولوں لیہے کنجی غالب حکم ربانا
رب اوہنے کارولی جیہڑے فاقہ ہوش ونجاوے
پھر اوہ لوڑے کسیوں جالے شرکوں رب بھلایا
جو کجھ لیکھیا ہجوں تھیں کاران رزق نہیں ٹل جاندا
ہو چکا سب روز ازل سے جو رب قلم چلائی
آکھے جو آپے دوزخ جنت ہو گئے لیکھیاں پارو ل
پھر کبھی نہ شور مچے ہردن رزق رب بھلاون
رب فرمایا کاران اندر اپنی خزانہ دھریئے
جو کجھ حاضر گھر ہیں تساں دے سارا مال اساڈا
باہجوں کھاون قدر ضروری تساں اجازت نہ دی
کرو تساں اس جے غیب خزانہ اپنا رب دیندا
بیشک غیب خزانہ اکھ حکمت نال پہچائے
داون زراعت بیجن والا بہت خیال جماوے
پچھو اس تھیں کھیتی اندر کتنے ہوسن دانے
غیب خزانہ پردے اندر اسنوں خبر نہ کوئی
اسے کارن رب ہر شے اپر وارث مالک آیا
لہ ما فی السموات وما فی الارض آیت نازل ہوئی
ہر چیز کسے پر تھوڑا بہتا جے کسے ورثہ کھنیدا
ہر بندہ جد عمر ونانی پیوے اجل پیالہ
جتنی قسمت اس دی ہووے کھاوے موج مناوے
اصلی وارث پاک خدا نہ ہور نہ دخل کسیدا
ایہ نکتہ توحید الہی جو ایمان لیاوے
حکم ہوسی تساں کتنے خرچیا مال اساڈا
جتنا خرچ کیتا وچہ دنیا پیش کتاباں ہوسن

اوہ سرداری درجہ پاون علمے بادشاہاں نوں
خلق دلوے تندرستی اندر ہووے بہت نمانا
ہک پیسے دی کار نہ ہووے تاں بھی عقل نہ آوے
رزہوں رازق مت کوئی جانو شیطان سبق پڑھایا
جے اسنوں کہو نماز تاں اگوں مسئلہ بول سناندا
ہن کجھ تو کر نمازاں پڑھیاں کجھ نہیں بند الہائی
رزق بھی نہیں نصیبوں باہر صبر کرو کجھ کارولی
خالص وحدانیت سنکر نہ ایمان لیاون
کیا مقدور تساڈیاں کاراں جے برسات نہ کریئے
اپنی مرضی کرو جے اس وچہ کیا مقدور اساڈا
لے پرساتے امروں باہر ضائع کرو نہ کوئی
عیش تماشے مال ونجاون پھر کیوں منع کریندا
کھاون کھاون سب جیہیں گائیں کھیراں دودھ بناوے
کر خدمت ہیں کھیتی کیتی کار قیاس اٹھاوے
کتنیاں چیزاں کھاون اسنوں کی جواب جتانے
جتنے چیز بنائی ہووے محرم ہوندا سوئی
جو کجھ وچہ آسمان زمیناں کجھ نہیں کسے بنایا
کل مالاں دا مالک واحد ہور نہ وارث کوئی
بیشک شرک ثبوتی ہوندی واحد کوں سیندا
جسنوں چاہے قبضہ اسدا دیوے دیون والا
اس کتھیں سمجھے جس نوں چاہے وارث کسے بناوے
داخل خارج خلقت ہووے جو جو حکم سبے دا
نہیں تاں وقت عدالت اندر دوزخ بھار اٹھاوے
دیہو حساب تے لیو رسیداں آوے حکم خدا دا
کوئی نہ وارث ہوسی اس دن سب چیزاں کھاوسن

خرچن مال سخاوت اندر ہویا نصیب جنہاں نوں — لیوے رسید بہشتی رجہ جنت طلبسی حکم تنہاں نوں
خویشاں ہور یتیم نمانے بھی مسکیناں تائیں — مال ربانا خرچیا ہوسی خوشی ویلے ربائیں
یا حاجیاں غازیاں نوں کجھ دتا اللہ نیت آہی — یا قرض کسے مومن والا ہیا پاون فضل الٰہی
نبی محمد سرور جیو نکر خود فرمان سنایا — اس شبے اہر دن ہر جس نے رب دا مال ونجایا
سنگل بار جہنم بھیجن جرم ثبوتی یاروں — مال امانت لیتا اس نے حکم ہوسی سرکاروں
جو نام غیر اندے نذر نیازاں دیون شرک کماون — دسواں حصہ پیراں دیون مدد گار بناون
اس دن کوئی نہ وارث ہوسی وارث رب تعالیٰ — دور شفاعت نبی دیون ہوسن کون چھڑاون والا
جاہل نوں جد دولت اپنی پاک خداوند دیندا — دیون والا ہور بناوے شرکاں کفر کریندا
سوہنا بیٹا دتا رب نے سب احسان بھلاوے — پیر اندا نال شتابی اس دا نام رکھاوے
جیکر لڑکی پیدا ہووے چرکی بانگ دیواون — اللہ دی آکھن اس نوں پیراں لڑ نہ جاون
رب دے تھے لڑکیاں والا دن شیطان عقل ونجایا — جو پتر سب پیراں دے گلیں دوہا پایا
مٹی پانی تھیں جس رب نے خوش تصویر بنائی — خاص کاریگر کولوں ظالم ہرگز شرم نہ آئی
ہر ہر نقش مصور کولوں ثابت استاکاری — کون شریک پیدائش اندر جو کجھ خلقت ساری
قدرت والے شیشے اندر جیکوئی نظر ٹکاوے — ہر خانے وچ قدرت اس دی وحدت طرح دکھاوے
نکتہ صنعت وحدت والا ہویا معلوم تدوکا — ڈٹھا ہر سر حرفی والا لبھا خبر جدوکا

حال حضرت یوسف علیہ السلام در بندی خانہ

عبدالستار ذکر یوسف دے اپڑھ صلوات سنائیں — کیونکر درد مصیبت گذری وسرت لبھے تائیں
جا بیٹھا جد بندی خانے اوہ مقبول سہارا — دردوں یاد یوسف نوں آیا دوست اپنا پیارا
برس تین نبی دے بارہ دم دم شکر گذارے — تن تن تیر غماں دے لگن آون یاد پیارے
بلبل بابل والیاں باتاں یاد دلے چا آون — دل دل سانگاں سینے وچ [illegible]
ہنجوں بھرن نمانیاں اکھیں دوروں ہجر سکھایاں — پاک جمال یعقوب نبی دا اکھیں نوں ترسایاں
نال محبت عاجز ہو کر یاد کریندا بھایاں — غصہ چھوڑ گیا دل چوں یاد محبتاں آیاں
وچ پردیساں سکوئی عاجز ہوندا ویکھ جدایاں — عبدالستار یاد تنہاں نوں آون دن جنہاں دے آیاں
طلیاں رات غماں دیاں آون جنہاں لنگھایاں — کیونکر نیک نصیب تنہاں نوں جنہاں سزائیں پائیاں

سارا ملک جلال ایاں کولوں وہندا گیا دوہایاں
ہر ہر طرف جدایاں ظالم بھاہیں بال وکھایاں
ذکر عبادت اندر یوسف نیت نماز کھلووے
دل وچ صورت حاضر ہووے باپ پیارے والی
اے بابل مقبول ربانے پاک زیارت تیری
جے منظور کرے رب سائیں آون تیریاں خبراں
رو رو حال بے طاقت ہویا غم دے نال نمانا
گوشت پوست لہو سڑ پا ہڈیاں وی سوکایاں
نیند آرام نصیب ہووے کتنے روز و یہانے
ہک پل ویکھن باہجوں ناسی صبر آرام جنہانوں
ہکدم باپ پیارا جسنوں دور نہ کرے حضوروں
بیساں کوہاں دیاں وتھاں پیاں وچ بیاباں یاراں
غم سروار دیاں فوجاں چڑھیاں لوں لوں مارن آیاں
جتنے لاڈ وکھالے ہیسن شوقوں باپ پیارے
ویساں ڈالے امر مقدر چا پردیسی کیتے
دوست محرم حال نہ کوئی سارا ملک بیگانہ
گھر وسدے کیا خبر پچھاں وطنوں رہ گیاں دی
درد پیار یعقوب نبی دا تن تن زخم لگاوے
جیکر پیریں سنگل ہوون حاضر یار دسیوے
دوری یار پیارے کولوں ہووے حال جنہاندی
جس دے ویکھن کارن شوقوں باپ یعقوب یو آنہ
کمن روایت بابل باہجوں جتنی مدت جالی
اے بابل کیا گذری تینوں کون وکھاوے مینوں
حالت غم دلگیری والی جو یوسف پر ہئی
درد مصیبت محبوباں دا خالی مول نہ جاندا

پناہ خدا دی ایہناں جدایاں کتنیاں صفاں اٹھایاں
گھر گھر چھری کوہاڑی لیکر پایا قدم قصایاں
چھم چھم بھرن مصلا ہنجوں سجدے اندر رووے
ہنجو دہووے مچھلی وانگوں پانی کنوں نکالی
کس دن ہوگ نصیب اساں نوں کیکر کراں دلیری
نہیں تاں انشاء اللہ جانی ملسن اندر قبراں
سوہنا مکھ جمال نورانی رو رو نکھیں کرمانا
ہجروں جلن پیاں نزائیں غم دے قابو آیاں
زخم نویں سر تائے لگن ہوون نہیں پرانے
کتنے سال جدایاں آیاں نال نصیب تنہاں نوں
جدا کیتا تقدیر ربانی دور گیا لکھ دوروں
ہک رات جدائی والی ہووے سال ہزاراں
قسم خدا دی جھوٹھ نہ جانو ہے عذاب جدایاں
ہک سکدے دکھ دے وہ روون دیندے پیٹے دوبارے
چپڑیں روون عاجز ہوون لوں لوں رواں سیتے
صبروں وچ نصیباں ملیا دوست بندی خانہ
باجھ خدا معلوم نہ حالت قہراں وچ پیاں دی
یوسفنوں وہ بندی خانہ کوئی خیال نہ آوے
عاشق نوں غم درد نہ آوے یا عذاب جیوے
جان نار جہنم وانگوں خوش گلزار بلاندی
دور گیا سٹھ منزل گھر تھیں دلبر یار یگانہ
نین یوسف دے روون ہنجوں کدی نہ وسن خالی
مولا باجھ حقیقت میری کون سناوے تینوں
کرن لگے دات اس حالت وچ ہور نہ ہویا کوئی
اول میوہ کوڑا ہوندا پچھاڑے وکھاندا

ولی نبی حبیب ربانے بھار مصیبت چاون
بنیاں نوں رب وقت مصیبت جلوہ نور وکھاوے
غم دلگیری صبر وسیلہ درجہ نیکوکاراں
مومن ہمت دین نہ ہارن جھلن حکم ربانا
دنیا فانی وچ آدم تک "تکن بازی وہیڑا
روز و شکر نہ ہاون یوسف انا للّٰہ بولے
کرن روایت قید یوسف نوں جتنی مدت ہوئی
خبر بیماراں دی ضعیفاں جتنی فرصت ہووے
کھلیاں کھلیاں نفلاں اندر ساری رات وہاوے
جان اکیلی یار نہ بیلی عیش آرام نہ کوئی
قضا نماز ہے کردا یونس فرماوے رب سائیں
وچ مصیبت کسے نبی تھیں غفلت ذکر نہ ہوئی
قسم خداوی سجدے اندر صاحب راضی تھیندا
دو کم ہر اک مومن تائیں ہرگز چھوڑ نہ جاون
اول دوست مومن تائیں نت نماز پیاری
سخت مصیبت یوسف اپر ہے تلواری آئی
پہلی منزل کھوہ وچ یوسف صبر کمال کمایا
دوجی منزل جدوں زلیخا کیتی طلب پیاروں
اس منزل وچ لجھے اس نوں پاک جمال وکھایا
تیجی منزل حضرت اندر آیا بندی خانہ
قید اندر جس ٹھلے ہویا بہت غریب نمانا
رنگ سفید عجیبہ موتی روشن عظمت نوردل
اول ہدی طرفوں اس نے آن سلام سنایا
علم تمامی خواباں والا بخش ہویا اس نوروں
نو سو علم یوسف نے پایا رحمت فضل حقانی

قرب حضوری تے منظوری عالی درجے پاون
وچ مصیبت شاکر مومن بخشش درجہ پاوے
بہت خوشی وچ بندے پاسوں گریاں کم ہزاراں
نہ چھوڑن دروازہ ربدا کرن نہ شوق پرانا
حکم سناوے رب ازماوے بیچ کر آوے کیہڑا
وردنبی دا صبر تائیں طبق زمیں اڈولے
دو کاراں وچ شامل رہندا ایتھا کم نہ کوئی
نہیں تاں درد دوں رب ٹل اٹھوے نیت نماز کھلوئے
سوہنی صورت سجدے اندر رنجوں بارش لاوے
اس غم اندر حضرت پاسوں قضا نماز نہ ہوئی
پیٹ مچھی وچ قید ہی رہندا روز قیامت تائیں
نغم بیماری مومن کارن رحمت حد نہ کوئی
باہجھ نمازوں وچ کفاراں جے فرماں تھیندا
ساری عمر محبت یاروں پورا ساتھ بناون
دوجا نور ایمان سلامت رحمت فضل غفاری
ہر منزل وچ درجہ پایا خالی گئی نہ کائی
جبرائیل آنا ہر یا جیسے بھی معراج کرایا
چھڈ بربادی دنیا یوسف خوف الٰہی یاروں
بنیاں والے دفتر اندر نانواں درج کرایا
دوست کارن اس چور رب نے کھولیا ہور خزانہ
آیا جبرائیل جناب نوں لے کر حکم ربانا
دیا یا حضرت یوسف کارن جبرائیل حضوروں
پڑھ بسم اللہ موتی نوروں یوسف دے منہ پایا
وچ حقیقت موتی اندر آیا علم حضوروں
جیہڑا عربی علم یونانی علم جویں سریانی

وچ تفسیر امام غزالی ابن عباس سوں رضہ لیایا
ربدی طرفوں علم رسولاں جدا جدا اتھ آیا

حکمت علم جویں لقمانے باطن خبر سنائیں
حجت علم خلیل نبی نوں بخشی کیتا رب سائیں

علم مناجاتی موسے نوں یوسفنوں تعبیروں
شکر خواب بیان سناوے برکت رب قدیروں

حضرت نوح نوں علم شریعت بخش ہویا درگاہوں
منطق طیر سلیمان تائیں ملیا فضل الاہوں

اوّل آخر جو کل نبیاں نازل علم تماحی
سارے علم رسول محمد عالی شان گرامی

باطن علم جو حضرت نبی نوں چہ قیاس نہ آوے
علم کماند النظری آوے جس پر رحم کماوے

منطق طیر سلیمان تائیں بولی جانوراں دی
ہر چیزاں دی کرن عدالت جانن بات تنہاندی

حجت علم خلیل نبی نوں رحمت فضل کماوں
کوئی نہ اس پر غالب آوے بحث جواب سوالوں

علم مناجاتی موسی نوں اتنی طاقت ہوئی
چپ لکھ بات کیتی سرکارے غلط سوال نکوئی

حکمت علم جو سی لقمانے دانش ہر ہر کاروں
علم شریعت نوح پھیلایا سن مضنا خباروں

نام شریعت سبکوئی جانے عام رواج زمانہ
مطلب اس دا تھوڑے جانن سنتوں بال رنگیانہ

جہت ضرورت معنے اسدے تینوں کھول سنائیں
ہے درکار ہمیشہ مطلب مومن بھایاں تائیں

بیان آنکہ شریعت چہ معنے دارد

پنجاں حرفاں دا سب مطلب آکھ سناواں تینوں
جیوں شرح رسالے اندر ظاہر ہوئے بینوں

اوّل شین مراد ہمیشہ شکر خداوا کریئے
جس نے آدم جنس بنایا سر سجدہ پچھ دھریئے

بھی وت شکر کرے جو جسنے راہ اسلام سکھایا
نبی محمد سرور ساون رہبر پیر ملایا

شکر کرے جیں عاجز نوں فضل امید ایمانی
خوف محبت قائم رکھے کرے نہ روگردانی

جنس پیدائش ہر ہر قوموں بنیا وچ ہزاراں
یاد احسان خداوا رکھے شکر کرے لکھ واراں

معنی شکر تھے قدر شناسی نہ احسان بھلاوے
منہ تھیں کہے بیان عنایت تہیں صدقے جاوے

جدکوئی سخت بیماری آزار دسے حال نمانا
تندرستی اپنی پر جلدی کریئے شکر ربانا

دیکھ نابینا کانا کوہجا ناسہ ہول نہ کریئے
جلدی شکر خداوا کریئے غیرت کولوں ڈریئے

کجھ پرواہ نہیں پرواہ نوں جو جس دی مختاری
عزت ذلت جس پر چاہے حاکم ہے بباری

قہر خداوے کولوں ڈرئے سب حیوان نمانے
اپنی جنس اندر سب اچھی بولن حمد ربانے

گدھا کمینہ پیدا ہو کر آکھے شکر خدایا
کیا احسان کیتا جو مینوں کتا نہیں بنایا

کُتّا پیدا ہووے شکروں لوے جار فنائیں
جد خنزیر جہے تاں بدا شکر کرے لکھ واری
بیٹھا زاں اندر جیتوں پیدا کردا ایہنوں
اوہنے ناؤں ادنے چیزاں جد حساب نہ کوئی
ہر تکلیفوں تنگی حالوں کیجے شکر خدا دا
ہر پریشانی ذلت اندر کیجے شکر غفاروں
مال اسباب کشائش رزقوں کیجن شکر ربانے
رب نوں بہت پیارا ہووے قدر پچھانن والا
جس نعمت پر شاکر ہووے رہنوں حمد کریندا
بہت وجہ ہے شکر جے سوچو غلطی ثابت ہووے
ہے غنیاں دا شکر جو اوہ دیون مال زکوٰتاں
مسکیناں دا شکر جو سنوں دیون نیک دعائیں
دعا مسکیناں دی غنیاں دے ور عذاب کراوے
دعا مسکیناں غنیاں کارن بخشش ٹھاٹھ مریندی
مشکل کاراں اندر دو کرن جو مومن بھائی
نہیں تاں اس دی خیر خواہی جو جتنی طاقت ہووے
جو بندہ احسان نہ جانے کرے نہ شکر ادائی
جس شے پر اسواری کرسی یا کجھ بھار لدیندا
وچ عدالت دھر یا جاسی اسنے ظلم کمایا
اے برادر شکر خدا دا جس دل جنت آئی
رب دا شکر جو واحد جانے نال یقین ایہنوں ل
بھی بدا شکر جو بھیجیا اسنے کر سردار گرامی
اسدے کولوں حکم ربانا جو سنے وچ آئے
شکر کرے جو ملیا ایہنوں مشفق پیر حقانی
انہیاں قوماں اتے جنہاں اس کل احسان کمایا

نہ خنزیر کیتا تدھ ایہنوں اوہ بیرے بابائیں
ایسا کرم میرے پر کیتا تیری صفت شماری
تاں کی زور اساڈا ہیسی سب توفیقاں تینوں
اعلیٰ ناؤں اعلیٰ چیزاں کمی نہ ہنوں ہوئی
دے سکدا رب ہر سختی پر سختی ہور زیادہ
دے سکدا رب ہور بھی ذلت خفگی غیر یار دل
ناشکری وچ کافر ہندے جیکر قدر نہ جانے
نمک حرامی جد کرسی ہر طرفوں منہ کالا
اوہ نعمت رب اپنی ہو کر ہور زیادہ دیندا
ایتھے کوئی نہ پچھن والا وقت عدالت روندے
تابعداراں دی منظوری کوئی لحاظ نہ ذاتاں
حاضر وقت خوشامد فخروں نیک اعمال ودھائیں
دعا مسکیناں وچ ترازو نیک اعمال وکھاوے
دعا مسکیناں بادشاہاں دے الٹے تخت کریندی
اس دا شکر جو دوہ دیگر کیجے حق ادائی
نمک حرام جو کرن عبادت رب منظور نہ پاوے
اس نہیں کیتا شکر خدا دا انہاں عبادت کائی
اس دا شکر جے خدمت اندر پورا حق نہ دیندا
شین شریعت والا اسنے مستی نال بھلایا
شکر نبی اور شکر بندیاں زیادہ کیا جانے بھائی
اس باجھوں کوئی حاکم اپنا پکڑے نہیں کسی نوں ل
اس دی تابعداری کارن ہندے پیش سلامی
سر پر رب فرماں رکھیا ہوئے نہیں تاں رہیا جاوا
نہیں تاں کفر شرارت اندر غرق ہوندی مدکانی
ہر حیلے بخشاواں کارن سارا زور لگایا

شفقت نبیاں قدر پچھانن فرض ہوئی سبھنا نوں
بہتیراں نوں جنت دیوں سٹے نبی ربانان
جنتوں خطرہ سخت عذابوں جلدی خبر سنائے
ہر منزل دے وچہ جتھے طاقت اس صاحب تھیں ہوئی
جویں خداوند فرض نمازاں نت پنجاہ فرمایا
نظر کرو اس حضرت تائیں ایسی امت پیاری
سوہنی صورت فکر قیامت زردی رنگ دکھایا
رب تھیں بخشش منگن کارن نیت نماز کھلوون
پچھیا رب امت یا ماپیو کی شے لتساں پیاری
فرض ہویا ہر مومن تائیں جانے قدر نبی دا
اس دے یاروں وگنہاراں ڈیاں بخش تاں پایا
تن من صدقوں حاضر کیتا عبدالستار بیچارے
شکر ادا ہی اس لے ہبر دینی جسنے لوں نہ جائی
افسر نبیدا موڑن والا دشمن ربدا تھیوے
جو ہیوے دیوے یار سماں کرکن تیاں شرک پلیدی
بہت مراداں شیطنوں کن عقل دیانت یاروں
شیطنوں لگے ربدا مطلب ظاہر کیتا جاوے
چھوڑن کھاون ہور ہنڈاون سننا ہور سنانا
جویں رشوت چوری شرک بیاجاں بھنگ شراب خرابی
جویں گلہ سرود نہ سنن سناون پاک خدا فرماوے
جو روا نہ روا دا فرق نہ رکھے جو منکر حکم قرآنوں
جویں مسجد خاص عبادت رب دی ارث ہور نہ کوئی
جویں کار حلال روا امر دوری سب نبی فرماوے
عزت اندر فرق پچھانے جیکر کار حلالوں
بیٹھے دُگنا وچ چیراں فاقہ تاں ہر کارن شرادن

شکر جویں سردار نبی دا فرض مسلماناں نوں
جیونکر بیڑا چھوڑن لگا سارے سدھ مہانا
جتھوں رستہ بچنے والا نال پیار وکھاوے
لشکر کر وسب ایسا دوست رد رفیق نہ کوئی
کر کر عرضاں سرور عالم بخشتا لی بخشایاں
امت کارن عمر پیاری غم دے نال گذاری
دنیا پاتوں حضرت تائیں ہاسہ کدی نہ آیا
پیراں سوج پوے ت لہو سیراں جاری ہوون
امت پیاری آکھیا حضرت اہ محبوب غفاری
وس دم تابعداری اندر رکھے صاف عقیدہ
قدر پچھانے غوثاں قطباں جاں نال گھول گھمایاں
ماپیو دادا تے پڑدادا صدقے کیتے سارے
اپنی گردن اوپر ظالم آپ چلاوے کاتی
رہوں تحیرت آوے قہروں سخت عذاب پیوے
شین شریعت تھیں سب منکرات نہیں نبی دی
سنت مونہہ یاراں کارن آیا اس خرواردل
جتنا روا ہووے ہر امر دل باہر قدم نہ پاوے
جو کجھ روا نبی فرماوے اس پر عمل کماتا
ایہ روا نہیں جس نوں اہنا پان جاسی وچ عذاباں
توں کار حرام نہ کرے نہ ویکھے نہ کسے ہور کھاوے
دنیا وچہ سدھے مومن دور امید ایماناں
سجدہ کرے یا قبراں اُچے دیوں باہر سوئی
ایہ کم جس لئے ناقص جاتا پایا اوہ برا منائے
مشکل وین بچاوں سنوں ہوسی کبر کمانوں
کسب حلال ہووے وچہ فاقے رزق فرہوں کھلون

بھاویں چوری یا کجھ ظلموں آوے ہتھ تنہانوں
تنگی فاقہ لوہو پیوے ٹکڑا ہتھ نہ آوے
ہر مزدوراں لوکاں تائیں ناقص لوک سناون
کرن روایت کسب حلالوں رزق جو گھر وچ کھاسی
تے جیکر للہ خرچ کریسی رمز سخاوت پاروں
تندرستی وچ کار حلالوں آوے عار جنہانوں
ہر مزدوری دے کم کیتے کل نبیاں سرداراں
حضرت موسیٰ اجرت چرائے عالیشان حضوروں
ابراہیم تجارت کردے عیسیٰ کپڑے دھووے
نوح پیغمبر عالی مرسل کم کرن ترکھاناں
سرور نبی رسول محمد خاص حبیب غفاری
اول دوجے نوکر آہے سنوں بیان تنہاں دا
کل اصحاب نبی سرور دے آپو اپنی جائیں
شاہ مرداں یہوداں دے گھر کرن گئے مزدوری
کر کے کار جواں دے دانے پیر علی گھر لیایا
مسخریاں ہور نقلاں کردے تد انہاں کیا جنوں
لے دے چہ بہت مرداں دن کتنا ذکر سناواں
یقینے جو کم کرنا جائز رستہ وچ مطلب آوے
ختم ہووے سبھ امر نبی دا اوسے وچ مطلب سارا
جو کم ہر امت کارن اول آخر تائیں
تے تقیں یاد خدا دے معنے عین عبادت دے
یاد خدا ہور وچ عبادت فرق ہزار گنا ندا
یاد خدا دا مطلب ایہہ جو حاضر رہنوں جانے
جتھے لوکاں وچ سووے بند بنوں آوے شرم گناہوں
لائق ہے جد بھا ہجے خدا تقیں ہور نہ جانے کوئی

رزق حلال کما کر کھاون سخت محال تنہانوں
خودی تکبر دا تاں الا مغروں چھوڑ نہ جاوے
فاقیوں ہاری دے مرجاون کبروں کنڈ نہ لاون
خرچ کیتا جوئیں راہ مولا دے شان سخاوت پاسی
لکھ دروں وہ بدلا سنوں جرہ لیے سرکاروں
راہ مولا کجھ دیون صدقہ ناہیں دتا تنہاں نوں
جو متکبر دولت چاون بیدیناں دیاں کاراں
جس نوں وچ دربار الٰہی کرسی بلدی نوروں
درزیاں کار ادریس کرینیدے آدم مزدورہ دو
لوہا گھڑدے داؤد پیغمبر خاص حبیب ربانا
جس لوں ورثہ مہر نبوت عالم دی سرداری
سن جو تے عرشاں دے اوپر آیا قائم تنہاں دا
کل سوداگر کجھ مزدوری کردے ہر ہر تھائیں
اس تھیں اچا کون گھرانہ جو کرسی مزدوری
وچ تفسیر محمد راوی جیہو ذکر سنایا
کرن رسولاں دی بے ادبی کافر آکھے تنہاں نوں
ختم نہ ہووان اس دفتر وچ ہور کتاب بنا دا
تے کجھ منع خدا فرمایا تھیں ہر جا دے
امر توراۃ زبور انجیلوں ہور قرآن پیارا
دے وچ سبھا دے افضل جو کجھ وار ...
تے وچ توبہ کرن گناہوں ... بخشش پاوے
جیکوئی کردے سوال ایساں نوں سنو جواب تنہاں دا
گوشے اندر رہی وچ جنگل بنوں کول کھلوئے
پڑھدے نال کردے جو رحمی شرم نہ پاک الا ہوں
ڈر جاوے اس وقت خدا تقیں متقی مومن ہوئی

صرف خدا المتقین ور کر جس نے چھوڑ وفی بربادی — خاص بہشتی بابجھ حساباں بن خبر قبراں نوں آئی
کبھی ظلم تعدی کرنے چوری حاضر خوف ربانا — ہر مشکل وچ مدد ربّ دی تھیں کرے سوال نمانا
ہر ہر درد مصیبت اندر رہندوں دور نہ جانے — ربدی طرفوں نرمی سختی نفع زیان پچھانے
حاضر دوست ربّ نوں پکڑے دو غیر نہ لوڑے — مجنوں وانگن آس نہ توڑے وہ دربار نہ چھوڑے
جے رب یاد دلاں وچ ہووے شرک گناہ نہ کماوے — کون کرے قبراں ول سجدے دیوے کون جگاوے
جیکر ہووے ہر دل اندر ہر دم یاد ربانی — کون منافق پوجن جاندا دیوی مانا رانی
جے رب یاد دلانوچہ ہوندا شوخی کون کھاندا — چھوڑ ٹکے لوں ننگی پیریں کون سنگاہے جاندا
جے رب یاد دلانوچہ ہوندا آکدن تول جانا — سب کوئی سجدے اندر رہوندا حاضر آن نمانا
جے رب یاد دلانوچہ ہوندا کوئی نہ ظلم کریندا — کوئی کسے دے قبضے دیر ہرگز دخل نہ دیندا
جے رب یاد رہے غنیاں نوں کیوں جھوٹ سن مختاجاں — آکھن اجکل ربّ ول جانا کدی نہ لین بیاجاں
جمع کرن و اشوق نہ رکھدے کر کر ظلم خزانہ — یاد نہ رہگیا ربّ ول جانا ہوگیا مست دیوانہ
جے رب یاد دلانوچہ ہووے آوے خوف حسابوں — نہیں تاں سکوئی خوف نہ رکھے عدل ثواب عذابوں
یاد خدا جس دل نوں ہووے رہندا نت نمانا — کدی محبت انہوں برسن عشق نکرے پرانا
جس دم یاد خدا دی دل وچ آن مکان کریندی — وچہ نماز عبادت اسنوں شیریں لذت دیندی
بعضے مومن آکھن جدیں وچہ نماز کھلوواں — بہت خیال میرے دل آون ڈاڈھا عاجز ہوواں
دن سارا جد غیر خیالوں ربدی یاد بھلاوے — اک ساعت وچ مولا دے دل کویں محبت آوے
کیکر قید کریں اسنوں ربدی طرفے بھانی — رٹکے وانگوں پڑھنے پایا قید مصیبت پائی
دل والی چہ نماز جے کوئی دل نوں پکڑ لیاوے — جتول حب ہوسی اس دم لنوں تاں تول مکل جاوے

حکایت امام زین العابدین رضی اللہ تعالیٰ عنہ

اشرف ذات جو زین العابدین پوتا شیر علی دا — خوش فرزند جگر دا گوشہ پیر حسین ولی دا
سنیا ہیں کسے مسجد اندر نیت نماز کھلووے — اگ لگی اس مسجد تائیں لوگ اکٹھے ہوئے
کھلے نماز گذارن حضرت لوکاں اگ بجھائی — بعد نماز دھیان کیتو نے سنو مرید و بھائی
کیکر مسجد سڑی تساڈی ویکھ تعجب ہوئے — لوکاں عرض کیتا تسیں جس دم نیت نماز کھلوئے
بلدی اگ ڈٹھی سب لوکاں جڑ مل خلقت آئی — حال پکار کیتی سب لوکاں حضرت نال بجھائی

آکھن لگے قسم خدادی ساتوں خبر نہ کائی | رحمت برکت صلوٰۃ اللہ دھن جنیندی مائی

حکایت عابد زاہد

اسدے نال سناواں تینوں ہور حکایت تازی
دوڑ شتابی اسدے اگوں لنگھی کوئی زنانی
خلل نمازے اندر ساتوں تیرے پاروں آیا
یا حضرت میں بدت پچھوں آیا نظر پیارا
کیتا جوش محبت جس دم صورت نظری آئی
بیخبری وچہ دوست باجھوں میں نہیں دیکھیا تینوں
سنکر رُنا ولی اللہ دا سجدے اندر آیا
عبدالستارا مشکل منزل عشق پیارے والا
کل عبادت ہے ترے قسماں قولی بدنی مالی
حج جہاد زکوٰۃ بھی روزے نفل وظائف سارے
ذکر وظائف کرے جو مومن جتنی طاقت ہوئی
جیکر نام بزرگاں ولیاں ورد وظیفہ کردا
بعد نمازوں ورد وظائف آپو آپ عقیدے
وچہ عبادت نور بزرگی ہور شریک بناون
سُنی اپنے تئیں سداون قدرت عجب ربانی
منہ تھیں پڑھے کلمہ شہادت کلمہ ہر ویلے سکوئی
اُٹھدے بہندے ایہو عبادت نام بزرگاں ولیاں
غوث الاعظم پیر جیلانی صاحب عظمت پاروں
دو فرزنداں نوں اس حضرت اپنے کول بلایا
آکھیو سو وچہ عبادت ربدی غیر شریک نہ کرنا
اوہ ہک ساعت قتل یا آتش اجل شتابی آوے
اے فرزندو وچہ عبادت غیر شریک نہ کرنا

وچہ نماز کھلوتا کوئی زاہد مرد نمازی
بعد سلام ہویا وچہ خفگی کرے کلام زبانی
عورت ڈردی زاہد اگے سچ بیان سنایا
غیر خیال نہ رہ گیا مینوں کیتا عشق لیبارا
تیری اتے نماز تیریدی خبر نہ رہیگی کائی
توں دوست ول حاضر ہو کر کیکر ویکھیا مینوں
نکتہ وحدانیت والا عورت سبق پڑھایا
عین عبادت کیکر ہوندی وس حقیقت حالا
ایہہ سب ورثہ خاص خدا نوں بندگیاں دا والی
قولی بدنی آکھن اسنوں سنتوں یار پیارے
خاص عبادت ربدی اندر کرے شریک جو کوئی
ربدا حق نہ جاتا مشرک پچھوں تاسی مردا
ہک تسبیحاں پڑھن وظائف ہکوں شروع قصیدے
آکھن والا سنے وہابی کیا انصاف کریون
ہے رب دا حد جیکر آکھو میں نہ ونڈدے پانی
ورد وظیفہ کرن زبانوں جتھوں مرضی ہوئی
کرکے پیار شیطان کھایاں دوزخ والیاں کالیاں
برکت نظر مبارک جس دی قطب کرے بے چہرو
رستہ وحدانیت والا حق بیان سنایا
اس تھیں قتل بھلا اسدا ایہی یا اگ وچہ سڑنا
دائم دوزخ مشرک تائیں کدی نجات نہ پاوے
مثل خدا دی نام کسے دا قائم رد نہ پڑھنا

آفریں باد مریداں لوکاں اوہ دا عمل کمایا
اسیں بھی دعوے کراں مریدی اوہنوں دل شرماوے
عین عبادت ہو ربھی مطلب سنتوں یار سیائے
مال خدا دا کرے نہ ضائع غیراں نذر نیازوں
دیوں صدقہ راہ مولا دے اصل عبادت ہوئی
امر موافق جو کوئی مالوں ناہیں خرچ کریندا
عین تھئیں اگے تے دا مطلب سنتوں یار سوالی
تے دی برکت ڈبے بیڑے کیتے پار ہزاراں
تے دی برکت تھیں لکھ عاصی بچن جہنم ناروں
تے دے معنے دساں تینوں کھول بیان نشانی
جو برپائی کردا مومن جو ہر قسم گناہوں
تے دا مطلب تائب ہو کر جو مولا ول آوے
شرک فساد شراباں بھنگاں جو توبہ کر چھوڑے
سخن بے ادبی کفر کلاماں جو ہر قسم خطائی
سنے نصیحت یا دل آپے توبہ دے در آیا
جے لوکاں کارن توبہ کیتی دل تھیں نہ پچھتانا
جیویں لوکاں ہاروں کیتے سنئیے کلمہ کہن زبانی
بھی کرن مخول نبی دی سنت نظر پسند لیاون
عادت اپنی قائم رکھن توبہ کہن زبانوں
نہ کیتا جد سجدہ اس نے سچ انکار سنایا
دل تھیں جد تک ہووے ناہیں تابعدار نبی دا
قول تے فعل خبیث جنہوں لوچیا رہے ناہیں
مجلس بری یا بخبری تھیں جو انکار لیائے

اللہ اسم مبارک اس دا اعماں ورد بنایا
وچھاں جس نوں رب ملاوے کس گھسوی راہ آوے
خرچ جو کردا دنیا مالوں فکر دلے چہ آوے
ورثہ اس نوں چہ نہیں کسینوں سمجھ حقیقت نے ازوں
نام غیر اللہ دے نذر نیازاں دیوں مشرک سوئی
عین شریعت والا اس پر جرم ثبوتی دیندا
تے دی برکت عالم اندر رحمت کھاٹھ نکالی
تے دی برکت جنت جاسن ڈلے او گنہاراں
رب دے دشمن بخشش پاون تے دی برکت یاروں
وسن لگا تیں تھیں اول آپ ہوواں قربانی
دل حاضر کر توبہ کرسی بچیا قہر الاہوں
وچ شریعت بدی رحمت دور نہ کیتا جاوے
اس دے کارن وعدہ رب دا بخشش کیتا پورا
برکت تے دی اسدے تائیں ہور امید رہائی
تائب ہویا دور نہ ہووے امر نہی فرمایا
باطن کفر عدالت اندر ملسی قہر ربانا
منکر رب رسولاں جو ہوں سب کاراں شیطانی
جے منع کرے کوئی توبہ آکھن دل تھیں خوف نہ کھاون
نافرمانی اندر بیشک لنگھ گئے شیطانوں
نہ اس مکری توبہ کر گئے رب رسول دلایا
روز قیامت دوزخ جاسی جس انکار عقیدہ
کل شریعت دا اوہ منکر لائق دوزخ بھاہیں
بخشش نہیں دور ایہی اس تھیں جے توبہ وچہ آوے

غالب امر نہی دے اگے عذر نہ لیایا کوئی
تھوڑاں قطباں سر پر چایا عذر مجال نہ ہوئی

احوال منصور حسین رحمتہ اللہ علیہ

جو منصور انا الحق شوقوں بول آواز سنایا
عارف کہن محبت رب دی اس پر غالب ہوئی
وحدت عشق نورانی جلوہ دل وچ آن سمانا
دل چاہے اس لذت اندر ہو جاون قربانی
شاہ اسلام شبلی اسنوں سن کر قید کرایا
حکم دتا علماواں اسنوں دل رحم کچیوے
ہتھیں سنگل پیریں سنگل کھانا بند کیتو نے
جیکر کوئی اس پر چل نہ کرسی اوہ بھی سخت گناہیں
مارن کارن کرن آوازہ مارو چور نبی دا
ماریا شاہ منصور نوں اسنے پھل چنبیلی تازہ
لہو ہو بھریا تن نوں زخمی پتھراں مار اڈایا
چپ زباناں بند کلاموں کھلی سر پر بیتی
پھل لگن تھیں یار ہاں ڈھائیں درد حال مچایا
شبلی کہیا محبت یاروں پھل لگایا تینوں
آکھیں پتھر مارن والے محرم حال نہ کوئی
دوست محرم ہو کر سانوں تساں تو پھل لگایا
سارا عالم لگا لیں ڈھیٹے کجھ افسوس نہ آوے
شبلی کہیا شریعت اگے جے کجھ عذر لیاواں
توں بھی سر قربانی دھر کر جھل مصیبت یارا
پیش عدالت صاحب اگے جو کرسی منظوری
قصہ کوتاہ حضرت شبلی رو کر بات سنائی
اس تھیں پچھے کتنے پتھر مارے خلقت ساری
شاہ فرمایا دینی عالم باقی حکم سناوال

ہیں رب آکھیا مستی حالوں پھر تقدیر بولایا
کیوں کر کاغذ وچ سماوے عنبر دی خوشبوئی
ظاہر سخن مخالف کیتا باطن شوق ربانا
ظاہر سخن انا الحق والا کیتوس بول زبانی
اہل شریعت جو کوئی عالم جلدی پیش بلایا
بیشک پاک گناہوں ہوسی جیکر تائب کچیوے
جو لگے سو پتھر مارے حکم عوام دتو نے
اس پر پتھر دستن لگے ملیا حکم جدائیں
حضرت شبلی دوست محرم شاہ منصور دلیرا
بہت زیادہ منصور نہ نالہ درد بلند آوازہ
سنجے کچھے ڈھیریاں لگیاں رنگیا جو آیا
اڈگیا سب بدن مریندا حال پکار نہ پیتی
زخمی نوں جیویں زخماں اتوں نیزہ پار لنگھایا
کیہا دکھ پہنچایا تیر سیائیں حقیقت نیں بولیا
نالے حکم شریعت یاروں سجنوں مجبور ہوئی
ساریاں پتھراں نالوں اسنے درد کمال پہنچایا
تھوڑی جہی پھل سٹ سنائے محرم پیر رحم لگاوے
قرب حضور نبیدے آہا اوں دور کیتا جاوالیا
اسروں نافرمانی اندر مستی جیوں ہیارا
مشکل قرب حضوری اسنوں ہیں باز چوری
اس شرع پر ہو قربانی دیکھ تماشہ بھائی
آیا عشق جوانی اندر پیچیدگی مست خماری
چھوڑ حکم شریعت ہوتے بولن پھر لگاوال

دورو چاچا بہت نصیحت توبہ امر سناوے
جیو بکر عادت متقیاں دی توبہ ترک گناہوں
وعظ نصیحت کر کر چاچے ساری قوت لائی
جتنے ہور تمامی عالم بھیناں بھراں لایاں
سولی چڑھسیں روز فلانے فتویٰ کھول سنایا
قید کیتا وچ بندی خانے دوست رہیا کوئی
ہکدن شخص سوالی کوئی پھرے سوال کریندا
حد سخاوت حد عشق دی حد شریعت والی
شاہ منصورؒ بلایا اسنوں الفت نال اجلیری
چار مسائل والا اس نے پیش سوال سنایا
شاہ منصورؒ لگے اس نوں کہیا راہ مولا دے کھانا
دوروں شاہ منصور بلایا جلدی سن کر ہوکا
مسئلہ پچھن والے تائیں شیریں بات سنائی
جیکر فاقہ ساڈے انگوں لوہو بدن سکاوے
دوجا مسئلہ حد شریعت کھول سناواں تینوں
جدوں سوالی میٹیاں اکھیں پچھن اسنوں بھائی
اس نے کہیا نہ بندی خانے نہ کوئی سنگل تینوں
کھول اکھیں پھر آکھن لگے مسئلہ تدہ سنائیے
امر شریعت قید اساں نوں ہور نہ سنگل کوئی
حد شریعت اسنوں آکھن امروں عذر نہ کرنا
امر شریعت جیکر موڑے انہی عظمت والا
باقی یاد رکھیں دو مسئلے نگراں دو رہ جائیں
حد عشق دی دسوں پیارے تینوں تسی جلساں
عرصہ سولی جس دن آیا خلق اکٹھی ہوئی
آن سوالی حاضر ہویا وعدہ یاد کرایا

عیبوں توبہ سب کوئی کرسی توبہ عشق نہ بھاوے
عاشق توبہ بول سناوں نہ مرنا اس راہوں
قتل حکم فرمایا اس نے روکر مہر لگائی
لگے نالوں دون سوایاں ڈاگاں عشق اٹھایاں
تاں تدہ قتلوں ہوگ خلاصی جے توبہ ول آیا
بند کیتا سب پیون کھاون وصل تیاری ہوئی
چار مسائل پچھدا اسنوں کوئی جواب دیندا
حد مراتب نیکاں لوکاں پچھدا اوہ سوالی
پچھ سوال اساڈے کولوں جو کجھ حاجت تیری
قدرت بدی کھانا لیکر اس ڈیلے کوئی آیا
ٹکڑے کارن ہور سوالی کرے سوال نمانا
دے دتا سب کھانا اسنوں لے مولا دیا لوکا
حد سخاوت کیونکر ہوندی سنتوں میرے بھائی
دوست دا پیغام نہ موڑے جدوں سوالی آوے
بند اکھیں کر دیکھ ڈولے وچ باطن اندر تینوں
اصلی حالت اساڈی تینوں کیونکر نظری آئی
جتنوں چاہیں چلیا جاویں ظاہر ہوندا تینوں
حد شریعت والی تینوں اکھیں نال وکھائیے
اکھیں نال وکھائیے تینوں دیکھ تسلی ہوئی
شیخی شوخی چھوڑ تمامی شہر سجدیوں چہ وڈ ہرنا
کافر ہے شداد برابر ہر دوویں منہ کالا
جس دن سولی دیسن ساٹوں کول اساڈے آئیں
حد مراتب نیک عملاں اکھیں نال وکھاساں
شاہی فوجاں ہور خلائق حد حساب نہ کوئی
سب تکیں بہتر آیہ سب عالم شاہ منصور سنایا

حد مراتب نبیاں اٹھاں ملسی شان نشاناں نوں
امر شریعت سچ سنایا کسے نہ حق چھپایا
جیکر حکم سناون اندر پیا اساڈا کردے
وچ عدالت روز قیامت چور ہوئے سرکاروں
دینی عالم ہر ہر تھائیں درجہ نبیاں والا
جو کوئی برا انہاں نوں جانے کافر ہو کر مرسی
چوتھا مسئلہ حد عشق دی شاہ منصور سناندا
سولی کول کھلوتی دسے حاضر خلقت ساری
یارب حکم جہاں فرمایا سولی قتل اساں نوں
حکم شریعت کیتا رب نے پورا امر سنایا
یارب برکت عدل شریعت سارے جنت جاون
اس تھیں پچھے چڑھ سولی اُپر کرے بلند آوازہ
امر شرع دے تابع ہو کر جان کیتی قربانی
ایہ پنج حرف شریعت والے ختم ہوئے سن بھائی
صاحب علماں نوں ہیں عاجز کیا تفصیل سناواں
سند مبارک جیکر پچھیں دیکھ رسالہ بھائی
عبدالستار ذکر یوسف دے آکھوں حقیقت ساری
خواباں والا علم نبی نوں سینے اندر آیا
بات عجیبہ خوابے اندر جس نوں نظری آوے
سن سن خبراں خواباں والے خدمت اندر آون
جو مسکین آزردہ ہوسن بند بچانے والے
نور بھرے دل حب نبی دی دور گئی پریشانی
ہو گئے تابعدار تمامی سب فرمان اٹھاون
جس نوں حق دے سوالاں حاصل اسنوں قرب بانا
بند بچانے رحمت ہدی برکت نوروں بھریا

حکم نبی دا ظاہر بولن دینی علم جہاناں نوں
کسے نہ چھوڑی طرف نبی دی عدل شرع فرمایا
دور ہوئے سب ڈبے کولوں کافر ہو کر مردے
دور ہوئے ورثہ نبیاں تھیں ایس عدالت پاروں
جنت اندر بخشش کرسی حضرت رب تعالیٰ
دوزخ اندر دھریا جاسی مدد نبی نہ کرسی
اس دن کردا عشق خلاصی جس دن سر لہجاندا
قتل تیار ہویا جس ویلے بولیا جاندی واری
پچھوں اجل اساڈی ہووے بخشش تہانوں
حاکم دے فرمان برابر سبھناں عدل کمایا
کل تماشہ ویکھن والے تیری بخشش پاون
حق شریعت حق شریعت بخشش دا دروازہ
قرب حضور نہ ملسی اسنوں کرے جو روگردانی
اپنے جہاں غریباں تائیں تھوڑی بات سنائی
دنیا اتوں جنت ویکھ کیا سو نعمت لیاواں
کہے محمد جعفر صادق ہیں نہیں لوں بنائی
جو ہیں مصیبت بندی خالے اس مقبول گذاری
خاصاں عاماں لوکاں تائیں ظاہر بول سنایا
ہیں تعبیر بیان کریساں جیہڑوں آن سناوے
نال محبت حاضر ہوون تابعدار تمامی ...
رحمت کنوں طفیل نبی دی کیتے رب سکھالے
اوگنہار جہالاں تائیں ملیا پیر حقانی
تن من جان کرن قربانی امر دوں نہ جاون
دور انہاں تھیں ورد خداوندی اسنوں یار سجانا
عجب بیان سناواں تینوں ذکر مختصر کریا

بیان معجزہ آنحضرت علیہ السلام و شفقت بندیاں

ہکدن حضرت یوسف سوہنا بیٹھا مجلس یاراں
کرو عبادت خاص خدا دی بغیر شریک کرنا
بعد نصیحت حضرت تنہاں باتاں دلے وچ آئی
نال محبت مجلس اندر بولیا بنی ریانا
جاؤ بلو پیاریاں یاراں ماپیو خویشاں بھایاں
جنہاں نوں حب وطن دی ہووے جاوے پر نہ لاوے
ہیں اسیں تہاں نوں بجاوں سبھناں اُتے ہویا
سجدے اندر نبی اللہ دے خاص دعا فرمائی
بدل گیا سب جسم تنہاں دا قد آواز تماہی
نکل گئے سب نال شتابی جاوے نظر نہ آئے
گھر دے لوک پچھان نہ سکن جو جو گئے گھراں نوں
چار سو قیدی رہ گیا باقی حضرت حکم سناوے
آکھن لگے سب تساں دی گھر ول جان نہ دیندی
قید بھلی سو وار جدا ہوں دوست نال اساں نوں
وطن پیارا ماپیو بھائی سب قربانی کیتے
شمع مبارک جمال جاں کوڑی پاک جمال دکھاؤ
سر صدقہ قربان کیتو نے تن جاناں نذرانہ
کیا جنت کیا نعمت حوراں کیا گلزار چمن دی
جنت دی خوشخبری سرور ہکدن بول سنائی
رو کر عرض شتاب سنایا پیش رسول پیارے
جنت نوں کیا کرنا جس وچ ہووے جدا پیارا
یا نبی اللہ جنت جنت سانوں نہیں سناندے
کیا کرنا ہیں اس جنت نوں جیکر نہیں نظارا

سب لوکاں نوں راہ مولا دے دسے نال پیاراں
وچ حیاتی قائم رہنا اوسے راہ پر مرنا
سارے یار جدائی والے خالی طرف نہ کائی
جلدی کرو سوال اسانوں جس نے گھر ول جانا
پناہ خدا دی پیش نہ آون بھیڑے عذاب جدایاں
جس نوں حب اساڈی ہووے چھلے جو سر آوے
ایہ گل سنکر وہ سو قیدی حاضر آن کھلویا
بدلی صورت شکل انہاں دی قدرت رب دکھائی
پیروں سنگل بیڑیاں جھڑیاں ہمت پیر گرامی
آپو آپ گھراں وچ پہنچے راہبر پیر چھڑائے
جس دم حال بیان سنایا ہویا یقین تنہاں نوں
جا کر بلو پیاریاں یاراں جس دی مرضی آوے
وچ دلاں دے جوش محبت موجاں ٹھاٹھاں ماردی
قرب حضوروں حاضر دسے پاک جمال اساں نوں
وحدت عشق مربی ملیا شوق پیالے پیتے
غیر اندر دے دروازے اوپر کیوں پروانہ جاوے
یار پیارے کارن جاتا جنت بندی خانہ
سب تھیں پیاری عاشق تائیں صورت یار سجندی
پہنچیا درد بلال ہوراں نوں بات پسند نہ آئی
صدقے کیتے دوست کولوں جنت حوراں سارے
کون کہیندی جنت یاروں چھوڑے قرب نظارا
جنت یاروں دوست تائیں عاشق چھوڑ نہ جاندے
جوڑیاں وچ کھلوون جنت حاضر یار پیارا

ایہ طریق محباں والا تن من صدقہ کر دے دیکھ جمال خوشی وچہ ہوون باجھ زیارت مر دے
دنیا تھیں جد جنت اندر گیا رسول ربانا چھوڑ بلال گیا پردیسیں روندے حال نمانا
سب اصحاب ویرانہ ہوئے باجھ رسول الٰہی اچن چیت زمیں اندر وچہ پے گئی ات سیاہی
چھ ماہ ہجر بلال رضی اللہ عنہ جالے دیس نکالے خواباں پاک جمال دکھایا سوہنی صورت والے
کیوں چھڈ گیوں اساڈی تربت یار خطاب سنایا اسیں اڈیک تساڈی رکھدے کیوں اینا چر لایا
خواباں حضرت بلال رضی اللہ عنہ سنبھالی کرکے شتر سواری ڈٹھی یار پیارے والی گور مبارک پیاری
چھ ماہ پچھے مسجد اندر بانگ آواز نہ آیا باجھ بلالوں کسے نہ آکھی بلدی ذکر سنایا
جاں تشریف بلال لیایا فاتحہ رل پڑھیوے بانگ سنا ہوندا تاں ہویاں بہت سوال کیتوے
نہیں دلیری طاقت سانوں کہیا بلال پیارے سب اصحاب سوال سنادن پھیر چلاون سارے
آخر من سوال تنہاندا ہویا شروع اذانوں الا اللہ تک ہوش سلامت پڑھیا پاک زبانوں
جس دم اشہد ان محمدا نال محبت پڑھیا غش دی حالت منبر اتوں دھرتی اپر جھڑیا
بیہوشی وچہ جاں لباں پر دم آوے دم جاوے اشہد ان محمدا باجھوں ہور آواز نہ آوے
غم دی حالت رہ فراقوں کل اصحاباں ولیاں اج وفات نبی دی ہوئی گھر گھر باہیں ڈلیاں
عبدالستارا کیوں نہ روون سب اصحاب پیارے زمیاں اندر ملک نورانی روندے عرش منارے
ہک جنت ہک مولا راضی جیندے کول پیارا نہیں تاں ہجر نبی والے کر دتا عالم سارا
کرن روایت جو سب قیدی کول نبیدے سارے بندی خانہ یاد نہ رکھن رحمت ٹھاٹھاں مارے

سوال کردن داروغہ بندیخانہ از یوسف علیہ السلام

بندی خانے اندر جس دا امر حکومت جاری حضرت اگے کردن اس نے آکر عرض گذاری
ہر دم پیار تساڈا ایتھوں لین آرام نہ دیندا صبر آرام نہ رہ گیا دلنوں شوق تساڈا [illegible]
سنکے حضرت یوسف تاں ہنجوں چھم چھم آیاں اگے پیار یعقوب پیو دے باراں خوب جگایاں
کھوہ وچہ پیا بازار وکاتا واقف نہ جانے کوئی پھیر نصیب یعقوب نبی دی نہیں زیارت ہوئی
پھیر پیار زلیخا والے نظر مبارک کیتی ربنوں علم اساڈے اوپر جو ہیں کہانی بیتی
چلیاں پھیر پھیر ہنی ہون لوہا جان اساڈی اس تھیں پچھے پیار کرن جی آکھی وار تساڈی
سچ محبت ساڈی تینوں جیکر الفت ہوئی قتل شہادت اجل اسانوں ہور امید نہ کوئی

دہشت بے پرواہی کولوں نبی اللہ داوڑیا
ایہ کیہا حکمت ہووَن لگی سر سجدیوں چا دھریا

باتاں کر کر تھر تھر کنبے رووں ہنجوں آیاں
ہیں دل کرو پیالہ کوئی رو رو کرے دعایاں

شکر خدا دا کر یوسف ہر دم صابر ہوئے
پھڑ کن جس دم غیرت کیتی نیت نماز کھلوئے

ابن عباسؓ کہیا غم دردوں تنا یوسف دا یا
نیر گیا سُک نیناں وچوں لوہو جاری ہویا

تِل رخسارے اپر سوہنا جیوں ستارہ نوروں
بے پرواہ جد حسن کھاون جلوہ بابے دے دروں

اتنا لوہو نیناں وچوں آیا نبی حقانی
گل کر جھڑیا تل رخساروں ہو گئی گم نشانی

مکھ نمانا ویکھ یوسف دا کل فرشتے رووَن
ڈردے بے پرواہی کولوں سجدے اندر ہووَن

رات پوے تاں بیدرواں دل نیند پیاری آوے
دردمنداں نوں طلب سجن دی راتیں آن جگاوے

گیا آرام نصیباں وچوں کتنی مدت ہوئی
مولا باجھوں دردمنداں نوں ہور نہ جانے کوئی

ہر دم شوق رباناں سنوں ساری رات جگائے
دو جا درد یعقوب نبی دا دل نوں چھوڑ نہ جاوے

جد دن منصور حسین یوسفنوں بخش کیتا ارزانی
خوشخطا پر کاتب کوں نقطہ پیا نورانی

بیان آمدن حضرت جبرائیل بار دوم در بندیخانہ

جبرائیل فرشتے تائیں حکم الٰہی آیا
پہنچ شتاب یوسف دی خدمت خالق نے فرمایا

جا پیغام سلام علیکم ساڈی طرفوں کہنا
وچہ مصیبت ساڈی طرفوں راضی راضی رہنا

یا محبوبا قید مصیبت آپ تساں منگ لیتی
اساں تساڈی طلب قیدی سب منظوری کیتی

گیا مشکل تسیں جے سرکاروں طلب آرام کریندے
یا محبوبا اسیں تسانوں کویں مراد نہ دیندے

کیتوئی نہ تولے ربّ دے ظاہر باطن سارا
حافظ تیرا دوہیں جہانیں خالق سرجنہارا

سنکر یوسف حکم جنابوں کیتا شکر ربانا
اتنا للہ ذکر زباناں صبروں چپ نمانا

بیان آمدن جبرائیل در بندیخانہ نزد یوسف علیہ السلام

قصص الانبیاء اندر جیونکر ذکر مفسر لیایا
کتنی واری وحی فرشتہ یوسف کارن آیا

جس حجرے وچ رہندا یوسف آ جبریل کھلوئے
جد آوے تاں دوست خدا دا سجدے اندر ہوئے

ہکدن جبرائیل فرشتہ خدمت اندر آیا
حضرت یوسف نبی اللہ دے سوال سنایا

کس تقصیروں سیر یکا دن شامت پئی جدائی
جبرائیل پیغام لیایا اوہوں عرض سنائی

عیبوں پاک زبان تساڈی جو کجھ سخن الاوے — حاضر کرے خداوند عالم خالی بات نہ جاوے
جس دن شیشہ لیکر ڈٹھی اپنی صورت پیاری — یا محبوب تساں اہن لئے شوق دلیل لگاری
شاید جے میں بردہ ہو کر وچ بازار وکاواں — کون خریدن والا ہووے کس قیمت ہتھ آواں
اوہ بھی حاجت پوری ہوئی گیا خیال نہ خالی — آپے قید حضوروں منگی کم دتا رب والی
پھیر سوال نبی فرمایا جبرائیل وحی نوں — کس تقصیروں غم دلگیری ملی یعقوب نبی نوں
وحی کہیا اوہ دوست ربدا پاک تمام گناہوں — غیرت ہوئی تساں تہے پاروں اُسپر پاک گناہوں
پیار تساڈا دل وچ اسنوں کرتا پیر سمانا — غیر شریک محبت اندر ربنوں مول نہ بھانا
وحدت منزل وچ کسیدا دخل نہ پایا جاندا — جیونکر وچ عبادت ربدی نہیں شریک سماندا
سنکر حضرت ورو آکھن بینوں مان نہ جندی — میری یاروں باپ پیارے کیوں اجابت بندی
هَلْ عِنْدَكَ خَبَرٌ اَبِيْ يُوسُفَ کہیا وحی تیائیں — میں کھتیں پچھے کیونکر گذری حال یعقوب سنائیں
جبرائیل کہیا وچ حجرے قدم مبارک پایا — سجدے اندر ہنجوں برسن کدی نہ باہر آیا
نظر نہ نیڑے ورو آوے ہو گئے نین نابینے — دردِ فراقوں چُپ ہمیشہ چھیک پئے وچ سینے
سنکر بات زیادہ یوسف ہویا دردرنجانا — دل غمناک نمانا ہو کر بولے حضر رپانا
عبدالستار احوال سنائیں کر یعقوب نبی دا — کویں حوالہ یوسف باہجوں گذریا اوس لیندا

حال حضرت یعقوبؑ در فراق حضرت یوسفؑ

درد فراق یعقوبؑ نبی دا کون بیان سناوے — ساری عمر حقیقت کرتے وچ حساب نہ آوے
جس دن یوسف نال بھراواں گئیں آپ وانہ — بیٹھا رہیا اوس مکانے اوہ محبوب یگانہ
جس رکھ ہیٹھوں یار پیارا اُٹھایا ساتھ رلایا — اوس مکانوں نبی خدا دے گھر ول قدم نہ پایا
ہنجھیں فن جنہانوں کرتے تکھی اُس تنہاندی — چھوڑ گیا ندی طلب حقیقت لذت تاسنگ نبھاندی
راہی پاندی نیڑے ورون جیکر بی آن کھلووے — نرم کلام نمانا ہو کر نال محبت اروسے
آمردا کس طرفوں آیوں آکھے ہر یک تائیں — جیکچھ خبر یوسف دی تینوں لوں دسی جائیں
کتنی مدت یعقوب نبی نوں حال دیوانہ بیتی — یوسف یوسف لبدے بہر کلام نہ کیتی
سنج ہو یا کنعان نبی نوں چھوڑ گئی روشنائی — غم ژدوں دی رات سیاہی لیقو بے پرآہی
دل یعقوبؑ ایمان یوسف بے عارف خبر سنادن — کہدے جیارے دوست دیں خوشی مرداں پادن

گرگ ابلیس بیان یوسفنوں نت چاہے لے جانا
تیرے لیے سٹھ واری ہر دن وچ حملہ ظاہر کردا
پناہ خدا دی آپر دوہاں دے داڈھی منزل آئی
جیں یعقوبؑ پیارے باجھوں پھیر نہ رونق پائی
باجھ ایہا نوں بدن تمامی پاوے قہر سزائیں
درد بیان یعقوب نبیدا ذکر نہ کیتا جاوے
جل جل جگروں رداے نبی بلبل بھاہیں بھڑکن
ہو دیوانہ جنگل اندر رو رو ٹانگاں ویندا
یاد کریدی قرۃ عیناں کرے آواز پیارول
سر کر پھینڈا جنگل اندر شام پئی گھر آوے
سد فراق کنوں چڑھاوے جاوے ور آوازہ
نواں یوسفدا نت غم ہووے سب کنعانی رووں
جیں دا ایت نقرہ کا ردوں کر حبین لیاوے
ویکھ دیوانہ حالی نبی دا کوک پوے آسمانی
انبر کرسی عرش منور لوح محفوظ تمامی
ہر جا درد فراق یوسف دا اوہ ذکر لیایا
روز آکھے نبی ہوا نوں بے معلوم ہے تینوں
ایسی حالت کتنی مدت نال فراق وہانی
بعد سلام پیغام نبی نوں جبرائیل سناوے
درد فراق نساڈے کولوں گھر گھر بھاہیں بلیاں
رودن سب غلمان بہشتی جنت مارن آہیں
سنکر بولیا نبی اللہ دا میرے وس نہ کائی
وحی کہیا نساں وہ رنہ صبروں عالیشان گھرانہ
کرن روائت وحی جناب وں ایسا حکم لیایا
آکر جبرائیل آداوں کہیا پیغمبر تائیں

رکھن کارن ترے لیند اول یعقوبؑ نمانا
سکھ دی نیند یعقوبؑ نہ آوے چوراں کیوں وچ روا
یوسف باجھ ویرانہ ہویا حال یعقوبؑ نے کوئی
باجھ ایہا نوں دلدے گھڑی تم ہووے وسنائی
عبدالستارا کل سپرداں حافظ ناصر تائیں
قسم خدا دی حالت غم دی حد حساب آوے
بلبل ول ل پہراں جاگن تیر غمانے رڑکن
آکھن یوسف آکھن یوسف چڑھ چڑھ سد کریندا
ہر ہر چیزاں سنکر رووں ردنبی دے پارول
راتیں یار پیارے تائیں اٹھ اٹھ کھلا بلاوے
ہر ہر سننے والیاں تائیں رو لگاوے تازہ
ہر گھر چھم چھم ہنجوں برسن ورو عاجز ہووں
جدوں یعقوب پیارے تائیں نال پیار بلاوے
درد نبی دے پاروں روون جو سب ملک نورانی
وو دیعقوبؑ نبیدے پاروں رون ملک گرامی
دردوں چوداں طبقاں اندر کسے آرام نہ پایا
ہکواری نوں یار میری خوشبو لیاوے بیٹوں
بھیجیا جبرائیل فرشتہ پاک جناب باقی
یا نبی اللہ حکم نساں نوں پاک خدا فرماوے
دم دم غم تھیں ہنجوں برسن چیراں روون کھلیاں
درد کنوں سب چیزاں روون نہیں آرام کداہیں
جبرائیلا درد یوسفدے تن تن آتش لائی
بیصبری وچ ملے نہ حاجت اے محبوب یگانہ
جیونکر وچ تفسیر یوسفدے نقل ذکر سنایا
یا نبی اللہ تیرے کارن حکم ربا رب سنائیں

جویں مقدر حکم اساڈے اوّل قلم چلائی
بے صبری تے بے پرواہی کویں برابر آوے
صبر کرو اس رووَن کولوں مرضی جویں بیدی
نہیں تاں بے صبری دے باروں خلل زیادہ پاسی
چُپ کر گیا یعقوبؑ پیغمبر سُن فرمان ربانا
سجدے اندر نبی اللہ دے جلدی عرض سنائی
حکم ہویا تسیں ہوش سلامت جے بے صبری کردے
ہکدن عرض کیتی وچ سجدے لدی حاجت چاہی
رخصت کر کے یوسف کیتا تساں سپرد جہانوں
جے اُس وقت ضمانت ذمہ کردے تسیں اساڈا
ہیں بن حافظ کون تواڈا رکھن ہار کسیدا
دوست اپنا غیراں تائیں کون سپرد کریندا
شیدا تمہارے ہتھ اپنے دوست اسیں نہ ہرگز دیندے
سُن کر حکم یعقوبؑ پیغمبر بے حد حسرت آئی
زوراوراں دی مرضی اندر جلدی پیش نہ جاوے
کس نے پیدا کیتا یوسف کس دی دولت آہی
بھی پھر کس نے پالیا اسنوں نبی کہیا ربّا تئیں
باقی ہیں گھر یاراں بیٹے حضرت عرض گذاری
یاراں بیٹے خدمت کارن ہک یوسف پیارو
اے محبوبا یوسف باہجوں کیہا تدھ صبر نہ پایا
جیکر دور کراں اسیں تیری سب اے لاڈ پیاری
شکر حکم جناب الٰہوں کہیا نبی ربانا
ساعت پچھوں پھر سنبھالی جد کجھ طاقت آئی

کوئی نہ جیا موڑن والا کسے نہ طاقت آئی
غالب حکم اساڈا ہووے جویں اسانوں بھاوے
غالب امر مقدر اندر نہیں مجال کسے دی
بنیاں والے دفتروچوں ناواں ور ہو جاسی
یا مولا میں راضی راضی جویں تساڈا بھانا
ذہن قیاس نہ قائم رہندا ایہہ سُن سکائی
دونا بھار مصیبت غم دا اسیں تساں پر دھردے
دینہہ ہینوں یوسف رب سایاں آیا حکم الٰہی
حاضر کرن تساڈا یوسف کر وسوال تساں نوں
حفظ امانت ساڈی پچھوں جاندا کویں دوراڈا
بھی فرمان یعقوبؑ پیغمبر سنیا پاک بہیدا
دوست اپنا دشمن تائیں ہرگز کوئی نہ دیندا
ہر مومن پر نظر حفاظت ہر ہر وقت کریندے
چپ کر بیٹھے حجرے اندر ہور کلام نہ کوئی
ہور روایت تفرہ کارول وحی پیغام سناوے
کہن لگا یعقوب پیغمبر مالک ذات الٰہی
باقی کتنے بیٹے تیرے آکھیا حضرت تائیں
پھر اس وقت پیغمبر تائیں امر کیتا رب باری
اوہ بدلے منظور نہ کیتا حکم ہویا سرکاروں
ساڈی بے پرواہی دی دل وہم خیال نہ آیا
پیش مقدر لوں کیا کرسیں امر کیتا رب باری
کتنا وقت بیہوشی اندر ہو گیا بہت نتانا
ہو کر جبرا ٹیلے تائیں اتنی بات سنائی

صاحب لگے عذر نہ ساڈا ہوویں پیارا راضی
پھر یوسف آنا ہم زلیخاں بخشے حالت ماضی

بیان بنا کردن بیت الاحزان و خاموشی اختیار کردن یعقوب پیغمبر ؑ

سُن فرمان یعقوب پیغمبر کیتا چپ زبانوں
بے وس دردوں انجھوں برسن جگرا ہجر جلاوے
نال کسیدے بات نہ بولن نہ کجھ حال سناون
آپس اندر کرن کلاماں جو سب لوگ عوامی
آپ بجے کرئے بات یوسف دی نا فرمائی تھیوے
اُس حالت کجھ مدت گذری نبی اللہ دے تائیں
بیشک تسیں عبادت اندر دل حاضر کر بہندے
خاص عبادت ساڈی اندر چاہو قرب حضوری
سُنکر حکم حبیب خدا دے حجرہ جدا بنایا
چُپ کر بہندے حجرے اندر کدی کلام نہ کیتی
غم درداں تھیں لیسیا لوڑن جیکر درداں والے
واہ واہ صبروں چُپ گذاری اس مقبول ربانے
امر مقدر اس دیہاڑے کیا اسباب بنایا
آتش غم دی سینے اندر آہی مساں مسائیں
یا یوسف یا یوسف کر کے جد اس شخص بُلایا
ہے افسوس یعقوب نبی نوں پھر گئی جگر کٹاری
کیا اس نام سناون والے تیر چلایا دردوں
انجھوں چلیاں رہن نہ دلیاں سُنیا نام جداہیں
عہد جو کیتا نام نہ لیساں لوچہ یاد دیوے
تن وچہ آتش گئی نہ جھلی بالن والے بالی
بہو سٹی وچہ پیغمبروں نوں کتنا وقت دہانا
جو آیا سو سر پر چایا امر خدا رحمانوں
نوریں مصیبت حضرت ابراہیم دس ہاڑے آئی
دم دم یاد الٰہی اندر تارک درد بھیانوں
ڈرئے نام نہ لین یوسف دا درد نہ جریا جاوے
بات یوسف دی کرد آوئی اتول کن ٹکاون
سننے کارن حاجت رکھن او دہ محبوب گرامی
شائد ہو رکسے تھیں سا نوں سوہنا نام سنیوے
نازل کیتا حکم جنابوں حضرت خالق سائیں
یوسف دول کن نشاڈے پھر کیوں طالب رہندے
بند زبان نے کن اُتے دل ایہ گل نامنظوری
غیر آواز کلام نہ پہونچے جویں خدا فرمایا
صابر شاکر ہو کر جھلی جویں مصیبت بینی
چُپ کر اندر بیٹھیاں تائیں آتقدیر نکالے
بیخبری وچہ ہک ہمسائے لایا زخم دہنگانے
شخص کسے کر یوسف اپنا پُت بُلایا
ماریا پھوک جدوں ہمسایاں بلیا زور اگاہیں
پھیر نویں سر درد جگایا غم دا زخم دکھایا
ایہ گل دردانوالے جانن غم جنہاں دے جاری
بھانبڑ جگر بلیدے بلیا جویں بخار تنوروں
یا اسفٰی علیٰ یوسف روکر لگے کہن تداہیں
نال شتابی خوف ربے تھیں منہ تے ہتھ رکھیوے
پہونچ گئی تکبیر نبی نوں اللہ اکبر والی
بیخود محش دی حالت اندر چپ حبیب ربانا
جیو نکر دو دھڑ ہوئے زکریا چپ کلام نہ بازل
سر ڈکر ہو گئے یمن نہ ہینے چھوڑ گئی رو تسنائی

واہ واہ سر قربان اٹھایا اس مقبول نگینے
ہور زیادہ شکر خدا دا کیتس حمد ربانی
ٹھر ٹھر ڈھلن عرضاں بولن پیش جناب الٰہی
دور کیتا جد دوست اس دا پاک غریب نوازا
جس دا دوست دور ہو جاوے پیش جدائی آوے
حکم ہویا ایہ غیرت ساڈی وحدت ثابت ہوئی
ہوون نہ دیاں یعقوب نبی نوں آہی مرضی ساڈی
جیکر روون بولن کولوں بند یعقوب کچیوے
غم درداں دکھ ہجر بیماری مشکل ہو گئی تنہا نوں
سنیا غیب آواز پیغمبر حکم خدا فرماوے
پھر بھی عادت ایہو رہندی چپ ہمیشہ رہندے
کیتا سارا ملک بیگانہ باہجھ جناب الٰہی
بھی ہک ہور روایت ثابت نقرہ کاردوں ہوئی
ہکدن نیند پیاری تائیں آیا حکم ربانا
آ گئی نیند یعقوب نبی نوں قدرت نال ربانی
یاد خدا وچ حضرت صاحب صابر چپ زبانوں
کیا اوہ نیند نبی نوں پیاری یار ملاون آئی
جبرائیل فرشتے تائیں حکم دتا رب قاضی
بن کر یوسف خوابے اندر دیہو توں جلد وکھالی
سن کر جبرائیل فرشتہ نال شتابی آیا
اچن چیتی حاضر ہویا نقش پیارے والا
خوش رخسار تصور سوہنا یار جمال دکھایا
تازہ دل یعقوب نبی دا تن خوشی سمائی
کیا اوہ خواب نبی نوں آئی خوش مراداں والی
لے گل لایا دوست تائیں دوہاں باپ نمانا

حالت درد آواز نہ کیتا ہو گئے بین نابینے
حالت ویکھ یعقوب نبی دی رُنّے ملک نورانی
کر دے تسبیں جیہباں اتے ڈاڈھی بے پرواہی
ذکر زبانی اس لئے کارن بند نہ کر دروازہ
طالب کر کے پیاروں باتاں بڑی غنیمت پاوے
جو سب کوئی قادر غالب جانے ہور الہ نہ کوئی
علم اساڈا اسانوں معلم عرض قبول تساڈی
پوسی بار محدیاں پر مشکل منزل تھیوے
تیار مصیبت عمر تمامی پہنچن دکھ انہاں نوں
کرد پیاریاں باتاں رُودل چیو نکر مرضی آوے
غیراں لگے کاماں وانگوں دل دا حال نہ کہندے
جہندے صبر نازل ہوئی وچ قرآن گواہی
کتنے سال یعقوب نبی نوں نیند آرام نہ کوئی
جاگل دوست ساڈے تائیں جاگے نت نمانا
عجب تماشہ بنیا اس دن بات جویں بھُلائی
ہو گئی نیند نصیب نبی نوں حکم خدا رحمانوں
یا غم درداں دی آتش ابر بالن پاون آئی
امر قضا پر دوست ساڈا اوہ دا ہو یار اضی
پلک نظارہ کرے زیارت یار پیارے والی
بن کر حضرت یوسف والی آن جمال دکھایا
فضلوں لیا خضر نبی نوں آبحیات پیالہ
وقت نزع دے مومن تائیں جنت نظری آیا
باغ باغیچے سر ڈے تائیں لیا رحمت پانی
جویں زلیخا نوں وچ خوابے دتی آن دکھالی
رل کر بیٹھے دلبر دوویں تھوڑا وقت وہانا

پچھے یوسف تھیں جو ہیں گذری اس پر درد کہانی
غیرت ہوئی جو ساڈے باہجوں کسنوں حال سناوے
کرنی بات نصیب نہ ہوئی ہٹ گئی نیند پیاری
اچن چیت یعقوب نبی نوں پھر تقدیر جگایا
دلدیاں باتاں دل وچ رہیاں یار گئے کروہاہاں
کملا ہو کر بھالن لگا ہتھوں گیا خزانہ
یا یوسف یا یوسف رو کر جلدی نال بولایا
نام یوسف دا پھیر نہ لیساں ترک لساں فرمائی
اُس تقصیروں نبی اللہ دے منہ وچ مٹی ڈالی
دہن مبارک وچ کر توبہ خاک پیغمبر پائی
ایسا حال نمانا ہویا جدوں حبیب حقانی
کرن روایت اسّی سالاں جتنا درد لنگھایا
سٹھ حقیقت منہ وچ جس دم خاک پیغمبر ڈالی
بہت ہوئی کربس جیہا کہیا جناب باری
بھالو نہیں دیوانے ہو کر یار پیارے تائیں
جیکر یوسفنوں اسیں امروں شربت اجل پلاندے
حکم ہویا یعقوب نبی نوں رکھو آس اساڈی
کرن روائت پنجاباں تک بہت پیغمبر رویا
ہور روایت بقرہ کاروں وچ کشاف بھی آوے
نبی محمد سرور پچھیا جبرائیل وحی نوں
وحی کہیا غم درد نبی دا کتنا ذکر سنائیں
بسھنائیں بیٹے مر جاون جتنا درد تنہاں نوں
حضرت پچھیا صبروں شکروں کیا درجہ اس پایا
اس حالت وچ بدن یوسف تھیں جنت دی خوشبوئی
دوست کارن شفقت کیتی واہ سرکار ربانی

دسن لگا یوسف تائیں ہنوں بات نہ بھائی
کون قدر اساڈے باہجوں کون نصیب سداوے
آبحیات سکندر کونوں دور ہویا یکباری
عبدالستارا درد جدایاں کیہو بحر مزا دکھایا
بیہوشی وچ مگر یوسف دی دوڑیا وانگ سودایاں
سرت سنبھالی شاہو کاراں ہو گئے چور روانہ
جبرائیل شتاب نبی نوں وعدہ یاد کرایا
تھر تھر کنبیا نبی ربانا ہو گئی سخت خطائی
عاصی ہو کر رب اپنے نوں عاجز شکل وکھالی
ایہو سزا اس مکھ میرے دی جس تھیں ہوئی خطائی
دردوں ہلکاں تاب نہ جھلی کوک پئی آسمانی
خواب جدائی یعقوبے نوں اتنا دکھ دکھایا
جبرائیل شتابی آیا امر کنوں رب والی
صبروں آفریں باد تساں نوں خاک نہ رنوں بھائی
اسیں تساں نوں دوست لیساں امر کیتا رب سائیں
پھیر دوبارہ زندہ کر کے تیری آس پہنچائیے
فضلوں ناامید نہ رہنا رحمت نہیں دوراڈی
جس دم حکم ہویا سرکاروں چپ چپاتا ہویا
جیکر درد یعقوب نبی نوں ذکر مفسر پاوے
سی کتنا غم درد جدائی اس یعقوب نبی نوں
ہک ہک بیٹا جیکر ہووے ستر عورت تائیں
اتنا غم یعقوب اٹھایا ایہہ معلوم اسانوں
وحی کہیا سو شاں شہیداں ہر دن اجر لکھایا
حجرے اندر پاس نبی دے آ کر حاضر ہوئی
وقت نزع لب جاناں تائیں چھو کہیا اون پائی

کیا خوشبو محبوب سجن دی آن دماغ جوایا — مگر اس خوشبو تھیں حضرت حیرت اندر آیا
کرے قیاساں ایہہ خوشبوئی ہے سب جنت والی — دنیا اوپر کیونکر آوے کیا قدرت رب والی
شاید ہے کتے زندہ یوسف ہور نہیں گل کائی — خبر نہیں پردیسی جانی جا پہنچا کت جائی

بیان احوال دردمنداں متفرقہ کہ بعد یوسف شد

درد جدائی یوسف یاروں ہر دل اندر ہوئی — غم تھیں وچہ کنعان مبارک خالی رہیا نہ کوئی
بھایاں بھی افسوس یوسف دا دل تھیں بھلدا جاوے — جو گستاخی وقت وہایا اوہ گل ہتھ نہ آوے
اہل ایماناں حسرت ہوندی موجب عمل خطائی — ڈرن نہ قہروں پئے منکر یاد نہ رکھن کائی
کرن ہدایت مومن پاسوں جو کجھ عیب ہو جاوے — پھر افسوس لہوے لت اسنوں یاد کرے پچھتاوے
اوہ توبہ افسوس بندے دا خالی مول نہ جاندا — عاجز ویکھ خداوند عالم اس دا عیب گھٹاندا
گھٹدا گھٹدا حسرت یاروں ہک ذرہ رہ جاوے — وقت عدالت بخشش رب دی پاک کتاب بتاوے
سنیا ہیں ہک روز جو ملکاں ربنوں عرض سنائی — کیا حکمت یوسف دیاں بھایاں تجھ تکلیف نہ پائی
حکم ہویا کیا خبر تساں نوں جو کجھ علم اساں نوں — کسے دیہاڑے حکمت ساڈی ظاہر ہوگ تساں نوں
جس دن ملے یوسف نوں بھائی کرم کیتا رب قاضی — رو رو بھائیاں سنے بخشایاں کل تقصیراں باقی
اوس دیہاڑے پھر ملکاں نوں آیا حکم الٰہی — اساں انہاں نوں توبہ کارن مہلت بخشی آہی
جد کد سب اولاد نبی دی ہوسی پاک گناہوں — قہر کنوں ودھ رحم اساڈا امر ہویا درگاہوں
آکھ حقیقت درد یوسف دا جیویں کتابوں پایا — اول درد یعقوب نبی نوں موت قریب پہنچایا
مثل کمان وجود مبارک بینی نظر نہ آوے — بدن ضعیفی عاصے باہجھوں قدم نہ دھریا جاوے
دوجا درد یوسف دے کولوں بنیامین نمانا — کرے کیلا بھائی بھائی دم دم درد رنجانا
پلنگ یوسف دا جس دم اسنوں نظری آوے خالی — سانگ لہوے نت سینے اسنوں قتل شہزادے والی
کدی نہ ہندا کول کسے دے بیٹھا اکیلا رووے — باتاں کرئیے تاں دل بہلے جیکر بھائی ہووے
دنیا وچہ ہزاراں نعمت عجب عجائب آئی — سب تھیں بہتر بھایاں نالوں ملن پچھے بھائی
کتنی خلقت بدی دی دستے لہندے چڑھدے تائیں — بھایاں باجھ اجاڑاں دسن ہر تکیں ہر جائیں
رنگ رنگ مٹھے پاناں اندر صفت نہ کیتی جاوے — سخن پیارے بھایاں جیہی لذت کدی نہ آوے
خلقت نال خوشی دے دستے سارا عالم جیوے — باجھ بھراواں ملک تمامی قبرستان دسیوے

خوش گلزار باغیچے اندر وگی وا خزاں دی
کدی تاں یار پیارے آہے نت زیارت دیندے

یا رب رحمت خوشیاں والا ساون پھیر لیاویں
بنیا مین ایہو نت حالا تیر غماں دے رڑکن

پناہ خدا دی قسم خدا دی بھُجے پھوڑے بھایاں
چھوڑ گیا ندیاں خالی تھاواں جس دم نظری آون

انہی پلک جدائی مشکل ہو گئے سال مہینے
تنجا زینب بھین یوسف دی رو رو یاد کریندی

بہت غریب یعقوب پیغمبر تسکروں کے گذارہ
سجدے اندر رہت گذری نبی اللہ دے تائیں

ورنہ غیبوں نہیں سوال صدرت صفت بیدی
نبیاں ولیاں تھیں رب چاہے جو اسرار چھپایا

جو شے وستوں رب چاہے حاضر کر دکھلاوے
سب کوئی جانے اکھیں ویکھن دوں حال سناون

جیہڑا اکھیں ظاہر اندر ویکھن کارن آیاں
جد رب اکھیں دلدیاں کھولے جانن ہو کے نورو

جدوں کفاراں گوشت اندر قاتل زہر ملائی
ہک اصحابی نبی دے اول منہ وچ لقمہ پایا

ایہ کھانا منظور نہ کرنا حکم ہویا ورگا ہوں
حکم ہویا جد پاک نبی نوں خبر نہ غیبوں حالہ

ووجے تائیں وو جا آکھے ہادی پیر جو میرا
غیباں اُتیرہ دوست رہندے دعوے آپ نہ کردے

غوث قطب سب اس سرکارے جوڑ یا تو جہ کھلودن
جو روٹی کھاون لگے پچھن اج کس ڈال پکائی

کرو سلام سجے راتیں جا کر مڑ پچھن کیہڑا
پتر اڈ گئے پردیسیں سوہنی چھاؤں جھاندی

اللہ جانے کیہڑی دیسیں کیہڑے حال جلیندے
اوہ گلزار بہار چمن دی کرکے فضل دکھاویں

چھم چھم انجوں ہٹن پانی دو نیاں بھاہیں بھڑکن
کتنے لوگ جدایاں یاروں دیندے گئے دوہایاں

غم دے قاصد حاضر ہوون غم دی خبر لیاون
دل دل سول فراق لگاون چھپک لگے چہ سینے

ہیں صدقے گدلسیں لینوں نت دعائیں دیندی
خدمت اندر زینب خاتون جیندا باپ پیارا

غیبی علم نہ خبر یوسف نوں منگے نیک دعائیں
رب دی مرضی باجھوں جانن نہیں مجال کسیدی

اس دا باطن حال پچھانن ورنہ کسے نہ پایا
اکھیاں اندا انجھا اسدے اندر ہرگز دخل نہ آوے

جس دن سب لاہے تقدیراں اس دن کتنول جاون
باطن اکھیں دل دے اندر قدرت نال بنایاں

محبوباں نوں نظری آوے کیا نیڑے کیا دوروں
سرور عالم نوں بن حکموں خبر نہ لگی کائی

حضرت جے نہ کھاون لگے وحی پیغام لیایا
بھی اس گوشت ایہو آوازہ کیتا امر الٰہوں

اس تھیں اچا کون گھرانہ عالی درجے والا
سب کجھ جانن والا اندا جانے کیا میرا کیا تیرا

مشرک جوڑ طومار دلاں تھیں انہاندے سر دھردے
غیباں وچ رسول اللہ تھیں کون زیادہ ہوون

خادم غیب تنہا تنوں آکھن کیتے شرک سودائی
اجے نہ دعوے غیبوں چھوڑن بیدینا ندا جیہڑا

جو خبراں پچھن منشی کولوں کس گنڈ رلیاندی
اجے نہ ہوئے غیبوں چھوٹن ماری مت جہاندی

پھر بھی آکھن مرشد میرا ظاہر باطن جالے
رب دی صفت نہ سونپو انہاں شرکت کرو ہگالے

مطلب ایہو جد غیبوں کوئی ہور وراثت پاندا
تاں رب سب صفتاں دا سائیں واحد کہیا نہ جاندا

حکمت نیک جو نبیاں لیاں ورنہ غیب نہ پایا
بہت وچہ رب ہر نقصانوں حکمت نال بچایا

حال یوسف دے ابا ول تائیں جے رب مجیب جتاندا
واصل تھیندا جنت اندر جلد شہادت پاندا

باپ نابینا یوسف تائیں جیکر حال دسیوے
غم دے نال حیاتی اس نوں زہر برابر تھیوے

کجھ نہیں بھیدے امروں باہر غالب سرجہارا
ظاہر باطن اندر حاکم غیراں دخل نہ چارا

ربوں سونپیا نبی اللہ دے اپنا حال تمامی
کرسی کرم میرے حق اندر حضرت رب گرامی

بیان سپردن ہر چیز خدائے امر و خلاف آں موجب عذاب است

رب دیاں نبیاں نے ترے چیزاں خیر سپرد کرایاں
بہت ہوئی تکلیف تنہاں نوں نال مصیبت پایاں

اول یوسف باپ پیارے پتراں نوں پکڑایا
اسی سال جدائیاں اندر رو رو وقت لنگھایا

دوجا اوہ سلیمان پیغمبر مہر مبارک پیاری
اعظم اسم نگینے اُتے بھی بسم اللہ ساری

وضو طہارت کر کے حضرت دست مبارک پاون
بعد استنجا حاجت ہووے تاں تک ہتھ نہ لاون

ہکدن باہر حاجت کارن گئے حبیب الٰہی
دے گئے مہر امینہ تائیں گھر وچہ خادم آہی

دیو کافر یک جادوگر سی صخرہ نام سداوے
جادو پڑھ کر جیونکر چاہے ہر صورت بن جاوے

اوہ جلدی بنکر شکل انہاں دی ہی آیا پاس امینہ
لے گیا مہر امینہ کولوں اوہ مردود کمینہ

تخت اُتے جا بیٹھا جلدی لیکر شان گرامی
دیو پریاں سب ہوئے سلامی با دستور تمامی

جانوراں سب نال شتابی اس پر کیتا سایہ
کل وزیر امیراں جاتا شاہ سلیمان آیا

اس طرفوں جد فارغ ہویا آیا نبی الٰہی
منگن مہر امینہ کولوں جس نوں سونپی آہی

اُس نے آکھیا خاتم اپنی لے گیا نبی غفاری
جس نوں بخشیا ہے فضلوں عالم دی سرداری

کون کوئی توں آکھیا حضرت میں ہاں نبی بانا
بات نہ کرے قبول امینہ کتنا وقت وہانا

حیرت اندر ہو کے حضرت فکر دلے وچہ پایا
گئے عدالت خانے اندر کیہا کجھ نظری آیا

تخت مبارک اُتے صخرہ بیٹھا حکم چلاوے
اتھے وچہ مہر مبارک اسدوں خلق سلامی آوے

دیو پریاں سب حاضر خدمت وچہ دربار سلامی
بولیا پاس تنہاں دے جا کر اوہ پیغمبر نامی

میں سلیمان پیغمبر رہدا اس وچہ شک نہ کوئی
اوہ گل کسے قبول نہ کیتی لگے کہن دیوانہ
آپ دیوانی خلقت ہوئی کسے پچھان نہ کائی
جلدی نال نکال سپاہیاں دور کیتا دربار وں
ترے ون سجدے اندر زاری کیتی نبی ربانے
اسرائیلیاں دے گھر جا کر ٹکڑ طلب کیتا سی
شہر اندر مزدوری کارن بہت سنایا ہر کا
پھر کر شہر تمامی حضرت باہر چھوڑ سدھایا
ماہی گیر نکالن مچھیاں جا کر کہیا تنہاں نوں
کہن لگا دو مچھلیاں تس کار ہوئی دن سارا
رات پئی دو مچھلیاں لیاں ان سنارتے ہی کاوں
دو جی مچھی نال ہی تل کر کیتا رات گزارہ
ایہو طریقہ ہر دن حضرت دو مچھلیاں ہتھ آون
پچھے تخت مبارک اُپر صخرہ حکم چلاوے
ایہہ نہیں سلیمان پیغمبر فکر تمامی کردے
سی اک ہور وزیر نبی دا آصف نام سیانا
ہک دن کہیا ہمینہ تائیں اوس وزیر سیانے
کہیا ہمینہ حضرت تائیں گزر گئے دن چالی
آصف کہیا میں انشاء اللہ حال معلوم کر لیساں
جلدی آصف حکم سنایا چالی عالم آون
پڑھن لگے اس طور تمامی جو فرمان سنایا
تخت مبارک تھیں اٹھ صخرہ بیٹھا جلد کنارے
نازل ہوت ہوئی ہر طرفوں جادو قوت ہاری
مُہر سٹی جا وچ دریا دے جاندا رہیا منہ کالا
اس تھیں پچھے حال ویرانہ تخت مبارک خالی

تخت مبارک مُہر مبارک ہینوں بخشش ہوئی
ساعت اندر عالم سارا ہو گیا دور بیگانہ
رستہ حق پچھانن کیونکر جس گھر عقل نہ آئی
جا کر بیت مقدس اندر رویا بے شماروں
لاغر عاجز فاقے اندر ہو گیا حال نمانے
وچ اُس حال سوال نبی دا نا منظور رپاسی
خدمت کار کراوے کوئی لے مولا دیا لوکا
بھو بچیا جادو ریا پر حضرت رب اسباب بنایا
اسیں تساڈی کار کریساں نوکر رکھو سانوں
کر منظور ہویا تد نوکر اوہ مقبول پیارا
ہک مچھی نوں وچ پیغمبر ٹکر لیا بازاروں
صبروں شکروں سجدے اندر ہویا نبی سوہارا
کجھ کھاون کجھ محتاجاں نوں دیندے تمام کھلاون
رب کوئی ویکھ شہر طبیعت بہت قیاس اٹھاوے
تگراں اسنوں حاضر ہو کر آکھن سکن ڈرے
کوشش کرو احضرت کارن فکراں وچ نمانا
ہین رکھتے سلیمان پیغمبر دوست پاک ربانے
گھر ول آکر کدی نہ ساڈا صورت پاک گھالی
جیکر اوہ سلیمان نہو سی تخت نہ بیٹھن دیساں
وچ عدالت آکر ساڈا سب تورات سناون
صخرہ تھر تھر کنبن لگا حیرت تخت ہلایا
کسے مکان آرام نہ پاوے ہر جا دہشت مارے
اوڑک مجلس وچوں اٹھ کر دوڑیا جلد مکاری
فضلوں رب اسباب بنایا قدرت کامل والا
ماچھیاں دے گھر نوکر حضرت غم دلگیری جالی

ہکدن راہی گھر دی لڑکی کھانا لیکر آئی
شاہ سلیمان نبی اس ویلے ستے نیند رمٹھی
سپ وڈا اک منہ چہ اُسنے پکڑی رکھڑی ڈالی
حضرتنوں کوئی خبر نہ اُسدی بی بی ویکھ جو آئی
اوس سافر دی اتے میری شادی کیتی جاوے
کہن لگی اس باجوں دوجا میں منظور نہ کوئی
اوسیو ویلے بیٹی نوں کول نبی دے آیا
دو مچھیاں روزینہ ساڈا مال اسباب نہ کوئی
کہن لگا نساں مہرن بخشش ہن دلیاں نساں کھانا
کجھ مدت اس حالت اندر اس مقبول گذاری
سنو حقیقت جدا وہ مندری سُٹ گیا وچ پانی
سب چیزاں دریا کھیں اسنوں ہویاں آن سلامی
کجھ دن درجہ بادشاہی دا مچھی عاجز پایا
ہک دن اوہ مچھی رب عالم کنڈھی اندر ڈالی
چیر یا پیٹ اس دا جس ویلے چانن نور لگایا
ہیں حضرت سلیمان پیغمبر کیتا ذکر تمامی
اوسے وقت نبی دے تائیں جلد ہو لینے چایا
آور بار قدیمی اندر پایا قدم پیارے
حکم کیتا اوہ صخرہ کتھے عرض وزیر سنائے
آخر اس دے پکڑن کارن بانت وزیر سنائی
مر گیا سلیمان پیغمبر چھوڑ گیا ہے جائیں
جس دم نیڑے حاضر ہویا رلل دیواں پھڑیا
سخت شکنجے اندر اس نوں داخل جلد کرایا

صاحب ہوش دیانت والی صورت حدنہ کائی
اُس لڑکی کیا قدرت کامل عظمت ظاہر ڈٹھی
پچھا کرے نبی دے تائیں جویں مرید سوالی
باپ لپنے نوں جا کر اس نے جلدی عرض سنائی
باپ کہیا اوہ نوکر ساڈا اوہ ل میرا شرٹوے
سب گل باپ آمنا کیتی جدلا چاری ہوئی
کرو قبول نکاح وچہ اس نوں حضرت ایہ فرمایا
خرچ اُس دا ہور مہر شریعت اندر نہیں طاقت ہوئی
کیتا عقد قبول نبی نے جیونکر حکم ربانا
توبہ کر کر سجدے اندر ہر دن ہنجھل جاری
ہک مچھی منہ پالیا اسنوں رحمت ویکھ ربانی
جسنوں چاہے عزت بخشے حضرت رب گرامی
ہر شے اُپر ہے رب قادر خبر شریک نہ آیا
پیٹ اُسدے وچہ مہر مبارک بھیجدی رب الٰہی
بی بی ویکھ تعجب ہوئی حضرت دال سنایا
جلدی دست مبارک اندر پائی مہر گرامی
دیو پریاں سب حاضر ہوئے جانوراں دا سایہ
ملن وزیر امیر تمامی نذراں لیکر سارے
ڈردا چھپیا وچہ جنگل دے کدی نہ باہر آوے
اس جنگل وچہ جا کر سمنا ایہ گل آکھ سنائی
مشکل پیا اک جنگل وچوں سن کر چائیں چائیں
پیش نبی دے آن کیتو نے سنگل اندر کڑیا
قصص الانبیاء اندر راوی آکھا ذکر لیا یا

سخت عذاب شکنجہ اسنوں امر جویں رب چاہیں
مر سی نہیں عذاباں اندر روز قیامت تائیں

بیان سوم سپرد کردن موسےٰ ہمہ امت را بہ ہارون ؑ

تیجا موسے امت اپنی سونپی ہارون تائیں — لین گیا توریت مبارک سدیا خالق سائیں
کہہ گیا اپنے بھائی تائیں رکھیں ہوش سنبھالا — میں نقیں پچھے پکڑ نہ جاون راہ گمراہی والا
ڈیہہ دن گذرے جد موسے نوں سنتوں یار پیارے — پوجن کارن وچھا گھڑیا سامری نام سنارے
غرق کیتا جد فرعونے نوں تھرکنوں باری — سامری لڑکا سی اوس ویلے سنو حقیقت ساری
فوجاں اندر رہیا پیاں کولوں کھڑیا بال انجانا — جبرائیل بھی کر اسواری آیا ملک ربانا
کئی دن جبرائیلے اسنوں گودی چہ کھڈایا — بھانجا سی حضرت موسے دا ماں پیو پاس پہنچایا
گھوڑی جبرائیل دی جیہی جتھے قدم ٹکاوے — ہر ہر سنبھوں ہیٹھوں تازہ سبزی ہوندی جاوے
سامری ایہ جد عظمت ڈٹھی لوں قیاس اٹھایا — ایہہ ہے جبرائیل فرشتہ آدم بن کر آیا
سامری تائیں بعضے آکھن آہا وقت جوانی — جس دن گھوڑی والا اس نے ڈٹھا راز عیانی
نال محبت سنبھاں والی مٹی جلد اٹھائی — تحفہ کر کے رکھی مگراں شرک اندر کم آئی
اس دن اوہ مٹی اس ظالم منہ بچھڑے والی — جدوں بلاون وچھا بولے بات تماشے والی
سامرے آکھے رب تمہیں ہنوں خبر تمامی ہوئی — فوت ہویا سن یاراں موسے کرو امید نہ کوئی
ایس خدا نوں سجدہ کریو گھر گھر کفر سنائے — بد صحبت دا منتر وانگوں اثر شتابی آوے
گلہ سرود حرام آوازہ شیطاں اثر کریندا — جاں تک حافظ رب ہووے یاری عقل نہ دیندا
اسرائیلیاں نوں اوہ ظالم کر کر پیار سناندا — ایہہ رب ہے جس کول ہمیشہ حضرت موسے جاندا
حضرت ہارون دروہ ہٹکے کر کے حال وہایاں — زور غروری کتیاں خلقاں سجدے اندر آیاں
ہو لاچار رہیا اس کفروں ہاروں شیطاں عقل نکالی — کجھ کجھ آون مڑے نہ جیوں کر رن بیاپے والی
ہک جماعت اہل ایماناں وطنوں چوں دل چایا — چھوڑ گئے کوہ قاف زمین وچ وچ مکان بنایا
اوپر پہاڑ بنا کر مسجد اوہ سب مرد یگانے — شوقوں سر سجدے وچ رکھے ہو گئے بہت زمانے
وچ تسبیحانی حدت عشقوں ایسی لذت پائی — دو ہزار تے اٹھ سو سالاں خبر نہ لگی کائی
جد عالم پر سرور عالم قدم مبارک پایا — رات معراجے والی حضرت جد معراج سدایا
نوروں شعلے پیدا ہوون جان تیز لگاون — زمین کنوں چمکار نورانی عرش منور جاون
کس دا نور نبی نے پچھیا جان عرش لگائے — جبرائیل نبی سرور نوں گذری بات سنائے

قوم موسٰی دی پوجن لگی جس دن بُت گوسالہ
رب دی طرف نہ چھوڑی ایہناں پکڑی ترک جہانی
سنکر سرورِ عالم تائیں لگی بات پیاری
وحدت عشق الٰہی والا شان نہ گنیا جاندا
سجدے اندر عاشق آہے آ جبرائیل بولایا
ایہ محمد مکی مدنی ختم رسولاں پیارا
سن کر جلدی حاضر ہوئے بولن حمد تمامی
تابعدار بنا کر سبھ نوں گئے رسول حقانی
سنو حقیقت جد موسٰی نوں رخصت ملی حضوروں
نکلن پیا ویرانہ ڈٹھا آ کر دین گرامی
پھروں حضرت موسٰے تائیں تاں غصہ چڑھیا
ہارون آکھیا مار نہ مینوں آ تاں جایا بھائی
چھوڑ دتا تاں آکھیا میں جو قائم کر گیا تینوں
میں سمجھانوندا رہیا ہاں شرکوں نہ سن بھولے
حضرت آکھیا بُت گوسالہ ہے کس شخص بنایا
نظر کرے آسماناں دے ول خاص حبیب پیدا
لے پراں نوں بولن کارن کس نے طاقت پائی
ہو حیران کیہا موسٰے نے رب آزمائش تیری
توں ارحم توں دست ساڈا بخشنہار خطایاں
حکم ہویا انساں بھائی تائیں کیوں نگہبان بنایا
توبہ کر کر حضرت سٹے منگن بخشش گناہوں
قوم اپنی سے تائیں آکھو سنکر عمل کماون
ہتھوں خالی خرچ نہ پائی چھوڑن دُن پیارا
یا سب ہکدوجے تائیں قتل کرن تلواروں
توبہ تاں منظور کریساں جد ہوسن قربانی

ایہناں مہماں اپنے وطنوں لے لیا دیس نکالا
اوس جماعت ظاہر ہو دن ایہ چمکار نورانی
اوس مکانے پچھل ساوں نکلے حبیب غفاری
جس دی برکت سرورِ عالم گھر وچہ لوڑیاندا
کر دو جمال محمّد عربی ہاشمی سرور آیا
ھٰذَا نَبِیُّکُمْ بن عبداللہ حق رسول سوہارا
کیتا یاد نبی دا کلمہ پایا دین گرامی
وچہ عبادت شامل ہوئے اوہ بندے رحمانی
فضل کنوں توریت مبارک لے آیا کوہ طوروں
بُت پرستی اندر شامل ڈٹھی قوم تمامی
سر دیاں والاں پھڑکیں بھائی نوں نبی اللہ دے پھڑیا
ایہ گل سنکر موسٰے تائیں ڈاہڈی شفقت آئی
ہارون آکھیا جے نہیں اڑدا دشمن ہسن ہیندل
ادب لحاظ نہ جانے کوئی ول دل مارن پونارے
حضرت ہارون سامری والا سارا حال سنایا
یا رب جس نے بت بنایا کفر فساد اوسے دا
اساں بولایا اس بت تائیں ہاتف خبر سنائی
گمراہی پا کر دہدایت قدرت پاک تیری
بے پرواہی ویکھ نبی نوں چھم چھم ہنجوں آیا
یا دو سہیڑ نہ رہگی ساڈی غیرت پھیرا آیا
توبہ پیچی قبول اساڈی حکم ہویا درگاہوں
دو شرطاں تھیں اک قبولن نہیں تاں دوزخ جاون
سختی فاقے سفر قبولن تاں پاون چھٹکارا
درد کلام آواز نہ بولن حکم ہویا اغیاروں
نہیں تاں دائم دوزخ جاسن کارن روگردانی

سن موسیٰ تھیں اسرائیلیاں سر فرمان اُٹھایا
توبہ اُپر حاضر ہوئے کوئی نہ عذر لیایا

بھایاں دے سر بھائی کیتن تیراں باپ پیارے
نافرمانی کرکے پچھتانا مشکل اس سرکارے

اُس دن ستر ہزار اسرائیلی نکل گیا تلواروں
سرو ستارا تار پیغمبر تاں باہجہ شماروں

بخشش خدایا میرے تائیں نالے میرے بھائی
داخل کر وچہ رحمت سانوں جیہڑ خدا فرمائی

پہنچی قبول اساڈی زاری حکم ہویا درگاہوں
بھی توبہ سب قتل ہویا نہ ہی بچگئے اوس گناہوں

توبہ اگلیاں قوماں کارن ایسی مشکل آہی
توبہ سہل محمدیاں نوں واہ وا فضل الہی

استغفار پڑھن غم خوفوں سجدے اندر آون
تائب ہوون قتلوں بچاون کر حسرت پچھتاون

جس پر پانی تھیں کوئی مومن تائب ناک ہوسی
رحمت بدی اس کارن بدیاں فتر ہوسی

ساری عمر عذابوں چھٹت ملی محمدیاں نوں
موتوں اول کرو جو توبہ فضل امید اساں نوں

تائب ہو یعقوب پیغمبر روئے تے پچھتائے
کیوں بھایا توں سوہنیا یوسف پیا ہتھ نہ آوے

سجدے اندروں نہ لئے ایہی عمر تمامی ہوئی
جیونکر حال یوسف دے گذری خبر نہ آوے کوئی

یٰاَسَفٰی یُوۡسُفُ کَیۡفَ اَنۡتَ بولے نبی ربانا
کتھے یوسف حال کی تیرا ایں کجھ عجب جانا

عبدالستارا حال یوسف دا باقی ذکر سنائیں
پھر یعقوب نبی دل اڈیں حل پردیساں تائیں

بیان حال حضرت یوسف دے خواب دے بدن دو جواناں

بند بچانے وچہ یوسف نوں کتنے سال وہانے
دو سردار جو قیدی ہو کر آگئے اوس ٹکانے

سی اک خاص باورچی شاہ دا کھانا روز پکاوے
دوجا ساقی اوہ نت شاہ نوں عرق شراب پلاوے

قرب حضوری شاناں تنہاں نوں بیٹھن نیل عماری
جیونکر قید انہاں نوں ہوئی سنو حقیقت ساری

شاہ رومی نے تخت مصر دی لوچہ حرص لگائی
سوتد پیراں کیتیاں اسنے پیش نہ جاوے کائی

زہر ہلاہل قاتل ظالم جلد تیار کرائی
بھیجیا اک زہر پیانا دولت دے کر بھائی

آوڑیا وچہ شہر مصر دے کر کجھ مکر بہانہ
ساقی تے باورچی تائیں بلیا بے اندرانہ

آکھن لگا ہور بھی منگو جتنی دولت چاہو
فرصت پاکر شاہ دے تائیں جے تسیں زہر کھواؤ

بات قبول باورچی کیتی کھانا زہر بلاواں
ساقی آکھیا دولت یاروں ہیں نہیں ظلم کماواں

سارا ملک سلامی ہینوں رجہ قرب حضوری
بدلہ اس دا کراں خیانت ایہہ گل نا منظوری

گوشے اندر باتاں کردے سن گیا سننے والا
شہر مصر دے حاکم تائیں جا دسیا سب چالا

دوہاں وچوں ہک شخص شتاہ نوں بیشک زہر کھوا سی
اے پر ساقی حرص نہ کیتی دولت دنیا والی
داخل کھانے اندر کیتی زہر باورچی ساری
اج شراب نہ پیتا اس دا شاہ نوں عرض سنایا
پی کر جلدی کھالا سانوں جیونکر خمر بنائی
پھر باورچی اوپر ساقی کردا عرض نمانا
کھاون حکم ہویا جس ویلے تھر تھر کنبے ڈریا
پھیر مقدمہ کسے دوہاں دے پیش کرایا جاسی
رکھی مدت انہاں دوہاں نوں بندی اندر ہوئی
نمک حلال جو ساقی آہا اس دا نام بریہا
ہک دن خوابے وچ دوہاں نوں حالہ نظری آیا
بہت پرندے چار چوپھیروں طرفی کھاون کارن آون
بھی وچ خواب ڈٹھی اس ساقی بات بشارت والی
بھری شراب صراحی شوقوں میرے ست پیالے
جلسی مجلس ہور تماحی میرے پاسوں ہوئے
یوسف کہیا بیان بشارت جو کوئی پچھیا لوکے
ساقی سن کر حکم نبی دا سچ ایمان لیایا
دوویں مومن جانے یوسف جیہوں خبر سنائی
ایہہ سنت ہے گل سوال سن کر سچ سناون
یوسف آکھیا بھیجیا رب نے ایہہ سب علم سانوں
جے اس رنگ ہے شاہ دیکھاران گھر جیا آوے کھانا
وعدہ سچ نبیدا ہویا جویں نبی فرمایا
اول کہیا باورچی تائیں سن کر حالت ساری
عیب تیرا اے شاہ ثابت ہوسی سولی پکڑ چڑھا اس
حکم سنایا ساقی تائیں تھیوں ہوگ وزیری

مت کرنا اعتبار دوہاں دا ویلا ہتھ نہ آسی
ڈریا نمک حرامی کولوں اصل شراب نکالی
نالے اس نے ساقی اتے اول چغلی ماری
ساقی دے دل ڈٹھا شاہ نے حکم تدوں فرمایا
کر گیا نوش پیالہ ساقی ویرنہ کیتی کائی
اسنوں آکھو مجلس اندر کھاوے اپنا کھانا
سنگل مار دوہاں نوں شاہ نے قید شتابی کرایا
جس پر ظلم ثبوتی ہوسی اپنا بدلہ پاسی
اس دریافت کارن شاہ نوں فکر نہ آیا کوئی
جس کھانے وچ زہر ملائی اس دا نام شریہا
سہر پہ عجب کباب کھانے دا اس باورچی چایا
چنجاں بھر بھر اوس کباباں نوں آپ لے جاون
باغوں توڑ انگور لیانے عجب شراب نکالی
پیوے مصر زمین دا حاکم خوشی ہویا منظور اللہ
میں کھنیں منگن پیون کارن کوئی سائل تھیوے
کرے قبول توحید خدا دی بت پرستی چھڈ جاوے
کہیا باورچی منہ تھیں کلمہ دل وچ کفر چھپایا
ظاہر کرن کلام جو مومن دل وچ کینہ ایں آئی
ناحق اس پر ظن نہ رکھیں سبھنوں نسبت داون
اول اس گل دی آزمائش وندے لیسی شاہ دا
کرو یقین جو حضرت یوسف سچا نبی رہایا
پچھن لگے خواب جنہاں نبی بیان سنایا
ہو گئی خبر برابر تیری کیتی اجل تیاری
تیرا مغز پرندے پاڑن کٹ کٹ ماس لیجاسن
کتنے ورہے اگے نالوں لیسی شان امیری

وچ عدالت جو کجھ کرسیں بات نہ مڑسی تیری — ہر کم اندر لائق ہوسیں یاد رکھیں گل میری
کتنی مدت بندیخانے گذری ساڈے تائیں — ہمت کرکے جلد اساڈی بند خلاص کرائیں
ساقی آکھیا جو فرماہو سب فرمان منیساں — رب بھلیں اول کم تساڈا پچھے ہور کریساں
فجر ہوئی تاں شاہ فرمایا حاضر کرو دوہاں نوں — غیرت نال عدالت اندر کیتا پیش تہناں نوں
جو منصوبہ گذریا ہیسی سب دریافت ہوئی — اصل نتیجہ ظاہر ہویا شک نہ رہگیا کوئی
غیرت نال باورچی تائیں سولی پکڑ چڑھایا — عزت کرکے ساقی تائیں پیش وزیر بنایا
بات یوسف دی دل دے اندر یاد نہ رہگئی کائی — نیک اعمالوں حرج پایا شیطان عقل ونجائی
نیکی کر اہوں جے وس لگے بھنوں جے جد بیندا — وچہ بریایاں دشمن ظالم بد بہت کریندا
ہے افسوس سوال نبی دا دل تے یاد نہ آیا — ادا نہ کیتا حق یوسف دا جو ہن سوال سنایا
وچہ حکومت نظر جہاں دی پہنچی دور ٹکانے — کیونکر یاد تہناں نوں آون لوگ غریب نمانے
واہ سبحان اللہ رب عالم صانع فرش زمیناں — ہر دن شرم کریمی پاروں یاد رکھے مسکیناں
ہک [illegible] رہ مولا دی رحمت جس پر کرم کماوے — لاکھ سناں بندیاں دی خفگی ہرگز پیش نہ جاوے
کرے حمایت سارا عالم لہندے چڑھدے تائیں — کون چھڑاوے جس نوں پکڑے اکبر واحد سائیں
بڑی امیدوں بیٹھے اگے یوسف حال سنایا — کتنے سال وہانے اسنوں یاد سوال نہ آیا
ایسا اوس وزیر بنی دا اوں سوال بھلایا — روز میثاق دا وعدہ کرچیوں دنیا دل چت لایا
سب خلقت اقراری ہوئی تیری پوجا کرساں — دلوں بھلاؤں وعدہ جاناں سر سجدہ پوجہ سرساں
سب اقرار حال لکھو تاکل گواہیاں پیاں — شیطاں شرک فساد سکھایا دستخطاں بھلگیاں
سرور دیوی گوگا کافر قبراں پوجن لگے — کسے دے ہاڑے دستاویزاں حاضر ہوسن اگے
جس دن حشر تپایا جاسی سب کوئی حق منیسی — جس دن مشکل بھاری بنسی یاد وزیر کریسی

حالت زلیخا بعد قید حضرت یوسف علیہ السلام

بندی خانے اندر یوسف جتنے سال گذارے — ہجروں جل بل گئی زلیخا رو رو آہیں مارے
کر افسوس اکیلی رووے میں صدقے واری — ساڈی الفت نالوں تینوں ہوگئی قید پیاری
وکھن گیا نصیباں دے چوں کدی جمال نہ پایا — درد فراقوں ہنجی ہلی رو رو حال ونجایا
نال بیہوشی یوسف بھلے درد رنجانی — جیوں تڑپایا جنگل اندر کوکے پھاہی پانی

مر چکی کر چارے تھکی پھیر جمال دیہوے
پیر مکھٹا چتھاں تھیں چھوں ورو بُت پوجیندی
کرن دعائیت لیسے شامت کیتی شرک نمانی
جو ناز ہیراں کرے زلیخا پیش نہ جاوے کائی
قید کرایا ملنے کارن تُوں ڈلیل اُٹھائی
خط فرمان والے وَنجے تائیں جلدی نال پہنچایا
اوہنوں ترک کیا اسدے امروں جیکوئی عذر لیاسی
جُدا رکھن وچہ ایہو زلیخا دلوں قیاس بناوے
اوہ حیلہ بھی راس نہ آیا دوئی عاجز ہوئی
کدی جمال نصیب نہ ہووے رووے روو رنجانی
ہکدن ایہو قیاس زلیخا دے دل اندر آیا
یوسف تھیں بےخبر زلیخا کہیا دارو غے تائیں
شاید جیکر چھڑ کے تیری تھیں وچہ عاجز روو
شاید ایس سببوں سانوں کنیں پئے آوازہ
وچہ تفسیر یوسف دے راوی ایہ فرمان سنایا
جس مومن پر نظر محبت پاک خداوند پائے
شاید کسے سببوں میں دل حاضر ہو کر روے
ایسے کارن دوست اپنے رکھدا رب نماسے
ملنے کارن درد لگاوے دوست پاک اجالے
چالی دن تاک جسدے تائیں کچھ تکلیف نہ آوے
ہر طالب ہر دوست اپنے جو سبھو گزرے برائی
درد مصیبت مومن تائیں جو رب خالق دیندا
رلا کار رو عاجز ہووے رانی سینہ لاوے
سن روایت مطالب اصلی پاوے مومن دونی
خدمت کنوں بیزاری پکڑن نہ کوئی یار ابادو

یا کدی کرے آوازہ یوسف کناں نال سنیوے
میل پیارا یوسف مینوں عرض حال نت کرنیدی
ہو گئی دور پیارے کولوں مینوں بات نہ بھائی
سب تقریر اپیٹھی ہووے حیرت دے منہ آئی
جدا ہوسی تاں ساڈی اسنوں کرسی اتھ جدائی
مت جاوے نسیں قید یاتو انگوں یوسف قیدی آیا
اوہ مجرم سرکاری ہوسی سخت سزائیں پاسی
شاید ویکھ جدائی یوسف نرمی اندر آوے
کدی پیغام نہ بھیجیا یوسف طلب سوال نہ کوئی
کملی ہو گئی تڑفے لیندی غم دے نال نمانی
عشق سودائی طلب کتابوں مسئلہ ایہ فرمایا
ہکر دل خفگی نال یوسف نوں قیدوں وچ چھڑایا
ہو غمناک آزردہ یوسف انگ نمانیاں روو
دل طالب نوں آجیا توں ملے نواں تازہ
ویکھی حکمت قدرت دانا عجب بیان لیایا
بدن بیماری یا غم تنگی اس نوں دیدہ لیاوے
جاں تاک واجز نظر نہ آوے رحمت ... روو
دوست نوں دل حاضر سندے طالب ... رلاوے
ایہو وسیلہ عاشق تائیں میل کرانون والا
مقبولاں وچہ اسدا ناواں کیو کر ... جاوے
جیٹھ ہوائیں خوشیاں ال ... پائی
قرب حضوری ویلے ... طرف سدا ...
رووے بدل ... رحمت کھلاوے ...
جیدل بیماری ... نہ پچھے کوئی
درا جنہ کار ... شفقت ... آوے

عاجز ہو کر رو کر آکھے تیں بن کون خدایا
ختم ہویاں اسباباں آ ساڈی عدت ثابت ہوئی
ہر دروازیوں خالی آیا ایتھوں کیونکر جائے
ایہو زلیخا ترلا کیتا جے دکھ دلبر پائے
ضائع گئی زلیخا کولوں اوہ سب حیلہ سازی
جتنا بت پرستی اندر لوجن قوت لائی
دو لعنتاں کافر مشرک پاسوں مڑ لا دور کریندا

رب فرمائے بندہ ساڈا ہن ساڈے ول آیا
کیونکر اس دا ہتھ نہ پکڑاں جسنوں تھاں نہ کوئی
صاف گناہوں فقر ہووں جس پر کرم کمائے
وقت مصیبت دوست دیوں بیشک دوست آوے
الٹا آپ زلیخا ڈگی اندر تکن بازی
بند ہویا دروازہ حاجت کئی مراد نہ کائی
نبیاں پاس حضور نہ پاون نہ اوہ جنت دیندا

بیان آمدن جبرائیل پیش یوسف خبر دادن او از حکمت قید

اکدن جبرائیل فرشتہ لے فرمان گرامی
ناہیں قید تساڈی ہوئی با اجہوں حکم الٰہی
ایہہ سب کفر پلیدی کولوں بندی خانہ بھریا
پاک کیتا رب بندیخانہ تیری برکت یارو
پیغمبراں دوں راہبر کامل حکمت نال بولایا
عبدالستار اجن دن سرور قدم مبارک لیایا
فضل مسجد اقصیٰ دا اگوں زمیں تمامی ہوئی

پاس نبی حضرت یوسف دے ہویا آن سلامی
یا نبی اللہ ربدی طرفوں باطن حکمت آہی
بیدیناں مجہولاں اُتے کرم خدا نے کریا
کافر قیدی لوکاں کارن کرم ہویا سرکاروں
دین نصیب جنہاں دے کارن رحمت پھیرا پایا
رب نے سارا تخت زمیں دا پاک مکان بنایا
ہر جا دو انداز گذارن شک نہ رہ گیا کائی

بیان پیغام بی بی زلیخا برائے یوسف در بندیخانہ

اکدن حکم زلیخا بی بی گولی تائیں فرمایا
آکھ یوسف نوں قید مصیبت جو کجھ پئی تساڈوں
لوکاں دے نزدیک جیسا قید تساڈوں ہوئی
ہر دن کھانا سنت سرکاروں ہر نعمت آوے
بہت عزیز زلیخا تائیں دیوے حکم زبانی
پاک حدیثوں خبر سنائے نبی رسول یگانہ
ظاہر اندر عاجز مومن نظر تمامے آون

جیونکر وچ تفسیر یوسف دے ذکر مفسر لیایا
اے دلبر اس قیدوں دسے ملن عذاب اساڈوں
نظر میری وچ مثل تساڈی عزتدار نہ کوئی
کجھ کھائے کجھ نبی اللہ دا مسکیناں نوں رتا دیوے
ہر خدمت وچ یوسف کارن بہت رکھو نگہبانی
دنیا میری امت کارن جیوں بندی خانہ
جس دن قیدوں باہر ہوسن خالی ویچے پاون

جو تکلیفاں اُمت میری دُنیا اندر پاسی
جس دن پھوک ہوسی کہناؤں امر کنوں پروالی
حکم ہوسی سب مُحِباں تائیں قبروں مت گھبراؤ
آکھ حقیقت ذکر یوسفؑ احالت بائی والی

جدوں چہ بند سجانے یوسف قدم مبارک پایا
جتھوں وطن مبارک آہا شام ولایت پیاری
وطن اپنے دل منہ کرہنا ہر دن عادت آہی
واکنعان وتوں جد آوے دم دم حمد پکارے
واہ سبحان اللہ رب عالم رب صفتاں نداسائیں
آ بچانی مردیاں کارن بخشش کرے چہ قبراں
ہکدن بیٹھا باری اندر یوسفؑ رو پیا ردل
نام سپردل نیک طبیعت صاحب چاہیں سیانا
واہ سبحان اللہ اوہ ڈاچی نیک نصیب پیاری
ظاہر ہویا ڈاچی تائیں نور نبی دا دوروں
رستہ چھوڑ مہار تُڑائی ہو دن ول آموڑے
دوروں یوسف بول نہ سٹھی سٹنے کھاندی آئے
یا یوسف یا یوسف کر کے تنیں ورد آوازہ
اوہوں نال محبت بیٹھی جھٹ پٹ پیر پیا لائی
اوہدے سلاموں پیش نبی دے روکر عرض سنائی
پہنچے دور رہیا سوداگر پہونچی نور دیدہ سنگانے
جیہو کریا پیسا ڈھیکارن لیندا مہارا کلاوے
سوہنا قدم مبارک اس دا دوروں ای ہار لوایا
شکر چھم چھم رویا یوسف پھر پیار پیا
پھر وہ یار عما نداں پیغمبراں اس پیغام پُکاریاں
اس حالت چہ اوہ سوداگر جھیٹے پھر یا آیا

سخت عذاب جہنم والا بدلہ گنیا جاسی
سب کوئی اٹھسی قبراں چوں پیا حاضر غزالی
تساں عذاب نہیں سرکاروں دشمن پکڑے جاؤ
اس تھیں پچھے نبی اللہ دے جویں جدائی جالی
سی پاک اس نے اپنے کارن جد ایک مکان بنایا
اس طرفوں اس بیٹھک اندر بیٹھیں دن باری
صابر شاکر رہوں بیچالوں اندر یاد الٰہی
نال محبت ایتھوں ہر دن آون یاد پیارے
پل وچہ خبر وطن دی بھیجے دور مسافر تائیں
دردمنداں جھوپائی تائیں کیسے غنا تیرے بھولے
ڈاچی اپر یک مسافر آیا شام دیار دلی
دشمن والا شہر کنعانی سفر دوڑا لٹے جاتا
برقعے وچ پچھاتا اسنے یوسفؑ نوں جد پاری
دھانی شوق زیارت کارن چلو الیہ چھوڑے دوڑ
دور کیتا اسوار نمانا اگاں نہ جانا لڑے
ایہو طریقہ طالب تائیں ہر کے مطلب پاوے
ادب جویں تعظیم رسولاں آکھیں سبھے اتارا
یا اَیُّہَا الصِّدِّیق بلائیں جویں خطاب گرامی
یا نبی اللہ صدقے جاواں [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
اس ڈاچی نوں رن کارن عاصا سخت اٹھایا

جلدی نال زمین دیتا ئیں بھیجیا حکم ربانا ں
زانو تائیں پکڑ زمیں نے اسنوں غرق کرایا
رووّن لگا درد عذابوں جاں لباں پر آئی
توں ڈاچی نوں مار نہ بھائی زمین تہیتوں مارے
سنکر توبہ کیتی اُس نے جلد خلاصی پائی
بعد سلاموں پچھیا حضرت اوس مسافر تائیں
آکھئیں میں پردیسی دوروں شہر کنعانوں آیا
سی اک شہر کنعانے اندر سوہنا رکھ عجیبہ
کتنے ڈال سلامت اسدے کتنے ہو گئے فانی
رو کر کہیا مسافر صدقے ظاہر ہو گیا حالا
باراں ڈال عجائب اسنوں بخش کیتے رب والی
باراں ڈال سلامت اسدے برکت فضل الٰہی
بارہویں ڈالی سی اُس رکھ دی یوسف نام پیارا
جاں گھیاڑاں کھادا اسنوں جیونکر حکم ربانا
سبزی چھوڑ گئی اُس رکھ دی ہو گیا حال ویرانہ
کر کر باہاں وہ سوداگر رو رو کملا ہووے
پھر حضرت یوسف نے پچھیا دس حقیقت بھائی
آکھیں سو مال خریدن کارن کیتا سفر ارادہ
کہیا سوداگر جے گھر خیریں مال خرید لیجاواں
یوسف کہیا تجارت کارن نہ کر سفر ارادہ
رو کر ہتھاں تھیں یوسف نے دونوں کنگن لاہے
حکم کیتا ایہ مال عنایت لیجا بخشش میری
لیجا جو اس پاروں تجھ پر ہوسی فضل جنابوں
کہیا سوداگر جو فرماؤ میں پیغام لے جاواں
بر قصہ دور کیتا اس ویلے یوسف شاہ کنعانی

پکڑ نشانی اسدے تائیں اگاں نہ جاوے پاناں
دفتر جیویں شکنجے اندر پھڑیا سخت دبایا
حضرت یوسف نبی ربانے نرم کلام سنائی
عملوں اجر برابر ملسی سن توں یار پیارے
خدمت اندر پیش نبی دے آیا نال صفائی
کون کوئی کس طرفوں آیوں وطن مکان بتائیں
برقعے وچوں رو کر یوسف نرم سوال سنایا
اس رکھ دا کجھ حال سنائیں ساتوں یار جیہا
جے توں وسدا شہر کنعانے دیہہ کجھ پتہ نشانی
اوہ رکھ ہے یعقوب پیغمبر برکت رحمت والا
باراں ڈالاں وچوں سوہنی ٹٹ گئی اک ڈالی
اوسے ڈالی مار مکایا جیہڑی ٹٹی آہی
میں کیا صفت سناواں اس دی جانے عالم سارا
اوہ رکھ رنگ عجائب والا اوسے دن کر بانا
سک گیا غم درد فراقوں کیتا ہجر دیوانہ
سن سن درد فراقوں یوسف برقعے اندر روے
کیا مطلب جس کارن تینوں قسمت لڑ لیائی
کتنا نفع امید لیاؤں پچھے نبی خدا دا
اک ہزار دینار برابر نفع تجارت پاواں
لے جا پاس یعقوب نبی دے اک پیغام اساڈا
دیہہ ہزار دینار برابر قیمت اندر آہے
بھی یعقوب نبی تھیں تینوں ملسی قسمت میری
سب تے نیاز رساواں بابوں اجر کمال لواوں
انشاءاللہ امر برابر پورا عمل کماواں
اُتھوں جیہی بدل وچوں چمکیا چند نورانی

جس پر حُوراں صدقے ہوون عجب زلیخا رہ نوروں
واہ سبحان اللہ کیا رحمت جاگے بھاگ سُتھوئی
نال تہاڈے ویکھ اسانوں آکھن اس دے تائیں
جیوں کر پچھن پتہ نشانی تل رخسارے والا
نیناں تھیں جد پانی سُکا لوہے نیر چلایا
ادہوں کریں سلام اساڈا حضرت صاحب تائیں
کہیا سوداگر تینوں دسو ہے کی نام تساڈا
حضرت آکھیا نام پچھن تھیں ہے کی مطلب تینوں
جدوں آرام کرے سب خلقت حال نکوئی جانے
لدو کر آکھیں مینوں ملیا بردہ ہک نمانا
بھی اس ویلے میرے یاروں بجھ کرہا تیہہ کھلونا
اس بُرے توں نال تھیاں جیکر ہو گئی دوری
بند سنجانے اندر اسنوں کتنے سال رہانے
لے پیغام نبی دا شاہی بہت شتابی آیا
ویہو نہ یارت یا نبی اللہ عرض کیتا اس راہی
زینب خاتون خدمت اندر کہیا مسافر تائیں
کہن لگا میں طلب یارت جات ملن نبی نوں
دم دم درد الم دے اندر غم دی ٹھاٹھ مرنیدا
کہیا سوداگر صدقے جاواں میں کی حال سناواں
وقت مبارک رات ایتھیں آہا تاں میں آن بولایا
سنکر زینب پاس نبی دے جا کر عرض گذاری
یا حضرت کوئی وردمنداں نبی دا حمد خبر لیایا
اُٹھن لگا دھرتی جھیڑا زینب پکڑا کھا دے
اوہ ویلا یعقوب نبی دا ذکر نہ کیتا جاندا
کہیا لبیک حبیب خدا دے کہہ مر آکھ بیٹھوں

جس پر جنت عاشق ہووے چاہے قرب حضوروں
دولت ظاہر باطن والی جس نوں حاصل ہوئی
جیوں کر حال اساڈا ویکھیں پاس یعقوب سنائیں
ادب سلام اساڈا کر کے آکھ سنائیں حالا
جھڑیا تل رخساروں گل کے چاند انظر نہ آیا
کر دے یاد مرید تساڈا توں ایہہ پیغام سنائیں
واقف حال پیغمبر ہووے سن پیغام تساڈا
عرض کریں ہک ایسا عاجز بُرد بایا تینوں
تاں توں جا کر حاضر ہوویں ہتھیں حبیب بلانے
رہندا بندی خانے اندر عاجز درد رنجانا
عرض سنا کر خدمت اندر رو کے عاجز ہونا
دور نہیں اُس حُب دے لیندی رکھدا طلب حضوری
ویکھن پاک جمال تساڈا اکبر حج پچھانے
راہیں آ دروازے اُترا ادب سلام سنایا
وچھ نماز آہے اس ویلے دوست پاک الٰہی
کون کہانی بیوقت بلاوے ساتوں حال سنائیں
زینب آکھیا بہت ضعیفی رہندے خادم تینوں
کون بلاوے نال کسے دے نہیں کلام کریندا
نہیں مجال ضرورت باجھوں کجھ تکلیف پہنچاوا
ہک غریب نمانے کولوں ہتھیں پیغام لیایا
ہوئے جدوں نمازوں فارغ اوہ مقبول مختاری
سنکر غش پکیا نبی توں زینب اجروں سنایا
گھر بکھر گئے نبی اللہ دا قدم نہ ٹریا رہا جے
دست مبارک کھڑکے زینب حجروں باہر آ وڑا
اوہ تکنی جس کرناں دے وئی ل بھیجا تینوں

مِنْ اَیْنَ قَدِمْتَ پیغمبر وکر اسنوں گل سناوے
یا عبداللہ دست والی خوشبو ہیں یقیں آوے

کر تعظیم نبی دے تائیں قاصد عرض سناندا
ہیں ہک دردمنداں دے کولوں عرض پیغام لیاندا

اوہ مسکین غلام نمانا روندا نال چھڈیاں
جسنوں بندیخانے اندر غم دیاں اتاں آیاں

سنکر اتنی بات پیغمبر بےہوشی وچ آیا
ہمت کر کے زینب خاتوں پیارا باپ اٹھایا

پھر کہیا یعقوب پیغمبر کیا اس نام سنائیں
قاصد آکھیا نام نہ دسیا اس نے میرے تائیں

پھر اس وقت حبیب یاتا دھرتی اتے جھڑیا
پڑھ بسم اللہ روکر بی بی جلدی وردل پھڑیا

بعد بیہوشی نبی اللہ دا ایہ فرمان سناوے
یا عبداللہ منگ اساں تھیں جو ضروری آوے

قاصد آکھیا اگے بینوں بہت عنایت ہوئی
دعا فرماون حضرت صاحب ہور نہ حاجت کوئی

خوش ہو فرمان دعا فرماون اوہ محبوب حقانی
وقت نزع دا ایہے تائیں کرسی رب آسانی

اَلْبَسَکَ اللّٰہُ لِبَاسَ الْعَافِیَۃِ اسنوں دعا فرمائی
وَجَعَلَکَ مِنْ رُفَقَائِیْ فِی الْجَنَّۃِ بھی پیغمبر سنائی

نیک لباس پہناوے تینوں فضلوں رب تعالیٰ
ساتھ میرے وچ جنت ہوویں بہت قسمت والا

اتنی دعا فرما کر حضرت حجرے اندر آیا
زینب خاتوں خدمت حاضر سر سجدے وچ پایا

عاجز دم دم درد فراقوں صبر پیالہ پیتا
چھڈ کر یوسف عاجز ہویا یاد رب نہ کیتا

بیان آمدن جبرئیل در بندیخانہ نزد یوسف و سبب فراموشی قید

وچ تفسیر یوسف دے جیونکر ابن عباسوں لیایا
ساقی نوں جد حضرت یوسف اپنا حال سنایا

لیبا نشان وزیری اسنوں بیحد عزت پائی
نو برساں تک بات نبی دی اسنوں یاد نہ آئی

ایہو طریقہ جو دنیا پر شاہ حکومت پاوے
عرض غریباں تے مسکیناں اسنوں یاد نہ آوے

اس وچ رہدی وحدت والا نکتہ گھاٹا مریندا
رہدی صفت جو کل مسکیناں مولا یاد کریندا

بندہ فانی وچ حکومت جد کہہ غفلت بھریا
یاد رکھے رب دی جیہڑا اتنی قوت جریا

جے پیدا اُنس بندے تائیں نظر پیندہ آوے
اُس پر نظر ہمیشہ رہدی رحمت برکت پہنچاوے

نو برساں تک نبی اللہ دے جدوں مصیبت جالی
جبرائیل سلامی ہویا امر کنوں رب والی

اول رب دی طرفوں آکر وحی سلام لیایا
اس تھیں پچھے حضرت تائیں ایہہ پیغام سنایا

جو کس نے پیدا کیتوں یوسف کس نے لیا تینوں
رکھنے حسن عنایت کیتا بات سنا تینوں

قتل ہتھوں ویر اس دن کس نے بھایاں کنوں بچایا
کس نے کھوہ دے وچ راضی رکھیوں خیریں باہر آیوں

رکھنے وقت زنانے یوسف کھیوں پاک گناہوں — رکھنے کھول دِتے دروازے نکل گیوں جس راہوں
حضرت آکھیا باجھ خدا تھیں کسے نہ قدرت کائی — ہر کم اندر رب توانا ہور شریک نہ کوئی
وحی کیہا جد ہر کم اندر حاکم رب تعالےٰ — دیہو جواب جو دوجا کیہڑا قید ہٹاون والا
جدوں کفاراں وا دا تیرا پکڑ چخہ وچ پایا — آتش وچ جلاون کارن سارا زور لگایا
ترے ترے میل چوپھیرا سڑیا اتنی آتش بالی — جنت کیتی فضل ربانے کر گلزار وکھالی
پھیر وحی نے جھب فرمایا حضرت یوسف تائیں — طرف زمین دی دیکھو حضرت حکم ترا رب سائیں
قدرت کامل تھیں جو حضرت نظر مبارک پائی — جو پیدا آتش باطن اندر نظر نبی نوں آئی
تحت الثرےٰ تک رب عالم نے سب اسرار وکھایا — پتھر رنگ سفید عجائب حاضر نظری آیا
ماریا پھر اس پتھر تائیں جلدی ملک گرامی — پاٹ گیا وچکاروں پتھر قدرت نال تمامی
کیڑا اس مرخ پیدائش رہندی اسے تھیں ظاہر ہویا — منہ وچ پتر سبزا انگوری لوٹے ذکر کھلویا

سُبْحَانَ مَنْ يَرَانِي وَيَسْمَعُ كَلَامِي وَيَعْرِفُ مَقَامِي وَيَرْزُقُنِي فِي قَلْبِ حَجَرٍ ترجمہ پاک ہے ٥ ذات جو مجھے دیکھتا ہے اور سنتا ہے بات میری اور پہچانتا ہے جگہ میری اور مجھے روزی دیتا ہے بیچ پتھر کے۔

واہ سبحان اللہ رب میتھوں ویکھے دور لکائے — سنے کلام تمام میرے نوں جاگہ میری جانے
رزق پہنچاوے پتھر اندر ہیں عاجز دے تائیں — کل مسکیناں پالن والا بندگیاں دا سائیں
جس دم ایہہ اسرار یوسف نوں حاضر نظری آیا — تاں پھر جبرائیل نبی نوں ایہہ فرمان سنایا
سب عاجز تھیں کیہڑا عاجز رہندا کھبل نہ جاوے — یا نبی اللہ تیرے تائیں کیونکر رب بھلاوے
تینوں فرزند رسولاں نبیاں عالیشان گھرانہ — اپنے دوست نوں رب عالم کیونکر کرے بیگانہ
کویں بچایا آتش وچوں ابراہیم نبی نوں — اسمٰعیل معلوم نہ کیتا اگر وہ چھری چھرینوں
بندے پیش سوالی ہویوں جس توفیق لکائی — عجب بنایا پھر ساڈی طرفوں تیتھوں مہم نہ آئی
کون خدائی ساڈی اندر غیر شریک سلاوے — امر مقدر ساڈے تیتائیں جیہا کون ہٹاوے
رہندی طرفوں جدوں فرشتے اتنی بات سنائی — تھر تھر کنبن لگا یوسف تھیں پھر قدرت [illegible] آئی
نال ندامت سخت عذابوں ہوگیا پانی پانی — جالس [illegible] پھیر سے [illegible] ہوگیا سیانی
تھوڑی باتوں یار پیارا خفگی اندر تھیندا — سجدے اندر کر کے زاری [illegible] نال [illegible] سیندا
سجدے اندر ہو کر یوسف بھر بھر نینوں ڈوہلے — بخشش کریا بخشش کریا یارب یارب بولے
امر ہویا پھر کیوں انہاں خاکی ناوں کا رہنا بابا — اکبر شان جلال اساڈا کیوں تجھ یاد نہ آیا

ہئے لائق جو اس تھیں پچھے قید کرایا جاویں
رو رو یوسف آکھے یارب تیرا کرم ستاری
یارب ایس گناہوں بخشو ئیں عاجز دے تائیں
رو رو کرے سوال پیارا ئیں بن ہور نہ کوئی
دھیان کرو جد نبیاں تائیں اے رب حکم سناوے
جس عملوں پیغمبر ربدے جھڑک نے باقی پاون
وعظ بیان کرن نہ آکھن قید یوسفنوں آئی
کوئی نہ آکھے قبراں سیون کیونکر روا اُنہانوں
جاہل سرور دیوی پوجن گوگا پیر مناون
دُنیا وچہ تقدیر ہٹاون کسے نہ طاقت ہوئی
حضرت یوسفنوں رب فضلوں کیتا پاک گناہوں
قسم خدا دی حکم قرآنوں دسے نبی ربانا
شرکوں ڈرن حبیب ربانے عالی عزتو ملے

جتنی مُدت اُتے عمر حیاتی پاویں
ہر دم او گنہاراں کارن فضل امید غفاری
ستر برساں قید برابر کرن قبول سزائیں
غیرت کنوں عتاب آوازہ گرم عدالت ہوئی
کرکے شرک عدالت وچوں کون خلاصی پاوے
عاماں نوں کسے شامت چایا اوہ کم رو ابناون
جا ہم صورت اگے اسنے حاجت آکھ سنائی
غیراں تھیں جد حاجت منگن جھڑک ملے نبیانوں
علماں والے قبراں اُتے حاجت منگن جاون
عدل ہٹائے روز قیامت جمیا مول نہ کوئی
ہور جو غیراں پوجا کرسن قہر امید الاہوں
جو دروازہ ربدا چھوڑے کسے نہ جنت جانا
مشرک ڈردے حدت کولوں شرکوں کرن منہ کالے

ذکر حضرت ابراہیم علیہ السلام پیغمبر مناسب حال

وحدانیت دسن والے سو تکلیفاں پاون
ابراہیم نبی جس ویلے واحد رب منایا
ایہ بُت پرست بھی بُت منہ کالے سارے دوزخ جاسن
غیرت کرکے باپ پیارے قید کرایا اس نوں
ایہ سنت ہے ابراہیمی جیکوئی حق سناوے
جلدی حکم دتا نمرود سے آتش چخہ بنائی
اگ پچی تاں گرے پرے کوہ تک سڑیا گرد چوفیرا
واحد واحد واحد مولا بولے نبی حقانی
سُنیا ہیں جو رو رو بلبل منہ وچہ پانی لیاوے
دُنیا اندر جنت اصلوں بخش کیتا رب سائیں

شرک دا فرماون والے خوش مٹھیاں کھاون
اُس بن ہور الہٰ نہ کوئی ظاہر بول سُنایا
جیکر توبہ کرن نہ شرکوں کدی نجات نہ پاون
جس نوں ماپیو دشمن ہویا دوست جانے کس نوں
اول خویش ہوون اس دشمن عالی درجہ پاوے
اُتنا بالن بلیا اُس دن بحر خلاصے آئی
کوئی نہ خوف خیال نبی نوں ہن سولاں جیرا
وحدت ذکر محبت اندر ہو جانا قربانی
او بول چخہ بجھاون کارن ساری قوت لاوے
میوے باغ بہار لگاندے وز قیامت تائیں

ویکھ پچھ سبھے ون فرشتے حمد ثنا بانی بولن
یا مولا اس دوست تائیں جیکر اگ ہمر ڈیسی
ملکاں نوں رب حکمت کر کے ظاہر حال کھائے
صبر تاں دیکھ نبی دا ملک ہوون قربانی
آخر جبرائیل فرشتے جوش دلے وچ آیا
امر کروتاں طبق زمیں دا پنجہ مار اٹھاواں
کہیا پیغمبر جبرائیلا دس حقیقت مینوں
جبرائیل کہیا رب خالق کجھ نہیں حکم سنایا
امر کیتا پیغمبر رب نے حاجت نہیں کسے دی
مولا ساڈا حاضر ناظر رکھن مارن والا
اپنے دوست باہجوں جیکر مددگار بناواں
اُلٹی پچھ کفاراں الٰہی بھانبڑ بھڑک مچاوے
دو طرفاں ول آتش مچی شعلہ تیز مریندا
ایہو طریق محباں الا دل دوست ول جوڑن
صبر تحمل ویکھ نبی دا وچی ہویا قربانی
بلدی آتش ویکھ پیغمبر خوف خیال نہ آیا
آخر جس دم آتش اندر پایا نبی حقانی

ہیبت کنوں جلال الٰہی کفر تھر کنبن ڈولن
عالم اندر وحدت تیری پوجا کون کریسی
ویکھن خاکی دوست تائیں کیونکر عشق کماوے
نال محبت چھم چھم رودن بولن حمد زبانی
آکر ابراہیم نبی نوں عرض سلام سنایا
آتش سنے کفار تمامی وچ سمندر پاواں
رب فرمایا ہا دل اندر غیرت ہوئی مینوں
ظلم کفاراں یاروں مینوں غضب بہو چڑھ آیا
راضی ہوساں لوں بجانوں مرضی جو میں میدی
پھر کس کارن غیراں لگے کراں بیان عیوالا
غیرت کرے پیارا میرا پھر میں کتول جاوا
اُت دل وحدت عشق الٰہی تیز البنہ لاوے
جبرائیلا ویکھ تماشہ کیونکر رب کریندا
باہجھ پیارے دوری پکڑن یار حضوری لوڑن
حیرت اندر آکھے واہ وا دوست حق سبحانی
جوش محبت ہور زیادہ وحدت رنگ چڑھایا
ربدی طرفوں آتش تائیں امر ہویا رحمانی

یَا نَارُ کُوْنِیْ بَرْدًا وَّسَلَامًا عَلٰۤی اِبْرٰهِیْمَ
ترجمہ اے آگ ٹھنڈی ہو جا اور سلامتی والی ابراہیم

جلدی آتش نوں اس ویلے حکم قہار سنایا ہیں
اے پر بہنا سرد نہ ہوویں جلدی رب فرماوے
کیا قدرت رب عالم کیتی جدوں نبی نوں پایا
لاکھاں منّاں گلزار پھلاندی خوشبو حد نہ کوئی

ٹھنڈی ہو مت دکھ پہنچاویں ساڈے دوست تائیں
جو سردی گرمی کنوں پیارا اس سلامت پاوے
دوست کارن اس آتش وچ اول جنت آیا
آتش نوں رب جنت کیتا فضلوں دیر نہ ہوئی

وچ ہیبت جلا دہ حضرت خیر شہر بات لیایا
کرن روایت لیکے کارن سب حضرت پنایا

ذکر زکریا پیغمبر علیٰ نبینا وعلیہ السلام

کرن روایت زکریا نبی جس دم ظلم کفاروں   وڑیا جھاڑ درختاں اندر خوف مصیبت پاروں
پناہ درختوں منگی اُسنے رہنوں غیرت ہوئی   سر کلوتر دھریا اس دے ذکر کرے سب کوئی
مغز مبارک نوں جس ویلے چیرن لگی آری   درد آواز نکالن لگے آیا حکم جباری
جبرائیل پیغام لیایا رب فرمان سنائے   کر فریاد اس دُکھ دے اگے تیری جان بچائے
جے منظور کرو لج آری صبروں جے ولیاں   نہیں تاں دفتر نبیاں وچوں نانواں دور کر لیاں
کیتی چپ رسول خدا دے جویں جوالا انا   ویکھ جلالت وقت عدالت کنبیا عرش ربانا
حالت ویکھ فرشتے کنبن حیرت ہوش وجائی   وحدانیت خود مختاری پاک جلال وکھائی
سب کوئی سجدے اندر جھڑیا دہشت نازل ہوئی   ہک حاجت اس حضرت منگی ہور مراد نہ کوئی
ہے کلوتر چیرن پاروں بخشش پاواں تیری   جویں پیارا راضی ہووے عذر مجال نہ میری
کیتی چپ رسول خدا دے صبر پیالہ پیتا   وحدت ذکر الٰہی دردوں بول آواز نہ کیتا
لہو بدن مبارک والا وگ باہر آوے   کس نوں طاقت پیش جلالت امروں عذر لیاوے
دکھ مبارک نور پیشانی سوہنا یار رہبر ول   دو تختے سر پیراں تائیں ہویا حکم قبول
دل کٹیاں تے صبر ہو کر ہویا حاضر نبی حقانی   جلوہ ملیا قرب حضوروں کھلا گھنڈ نورانی
جدوں جمال نبی نوں ہویا وصلوں لذت آئی   درد مصیبت آرے والی یاد نہ رہگی کائی
غیر پناہ کتھیں جدا ہے عالم جیہا گھائی   قہراں اُتر کرن جو پوچا کیہو نکر بچسی کوئی
جدوں عجیب تماشا بھلا آری نال چرایا   اس دا ذکر کرے سبکوئی اپنا ہوش وجایا
با وجہ خدا کتھیں غیراں کولوں منگر آپ داں   رب کتھیں خوف خیال نہ آوے پکڑاں سہر کرنا دا
آکھ حقیقت عبد الستارا نہ کر دو کرا نہانارا   کویں قبول نصیحت کرسن شیطاں پھر جہانارا
جس دن حضرت یوسف تائیں جھڑک پئی سرکاروں   تائب ہووے چھم چھم روے ڈریا حکم جباروں
یارب تجھ سلانے کولوں ہی بات خطائی   تیری طرفوں بخشش لوڑاں ہور امید نہ کائی
نو برساں تک دور رہے حضرت بے اندازہ   اپنے فضلوں کھولیا رب نے رحمت دا دروازہ
جلدی حکم ہویا سرکاروں جبرائیل وحی نوں   پہنچ شتابی ساڈی طرفوں یہ خوشخبری نوں
کرن روایت جدوں فرشتہ حضرت کارن آیا   ہوندا لطف سوہنی اللہ دا سر سجدے پچایا

کرے سوال خداوند تائیں تیں بن ہور نہ کوئی ۔ بخش خطایاں میریاں سایاں جو ہوئی سو ہوئی
ویکھ فرشتہ حالت اس دی ہو حیران کھلویا ۔ درویشی دا پہوچیا اس نوں حیرت اندر ہویا
ایہو سوال جے اول یوسف بدی طرف کریندا ۔ بند بخانے اندر اسنوں کون مصیبت ویندا
صورت انساناں دی بن کے جبرائیل وکھالی ۔ جیویں روایت ابن عباسوں کہے امام غزالی
ادب سلام زیادہ کر کے خدمت اندر آیا ۔ میں ہاں کون پچھا توں بیٹھوں اتنا عرض سنایا
اگوں بولیا نبی اللہ دا ایں کجھ عیب نہ جاناں ۔ پاکاں صورت ظاہر ہوویں توں مقبول انہاں
تاں پھر جبرائیل فرشتے اتنا حال سنایا ۔ میں ہاں خدمتگار تساڈا خوش پیغام لیایا
ایہ گل سنکر حضرت یوسف بہت زیادہ رویا ۔ او گنہاراں کول تساڈا کیونکر آون ہویا
تسیں مقرب ملک نورانی اسیں غریب بخانے ۔ اتنا سخن آزردہ ہو کے بولیا نبی ربانے
جبرائیل کہیا انساں کارن ہیں خوشخبری لیاندی ۔ اتنا شان تساڈا بلیا صفت نہ کیتی جاندی
یا نبی اللہ تیرے تائیں رب سلام پہنچایا ۔ دفتر نبیاں وچ تساڈا ناں اندر لکھوایا
کتنے درجے اگے نالوں شان تساڈا انیا ۔ صابر متقیاں وچ تینوں بڑا بھلا کر منیا
ہوسی ختم مصیبت غم دی مہلت نیڑے آئی ۔ اتنی عزت ہو گئی تساڈی جیہی کسے نہ کائی
رو رو کر فریاد تساڈے پیش خداوند قاضی ۔ حاضر نہ قیدخانہ تساڈا اجیہی پیارا راضی
کر شکرانہ آکھیا حضرت جبرائیلا بھائی ۔ خبر سنا کجھ باپ میرے دی حال حقیقت کائی
فوت ہویا یا زندہ ہے وہ دوست پاک ربانا ۔ وچ کیہا غم ودا اس نوں کیتا بہت زمانا
جو کوئی طلب یار دی کارن خدمت اندر آئے ۔ ویکھ نمانا حال نبی دا درد نہ جریا جائے
رو کر آکھیا حضرت یوسف جبرائیلے تائیں ۔ جے کر ہی پاس انہاں دے جاویں ساڈا حال سنائیں
جبرائیل کہیا کی دساں حکمت ربدی ٹلدی ناہیں ۔ خبر یعقوب نبی دل تیری خبر کیتا رب انہاں
صبر کرو چدر رحمت فضلوں امر خدا فرماسی ۔ اس دی تینوں تیری اسنوں خبر سنا کر آیا
سن کر شکر یوسف کیتا جیہیں خداوند بھاوے ۔ اس پچھوں چھ گذری ابن عباس بتاوے
حکمت ظاہر ہوون لگی پاک خداوند والی ۔ حاکم شہر مصر دے تائیں رب نے خواب وکھالی

بیان خواب دیدن شاہ مصر

سبب کیتا ال حمد قطرانی قاں مالک تائیں ۔ ظاہر باطن پاک سر کول جیہڑا ساہیں

عزت ذلت قبضہ اس دا غیراں دخل نہ کوئی
جو ہیں مقدر حکمت اس دی دانش پیش نہ جاوے
قید یوسف دی چھوڑن کارن کیتا اسباب بنایا
چودھواں گائیں خوابے اندر اسنوں رب دکھایاں
ست انہاں چہ موٹیاں گائیں رنگ سفید دکھاون
وانگ رنگاں اٹھ پیر انہاندے چکھڑوں باہر آیاں
گوشت پوست شیراں انگوں سر پیڑیں چرگیاں
آوڑیاں وچ شہر مصر دے بھالن کوچے گلیاں
تھے مشرق تے مغرب پول جلدی ہویاں اہی
ست سادھی ست سکے سٹے شاہ ڈٹھی اس خوابوں
تگے رستے ہریاں تائیں چہبڑ گئے دہ ستانے
بھی چہ خوابے ڈٹھا شاہ نے ہور عجائب حالا
تخت مصر دے اپر اس نے قدم مبارک پایا
انہی حالت ڈٹھی شاہ نے خوابوں سہما ست لی
کل وزیر امیر نجومی حاضر کیتے سارے
آپو آپ جدا تر سے خواباں شاہ نے کھول سنایا
کرن روایت جدوں بشارت شاہ نے آکھ سنائی
ایسے طور وزیراں اُپر غفلت پئی جنابوں
تھر تھر کنبن حیرت اندر بولن عرض زبانی
شاہ نوں سنکر بابت انہاں دی کجھ اعتبار نہ آوے
جتنی چپ وزیراں کیتی سختی نازل ہوئی
ستر شخص وزیراں وچوں عزت دار گرامی
جو باقی سب حاضر کر کے ایہہ فرمان سنادے
ابن عباس کہیا جس ویلے سخت مصیبت پائی
بہت خوشی وچہ غافل تائیں مولا یاد نہ آوے

بے مانند منزہ حاکم حکمت والا سوئی
ہر کم اندر باہجہ حسابوں حکمت عجب دکھاوے
شہر مصر دے حاکم تائیں سفنہ نظری آیا
نیل مصر دریا دے وچوں باہر نکل آیاں
ست انہاں چہ لاغر دستن کالیاں نظری آون
کٹ کٹ کھاون موٹیاں گائیں چیرن کرکر دھایاں
کھاون تھیں کجھ صبر نہ پایاں اوسے حالت رہیاں
گھر گھوڑیاں کسے نہ پھڑیاں دوڑ جنگلوں چلیاں
سٹوں اڈ چڑھی اسمانے قدرت پاک الٰہی
عجب تماشہ ظاہر ہویا قدرت پاک جنابوں
پل وچہ سٹے سبزی والے ہوگئے خشک نمانے
نیک جوان کریم طبیعت سوہنی صورت والا
لشکر فوجاں ملک تماجی نال آرام وسایا
رو کر اٹھیا دہشت کولوں سخت آواز نکالی
حکم ہویا تعبیر جو خوابوں پیش کرو سر کلے
ہر ہر دانشمنداں تائیں دانش وچہ نہ آیاں
پھر کجھ یاد نہ رہ گیا اسنوں جو کجھ نظری آئی
حال بیان جو کیتا شاہ نے بھل گئے اس خوابوں
ایہہ سب ہے وسواس شیطانی مت پکڑو پریشانی
خواب پچھے تاں یاد نہ آوے کون جواب سناوے
خفگی اندر حاکم آیا کرے کلام نہ کوئی
پیش عدالت حاضر کر کے کیتے قتل تماجی
جے تسیں خواب جواب نہ دسیو قتل کرایا جاوے
بابت یوسف دی ساقی تائیں یاد ویلے چہ آئی
جے کجھ مشکل فاقہ آوے نرم مزاج دکھاوے

عارف آکھن بدی ظرفوں تیں توں پرہ کنارا
جد ساقی نوں حاضر ہویا قتلوں اجل پیالہ
شاہ نوں آکھئیں حکم کرو تاں نیند بچانے جاوا
نیک مسافر نرم طبیعت بندیوان نمانا
قیدا اندر ہک خواب میرے اوس بیان سنایا
عمل زنادی اس دے پر کیسے حکایت کیتی
قیدا اندر اس کتنی مدت رودن نال وہائی
شاہ پچھیا وچہ بندی اسنوں کھانا کون پہنچاوے
نال غریباں تے مسکیناں بہت پیار کریندا
شاہ فرمایا صالح بندے لیہاں صفتاں والے
جلدی عزت کر کے اسنوں لے آؤ اک واری
ساقی آکھیا عذر نہ میرا لے پر ہیں شرماوال
شاہ فرمایا نبی عظمت درجہ شان جنہاں نوں
دور نہ کرن سوالی تائیں بہاویں دشمن ہووے
کرن روایت جس دن ساقی حاضر آن کھلویا
ہو شرمندہ پاس نبی دے رو رو بات سنائے
حضرت آکھن نہ گزاری کجھ ذمہ نہیں تیرا
ابن عباس رض کہیا جو حضرت نرم خطاب سنایا
بولیا یوسف نبی اللہ داس حقیقت میٹھا
ساقی آکھیا یا نبی اللہ سچ سناواں تینوں
تخت مبارک ملک حکومت ہوگی نصیب تہانوں
پچھیا نبی تیرا کیا مطلب ساقی عرض سنائی
پچھلے دن سب حاضر ہو کے سنے وزیر امیراں
حضرت آکھیا خواب جو شاہ دی یاد رہی تساں نوں
جو اوہ فرمائیں موٹیاں تائیں کھاون کارن لائیاں

شاہ فرمایا جی خوش ہووے اندر آوے
اوہ کس پیا بندی خانے ساقی عرض سنائی

جے تدہ بھلے کہنا ناہیں توں رب بخشنہارا
اس دن کیتا یاد نبی نوں آیا سمرت سنبھالا
جو صاحب دی خواب بشارت حال بیان سناوال
اہل عبادت اہل سخاوت صاحب علم سیانا
سب فرمان برابر ہویا جیونکر اوس بتایا
ناحق قید ہویا پردیسی سخت مصیبت بیتی
سنکر ترس پیا دل شاہ نوں ہو گیا پانی پانی
ساقی آکھیا کدی نہ ڈٹھا روندا نظری آوے
جو کجھ اسنوں حاصل ہووے سب تجا جان بیندا
لائق شان حضور ہمیشہ رہن اساڈے نالے
شاہا اس تھیں ملے سانوں خواب حقیقت ساری
وعدہ جھوٹھا ہویا وچہ غفلت کیونکر حاضر جاواں
کدی نہ جھڑکن عاصی تائیں حلم کمال تنہاں نوں
برا نہ بولن شفقت کرن جو کوئی آن کھلووے
مکھ لپیٹیا چادر اندر ہتھ بنھ عاجز ہویا
پیش عدالت جیونکر عاصی جرم کنوں شرماوے
سب تقصیراں بخشن والا خالق مالک میرا
ہو قربان نمانا ساقی سجدے اندر آیا
ہے کیا مطلب توں جس کارن سجدہ کیتوں کریا
سر تیرے پر تاج شہانہ لائق آوسے تینوں
عالی منصب شان شاہانا آیا اندر ساڈے
خواب عجائب شاہ نے ڈٹھی پیش بجاوے کائی
پھر کسے نوں یاد نہ آوسے کر چکے تدبیراں
جو اوہ گائیں ڈٹھیاں اس نے سب جا خواب سانوں
کھا کر جھبر آرام لیا یا شہر مصر نوں ہڑیاں

جد لاغر گائیں ٹیاں تائیں کھا گئیاں رن لڑیاں
کھا کر صبر آرام نہ پایا شہر مصر نوں ڈریاں

ست برساں تئیں پچھے کھلسی تنگی اوہ دروازہ
ہر ہر کوچے گلیاں اندر کرسی بھکھ آوازہ

تانیں ہوسی جو ساڈے ہیٹے ایہ تعبیر پچھانوں
ست برساں تک بارش ہوسی ہر حد پیانوں

ست برساں پکے استھیں پچھے خشکی طلق چلاوے
آسماناں تھیں بارش پانی قطرہ ہک نہ آوے

تھم ہوسی پیلیں ساری شاخاں باغ بہارا
فاقہ ہوسی عالم اندر مرسن لاکھ ہزاراں

اوہ کوئی بچسی جو گھر اندر جمع اناج کریسی
جو کوئی غفلت تھیں رکھسی جان پیاری دیسی

سنکر ساقی حضرت کولوں بات حقیقت ساری
جس دم شاہ نوں آن سنائی چپ ہویا بھاری

فکروں تھر تھر کنبن لگا حیرت اندر آیا
جا کر ایہ گل پچھ انہاں تھیں ساقی نوں فرمایا

بچن امید ہووے جس راہوں حیلہ کجھ فرماوے
حضرت آکھیا ملکاں اندر حکم سنایا جاوے

بہت زراعت واہن بیجن ساری قوت لاون
جتنے جمع ذخیرے ہوون وقت پئے کم آون

کجھ برباد نہ کرن زیادہ خرچ برابر کھانا
ہوگ نصیب آرام تدائیں سنکر عمل کمانا

عطر گلاب عطار کریندا ہوون تیلی تیل نکالن
پھر ایہ جنساں مشکل ملسن جے سو ملکیں بھالن

سنکر حکم نبی دے کولوں اول آخر تائیں
شاہ دے پاس سنایا جا کر ساقی چائیں چائیں

سنکر شاہ فرمان سنایا نال شتابی جاہو
دیہو لباس شاہانہ اسنوں کر اسوار لیاہو

منصب کریساں اسنوں عالی عزت دیساں
اول قید مصیبت اس دی پورا عدل کریساں

بیان عرض کرن ساقی پیش یوسف وجہ خلاصی داون

حمد ہزاراں خالق تائیں قادر پاک تعالیٰ
رحم کرے تاں سب کوئی ملدا رحم کماون والا

جنہے تکلیف کھایا نوں دے حکمت والا سائیں
خیر خواہی جے یاراں کولوں ہووے سرائیں

نظر عنایت جس دے اوپر چاہیے اتہاہی
پیش عدالت دشمن کولوں آوے پیش گواہی

جس کاراں تک بے چارے تنگی بھکھ خواری
جو اسباب فروخت لوڑن بھکھے ہین بیوپاری

مشکل کشوں خلاصی جس نوں رب بسایا نہ دے
غم دلگیری اندر اسنوں دستاں بلا دے

جس ساقی فرمان یوسف اکتنے سال بھلایا
جس دن آن حضوروں ہویا اسکاں بولایا

عرض سنائی شاہ دی طرفوں گل لائق تیری
جیوں کنعاں مصیبت جالی سنکر دن پھیری

حضرت آکھیا مولا باجھوں اساں امید نہ کوئی
آس ہن بچڑے ست غریباں کسنوں لائق ہوئی

بجھ اس وقت بنی دے تائیں خوشی خیال نہ ہویا
یا نبی اللہ شاہ فرماوے قیدوں باہر آون
سُن سُن عرضاں حضرت یوسف جانب جواب سنایا
آکھیوس عرضاں بہت سنایاں جتنی التش میری
شاہ فرمایا یوسف باجھوں پیشوں صبر نہ آوے
سن فرمان امیر اکابر دارو واری آون
جاوے سو وا انگ غلاماں شام منایا لوڑے
آون کارن حضرت یوسف جتنی دیر لگاوے
کتنی وجہ دی کرن وائیت سنتوں میرے بھائی
اول حق عزیزے والا یاد نہیں لوں آیا
خرچ کیتا اس میرے اُتے بے حد مال خزانہ
اُسدے امر سوا اس قیدوں جیکر باہر جاواں
وو جاول میرے دے اُتے طعن عزیز لگایا
جیکر نہ دریافت ہووے سنکر حال تمامی
اصلی حال عزیز دے تائیں جا متنک پیش نہ آوے
تنہا حضرت یوسف اس دن ہویا بہت نمانا
آکھیوس حال اسلٹے اُتے جویں عدالت ہووے
انہاں رناں کٹھیں بچھ کوئی واقف خفیہ آہے
ناحق قید کیتو نے ساتوں چورا یار لایا
جدوں شہادت لڑکے دی ہر کر سچ قبول کیتو ہی
انتا سخن کیتا جد یوسف اُیدو حق آلا ہول
توبہ کیسکے آکھیا یوسف استغفار سنادے
عبدالستار اقوم رسولاں پاک نبیاں گناہوں لیا
بکھ اس گل دے اندر یوسف حقیقت ساری
بھاویں اس دے وچ اصل نہیں کوئی رہیا ہی

عرض بیان سناوے ساقی خدمت چہ کھلوتا
خوش اسواری حاضر ہووے جے صاحب فرماوے
شاہ دے پاس بیچارہ ساقی حکم سناون آیا
اے شاہ حضرت یوسف تائیں نہیں کجھ حاجت تیری
ویندا زور روزیراں اُتے شوق نہ جریا جاوے
عرض سناون سدن آون خالی مڑ مڑ جاون
عرض سوالوں اثر نہ ہوئے آون بغیر اک ہر ورکے
صبر آرام نہ رہ گیا شاہ نوں طلب جھلی جاوے
باہر آون جس دے پاروں دیر یوسف نے لائی
جس نے خدمت کارن پیشوں خبر بنگایا
امر کیتا اس میرے کارن ایہہ ہے بندی خانہ
نافرمانی ثابت ہووے دل کنوں شرماواں
جا لشن چور خیانت والا ناں اس قید کرایا
ثابت ہوسی میرے اُتے عمل خیانت خائی
ساری عمر ندامت پاروں اس غم اندر جاوے
ظلموں قید مصیبت جریا اوہ مقبول رہایا
اگے صبروں سال قبولی ...
جس دن کھانا کھادن آیاں ...
باجھ گناہوں ککر زناں دے ...
زور ہر گناہ نے باجھ گناہوں ...
ایہہ گل نہیں ...
اُستاں بجوں ... گناہوں ... بجا
جھیں ... یوسف تائیں ...
جو آکھے میں پاک گناہوں آپ ... قراری
کر ایہہ گناہ اس کو لوڑا جو اس ہار سنائی

اوہ جا کیونکر نیکیاں تے دعوے کیتا جاوے ۔ جد تک ایس عدالت دچوں ہتھ رسید نہ آوے

تیجا پاک گناہوں ہونا واحد صفت ربے دی ۔ دخل دیوے جو صفت جو اسدی لائق نہیں کسے دی

ایہ گل روا نہ ہور کسے نوں کرے کلام زبانی ۔ مطلق صفت مقدس اندر دعوے ہے سبحانی

چوداں طبق اندر نہیں وچ اپنی صفت جو کوئے ۔ پیش جلالت حیرت اندر عرش ربانا ڈولے

سنو حقیقت حضرت یوسف جلنا دیر لگاوے ۔ شوقوں شہر مصر دا والی پلک آرام نہ پاوے

نکر مڑ بہت امیر اکابر خدمت اندر آون ۔ جو آون سب بعد سلاموں غرضاں کھلے سناون

یا حضرت محتاج ہوگ تساڈی عزت شان گرامی ۔ جو شہر دا امیر اکابر ہوسن کل سلامی

طالب شوق تساڈا شاہ نوں پین آرام نہ دیندا ۔ دم دم طلب تساڈی اسنوں وبکمال کریندا

زینت کیتا شہر تمامی گلیاں صاف کرایاں ۔ جوش اسواری آون کارن سڑکاں سرو بنایاں

سن حسن شوکت شان یوسف نے منظور نہ پایا ۔ غم وروں دل مکھے بھریا صاف جواب سنایا

جا کر عرض وزیراں کیتی سنو حقیقت ساری ۔ جویں مصیبت وست ربے اندر قید گذاری

جیکر حق دریافت کرکے عدل نہ کیتا جاوے ۔ قیدوں طلب تساڈی کارن کدی باہر آوے

بیان فرمان دادن بادشاہ برائے تحقیقات مقدمہ تہمت

اسطرح اک مصر دا شاہ زبانی ہنا دن ۔ چھوٹکر خبر گناہاں اندر دکر مفسر لیاون

اوہ جا نام عزیز مصر دے سنیوں میرے بھائی ۔ جس دے گھر وچ زلیخا نال نصیباں آئی

تخت عدالت اسدے تائیں رتبہ خود مختاری ۔ قید کرے یا بخشے مارے کل حکومت جاری

مالک ہاں جو اعلیٰ حاکم جو فرماوے سنیندا ۔ جو منظور ہی بیگی اس دی سب حکم کیتا جاندا

پھیر جو حضرت یوسف تائیں اتنی مدت ہوئی ۔ ساری حال سنایا اسنوں نہیں تاں خبر نہ کوئی

سنکر حیرت اندر آیا خاطر بنی گرامی ۔ آکھیوسو پیش عدالت ہووے تحقیقات تمامی

حکم سنایئس زناں تمامی جلدی حاضر آون ۔ جو کجھ حال معلوم کسے نوں سچ بیان سناون

بیان آمدن زناں مصر برائے گواہی یوسف

سن فرمان عدالت اندر زناں سلامی ہویاں ۔ مالک کولوں کاتب وانگوں شاہد آن کھلوئیاں

شاہ پچھیا تسیں رل مل جیہڑیاں پاس زلیخا آیاں ۔ زینت بار شہد گاراں کرکے شاہد گھاٹ نہایاں

نال یوسف دے اُس ویہاڑے کیتو نے مجلس ہوئی
اُس دن حکمت قدرت ظاہر اپنی رب وکھالی
پیش عدالت حاضر ہو کر بولیاں زناں تمامی
اے پر جس دم حضرت یوسف وچ مجلس دے لیایا
بیہوشی وچہ اسیں تمامی تکّتاں نوں ڈگ پیاں
عقل حواس قیاس اساڈا ہو گیا دانا سبھے دے ایاں
ساڈی طرفوں یوسف نوں اصلا بدی نہ کائی
آپو آپ ویلانیاں ہویاں کیتا اوہ بہتیرا
وچ تفسیر خلاصے آیا مصر زناں چڑھ آیاں
سچا کیتس یوسف سوہنا آپے ہوئی اقراری
پچھو ناہیں عورتاں کولوں حاجت نہیں گواہی
تس تھوں صبر نہ رہیا ہیندوں سچی بات سنادی
عیباں میریاں یوسف سوہنا بندیوان بنایا
جو ہیں سزا ایہی لائق مینوں جو مصاحب رنج کرساں
اول آخر جو کجھ آہی سچ حقیقت ساری
عبدالستارا جو اقراری رد کر ہو یا گناہوں
سچ حقیقت بول زلیخا خود اقراری ہوئی
ہیں خود اس پر تہمت دھر کے اپنا آپ بچایا
کتنے برس زلیخا بی بی سجل جگر وچ جریا
عبدالستارا عشق مجازی جد نشتر اینہی لیایا
اپنیاں باتاں بول زلیخا سچ تمام سنایاں
ایہو نتیجہ وز قیامت پیش عدالت ہوسی
نہ توفیق جو بھار کسے دا دوجا نفس اٹھاوے
دامن پاک یوسف دا رب نے ظاہر کر دکھایا
عشق مجازی ایہو طریقہ جنوں نظر کریندا

سچو سچ بیان سنایو جھوٹھ نہ بولے کوئی
بات برابر حاضر ہوئی حشر عدالت والی
اسیں بہانا شک دکھیں کیاں اوہ محبوب نگاہی
صورت اُس دی ہوش اساڈا دانائی سب اڈایا
ہتھ وچہ رہ گئے چاقو چھریاں انگلیاں کپ لیاں
مچھلی وانگ کڑاہی اندر جلوں تالو آیاں
نظر مبارک یوسف سوہنے ہرگز مول نہ پائی
بچ گیا سلامت سارا بقول حسن یوسف دا جیہڑا
سب تکیں بعد زلیخا بولی باتاں سچ سنایا
میں تے آئی میں لیائی بول کہیا یک باری
میرے باہجوں ہور نہ کوئی تقصیر گناہی
سب تقصیراں میں دیاں ہویاں کس دے ذمے لاواں
میرے یاروں چوراں وانگوں چھپ چھپ نینہہ لگایا
سر پر اپنا بھارا اٹھاواں اسیر عشق دا ہوساں
کھلی زلیخا حال سناوے رووے کر گزاری
ہوسی شفقت عدلوں اسیر فضل امید الٰہ دل
جو کچھ ہو یا ایں تقصیر ہو یا یوسف دوس نہ کوئی
ہے افسوس افسوس بنے جاسی جو میں حال کرایا
عشق زور آور دفتر سارا وچ عدالت ظاہر
عقل ارادہ تے عزت پردہ جاندا اڈ گیا یا
سنکر مجلس چھم چھم رووے انجھو جھڑیاں لایاں
سب کوئی دفتر آپو اپنا چا کر بھار کھلوسی
نہ توفیق جو دوجے اپنا اپنا عیب لکاوے
آپ زلیخا پیش عدالت اپنا بھار اٹھایا
سنے کہانی عالم سارا پردہ رہن نہ دیندا

کہن روایت جدوں زلیخا اصلی حال سنایا — سنکر شہر مصر دا والی حیرت اندر آیا
آکھیئس عدل یوسف تئیں پچھو جو فرمان سناون — امر کرن تاں سب عوراتاں قید کرایاں جاون
جا کہہ عرض وزیراں کیتی جویں عدالت چاہو — قیدر تاں سب کیتیاں جاسن راضی ہو کر آہو
حضرت آکھیا اتنا غصہ ساتوں واہ نہ تھیوے — ہو گئی بات مقدر والی کسنوں قید کچھوے
کرن روایت جدوں زلیخا ظاہر بات سنائی — چپ عزیز ہویا وچ مجلس کرے کلام نہ کائی
سخن نہ کیتیس نال زلیخا جھڑکن مارن والا — ذلت سخت ندامت پہنچی جیونکر اجل پیالہ
خاوندا ناں کجھ داغ جسے لگے غم کھاون جاون — گدھے چڑھاؤ مجھولاں نوں کچھاں ڈالون
سنو حقیقت جد یوسفنوں عوتاں پاک بنایا — تدوں تمام وزیراں تائیں شاہ فرمان سنایا
سچا یوسف پاک گناہوں اسیں تمام قصوری — پکڑو قدم کردس راضی جویں کرے منظوری
خدمت اندر جا کر ستھا کرو زیادہ نرمی — منت زاری نال مناؤ پیش نہ جاوے گرمی
آن وزیر سلامی ہوئے کرن سوال نمانا — بخش گناہ کجھ ہور نہ بولن کتنا وقت وہانا
جو گستاخی اگے ہوئی ویلا ہتھ نہ آوے — ہن کجھ امروں عذر نہ ہوسی جو صاحب فرماوے
کل نبیاں دا ایہو طریقہ شفقت کرم کماون — جھڑک نہ دیوں عاصیاں تائیں خوکے گل لاون

قبول کردن حضرت یوسف سوال وزیراں

وچ تفسیر یوسف دے ادی ابن عباسوں لیایا — جس دم راضی ہویا یوسف ایہہ فرمان سنایا
ساتھوں آل قیدی سارے قید خلاصی پاون — تابعدار رسولاں ہو کر کویں سزائیں پاون
جلدی نال دروغے تائیں حکم ہویا سرکاروں — ویہو خلاصی او گنہاراں حضرت یوسف پاروں
نال شتابی سنگل کپتو شاہ فرمان سناوے — بڑی غنیمت جیکر یوسف راضی ہو کر آوے
روز قیامت نبی محمد جیسے رسول رہا ناں — چھوڑ امت نوں دوزخ اندر نہیں جنت جانا
نور محلاں وچ حوراں سوہنی سد مریلیسن — سرور عالم نظر نہ کرسن نامنظور کریسن
تخت سنہری پلنگ نورانی سانوں مول نہ بھاون — مومن تابعداری والے جاں تک ساتھ نہ جاون
میں نہیں جاندا جنت اندر پاک نبی فرماوے — پلنگ سنہری تکیہ لاوں امت کوں چھڑاوے
بخشش کرم طفیل نبی دی امر کرے رب قاضی — سنگل کپتو وزیراں نے جویں پیارا راضی
سبھے اندر حضرت ہوسن امر ہوسی درگاہوں — یا محبوب لنسادی امت کیتی پاک گناہوں

جنت باغ تیرا سر صدقہ کھاون نعمت ساڈی
نگراں بدعت شرکاں والی امت نہیں ساڈی

جوسن باہر تیرے امروں ورنکالے جاون
بدعت شرکوں دوزخ جاسن جنت خوشی نہاون

ہر ہر مشرک دوست سارے ٹولے بدعتیاندے
رافضیاندے نالے جاسن دوست رافضیاندے

مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ ترجمہ جو مشابہ ہوا کسی قوم کے وہ انہیں میں سے ہے

رسم کرے کوئی جس فرقے دی پاک نبی فرماوے
ساڈی امت وچہ نہ ملسی ساتھ انہاندے جاوے

جویں وساکھی لوہی گانے رسماں کفرنہاراں
جو لو یہ کر چھوڑن ناہیں جاسن ساتھ کفاراں

بھی جد سورج سر پہ ہوسی دھپ انہاں ملسی
لسی خلقت ترلے لیسی جگر عذابوں جلسی

ٹھنڈا شربت حوض نبی دا لے محمدیاں نوں
برس پنجاہ ہزار نہ ہوسی حاجت پھیر تنہاں نوں

ہکناں تائیں سرور عالم بھر بھر بک پلاون
بھیج وچ نال پیار انہاں نوں منہ دے نال لگاون

بچھن والیاں تائیں حضرت کھول سناون حالے
ایہ دنیا پر آہے ساڈا حکم سناون والے

اس سختی وچہ بدعت شرکوں آوے غضب بانا
آکھے مشرک بدعتیاں نوں شربت نہیں پلانا

دوزخ آتش باہجوں ناہیں کوئی مکان تنہاں نوں
تابعداری پاک نبی دی نہیں پیار جنہاں نوں

لشکروں کروا جلسہ سجدہ بولو حمد ہزاراں
جس نے بھیجیا سرور عالم کارن دو گنہاراں

امروں باہر قدم نہ رکھوایہ حضرت فرماوے
نہیں تاں کلمہ اثر نہ کرسی خلقوں تلے نہ جاوے

دنیا اُپر بدعت شرکوں کوئی نہ پچھن والا
پیش عدالت دیکھیا جاسی کس گھر دا منہ کالا

آکھ حقیقت عبدالستارا نال ربے دی یاری
جو تکہ قیدوں باہر آیا اوہ محبوب غفاری

قصص المحسنین جلد سوم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

حمد ہزاراں حمد ہزاراں حمد پاک ربے نوں
جس بن امر مقدر ا ذرہ ورقہ نہیں سکے نوں

طبق زمین آسماناں اندر حکم اُسے دا جاری
کیا طاقت کجھ عذر لیاون خاکی نوری ناری

عزت بخشے ذلت بخشے خود مختار تعالٰی
نہ کوئی جیہا اس دے امروں باہر جاون والا

مسکیناں محتاجاں تائیں دولت مند بناوے
تم فرما کر قبراں وچوں زندہ کرد کھلاوے

ساہوکاراں تے سرداراں منصب وڈ جنہاں نوں
رحمت اس دی بنے رزتائیں چا زردار کریندی
واہ سبحان اللہ جس ویلے نظر عنائت پاوے
ایسا کرم حبیب اپنے پر کیتا رب گرامی
کر کر عرضاں سب امیراں عالی ذات منایا
آکھیوس تاں تک قیدوں باہر اسیں ہرگز جاندے
امر سوا جو قیدوں باہر جاواں بحکم دلیری
دتا اذن عزیز شتابی دیر نہ کیتی کوئی
شکر شکروں راضی ہویا او محبوب غفاری
اول شہر مصر دیاں گلیاں صاف تمام کرایاں
ہر جا مغز معطر ہوئے خوشبو تھیں دل تازہ
خوش پوشاک بنی دے کارن خدمت اندر آئی
ستر غلام سلامی بھیجے حضرت یوسف تائیں
نقرہ کاروں بھی تفسیروں ذکر مفسر لیاندا
آہا گھر سرکاری اگے بڑا میدان کشادہ
عطر گلاباں بھر کر مشکاں سرد مکان کرایا
فرش ہویا میدان تمامی مست کرے خوشبوئی
ہیرے موتی چھتے نکین تنہو حسن وکھایا
شہروں لیکر باراں کوہ تک بند بنائے لوڑی
پہن پوشاکاں فوج رسالے صفاں دوالے کھلیاں
ہر ہر ہتھ رکابہ سنہری خوشبو تھیں سب بھریاں
کر اسواری باہر آوے جس دم پیر گرامی
مشک عنبر کافور بھی سر تھیں صدقہ کیتا جاوے
وچ تفسیر امام غزالی ابن عباسوں لیایا
چادر نقش سنہریاں والی زیبا حسن دکھاوے

غیرت اس دی پل وچ دیوے صاف جواب تنہاں نوں
غیرت اس دی بادشاہاں نوں پل وچ خوار کریندی
ملک ولائیت خادم کرکے قدماں ہیٹھ لیاوے
شاہ مصر دا سنے وزیراں کیتا پیش سلامی
جس دم راضی ہویا یوسف آنا حکم سنایا
جاں تک اوہ فرمان نہ بھیجن بردے اسیں جنہاندے
دفتر اندر ثابت ہووے نافرمانی میری
بھلا ہی گلی بات نہیں تھیں جو گستاخی ہوئی
شوقوں شہر مصر دے والی کیتی جلد تیاری
عطر گلاباں سڑکاں اتے خوش برساتاں آیاں
جیونکر تابعداراں کارن جنت دا دروازہ
کہنے سننے والیاں تائیں قیمت خبر نہ کائی
جیونکر خادم جنت اندر دیسی خالق سائیں
جیونکر اس دن جلسہ بنیاں ذکر نہ کیتا جاندا
خوش دربار اگے شاہ کیتا محفل شوق ارادہ
سندر فرش فراشاں کیتا سایہ بان لگایا
جویں سنگار کریسن حوراں وصل تیاری ہوئی
چمکے جھالر موتیاں والی زینت چانن لایا
سڑک اوپر دو طرفی شاہ نے فوج تمامی جوڑی
جویں دو طرفی حوراں ہوسن جنت والیاں گلیاں
ادب یوسف دے کارن شاہ نے حکم تمامی کریا
عود جلا کر خوشبو کرنی ہونا جلد سلامی
جدوں برابر ہر اک تائیں حضرت صاحب دے
جویں پیغمبر زادے تائیں عجب لباس پہنایا
لیبا زینت موتیاں کولوں کنیں چمکن والے

جڑے جواہر موتیاں کولوں عجب سنہری لٹکن
محبوباں نوں کرن سلامی سر نذرانہ منگن

اے پرواہ کیا زینت آہی جیسا حسن پیارا
جس دم سورج روشن ہووے ویکھے کون ستارہ

نام طماج آہا اک گھوڑا سوہنا قسم پیاری
شاہ بن کسے مجال نہ طاقت اسپے کرے سواری

ہویا حکم طماج شتابی زینت کیتا جاوے
حضرت صاحب کر اسواری اسدے اپر آوے

شوقوں پاوے رہیا شاہ نوں دولت ملک خزانہ
خواب خیال نہ تخت عدالت کیتا حسب لوانہ

وچ میدان جو محفل کارن سایہ بان لگایا
تخت مبارک زینت بھریا بیٹھن کارن آیا

اس تھیں پچھے حضرت کارن پیش ہوئی اسواری
شکر خدا کر باہر آیا اوہ محبوب غفاری

حضرت کعب کہیا جس ویلے حضرت باہر آیا
وقت جدائی بندی خانے رو کر شور مچایا

بیٹھ گیا اک ساعت یوسف آ کر وچ دروازے
ہر دیوار مکان جدایوں رووَن سبھے اندازے

کرے آوازہ بندی خانہ یا محبوب الٰہی
تیں تھیں پچھے نازل ہوسی ہن وچ آفت سیاہی

کفروں پاک کیتا رب جینوں برکت عزت تیری
یا نبی اللہ بابجھ تساں تھیں مشکل ہوگئی لہری

واہ سبحان اللہ سب چیزاں کہن حبیب رسولاں
اوہ کیا جانن شان رسولاں جو تسے بھولاں

ترجمہ قصص الانبیاء اندر راوی ذکر لیایا
واللہ اعلم رہنوں معلم میں تہیں نوں بنایا

سنیا میں جاں سرور عالم ربدا حکم سناون
پتھر دے اک تختے اپر قدم مبارک پاون

فرصت پاکر جد اصحاباں مسجد پاک بنائی
منبر بنیا تاں اس پتھر رو کر عرض سنائی

سہن محال جدائی جینوں آکھے درد رنجانا
دور حضوروں کردے جینوں یا مقبول ربانا

شفقت کرکے حضرت اسنوں نال پیار اٹھایا
کنڈ لگا کر بہندے اسنوں ہن حضور کرایا

خاص واثت کرن مفسر سنتوں پار یگانہ
منبر بنیا درد فراقوں ہو تا ختم حنانہ

اسنوں لاکر تکیہ بہندے آپے نبی ربانے
ویکھ جدائی درد فراقوں کیتا شور نمانے

رو رو آکھے حضرت تائیں یا سردار سجاوال
ہن کیوں تیں تھیں دوری کردے شوقوں تول بچاوال

بات کرے انساناں وانگوں بولے درد آوازہ
طالب کارن کھلا فضلوں در رحمت اوردانہ

بہت پیار کیتا سرور نے سنکر اسدی زاری
دس مراد جو حاجت تینوں کیہا رسول غفاری

جے اکھیں تاں دیہا فرماداں جدوں قیامت آوے
جنت وچ درخت نورانی تینوں لیا بنا دے

عرض سنا وے نال محبت رو کر ختم حنانہ
نا منظور جدائی جینوں یا محبوب ربانا

سنکر عرض نبی فرمایا شرم کریں جینوں
جنت اندر جدا نہ کرسی مولا جینوں تینوں

ایہو مراد ہمیشہ ہووے قرب حضوری
ہر دم کول پیارا ہووے دوری نامنظوری م

اجر محبت ساڈی تینوں ایہ درجہ ہتھ آسی
وچ اصحاباں شامل ہوسیں رحمت فضل الٰہوں
میں سنیا جو سرور عالم اس پر کرم کمایا
دعا فرمائی حق اس دے وچ جو کس حاجت آہی
نبی کہیا جس حُب اساڈی لدیو چہ سماسی
حب اصحاباں تابعداری پاس رسول پہنچاوے
ابابکر نوں جنت کارن آوے حکم رباناں
لکھ ہزاراں سدّے پاروں جنت اندر جاون
سنو حقیقت جس دم ردیا ور دول بندی خانہ
ایہا مراد ہمیشہ ینوں ہووے قرب حضوری
پنج باتاں اسوقت نبی نوں دل دے اندر آیاں
اس بندیخانے وچ جس نوں شامت قید کراوے
کل محبوباں دی آزمائش اسنوں رب بنایا
صبر آرام خوشی تھیں خالی قبر بلا شک ہوئی
ایہ گل کہہ کر شہر مصر نوں ٹریا نبی گرامی
جلدی شہر مصر دے والی ایہ فرمان سُنایا
دھسے صاحب حسن کنیزاں استقبال پہنچایاں
باراں کوہ تک مصروں ہیسی بندیخانہ بھائی
چلدا چلدا منزل منزل آیا پیر حقانی
حُسن تجلی پیغمبر دے نوروں لاٹ نکالی
جس دم دوست نبی اللہ دا آوڑیا سرکارے
کر تعظیم برابر جلدی اوپر تخت بٹھایا
ترسیہ گز تخت سنہری سوہنا زینت حد نہ کوئی
پایا اُسپر قدم مبارک یوسف باہ کنعانی
حضرت تاں گل کرے شاہ باتاں ہور نہ بولے کوئی

محشر وچہ رب خالق تینوں کر انسان اٹھاسی
عزت درجہ ولیاں تینوں خالق دی درگاہوں
غسل جنازہ کفن پہنا کر قبر اندر دفنایا
عالی درجہ حب نبی دی وچہ سرکار الٰہی
جنت اندر ساڈے نالوں جدا نہ کیتا جاسی
حب نبی ہو حب اصحاباں مولا نال بلاوے
آکھن ساڈے دست آون نہیں تاں اساں جانا
سب اصحاباں یاروں مومن بخشش رحمت پاون
چھوڑی جاندا سی جدا اسنوں اوہ محبوب یگانہ
ہر دن کول پیارا ہووے دوری نہ منظوری
رخصت ہو دروازے اوپر سطراں پنج لکھایاں
دشمن اسدے اضفی ہوون یارانوں غم دیوے
کوئی نہ اس دا مولا باجھوں جو کوئی اسوچہ آیا
قہراں والیاں انگوں ایتھے بات نہ پچھے کوئی
حاضر ہر ہر خدمت اندر جو سرداراں حامی
دھسے خدمتگار آدابوں یوسف کارن آیا
جیوہکر حوراں جنتیاں نوں ناز وکھاون آیاں
آون اندر حضرت یوسف دے دن دیر لگائی
جسنوں طلب ہے یار دے کارن ویکھن ملک نورانی
خلقت ویکھ دیوانہ ہوئی جلسہ ویکھن والی
اودوں شاہ سلامی ہویا ہور اکابر سارے
سب نذرانہ دولت خانہ گھر والا گھر آیا
فرش عجیبہ موتیاں جڑیا خبر کتابوں ہوئی
نور جمالوں چانن ہویا چمکے چند نورانی
عقلوں علموں ذہن قیاسوں سب آرائش ہوئی

جس جس لغت زبان یوسفنوں شاہ سوال سناوے
ستر بولیاں اس دن حاکم بولیاں شہر مصر دا
جد عبرانی بولیا یوسف شاہ نوں سمجھ نہ آئی
یعنی پچھیوس ایہ کی آکھیا یا محبوب حقانی
اول ستر وار یوسفنوں شاہ نے جد آزمایا
کرن روایت شاہ مصر دا ستر لغتاں جانے
کیا توفیق برابر شاہ نوں بولے سخن زبانی

نال شتابی نبی اللہ دا نیک جواب سناوے
کل جواب سناوے یوسف صاحب علم خبر دا
یا یوسف ما ھذا اللسان جلدی عرض سنائی
نبی کہیا ایہ جد میری دی ہے بولی عبرانی
شروع کلام کیتی جد یوسف حیرت اندر آیا
ہو سو علم عنایت آہا یوسف نبی ربانے
صورت سیرت ویکھ نبی دی بہت ہویا قربانی

فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ

ترجمہ۔ پس جب باتیں کیں ان سے کہا تحقیق تو آج ہمارے نزدیک مرتبے والا امانت والا ہے

آپس اندر جس دم ہوئی گفت کلام وماں دی
شاہ فرمایا حضرت تائیں عالی شان تساں نوں
کسنوں طاقت عذر لیاوے وچ عدالت میری
ہور روایت نقرہ کاروں وچ مواہب لیایا
سی ہک شاہ دا سوہنا گھوڑا عجب سوغات پیاری
فوت ہویا اوہ نال اسدے امر جویں تقدیروں
جدوں حیات ہویا اوہ گھوڑا شاہ ایمان لیایا
سنو حقیقت نال یوسف دے جس دم مجلس ہوئی
پھر شاہ آکھیا حکم کرو تاں وساں جواب تساں نوں
گرو نواحوں مال خزانہ جو سرکاری آوے
انشاء اللہ اسیں کریساں بندوبست گرامی
حفیظ علیم یوسف نے اپنی اس دن صفت سنائی
حفیظ مراد جو میں ہر کاروں رکھساں خوب سنبھالا
نام علیم کیہا اس کارن اپنا نبی ربانے
نقرہ کاروں کرن روایت وچ معالم لیایا
برس اٹھ دوں پھر حضرت تائیں کل مختاری ہوئی

جویں مفسر کرن روایت خبر قرآنوں لیاندی
جو فرمان تساڈا ہوسی سب منظور اساں نوں
ملک ولایت شاہی اندر عالی عزت تیری
جس دن بندی خانے وچوں حضرت باہر آیا
ایسی جنس نہ حاصل ہووے وچ ولایت ساری
کون نشانہ جو بچ جاوے امر مقدر تیر دا ہی
ویکھ تماشہ قدرت والا کلمہ بول سنایا
شہر مصر دے حاکم تائیں ہور خیال نہ کوئی
حضرت آکھیا تینہیں تینہیں حاجت نہیں ساں نوں
حضرت آکھیا اسیں ساں نوں قبضہ دتا جاوے
جس وچ ملک ولایت پاوے امر الٰہی تمامی
اس وچ فخر تکبر نہیں سی خبر قرآنوں آئی
علیم مراد جو عالم دانا صاحب دانش والا
جس تھکوں اخبار الٰہی آون ہر ہر تھاں جانے
اول شان عزیز دے والا نبی اللہ نے پایا
خبر سنائے سرور عالم ثابت شک نہ کوئی

سبھے مختاری کارن یوسف آپ طلب کریندا
اوسے دن رب ملک مصر دی کل حکومت دیندا

صبر توکل مولا تائیں بہت نہایت پیارا
ہر صابر توں ساتھ اساڈا حکم کرے آشکارا

جلدی کیتی نبی اللہ دے دیر خداوند لائی
کون گھرانہ نبیاں نالوں پیش کرے چترائی

ایہہ مقدر اندر آہا قدرت حکمت باری
برس ہویا تاں بخشی ربّے ملکاندی سرداری

بیان حکومت یافتن آں ذات صلوات اللہ علیہ

حمد ہزاراں خالق تائیں حی قیوم توانا
حاکم قائم زندہ دائم خود مختاری والا

فانی ملک لیسے دا قبضہ ہوڑ مالک کوئی
سدا حکومت مولا باجھوں کسنوں طاقت ہوئی

تخت زمین مسافر خانہ ہک آون ہک جاون
اگلے بستر جھاڑ اٹھاون مگروں ہور وچھاون

اون کتنیں پچھے ہور اکابر آون شوکت شانوں
کتنے پار سوداگر سودا کر گئے ایس دکانوں

آکھو حاکم رب توانا کل ملکاں پر سائیں
ہور تمامی داخل خارج روز قیامت تائیں

ہکدن شہر مصر دے والی شوق دلے وچ آیا
جیونکر امر مقدر ہیسی رب سبب بنایا

آکھیس مینوں دل دے اندر حاجت ہور نہ کوئی
عجب پوشاک یوسف تائیں نال پیار پہنائی

سر پر تاج شہانہ دھریا شوق محبت یاروں
سرخ یاقوت جڑاوت والا قیمت باہجھ شماروں

تیغ سنہری قبضے والی جلدی نال اوتاری
شوقوں حضرت صاحب لگے دیون عرض گذاری

جو سرکاری مال خزانے کنجیاں جلد منگایاں
کر نذرانہ حضرت اگے سب کجھ آن ٹکایاں

ریشم قسموں ہو نیہاں جڑیا سایہ بان لگایا
گل وچہ ہل کر یوسف تائیں اینا سخن سنایا

عدل حکومت شاہی اندر کجھ نہیں حاجت میری
یا محبوب مبارک ہووے سب کجھ دولت تیری

تخت بٹھا کر حضرت تائیں ہویا حکم تمامی
کل رسالے لشکر فوجاں ہوون پیش سلامی

چاروں طرف امیر وزیراں ادبوں صفاں بنایاں
جیوں برات مبارک دیتیاں نوشہ دولھن آیاں

ادب سلام ہویا ہر طرفوں قبلہ عالم تائیں
فضلوں وعدہ پورا کیتا پاک خداوند سائیں

ہور روایت نقرہ کاروں جیویں مفسر لیایا
قید کنوں جد حضرت صاحب شہر مصر وچہ آیا

ہتھ شرمندہ عرض سنائے شہر مصر دا والی
حال تساڈا خبر نہ مینوں جیویں مصیبت جالی

ہن کجھ خدمت حکم سنا ہو اے محبوب الٰہی
درد فراقوں غم دلگیری بہت یوسفنوں آئی

کیوں نہ یوسف آکھیا ساؤں شہر کنعان پہنچاؤ
آکھیئو سو سب کم اندر ساڈوں خود مختار بناؤ

اس وچ صبر یوسف نے کیتا جو دل حاجت آہی　　اصل مراد سوال نہ کیتا باہجوں امر الٰہی
دو جا پیار بھراواں والا دلوں یقین نہ آوے　　پیش عدالت گھر وچ جنوں کیہڑا وطن بناوے
حکم سوا پیغمبر ہردے وافر سخن نہ بولن　　جاہل لی سلوں کارن کفروں ہر بت بولن
کرن روایت جداں حضرت مصر حکومت پائی　　بخشش برکت ہر دی طرفوں گھر گھر رحمت آئی
کفر شرارت ظلم خرابی بستر جھاڑ اٹھایا　　عدل عنایت سورج وانگوں ملکیں چاَن لایا
نال محبت لوکاں تائیں حدت دین سکھاوے　　بیخبراں نوں اہر کال جنت گلی دکھاوے
جس دن کرا سواری یوسف شہروں باہر آوے　　ویکھ تجلّی شان نبی دا تاب نہ جھلی جاوے
وحت سواری سوہنا گھوڑا کرے بلند آوازہ　　خبر ہووے سب لشکر تائیں خوشی کنول دل تازہ
دو لکھ اگے دو لکھ پچھے اردل باہر آوے　　دو لکھ سجے دو لکھ کھبے لشکر گھیرا پاوے
ویکھ خلائق راضی ہووے شکر کرے سب کوئی　　مصر زمین پر ایہا حکومت ایسی کدی نہ ہوئی
ملکاں دے سردار تمامی در پر رہن سلامی　　حاکم دھوئے کرن سلامی پیش حبیب گرامی
تخت مبارک یوسف تائیں خوشی خیال نہ آوے　　دل وچ دولت ملک حکومت ہرگز اثر نہ پاوے
ورد منہ انہوں تسبیح ہلاندی بیندا آرام نہ دیندی　　پاس فرزنداں سولاں زلف نہ ہم دے لہر ہر دیندی
کرن روایت بابل باہجوں جتنی عمر گذاری　　ہر حالت وچ نین یوسف دے انجوں ہر بیاں جاری
وقت عبادت لوکاں کولوں جدوں اکیلا ہووے　　طرف بابے دی حاضر ہو کر ہتھ اٹھا کر روے
کتنی مدت حضرت تائیں ایسے حال وہانی　　طور مسافر دل پردیسی طبع غریب نمانی
دوست بلدے نیا اُتے سدا مسافر رہندے　　نت تیاری جاون کارن ہر پیارا نہ بہندے

بیان آمدن جبرائیل و خوشخبری دادن آں قادات

ہک دن جبرائیل فرشتہ خدمت اندر آیا　　بعد سلام خدا دی طرفوں خوش پیغام سنایا
یا نبی اللہ بھائی تیرے آن زیارت لیسن　　کسے دیہاڑے حاضر ہو کے آئی ن سلام کریسن
ایسے تخت مبارک اتے ملسن یار پیارا سنے　　حاضر آن سوالی ہو کے کہی زلّت ال تیاں چھانے
سارے وچھڑے پورے ہوسن جس دن منوں بھانا　　سنکر خبر وحی تھیں یوسف کیتا شکر ربانا
حرص محبت بھریا یوسف سنکر وصل تیاری　　چاروں طرف عمارت کیتی شہر مصر وچہ جاری
کوئی مکان ویران شکستہ ہرگز نظر نہ آوے　　بہتر یا حسن بازار مصر دا کون بیان بنائے

ہر دروازے عجب عمارت بہت سراواں پایاں
خوش گلزار باغ بہاراں نہراں بہت چلایاں
ٹھنڈیاں چھاواں چمن باغیچے سیر ہوئیں آون
لوگ مصر دے جنت حوراں حسن جمال وکھاون
ہر ہر رنگ عجیبہ میوے ہر سوغات نیاری
ہکسو ویہ نہراں وچ باغاں ہین ہمیشہ جاری
ہر ہر طرف مسافر خانے جس طرفوں کوئی آوے
نت سرکاری لنگر جاری امن مسافر پاوے
ستر سراواں شہر مصر وچہ خبر خلاصے لیایا
ہیں کجھ وافر شاعر بن کر نہیں خلاف بنایا
جد کوئی شخص مسافر راہی آوے شام نیارو
کرے زیادہ خدمت یوسف در محبت یاروں
جتھوں یار پیارے دستن سارا ملک پیارا
اتوں تاہنگ زیادہ رہندی جانے عالم سارا
بہت پیار مسافر کارن کرے حبیب ربانا
نال غریباں تے مسکیناں نکر کھاوے کھانا
دم دم دل وچہ حب یوسفنوں خاطر یار رنگینے
جیونکر حب محمد یاں نوں شوق پیار مدینے
دلبر باہجوں دل دیوانہ ہر دم حال ویرانہ
دلبر باہجہ مکان شہانہ دل نوں بندی خانہ
جو دل درد رنجانا ہوئے ہر دم رہندا دردی
ملک حکومت شاہی اسنوں دل وچ ناقرنہ کردی

بیان آمدن جبرائیل آنحضرت برائے زیر کردن شخصے مسکین

جویں روایت کرن مفسر ثابت فقرہ کاروں
ہکدن جبرائیل فرشتہ لیایا حکم غفاروں
بعد سلام خدا دی طرفوں ایہہ فرمان سنایا
یا نبی اللہ امر تساں نوں پاک خدا فرمایا
کوئی وزیر شتاب بناؤ صاحب عقل سیانا
مدد کرے تمامی کاروں لے مقبول ربانا
یوسف آکھیا کون بناواں غیبی علم نہ ساں نوں
حکم ہویا جو شہروں باہر فجر ملے تساں نوں
بعد صبح اٹھ شہروں باہر گیا حبیب ربانا
ملیا بالن ویچن والا ہک مسکین نمانا
بدن ضعیف دوالے لیراں بالن چائی جاوے
حال غریباں فاقے اندر خوف امیراں آوے
اول وہ بھی نوں ملیا ہور نہ حاضر کوئی
ویکھ حیران ہویا دل یوسف بات عجیبہ ہوئی
شان وزیری لائق ہینوں ایہہ کجھ نظر نہ آوے
مشکل بھار عدالت شاہی صاحب ہوش اٹھاوے
ویکھ کمینہ ناقص اسنوں حضرت قدم اٹھایا
شاید ہور اگوں کوئی ملسی دلوں قیاس بنایا
جبرائیل آوازہ کیتا ویکھو نہیں نمانا
کل مختار عدالت اندر اسنوں حکم ربانا
ویکھ غریب چھوڑو اسنوں حق پیغام سناندا
باطن وچہ نشان شاہی دا اسدے اگے جاندا
لائق کار عدالت اندر لائق قرب حضوری
ہے منظور درجہ اسنوں لئیں نہ پکڑ و دوری

ایہ وزیر قبول تساڈا وچہ دربار الٰہی — ایہ لڑکا سی جس کرکے دتی صاف گواہی
واہ سبحان اللہ رب تساہیں لائق حمد ثنایاں — بخشنہارا او گنہاراں پالن ہار یتیماں
قیدوں باہر دوست کرکے پر تخت بٹھایا — عاجز ہالن وپچھن والا پیش وزیر بنایا
واحد ذات شریک نہ کوئی اندر ملک ربانے — دوجا کون کوئی دم مارے نہیں ہاز اروکانے
جدوں وزیر بنایا یوسف موجب حکم الٰہی — گنتا ہویا آرام نبی نوں ہر کم اندر شاہی
دن وچہ کار عدالت اندر رات عبادت یاری — غم دلگیری رہ گیا سی شکروں ہنجوں جاری

بیان آمدن سوار شامی نزد آنذات و خواندن صحیفہ

حمد ہمیشہ پاک خدا نوں سبھ صفتاں اس سائیں — اگوں صاحب ایہ نیں حامد ہر جنگل ہر جائیں
رحمت کرے تاں بدعملاں نوں نیک اعمال بناوے — غیرت کرے تاں بندگیاں پر لوچہ کر اوساوے
دیساں والیاں کر پردیسی دیسوں بار نکالے — غیر موروثی وارث تھیون ملک مکاناں والے
دوست پاک محباں تائیں منہ فراق وکھاوے — جاں تک ختم نہ کرے مصیبت جا رہ پیش نہ جاوے
کرن روایت ہکدن یوسف خوش محبوب بانا — چپ کر بیٹھا محلاں اندر دل غمناک نمانا
جہاں بیٹھا تاں منہ کر بیٹھن جیہڑا وطن سہارا — اُتوں کنڈ نہ کرن کدائیں جتھوں یار پیارا
نین اوتے دل حاضر ہوون جتھوں طلب لبیدی — تن من اتوں خادم ہووے قدرت محبوب پھیدی
ہکدن شخص مسافر آیا حکم خدا رحمانوں — مصروں دور اگیرے جانا آیا شہر کنعانوں
موج آرام عبادت اندر شوقوں لذت پاوے — پڑھے کتاب خلیل نبی دی شستر چلائی جاوے
کرے آوازہ خوش عبرانی مومن نیک عقیدہ — جدوں صحیفہ حضرت سیاں ابراہیم نبی دا
اوہوں اُتر کھلا اس کارن بہت ہویا قربانی — عاشق دلبر دست لواوے جویں تسیا پانی
ہنجوں چلیاں ہین ولیاں سینے بھائیں بلیاں — چھم چھم چشماں دوں کھلیاں مچھلی دا اکھوں لیا
استقبالوں پچھیا یوسف کرکے ادب زیادہ — یا عبداللہ کتھوں آیوں کیتوں سفر ارادہ
نرمی نال مسافر راہی کرے کلام زبانوں — دور ولائت شام مبارک آیا ہیں کنعانوں
بہت پیار یوسف نے کیتا جد اس حال سنایا — واہ واہ کریاں والے ملکوں کرداں والا آیا
حضرت نوں اس شامی کارن بہت محبت ہوئی — شامی نوں اُس پاک نبیدی خبر پچھان نہ کوئی
کتنے دن مدہ چلدیاں گذرے پچھیا نبی ربانے — آکھیوسو سفر مہینہ کرکے پہنچیا ایس ٹکانے

رو کر پچھیا یا عبداللہ نے کجھ پتہ نشانی
کس حالت وچ پیر تساڈا پیغمبر کنعانی

اُس نے کہیا یوسف سوہنا جاندا رہیا جدوں کا
شہروں دور مکان انہاندا بیت الحزن تدوں کا

اس تھیں پچھے خوشی بنی دی ختم تمامی ہوئی
دنیا نال ملاپ محبت پھیر نہ رہ گیا کوئی

حجرے اندر رہن ہمیشہ سر سجدے وچ دھریا
وقت صبح اُٹھ کرن آوازہ درد غماں دا بھریا

نال محبت یوسف کر آوازہ بولاون
سن کر سب کنعانی رودن گھر گھر سول جگاون

درد فراقوں عشق دے وچ ہو یا سن کر نبی ربانا
منزل ہوتوں گیا اگیرے کتنا وقت زمانا

بہت بہوتی دردوں پہنچی ذکر نہ کیتا جاندا
ایہو حوالہ دردمنداں دا ہجروں فرج ہوباندا

اوسے حالت رہگیا یوسف جاندا رہیا سنہوئی
کوئی پیغام سلام یوسفوں بات لطیف نہ ہوئی

کتنی مدت پچھے حضرت ہوش ٹھکانے آیا
حمد ربانا حمد ربانا کتنی بار الایا

کدی بے صبری بات نہ کردے ہر دم شکر زبانوں
مخلص نام تنہاندا رب نے آکھیا عزت پیاروں

ہر منزل وچ پیش مقدر عذر نہ کیتیس کوئی
درجہ لنگھ گیا آسماناں عالی عزت ہوئی

کرن روایت جتھوں لنگھے حضرت دی اسواری
ویکھن کارن گرد یوانی ہووے خلقت ساری

کہن مفسر بندی خانہ دنیا مومن تائیں
جدوں خلاصی قیدوں پاسن لیسن تک جنت آئیں

دے خوشخبری عبدلت نا نشاں اظہار محمدی
فضل اسیدوں راضی ہوون تابعدار محمدی

بیان درجات مومنان بعد ممات نزد باری تعالیٰ

وچ تفسیر صدیق محمد بحر العشقوں لیایا
ہور روایت لقرہ کاروں ذکر حسین لیایا

ہجرت شکر کول صاف عقیدہ دامن پاک جنہاندا
تابعدار مرید محمدی سنو بیان تنہاندا

اتھی خوشی بہشتاں اندر پاسن مومن بھائی
دنیا وچ سلیمان پیغمبر جتنی خوشی نہ پائی

مومن کافر دوویں ذاتاں محشر اندر ہوسن
ہک دشمن ہک دوست ہوئے وچ دربار کھلوسن

صورت یوسف سبھنوں ملسی سوہنی بے اندازہ
رحمت رب دی جنت چوں کرے بلند آوازہ

آ یوسف وچ بندی خانے تنگی عمر گذاری
جنت مصر اڈیکے تینوں کر حکومت جاری

تابع حوراں ناز نورانی رفرف تخت بچھایا
آ یوسف رب تیرے کارن سوہنا باغ لگایا

شہر مصر وچ نہراں چلن سب دریا دا پانی
نوروں نہراں جنت اندر رحمت پاک ربانی

آ یوسف تدھ صبر شکر دوں جو تکلیف اٹھائی
قیدوں پچھے کدی نہ پاسیں رنج مصیبت کائی

آئیہ یوسف اس ملک تیرے وچہ نہ نہیں کسینوں
بخشش باری ملنے کارن کھلی اڈیکے تینوں

اوہ کنعان وچوں دنیا فانی تھوڑے روز نکانا
عقبے مصر ہمیش حکومت ویکھو فضل رہانا

یوسف ساتھ زلیخا بی بی وصل جوانی پایا
خوشی زلیخا خاطر تیری یار سنگار لگایا

جس دم مومن جنت اندر عیش مراواں پاسی
دنیا سختی بندی خانہ سب غم اٹھ جاسی

کرن روایت یوسف جس دن قیدوں باہر آیا
ستر دار سوال جوابوں شاہ اسنوں آزمایا

تویں سوال جواب قبر دیاں دل ہوئے جاری
ایہہ آزمائش سبھنوں ہوسی پھیر ملے سرداری

یوسف کارن خدمت اندر مصروں فوجاں آیاں
ملک نورانی ملن تساں نوں دیون صفاں بنایاں

استقبال یوسف دے کارن ملے مصاحب سارے
ہر مومن نوں نال محبت ملن رسول پیارے

سایہ بان یوسف دے سر پر عالی منصب پایا
حق توحید نشان تساں نوں سر پر چھتر جھلایا

بالاخانہ محل یوسف نوں ملیا عزت بارولی
محل اسلام عنایت تینوں تقوی خدا دی سرکار دولی

تیغ سنہری یوسف تائیں جو نکر منصب عالی
کلمہ طیب مومن کارن حق تلوار نکالی

قاتل کفر دے بدعت شرکاں قتل شیطان کرائے
الا اللہ جد بولے مومن جلوہ نور دکھائے

باپ یوسف نوں امر سنایا کسے نہ خواب سنائیں
امر ہویا رمضان مبارک روزہ صبر کمائیں

قید تمامی اندر یوسف سر سجدے چھپایا
قائم کریں نماز ہمیشہ امر خدا فرمایا

قید حیاتی رہ گئی تھوڑی مہلت نیڑے آئی
تابعداں عزتاں ملسن وچ حد نہ کائی

کرن روایت جس دن بخشش جنت رب کرایا
سختیاں جالن والے کسن مفتی ورجھایا

گلوچہ ملیا شاہ یوسف نوں جس دن تخت دتا سی
اے مومن ایہہ آپ تساں نوں پاک جمال دکھاسی

ساری قید یوسف دی گذری شاہ نوں خبر نہ کائی
رب فرمائے ملیں تیرے وچہ اسیں نہ کراں جدائی

رو کر باپ یوسف نوں ملیا درد محبت جینوں
نبی محمد سرور عالم آ کر ملسن تینوں

دل ہزاراں گنہگاراں نوں عاصی عبدالستارا
بخشش کرسی لطف اسانوں کافر رہسن [illegible]

نافرمان نبی دے سرسن اندر دوزخ بھاہیں
آشنا یا اللہ دنیا اتے [illegible]

آکھ حقیقت عبدالستارا برکت رب گراہی
چونکہ حضرت یوسف کیتا بندہ [illegible]

بیان تعمیر شدن مکانات و توشہ خانہ

قائم دائم رب تواناں صاحب حکمت عالی
ہر جا قدرت قبضہ اس دے کوئی مکان نہ خالی

غیرت نظر کرے جس ویلے نازل ہوون بلائیں
جیکر عاجز خلقت اُتّے نظر عنایت پاوے
شہر مصر نوں رحمت کر کے فضلوں رنگ لگایا
شفقت کرے غریباں تائیں لہر بہشتی ہر جائیں
عجب عمارت شہر مصر دی سندر شکل بنائی
کیا ذکر خلاصے اندر سنتوں یار سوالی
جد بارش ارزانی والا عرصہ حاضر آیا
جلدی حکم سنایا جاوے لہر بہشتی ہر جائیں
ہمت کرن زراعت بیجن مت کوئی دیر لگاوے
جتنے ہیل کسیتوں حاجت لیجاوے سرکاروں
کھیتی باہجھ زمین تمامی خالی مول نہ چھوڑن
جتنا کرے زراعت کوئی دانہ سُک نہ جاسی
سنجھی جھاگن والیاں لوکاں جد وچ حضور بلایا
بے لقعیاں ہوسن سبھ چیزاں ہر جنسا ندادا نہ
شرط ہوئی جو پنجواں حصہ سبھ کوئی گھر لیجاوے
جتنا خرچ گھسے اوہو سی کھاون سب سرکاروں
عمل برابر کیتا لوکاں جو فرمان سنایا
ایہہ زمین سوہاگن ہوئی رحمت ٹھاٹھاں مارے
چوڑا چوڑھیا شہر مصر نوں باغاں جھڑیاں لایاں
ہر ہر جنساں جمع ذخیرہ جو سرکاری آیا
سوہنا قلعہ عمارت پکی پندرہ میل درازی
چوی ہزاراں خانہ اس وچ عجب عمارت کریا
دوجے سال برابر اس دے ہور عمارت ہوئی
بہت آرام خلائق اندر موج نہ جھلی جاوے
جد برسا تاں برکت والا عرصہ گذر وہانا

حاکم سخت بناوے ظلموں آون پیش سزائیں
بارش رحمت برکت بھیجے حاکم نیک بناوے
خوش فرزند یعقوب نبی دے اصاحب تخت بنایا
حکم سلامت راج سلامت ہوون لوک دعائیں
راضی ہوون جس دن آون ہاں پیو جائے بھائی
ہور روایت نقرہ کاروں میں نہیں ہوں نکالی
کل امیر وزیراں تائیں حکم نبی فرمایا
سال مبارک بیڑے آیا امر کنوں رب سائیں
جس نوں طاقت خرچ نہ ہووے جلدی عرض سناوے
کھاون بیجن کارن سبھنوں ملسی اس درباروں
وافر تیل نکالن تیلی گاندھی عرق نچوڑن
نہیں تاں حشر عدالت وانگوں ہر غافل پچھتاسی
موجاں مانن والے روسن ہیون لعنت ونجایا
مستی کرسن سو ہتھ ملسن آکھے نبی ربانا
باقی جو پیدائش ہووے سب سرکارے آوے
گھاہ پٹھا سب تیرا چارہ جمع کرایا نیارا
گھر گھر جمع خزانے ہوسن راوی ذکر لیایا
باہجھ حساباں برکت رونق اندر عالم سارے
پر پر شاخاں بھجے بھریاں سبھے اندر آیاں
جو ہیں روایت نقرہ کاروں ذکر حسین لیایا
دہ میلاں تک چوڑا دسن خبر روایت تازی
پہلے سال اناجاں جنسوں قلعہ تمامی بھریا
ہر ہر سالوں جدا ذخیرہ اتنا تنگ نہ کوئی
عبدالستارا غفلت یاروں بدلہ بھرنا آوے
تنگی دا دروازہ کھلا جو نکھ حکم ربانا

بیان آمدن حضرت جبرائیلؑ و خبر دادن از قحط سالی

جچھدن جبرائیل فرشتہ پاس نبی دے آیا
آکھیس یا نبی اللہ جس دن رات فلانی ہوسی
ست برساں تک اُس دن ملسی سختی دا دروازہ
وچ تفسیر یوسف دے آیا کہے امام غزالی
نیند آرام کنوں سب لوکاں اوہی رات گنگھائی
سختی کنوں تمام حیواناں رسے سنگل توڑے
صاحب صبراں نیند نہ آوے کسے آرام نہ پایا
اتنی سختی پہلی راتیں امر جلال دکھائی
ابن عباس کہیا اس اہیں حکمت رب سائیں
اے لوکو لتساں مستی اندر رب دا شکر بھلایا
جتنی اساں لتساں دے تائیں فرحت ناز وکھائی
جدوں آواز فرشتے کیتی حیرت امر جلالوں
ملک یہان جو شاہ مصر سی فاقے مار اٹھایا
اور ملک پاس نبی دے آیا الجوع الجوع کردا
پیٹ اُسدے پر نبی اللہ دے دست مبارک دھریا
سب لوکاں لب جاناں تیاں راتیں کھادا کھانا
سب حیوان حیران ہوون کرے آواز نہ کوئی
پہلی راتیں دہشت تنگی ایسا حال دکھایا
ختم کرو سب کاراں کھیتی آگیا سخت زمانہ
سبزی رونق دور ہو جاسی گرمی طبق جلائے
قصہ کوتاہ دنیا اُپر ایسی حالت ہوئی
خشک ہوئے سب نہراں نالے سوکھ گئی دریاواں
جیہیں زمانہ حاضر ہویا ذکر بیان نہ کیتیندا

جیونکر قصص الانبیاء اندر ذکر مفسر لیایا
وقت فلانا گھڑی فلانی سختی نازل ہوسی
ہر ہر کوچے گلیاں اندر کرسی کھکھ آوازہ
اپنی خلقت نوں سب کیونکر پہلی رات وکھالی
اس تھیں پچھے خلقت ساری فاقے مار اٹھائی
دوڑے پھرن بازاراں اندر بیل شتر ہور گھوڑے
بھکھ مصیبت ہر تن اندر باطن بھوک جلایا
خوف کنوں آسمان زمین نوں دہشت حیرت آئی
جبرائیل آوازہ کیتا ساری خلقت تائیں
ویہو حساب مصیبت اندر رونق دولت آیا
کیوں نہیں لتساں عبادت کیتی شکر کیوں نہ گھالی
اول حضرت یوسف سنیا ساری خلقت نالوں
کھا گیا سو ہنے دا کھانا آخر صبر نہ آیا
صبر آرام نہ فاقے پاروں سختی حالوں مردا
جیہیں آرام بہاراں آوے فرحت صبروں بھریا
پھر بھی کسے آرام نہ پایا ہر کس حال نمانا
انڈے بچے مرغیاں چھوڑے ترک محبت ہوئی
دن چڑھیا تاں نبی اللہ دے ایہہ فرمان سنایا
ہن کوئی جنس نہ پیدا ہوسی کسے نہ بیج بچایا
اک قطرہ آسماناں پانی اوپر زمین آوے
جدوں آوے سختی آوے حال نہ رہگیا کوئی
غدی ٹھاٹھ طوفان لیا مڑا اندر شہر گراواں
گرمی کنوں البتہ پھریا اُڈیا طبق زمیں دا

پئی غباری عالم اندر ہوش گئی انساناں
آدمیاں دیاں عملاں باروں لین عذاب حیواناں

اجڑے شہراں ہٹ بازاراں سنج اجاڑ بازاراں
خوش گفتاراں مجلس خویشاں بھل گیاں سب یاراں

ماواں کولوں پتر کھلے پتراں پاسوں ماواں
خوشی نہ رہی محبت خویشاں الفت بھین بھراواں

کوئی آسودہ نظر نہ آوے خوش گفتاراں کردا
جویں کتاب شکنجے اندر حال برابر بھردا

گوشت پوست ہرن چوں فاقے لوہو پیتا
نفسی نفسی حشر برابر وقت خداوند کیتا

الجوع الجوع منہ تھیں بولن مر گئے لکھ ہزاراں
گوراں باہجوں لکھاں مردے رہ گئے نال بیوراں

جویں طوفان برابر ہویا نوح پیغمبر والا
ہر ملکاں وچ حال برابر مصر مکان سوکھالا

جویں طوفاناں غیرت باری ملک تمامی پھڑیا
سفر گزاراں برابر ہو کر ہر کوئی پانی چڑھیا

نوح پیغمبر ساتھ جنہاں نوں فضلوں رب ملایا
ساتھ عذابوں تے گردابوں پار جہاز کرایا

اوسے وانگوں ملک مصر نوں ملیا کرم یگانا
ہر تقصیراں بیڑا یوسف بنیا نبی جہاناں

نبی محمد صلعم سرور عالم ایہ فرمان سناندا
محشر نوں جد سخت عذاباں قہر طوفان لیاندا

میری تابعداری والے بچسن قہر الاہوں
اوہ کیوں رہن جہنم اندر جس پکڑیا باہوں

ڈاہڈھن ہتھ وگاڑن لوہو روون قوم کفاراں
جس ویلے رب عزت کرسی مومن تابعداراں

نبیاں انگ شفاعت کاں نوری شان لباس تنہاں نوں
بول شتابی رنج نہ ہوون قصہ طلب جہاں نوں

نبیاں تھیں جو حج ہیں امتاں چھٹسن محشر خوف الہوں
باہجھ محمد صلعم عاصیاں تائیں کوئی نہ پکڑے اہوں

بیان حال سخاوت حضرت یوسف علیہ السلام

ایہہ طریقہ حضرت یوسف خبر کتاباں ہوئی
فکر یتیم غریباں رکھن ہور خیال نہ کوئی

باہجھ مسافر بیٹھ اکیلے کدی نہ کھاوا کھانا
سنت جویں خلیل نبی دی کرے حبیب ربانا

کرن روایت مولائے جو کوئی خرچ کریندا
دائم روزہ شان شہادت اسنوں خالق دیندا

دفتر وچ جیہاں دی انہاں نوں درج کرائے
موتوں وال جنت اسنوں پردہ کھول وکھائے

نظر مسافر دیول کرسی جیکر ہو کر راضی
راضی ہوگ برابر اس پر تیں خداوند قاضی

حضرت علی کہیا تیرے کاراں نہیں پسند جنہاں نوں
حیف انہاں دا آون جاون صد افسوس مریاں نوں

روزہ رکھن ہور سخاوت جنگ کفاراں کرے
تیغ بہادر نام تنہاندا ہوسی وچ حشر دے

نبیاں دی صف وچ کھلوسن سر پر چھتر نورانی
جس دن سورج سر پر ہوسی حالت سخت حیرانی

وچہ سخاوت شفقت یوسف عالی ہمت لائی
لکھ مسافر آون کھاون تیزی کدی نہ آئی

بھایاں تے حق کرے دعائیں شالا خیریں آون
ہوسی کا صبر شتابی ایہہ جیڑن آن جمال وکھاون

لکھ مسافر آون جاون لکھے مسافر آئے
خبر نہیں کد حاضر ہوسن بھائی نال پیو جائے

سجے اندر رہا جنہاں ٹکڑے درداں نیر چلائے
خدمت وچہ دن راتیں رہندا اکا تاں نہ کھائے

لاغر جسم ہمیشہ رہندے دل مسکین نمانا
آن سوال کسے نے کیتا یا مقبول رہانا

دولت مال خزانے تیرے جے سونا زر شاہویں
جدوں تکھاں تاہ دیندا دیکھاں کھاندا نظر نہ آویں

حضرت آکھیا ایس کارن پیٹ رکھاں نت خالی
دیندا آہا آٹا لکھ شخص اندر یاد نہ رہن سوالی

بھانا کھاون غفلت دیندا دلنوں ہووے سیاہی
نال غرور رحم نہ آوے قہر دل بے پرواہی

بیان خرید کردن مصریاں وغیرہ غلہ را

کرن روایت سب خلقاں پر جدوں مصیبت ہوئی
اوّل آپ خریدن دھایا ہر ملکوں سبھ کوئی

ویہہ ن نقد خریدن دانے مصری لوک تمامی
ہور سوداگر ہر ہر ملکوں آون خاص عوامی

نقدی نال مصری لوکاں پہلا برس لنگھایا
جیہڑا گروہ تفسیر یوسف دے ایہی ذکر لیایا

دوجے سال جواہر موتی دے کے شاں خریداں
دیکھو وقت گذارہ کیتا صاحب شان امیراں

تیجے سال مویشی جو کجھ گھوڑے اُٹھ دو سکاں
وقت حساباں جنت والیاں اگوں منزل دور تکاں

چوتھے سال [illegible] صاحب حسن نیہالیا
حضرت نوں [illegible] آکھیا [illegible]

نوکر قدرت غیرت والا یاد اسانوں آیا
جس [illegible] مصر [illegible] کایا

ایہو کنیزاں غیرت کبر یار حسن وکھاون آیاں
ایہو کنیزاں [illegible] دکان [illegible] آیاں

ایہو کنیزاں زینت کر کے جنگ چھاون آیاں
خود نوں تکبر نہ [illegible] لیا [illegible]

دنیا دا وچ جنت والا عجب سنگار دکھایاں
غیرت ربے دی [illegible]

خوبی نرگس نہیں جہانے جیہا خوش رخسارے
ڈگنے کارن [illegible]

حضرت یوسف نوں سوداگر جدوں مصر وچہ لیایا
ورثی پردہ کرن [illegible] آیا

اس [illegible] علامت [illegible]
ورثی پردہ [illegible] رکھن کوئی

غیرت باری ایسے کارن عدل ترازو دھریا
لگٹے کارن مصر تمامی اس وچہ ایہہ وہ کریا

دوست اپنے سختی بیلے وی روانہ رکھے کوئی
کرن روایت ایسے یارو سختی ناز [illegible]

فخر غرور دوں جو نیاں اعزت ادب نہ کرسی
حشر اندر ہو لاد دشمن بے عزت ہو مرسی

اُٹھ گئی شوخی مصر امیراں ویکھ مصیبت حالا
کوئی نہ چھوڑیا یوسف تائیں ہر وہ آکھن والا

رب جبار توانا حاکم ہر دم ہر دم ڈریئے
نال غریباں تے محتاجاں سخن بے ادب نہ کریئے

ہیبت کولوں سب کوئی ڈر دا نظر کراہت پاوے
اوسے حال کراہت بھریا سبھنوں موت ونجاوے

کرن پسند جو اپنی عزت غیر پسند نہ بھاون
رب نہ کرے پسند تہناں نوں ونگا لے جاون

اپنی مثل نہ دوجا کیتا وحدت رب دی ہوئی
ایسا دعوٰی ہور جو کرسی مشرک ظالم سوئی

ہک ذرہ کوئی کرے تکبر نہ منظور رب جے نوں
اپنے ناوں گمتر جانے جے کوئی ہور سبھے نوں

ایسے کارن وچ دوزخ تعین سبکوئی لنگھسی بھائی
دہشتناک برابر منزل ہر ہر کارن آئی

سنو حقیقت سال چوہنجویں محل مکان شہانے
بیع کروتے مصری لوکاں رہنے بالا خانے

ہور تمام زیناں زرتے بیع کر دتے سارے
وارث کوئی نہ رہیا مصر دا باجھوں نبی پیارے

سال چھبیویں چہ مفلس ہوئے مصری لوگ نمانے
لکڑے کارن سب فرزنداں بیچن رو رنجانے

آپے تہیں فرزند پیارے ماواں ویچن آیاں
اوہ فرزند یعقوب نبی دا جیں خریدن جایاں

عذر نہ کیتا کجھ فرزنداں جیہڑے کراں ہو راضی
ماپیاں تائیں راضی کریئے تا راضی رب قاضی

ہکواری کوئی ماں پیو ویل نظر محبت پائے
حج برابر اجر تنہاں نوں خبر نبی فرمائے

عرض کیتا اصحاباں جیکر نظر کرے سو واری
نبی کہیا سو حج برابر وعدہ سچ غفاری

ستواں سال ہویا تاں مصری لگے آپ کہاون
سب خط لکھ لکھ دیہن تمامی بردے نام سداون

دست بدستی بار الٰہا جو کرسی سو پائی
بن کر بردہ ہا جنہ یوسف عالی عزت پائی

بردے بن بن لوک مصر دے منگن آدان دانے
جس دم حاضر آن کھلون پیش حبیب ربانے

جس دے پاسوں پچھے کیہا کجھ مال لیاندا
سبکوئی حضرت صاحب تائیں ایہو جواب سناندا

جو سرکاری بردہ ہوئے ذرک سکاں نہ کوئی
کیا کجھ ویکھ نعمت کھاسی کیہا اس طاقت ہوئی

رب فرمائے جو ہر نعمت دیندے اسیں تساں نوں
قیمت ویکھ جیکر کھاؤ کیہا پرواہ اساں نوں

کوئی نہ جیہا نعمت بڑی قیمت دیون والا
دو سے سال عبادت قیمت پانی ہک پیالہ

نمک حلال غریباں تائیں اپنا جنت لیساں
بردے لوک طفیل نبی دی اسیں آزاد کریساں

سنو حقیقت لوک مصر دے جس دم آن کھلون
بن بن صفاں امیرا نکا پیش سلامی ہوون

بردے بادشاہ سدا اون جاتا قدر نبی دا
صاحب آکھن لوں بجا لوں کرکے صاف عقیدہ

رہ کر اگوں کے پیغمبر ہو کر بہت نمانا
ہیں نہیں برڈے آکھن جو گا آپ بازار دکانا

کل لوکاں وچ دوست بنائے عالی منصب پایا
ملک ریان سلامی ہو کر خاص غلام سدایا

لے پر دل وچ نبی اللہ دے نہ کبڑی اُچیائی
بہت زیادہ عزت اس دی رکھے دون سوائی

ہر کم اس دی مرضی اندر بھی دلوں شتر نالے
شاہ مصر دا نال یقینے خاص مرید سدائے

چھوڑ حقیقت عبدالستارا یاد زلیخا آئی
عشق محبت لبنے جس دی وچ قرآن سنائی

بیان بی بی صاحبہ عالیجناب

لاکھاں حمد خداوند تائیں احد ذات تعالے
جس دا بند کرے در حاجت کوئی نہ کھولن والا

تھوڑی عمر حیاتی اندر کتنے رنگ کھائے
غنی کرے مسکیناں تائیں غنیاں تنگ بنائے

وچہ نصیباں فاقے ہوون روزی تنگ جنہاں دی
دولت رکھن خرچ نہ سکن قسمت نہیں جنہاں دی

وچہ نصیباں ہجر جدائیاں پیش جنہاں دے پیاں
اوسے حال تنہاں نہاں لاکھاں گوراں اندر گیاں

وچہ آرام نصیب جنہاں نوں اندر دنیا فانی
ہر منزل ہر مشکل اندر پاون جلد آسانی

حکمت پاک جنہاں نوں کارن ہجر فراق وکھائے
ہر تار پیر دوں انگ زلیخا پیش جدائی آئے

قصص الانبیاء کنوں روایت سنتوں یار سجانا
بند یوسف نوں راج حکومت دتا حکم ربانا

یاد نہ رہی زلیخا اس نوں کدی خیال نہ آیا
جویں سوال یوسف اساقی پہلے وزیر بھلایا

فوت عزیز ہویا گھر اوہ چوپٹ ہور نہ کوئی
درد فراقاں وچ زلیخا ڈاڈھی عاجز ہوئی

ہو جا کر کر ٹھا کر اگے ہتھ کھلوتی جوڑے
شہر کول شاہ منایا ہوڑے آون پیش نہ چھوڑے

حضرت یوسف اجھاس وچ غیرت وصل نہ کرنی
پھراں پوچھا پالن اس پر شامت نازل ہوئی

جاں تک غفلت شہر کولوں اسنے وادر بہت جاتا
حاجت دیون والا اس نے بت مردود بجھاتا

تاں تک سخت مصیبت اسنوں رب جبار دکھایا
دور کیتی رب یوسف تھیں بات زلیخا والی

دن راتیں غم دردوں لٹھے عمر جوانی بر بسینے
ایہو طریقہ عشق مجازی خون پیو دی کر سینے

انھوں نیک زلیخا تائیں عشق زرود آکر آیا
ویکھ جو المصری لوکاں نام دیوانی دھریا

ہر فجر سنے زر و رم دیناراں کھول صندوق لیاوے
سر صدقہ یوسف دلبر اتے جو کوئی نام سناوے

بہتا نام سناون والے بہتی بخشش پاون
نال رگ دیوانی آکھن نال لبال لیجاون

دلبر باجھوں روئیا داپیار نہ رہ گیا کوئی
وچہ محبت جو زر آہی خرچ تمامی ہوئی

باقی رہ گیا عشق یوسف دا جس دے نگر دیوانی
ایہو طریق محبتاں والا ایہو پیار نشانی

زردا پیار زلیخا تائیں یاد خیال نہ آیا
پیارا نام یوسف دا اُس تُوں سب زر مال لٹایا

بندے دست مالاں اُپر دل دی حب دے نقرے
قدر موافق راہ مولا دے شوقوں صدقے کرے

ایہہ بھی ہے آزمائش کارن حکمت خالق باری
دیوے مال زیادہ جس نوں دولت برخورداری

نام خدا دا ایہیں انہاں نوں آ تسکین سُناون
سچے عاشق وانگ زلیخا سنکر صدقے جاون

سچ محبت کتنوں زلیخا میل یوسف دا پایا
سچی محباں مولا لیسی عارف خبر لیایا

حُب خدا دی جس دل ناہیں نیا کیتی پیاری
دوست دشمن ظاہر ہوون سنکر نام غفاری

بتول حُب زیادہ کرسی سبھ کوئی بدلہ پاسی
یاد وچہ جنت قرب حضوروں یاد وچہ دوزخ جاسی

نہر نہر عملوں ظاہر ہوون سچ محبت والے
کیہو فکر نشہ نہ سلے تنہانوں ہیئے جہناں ہیالے

حکایت حضرت صدیق اکبر رضی اللہ عنہ

اِک دن سب اصحاباں تائیں حکم رسول سناوے
جس طاقت کجھ راہ مولا دے جلدی مال لیاوے

سُنکر جلدی گئے گھراں نوں سبھ اصحاب پیارے
لے لے آون نذر گذارن پیش رسول سہارے

سُنکر حضرت عمر دل وچہ بہت خوشی اُس آئی
غار دی رات صدیق اساں تھیں افضلیت پائی

میں اج مال زیادہ دیکھاں افضلیت پاواں
منگدا اسی ہر روز دعائیں او محبوب سچاواں

دل وچہ آکھیں اج اساڈی حاجت ہوسی پوری
بعضت لیساں دیجے اندر شوقوں پیش حضوری

سُنو حقیقت عمر خلیفہ جس دم گھر وچہ آیا
جو زر دولت مال اسباب ہوں سبھ کجھ نصف ونڈایا

اوہا چیز شریعت یاروں جیراں خرچ دتوسو
اوہا پیش رسول خدا دے حاضر آن کیتوسو

کتنا مال دتا گھروں پچھیا نبی الٰہی
حضرت عمر بیان سنایا جو ہیں حقیقت آہی

راضی ہو کر نبی خدا دے ایہہ فرمان سنایا
بیشک اج فاروق عمر نے دانی نوں ہتھ لایا

اس تھیں پچھے ابو بکر نے حاضر مال لیاندا
کتنا خرچ دتا گھر ماں حکم رسول سناندا

کہیا صدیق اہو نے سبھ قدہ جو سے گھر وچہ آہی
باقی رہ گئی حب تساڈی رحمت فضل الٰہی

سُن اصحاباں بات نبی نوں رو کر نیر چلایا
عمر خلیفہ مار سکے نہیں رو کر ایہہ فرمایا

اندر عشق صدیق برابر ریس نہ کرسی کوئی
عمل عبادت وچہ جیاتی جو کجھ ہیں تھیں ہوئی

وہ عبادت جو جا اندر رات صدیق ولیندی
غار اندر جد ساتھی ہویا خدمت وچہ نبی دی

تے شان عمر دا باجھ حساباں کیہا ذکر سنائیں
اُس نے کہیا شان عمر دا ذکر جے کیتا جاوے
سنو حقیقت جد دن زلیخا درد مصیبت پائی
مثل کمان مجوّد مبارک عقلوں ہوئی دیوانی
کیہا پروا نہ سدّے ہوئے دیگر سر ندرانہ
شہر مصر وچہ عاجز ایسا نظر نہ آوے کوئی
نرم لباس ہنڈاون والے صاحب شان امیراں
صدقہ ہو گیا مال تمامی خاطر یار حضوری
دیکھ حوالہ اُس دا آکھن مصری لوک تمامی
لنگھن والے وردل لنگھن کوئی نہ مول بلاوے
مولوں لنگھ اگیرے گذری پکڑ عشق جوانی
دولت اندر عشق مجازی کرے تماشہ دونا
بس ہے مشکل منزل ہووے عشق او تول جاوے
کرن روایت زلیخا ٹھاکر کول سدّاوے
لے ٹھاکر اوہ عمر تمامی پوجا کیتی تیری
بہت ذلیل ہوئے عاجز ہو کر منگے کھلی دعائیں
باجھ خدا اجد غیراں پوجن دشمن کل نبیاں دے
یعنی صاحب علم سدا دن شرک روا فرماون
گوراں پوجن والیاں تائیں بدی بات نہ بھاوے
آپ اعالم شیدا ان آہا علم ندنی یاری
کرن روایت شرک طرفوں رحمت کنڈ کریندی
جویں زلیخا کر کر پوجا اپنا آپ ونجایا
کے زلیخا یوسف سوہنا لبھدے جس دا اہل
کرن روایت دل یوسف دا جد دا ای اسی پاوے
بعد مہینے نبی اللہ دا نکلے شوق شکار دل

ہکدن پچھیا سرور عالم جبرائیلے تائیں
ساڈھے نو سو برساں اس دی حد حساب آوے
رو رو نین نابینے کیتے چھوڑ گئی روشنائی
درد فراق یوسف دے اندر ہو گئی ختم جوانی
شمع مبارک یاد نہ آیا مر گیا کون دیوانہ
جویں زلیخا پیارے باجھوں بیکس عاجز ہوئی
دیندا عشق لباس تنہانوں گھتے بھریاں لیراں
ہاڑ سیال نصیب زلیخا دن والے بھوری
ایہو زلیخا جس نوں آہا سارا ملک سلامی
جیوں کر فقیراں والیاں تائیں کوئی نہ پچھن جاوے
ناحق چوری گھر گھر دی ہویا نام ویدائی
ہور کسے نوں کر ملامت ہووے نوں جھونا
بھول قدر نہ جانے کوئی اوّل ہیت لگاوے
کر فریاد اس دے اگے رو رو حال سناوے
راج دتوئی یوسف تائیں آس نہ پنی میری
جیوں کر مشرک بتوں چھوڑن پوجن ہوراں تائیں
دشمن رب دے بیشک آہے سن دشمن کل نبیاں دے
شرکوں موڑن والے لوکاں دشمن نظر ہی آون
بخشش کس دربار رلسی دل وچ خوف نہ آوے
کرے شرک لیوا اللہ بخشیں جس نے یار دی ہار ہی
علم سخاوت زہد عبادت ہرگز نفع نہ دیندی
دل وچہ حضرت یوسف تائیں دا خیال نہ آیا
ڈھونڈ لئے چھپیں تھا جس رکھیوال پاک گناہوں
کراسوائی اہیر جے شوق شکار سدھاوے
لشکر دنیاں اگے پچھے چلن باجھ شمار دل

ہک دروازہ شہر مصر دا شامی نام سداوے   اُس دروازیوں کر اسواری حضرت باہر آوے

بیان رفتن حضرت یوسف بہ شکار و فریاد کردن زلیخا

کرن حضرت یوسف صاحب حکم شکار سنایا   نوجواں جلد تیاری کیتی عجب لباس لگایا
کرن دا نیت جس گھوڑے پر حضرت کرے سواری   سندر عجب چالاکی والا سوہنی قسم نیاری
زینت زین سنہری کولوں جدوں سنگار کریندا   شوقوں کرے بلند آوازہ سارے مصر سنیندا
حکم شکار رہیا جس ویلے خوشی ہویا سبھ کوئی   زینت ملی طماچ گھوڑی نوں جیح نیلا ہی ہوئی
کیتس بول بلند آوازہ بہت خوشی وچ آیا   جلد نشان اٹھاون والے باہر آن لگایا
آپس اندر خوشی کلاماں کرے خلائق ساری   اج سرکار شکار ارادہ عجب عجب کرن تیاری
سن کر خبر زلیخا تائیں دل نوں صبر نہ آیا   اس دروازے شامی اگے ڈیرا آن لگایا
ڈگدی ڈھیندی رو رو زلیخا نے دلسوز نمانی   در پہ آن سوالن بیٹھی کر کے آس ربانی
آپے غنیاں دے در پر آون لوگ سوالی   حاجت کارن صبر نجاون بھاویں جاون خالی
قدرت صنعت حسابوں باہر بدی بے پرواہی   حالت ذکر بیان نہ ہووے جویں زلیخا آہی
اُپر بدن پرانی بھوری پھوہڑی کمر دوالے   رستا گھت لپیٹی ہوئی کہیا روایت والے
ہو کر چپ نمانی بیٹھی آس دلے وچ دھر کے   دوست دے دروازے اپر عاشق بیٹھن مر کے
عارف آکھن رب اپنے نوں جیتوں ملنا لوڑیں   تاں ملسیں جد وانگ زلیخا نہ دروازہ چھوڑیں
جس گھر لیے پرواہی مشکل دائم واصل ہوون   چوڑ لیالیاں چھم چھم رووں باہیں بنھ کھلوون
جس دی نامنظوری ہووے زینت پیش نہ جاوے   اس دن ہوگ نتیجہ ظاہر جس پر رحمت آوے
سنو حقیقت جدوں زلیخا شوقوں حاضر ہوئی   چپ زانو پر سر دھر بیٹھی سخن کلام نہ کوئی
رستہ صاف بناون والیاں رستہ سرد بنایا   کنیں پوے آواز بی بی نوں اجے نہ دلبر آیا
اول ساوان ہی گھٹ انگوں فوجاں باہر آیاں   دوروں کرے اڈیک زلیخا جانی مدتاں لایاں
سکون دھر بیٹھی چپ نمانی نینیں نظر نہ آوے   جو کوئی بہتا عاجز ہووے بہت خیال اٹھاوے
عجب خیال زلیخا تائیں اس دن دل وچ آیا   آکھیں رب یوسف دا سچا رو رو دیر چلایا

سُبْحَانَ الَّذِي أَعَزَّ الْعَبِيدَ بِعِزَّةِ الطَّاعَةِ وَأَذَلَّ الْمُلُوكَ بِذُلِّ الْمَعْصِيَةِ

واہ سبحان اللہ جس شاہی بخشی پڑھے تائیں   عزت بندگیاں دی سنو تخت دنا رب سائیں

تُساں نوں ہجرت کیتا عملاں سخت خطایاں
کرن روایت جدوں زلیخا ایہ گل بول سنائی
آکھ حقیقت عبداللہ ستارا جویں روایت ہوئی
جس دم حضرت یوسف آیا سوہنی کرا سواری
پٹ پٹ وال سٹے غم رووں ٹہدی صبر نہ آوے
جتنا چالی سالاں اندر روز زلیخا پایا
اتنا دکھ زلیخا پایا جاں لباں تک ہوئی
کرن روایت حکم ہوا نوں کیتا رب تعالیٰ
رو رو کرے پکاراں بی بی حضرت یوسف تائیں
جلدی طرف وزیراں حضرت نظر مبارک پائی
ہر منزل دا مشکل ڈیہا چھکڑا داری آوے
جویں زلیخا اوس دیہاڑے بہوں عاجز کیتی
مثل کمان وجود مبارک غم دے بھار نوایا
انھے دا منگوری سخت ضعیفی رستہ نظر نہ آوے
دلوں خیال معلوم چھے ہووے جاندا صاحبزادہ
رو رو نال پیار بولائے جس دم اول آوے
ایہو اشارہ روز قیامت عارف خبر سناندا
نظر مبارک شفقت والی جس پر کرے پیارا
کرن روایت جدوں زلیخا رو کر شور کیتا سی
سب اس طرفوں دور سپاہی کیتے بنی سہارے
میں نابینی انھے دا منگوری پر پانی بھوری
نظر نہ آوے سیتی کہاوے لبر شاہ دو دراوڑا
حاضر ہوون لگی تائیں یاراں سپاہی
رب فرماوے ساڈے ریہدلوں جس قبیلے آویں
آون والیاں کاران دوست ساڈے راہ الٰہی

یارب میں تیرے اُپر سچ ایمان لیایاں
فضلوں وصل تیاری ہوئی مہلت نیڑے آئی
چُپ کر لشکر لنگھ لنگھ جاون کرے آواز نکوئی
اچن چیت زلیخا بولی کر فریاد پکاری
ڈگ ڈگ پوے زمیندے اُپر غش اُپر غش آوے
اس دن اتنا درد زلیخا دو گھڑیاں آیا
گرد یوسف دے لشکر فوجاں اسنوں خبر نہ کوئی
پہنچیا کن آواز یوسف دے شور زلیخا والا
اینت کریہا اینت کریہا نظر اساں ول پائیں
عاجز حال کمال نمانی وچ پچھان نہ آئی
جویں جوانی بعد ضعیفی سبب تکلیفاں رہا وے
نگراں اوہ کیہا قدر پچھانن نہیں جنہاں سر بیتی
شوق نمازوں ورد قرآنوں عشق رکوع کرایا
اینت کریہا اینت کریہا آپے کھلی بولائے
واگوں پکڑ کریساں تھا دو دل وچ ایہ ارادہ
اگوں یاراں پین سپاہی چارہ پیش نہ جاوے
جاں تک ناشکوری ہوسی روندے جھر کھاندا
یاراں والے خادم ہوون دوستاں دا ہم سارا
گھوڑا تھم کھلوتے حضرت اوہ خوف بہا آیا
حالا جویں زلیخا والا ڈٹھا آپ پچھانے
دوری اندر ایہو والا سنیاں یار ضروری
اینت کریہا نظر نہ پاویں جیوں کر حال اساڈا
جاں تک صاحب نظر نہ کیتی اس منزل وچ آہی
جلد کتیاں یا عبادی کیتے جتنی وار بلاویں
ایسا نہیں جو فانی حاکم دے جیہن سپاہی

غیراں دے دروازے ذلّت اگلا قرب ونجاوے
نہیں محبّت اندر سبھ کوئی عزّت شان ونجاسی
سنو حقیقت جدوں زلیخا وقت حضوری پایا
پچھیا حال وزیراں کولوں کون نمانی کوئی
کہیا وزیراں نام زلیخا آہی ایہ شاہزادی
اوّل ایسے دے گھر آہی ملکاں دی سرداری
سنکر حال حبیب خدا دا حیرت اندر آیا
سُنیا سخن زلیخا یوسف پچھیا کون نمانی
کرماں کیتا ایراں ایراں پئدی حال ونجاوے
ہو قربان دیوانی ہویاں ذات صفات ونجائی
دلوں ارادہ کرے زلیخا جیکر نیڑے ہووال
ویکھے کھلا تماشہ یوسف جیکر فوجاں کھلیاں
پچھیا کسے زلیخا کولوں عجب سوال سناندا
لاکھاں لشکر نیڑے کولوں لنگھ گئے سرکاری
جس دم حضرت دی اسواری قدم مبارک پایا
جلد جواب زلیخا نے بول کہیا سبھنا نوں
سندر چال شاہانہ گھوڑا جدوں برابر آیا
لشکر فوجاں گل پر لنگھیاں یوسف لنگھیا دلبر
عظمت عشق مجازی الٰی ظاہر باہر ہوئی
وچہ تفسیر یوسف دے جیونکر ابن عباس لیایا
یا نبی اللہ تیرے کارن ہے فرمان ربانا
نہیں تاں چلیا جاندا یوسف موجب نے غفار دو
جس دم پاک نبی دے تائیں حکم دتا رب باری
کرن روایت قائم ہوسی عشق ایمان جہان دا
واہ واہ موت محبّاں والی وچ محبّت مرنا

مولا دے دروازے عزّت دو جگ اندر پاوے
خاص محبّت بھری والا اعالی درجے پاسی
ویکھ حوالا حضرت صاحب حیرت اندر آیا
پیش کرو سب حالت اس دی ایہ کیوں عاجز ہوئی
سو یا عزیز دیوانی ہوئی مرضی جویں خدا دی
اوہ وی پیش حضور وزیراں اپنی عرض گذاری
کیا کجھ بنی مصیبت اسنوں ایسا حال بنایا
آتش ہی زیادہ ہوکریں کھیں سنو کہانی
ہے افسوس یوسفنوں میری اجے پچھان نہ لدے
مر گئے حال وکھاون آیاں اجے پچھان نہ پائی
جاوے نہیں پیارا جانی واگوں پکڑ کھلووال
چھم چھم رووں ہنجوں جھڑیاں عشقوں کھایاں بیلیاں
کویں کیتا معلوم زلیخا یوسف لنگھیا جاندا
زانو پر سر دھر کے بیٹھی صبروں جیب بیچاری
اس کر میا بول سنائی تاں تد شور مچایا
سب کولوں لنگھے فوجاں گیاں دسن نہیں ساتوں
اُس دے ساڈے سینے اُتے قدم مبارک پایا
ایہ درجہ لُش حاصل ہووے جس نوں ایسا دلبر
عرش منوّر رستہ آکھن ساتوں خبر نہ کوئی
حضرت جبرائیل یوسف نوں امر سلام سنایا
عاجز دل نوں رنج نہ کرنا حالا سنکر جانا
اتنا خوف تے فکر جیہاں خالق دی سرکاروں
سنکر حکم پیادہ ہویا چھڈ دتی اسواری
وانگ زلیخا بندہ نہ ہوسی عرض سوال تہاں دا!
مرنے اُتے آپ جو راضی عزرائیل کی کرنا

سفر حقیقت جس دم حاضر آیا نبی پیارا
ہے ہے سوہنا نام جنہاں دا لوچہ ذکر اسانوں
کل خزانے صدقے کر کے جنہوں اساں لیاندا
اسیں جنہاں نوں دیندے آہے عجب لباس شہانے
صبر عبادت تیری یوسف سر تے تاج رکھایا
حالت دیکھ حبیب خدا دے منہ وچ انگلی پائی
آہی عجب جوانی تیری تاب نہ جھلی جاوے
کہیا زلیخا جدوں اساں نوں کیتی کنڈ پیارے
مال اسباب تیرا سر صدقہ سب قربان کرایا
لشکر غلاماں محل شہانے چھوڑ دیوانی ہوئی
حسن جوانی اساں کیا کیا تینوں ناز الی دکھائے
حضرت پچھیا پاس تساڈے کیا باقی ہے کائی
حسن تساڈا عشق اساڈا عین سلامت دونویں
باجھ قصور دوں عشق سلامت آکھیا تسیں باقی
حاضر وہ شوقی اس دی رنگا کھڑی پیارا
ہوئی ل جا بک کہ کھواری بی بی عرض سنائے
کہ وارفتہ اسی ہلے چابک حضرت نے پکڑا
اگ لگی اس چابک تائیں قدرت رب دکھا لی
سڑ کر چابک کولے ہویا ویر نہ لگی کائی
کرن دعا ایت مومن بنّے جبرائیل جھپ جاون
مَا دِیْنُکَ مَنْ رَبُّکَ بولن راوی خبر سناون
دین تیرا ہور کون تیرا رب جھتوں پچھے سوئی
ایہ گل سن کر مومن تائیں آکھن ہاک نورانی
جوش محبت کھلیں پھر مومن کلمہ بول سنائے
اچن چیتی ول باہر آئے ڈاڈھی چمک نورانی

رووے پٹ پٹ زلفاں بی بی روون حالی آوارہ
عجب تماشہ اسیں نمانے یاد نہ رہے تہانوں
طرف اساڈی نظر نہ کردا پاسوں پاسوں جاندا
الفت کر کے وکھیں ناہیں ہو سکے اسیں بیگانے
میریاں غلاماں مینوں یوسف زمین تے آ پٹکایا
آکھ زلیخا کیونکر تیری چھڈ گئی رشنائی
حسن کمال جمال تساڈا طبق زمین ہلائے
دولت عزت حسن جوانی رخصت ہو گئے سارے
عزت شان دیوانی ہو کر پھرے نگر وچایا
گیا آرام تمام اساڈا محرم رہیا نہ کوئی
میں صدقے تساں کیا کیا سانوں مار فراق چکھایا
جویں روایت لکھن کارول بی بی عرض سنائی
ایہ گل سن کر نبی اللہ نے حکم سنایا اوویں
جیونکر عشق برابر باقی سانوں دیہو نشانی
کہیا زلیخا ایہو شوقی سودا انہیں اودھارا
عشق شوقی صاحب اگے حاضر ہویا تیرا
بی بی دم بھریا غم دردوں جلوہ عشق دکھایا
بہا ہر آیا ڈر کر شوقی نال الفت وکھیں دالی
دو سنگے عشق شوقی عاشق بنے وکھالی
وحدت رب دی چیتی والے ہاکاں آکھیں آون
رَبِّیَ اللّٰہ وَاحِدٌ ہو من بولن دوہرا لاون
مومن آکھے اللہ واحد جس بن ہور نہ کوئی
عشق شوقی وحدت رب دی سانوں دیہو نشانی
اِلّا اللہ جد کہے زبانوں جلوہ باہر آوے
تاب نہ جھلی ڈر کر چلی خوفوں ہاک حقانی

اوہوں خالص مومن تائیں آفریں باد الاون
جویں الست بربکم سنکر توں رب حق منایا
جس کٹیں بدی وحدت اندر شرک ہوئی ہوئی
ہر دم اس پر لعنت دیوے زمیوں تے آسمانوں
نبی محمد اپنی امتوں مشرک دور نکالے
سنو حقیقت جدوں زلیخا چا اک حال وکھایا
اول سوال کرے پھر بی بی رو کر و در نجانی
ایسی آتش غم دی کولوں میں نت جلبل گیاں
اے جانی جویں سینے اندر بھانبڑ بلدے مینوں
سن یوسف اج دردمندانے ایس سوال سنیندے
چپ کر سنے کھلا پیغمبر بی بی کھلی سناوے
ہور کلام نہ کیتی یوسف باہجوں حکم الٰہی
اے یوسف ہیں رب تیرے پر خاص احسان لیایا
بنیاندے دروازے اوں لکھ ہزار گنا ہیں
جے اج رحم کسے پر کرنا میرے اپر ہووے
جے انعام کسے پر کرنا اج دل شوق لساوں
بہت آزردہ ہو کر بی بی اپنا حال سناوے
بہت افسوس دلیوچہ کیتا اوس مقبول الٰہی
حکم وتا کسے نوکرتائیں وچہ دربار گرامی
دردمندانی حالت فجری سنی بلا شک جاوے
کرن روایت جس دم شاہ نے قدم رکابے پایا
عاجز حال فقیراں والا کیتا اگر جنہا نے
کر کرا ہیں مارے ہائیں تن من بھاہیں بلیاں

شاباش تیرا پیدا ہونا سوہنی صفت سناون
پورا تدا اقرار برابر عشق برابر لیایا
کل پیغمبر بھی رب دشمن اس دا یار نہ کوئی
دائم جاسی دوزخ اندر قہر خدا رحمانوں
کس ٹھرولوں شیخی رکھدے بخیراں اوچن والے
قدرت ویکھ پیغمبر رب دا حیرت اندر آیا
شرط برابر کرکے بی بی کیتی شروع کہانی
موتوں لنگھ اگیرے گیاں اجے قبول نہ پیاں
تاں توں جانیں قدر پچھانے جیکر بھرکن مینوں
روز حشر معلوم ہو جاسن کیکر مجوں بھرنیدے
سن سن ہنجوں چھم چھم برسن نقرہ کار بناوے
رو کر تائب ہو کر بی بی ایہہ گل کہندی آہی
حق گواہی ثابت تیری تائب ہو کر آیاں
ہک عاجز نوں بخشن باہوں منیاں مشکل ناہیں
میں تھیں عاجز ہور نہ کوئی عرضاں کر کر روے
ساتھیں عاجز کون مصر وچہ رد نہ کرو اساتوں
حکم خدا ہن حضرت کولوں سخن نہ کیتا جاوے
اس دا حق میرے سر اپر شفقت کردی آہی
عزت نال لیجا تا اس نوں خدمت کرو تمامی
ہو اسوار شکار ارادہ حضرت واگ اٹھاوے
رہ گئی کھلی زلیخا روندی ہٹ پٹا حال وچایا
دلبر جانی ویکھ جوالا کھلیاں چھوڑی جاندا
باہیں کھلیاں کھائے ٹلیاں میں جلیاں میں جلیاں

جد فریاد دوں آس مرادوں خالی بستر چایا
قہر الٰہی تے سب غصہ مٹھا کر اوپر آیا

بیان ٹھاکر شکستن بی بی صاحبہ تائب شدن او

جاکر اسنوں کرسی اتوں زمین اُپّر پٹکایا
اے مردودا پوجا تیری میرا قرب ونجایا

ووہیں جہائیں لعنت اسنوں جو کوئی پوجے تینوں
ایسی ایس پر شامت پوسی جیسی گندی مینوں

برحق سچا رب یوسف دا ایہں صدقے میں واری
جسنے بخشی اس دیتائیں ملکاندی سرداری

میں بھی جیکر یوسف دے انگوں پہلی پوجا کردی
سخت مصیبت درد فراقوں کیوں ندیتاں مردی

بھن تسبابی ٹوٹے کیتا جھوٹا بت منہ کالا
جلدی سٹیا فرنج اروڑی کرسی بیٹھن والا

اٰمنّا وصدّقنا کہکر رب ول حاضر ہوئی
سجدے اندر گرکے بکاراں تیں بن ہور نہ کوئی

شرکوں منع جو کردا اسنوں یوسف نبی غفاری
اوہ گل کر کر یاد زلیخا روندی کر کر زاری

یارب میں توحید تیری پر صاف ایمان لیایاں
کول میرے ہک توبہ حاضر ہور سبھے [illegible]

ساری عمر تیری ورگاہوں رب بخشیں فی دوری
دوری نوں کر دور کریا قصداں کر منظوری

جیکر میں اج اس درباروں در نکالی جاواں
کتھوں منگن جاواں حاجت کس بخشیں بخشش پاواں

جے تدھ عاصیاں بخشن والا نام غفار خدایا
میں بخشیں کون زیادہ عاصی تیرے در پر آیا

جے غم دردان والیاں کارن شامل فضل ربانا
کون برابر میرے دا اگوں پر تقصیر نمانا

جے بیچاریاں کارن رحمت تا پھر میں پر ہووے
میں بیچاری ہیں بیچاری توبہ کر کر روسے

خویش میرے ہوراں ہی میرے قتل ہوئے یکباری
ہک پردیسن شہر مصر وچہ رہ گئی میں بیچاری

دور ہوئی سب شان امیری نام نشان نہ کوئی
در پر بخشش منگن کارن آن سوالن ہوئی

اس دربار اگے آکھلیاں لیکر دست پیالہ
جس درباروں کوئی نہ خالی جاوے منگن والا

کرن روایت جدوں زلیخا رو کر تائب ہوئی
مشرک شرکوں کرے جو توبہ رحمت [illegible]

بندہ عاصی حاجت کارن سو دروازے جاوے
جاں تک رب دے ول آوڑے تاں بخشش [illegible]

جد کوئی چھوڑے ٹھکرائی پاوے دین گرامی
[illegible] در کولے رب فضلوں [illegible]

بخشش کرم زلیخا کارن رحمت پھیرا پایا
جبرائیل پیغام ربانا پاس یوسف لیایا

جو کردہ پیار زلیخا تائیں بخشو قرب حضوری
اسدوں جو دربار الٰہی بہت ہوئی منظوری

سن فرمان ربانا یوسف دیر نہ کیتی کائی
شفقت نال زلیخا بی بی پیش حضور بلائی

کرسی اپر بیٹھا حضرت بی بی عرض سناوے
جوں روایت نقرہ کاردل سلنے [illegible]

دعا منگو تسیں میرے کارن یا مقبول سجاواں
کرے قبول یا دور کرے اوہ غیبوں خبر نہ کوئی
کہیا زلیخا شک نہ کوئی پک یقین اسانوں
منگ زلیخا حاجت دل دی آکھے نبی گرامی
اوّل ایہہ جو پھیر جوانی لٹے برابر مینوں
ہتھ اٹھا کر نبی اللہ دے ایہو دعا فرمائی

عاجز ہو کر کہیا نبی نے دل وچ ہیں شرماواں
امر اسدے توں باہر بولن کسے نہ طاقت ہوئی
بہت پیار تساں دل بدا موڑے نہیں تسانوں
کہیا زلیخا تن مراداں مینوں ملن تمامی
نیناں نظر برابر آوے جلدی ویکھاں تینوں
جدوں سوال سنایا نبی سنتوں میرے بھائی

الٰہی بحق محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم ان ترد علی ہذہ الضعیفۃ ولا تخجلنی عندک وعند نبیک

یا رب برکت نبی محمد دی تس آل تمامی
جو ایہہ مسکین ضعیف نمانی در تیرے پر آئی
مشکل حاجت کھوہن اندر ساڈا دخل نہ کوئی
یا رب ایس نمانی کارن رحمت پھیر اپاوے
ایہو دعا منگی سرکاروں اس حبیب غفاری
عجب تماشہ ساعت اندر قدرت کامل ہوئی
بابل دے گھر جویں زلیخا وقت جوانی پایا
دو حصے وددھ حسن زلیخا لیا پاک حضوروں
ابن عباس کیا پرلا یا جبرائیل نورانی
اوہ سبھناں کر نظر نہ ویکھے یوسف نبی ربانا
اکھیں رنگا ہور کی حاجت وس زلیخا مینوں
روندی پھراں جو رو رنجانی توں نت فضر ہوویں
سنکر چپ ہو یا اس گلوں ربانی سجاواں
جویں روایت لفظ کاروں ذکر حسین لیایا
اتنا قدر محبت اس دی تساں قبول نہ پائی
حاجتمند اسلے درپر نبی وسیلہ لیاون
کل مراداں لیاں اسنوں اسیر طفیل تساڈی
دو رنہ کر بھا ہیاں تائیں حضرت ربدی ہوئی

بھیج سلام خدایا اس پر بھیجی صلوات مدامی
تیں بھیں حاجت منگن کارن سانوں دل لیائی
ساتھ وسیلہ بیکر ساڈا آن سوالی ہوئی
وچ خلقت اس یاروں مینوں نہ شرمندگی آوے
ہتھ اٹھا کر بعد نمازوں نالے ہنجوں جاری
بدل گیا رنگ بدن زلیخا دیر نہ لگی کوئی
بدل لیا وجوں جیو نکر باہر چند مبارک آیا
اچن چیت تجمل خوبی چاہن لینا نوروں
اچن چیت پیا چمکارا لاٹ گئی آسمانی
جویں سفورہ کولوں موسیٰ ویکھن تھیں شرمانا
کہیا زلیخا سب کجھ حاصل رب بخشیں منگاں تینوں
خدمت وچ منظوری پاواں رہنگر بیٹھاں دوویں
امر الٰہی با بجھ تساں نوں ہرگز نظر نہ پاواں
جبرائیل شتابی آیا حکم خدا فرمایا
ایہہ ہن نبی وسیلہ لے کر ساڈے در پر آئی
عجب تماشہ اس دربار وں جیکر خالی جاون
فضل تیار حبیباں کارن رحمت نہیں دراڈی
عبدالستار مجرم کارن حامی نہ تھیندا کوئی

بیان عقد کردن آں ذات با زلیخا

ابن عباس کہیا جد یوسف سنیا حکم غفار دوں
سنکے حکم ربانا یوسف نال محبت بھریا
حمد ہزاراں خالق تائیں صفت ثنائیں کریئے
بہت کتاباں سانوں دست آکھن ترک کوئی
حکم الاہوں پھیر یوسف دا ملیا بی بی تائیں
اچن چیت خیال زلیخا دل دے اندر آیا
کیسی خوش تصویر کاریگر سوہنی پھیر بنائی
جامہ بدن طہارت کرکے نیت نماز کھائی
ایسا خوش اسرار تجلی جلوہ نور وکھایا
دُر معانی سر حقانی غیر خیال بھلایا
خاص عبادت اندر شوقوں جام محبت پیتا
جویں زلیخا چالی برساں عشق وچھوڑے دل ہوئی
نال محبت حضرت یوسف تشریف لیا دے
کرن زیارت اک دن حجرے اندر بیٹھے دونویں
پکڑ لیا تاں گردن یوسف ویکھ زلیخا جانی
رہیا اس روز چھپا نہ پانا نال محبت آیا
جویں زلیخا ساتھ نکاح دا شوق شتاوں
کیا زلیخا جیوں شتاوں آہی حجب باقی
ایہہ گل کیکر اندر کھولی راہ وچ فکر لیایا
اتنا قدر پھر اس پاٹا پڑا اوس نسکایا
قمیص بقیت ... کہیا جناب الٰہی
اس وچ عقد روانہ ہوسی عقل عدالت ہوئی
ان مخلص بچے شوق برابر کیتا رب دے نال دا

مومن دامن پاک زلیخا ترک نہ کرو پیار دوں
راضی ہو کر ساتھ زلیخا عقد شتابی کریا
فضل امید رلے وچ دھریئے عدل حساباں دریئے
شادی عقد کیتا جد یوسف شرع عدالت ہوئی
اس دا عشق پیغمبر دے دل پھیر نار رب سائیں
واہ واہ واہ مصور جس نے بیر النقش بنایا
بیشک فرض عبادت اس دی سجدہ شکر ادائی
جس دم سر سجدے وچہ دھریا رحمت نازل ہوئی
ایسا نقش نہ بنیا جس دن خوابے یوسف آیا
یاد نہ رہ گیا یوسف سوہنا حضرت نال سنایا
چالی روز دیوانی دوتوں یوسف یاد نہ کیتا
چالی وار رچہ نال یوسف دے یا اس برابر ہوئی
وصل پیار زلیخا تائیں باتن سینے وچ آتش
جس دن کرتا پاٹا یوسف [illegible]
اوسے رنگ برابر ہوئی الفت بات [illegible]
وچہ عبادت بی بی آکھے [illegible]
ایسے طور تماشا [illegible]
[illegible] الفت [illegible]
[illegible] نال محبت یوسف [illegible]
[illegible]
حالت ایہو زلیخا [illegible] گذری آہی
تا شرمندہ کرسی بھلکے اکر وجہ نوں کوئی
ہر دو کرن عبادت رب دی راہ وچ ذکر سنایا

شوقوں یوسف نبی اللہ نے عجب مکان بنایا ۔ کہن عبادت خانہ اسنوں سوہنا فرش بچھایا
اس وچ کرن عبادت بدی بی بی شوق پیاروں ۔ بھی اس جدا عمارت جاری کیتی الفت یاروں
عجب مکان نہایت سوہنا جلد تیار کرایا ۔ بیت کرامت نال محبت اس دا نام رکھایا
ہک بیت یوسف دا آہا بی بی بیت کرامت پیارا ۔ اس وچ کرے عبادت بدی اوہ مقبول سہارا
ہویا حضرت منشا پیدا صورت یوسف ثانی ۔ جدا آکھیا رب بدر منیروں بدر منیر نورانی
افراہیم جو نکڑا اس تھیں صاحب شان جماوں ۔ جدا آکھیا رب دوجا یوسف حضرت یوسف ناوں
بنت سرکاری لنگر جاری کیتی خلقت آوے ۔ راہ مولا دے حضرت بی بی کھانا بہت دلاوے
لے پر جو کوئی شہر کنعانوں آوے شام پاروں ۔ اسدی عزت کرے زیادہ ادب نبی دے پاروں
حال پچھان سنا کجھ باقی جلدی عبدالستارا ۔ جیونکر رو وا اسے اندر آیا نبی پیارا

بیان خط نوشتن آنحضرت بسوئے پدر عالیجناب

ایہہ طریقہ حضرت یوسف جدوں شکار سدھاوے ۔ جس طرف کنعان مبارک اُت ول باہر آوے
اوہن جاون کارن آہا ہک دروازہ شاہی ۔ منہ کر شام لائت دے ول نکلے نبی گرامی
کر کر یاد پیارے جانی درد زیادہ ہووے ۔ دل بابل ول حاضر کر کے عاجز ہو کر رووے
ہکدن شخص اعرابی کوئی شہر کنعانوں آیا ۔ لوکی اسدی سنکر یوسف بہت پیار کمایا
پچھیس حال یعقوب نبی دا اسنے عرض سنائی ۔ چھپ کر بہندے حجرے اندر کرن کلام لکائی
بہت زیادہ سنکر حضرت رویا درد بخاروں ۔ کیتا عرض امیروں یاراں ایہا رون یاروں
یا حضرت کس کارن تسیں بیٹھے حیرت ہوئی ۔ حضرت آکھیا ایسا ویلا پھیر نہ تکے کوئی
شوق شکار ایہو کجھ آہا دوجی ذکر سناوے ۔ جا کر باہر روون رووے ات پئی گھر آوے
ہکدن خط یعقوب نبی ول لکھیا نبی پیارے ۔ امروں باہر قدرت کس نوں حاکم دی سرکارے
جدوں تیار لفافہ کیتا قاصد پیش بلایا ۔ خبر نہ بھیج یعقوب نبی نوں امر خدا فرمایا
سنکر حکم الہی یوسف حمد ربانا کیتا ۔ دلوں بجانوں امر رضا پر صبر پیالہ پیتا
خط رکھیا اوہ وچ صندوقے کوئی نہ خبر پہنچائی ۔ کجھ دن گذرے پھیر دوبارہ کیتا جوش جدائی
خط لکھیا تاں بدی طرفوں منع ہویا اس ویلے ۔ صبروں وچ صندوق رکھیا دوجی کیہا جس ویلے
بھل جاوے وہ بات یوسفوں ذکر خلاصے کریا ۔ لکھ لکھ اک صندوق خطاں دا نبی اللہ نے بھریا

کرن ودائت پاس یوسف دے جس دم بابل آیا
اُس دن وہ صندوق خطاں دا پیش حضور وکھایا

سفر حقیقت کیوں خط لکھن بندہ ہو یا سرکاروں
اسد وچہ غیرت حکمت آہی وکھو لفرہ کاروں

نہ کر خبر یعقوب نبی نوں اوہ ہے عاشق ساڈا
اوہ کیوں وعدے عشقوں کر گئے کرے پیار نساڈا

وہ چاہویں مقدر لکھیا قلم ربانی سوئی
منزل دُور فراقاں والی پوری نہ سی ہوئی

رب چاہیا جے خبر یوسف دی باپ پیارا پاسی
درجہ صبر نہ ملیسی اسنوں جدوں خوشی وچہ آسی

تہجا سب نبیاں مقبولاں سب آزمائش جھلی
وچہ مصیبت رب دی حاضر رہندے نال تسلی

ستر برس یعقوب نبی نوں خالق نے آزمایا
سجدے کنیں سر موں نہ چایا صبروں بہار اٹھایا

ذکروں شکروں دوہ واسنے فتح مبارک پائی
ہو قربان نورانی ملکاں آفرین بادشاہی

عشق حقیقی سکھال آہا دوست بھیجے تائیں
جس دم سوہنا یوسف اسنوں بخش دتا ربا سائیں

بیحد پیار یوسف دا آہا بیحد حساب نہ کوئی
شوق یوسف دے پاروں اُس پر غیرت نازل ہوئی

دو قبلے نہیں وچہ عبادت مرضی جویں بیدی
دو معشوق برابر رکھن نہیں مجال کسے دی

اسے بہ جد مولا نے اس تھیں یوسف جدا کرایا
شوق الٰہی کنیں یعقوب پیچھاں قدم ہٹایا

دم دم درد محبت اندر عشق ہمیشہ تازہ
وصلاں وحدت منزل پائی عظمت بے اندازہ

عارف آکھن ہر ایک اوپر اہر برابر آیا
غیر محبت کارن تینوں خالق نہیں بنایا

ہے افسوس محبت کر کے جھوٹ اکھیاں لایاں
انہاں محبتاں ساتھ نہ رہیاں آپ جدائیاں

کتنے بکرے آکھیں ڈٹھے پکڑے جدوں قصائیاں
ساعت اندر لیکے کر کے کھلاں دور کرائیاں

رب فرمایا کیا اس کارن کیتا اساں تسانوں
جو خلیل محبت ذاتی اندر جانن نہیں سیانوں

اپنے دوست دا دل مولا ایسا پیار کریندا
لذت غیر محبت اسنوں خالی نہ پاوان دیندا

ابراہیم خلیل نبی نوں ایسا عشق دکھایا
اسمٰعیل ڈکدیا جد اُس نے حکم ذبح فرمایا

ایہو طریقہ مولا پاکو جو کوئی پریت لگاوے
ایہو نتیجہ حاصل ایہو سختی [illegible]

پلچھیں عبدالستار جہالت جیکر چھٹنا لوڑے
خالص کرے بنیاد [illegible]

حکایت سلطان ابراہیم ادہم رحمۃ اللہ علیہ

بلخ شہر وچ حاکم آہا ابراہیم شہزادہ
اک دن او تھے آیا اسنوں شوق شکار ارادہ

وچ جنگل اک ہرن عجائب اسنوں نظری آیا
پیا جان پیارا ہی لیکن گھوڑا اگے لگایا

پچھے رہ گئی فوج دواڑی جد اوہ دور سدھانا
کیتا تیر تیار شاہزادے سخت کمان جھکائی
عاجز ہو کے ہرگ تھکے نرم خطاب سنایا
ملک جنگ وسعت تیر تیار تیری کیتی رب سائیں
رب نے تینوں ... بنایا
رب جبار لڑن نوں ... پاک کھوئی
نال غریباں سختی کرنی لائق ہے ہرناں نوں
سنکے ابراہیم شہزادہ حیرت اندر آیا
ایسی گل کیتا رب اسنوں بندا پھیر بنائیں
ایہو اشارہ حکم رہانا کارن سب انساناں
جنگل وچوں کنڈے کھاون لیٹن خاک لکانے
رب فرمایا ہر اک تائیں کرو عبادت میری
یاد کر قرآنی آنا کر کے ہویا سبھنوں حکم حقانی
ایہو آوازہ کل رسولاں ہر کاں تے چہ سنایا
سنکے ڈگا گھوڑے اتوں ہشت نال ہوئی
واہ واہ عشق مرتے والا اس حیوان سنایا
عمر گئی تاں مارے آئیں برس لین ٹھکانے
ایدھر اودھر جنگل اندر ٹردا پھرے پیادہ
ویکھ غلام قدیمی شاہ دا جنے کھلا چرائے
سر تے پاس جیہی ٹوپی اوپر بھوری کالی
او لباس شاہانہ کر کے بڑے نوں فرمائے
عرض ادب کرے غلام نہ قدر مجال کی میری
حکم سدا ہزار سلامت تخت سلامت تینوں
کرکے زاد شاہزادے اس نوں بخشیا مال تمامی
آپ لے کر کالی کملی سر تے ٹوپی پائی

دوڑن کولوں عاجز ہویا مرگ غریب نمانا
شوقوں مارن کارن اسنوں دل وچ نیت آہی
ابراہیماں کیا اس کارن توں دنیا پر آیا
ہے پر ایہ کیا لائق تینوں بندا پھیر بنائیں
توں اس رب دی خلقت کارن ظلموں دست اٹھایا
رکھدن حاضر ہوون والا نہ دل یاد رہوئی
مسکیناں نوں تیر چلاویں غیرت ہوگ خدا نوں
رہ گیا تیر تیاری اندر ربانی حکم سنایا
لئے ہرگ محبت کر کے چاہیاں شوخ ادائیں
عبدالستارا تیرے تائیں بہتر ہوش جیواناں
ذکروں پاک نہ غافل ہوون بولن حمد ربانی
ہوگ حساب عدالت اندر رمت کوئی کرے دلیری
زیب نہ دیندی بیرکاں تائیں بکرن نافرمانی
ابراہیم شاہزادے تائیں ہرگ جو ایہہ سمجھایا
مجھے پیا زمیں تے آخر ہوش حواس گوائی
نہیں شہر دی گھوڑے اتوں پکڑ زمیں پٹکایا
کتنا وقت گیا جس پلے آیا ہوش ٹکانے
گھر ول جاون دا دل وچوں نہ یاد ارادہ
اوہوں دیکھ سپاہی ہویا راہ وی خبر سنائے
پہنن کارن منگدا اس تھیں بلخ زمیں والی
اپنا بخش لباس اسانوں رو کر عرض سنائے
پہن پوشاک شاہی والی ایسی کراں دلیری
کہیا شہزادے اس کم کارن تب بھیجیا تینوں
ہور لباس تمام بھی گھوڑا بخشدا شاہ نامی
رو کر وطن وچوں چل جایا فوجاں خبر نہ کائی

چلدا چلدا منزل منزل مکے اندر آیا
اوس دربار ہجوم گنہاراں کتھ نہ ملدی ہوئی
ہر دن رات عبادت اندر نوکروں نیند نہ آوے
آکر وچہ بازار کھلو وے بول سناوے ہوکا
طیب بال حلال اساڈا جو کوئی اسنوں لیوے
جتنی قیمت دیوے کوئی حصے ترن کریندا
باقی تیجے حصے وچوں لیکر ٹکڑا کھاندا
لے پر جدا اس شاہ دی قسمت ملن چون رب چائی
اس تھیں پچھے دوماں پتر عاجز رہے نمانے
جدوں جوان ہویا شاہزادہ کامل قوت پائی
خبر دسو کجھ باپ میرے دی بولی ماں پیاری
باپ تیرا اک روز جنگلوں شوق شکار رسدا آیا
ٹہلیے ہیں لکاں کولوں او مسکین نمانا
ٹکڑے کارن بالن ویچے سر پر بھار اٹھاوے
ایہہ گل سنکر بیٹے "تائیں کیتا اثر جاوی
جاوڑیا" تاں تھیٹے اس نے عاجز لوگ ہزاراں
جتھے بہت نمانے ہوون کول "تہاڈے جاوے
کسے کہیا اوہ بالن کارن جنگل طرف سدھانا
واہ سبحان اللہ جو آہے صاحب شاہ امیراں
اطلس ریشم نرم پوشاکاں نت نصیب جنہاں نوں
"چھوڑا ایہہ ہی عاجز ہوئے لیکے دیس نکالے
ون ڈھلیا" تاں چن کر بالن ابراہیم لیایا
جال نمانا سر پر بالن بدن پوشاک نورانی
کسے خریدیا بالن اس اراد دی خبر لیاندی
ہک پیسے دا ٹکڑا کھا کر رب دا شکر الایا

کعبے دے دروازے اگے آن مکان بنایا
دنیا وچہ دربار الٰہی اس وچہ شک نہ کوئی
روٹی کارن جنگل وچوں بالن چن کر لیاوے
بالن لے لو بالن لے لو لے مولا دیا لوکا
بدلہ اس دا مال حلالوں سانوں قیمت دیوے
اول اس تھیں دو تریایاں راہ مولا دے دیندا
تریہہ برساں دا عرصہ اسنوں ایسے حال وہایا
چھوڑ گیا سی گھر وچہ لڑکا چھوٹے دن ابھائی
درد جدایاں جو سر آیاں جالن دور نجانے
ماں اپنی دی خدمت اندر روکر عرض سنائی
رو کر حالت دسن لگی اول آخر ساری
خیریں نال گیا ار بیلا خیریں نال نہ آیا
جا بیت اللہ دے در اگے بیٹھا پکڑ ٹھکانا
سن سن خبراں اسدے حالوں مول نہ جریا جاوے
اودھے طرف روانہ ہویا رو ناری رہ گئی بائی
پتہ نشان مکان نہ پاوے کون سناوے سارا
کون غریب تماشے اندر ابراہیم سدا وے
ایہہ گل سن شاہزادہ رونا آہیں بھار نمانا
ٹکڑے کارن بالن ویچن بدن دے والے پیراں
سر دی کنوں تنوراں اندر آسے جہاں تہانوں
مر گئے ملے نہ آن اساڈوں کا ہلی کھلی ڈالے
عاجز دیکھ رونا شاہزادہ جس دم نظری آیا
کرے آوازہ لے لو بالن نرم کلام نمانی
تریہے پیسے ہتھ آئے اسنوں قیمت لکھ پاندی
دو پیسے راہ مولا دے کر کعبے اندر آیا

وقت نماز جماعت اندر جلدی حاضر ہو یا
بعد نمازوں اوہ شاہزادہ رُدوں ہنجوں بھر کے
آوں جاوں چھوڑ دتو نی کتنے سال وہانے
اُس دن کتنی مدت پچھوں مسیں ہو یاد وجنیاں
بہت پیارا لگا شاہ نوں اوہ فرزند نمانا
غیب آوازہ اُس دن والا یاد وِلیوچہ آیا
رو کر عرض شتابی کیتی یارب پاک سچاواں
تاں پھر اوسے ساعت لڑکے آگیا اجل پیالہ
قدرت پچھوں ملے پیارے مگروں ملے جدائی
ایہو طریقہ فانی یاراں کجھ ن الفت لاوں
جیہیں مقدر اندر ہووے جیہاں کون ہٹاوے
مرجاوے یا زندہ ہووے جد کوئی نال دعائیں
معجزہ نبی کرامت ولیاں عزت رب وکھاوے
تابع امر جو آکھے ولیاں اسنوں کہن وہابی
جے کہو نماز پا ہور نصیحت تالو مول نہ آون
آکھن کجھ نہیں وس کسے دے نیکی کرے جیکوئی
آکھ جواب جے ایسا ہنوں لسان یقینوں جاتا
جے لسیں لا تتحرک تائیں سچ دلاں وچ دھرنے
ایہ سب لا تتحرک کروں سبق ابلیس پڑھایا
کر وسوال جو کتنیاں ہی تاں ولیاں کرد کھلایاں
آمروں وچ گھٹ سخن نہ بولن نہ باہر تقدیروں ل
دُعا مقبول لکھیں جد خالق میت زندہ کرسی
زندہ مارے ہو یا اٹھاوے وحدت ہدی ہوئی
جیون مرن جے امروں اندر آکھو لسیں زبانی
ھُو تحتہ لا یمُوت ہے شان الٰہی آیا

بیٹا بھی اُس کول برابر نیت نماز کھلو یا
رو کر ٹوگ پیا گودی اندر بابل بابل کرکے
دل تے یاد نہ رہے تساں اسیں غریب نمانے
اے پراوس محبت اندر ہور تماشہ بنیاں
اثر محبت دل دے اندر کیتا آن ٹکانا
غیر محبت کارن رہنے تینوں نہیں بنایا
یا اج فوت ہووے شاہزادہ یا ہُن ہیں مر جاواں
اچن چیت مسافر ہو یا سوہنی صورت والا
صرف نصیب نے یارت ہوئی ہور کلام نہ کائی
رخصت ملے نظر وٹاواں مرکے جھات نہ پاون
ہکدن دھ گھٹ ہووے ناہیں حکم قرآن سناوے
ہوسی جوہیں مقدر اندر کر چکا رب سائیں
وچ تقدیر شریک کوئی امر نہ پھیریا جاوے
جیکوئی انہاں شریک بناوے عزت کرن شتابی
لاتتحرک بول شتابی پیش جواب لیاون
حکم سوا نہیں پتر ہلدا کسے نہ طاقت ہوئی
سرور پتر دیون والا پھر کس طور پچھاتا
حاجت کارن ہوراں تائیں کسے نہ سجدہ کردے
پیش عدالت ظاہر ہوسی حاکم جدوں بلایا
سنو جواب جو وچ مقدر ایسے طور لکھایاں
جاوے نہیں جاوہ بن امروں صرف دعا تاثیروں ل
اسنوں کہو جو جاوے اسنوں دعائیں نال مرسی
ھُو یحیی و یمیت دے اندر ہور شریک کوئی
ایہ دو صفتاں رب نہ جسنوں آپ نہ ہوسی فانی
لاکھ ہزاراں دوست کیتے نہیں شریک بنایا

جے رب پاک حبیباں تائیں اتنا شان نہ دیندا ۔ زہد عبادت بندگیاں پر کون یقین کریندا
جے رب عظمت عزت خاصاں ظاہر نہ وکھلاندا ۔ محرم مجرم دنیا اندر کوئی پچھاتا جاندا
اوّل آتش دنیا اُتے اکھیں نال وکھالی ۔ مثل وکھا کر دہشت بھیجی آتش دوزخ والی
باغاں میوے خوش گلزاراں حاضر پیش وکھایاں ۔ اس تھیں پچھے خبراں جنت نعمت کنوں سنایاں
شان حبیباں دا رب عالم دنیا وچہ وکھالے ۔ جو ایسی طرح پیاسے ہوسن لوگ عبادت والے
نہیں تاں ہور شریک نہ کوئی وچہ تقدیر ربانی ۔ جداوہ فوت ہویا شاہزادہ ہن تھیں سنو کہانی
بولیا ابراہیم نمانا وردوں ہنجوں بھر کے ۔ سخن کریندا امت تائیں بہت محبت کر کے
اے فرزندا سینہ سڑیا جدمیں ویکھیا تینوں ۔ اے پر غیر محبت کارن حکم نہیں کجھ مینوں
خاص محبت ہدی اندر کون شریک بناواں ۔ صاف جواب لے سرکاروں تاں ہن تیول جاواں
وحدت منزل ایہو طریقہ راوی ذکر لیاندا ۔ دوست مطلب ایہو جو دوئی تیجا نہیں سماندا

ذکر سرور عالم صلی اللہ علیہ وسلم

کرن روایت سرور عالم خاص حبیب سہارا ۔ لے کر بیٹھے گودی اندر خوش فرزند پیارا
نال محبت اوّل کیتا وہم خیال وڈے دا ۔ عزرائیل شتابی آیا لے کر حکم لیے دا
جلدی صاحبزادے تائیں شربت اجل پلایا ۔ جنت اندر واصل کیتا جویں خدا فرمایا
درد محبت غلبہ کیتا سرور عالم تائیں ۔ یارب صبر عنایت ہووے لگے کرن دعائیں
ہک اصحابی نبی دے تائیں عرض کرے اشکارا ۔ رون منع تساں فرمایا عالم دے سردارا
نبی کہیا میں منع نہ کیتا ایسے رون تائیں ۔ جس وچہ امر قبیحا پر مومن لوکن کرن شتابیں
کپڑے پاڑن خاک اڈاون پٹن شور مچاون ۔ روز قیامت کتے ہوسن دوزخ ڈاہے بچاون
درد جدایاں دوست لبھے پاون بے شمارا ۔ غم دے نال محبت ہدی بندی کرے ہزارا
جدا کیتا جد حضرت کولوں خوش فرزند پیارا ۔ یوسف لئے یعقوب نبی دا اوہو کیہڑ گزارا
عشق حقیقی یعقوب نبی نوں ہجر فراق چکھایا ۔ جس تھیں غیرت وحدت والی یوسف دور کرایا
ایتھوں تائیں وچہ فراقاں منزل عمری ہوئی ۔ منع کیتا رب یوسف تائیں خبر نہ بھیجو کوئی

ذکر قحط وحال مصر وغیرہ

سنو حقیقت نازل ہویا جداوہ قحط زمانہ ۔ شفقت کردا تائیں یوسف دے ہم دم دولت خانہ

رل سرداراں عرض گذاری وقت محال دسیوے
جیکر ہر ملکاں وچہ دانہ مصروں باہر جاسی
حضرت آکھیا جو خلقت پر شفقت بند کریندا
مدد کرے جو حاجت اندر حاجت منداں تائیں
غلہ بند کراں جس ویلے رب نوں غیرت آوے
کرن روایت ہر عاجز نوں جد کوئی مدد کرسی
حکم دتا دھڑواہاں تائیں اس مقبول ربانے
وافر غلہ خرچ نہ کرنا ایہہ فرمان سناوے
وافر کرے خرید نہ کوئی آکھے نبی گرامی
بھی فرمایا خرچوں خالی جو کوئی عاجز آوے
ہر دروازے لوکاں کارن عجب سردوان بنایا
جو مسکین مسافر آون کھاون کرن بہاراں
ملکاں تھیں سوداگر آون عربی عجمی شامی
جو کوئی شام ولایت طرفوں شہر مصر وچہ آوے
کرے زیادہ ادب زلیخا حضرت صاحب پاروں
رونق شہر مصر دیاں خبراں ہر دیساں وچہ گیاں
لگھن بعضے شہر کنعانوں بعضے کرن اتارا
جدا دوراڈا اجڑہ شہروں بیت الحزن جہڑو کا
طالب زیارت کارن ہوون بہتے لوگ سلامی
سب کوئی آکھے سفنے اندر اپنی عمر گذاری
نرم طبیعت عالم عادل حاکم نیک یگانہ
سیرت خاص حبیبا نوالی خلق نہ جاوے گنیا
سن صفتاں یعقوب پیغمبر کرافسوس سناوے
جے کجھ طاقت تن وچہ ہوندی سفر شتاب کریندے
بھی اوہ شہر مصر دا حاکم ساڈی بات منیندا

اپنے شہروں باہر دیون دانہ بند کچھوے
اس گل پاروں ساڈے اوپر سخت مصیبت آسی
مولا اس پر غیرت کرکے سخت مصیبت دیندا
دو جگ اندر یاری اسنوں دیسی خالق سائیں
سب تھیں اول شہر مصر نوں سختی گھیرا پاوے
اسنوں مدد مولا دیسی دوہیں جہانیں ترسی
دیسوں یا پردیسوں آون دیہو برابر واسنے
اتنا دانہ دینا سبھنوں جو ہک شتر اٹھاوے
جیکر غنی خریدو دھاون مرن غریب تمامی
دیہو برابر کھانا سبھنوں مت کوئی خالی جاوے
کول باغیچے خوش گلزاراں سرد ہوائیں آیاں
حاجت پاون دین دعائیں حاجتمند ہزاراں
بولن شہر مصر دیاں صفتاں نال پیار تمامی
کرے پیار زیادہ یوسف خدمت بہت کراوے
عزت شفقت کرے زیادہ ہر دم شوق پیاروں
ہر طرفوں سوداگر آون ملکیں دھماں پیاں
جتھے سی یعقوب پیغمبر اوہ مقبول پیارا
بیٹھا رہ گیا نبی اللہ دا یوسف گیا جدو کا
بعد سلامی شہر مصر دی بولن صفت تمامی
مصر برابر کتے نہ ڈٹھی نیک حکومت بھاری
اصلوں سوہنا ذاتوں صفتوں عالیشان گھرانہ
لا کھاں رحمت اوہ جس مائی کریاں والا جنیا
گذر گیا ہن وقت اساڈا ہیش نہ کائی جاوے
اس مکانوں خبر یوسف دی جلدی جا کر لیندے
ساڈے کارن خبر یوسف دی بیشک بھال کریندا

ایسے حال پیغمبر ربدا پہا جدا یاں جالے
رہنوں علم ہے دوست ساڈے کوں مصیبت جرسن
قحط زمانہ وافر سختی نازل ہر ہر جائیں

جویں پیارا یوسف اسنوں دم دم نال سمھالے
رات غباری نازل ہوئی کویں گزارہ کرسن
کویں نہ خبر آرام سناوے لبھدے چڑھدے نائیں

بیان حالت اولاد حضرت یعقوب علیہ السلام بسبب قحط سالی

بحر العشق صدیق محمدؐ کرے روایت پوری
جد مصیبت عالم اندر تنگی نازل ہوئی
سب اولاد یعقوب نبی دی فاقے عاجز ہیتی
بستی دور جدا کنعانوں فلسطین نام سدیوے
بعضے پاس یعقوب نبی دے جالن حال نمانے
آپو آپ مصیبت بھرشے پایا دور جدا یاں
ہر دم چپ یعقوب پیغمبر سخن کلام نہ کوئی
نماماں لوکاں فاقے پاروں ہوش حواس ونجایا
ربدے عاشق ربدے کارن سر قربان کریندے
ہر جا نا منظور محباں جیکر یار منیوسے
آکھ حقیقت عبدالستارا لمے چھوڑ پیارے
جیہنوں عالی ہمت کرکے یہ سب فنے کرناویں
وہ مومن دی صلح جو کرسی جح مبارک پاوے
سب اولاد یعقوب نبی نوں کہدن عرض سنایا
یا صاحب بیٹھیں گوشے بیٹھے کرکے چپ جدو کے
جاں جاں تیرک ناوے اتھیں غصہ غضب نہ جاسی
جے کجھ خفگی ساوے آپریا مقبول ربانے
شفقت کرو انہاں دے پاروں دن کرن پکاراں
انکے باجھ جا نمر گئے پیش جیب پیارے
سبھ تقصیر انہاں دی ناہیں عیب قصور اساں نوں

وچہ دربار نبیدے جنہوں رجہ قرب حضوری
گھر گھر ہے جنجال نمانڑے سبھ نے غم رہیا نہ کوئی
رہنوں علم ہے وہ کہانی جویں مصیبت ہیتی
لیگئے ات وں مال مویشی کویں گزارہ تھیوے
بعضے مالاں نگر مسافر دتن دردر ونجانے
حال ویران ہویا گھر سارا اٹھ یاں راہیں آیاں
غم دے نال اولاد نمانی ڈاہڈی عاجز ہوئی
یعقوبے نوں ورد یوسفدے موتہ قریب پہنچایا
طالب دنیا دولت کارن جان پیاری ہوندے
مرنا خود ل پروانے تائیں جیکر واصل تھیوے
یاد کریندا دم دم یوسف آون ویر پیارے
برکت کل نبیاں دے لاں بخشش رحمت ویرے
نبیاں نوں جو بخش طلاوے تنوں حساب سنائے
قصص الانبیا بھی تفسیروں بحر العشقوں لیایا
نال مصیبت عاجز ہوئے اسیں غریب ربدے
جاں ہمارا ایہ اولاد تساڈی خوشی آرام نہ پاسی
ناحق ہے مصیبت پاون ٹرکے بال ایانے
کم رسولاں کرن شفاعت کارن او گنہاراں
بیشک اسیں گناہی عاجز او معصوم بیچارے
خدمت وچہ سوال سناون کرو قبول انہاں دا

وسہ سالاں دی مدت گذری تاں خیال اُٹھایا
کجھ کر کے صبر اساں نوں ہوسی سختی غالب ہوئی
جیکر تسیں معاف فرماؤ رحم عنایت یاروں
بہت نمانے ہو کر رہندے سب فرزند سیانے
بہت سوداگر مصروں آون اتھوں خرید لیاون
تسیں بھی آس اللہ دی کر کے اتوں کرو تیاری
شہر مصر دے شاہ دیاں صفتاں سکوئی جیوں سناوے
اس وچ بلشک ثابت ہووے جو خصلت نبیاں دی
جس دن حاضر ہوو جا کر دیہو سلام اساڈا
اونہوں عرض کیتا فرزنداں یا مقبول ربانا
دولت باہجوں کیونکر جلسی اس سرکارے ہوئی
عاجز حال پوشاک فقیراں بدن دوالے لیراں
کھاون کارن خرچ نہ پلے پھر کیا حرص کریئے
عارف آکھن دولت باہجوں سودا ملے نہ کوئی
پھر جواب پیغمبر ربّے پتراں نوں فرمایا
ہیں سُنیا اوہ ہر عاجز پر شفقت کرم کریندا
تھوڑا مال ہووے جس پلے جا کر پیش لگاوے
آکھن پھیر یعقوب نبی نوں اوہ فرزند سیانے
چوداں سو سب دریاں ہیں پیش حضور سنایاں
حضرت آکھیا تاں اس ویلے چُپ کر ہول نہ رہنا
کیہا ہو یا زرمالوں جیکر دولت نہیں کوئی
عرض کیتا فرزنداں جیکر نامنظوری تھیوے
کہیا یعقوب جے نام اساڈا ادب لحاظ نہ جانے
نام تساڈا اُس نگر دوروں آ گئے نال نصیباں
انشاءاللہ اُپر تساڈے بہت کریسی نرمی

کدے نہ شفقت نال اساں نوں آپوں تساں بلایا
نظر غریباں اُپر ہووے حال نہ رہیا کوئی
غیب خزانے نازل ہوون خالق دی سرکاروں
شفقت کر فرمان سنایا اس مقبول ربانے
صفتاں سن سن لوگ ہزاراں اوسے طرفے جاون
فضلوں رب آسان کریسی مشکل منزل ساری
غیبوں خبر جاناں ورنہ بات نہ کیتی جاوے
ہر ہر ملکوں خلقت جاندی صفتاں آن سناندی
انشاءاللہ پورا ہوسی نیک انجام تساڈا
بہتر امر تساں فرمایا لے پر مشکل جانا
کویں سوداگر بن کر جاواں پلے خرچ نہ کوئی
جاون بہت محال فقیراں وچ دربار امیراں
حاکم شہر مصر دے اگے کیا نذرانہ دھریئے
باہجھ ایمان شفاعت ناہیں جنت ملے نہ ڈھوئی
جیونکر وچ تفسیر لوسندے ابن عباسوں لیایا
مسکیناں نوں اپنی طرفوں راہ مولا دے دیندا
غنیاں نال برابر اسنوں دانے تول دلاوے
یا نبی اللہ سب ساڈے گھر کھوٹے درم پرانے
پھر کیا کرساں جیکر شاہ نے اوہ منظور نہ پایا
اسیں اولاد یعقوب نبی دی شاہ دے اگے کہنا
عالی دولت ذات تساڈی سب رکھیں وہ ہوئی
اس بخشیں پچھے فرماہو اس پر عمل کچھوے
ایہ کہنا اسیں مفلس عاجز بہت غریب نمانے
دے صدقہ کجھ نام خدا دے فاقے پئے غریباں
خوش کر دا محتاجاں تائیں نہیں کریندا اگے ہی

ہووگ تمام نساڈی حاجت دل وچ کرو دلیری
جس دن شہر مصر وچ جا کر پچھا دتیں ٹکانا
ادب سلام زیادہ کرنا نرم زیادہ ہوناں
ایدھر اودھر نظر نہ کرنی منکوں غیرت آوے
آپس وچ کلام نہ کرنی نرم نمانیاں رہنا
جتنا حال پچھے شاہ مصری اتنا حال سنانا
جد کوئی شاہی مجلس اندر وافر سخن سناوے
رخصت جد فرماوے حاکم پھر کجھ دیر نہ کرنی
جد نکلو دربار وں باہر الٹا پچھلیں پیریں
ابن عباسؓ کہیا فرزنداں عقل یعقوب بتایا
عرفاں ادب سکھائے پتراں اوہ مقبول رہانا
کہے یعقوب کویں رنج آون جا کم دی سرکاروں

خوب خیال دلاں وا کر کے سنو حقیقت میری
جاں تک حکم نہ شاہ فرماوے پیش حضور نہ جانا
خدمت وچ برابر بہناں بنھ کر ہتھ کھلوناں
جس نوں سخن پچھے شاہ کوئی اوہو جواب سناوے
جد تک حکم نہ شاہ فرماوے امر سوا نہیں بہنا
مطلق نہیں لیبق شاہاں نوں وافر مغز کھپانا
خوف اہو مت کسے کلاموں ونکالیا جاوے
کھلیاں نافرمانی ہووے بات الاؤں وچ دھرنی
ہر مجلس وچ بے ادبانوں مشکل گذرن خیریں
نبی محمدؐ سرور سانوں عقل نماز سکھایا
عقل رسول حبیب سناوے رہنوں عرض سنانا
کہے رسول کویں رنج جادن سخت جہنم اروں

بیان نماز و شان

کرنی واثت حُب نمازوں بخشش حاصل پوری
وضو جو کر دا پڑھ بسم اللہ تھیندا پاک گناہوں
خوشخبری اصحاباں تائیں نبی رسول سناوے

وچ نمازاں مومن کارن مل واقرب حضوری
نوروں اعضا روشن ہوسن سچے منے فضل الٰہوں
وضو کیتا جس سادے انگولیں کیوں دوزخ جاوے

الوضوء سلاح المؤمنین ط

مومن کارن وضو وا کرنا پاک نبی فرماوے
وضو جو کرو اوچہ بہاری شوق نمازاں پیاروں
نبی کہیا سب مومناں میری بہت نمازوں پیاری
تشہد نماز کرے جو مومن کناں نوں ہتھ لایا
سُبْحَانَكَ اللّٰهُمَّ جو مومن کر دا شروع زبانوں
ہو متوجہ کہے خدایا توں صفتاں دا سائیں
تیں بن ہور عبادت لائق ہے معبود نہ کوئی

جیونکر غازی جنگ بہادر تن ہتھیار لگاوے
ہر دن تا جیں راہ مولا دے شان نماز کرایا
قرب حضور معراج تہانوں ہر دن پنج واری
ایسلیئے جیویں توبہ کر کے رب لیئے ول آیا
رب تسبیحاں لائق رہنوں کہندا اوّل بجانوں
نام تیرا پر برکت والا لا کٹ وہیں سرائیں
بخش پناہ شیطاناں ہینوں دشمن پرا ہر ایں سوئی

پڑھ بسم اللہ جد الحمد اتنا بول سناوے
للہ پڑھے تاں حرف برابر ہوون اٹھ شمار و
رب العالمین جد آکھے ہوون حرف اٹھاراں
جو مخلوق عبادت بدلے شوقوں ذکر کریندا
الرحمان کہے تاں چوہی حرف تمام گنیون
جد مومن رحمن دے اگے اسم الرحیم ملاوے
وہ سو سال چڑھائی پل دی وہ سے سال اتارا
فضل کنوں اس مومن کارن رب آسان کراوے
مالک یوم الدین جو آکھے حرف بتالی آون
کرن روایت جد کوئی مومن نیت نماز کھلووے
مالک یوم الدین سناوے جس دم صفت بیدی
رب فرماوے تدھ اساڈی وہ وا صفت سنائی
ایاک نعبد جد مومن منہ تھیں بول سنائدا
روز حشر دا اسال پنجاہ ہزاراں
نستعین تک پڑھے جو مومن باراں حرف بناوے
سب دے پار اکاسٹھ زمین پر کیتے رہنے جاری
مستقیم تک جد کوئی پڑھدا نال محبت بھائی
اسی برساں غفلت اندر جو کوئی عمر ونجاوے
صراط الذین انعمت علیہم اتی حرف بناون
نام نناویں پڑھنے جتنا پاوے اجر ثوابوں
جیہں ثواب نناویں ناں ظاہر کیتا جاوے
جد غیر المغضوب علیہم آکھے آکھن والا
ہکسو چوداں سورت نازل جد قرآنے ساری
ولا الضالین کہیا جد اس نے دلدیاں حضوری
ہک لکھ چوہی ہزار پیغمبر جو مقبول رباہے

پنج حرفاں دے بدلے درجہ پنج نمازاں پاوے
اٹھ دروازے جنت کھلن رحمت فضل غفاروں
بعضے کہن ہزار اٹھاراں عالم وچہ شماراں
اتنا شان عبادت ذکروں مومن نوں دیندا
چوہی ساعتاں فضل الٰہوں پاک گناہوں تھیون
گنتی وچہ تریہہ ہو جاون راوی خبر سناوے
وہ سے سال برابر پینڈا سنتوں میرے یارا
بجلی دے جھمکارے وانگوں پار سلامت جاوے
ہزار بتالی عالم جتنا درجہ قاری پاون
بخشش کارن اس پر مولا حاضر ناظر ہووے
تیں بن حشر عدالت اندر نہیں مجال کسے دی
ہن کجھ حاجت منگ اساتھیں رحمت نہ رکائی
حرف پنجاہ الحمد دوں لیکر راوی ذکر لیاندا
ساعت وانگوں معلم ہوسی کارن نیکو کاراں
حرف اکاسٹھ تمامی ہوون راوی خبر سناوے
ہر ہر قطرے نیکی مومن پاوے فضل غفاری
اسی حرف حسابوں ہوون جیویں روائت آئی
پڑھے نماز جو تائب ہو کر اوہ بھی بخشش پاوے
اسی اتی حرف نناویں گنتی اندر آون
ہک دن جبرائیل نبی ول آیا پاک جنابوں
ختم ہووے سب لکھنا پڑھنا سنکو ئی اتوں آوے
حرف ہوون سب ہکسو چوداں کہن مفسر حالا
ختم ثواب قرآن برابر پاوے مومن قاری
ہکسو چوہی حرف تمامی سورت فاتحہ پوری
ملے ثواب انہاں دے وانگوں سنتوں یار پیارے

اسے پر جد تک پڑھنے والا شرکوں پاک دے ہووے
بعضے بعد نمازوں جلدی کھیوں تکھ کھواون
رب کھیں منگن دا اوہ ویلا اوہ سبھ حرص اتاری
حاکم کول جے ہورکسینوں عرض سناوے کوئی
وچہ دربار جو حاکم اگے ہتھ بنھ آن کھلووے
بیشک جا پک سس اسنوں جاوے کھل اتاری
ایسی عادت انہاں لوکاں بعد نماز لگائی
صاحب علم جے شیئاً للہ اصلی ورد بناون
اقتدا کارن نبی محمدؐ ادب تمام سکھایا
جے کوئی سند روایت لوڑے فاتحہ یاروں کائی
بعد الحمد سورت جو ڈٹھے جو دل مرضی آوے
سورت ختم کرے جس ویلے طرف رکوع دے آیا
سب تھیں وڈا میرا رب حاکم بندگی لائق سوئی
تیرے تسبیحاں یا ووہ پنج سرت لگے نال حضوری
سَمِعَ اللّٰہُ لِمَنْ حَمِدَہٗ کہکر قومے وچہ کھلویا
رَبَّنَا کہکر اَللّٰہُ اَکْبَرُ کہندا سجدے جاوے
بڑا خداوند صاحب میرا بندگیاں دا اسا ئیں
کر جلسہ جد بخشش منگے حال کرے شرمندہ
کراوہ جلسے قعدے اندر اَلتَّحِیَّات سناندا
بعد درود جو دل چاہے منگے نیک دعائیں
بعد دعا تھیں سجے کھبے ول اسلام سناوے
بہت محبت مومن کارن دوست رکھن سوئی
مرحبا میرا جد دوست مومن امر کرے ربسائیں
بعد نمازوں ساعت پچھے مومن ہتھ اٹھاون
ترلوا ری ہر حاجت کارن جد کوئی عرض سناندا

لاکھاں دفتر نیکی ہوون قہر الٰہی ڈھووے
کرن وظائف نام بزرگاں بیشک شرک کماون
دوجی طرفوں حاجت منگن وچہ دربار جباری
کیونکہ عزت لیکہ جاسی بیشک دشمن سوئی
عرض سناوے ہور کسینوں عجب تماشہ ہود
کوئی نہ چھپا خفگی مدر کرے جو اسنوں پیاری
ربدی طرفوں لوں جنہاں حاجت حرص نہ کائی
لَا نَعْبُدُ دُوْنَ اِلَّا اللّٰہ ول جاہل کیونکر آون
جویں اولاد پیاری تائیں اوہ یعقوبؑ کھایا
وچہ رسالہ شرع مبارک ہیں نہیں لوں بنائی
کہے غزالی ہک ہک حرفوں سو نیکی پائی
اللّٰہ اکبر بول زباں نوں نال پیار سنایا
جیونکر حق عبادت سدہی ہیں کھیں دانہ ہنی
جتنا پنجسو سال عبادت کرن ملائک نوری
رحمت وچہ لگا کر غوطے وچہ دربار رہے ہویا
پڑھ تسبیحاں اللّٰہ اکبر ظاہر بول سناوے
حق عبادت ختم نہ ہوندے روز قیامت تائیں
فضل امیدوں بولے عرضاں صاحب شرم کنندہ
جے رب لاکھ بے نی قبولی مالی بندگیاں دا
قرب حضوری حاصل ہووے کل سوالیاں تائیں
ملکاں ہور نمازیاں کارن لوچین آئے
ملکاں نوں کچھ تحفے دیندے جو کچھ رحمت ہوئی
کرن عبادت اس پیکارن روز قیامت تائیں
ہر ہر نیک مراداں منگن خالی کدے نہ جاون
تیجی وار خداوند عالم ملکاں اتوں فرماندا

دُور کیتا دو دارھی اسنوں پھر میرے در آیا
بیشک میں بن بخشنہار اُس نے ہور نہ پایا

بہت گناہ کتیں ایہ شہر ماوے سانوں کرم کریمی
بخشسد افرمان سناوے عالی ذات قدیمی

سنیا ہیں جو ہر مومن نوں ربین سوال سناد ے
کر کجھ فرق ہتھا نو چہ ہینوں حصہ رحمت آوے

چھوڑ حقیقت عبدالستار ذکر نماز پیاری
جد فرزند یعقوب نبی دے لگے کرن تیاری

بیان رخصت شدن اولاد حضرت یعقوبؑ

کرن روایت جو کجھ ہیسی گھر وچہ مال خزینہ
چوداں سو سب ماں ہیسن کجھ زیور پشمینہ

کر اتفاق برابر حصہ نال حساب کیتو نے
بنیا ہین رہیا وچہ گھر دے اس دا اشتر لیونے

چاڑ اُجاڑاں سفر پہاڑاں مشکل منزل بھاری
جا پہنچے وچہ شہر مصر دے نال بہیدی یاری

اگے ایہو طریقہ یوسف جاری حکم کرایا
ہر دروازے وچہ سراواں حاکم نیک بٹھایا

پنج پنج سوا سوار بہادر جنگی فوج رسالے
رات دنے نگہبانی کارن حاضر پھرن دوالے

جیکوئی شخص سودا گر آوے حاجب پیش بلاوے
کون کوئی کیا طلب تساں نوں سب کجھ لکھیا جاوے

ذاتاں قوماں شکل کھلواں ملک وطن سب جائیں
کتنا مال تساڈے پلے پچھن ہر اک تائیں

درج حوالہ کرکے سارا پیش کرن سرکارے
جو فرمان حضوروں آوے عمل کماون سارے

بیان آمدن اولاد حضرت یعقوبؑ پیش حاجب

ابن عباس کہیا جد پہنچے مصر یوسف دے بھائی
آدروازے شاہی اگے قدم رنجہ فرمائی

حسن برابر نقش برابر صفت نہ کیتی جاوے
رنگ برابر نور برابر صورت چانن لاوے

جد اولاد یعقوب نبی دی قدم مبارک پایا
ویکھ تجلی حسن مصر دا خدمت اندر آیا

سب تنہیں دل حاجب پر عظمت ظاہر ہوئی
شان حکومت ورچہ اسنوں یاد نہ رہیا کوئی

ویکھ جمال ہویا قربانی ہیں کیا صفت تساں دے لب
آکھیس شہر اساڈے آیا ایہ ٹولا ولیاں والا

چھوڑ حکومت خدمت اندر ہویا جلد سلامی
جس دم آئے پیر گراہی کیتیس ادب تمامی

ادبوں بہت محبت کرکے اتنی عرض گذاری
کیا مطلب کس ملکوں آئے کہو حقیقت ساری

نسب مبارک ذات مبارک کیا کیا نام تساڈا
کہن لگے کیوں پچھدے سانوں ہے کی کم تساڈا

حاجب آکھیا حکم اساں نوں شاہ کے فرمان سناوے
ہر دی خبر کرو مہر کا ہے چوہر دیسی آوے

ذاتاں قوماں نام سوداگر مال اسباب تمامی
کہن مفسر ایہو اشارہ حالت قبراں والی
پل دوزخ دے اُپر ہوسی اول سوال بیانوں
صاف حساب جنہاں دا ہوسی اگلی گھاٹی جاون
ستیں جائیں پل دے اُپر پچھن والے ہوسن
جویں زکوٰتاں ظلم تعدی حال عبادت ساری
سنو حقیقت جس دم حاجب حال بیان سنایا
سُنکر بولے صاحبزادے شیریں سخن زبانوں
حاجب کہیا کلام تساڈی لنوں اثر کریندی
کیا مطلب جس کارن صاحب آئے وہ روں دسانے
سُنیا شہر مصر دا والی سبھنوں دانے دیندا
حاجب کہیا تساں نے روز ہاں کتنا مال لیاندا
کہن لگے زر روز ہاں دولت عاجز جان نہ آنی
سُنکر حاجب کہیا سراویں جم جم کرو اتارا
نال محبت تُرے اوتھوں حاجب خدمت بہت کرائی

بلکہ بکھ حال اسیں نت بھیجاں پیش حضور گرامی
سبھنوں آون پچھن والے کوئی نہ جاوے خالی
کرو نمازاں روزے پورے حکم جویں رحمانوں
نہیں تاں پل تھیں دوزخ اندر ڈھہریں سکّڑ دو گاون
ہر ہر جاہگ تاکے ربانے کر کے قید کھلوسن
عبدالستارا رحمت باجھوں مشکل منزل بھاری
ہر دروازے سبھنوں پچھن حکم حضوروں آیا
اسیں اولاد یعقوب نبی دی آئے شہر کنعانوں
نیک طبیعت صورت سوہنی رحمت ڈٹھے دیندی
کہن لگے سب نکّاں اندر ہتھ نہ آون دانے
نال غریباں نے مسکیناں شفقت بہت کریندا
ایہہ گل سُن سب ودّن لگے اوہی خبر سناندا
فاقے نال مسافر ویلے مرشد جویں ربانی
دور کرو سب غم دلگیری ہوسی نیک گذارا
اس تھیں پچھے خبر تمامی وچ سرکار پہنچائی

بیان عرضی نوشتن حاجب سوئے عالیجناب حضرت یوسف

دم دم حمد ہزاراں رب نوں شکر ہمیشہ آیا
عالی ذات لطیف کرم عاقل علم خزینہ
پیر محباں متقیاں دا اوہ ہمن سب شفیعاں دا
بعد آداب خدمت اندر فدوی عرض سناوے
دس سوداگر نیک طبیعت آئے شہر کنعانوں
خوش موزون کلام تنہاں دی لگدی بہت پیاری
حسن عجیبہ رنگ عجیبہ طور عجیبہ سارا
بیشک تاں نے جھلی جاوے جس دم نظر اٹھاون

جس نے ایسا اول حاکم اندر مصر بنایا
رحمت سایہ سر مسکیناں مظہر نور نگینہ
صادر حکم کرے جس طرف گئے نذر لیا اندرا
حضرت اُتے حال طرف گذارش لائق بار کیا جاوے
صورت سیرت خلقت تنہاں دی باہر حد بیانوں
رکھن دی نہیں طاقت کوئی عاجز قلم بیچاری
واہ سبحان اللہ رب خالق خلقت سر جیں تارا
اسیں اولاد یعقوب نبی دی ایہہ فرمان سناون

لے کر خط سوار شتابی خدمت اندر آیا
عرضی اُتے جس دم حضرت نظر مبارک پائی
دردوں لوہو ہنجھوں آیاں اوہی خبر سُناون
ویکھ امیر وزیراں تائیں سمجھ نہ آوے کوئی
جد کجھ ہوش نبی نوں آیا ایہ فرمان سناوے
جلدی نال وزیر اکابر ہو گئے دور تمامی
پھر اوہ کاغذ پھڑیا حضرت دوجی واری پڑھیا
اس شخص پچھے کول بلایا اوہ لیاون والا
کتنے روز اتھاں کرواناں لیتھے آن گذارے
کیونکر حال پوشاک لباسوں پچھیا نبی پیارے
ٹُرٹے پُرٹے جڑیاں ہویاں ہن دوالے لیراں
سُنکر حالت حضرت یوسف رُنّا پھیر دوبارہ
بعد سلاموں حضرت اگے اُسنے عرض سنائی
حضرت حال سنایا اسنوں آئے ساڈے بھائی
بردہ کر کے ویچ دتونیں وطنوں دور کرایا
حضرت آکھیا دو باتاں دی ہی سانوں غم دلگیری
ہِکّ دوّ ان مُدت دی قیامت ہووے پکڑاں انہاں نوں
کہیا وزیر تساڈے اُتے جبری جنہاں کمائی
کیونکر نال تساڈے کرسو یا مقبول پیارے
انشاء اللہ اسیں انہاں نوں اِتّی عزت دیساں
ظلموں بدلہ ظلم جو کرسی جد اوہ قوت پاوے
غصے یاروں غصہ کرسکے جو نقصان کماندا
جیکر دنیا بر صبر نہ کرسی دنیا بر کون سدیندے
عرض وزیر کیتا اس ویلے دل میرا ایہہ آوے
صلح کرن دے لائق ناہیں ایہے دشمن تیرے

بعد سلاموں ادب کلاموں پیش حضور لنگھایا
غش دی حالت نازل ہوئی ہوش نہ رہ گئی کائی
درد جدایاں اوہ کوئی جانے پیش جنہاں دے آون
طبع مبارک حضرت صاحب کیوں اِس حالت ہوئی
مجلس دور شتابی ہووے سبھ کوئی چلیا جاوے
پڑھن لگا خط بیٹھ اکیلا اوہ مقبول گرامی
دردوں چھم چھم برسن لگا غم دا بدل چڑھیا
حاضر کر کے پچھیا اس تھیں جو کجھ باقی حالے
عرض کیتا اس تھیں دن گذرے یا سردار پیار
اس کہیا معلوم ہوون اوہ بہت غریب نمانے
طور امیراں حال فقیراں سوہنے بدر منیراں
خدمت اندر حاضر ہویا آن وزیر پیارا
یا حضرت کس کارن اتنی غم دلگیری پائی
کھوہ وچہ پایا جنہاں سانوں کتنی تکلیف پہنچائی
کہیا وزیر تساں نوں حضرت پھر کیوں دن آیا
غصہ کرکے ساڈے یاروں ہو گئے اوہ تقصیری
دوجا میرے یاروں فاقے پئے جنہاں نہاں نوں
ہن سبھنوں تقدیر ربانی حاضر پکڑ لیائی
حضرت آکھیا لیکر دانے جیہڑے جاسن سارے
جویں محبت حق بھراواں پوری شرط کریساں
ہوون دونویں شخص برابر شفقی کون سداوے
دفتر نام حبیباں اندر درج نہ کیتا جاندا
کویں سخاوت وچ بلدے جے مسکین نہ تھیندے
اُھر کرد تاں سبھناں تائیں قتل کرایا جاوے
دلوں وزیر حقیر پچھانے کردا قصد چلیرے

تاں پھر حضرت یوسف اسنوں ایہ فرمان سناندا ماپیو جایاں بھایاں پاسوں بدلہ لیا نہ جاندا
سب تقصیر میری وچہ آہی اوہ سب پاک گناہوں عمل میرے تھیں غیرت ہوئی خالقدی درگاہوں
خواب نہ دسیں بھایاں تائیں حکم نبی فرمایا بدلہ نافرمانی والا میرے اوپر آیا
نہیں البتہ اس وچہ کوئی ذرا قصور انہاں دا آپ گناہ کرانہاں اوہ ہیں نہیں ظلم کماندا
خواب میرے تھیں اگے آہے دست لبر سارے سب تقصیراں ہیں تھیں یاں ہوئے دور بیچارے
باتاں کر کر روے یوسف ہنجوں چھم چھم آیاں باہجھ قصوروں میریاں بھایاں دے ذمے آئیاں
اوہ حال پیارے دسّن مینوں سارے بھائی کجھ نہیں دسیا نہاں بدلے اوہ میری وچہ خطائی
اتنا پیار یوسفنوں اسدن بھایاں کارن آیا باہجھ ہوا اوں رحمت بدل بارش رحمت لیایا
کرن روایت نقرہ کاروں عاصی مومن تائیں جس پر بخشش نازل کرسی پاک خداوند سائیں
کیا قدرت کیا طاقت اُس دی لیسا عمل کماوے امر قضا سبب بنا ہیسی ٹلکاں نوں فرماوے

غزل

کس کو طاقت پھیرنے کی جو حکم تحریر ہے یفعل اللّٰہ ما یشاء میں کیا تیری تدبیر ہے
کس کو طاقت عذر کی ہے جب عدالت گرم ہو جس کو خود حاکم سناوے یہ تیری تقصیر ہے
پر جس پہ ہو ستاری و غفاری کی نظر فضل حق سے ٹھہرے گا یہ میری تقدیر ہے

اسدن خلوچہ یوسف تائیں خفگی یاد نہ کائی نال محبت کہہ رو آکھے سچے میرے بھائی
سُنکر باتاں صدقے ہویا نیک وزیر سیانا آکھیں بیشک حضرت یوسف سچا نبی ربانا
جلدی دسیو بیلے یوسف حاجب طرف لکھایا لے فرمان اسوار شتابی حاجب پول آیا
پہنچی خدمت کردا انہاندی وت پیادہ کرنا وانگ غلاماں حاضر رہنا دل وچہ شان نہ دھرنا
بیٹھن کارن دیوا انہانوں سوہنے فرش بچھالیے مٹھے کھانے جاں پاون شوقوں پھیر ...
سُن فرمان باورچی تائیں حاجب حکم سناوے کرو تیار عجیبہ کھانے حکم حضوروں آوے
پلنگ صفایاں نرم وچھایاں جلدی نہال کرایاں عجب عجیب پلان کارن ہر ہر طرف رکھایاں
خدمت اندر نوکر ہوئے ذکر نفر بیاروں جیونکر ہویا حکم تنہانوں حاکم دی سرکاروں
ترے دن گذرے جب تائیں آیا حکم گرامی حاضر کرو عبدالستار اندر اوہ سوداگر شامی
کرن روایت نقرہ کاروں شوق یوسفنوں آیا شہر مصر وچہ بھایاں یاروں جلدی حکم سنایا

صاف کرا کر رستے گلیاں سرد تمامی کریاں
ہر جاگہ روشنائی کارن عجب قندیلاں دھریاں

بلیا حکم وزیراں امیراں عجب لباس لگاون
اس تھیں پچھے حکم سنایا شامی حاضر آون

بیٹھا آپ محبت کارن دل وچ گل ہل آئی
دل بے صبر جدائی کارن جلدی ویکھاں بھائی

آور بار وڈے جس ویلے اوہ مقبول ربانے
کھلے برابر حاضر ہو کر عاجز حال نمانے

بعد سلاموں سب پردیسی حاضر کھلے تمامی
ہرگز کسے نہ مول پچھاتا یوسف نبی گرامی

وچ تفسیر یوسفدے ویکھو ابن عباس بتایا
جبرائیل اسوقت شتابی کول یوسفدے آیا

نال پیار یوسفد تیائیں بہا پچھان کراوے
ایہ شمعون یہودا آکھا گن گن نام سناوے

بصری حسن روائت کردا خبر کتابوں پائی
اسی سالاں پچھے یوسف اسدن ڈٹھے بھائی

دوجا ایہ جس بندے اُپر نالب تنگی آوے
عاجز حال پریشان ہووے کویں پچھاتا جاوے

جس دن شہر مصر وچ آئے سب یوسفدے بھائی
رب دی طرفوں خبر یوسفنوں جبرائیل سنائی

اے محبوبا برقعے اندر اپنا آپ چھپائیں
نہ شرمندہ کریں انہانوں امر تا رب سائیں

نال مصیبت ٹر کے آئے حاجتمند نمانے
جیتوں پاک جمال وکھاسیں اے مقبول ربانے

رہنا مشکل ہو گیا انہانوں ہشت اندر آون
ڈردے آن خرید نہ کرسن عاجز خالی جاون

حاجتمند کسے در اُپر عاجز ہو کر آوے
کرے جو اس شرمندہ محروم کدے رب نوں بھاوے

ویکھ ربے دی لطفت ستاری عاصی عبدالستارا
تیرے جیہاں نمانیاں کارن پردے کجن ہارا

سنو حقیقت آن کھلوتے جسدم سارے بھائی
حکم سوا کوئی سخن نہ بولے جو گل باپ سکھائی

برقعے وچوں حضرت یوسف نظر کیتی دل بھایاں
ہنجوں چلیاں ہن نہ ٹھلیاں پیڑاں ہجر جگایاں

جنہاں جنہاں سرے باتل غم اٹھے عذاب جدایاں
پاسوں جان نہیں لقد بروں جو مقسوم لکھایاں

کھوہے وچ الیاں باتاں اُس دن ولنھیں دور کرایاں
رو رو آکھے صبر ان بھایاں تنگیاں سخت لکھایاں

درد حقیقت عبدالستارا اننا چھوڑ اٹھائیں
کیونکر باتاں کیتیاں یوسف ایہ بھی ذکر سنائیں

بیان گفتگو کردن حضرت یوسف با برادران خود

سنو حقیقت جس دم یوسف ڈٹھا بھایاں تائیں
بیحد شکر خدا دا کرکے بولے حمد ثنائیں

بولیا نال بھراواں یوسف سخن کیتا عبرانی
کون کوئی کس ملکوں دھائے کرو کلام زبانی

دل اساڈے نوں شکل تساڈی لگدی بہت پیاری
ہے کیا ذات مکان تساڈا آکھو حقیقت ساری

بعد سلاموں صاحبزادے کرے عرض زبانوں
اسیں اولاد یعقوب نبیدی جیہلوں قرب حضور رہی
کیہا آکھ تساں ضرورت پہنچی اتنی دوروں دھانے
قحط پیا وچہ ہر ہر ملکاں ہوشاں رونجایاں
اساں توکل رب دا کیتا سنکر صفت تساڈی
آکر قرب حضور تساڈا پایا نال نصیباں
ٹُبی اندر رو پیا یوسف سنکر بات بھراواں
بھی اُس وقت یعقوب نبیدا پیش سلام کیتونے
سُتھرل باہر کیسے مکانوں ہتھ نہ آون دانے
اُسدن بھایاں یوسف تائیں کیونکر شکل وکھالی
یوسف آکھیا نظری آئے کرکے کوڑ بہانہ
خوف کراں مت شہر میرے دی سمجھے حقیقت ساری
کہن لگے ایہ کار نہ ساڈی اسیں اولاد رسولاں
ہک وائیت وچہ خلاصے سنئے اندر آئی
اوسیوے نال شتابی حکم حضوروں آیا
جیکر اپنا بہلیس تو بھی زور کماسیں
نہ جسیں تاں نال نہانڈے عمل برابر تیرا
آکھیس جیکر تساں اساں سچی بات سنائی
کہن لگے دس بھائی آئے اسیں خریدن دانے
سب بھیں نکرے اسانڈے نال بنیامین سدیوے
ہکدن اسیں پیارا یوسف لیگئے دور کنعانوں
باہراوہ بگھیاڑاں کھادا اسانوں خبر نہ کوئی
پھیر بھراواں تائیں یوسف ایہ فرمان سناوے
لگے کہن جے اس یوسف دی تسیں یارت یاد
یوسف آکھیا جیکر اسنوں پیارا باپ بنایا

ہاں پردیسی شام دیاروں آئے شہر کنعانوں
یوسف آکھیا بات تساڈی بہت کراں منظوری
لگے آکھن نرم کلاموں ہوکر بہت نمانے
سُن سُن خبراں دوروں خلقاں شہر مصر وچہ آیاں
سفر اُٹھا کر مرگئے پہنچے منزل دوروراڈی
نام خدا دے شفقت ہوسی کان اساں بیاں
بیدل کیتا غمیاں ٹھاٹھاں وہ مقبول سچا آپ
بعد سلاموں عاجز ہوکر حال بیان کیتونے
طرف تساڈی بھیجیا سانوں اس محبوب یرانے
عرضاں کرے نظری آون بہت غریب سوالی
نہیں سوداگر بن گئے آئے دیکھن ملک ابرگیا
جبر کرو کیسے دشمن تائیں منہ تھیں ہنو بیاری
لائق نہیں جو آکھو سانوں جو کاراں مجھولاں
کجھ اُس وقت دلیل یوسفنوں غصے الہی ہوئی
زور نہ کرنا غصہ جہنا خالق نے فرمایا
روز قیامت متقیاں دا وچہ کیونکر پاسیں
سنکر تو یہ کیتی یوسف صبروں کر کے جیرا
کل فرزند یعقوب نبیدے وسو کیتنے بھائی
ہکنوں چھوڑ یا تسیں اندر پاس حبیب دانے
اُس تھیں وڈا یوسف آہا کیا کجھ
شوق شکار اراده کیتا حکم جہل رکھانیں
ساڈی غفلت باروں اسنوں تشہا دسشانی
کیوں یعقوب پیغمبر اسنوں پیارا نام بلاوے
آپہ زبانی نال محبت پیارا بول سناوے
تاں بگھیاڑاں کھادا اسنوں خبر ایں نال نہ آیا

سُن سُن حال یعقوب نبیدا رو رو نیر چلاوے
باتاں کر کے تے وچہ روندا سمجھیا ساریاں بھایاں
شائد ایہو پیارا یوسف غیب خداوند جانے
حکم سوا جد نبیاں خاصاں اتنی خبر نہ پائی
حضرت یوسف نال بھراواں جو جو سخن الاوے
کرن وائینہ اپنی اکھیں ڈٹھے یوسف بھائی
جو بہتان کسے دے اُتے ناحق تہمت لاوے
حکمت ایہہ جو اوّل بھایاں یوسف چور بنایا
اوہ گل اوہناں نہ آکھی یوسف منہ تھیں سخن سناوے
وہ دوئیں طرفوں باتاں کرکے ہوگئے پاک گناہوں
عزت والا عزت ہوسی جس دی عزت کریئے
دل وچ کرے قیاساں یوسف سوتار بیر بناوے
تیجے دن باتاں حضرت یوسف صفتاں سیں رہنایاں
جس دم اپنے ڈیرے اندر صاحبزادے آون
ہک ہک سخن تحمل کرکے سندا نال پیاراں
جس دم ساڈا حاضر کردا بہت پیار کریندا
کر کر صفتاں اُس دی ہردم غیبوں خبر نہ کائی
ہکدن یوسف بھایاں تائیں اپنے کول بلایا
لائق نہیں بزرگاں تائیں فرق محبت پاون
بھی فرمایا تسیں جو آکھو حضرت یوسف تائیں
کویں اکیلا ہو گیا یوسف بھایاں عرض سنایا
کہن لگے اساں چھوٹا بھائی یوسف پالن ساتا حامی
پچھے اوہ بگھیاڑاں کھادا حاضر اسیں نہ کوئی
ایسا تساں پیارا یوسف سبھناں بول سنایا
اس وچہ ساڈی نظر نہ آوے جھوٹھ کلام تساڈی

ڈردا حکم ربانے کولوں کیونکر حال جتاوے
دل وچ شبہ ہووے کیتا بہت قیاساں آیاں
کر کر پیار یعقوب نبیدے کردا سخن نمانے
ہور اُچیرا کون اُنہاں تھیں ہوش کرو کجھ بھائی
بات کرن عبرانی اندر غیراں سمجھ نہ آوے
پھر کیوں مکرے کیہا انہانوں ناحق تہمت لائی
روز قیامت خون برابر بدلہ بھریا جاوے
تد جاسوس بنائے یوسف عدل برابر آیا
لڑکے نوں جو ہیں ماپیو پیارا باتاں نال ڈراوے
ختم عدالت وچ جیاتی ہوئی فضل الاہول
ملسی ذلت بدلہ ذلت جس پر ذلت دھریئے
بنیامین پیارا بھائی کسے سببوں آوے
کل سردار غلاماں انگوں کینے کارن بھایاں
شاہ دیاں باتاں آپس اندر صفتاں بہت سناون
شوخ مزاج کلام نہ کردا مغز جویں سرداراں
سُن سُن باتاں مائل ہندا جلد نہ رخصت ہندا
کسے نہ جاتا یوسف سوہنا ماپیو جایا بھائی
لائق نہیں سی یوسف اُتے باپ جو پیار کمایا
ہک فرزند تمام اولادوں نہ معشوق بناون
جنگل اندر اس وچ پیارے کھا گئے گرگ بلائیں
سنو روایت نقرہ کاروں ذکر حسین لیایا
وڈے اسیں شکاراں پچھے اے سردار گرامی
نال تاں بولیا یوسف بات عجیب ہوئی
پھر کیوں چھوڑیا تساں اکیلا آ بگھیاڑاں کھایا
کون بے ادب اسیں لاں ہووے ایہہ گل دور دوراڈی

غرض کیتا جد ایسی حالت اس دن گذری آہی
ہیں سلیاں نہیاندا گوشت کوئی حیوان نہ کھاوے
ایہ گل سُن کے پوچھ ہویا شبہ خلاف اساں نوں
اُنہاں حکم سنایا یوسف کر کے سخت آوازہ
قسم خدا دی رو رو آکھن کنبن ڈر رنجانے
لٹکے بال نمانے ساڈے آس رہائی والے
تکدے اہ اساڈا اونہاں پوچھ حرص نہانوں
تیرے ہتھوں نسل اساڈی ہوسی قتل تمامی
جوش الٰہیہ طلبی اسنوں سخت دعا فرماسی
جو معصوم نمانے مرسن خون تساں سر ہوسن
ایہ گل سُن کے رُنّا یوسف لگا کہن انہاں نوں
ادب لحاظ یعقوب نبی دا جیویں تساں پر ہویا
اے پر شیلا ساڈے دل نوں جو گل تساں سنائی
جے اس آکھیا اگر تکاں کھاوا میرا بھائی پیارا
ہک ہک شتر اناج تساں نوں سب اکرام کریساں
بیشک نسل اولاد رسولاں کیونکر سچ منیوسے
حاضر کرو گواہ کوئی اپنا یوسف حکم سنایا
ایہ گل سن کر عاجز ہو کر بولے بہت نمانے
کرن کناماں ال یوسف دے ڈردے ڈردے بولن
بھی فرمایا جیکر یوسف کھاوا اوہ گھبیاڑ ازل
کیوں تساڈا زور دلاں اندر عالم سارے
جیکر سخت آوازہ خفگی کوئی تساں نہیں بولے
ہکسو بڑا جوان بہادر رہے میدان تساں نوں
پھیر تساڈے ہوندیاں یوسف کیوں گھبیاڑا کھایا
نہیں تاں ال باپ پیارا اسنوں نہ سی جدا کرینا

اوہ یوسف اولاد رسولاں نسل خلیل الٰہی
یوسفنوں گھبیاڑ اٹھاون دل اعتبار نہ آوے
رب دربار خفت حق ہوسی کر کے قید اساں نوں
سنکر بھایاں ماریاں آہیں گھتے بے اندازہ
قید نہ کر پردیسیاں تائیں کرن سوال نمانے
فاقے یاروں سارے مرسن پیسن اجل پیالے
باپ جنہاں دے قید کریسیں کیہسی کون انہانوں
لگسن زخم یعقوب نبی نوں جو پیغمبر نامی
غضبوں تیر کماناں چھٹے پار دو ستلو جاسی
بے تقصیر عدالت اندر پلو پکڑ کھلوسن
سر صدقے یعقوب نبی دے چھوڑیا اساں تساں نوں
توں بس لحاظ برابر ساڈوں ایہ گل کہکر رویا
تاجانسی جے پاس اساڈے آوے اس دا بھائی
بہت انعام تساں نوں ملسی بات سنو آئندہ کارا
جیکر نہ بھایاں نہ آوے واند ہاسے نہ دیساں
جان تک ملے نہ حق گواہی ثابت بات تھیوے
اُنہاں ذکر خلاصے اندر جیونکر نظری آیا
جو دیسوں پردیسی ہووں کون انہانوں جاپے
متھے بنھ کھلے عدالت اندر ہیبت خوف دلاں
ہک بھائی تسیں کول نہ بیٹھے اندر [illegible]
نظر تساڈی بخیر نہ جھوٹ نہ ظاہر کرن [illegible]
جمل زناں دے خارج ہووں طرح زن [illegible]
کارن ہک تسیں ہک کالی قتل کرو بھنا انوں
نہ اندر کے تھیں لمدی سبھناں عرض سنایا
تسیں واانگ برابر کرکے تیں جاں ایکی ندا

ساڈا ں بھی اوہ پیارا یوسف بیشک بابجھ حساباں
یوسف آکھیا اوہ کی اسنوں خواب عجیبہ آئی
کہن لگے اس بہوڑے اگے ڈِٹھا خواب تمامی
تخت مبارک ملسی تینوں ورچہ حد نہ کوئی
ملیا تخت پانا ہیں اسنوں باپ جویں فرمایا
یوسف کہیا کلام تساڈی صاف نہ نظری آوے
یوسف کہیا میرا دل چاہے ہک تساڈا بھائی
اٹھیاں پاتاں کر کے یوسف رخصت حکم سنایا
سی ہک عجب مکان تُھہانہ سوہنا بابجھ شماروں
کیتا حکم باورچی تائیں کھانا خوب پکاوے
بعد سلاموں اس باورچی حاضر عرض گذاری
نہیں کسے کارن آیا ایسا پیار تساں نوں
سُنکہ چُپ زبان کیتی کرے کلام نہ کوئی
وچہ تفسیر یوسف دے جیوں لکھا ابن عباس لیایا
رنگا رنگ کبابان اندر ہر میوے مٹھیایاں
حاضر بیٹھا حضرت یوسف بہت پیار کماوے
اُس ٹبلے بھی کسے نہ جاتا کرے پچھان کوئی
رات پئی تاں پلنگ سنہری ریشم نرم سرانے
بہت غریب سیاہ فرماجز آہے باجھ شماروں
ایسا تھیا پیاوچہ ملکاں راوی خبر سناوے
کھاون کارن ہک بندے نوں ٹکڑا اصل نہ تھیوے
اکھیں ڈِٹھا حال تماجی جد یوسف بیان بھایاں
کسے کہیا اس شاہ نوں دل تھیں ایسی شفقت آئی
دوجے کہیا جو خدمت اندر نوکر لفر کھلاوے
تاں شمعون کہیا کجھ شاہ نوں دولت حرص کوئی

امر جویں تقدیر ربانی فرق پیا ہک خواہوں
جس دے یاروں بھایاں اندر پے گئی سخت جدائی
باپ پیارے آکھیا اسنوں تیرا شان گرامی
یوسف آکھیا پھر اس گلدی کویں حقیقت ہوئی
کہن لگے اس بعد شتابی دنیا چھوڑ سدھایا
کر کے چپ کھلوتے ہوئے کون جواب سناوے
گردی رکھاں آون تو ڑاہی بنیامین دی جائی
باہر نکلے پچھلیں پہریں باپ جویں فرمایا
اس دے کارن اتارا شاہی حکم ہویا سرکاروں
امر قبولو جو فرماون مت کوئی دیر لگاوے
کتنے آون کتنے جاون دولتمند بیوپاری!
یوسف آکھیا مت کوئی بولو کرو سوال اساں نوں
خدمت صاحبزادیاں کارن جلد تیاری ہوئی
بیٹھن کارن زینت والا ریشم فرش بچھایا
ہر ہر رنگ سوغاتاں حاضر خدمت اندر آیاں
خدمت کارن نفراں تائیں خدمت حکم سناوے
امرا لاہوں ہر اک تائیں دہشت نازل ہوئی
نرم وچھایاں خوب کرایاں ہن جبیبہ بالنے
سبھنوں ملے تنوروں روٹی حکم جویں سرکاروں
جیکوئی باراں سو بیناراں وچہ بازار لیجاوے
گوشت زردے تے مٹھیایاں کتنا مل کیتوے
آپس اندر باتاں کر دے بہت قیاساں آیاں
سب لوکاں تھیں اسنے ساڈی عزت بہت کرائی
شاہ دے ساڈوں جاتا ہوسی بڑے سوداگر بھارے
پیو دادے دی عزت پاروں ساڈی نوں عزت ہوئی

نہیں تاں کوئی اسیں کہ ویسی آئے دُور دیاروں
پیچھے آکھیا صورت ساڈی شاہ نوں لگی پیاری
کتنے لکھ سوداگر آون کسے حساب نہ پایا
شاہ نوں ترس پیا وچہ دل دے شفقت نظر کریندا
ایہ گل سنکر دردوں یوسف رُنّا پھیر دُہاری
بُرقعہ ریشم سرخ یوسف نے بدن دوالے پایا
کھا چکے تاں عجب پوشاکاں جھب سرکار منگایا
عجب لباس پہنا کر سبھنوں الفت کرے تمامی
کرن روایت بھایاں تائیں کھانا جدوں کھوایا
تاج سنہری موتیاں جڑیا سر اُسدے پر دھریا
خدمت عزت کردا انہاندی جسدی حد نہ کوئی
اپنی ہتھیں پوریاں اندر بھریں انہاندے دانے
بابا ہاں صدقے تھیواں بیٹا عرض گذارے
یوسف آکھیا بابے تیرے نہیں بیگانہ کوئی
بردہ کرکے ویچ دتوسنے وطنوں دور کرایا
یا حضرت جنہاں ایتھوں توڑ ہی کیا سخت ارادہ
باپ کیا کجھ میرے کارن جیہا نیک کیتونے
نہیں تاں باپ پیارا اسانوں رخصت لے نہ دیندا
اول ورچہ رحمت رب دی مشکل حال دیوسے
اول ورچے سونا چاندی چوٹاں نال مریندا
اے فرزندا بھایاں سانوں جیکر درد وکھایا
اے فرزندا خدمت اندر اودوں حاضر رہنا
جیکر تیری حقیقت والا باپے پھیکن تینوں
ہتھ کرکے تُسوں سنے دیوال اتنی بات سنائی
منشا تائیں باپ پیارے سمجھ حکم سنایا

سنکر یوسف برقعے اندر رُنّا باہجھ شماروں
چوتھے آکھیا میرے کولوں سنو حقیقت ساری
ساڈے جیہا غریب نمانا اگے کوئی نہ آیا
سبھیں عاجز ویکھ اسانوں بہتر کھانے دیندا
زخم دگاہن سخن تنہاندے دلوں وارو واری
پردے اندر بیٹا تاں سندا اپنا آپ چھپایا
کول کھلو کر بھایاں تائیں ل پیار پہنایاں
کدے ساڈے شہر نہ آئے ایہ سوداگر شاہی
وڈا بیٹا حضرت منشا جلدی نال بلایا
پٹکا زری دوشالہ دے کر حکم شتابی کیا
مثل غلاماں حاضر رہنا اتنی بات سنائی
وافر ادب انہاندا کرنا اے فرزند سیانے
اتنا کرو پیار جنہاں نوں کرن سوداگر پیارے
کھوہ وچہ پون انہاندے ہتھیں ساڈی قسمت ہوئی
ایہ گل سنکر صاحبزادہ غیرت اندر آیا
پھر کس کارن سٹیا انہاندی عزت کردا زیادہ
رخصت کرکے اپنے ہتھیں مصر کاں دتوسے
شہر مصر وچہ لال عماری موجاں کون کریندا
جیکر اس دا آخر دے سب کوئی [illegible]
باطن سدا عارف جانن [illegible]
بُرا پچھانن لائق ناہیں جس [illegible] پایا
وافر سخن کلام نہ کرنا نام نشان نہ کہنا
کہیں جواب لسناڈی بولی سمجھ نہ آوے تینوں
اس دی خدمت کریں زیادہ عزت حد نکائی
نال محبت خدمت اندر پورا عمل کمایا

تریّے صاحبزادیاں تائیں رکھیا شوق پیار دل — اس تھیں پچھے رخصت کارن حکم ہویا سرکاروں
ایہو طریقہ جاری آہا جو سوداگر آون — زیور نقدی جو زر آہے پیش دلال وکھاون
باہر اموتی ہور پوشاکاں ہر ہر جنس پیاری — پیش صرافاں ہور دلالاں قیمت آہے ساری
اُس دن ایہ فرمان سنایا یوسف نبی گرامی — مال متاع جو گھر تھیں لیائے ایہ سوداگر شامی
اس وچہ حاجت نہیں کسیدی دسّن کارن کوئی — آپے قیمت اسیں کریساں جیونکر لائق ہوئی
حیرت نال امیر وزیراں بہت قیاس دوڑایا — اجتک مال کسیدا اوتھن شاہ نوں شوق نہ آیا
بڑے سوداگر آون جادن غنی تونگر بھارے — صاحب نوں وہ سب لوکاں تھیں ایہ مسکین پیارے
اے پرحکمت باطن والی کسے معلوم نہ ہوئی — جدوں بلائے صاحبزادے دور کیتا سب کوئی
کتّی وچہ اس وچہ نتیجہ نقرہ کاروں لیایا — جس کارن سب لوکاں تائیں کولوں دور کرایا

بیان حاضر کردن مال پیش یوسفؑ و سوال کردن اولاد یعقوبؑ

سنو حقیقت صاحبزادے یوسف جدوں بلائے — آکھیس پیش کرو زر پونجی جو کجھ گھروں لیائے
سی کجھ اُن پنیر تے درماں کھول بھراواں دھریاں — ناقص سب اسباب پرانا رکھ کر آنسو بھریاں
پہلی وچہ جو غیراں تائیں نہ اسباب دکھایا — مسکینی بھایاں دی اُپر یوسف پردہ پایا
تھوڑی چیز پیارا اجبلوں بھیجے شوق پیار دل — عاشق چشماں اُپر رکھن ادب محبت پیار دل
دو جاناں جو دوست دلوں دوست دے گھر آوے — شرط محبت نہیں جو اس وچہ غیر دلال بناوے
تیجا اوہ یعقوب نبی دے گھر تھیں جو تیں آئی — قیمت اس دی یوسف جانے غیراں خبر نہ کائی
درد محبت والے مومن جس دم حاضر ہوسن — دفتر کھل حساباں کارن وچہ دربار کھلوسن
وحدت درد محبت والا دفتر حاضر آسی — اس دی قیمت غیر کی جانن حکم خدا فرماسی
اُس کو ہر دا اسا تھے بابجھوں کون خریدن والا — کسنوں طاقت قیمت پاون آکھے پاک تعالیٰ
عمل خطایاں کارن پردہ کرسی رب سچاواں — یوسف پردہ فاش نہ کیتا ناقص مال بھراواں
سر کردائے تن جس دم رہاں بھایاں پیش ٹکایاں — یوسفنوں سب روندیاں دسّن حال سناون آیاں
دیکھ یارت کیتا یوسف سمجھ نہ آوے بھایاں — صبر کیتا تاں مل بھایاں عرضاں پیش سنایاں
آکھن لگے مال اساڈا کرے قبول نہ کوئی — درم پرانے پشم پنیراں کیہا کسے حاجت ہوئی
تسیں قبولو تاں پھر یوسف کہیا جواب تنہاں نوں — کیا سب ملکوں لیھیں جاؤن لسّیں پون اساں نوں

آکھن بابا یہ توفیق کریمی دیوے رب جنہاں نوں
ناقص مال لیانٹے در پر جو مسکین لیاون
ناقص مال قبولن شرموں چال کریماں ہوئی
حاجت نعمت صاحب حشمت غنی مراتب عالی
ناقص کھوٹا مال اساڈا دسدا پیا اسانوں
پھر اس وقت جواب سنایا یوسف نبی ربانے
کہن لگے اساں حیلے کیتے سخت ضرورت ہوئی
ناقص مال گھراں والے کروی آن دکھالی
ایہ گل سنکر نبی پیارا رُنا باہجھ شمارول
بہت مشرف کیتا سبھنوں عزت نال بٹھایا
محشر وچہ جد خلق اکٹھی کرسے خداوندعالی
کیا قیمت جنت دی لیسی بولو سخن زبانوں
مومن عاصی عرض سناون وچہ دربار الٰہی
دوجا مال زکاتاں صدقے نہ خالی احساناں
مال عبادت باقی جو کجھ نہیں یاداں خالی
مومن کہسی اپنے مالوں اساں امید نہ کائی
اَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ جد خود صاحب فرماوے
بیشک ناقص مال اساڈا نقصانوں خالی
بخش کریما بخش کریما بول سوال سناون
سر صدقے محبوب محمد کہسی رب تنہاں نوں
اوڑک یوسف بھایاں تائیں ایہ فرمان سناوے

نالے کرن نہ یاد شفقت شرم کمال تنہاں نوں
دور نہ کردے حاجتمنداں صدقہ خیر ولاون
تسیں کریم سنے مثل اساڈی عاجز ہور نہ کوئی
اتنا شان تساں رب دتا در پر لوگ سوالی
اس دا بدلہ راہ مولا دے دانے دیہو اسانوں
عجب عدالت کھوٹے مالوں شہرے منگودا سنے
چارسو درہاں نقصیں اک ٹوپہ دانے دے نہ کوئی
دیہو صدقہ کجھ منگن آئے وچہ دربار سوالی
سبھ دولت منظور تساڈی کرسی کلام پیاروں
ایہو اشارہ خبر کتاباں وچہ روایت آیا
ہوگ آواز محمدیاں نوں امر کرے رب عالی
دسو جو کجھ مال لیاے اس دنیا گنجانوں
پہلا مال نماز لیاندی جس وچہ غفلت آہی
حج سخاوت کر مشہوری عمل ہویا نقصانوں
اس مالوں نہیں جنت ملدی حکم کرے رب عالی
فضل امیدوں حرص اسانوں وچہ دربار الٰہی
موڑے کیویں سوالیاں تائیں جو اس در پر آوے
اس وعدے پر آس اسانوں منگن خیر سوالی
حکم ہوسی منظور سوالی دور نہ کیتے جاون
اپنا جنت قیمت باہجھوں بخشیا اساں تساں نوں
تسیں اولاد یعقوب نبی دی شرم اساڈی آہے

بیان واپس شدن اولاد حضرت یعقوب علیہ السلام سوئے کنعان

حضرت منشا نوں فرمایا حکم حبیب ربانے
بحر العشق سطور روایت نرخ اناج لکھیوے

بوریاں اندر نال شتابی بھر انہاں دے دانے
دو سو یک ہزار دیناروں ہک شتر لدیوے

چوتھا سیراں دا اُٹھ پہیسی جس نوں آکھن پائی
اک لکھ چوی ہزار دیناراں اس دا مُل بتاون
جو کوئی طلب خریدن کارن شہر مصر وچ آوے
سٹھ پایاں ہر اک نوں یوسف دیندا نام ربانے
اتنی بات کہی پھر یوسف حضرت منشا تائیں
بھی فرمایا منشا تائیں ظاہر حال نہ کرنا
اس ویلے دل اندر یوسف ایہو دلیل گذاری
دوجا جو پشمینہ زیور بھایاں مال لیاندا
وچے حوالہ یوسف تائیں بات دلے وچ آئی
زر باجھوں پھر مشکل منسی آون مصر انہاں نوں
زر دا پیار نہ کیتا یوسف عارف خبر لیایا
خبر قرآن نوں مولا تائیں اہل سخاوت پیارے
دودھ ہوسی زر دیناراں دا پیار جنہاں نوں
تیجا دل وچ آکھیا یوسف جے درماں گھر جاسن
چوتھی وجہ جے مال تمامی پھیر سلامت جاوے
شاید معلم ہووے اسنوں کر تقریر پچھانے
سنو حقیقت جس دم یوسف بوریاں کنک بھرایاں
اس تھیں پچھے دو شتراں پر غلہ ہور بھرایا
ایہ ہک شتر اساڈی طرفوں مال یعقوب نبی دا
اس دن کنک عجائب یوسف بوریاں وچ پوائی
اتنا پیار جتایا یوسف بھایاں نال تدا ہیں
قیمت وچ کر اک تساڈا انہیں سی شتر لدیندا
جے تسیں اوہ یوسف دا بھائی آن دکھاؤ سانوں
قیمت طلب نہ ہرگز ساتوں سبب اکرام کریساں
بھی فرمایا ہک تساڈا بھائی رکھیا جاوے

چاندی قسم جواہر جڑیا جس خلاصے آئی
جس دے نال انہاں روں والے بوریاں اندر پاون
بھار شتر دا دیون سبھنوں دا فرق کوئی نہ پاوے
کون سوداگر کون سوالی سبھنوں بخشے والے
اپنی ہتھیں توں لج والے بوریاں اندر پائیں
واپس کر کے مال انہاں دا بوریاں اندر دھرنا
ایتھے اوتھے یعقوب نبی دی دولت حشمت ساری
دو سو دیناراں تک ہویا قیمت مال انہاں دا
گھر یعقوب نبی دے ہوسی باقی چیز نہ کائی
کیونکر بنیامین پیارا ملسی آن اسانوں
اُسدا بدلہ ملیا بھائی دل دا مطلب پایا
عمل سخاوت عالی درجہ نیک اعمال جو سارے
روز قیامت مولا ملسی کرے پیار تنہاں نوں
راضی ہوون ساڈے اُتے آون دیر نہ لاسن
کوئی قیاس یعقوب نبی نوں طرف اساڈی آوے
باراں بوریاں قیمت باجھوں کس لئے بھیجے والے
وچ انہاں دا مال ٹکایا خبر نہ پائی بھایاں
نال محبت بھایاں تائیں ایہ فرمان سنایا
دوجا نال اساڈے طرفوں بنیامین ولی دا
جس دے چوں ہور کسینوں اگے ہتھ نہ آئی
شیریں باتاں وچ گلاں دل تھیں بھلن ناہیں
لے پر ساتھیں نال تساڈے ایسا امر نہ کھیندا
ہک ہک شتر لدا کر دیساں کنک انعام تساڈوں
نہیں تاں شرطاں پھیر تساڈوں دانہ ہک نہ دیساں
سبھناں آکھیا عذر نہ کرساں جسنوں شاہ فرماوے

قرعہ ڈالیا ہر اک اُپر کر انصاف سچاواں
حضرت شمعونے دا ناواں فالوں ظاہر آیا
آکھیس لدو بھار شتابی رخصت ہے سبھناں نوں
نقرہ کاروں کرن روائت سنتوں ہیرے بھائی
دل وچ خیال یوسف نوں بابل اُپر آیا
دل یعقوب نبی دے اندر ساڈی حب سماوے
دو شیشے ہک ویکھن والا کتوں نظر کریسی
بنیامین اس کارن یوسف لینے کول بلایا
ہک شمعون رہیا وچہ مصرے باقی رخصت سارے

اُسنے ایتھے رہنا ہوسی جس دا نکلے ناواں
تیز کٹارا نکالیا جس نے جد یوسف کھوہ پایا
فضل ربے تھیں حاجت ساڈی حاصل ہوگ اسانوں
غیرت عادت ہر معشوقاں کار قدیموں آئی
ساڈی جا ہک باپ پیارا بنیامین بنایا
غیرت ہے کیوں اس خانے وچہ غیر مقام بناوے
ہر کم اندر وحدت باہجوں الفت اثر نہ دیسی
دو جا درد فراق نبی نوں موت قریب پہنچایا
خط لکھیا یعقوب نبی ول یوسف نبی پیارے

بیان خط نوشتن یوسف سوئے عالیجناب صلوات اللہ علیہ

حمد ہزاراں خالق تائیں ہر دن رات مدامی
اکبر ذات مقدس عالی لائق حمد ثنائیں
واہ محبوب خلیل ربانا اسماعیلؑ پیارا
اُس گھر اندر عشق حقیقی وحدت علم خزانہ
بعد آدابوں سنے القابوں عرض غلام سناوے
درد محبت حال تساڈا سنیا گیا اسانوں
یا نبی اللہ ہجر یوسف دے جگر تساڈا بھریا
نیک نہاد اولاد تساڈی پاس اساں جد آئی
جو پیغام حضوروں سانوں بعد سلام سنایا
ہر ہر جنساں ستھرے دانے حاضر کل خزانہ
ہک فضولی ہوگئی مینتھوں لنوں رنج نہ کرنا
رکھیا میں شمعون تساڈا اک فرزند میانہ
جیکر بنیامین اسانوں آن زیارت دیسی
غم یوسف دا انت تسانوں آتش ہجر بجھاوے

بھی صلوات رسول نبی پر عالی ذات گرامی
جس نے عالیشان بنایا قوم رسولاں تائیں
واہ اسحاق یعقوبؑ پیغمبر خاص حبیب ہمارا
بیشک ایس زمانے اندر عالی شان گھرانا
نظر گذارش عاجز اُپر حضرت صاحب پاشے
تویں برابر درد اسانوں جیہیں فراق تسانوں
تویں برابر درد تساڈے حال اساڈا کریا
عزت ادب تساڈے پاروں کیتی خوشی سوائی
اونہوں سر چشماں پر دھریا عذر غلام نہ لایا
خوش کر کے فرزند تساڈے کیتا سال روانہ
غیرت خلق دی حال میرے نہ نجیب خیال نہ دھرنا
دسن لائق اوہ گل ناہیں جیونکر حکم ربانا
تاں سرکار تہاڈی اُتے بڑا احسان کریسی
بنیامین تساڈے غم تھیں کردے آرام نہ پاوے

اوہ یوں خط لکھیا یوسف نے نال محبت روے
اسیں تساڈے یوسف کارن اڈی بھال کریا
بہت سیالاں ادب نہ یاوہ لکھیا چھیکڑ واری
ایہ خط لکھ یوسف نے دتا ہتھ پیاریاں بھایاں
بعد سلاموں ادب کلاموں رخصت ہوئے سارے
ایسا حاکم شہر مصر دا شفقت برکت بھریا
ہکدوجے نوں آکھن سارے ایہ کیا قدرت ہوئی
کہیا ہوڑے بھایاں تائیں حکمت ہور نہ جانوں
عبدالستار صحبت خاصاں کیمیا رنگ دکھاوے
جے کوئی مومن نال محبت صحبت نیکاں پاندا
عالی درجہ تخت سلیمان عزت منصب شاہی
پھیر بہودا بھایاں تائیں بات کرے آشکارا
آکھن لگے ایہ گل تیری کیکر سچ پچھانا
اسی سال ہوئے اس گلنوں کتھوں یوسف آیا
آہو جیکر یوسف ہوندا کیوں نحر دانے دیندا
کہیا بہوڑے بھایاں تائیں جیکر یوسف ناہیں
جیکر سوہنا یوسف ناہیں بات سنو اک میری
نرم طبیعت یوسف وانگوں ادسے طور بلیندا
آخر سخن بہوڑے کیتا ظاہر بول تداہیں
اے پر وہ گل بھایاں تائیں سچ یقین نہ ہوئی
کرن روایت جس دن یوسف رخصت کیتا بھایاں
ہر منشی دروازیاں وچوں جھاڑ دوکان اٹھایا
اس دن کل زبراں تائیں حکمت ظاہر ہوئی
ظاہر ہویا ایسے کارن عجب سزاواں پایاں
ایہو اشارہ وچہ قرآنے خبر مفسر لیاندی

بنیامین ملاؤ ساڈوں بڑی مروت ہووے
انشاء اللہ وچہ خدمت دے دیوں بدلہ لیساں
طلب جواب قدیم طریقہ یا محبوب غفاری
نال محبت کول کھلو کے بوریاں آپ لدایاں
ٹرڈے جاون آپس اندر باتاں کرن پیارے
مصر زمین وچہ پاک خدا نے گنج محبت دھریا
روشن نور دلاں وچہ چانن جس دی حد نہ کوئی
کل برکت اس شاہ دی مجلس صحبت اثر پچھیا تو
جویں روایت بحر العشقوں خبر صدیق لیاوے
سو برساں تھیں وہ عبادت ورچہ لکھیا جاندا
کہے خاقانی بہتر اس تھیں ہکدم یاد الٰہی
ہیں جاتا ایہ یوسف سوہنا یعقوبے دا پیارا
بردہ کرکے بیچیا اسنوں دیسوں وچ ورنا نا
دوجے آکھیا جیکر یوسف تاں کس تخت بٹھایا
جس دن اساں وکھائی دتی بیشک قتل کریندا
حال یعقوب نبی دا سنکا وہ کیوں ہاے آہیں
تاں کیوں بنیا مینے کارن کردا طلب وڈیری
غیبی علموں نبوں ورثہ ہیں نہیں ضد کریندا
یوسف جیکر نہیں تاں ساڈی نسلوں باہر ناہیں
نگراں ایسا نیک طبیعت حاکم ہور نہ کوئی
اس دن کل سراواں وچوں چوکیاں ودکرایاں
کوئی نہ پچھے راہیاں تائیں کون کوئی کیوں آیا
ایہو ضرورت شاہ نوں آئی ہور نہ حاجت کوئی
ایسے کارن باغ بہاراں نہراں مٹھے وگایاں
طبق زمین آسمان ستارے خاطر آدمیاں دی

جس دن قیامت پوری ہوسی آدمیاں دی بھائی
اسرافیل تدوں کرنا نوں جلدی پھوک لگاوے
گل جاسن اسباب تمامی لیراں ہوسن سارے
ٹکڑے ٹکڑے پربت ہوسن حکم قضا جد آوے
نیت کرنا ہتھ پچھے فرشتہ کھلا خیال کریندا
چونکہ بھایاں کارن یوسف عجب ہواں پایاں
ایسے کارن قبراں اندر آکر ملک بولاون
جو آکھے رب میرا اللہ واحد پاک الٰہی
دوست دشمن پہلی منزل خوب پچھانتے جاون
اپنے دوستاں کارن مولا عزت شرف کراوے
بہت زیادہ قبر کشادہ روشن ہووے نوروں
پاک جمال جلال وکھاوے فضلوں ذات الٰہی
عبد الستارا آس ربانی حرصوں نوں بنایاں

سب بنیت رب ور کریسی جو گلزار بنائی
ختم ہوسی شطرنج تمامی زمین اٹھائی جاوے
دور ہوسن سب نور قندیلاں سورج چند ستارے
پھوک لگا کر ملک نورانی دا اگ بار وت اڈاوے
خبر نہیں کس ویلے حاکم پھوک اجازت دیندا
اپنیاں پیاریاں کارن رب نے باغ بہاراں لایا
کون نبی ہور کون تیرا رب سبھنوں پچھن آون
کہن فرشتے راضی ہو کر ایہو خواہش آہی
دوست وصل ربانا پاون دشمن ماران کھاون
حاضر کرن بہشت فرشتے سب سختی بھل جاوے
خدمت اندر حاضر حوراں عزت حکم حضوروں
حکم کرے سب جنت نعمت تیرے کارن آہی
حال تیرا سب جانے مالک جو تکر پوریاں پایاں

بیان احوال برادران یوسف بوقت اپس نشستن

سنو حقیقت جد یوسف تھیں رخصت ہوئے بھائی
عزت اونہاں زیادہ ہووے جتھے کرن اوتارا
راضی ہوون کرن چاراں ایہہ کیا حکمت ہوئی
کیہ ہویا اصل نتیجہ دساں خبر تساں نوں
جو ہین عبادت بندی والے پاون قرب حضوری
بحر العشق وں بھی تفسیروں ایہو روایت لیایا
جس شیطان ہی نہال تھیں اگے جبری بات کرائی
کیتنس بہت شیطان اکٹھے سبھنوں حال سناوے
مکر کماتے نال انہاندے جیکر نیڑے آون
کر منصوبہ دشمن ظالم گروں جلد اٹھایا

رستے وچ خداوند عالم قدرت عجب وکھائی
جتھوں لنگھن نظری آوے خاص عالم سارا
ایسے راہوں اگے لنگھے وانت نہ پچھے کوئی
ایہہ سبب اس شاہ دی برکت عزت شرف سوائی
جتھوں جاون عزت پاون ہر طرفے منزل راہی
جد اولاد یعقوب نبی دی شان فضیلت پایا
پھر اپنے راہ ماراں کارن گردوں کیتی دھائی
ایہہ اولاد یعقوب نبی دی جے اج قابو آوے
کیسے سبھوں کافر کریئے نہ ایمان لے جاون
کیتنس نال پیارہ آوازہ اندر دلاں وچ آیا

عجب آواز سنایا شیطان فقیریں لذت دیندا
چنوکر جادن والیاں تائیں اگ آواز مریندا

یا اولاد یعقوب نبی دی خوشخبری سن جانا
شفقت کر کے ساڈی طرفے قدم مبارک پانا

بھیر کھلوتے صاحبزادے اثر محبت پایا
جلدی حکم فرشتے تائیں پاک خدا فرمایا

پہنچ شتابی پہنچ شتابی امر ہویا سرکاروں
قید ہوئی اولاد رسولاں مکر شیطانی پاروں

سنکر جلدی ملک بانا اوسے ساعت آیا
غضبوں سب شیطانی لشکر پنجہ مار اٹھایا

سٹیا دور پچھے کوہ قافوں بولیا عرض بانوں
یا اولاد یعقوب نبی دی جاؤ ایس مکانوں

کہن لگے تو پچھے اندر کون آواز کریندا
حاضر ہو کر نظر نہ آوے نیک نصیحت دیندا

پھیر فرشتہ نال محبت کرے بیان زبانی
یا اولاد یعقوب نبی دی میں ہاں ملک نورانی

او لشکر شیطانی آہا مگر تساڈے دہانا
جلدی مدد کارن مینوں ملیا حکم ربانا

تاں میں دشمن فوج تمامی پل وچ مار نکالی
شفقت نال تساڈے اتے نظر عنایت والی

نہیں تاں نال تساڈے دشمن ایسا مکر کماندا
ایس مکانوں کوئی تساڈا نال ایمان نہ جاندا

عبدالستارا دشمن ظالم جے سو زور لگاوے
قوم رسولاں اتے اسدی کوئی پیش نہ جاوے

واہ سبحان اللہ رب عالم جس پر کرم کریندا
لاکھ کروڑاں دشمن ہوون نہ ورنہ پاون دیندا

جیسدے اتے ربدی طرفوں غیرت پھیرا پاوے
سارا عالم حافظ ہووے پل وچ بار اٹھاوے

شکر کیتا اولاد نبی دی رحمت فضل الٰہوں
بے نقصان سلامت پہنچے خوف خطرے راہوں

بیان حاضر آمدن اولاد پیش حضرت یعقوبؑ

کرن روایت جس دن آئے صاحبزادے سارے
خدمت اندر حاضر ہوئے پاس حبیب پیارے

بھناں قدم نبیدے چمے شوق نال پیاراں
پیر ہدایت مرشد کامل رہبر او گنہاراں

بحر العشقوں جو یہی روائت جیہڑا صدق پیایا
ہسیا بہت یعقوب پیغمبر دل خوشیاں وچ آیا

اوسے ویلے رووں لگا دیر نہ کیتی کوئی
عرض سوال کیتا فرزنداں یہ کیا قدرت ہوئی

کہیا یعقوب تسیں جد آئے کرم کیتا رب عالی
حاصل ہوئی ساڈے تائیں خوشبو دوست والی

دل گھبرایا ساڈا ہویا اگے وانگ بیماری
پھر اسانوں رووں آیا سنو حقیقت ساری

جو شیطانی بہت تساں تھیں حاضر ہوئی اسانوں
خبر نہیں کس ویلے کیتا دشمن اثر تساں نوں

تساں جو ڈٹھا مصر مبارک سو خبر اسائیں
یوسف دا کجھ پتہ تساں نوں ملیا ہے یا ناہیں

پچھی تساں پاناہیں ادھوں خبر پیارے والی
ہو گئے اسّی سال اجے سفروں اجل شہادت ہوئی
چُپ کر گیا جیب بابا ناجد ایہ عرض کیتو نے
کہن لگے کیا مصر عجیبہ سوہنا شہر نگینہ
اشرف سید خلق صفاتوں صاحب علم یگانہ
صفت کریمی ادب حلیمی جو اس اندر ہوئی
ہر دروازے عجب تماشا باغاں نہراں جاری
جدوں خیال کراں میں اس دے ہیندا نظری آوے
کدی نہ ڈٹھا کرہی اندر ایسا اس لئے جریا
نام تساڈا سنکے اس نے سر چشماں پر چایا
حاضر کیتے ساڈے کارن نفر غلام تمامی
کھاون کارن ہر سوغاتاں جلدی حاضر آیاں
جس دن دل جا کر اس نوں جی اساں وکھالی
اس لئے جاتا ایہ مت کوئی مکر فریب کماون
بھی اس ویلے اسیں تمامی بولے عرض سنائی
اوس وقت اساڈے کارن شفقت اندر ہویا
مڑ مڑ پچھے خبر تساڈی دے بول چھم چھم رووے
حال شہادت خبر یوسف دی جس دم اساں سنائی
کیا کجھ دین طریقہ اس دا پچھے نبی پیارا
ظاہر باطن علموں عملوں سوہنا اوس عقیدہ
سن سن باتاں نبی اللہ دا رووے تے فرماوے
رب جانے تے یوسف ہووے لڈھن پیوسو
پھیر بیان سناون لگے سب فرزند سیانے
دو سو کل دینار اساڈا مال حساب لیایا
باراں سو دینار سچے ہوندا تاں یک قیمت لیندا

تاں فرزنداں عاجز ہو کر نرم کلام نکالی
پھر کیا خبر دیوانیاں وانگوں سدھی پچھے کوئی
اٹھیں پچھے حال مصر دا صفتاں کر دسیو نے
سوہنا حاکم نیک طبیعت عدلت نور خزینہ
ظاہر باطن خوبی بھریا عالی شان گھرانہ
دوجا اس دے نال برابر نظر نہ آوے کوئی
درد رفیق غریباں کارن خوشی عیت ساری
جتنے بہت سوالی ہوون بہتا پیار دکھاوے
ہر مسکین غریباں تائیں درد محبت بھریا
نال محبت ادب کیتو سو خدمت اندر آیا
کیتا بہت تساڈا اس نے عزت شان گرامی
وچہ پردیس طفیل تساڈی ڈٹھیاں عزتاں پایاں
شبہ کیتا کجھ ساڈے اوپر شہر مصر دے والی
وچہ طریقہ ملک مصر دا دشمن پاس بتاون
نسل رسولاں تائیں آکھن ایہ گل روا نہ آئی
سنکر دردوں ذکر تساڈا نال محبت رویا
سن سن باتاں برقعے اندر درد وعاجز ہووے
کجھ اعتبار نہ کیتا اس لئے بات لبھن نہ آئی
کہن لگے کیا صفت سناواں عالم دے سردارا
جیونکر مذہب دین طریقہ ابراہیم نبی دا
غیبی علم خدا دا دجا نے سمجھ زلیخا دے
نگراں بول کلام نہ کیتی صبر کمال کیتو سو
جویں محبت نال انہاں نوں لے حضور دل دانے
ایہ پر اس نے ساڈے اتے شفقت کرم کمایا
قیمت وچہ کنعانہ ساڈوں حاصل تھیندا

باراں شتراں کارن اسنے بوریاں شتر بھرایاں ۔ بھایاں وانگوں کول کھلو کر نال پیار لدایاں
بہت سلاماں لوب تساں نوں خط وچہ عرض سنایا ۔ قبلہ باپ تساں نوں جانے بہتا پیار کمایا
بنیامینے کارن اس نوں جویں محبت ہوئی ۔ ڈاڈھا شوق زیارت اسنوں جس دی حد نہ کوئی
کتنی واری رو کر اس نے اتنی بات سنائی ۔ دل چاہے دیکھاں ہکواری اوہ یوسف دا بھائی
عہد کیتا اساں وچ واری بنیامین لیاواں ۔ اس نے عہد سنایا سانوں پورا سخن سچاواں
جیکر اوہ یوسف دا بھائی آن وکھاؤ سانوں ۔ اتنے دانے ساڈی طرفوں ہوگ کرام تساں نوں
جیکر بنیامین پیارا ساتھ اساڈے جاوے ۔ اللہ جانے اس سرکارے کتنی عزت پاوے
نہیں تاں حکم سنایا اس نے یا مقبول رہانے ۔ بنیامینے باہجہ تساں نوں پھیر نہ ملسن دانے
کرداماں سپرداں اسانوں بہت پیار کماواں ۔ کرو یقین اماں تساڈی نال محبت لیاواں
عہد فرزنداں حضرت اگے اتنی عرض گذاری ۔ رو کر یوسف یاد پیو سوا اگلی بات چتاری
اگے تساں امانت ساڈی خوب سنبھال پہنچائی ۔ اج تک اس دی صورت سوہنی سانوں نظر نہ آئی
اتنا اوہ یعقوب پیغمبر اس دیہاڑے پایا ۔ دل وچہ درد فراق یوسف دے بھانبڑ پھوک مچایا
سول نہاں دی آتش اتے برہوں بالن پایا ۔ دلبر یار امانت ساڈی کیوں اتنا چر لایا
کھیڈن کارن نال محبت بھایاں ساتھ رلایا ۔ کتنے سال زمانے گذرے دوست یا نہ آیا
رہنے اوپرا وسے کارن حجرہ دور بنایا ۔ ہوگ نصیب تدوں گھر جاون جد رب یار ملایا
زخم پرانا سینے جاری سول فراق سوایا ۔ آون جاون لوگ ہزاراں کوئی نہ خبر لیایا
ہے افسوس جدوں فرزنداں یوسف یاد کرایا ۔ پہنچیا موت قریب پیغمبر زردی رنگ وٹایا
پلو چہ پالن جلبل ہوئی دردوں جان نمانی ۔ وقت نزع جویں جان لباں پر چاہیے پانی پائی
دم وم حمد ربانا بولے ہور کلام نہ کائی ۔ حالت دیکھ اولاد تمامی غیرت اندر آئی
عبدالستار اختم نہ ہودن سول فراق پرانے ۔ ہور حقیقت ظاہر ہووے کھول شتابی دانے

بیان کشادن غلہ و بیرون آمدن مال

وردکنوں جد نبی اللہ دے صبر تحمل کیتا ۔ دلوں بجانوں شاکر ہو کر صبر پیالہ پیتا
صاحبزادیاں دانے کھولے اوہی ذکر لیایا ۔ صحیح سلامت مال تمامی بوریاں باہر آیا
ایہہ بھی دلوں قیاس کیتا سی یوسف نبی گرامی ۔ گھر جا کر معلوم کریسن آگیا مال تمامی

خوف خدا دیوں مال تمامی جلدی نال پہنچاسن
ہوسی آون فرض انہانوں پھر کجھ دیر نہ لاسن

آون گے تاں خالی آون مشکل ہوگ انہاں نوں
بنیامین لیاون باہجوں ملسن کیویں اسانوں

نہیں تاں ہن دانہ ہوگ انہاں نوں کھاون خرچن دانے
ایہ حیلہ دل نال کیتا سی یوسف نبی ربانے

اودہ جس ویلے بوری وچوں تھیلی باہر آئی
رل فرزنداں حضرت اگے آکر جلد لکائی

ویکھ شہر مصر دے والی کیا احسان کمایا
دانے دیکر مال اساڈا بوری اندر پایا

بھٹناں خوشی زیادہ ہوئی صفتاں کرن پیاروں
سنکر حال یعقوب پیغمبر رونا باہجھ شماروں

روز قیامت عمل جنہاں دے خوشی منظور نہ تھیسن
وچ سرکار انہاں دے کارن منہ دینال مریسن

رو کر ایہ فرمان سنادے دردوں نبی خدادا
اس دربار قبول نہ ہویا ناقص مال اساڈا

فکر کرو جد بلیاں تائیں ایسی دہشت ہوئی
عملوں عبدالستار جیہا نوں حرص خیال نہ کوئی

بیشک جنت مشکل منزل باہجوں فضل ربانے
نگراں جیونکر بھایاں تائیں یوسف بخشن دانے

نہیں تاں گندہ ظاہر باطن ظالم کتاب ٹھائی
فضل امید طفیل محمد ہور امید نہ کائی

کرن روایت عملاں اوپر حرص نہ رکھی جاوے
کجھ پرواہ نہیں پرواہ نوں جے منظور نہ پاوے

نیک اعمالوں اچھی ہونا ہوگ نصیب تنہاں نوں
پیش عدالت قرب حضوروں ملی رسید جنہانوں

سنو حقیقت جد فرزنداں واپس مال وکھایا
اوسے وقت پیغمبر رب دے ایہ فرمان سنایا

مال امانت جلد پہنچاؤ سر پر فرض اسانوں
وچ شریعت رکھن کھاون جائز نہیں اسانوں

کرن روایت جھٹنے دانے شہر مصر تھیں آئے
دو حصے اس دو رت ربدے اوسے وقت کرائے

ہک حصہ وچ شام مبارک بھیجیا نام ربانے
ہک حصہ گھر رکھن کھاون کھیا حبیب سبحانے

بہت خیال یعقوب نبی نوں دلدے اندر آوے
کون ہوویں جو سانوں روؤں بھر بھر نین نچوڑے

کون ہوویں جو مال اساڈا بوری اندر پاوے
کون جو بنیامین دے تائیں گل وچ پایا لوڑے

شکر نہیں جے یوسف ہووے فضل امید دوبالی
شاید دردمنداں دے غمخواری جلدت پھیر آوے

تاں بنیامین دے کارن ڈاڈھی طلب کریندا
غالب شوق زیارت اسنوں لین آرام نہ دیندا

سنکر بات یعقوب پیغمبر سخن نہ بولیا کوئی
کجھ دن گذرے پھیر تیاری شہر مصر ول ہوئی

بیان تیار شدن اولاد یعقوب بسوئے مصر ہمراہ بنیامین

اکدن سبھ فرزنداں تائیں حکم نبی فرماوے
مال امانت شاہ نوں پہنچے پھیر نداہیں آوے

سُنکر امر کیتی فرزنداں جلدی نال تیاری
حضرت صاحب شفقت کر کے جے فرمان سناوے
سنکر جلد جواب سناوے اوہ محبوب ربانا
اپنی ہتھیں ساتھ تساڈے کیونکر پکڑ چلاواں
عرضاں کر فرزند تمامی رووݨ مارن آہیں
کرو یقین کلام اساڈی مکر فریب نہ کوئی
کاغذ لکھ دیہو عہد اقراروں حکم نبی فرمایا
ضامن دیہو خدا اونہاں نوں صبر تداہیں پاواں
کہن لگے اس طور اساتھیں عہد نہ کیتا جاوے
پھر کیا عذر کراں جد اسنوں پکڑے حکم ربانا
جے اس طرفوں اجل پیالہ مل جاوے سبھنانوں
جے سب گھریں سلامت پہنچن بنیامین نہ آوے
اُٹھ یہودا حاضر ہویا قلم دوات منگائی
ابراہیم اسحاق پیغمبر جد مبارک پیاری
کراں سوال طفیل انہاں دی ضامن ذات الٰہی
بنیامین اساڈی طرفوں کجھ تکلیف نہ پاسی
لکھ یہودا اپنی ہتھیں حضرت نوں پکڑا آوے
یا نبی اللہ وعدہ میرا اپنے وطن نہ آواں
رو کر کہیا یعقوب پیغمبر نہیں سپرد تساں نوں
آکھیں ہار رہیاں جد سوہنیا یوسف بھایاں تائیں
بنیامین ہیں اس دا بدلہ کراں حوالے تیرے
کر منظور رہیں اس گناہوں لکھیں تائب ہو یا
اوسے وقت نبی اللہ تائیں حکم تمہارب الٰی
یک فرزند پیارا اپنا سوہنیا تساں اساں نوں
قسم میری عزت دی تینوں تجھ پر کرم کماساں
رلمل پاس نبی دے سبھناں ادبوں عرض گذاری
بنیامین بھی نال اساڈے شہر مصر تک جاوے
اسنوں نہیں اجازت جلدی جاہو جس کس جانا
جیکر یوسف وانگ نہ آوے کسنوں پچھن جاواں
جیکر بنیامین نہ جاسی دانے ملسن ناہیں
کہیا یعقوب نبی جلدی ساتھوں جیونکر اگے ہوئی
جو ہیں خلاصے بھی تفسیروں بحر العشقوں لیایا
جو بنیامین سلامت خیریں تیرے پاس لیاواں
شاید جے تقدیروں اس پر اجل شہادت پاوے
تاں اس وقت جواب سناوے خاص حبیب ربانا
حق تقدیر ربانی والا ہو گ یقین اساں نوں
تاں جس عہد و تا لکھ ساں نوں بیشک پکڑ یا جاوے
بھی سب صاحبزادیاں اس دن ربدی قسم اٹھائی
نبی محمد سرور جس نوں عالم دی سرداری
حاضر ہو رہا تاک نبی دے شامل وچ گواہی
جو لکھ دتا اساں تساں نوں عمل کمایا جاسی
بھی پھر قسم خدا دی کر کے اُنہی عرض سناوے
بنیامین پیارا بھائی جے کر ساتھ نہ لیاواں
کل سپرداں کیتیاں رب نوں کافی اوہو ساں نوں
غیرت منے فراق وکھالے آیاں پیش سزائیں
فضل کنوں ہو راضی ہیں پر یارب مالک میرے
فَاللّٰہُ خَیْرٌ حَافِظًا بول زباں نوں عاجز ہو کر دیا
جیونکر وچہ تفسیر اینجی دے کہیا امام غزالی
دو فرزند اساڈی طرفوں ملسن آن تساں نوں
بنیامین تے یوسف تینوں رحمت نال ملاساں

سچے اسیں تیرے یوسف تائیں اجل پیالہ دیندے
تیری خاطر صبر دل اسنوں پھیر حیات کریندے

کرو تسلی دل دے اندر رب توفیقاں مینوں
جس دن ساڈی مرضی ہوسی دوست ملسی تینوں

کیتا شکر یعقوب پیغمبر شکر حکم تداہیں
کس دن یوسف ملسی مینوں ڈردا اچھے ناہیں

کیتس خاص حوالے ربے ظاہر باطن سارا
کون شریک مقدر اندر مارن رکھن ہارا

کوئی نہ بھیجی جس پر ناہیں حفظ پناہ ربے دی
رب حافظ تاں مارن ناہیں پھیر مجال کسے دی

اوہ کوئی آس خداوی تکدا جسنوں آس نہ کائی
اوہ کوئی کرے توکل ربدا جس نے وحدت پائی

بیان حال سپرد کردن جز خدائے جل شانہ

تمے پیغمبر جنے تمے چیزاں سونپیاں غیراں تائیں
بہت ہوئی تکلیف تنہانوں آیاں پیش نظر ائیں

امت بخشی ہاروں تائیں موسیٰ نبی ربانے
مندری سونپی خادم تائیں شاہ سلیمان سیانے

یوسف سونپیا بھایاں تائیں باپ یعقوب پیارے
جیہیں نتیجہ حاصل ہویا سنیاں عالم سارے

پچھے ذکر بیان انہاں دا کر آیا ہیں سارا
ہن کجھ نہیں ضرورت اسدی کرنا ذکر دوبارہ

تمے چیزاں سونپیاں رب تائیں ذکر مفصل لیایا
امن سلامت اوہ رب رکھیاں کجھ نقصان نہ پایا

بنیامین یعقوب نبی نے سونپیا خالق سائیں
خیریں نال یعقوبے تائیں پھیر دتا رب سائیں

بندہ مال امانت آہا بہت حفاظت لوڑے
جس دا نام حقیقی حافظ کیونکر وعدہ توڑے

ماں موسیٰ دی حضرت موسیٰ نے فرعونے تھیں ڈر کے
سٹ دتا دریا دے اندر اسنوں رب حوالے کر کے

ایسا مال امانت ربے خیریں نال پہنچایا
اوسے ماں دی گودی اندر نال آرام کھیڈایا

لٹسے دشمن دے گھر اسنوں پالیا رب غفاری
وارث کیتا شہر مصر دا شان حکومت ساری

تیجا نبی محمد سرور خاص حبیب ربانے
وقت وفات زیادہ روندے ہو کر بہت نمانے

یا رب میں ہن فانی ہوساں جیونکر مرضی تیری
امتیں پچھے ہرگز نا ہی رہا جدا [illegible]

رہبر ہو کر کون کریسی شفقت پیار تہانوں
مومن تابعداریاں والے بہت پیارے سانوں

تیں بن حافظ کون تہاڈا کراں سپرداں کیندے لا
رب فرمایا دوست میرے کیوں غم آیا تینوں لا

کرداں ان حوالے ساڈے اپنی امت پیاری
دیساں محشر وقت تساں نوں صحیح سلامت ساری

شفقت کر فرمان سنایا رب دوست میرے
تیرے بعد قیامت تائیں اسیں خلیفہ تیرے

جد تیراں تحقیق وقت سناں ہاں خلق حیات کریساں
خیریں نال امانت والا ہتھ تساڈے دیساں

جھبدے تینوں اُٹھی کرساں لیسا عزت عالی
خوش فرمان سنا کر رب نے کیتا خوشی پیارا
وہ ہیں جہانیں حافظ ناصر رب محماریاں دا
خبر حدیث کتاباں موں سن حدیث جے کافی
بارعزت شکر کوں تا حب ہووں پکڑن جلد کنارہ
بارگشت شکر کوں واجو رکھن کرن امید ایمانوں
مشترک مال امانت وچوں باہر کینتے جانے
"تابعدار نبی دے کارن حافظ رب حقانی
خدمت ہوون جاں لگا مومن شیطانی لشکراون
وحدت نوروں کھیتی اس دی راجاڑاں لوڑان
اے پر مال امانت اتے رب کرے نگہبانی
اول شان شیطاناں اُتے چابک آن وساوے
نرم کلام محبت کر کے آکھے مومن "تائیں
اول وحدت والا اس نوں کلمہ یاد کراوے
بہت محبت نال حیاواں فضل کرے رب سائیں
ہوسی جیوں حاضر وعدہ روز قیامت والا
سب تھیں اول چار فرشتے پاس نبی دے آون
جاگو حضرت جاگو حضرت محمد تا رب سائیں
حمد خدا کر اُٹھن حضرت صاحب شان دلیری
جبرائیل شتاب کریسی عرض بیان تمامی
محشر وچ اکٹھیاں ہوسن لوک حساباں والے
خوب سنبھال حبیب اپنے نوں دیسی خالق سائیں
رب فرماسی ساڈے ولوں ہوسی وعدہ وفائی

وچ قرآنے کرے تسلی آیت دا لفظے والی
جنت پہونچے رہنوں دیکھ مال امانت سارا
حفظ خدا دی ایہو نشانی سنتوں میرے یارا
نال محبت حاضر جانن آپ رسول سنائی
حفظ خدا دی ایہو نشانی سنتوں میرے یارا
اوہ نہیں مال امانت وچوں مسئلہ حق بیانوں
نور ایمان شیطان اجاڑن حال خراب تنہاندے
دور رکھے سب دشمن اس تھیں حفظ امان نشانی
نور ایمان بچاون کارن نیڑے وروں ڈھاون
جیونکر شادی والے گھر وچ ڈوم ہجوماں جوڑن
عزرائیل بہادر آوے حکم ہووے رحمانی
دور ہوون "تا مومن "تائیں آن سلام سناوے
نال پیار ڈکین تینوں جنت والیاں جائیں
اس تھیں پچھے مومن "تائیں شربت اجل پلاوے
قبراں وچ بھی رحمت شامل روز قیامت تائیں
جا سبھنوں پھر زندہ کرسی قادر پاک تعالے
دور کھلوکر نال محبت پڑھ کے صلوات سناون
قبراں وچ بھی رحمت شامل روز قیامت تائیں
اول ایہو آوازہ کرسن کتھے امت میری
طرف تساڈی میں رب طرفوں لیایا حکم گرامی
جلدی کہو حبیب میرے نوں اپنا مال سنبھالے
اُٹھی صفاں ہوسن امت تھیں مشرق مغرب تائیں
بالی اوگنہاراں کارن تساں شفاعت آئی

ہتھ بنگ جوڑ کے رب حوالے کردا عاجز کوئی
نہیں مجال کسے دی مارن نگراں مالک ہوئی

حکایت مومن

سی کوئی خاص توکل والا مومن نیک ربانا
مڑیا بہت آزردہ ہو کر چارہ پیش نہ جاوے
کجھے دلیلاں ہین تھیں پچھے مشکل حال وسیوے
آکھیؤ سو مال امانت کرسپے یار بخالق میرے
چھوڈ گیا گھر ایہہ گل کر کے اپنی عورت تائیں
حمل سنے مر عورت اس دی قبر پئی داخل ہوئی
جدوں مسافر گھر وچہ آیا اوہ مسکین نمانا
روندا روندا عاجز ہویا نیندر غلبہ پایا
جد اس خواب سرت سمہالی پھر اوہ قبر نکالی
کیا ویکھے پیا کھیڈے لڑکا سوہنی صورت والا
حکم الٰہی مردے اندر مہلت پوری ہوئی
ویکھ سلامت لڑکا مومن نال پیار اٹھایا
امر جناب غیب آوازہ ہاتف خبر سنائی
جیہنوں اپنی دن ہاں تیراندی اساں سپرد کریندا
تا اسیں تیری عورت تائیں عمر زیادہ دیندے
واہ سبحان اللہ رب خالق سچے وعدے والا
بیشک لوگ توکل والے باہجہ مشقت لیندے
جنہاں مراداں دلوں والا سپرد رہبر بنایا
دودھ بھی پینا تیرو کھی دنیا آکھن سپرد رسایا
ڈوم پھرائی دوست اسدیا یہ کیا قدرت ہوئی
شکر کوں نہ شرمندے ہوون لعنت کیتے جاون
ایہہ سب لیٹا ندی نالی جس نوں شکر کراوے
منکر ہوڑیاں مڑے نہ ہرگز نہ شرمندہ ہووے

پے گئی سفر مصیبت اسنوں دور گئے دل جانا
عورت اس دی حاملہ آہی راوی خبر سناوے
جیکر میری عورت تائیں وقت تولد تھیوے
جو پیدائش پوے اندر کراں حوالے تیرے
مر گئے جلدی نہ گھر آیا حکم جویں رب سائیں
باقی اسدے گھر دے اندر وارث رہیا نہ کوئی
سنج پیا گھر بار ویرانہ کیتس حمد ربانا
پھر اندر یک لڑکا اسنوں خواب نظری آیا
جس دے اندر عورت اس دی غسل کفن کر ڈالی
مردے وچوں پیدا کر کے پالیا رب تعالیٰ
پلیا قدرت کامل سیتی کجھ غم درد نہ کوئی
در محبت عورت کارن رو کر نیر چلایا
جو سنے تدہ ساڈوں سوہنی اساں سمہال پہنچائی
اجل پیالہ عورت تائیں جمیاں کن جو دیندا
جویں اساڈا وعدہ سچا پورا اسیں کریندے
جنہوں اس واہگیہ کامل جنت گت حال سکھالا
گرم تناں وچہ بانان لوک تازہ رکھ جنگل دے
خوار کیتا رب وردانے لدی آزمائش
ویکھو جواب تساڈیاں سپرد اوہ واہ پوریاں پایا
نال آرام گھراں وچہ بیٹھا نظر نہ آوے کوئی
ہر گلیاں وچہ خواری کھوں سکتے یار اٹن آدن
دور ایہاں نوں کر کے اسنوں ایسی گلی وکھاوے
توبہ کرے نہ تھکڑیں ڈر کر جھگڑا منہ کہلاوے

دین وسنجا کر تیزی پکڑاں بیدیناں دا اچالا
جیکر تیز طبیعت ہوندا بھنڈ منہ کالے والا

قسم خدا دی قوم کسینوں ہیں نہیں بُرا بناندا
رب دیاں نافرماناں پاروں کر افسوس سناندا

مجلس کہندی بولی شتابی ذکر یعقوب نبی دا
کریں نصیحت ہور کسینوں ساڈا اصاف عقیدہ

بیان رخصت کردن یعقوبؑ فرزنداں را مع بنیامین

سنو حقیقت راضی ہویا جس دم نبی غفاری
رخصت حکم دتا فرزنداں کیتی جلد تیاری

بہت پیار یعقوبؑ پیغمبر پتراں نال کمایا
پکڑ کے ڈنگوری رخصت کارن حجریوں باہر آیا

اوس مکانے آن کھلوتا اوہ مقبول سچاواں
جس رکھ ہیٹھوں یوسف سوہنا توریا نال بھراواں

رو کر اتنی بات سناوے اوہ محبوب حقانی
ہکدن ایتھوں رخصت کیتے اساں پیارے جانی

بھی اوہ تھیلی تھراں والی جو مصروں مُڑ آئی
کوشش نال روانہ کیتی بھی اک بات سنائی

ناحق مال بیگانہ کھاون نہیں پسند ربے نوں
بچنا اس عدالت اندر طاقت نہیں کسے نوں

کرن وراثت نقرہ کاروں کیے حبیب یگانہ
امر اسا ڈے وچہ ذکر نا حیلہ عذر بہانہ

جیکر عمل برابر کرسو ملسن نیک جزائیں
نہیں تاں ملسن اسگے اگلوں دوزخ عذاب سزائیں

بسھناں بدی قسم اٹھائی دل تھیں حاضر ہوکے
تاں پھر بنیا مینے تائیں گل وچ لیا رو کے

لے او یار حوالے ربے کیتا اساں تساں نوں
ربنوں سونپ اکیلا حجرے چلیوں چھوڑ اساں نوں

ایسے طور ملے گل آپے باپے یوسف وانوں
پھیر یعقوب نبی پڑھیا وقت برابر اونہاں

تحفے چیزاں شاہ کارن تحفہ بھیجے نبی پیارا
ہک عصا پشمین پیراہن سنتوں میرا یارا

بھی وہ بنتا رخلیل نبی دی شان مراتب عالی
برکت رحمت باہجھ حساباں عظمت مرسل والی

دلوں لگا رو کر منہ تھیں کیے حبیب غفاری
کفن میرے گھر ایہ کجھ ہیسی دولت برکت ساری

ایہ تحفہ اس شاہ دے اگے ساڈی طرفوں دھرنا
بھی فرمایا ساریاں تائیں عمل برابر کرنا

ہک دروازیوں رل کر بسھناں اندر تساں نہ جانا
ہر دروازیوں دو دو لنگھن آکھے نبی ربانا

خالق دی تقدیر ہٹاون کیا توفیق اسانوں
نگراں نیک نصیحت کرنی لائق فرض تساں نوں

نظر نہ لگے ویکھ انہاں نوں خوف دلے وچ آیا
نظر تے جادو برحق دونویں پاک نبی فرمایا

اس تھیں ڈرنا خطرہ کرنا روا بلا شک آوے
اپنے دل دی کرو تسلی ربا فضل بچاوے

سب اسباب سنبھالو تکڑ سونپو پھیر خدا نوں
باہجھ تسلی مشکل ہوندی نیند آرام تساں نوں

نال سنجا دروازہ کھلا ہے کجھ ہر جہ ہووے
اوہ تقدیر دا منکر ہوسی بھی نقصانوں رووے
سنو حقیقت باقی حالا جویں کتابوں بھائی
سب فرزنداں نوں پیغمبر نیک دعا فرمائی
کھلا اکیلا رخصت کرکے جویں پیغمبر ناں ناں
نظری آوے بابل کولوں یوسف اجے وچھناں
نال محبت سبھناں کارن بھر بھر نین بچھڑے
جے سو دکھ اولاد دکھاوے نال پیو منہ موڑے
گھروں رو رو جاندیاں کارن منگے کھلا دعائیں
یا رب خیریں نال لیاویں خیریں نال پہنچائیں
جیونکر پل صراط اتھیں لنگھن مومن لوگ تمامی
یا رب سلم سلم بولن رب دے نبی گرامی
منزل مشکل پہنچن مشکل باجھوں فضل الٰہوں
خیریں پہنچن صاحبزادے خوف خطر دے راہوں
دل یوسف دے درد فراقوں آہی بے آرامی
ہر دن بیٹھا کرے اڈیکاں وہ محبوب گرامی
کرے شتابی ویکھن کارن سکڑا ویر نماناں
اٹھی سالاں نال جدائی عرصہ گذرو ہاناں
جا پہنچے جد صاحبزادے اُس پر عمل کیتو نے
رخصت وقت یعقوب پیغمبر جو فرمان دتو نے
پنج دروازے شہر مصر دے ہیسن اوس زمانے
جوڑا جوڑا ہو کر چلے اوہ مقبول یگانے
چھوڑیا بنیامین اکیلا انہاں وس نہ کائی
ایسے طور اکیلے وون گئے جہناں دے بھائی

بیان داخل شدن برادران حضرت یوسف در مصر حال بنیامین

سنو حقیقت دو دو جنیاں رل مل ساتھ بنایا
چھوڑیا بنیامین بھراواں باپ جویں فرمایا
کس نگے کجھ غم نہیں کرنا نال محبت سارے
لوکاں پاسوں پچھدا آویں آن بلیں سرکارے
دو دو داخل ہوون اندر حکمت رب دی آہی
سنو حقیقت کیونکر ہوئی قدرت پاک الٰہی
بنیامین رہیا جد پچھے گئے تمامی بھائی
لوکاں کولوں رستہ پچھے بات نہ سمجھے کائی
ڈاچی اُپر چڑھیا ہویا اوہ مقبول ربانا
پچھدا پچھدا عاجز ہو کر رُنا درد رنجانا
تازہ زخم لگا وچ سینے کیتا اتھ جدائی
ہیں کیوں کھلا اکیلا رہندا اجے رج ہنڈا بھائی
ہر کم اندر ویر پیارے یاد شتابی آون
ہٹ دے قدر معلوم ترا ہیں جد جبرائیل جا جاون
ایہہ مکہ کوئی جیکر جانے کرے محبت بھایاں
کیا معلوم بے قدر انہاں نیں نہ کر منظر کھیایاں
روو دے بنیامین کھلو تا پیش نہ جاوے کائی
دو دو فراقوں رنجوں برسن لوے بھائی بھائی
ویر پیارے دا ماں جایا جیکر توں اج ہوویں
جوڑا بن کر شہر مصر نوں ال کر وڑیئے دو نویں
ایہو کہنا ماں رو رو بولے نال فراق نمانا
جبرائیل یوسف دے کارن لیایا حکم ربانا

اُٹھ شتابی جا مل اسنوں آیا تیرا بھائی
اوہ عبرانی کرے کلاماں سمجھ نہ پاوے کوئی
کرن روائیت پاک نبی نوں کہسی رب تعالٰی
وچہ عرصات حیران کھلوتے باہجھ نشان تھیں سارے
جلدی نال رسول پیارا کر کے شتر سواری
اگے جیسی اُمت کارن جویں خدا فرمایا
حکم ہویا اُس وقت یوسف نوں اے محبوب یگانہ
لیٹو پوشاک شتیں کر جلدی عاماں لوکاں والی
تاں اسیں اج تساڈیاں ایں عجب عنایت دکھایئے
جا مل شہروں باہر اسنوں دتا حکم الٰہی
سر توں تاج شہانہ یوسف جلدی دور کرایا
بانا پہن غریباں والا کیتی جلد تیاری
سر بکتا ان منظور کراوے طلب پیارے والی
جلبل ہاں نڈی نہ رہ سکے اندر اپنا حال ونجاوے
ابوبکرؓ نوں وصل حقیقی اُس دن منہ دکھالے
کیلے وے پتھر جس دیلے جوڑا پوشاک بنائی
جویں پیارا راضی ہووے مرضی ویکھ سجن دی
گھٹے بھریاں عاجز آون قرب حضوری پاون
عارف آکھن دوست تائیں جنہوں ملیا لوڑیں
جے کجھ خودی تکبر رکھیں تو سرداری والی
جے دل عاجز سائل ہووے در پر کرے آوازہ
سنو حقیقت حضرت یوسف جدوں پوشاک وٹائی
مکھ چھپا کر چادر اندر شہروں دور سدھایا
کھلا اکیلا پیارا بھائی ویکھ پچھاتا دوروں
دل ڈاڈھا کر حضرت یوسف آن سلام بولایا

رستہ اسنوں کون بتاوے روندا نال جدائی
پتہ نشانی کون بتاوے مشکل حالت ہوئی
عاصیاں نوں معلوم نہیں ہے رستہ جنت والا
مصر جنت وچ کیونکر پہنچن رہبر باہجھ پیارے
نال شتابی خبراں لیسی کارن اُمت پیاری
روندے بنیامینے کارن جیونکر یوسف آیا
بدن دوالیوں کرو شتابی دور لباس شہانہ
ڈاچی اُپر چڑھ کر جا ہو امر کیتا رب والی
کتنی مدت پچھوں تینوں پیارا ویر ملایئے
حمد ربانا کیتا یوسف طلب چروکی آہی
پہن لیئی دستار مبارک ہور لباس وٹایا
دل چاہے دلبر نوں ملنا کیا کرنی سرداری
شوخی وچوں شیخی پاون ایہ گل نہیں سکھالی
تا منظور پیارا کرسی نظر محبت پاوے
جدوں پوشاک دی نی راہ مولا بھورا لیا دوالے
بات پسند ہوئی سرکارے جھات پیارے پائی
اپنی مرضی جیکر لوڑیں ایہ گل کدی نہ بندی
چوڑے ایاں لاڈو کھاون دو ونکالیاں جاون
اول حضرت یوسف وانگوں فخر تمامی توڑیں
دلبر آپ تکبر والا سب سردار سوالی
منگن دے آئیاں تھیں دے اوتھے رحمت بے اندازہ
نال شتابی ڈاچی اُتے چڑھ کر باگ اُٹھائی
پھر در رستے والے شامی دے ل اہی بن کر آیا
سوہنی صورت بدر منیروں جلوہ روشن نور دوں
ویکھ زیارت اکھیں ٹھریاں گراں صبر نہ آیا

تھیں کارن دونویں چشماں دروں کلمل آیاں
گل وچہ ملنا باہیں لوڑن ہجروں سڑیا سینہ
آکر جلد سلام سنایا یوسف نبی رہانے
مکھ چھپا کر چادر کولوں یوسف آن بلایا
یہو شاہیر عبرانی یوسف کیتا سخن زبانوں
دانا ہیل کہیا پھر یوسف اگے کتول جانا
کہن لگا رب جل میرے پر بڑا احسان کمایا
ایس ولایت ساڈی بولی کوئی نہ جانن والا
حضرت یوسف آکھیا اگوں سنتوں یار پیارے
توں کجھ دس حقیقت اپنی اے کاروانان بھائی
حال ویران بیماراں انگوں نظری آویں مینوں
حال ویران بیماراں انگوں ہیں ویران تدوکا
اس تھیں تجھے ساڈے گھردی برکت چھوڑ سدھانی
سینے سانگ جدا ایاں والی لین آرام نہ دیندی
سُن سُن باتاں بھائی کولوں حضرت یوسف رووے
یوسف کہیا تساڈے گھردا ہُن کی حالا بھائی
سُنج ہویا گھربار اساڈا اپنے جنجال کسانے
ایہہ گل سُنکر حضرت یوسف بہت رنا زاری
بنیامین پچھانے ناہیں اپنا پیارا بھائی
حضرت یوسف بھٹیں دا چادر مکھ چھپاوے
باتاں کردے تُردے جاون یار محبت والے
دست مبارک تھیں جب کنگن لاہیا نبی پیارے
قسم یاقوت جڑاؤ آہا کہن زینت حد نہ کائی
بنیامین جد ڈٹھا اسنوں قسم زجاج بناوے
ہسکر حضرت یوسف آکھے قیمت خبر کی تینوں

نال محبت چھم چھم برسن ساون جھڑیاں لایاں
ڈٹھا آن حیران کھلوتا سوہنا یار نگینہ
کہیا علیک سلام یوسفنوں بنیامین سیانے
بنیامین نہ بول پچھاتا کوئی قیاس نہ آیا
یعنی پچھے کتھوں آیوں آکھیا اوس کنعانوں
بولی سنکر راضی ہویا بنیامین سیانا
ساڈی بولی جانن والا درد رفیق ملایا
تینوں کیونکر علم ہویا ہے دس حقیقت حالا
میں بھی کجھ دن دیس تساڈے نال نصیب گزارے
کیا مطلب جس کارن دوروں توں تکلیف اُٹھائی
بنیامین کہیا سُن بھائی میں کیا دساں تینوں
یوسف سوہنا میرا بھائی جاندار ہیا جدوکا
گذری درد فراقاں اندر میری عمر نمانی
ہکیل دل تھیں چھوڑ جاندی دل دل تیر مریندی
جیونکر بنیامین پیارا ہنجھوں ہار پرووے
بنیامین کہیا کی دساں جو میں مصیبت آئی
جتول گیا چراغ نورانی جانن لے گیا نالے
ہے افسوس تساڈے اُتے مصیبت بھاری
اُسنے جاتا حال میرا سُن اسنوں شفقت آئی
غالب درد محبت کیتا دُکھ نہ جریا جاوے
دور برابر دوہیں طرفاں مینہ وگن پرنالے
بخشیا بنیامین بھائی نوں اس حبیب سہارے
پنجیہ ۲۵ ہزار دیناراں قیمت خبر کتابوں پائی
سچہ انگن ہیں کیا کرساں کس کارن کم آوے
ہیں بن ایسی بخشش کرنی نہیں ضرورت مینوں

نال حفاظت رکھیں اسنوں شاید کتے وںجاویں
بنیامین کہیا ہور ساتھی آہے میرے بھائی
یوسف آکھیا نالے چلساں دل وچہ فکر نہ کرتوں
انشاءاللہ دل تینوں بھایاں ساتھ ملاواں
آور وار پوں داخل ہوئے دونویں پیارے بھائی
پردہ مول نہ کھولیا یوسف نہ کجھ حال جتایا
بہت خلائق میلہ بھریا اُس دربار دے والے
لے دیار حوالے ربے جال ساتھ بھراواں
اتنی بات سنا کر یوسف جس دم قدم اٹھایا
ہنجوں بھر کر آکھن لگا حضرت یوسف تائیں
دل نوں اثر جدائی کیتا نال محبت رُناں
رو رو آکھے تیرے باہجوں صبر نہ آوے مینوں
اے دلبر توں جتھوں جاسیں میں بھی جاساں نالے
کرے پیار دلاسا یوسف نال پیارے بھائی
پردہ کیتا حضرت یوسف اپنا آپ چھپایا
بنیامین کہیا توں میں تھیں جیکر جانا لوڑیں
حضرت یوسف رو کر اس نوں اتنی بات سنائی
میں مملوک غلام تمانا جس دا تا کھاواں
جیکر میرا صاحب مینوں امر اجازت دیسی
اس گل وچہ دلیل یوسف دی بدی طرف اشارہ
حکم سوا جد بھائی تائیں گھر ل آپ لیجاواں
اتنی بات سنا کر یوسف اپنا آپ چھڑایا

ظاہر ہوسی تاں جتھوں لے قیمت اُس دی پاویں
میں کس طور انہاں نوں ملساں مینوں خبر نہ کائی
ملسن تیرے بھائی تینوں نظر خدا دل دھر توں
پھر توں رخصت بخشیں مینوں تاں میں گھر ل جاواں
پوری بات یعقوب نبی دی رب نے کر دکھلائی
نال محبت اس دیتائیں بھایاں کول پہنچایا
حضرت یوسف بھائی اسنوں دوروں آن دکھالے
تیری حاجت پوری ہوئی میں ہن گھر ل جاواں
بنیامین تمانا ہو کر گل ملنے نوں آیا
صدقے جاواں حال سناواں مینوں چھوڑ نہ جائیں
جویں پیارا یوسف جانی پہلے روز وچھنّاں
بھایاں نال جدائی پاواں کدی نہ چھوڑاں تینوں
رہن محال پیارے باہجوں کون جدایاں جالے
بنیامین خیال نہ چھوڑے پیش نہ جاوے کائی
اثر محبت حکم ربے تھیں دل اس ہٹے وچہ آیا
میں نہیں رہنا میں نہیں رہنا جے سو واری موڑیں
جے میں تینوں ساتھ لیجاواں میری تھاؤں نہ کائی
اسدے حکم سوا میں تینوں کیونکر ساتھ لیجاواں
آملساں میں جلدی تینوں جد فرمان کریسی
جد تک راضی رب نہ ہوسی پیش نہ جاوے چارہ
رب صاحب نوں غیرت ہووے تاں کی عذر سناواں
روندا چھوڑ پیا ویر پیارا کوئی نہ حال جتایا

بھاوہر یا سر سجدے اندر طرف جناب الٰہی
باقی بنیامین ولی دی میں تھیں سنو کہانی

ملاقی شدن بنیامین با برادران و متعجب شدن آنہا

کرن روایت جس دم یوسف سنوں چھوڑ سدھانا
ویکھ آسودہ بھایاں تائیں بات تعجب آئی
طبع مبارک قائم تیری تازہ لوہو جاری
لاغر عاجز آہی تیری طبع ہمیشہ نمانی
بنیامین کہیا جد مینوں چھوڑیا تساں اکیلا
کیا ویکھاں اک مرد خداوا مینوں خبر نہ کائی
نال محبت اُس نے مینوں آن سلام بلایا
نال محبت سنے سناوے باتاں ورد پیاروں
خلق محبت اُس دی کیتا تن وچ خوشی پسارا
کہے ہووا راضی ہوکر اوہ کی دے گیا تینوں
ویکھ ہووا اک ہیچ بناوے اپنے ذہن قیاسوں
جدوں ہووا لیکر کنگن دست مبارک پایا
تاں اُس ویلے قدرت کامل ربی طرفوں ہوئی
ویکھ حیران ہووا تائیں بنیامین سنایا
دار و داری سبھناں پایا جاندا نظر نہ آوے
بیوں کارن سبھناں بھایاں ساری قوت لائی
ایہا مثال خدا دی طرفوں جو کُش گذران جہاندی
بخشش خاص ہوئی یارب طرفوں نور ایمان جہانوں
بنیامین کہیا اُس ویلے سبھناں بھایاں تائیں
وہ یاقوت اُس کنگن اُپر اوہی خبر سناوے
قیمت رنگ برابر ہیسن ہر اک دہ ہزاراں
باقی کنگن بنیامین دست مبارک پایا
کہن لگے سب شاہ دے تائیں ہووال چل سلامی

بھایاں کول گیا اس ویلے بنیامین سیانا
نال خوشی دے رنگ وٹایا پچھن لگے بھائی
نظری آوے بدن تیرے تھیں ہو گئی دور بیماری
دو گھڑیاں وچ خشک باغیچے کیکر لیا پانی
رہ گیا میں حیران کھلوتا گذر گیا کجھ ویلا
مکھ چھپا کر چادر اندر آیا بانگ اٹھائی
سخن کرے عبرانی بولی بہت پیار کمایا
دے گیا عجب نشانی مینوں سوہنی بابجھ شماروں
وچ پردیس ملایا رب نے ورد رفیق پیارا
بنیامین کہیا ہک سوہنا کنگن دے گیا مینوں
کہن لگا مت کھڑیا جاوے شاید تیرے پاسوں
شوق ہویا شمعون ولی نوں ویکھن کارن آیا
ہو گیا گم ہووا کولوں دیر نہ لگی کوئی
دست برنجن تیرے کولوں میری بانہیں آیا
جس نوں دے گیا دیوں اللہ اوسے طرفے جاوے
کریے سب حیلہ سازی پیش نہ جاوے کائی
عبرانی پاسوں بند ہووے نیک برات تمہاڑی
وقت شرع دا فضلوں کردا بے نقصان تمہاں نوں
صبر آرام کرو تسیں سارے آوے اپنی جائیں
جتنے عجائب سنا کاراں صفت نہ کیتی جاوے
ہر اک تائیں ہک نگینہ دتا نال پیارا
راضی ہو گئے سارے بھائی وچ تفسیر لیایا
نے نذرانہ ملنے اسنوں عجب سوغات گرامی

بنیامین پیارا بھائی اسنوں وی نجھ وکھاواں — اپنا وعدہ پورا کرکے دل دا مطلب پاواں

بیان حاضر شدن اولاد یعقوبؑ پیش یوسفؑ با بنیامین

رل فرزند یعقوب نبی دے عالیشان پیارے — وچہ دربار یوسف دے جاکر ہوئے سلامی سارے
ہتھ بنھ کھلے برابر ہو کر نظر یوسف نے پائی — پچھن لگا تاں پھر سبھناں دیوں عرض سنائی
اوّل تول یعقوب نبی دا پیش سلام کیتو نے — اسیں اولاد یعقوب نبی دی سب اظہار کیتو نے
اگے بھی حد فیض حضوروں اساں غریباں پایا — شفقت خدمت عزت کرکے بڑا احسان کمایا
باراں شتر لدوا کر دانے سب اکرام کیتا سی — بھی یعقوب نبی دی طرفے خط پیغام دتا سی
رخصت وقت اساڈے تائیں حکم ہویا سرکاروں — حضرت بنیامینے کارن تلب زیادہ یاروں
تاں اساں وہ یوسف دا بھائی اپنے ساتھ لیاندا — جو فرمان حضوروں ہووے عذر نہ کیتا جاندا
بھی وہ اُنہاں حاضر کرکے پیش حضور کرایاں — دانے کھلیاں بوری وچوں ہتھ اساڈے آیاں
بھی پیراہن عاصا سوہنا اوہ دستار پیاری — یوسف اگے ساریاں بھائیاں ہدیہ نذر گذاری
دل گلزار یوسف دا ہویا بہت خوشی وچہ آیا — جینوں رتبہ خاص رسولاں عالی منصب پایا
ایہ دستار انہاں نوں ملدی رحمت فضل الٰہوں — مرسل کامل شان جنہاں نوں بخشش ہووے درگاہوں
رحمت ربدی کون ہٹاوے عاجز خلقت ساری — اپنی ہتھیں بھائیاں دی یوسف نوں سرداری
بہتا یوسف راضی ہویا دیکھ سوغات تنہاندی — حکم دتا سب نفر غلاماں خدمت کرو انہاندی
لیا حکم باورچیاں تائیں دستر خوان لگاون — بہت لذیذ لطیف نہایت کھانا جلد پکاون
ہر ہر قسماں شیریں میوے ہر قسماں مٹھیایاں — جو فرمان حضور سنایا خدمت حاضر آیاں
پتہ نہ لگا بھائیاں تائیں خدمت کون کراندا — بنیامین پچھان نہ کیتی کون پیار کماندا
غیبوں ورنہ خاص خدا نوں جس پر کرم کماوے — جتنا اُس دی مرضی ہووے غیبوں خبر جتاوے
امر کرے تاں نبیاں نوں لیاں بہت جتاوے حالا — حکم سوا کوئی کھول نہ سکے پردہ حکمت والا
بعضے آکھن مرشد میرا ظاہر باطن جانے — ربدی مثل بناون اُسنوں ڈرن نہ خوف ربانے
نبیاں نوں جد غیب نہ ہووے بابجھوں حکم الٰہی — ہو گھرانہ کون انہاں ہتھیں مت پکڑ گمراہی
چور ولی کھاون لگے پچھن اج کس دال پکائی — پھر کیوں غیب انہاں نوں آکھن بولن کفر سودائی
جو جھران پچھن منشی کولوں کس کس نذر گذاری — ورنہ غیب تنہاں نوں آکھن مت شیطاناں ماری

چہ خادم کرن تے یارت آوے پچھن کتھوں آیا
جس نوں اتنی خبر نہ ہووے غیب کویں اس پایا

قسم خدا دی ولیاں دا شان نہ مول گھٹاواں
شان گھٹاون والا کافر ہیں کیوں دوزخ جاواں

نبی ولی سب حکم قرآنوں تابعدار امر دے
مشرک راضی جے ہیں آکھاں جو چاہن سو کردے

بیشک غیب رسولاں نبیاں ولیاں رب جتاندا
ستر نہانی نیڑے دوروں قدرت ذات دکھاندا

کدی رسولاں اکھیں کھلن عرش تے یارت پاون
کدی رسولاں تائیں اپنے قدم نہ نظری آون

کیڈا مرسل باپ یوسف دا اُس سنے خود فرمایا
اُس پر گور پرستاں تائیں کجھ اعتبار نہ آیا

بہتے لوگ اوہدے پر راضی جو کوئی رولا پاوے
مرسل نبی رسولاں نالوں ولیاں شان ودھاوے

حد موافق شان انہاں دا اعتقاد محبت کریئے
رب دی مثل نہ انہاں بنایئے قہر اللہ ہوں ڈریئے

زندیاں غوثاں قطباں ولیاں رہنا غیب نہ کوئی
اُس قرآں وچہ دوروں سنے یہ کیا قدرت آئی

آکھ حقیقت عبدالستارا جویں کتابوں پائی
حضرت یوسف خدمت بھایاں اُس دن جویں کمائی

قیدا اندر جد یوسف آیا امر کیتا رب باری
اے یوسف اسیں تینوں دیساں ملکاں دی سرداری

ور تیرے پر بھائی تیرے سب محتاج کریساں
آن سلام کریسن تینوں صاحب تاج کریساں

جد رب تخت یوسف نوں تاعالی منصب پایا
بھایاں کارن نال محبت عجب مکان بنایا

مجلس بیٹھن کارن بنیا عجب مکان شہانہ
جس نوں مانس ویکھن والا ہووے ویکھ دیوانہ

سونا قسم عمارت اس دی ابن عباسؓ بتاوے
جس پر نظر آرام نہ پکڑے چمک نہ جھلی جاوے

ترے گز لمباں اتنا چوڑا سوہنا بے اندازہ
اس وچہ ست مکان عجائب جدا جدا دروازہ

ہر خانے وچہ ان دیواراں سبھ تصویراں بھایاں
ہر تصویراں ہیٹھ حقیقت سطراں نال لکھایاں

جیونکر باہر حق یوسف دے بھایاں پاسوں ہوئی
کل حقیقت نال دیواراں فرق نہ چھوڑیا کوئی

اس خانے وچہ کھانا کھاون حکم نبی فرمایا
ایہا مراد وسے وچہ آہی جس کارن بنوایا

اُس دن نال خوشی دے یوسف ہور پوشاک لگائی
حسن برابر لاٹ نکالی دھن جنہاں [illegible]

برقعہ ریشم لیا دوالے تجلی جن لوکایا
اس جائی نوں لکھ سلاماں جس جب حضرت جایا

اوّل اس خانے وچہ یوسف قدم مبارک پایا
اس پچھیں بعد غلاماں نفراں ایہ فرمان سنایا

بہتی عزت نال لیاوو اوہ سوداگر شامی
جو سردار وزیر گرامی خدمت کرن تمامی

سد لیائے صاحبزادے عزت ادب پیاروں
آن وڑے اس گھر دے اندر حکم جویں سرکاروں

دیبا ریشم اس گھر اندر سرخ بساط وچھائی
جویں غالیچے جنت والے زینت حد نہ کائی

سب اولاد یعقوب نبی دی سب اکٹھی ہوئی
بنیامین یوسف دے تائیں اجے نہ بول پچھاتا
اُس دن بہت یوسف نے باتاں سنیاں اوہ سنایاں
کرن وایت نقرہ کارول تابت خبر تمامی
حضرت یوسف بھایاں تائیں لگا کہن نداہیں
سمجھناں آکھیا خط صاحب دا پاس نبی پہنچایا
بنیامین تائیں پھر یوسف اول بات سنائی
بنیامین کہیا اس صاحب کہیا سلام تساڈوں
بہت تساں پر راضی ہویا اوہ پیغمبر عالی
جیونکر حال انہاندے اُپر شفقت رو تساڈوں
بھی فرمان ہک غم اساڈوں ورقیامت مارے
بھی فرمان تساڈے کارن کیتا نبی ربانے
بیٹھا رہ گیا حجرے اندر ہیں مسکین نمانا
بابل طرفوں اٹھیاں باتاں بنیامین سنایاں
بنیامین اُپر جو چادر آہی پہنن والی
حضرت یوسف رو کر پچھیا بنیامینے تائیں
بنیامین کہیا ہک آہا میرا یوسف بھائی
اس تھیں پچھے درد فراقوں صبر آرام نہ مینوں
اس نے کہیا بھائی آکھن مینوں خبر نہ کوئی
میں سنیاں ہکو چہ تساڈے ولی بہادر کوئی
کسے درخت تائیں جب ولے دست مبارک پاوے
ول کر فرماں بیٹھا اُس رکھ نوں اوہ محبوب حقانی
سنکر بھائی آکھن لگے سچ تساں فرمایا
پھر حضرت یوسف نے کہیا میں سنیاں کجھ حالا
اگر دو وڈ شتر نوں پکڑ سٹے بر زمیں دے مارے

م یوسف آکھیا ساتھ ہمیں تو جس دن تیرا بھائی
ماریا جنگل اندر گرگاں اجل شہادت پائی

برقعے اندر بیٹھا یوسف حال نہ جانے کوئی
غم دے نال نمانا ہو کر بیٹھا چپ چپاتا
ایسی قدرت کامل ہوئی کوئی خیال نہ بھایاں
دوجی واری صاحبزادے جس دم ہوئے سلامی
خط ساڈا یعقوب نبی نوں دتا ہے یا ناہیں
بنیامین انہاں دی طرفوں پاس تساڈے آیا
باپ تیرے کیا دتا تینوں ساڈے کارن بھائی
دوجا نیک دعا فرمائی بہت انعام تساڈوں
جویں تساں تھیں پوری ہوئی شرط نبھاون والی
فکفیٰ باللہ حق تساڈے عائیں شوق انہاں نوں
دوجا درد فراق یوسف دے لیاندا گور کنارے
گھر بھیجو اولاد میری نوں جلدی دیکر ڈالے
رونق چھوڑ گیا سب گھر تھیں جیونکر حکم ربانا
سنکر یوسف ماریاں آہیں جگروں پار لنگھایاں
بہتے نام یوسف دے اُس پر کوئی مکان نہ خالی
ایہ کیوں یوسف لکھیا سانوں حال سنائیں
ہویا شہید جنگل وچہ باہر دے گیا جام جدائی
نام نشانی دے گیا دردوں حال سناواں کینوں
پھر بھایاں نوں پچھدا یوسف بات عجیبہ ہوئی
تن اس دے وچہ قوت اتنی ربدی بخشی ہوئی
جڑاں سمیت زمیں تھیں رکھ نوں ہر جھک لیاوے
پل وچہ کرناں دو دو کھاوے وہ صاحب کنعانی
ایہ روشیل بہادر دیکھو حاضر کر دکھلایا
کوئی تساڈے اندر بھائی اتنی قوت والا
جتنیاں ہڈیاں بند بدن دے جدا ہو جاون سارے

چمڑہ گوشت پارہ پارہ ہووے شستر تمامی
حضرت یوسف آکھیا اسنوں بات محال دسیوے
بھی فرمایا کون تساں چہ مرد بہادر کوئی
گل دیندے اسیوے خوفوں کسن دڑان ڈرے
منہ تھیں دیو پہاڑاں کر چہرے پوچھل اہے بھاری
یوسف پچھیا اس دے بھائے تیوں آ ہاجد نالے
پھر کہیا کوئی مرد تساں تھیں غضب تنخوں جد لوے
سنے والے بیخود ہو دن محمدی حالت پاون
کیتا پیش ہو دا بھایاں ادبوں عرض سنائی
یوسف آکھیا ساتھ ہیسیں تھیں حیدن تیرا بھائی
حضرت یوسف سارتیاں ہیں یہ فرمان سناوے
ہے افسوس محال دسیوے جیو نکرا وہ گل ہوئی
کرن روایت جس دم عاصی پیش عدالت ہوسن
ابراہیم جیہاں جد آکھیا خوف عدالت آوے
چپ کر جاسن عیسیٰ موسیٰ سوہنیاں دا ہڑیاں والے
پنجسو سالاں را دوزخ تھیں کرسی آواز سنیوے
رو کنعان سناسی نوح نوں عرض سوال گھبیرے
ساتھ رسولاں دے رب کرسی تابعداری والے
اے فرزند اساڈے مردوں جیکوئی باہر جاوے
ساڈے امروں نافرمانی جس پر ثابت ہوئی
جیکہ میری تابعداری نوں منظور کریندا
بنیاں نے فرمانوں باہر جو کوئی قدم ٹکاوے
عبدالستارا آس ربانی فضلوں منگ دعائیں
سنو حقیقت ایتھیاں بابا تاں یوسف جد دسیاں
عبرت پکڑو لوکو اس تھیں ہو حالت سوسی

ایہ شمعون وکھالیاں بھایاں صاحب ور گرامی
ساتھ جوان بہادر ایسے یوسف کویں مرلوے
ہتھیں پکڑے تیراں تائیں طلب ہتھیار نہ کوئی
دہشت قوت اس دی بارون نیہر آواز نکر دے
ایہ شمعون دکھایا بھایاں جیچ حقیقت ساری
پھر کیوں گرگاں اس یوسفتوں دو عذاب وکھالے
سخت ہو چالوں سخت نہ دین بہڑی انگلن ولے
حل حیواناں ہو زناندے ہشت تھیں چھن جاون
اتنی قوت دم سیدے اندر بیٹک رہنے پائی
ماریا جنگل اندر گرگاں اجل شہادت پائی
ایسے مرد جواناں ہوندیاں یوسف رہیا جامے
چپ کھلودن شہر ہیں ہو دن کرن جواب نے کوئی
کوئی نہ عذر بیان سناسی سب حیران کھلوسن
کون کھڑا نہ دفتر اندر عذر بیان سناوے
روندا پھرے کنعان نمانا حضرت نوح نوں بھالے
نفسی نفسی مرسل بولن کویں خلاصی تھیوے
حضرت نوح فرماون اسنوں وس نہیں کجھ میرے
مشرک نافرمان منگالے چابک باز نکالے
مت کوئی کر و شفاعت اس دی حاکم حکم سنادے
نسلاں دی کجھ پہنچی اسنوں اثر لحاظ نہ کوئی
دوزخ اندر حاکم تنخوں رب عذاب نہ دیندا
بھاویں نسل رسولاں ہووے جنت کدی نہ پاوے
مشکل ویلے ساتھ کریسی نبی محمد سائیں
عذر جواب نہ کسے سنایا جیب تمامی بھایاں
جس دن چہ میدان حشر دے خلقت آن کھلوسی

بیان ضیافت خوردن برادران

حکم کیتا اُس ویلے یوسف جلدی اٹھے کھانا
جس دم کھانا کھاون لگے راوی ذکر لیایا
سب تصویراں اُسدے تائیں نظر برابر آیاں
اول شکل یعقوب نبی دی نظر پئی اُس تائیں
دست مبارک عاصا پھڑیا رو رو ہنجوں بھردا
ہر تصویراں ہیٹھ عبارت عربی نظم پیاری
جیونکر ایہ یعقوب نبی ہے پاک حبیب سچاواں
ایہ یوسف سب نال محبت بھایاں موڈھے چایا
ایہ روبیل یوسف دا بھائی جسنوں خوف نہ آیا
جیونکر شربت ڈولھیا ہیسی جیونکر جھڑکاں دیندے
ایہ جنگل جس اندر یوسف رو رو منگدا پانی
جیونکر رستا اُس دن یوسف نیناں لایاں جھڑیاں
ایہ شمعون بہادر جس نے پکڑی تیز کٹاری
سچے ہتھ کٹاری پکڑی نظر برابر آوے
اوہ محبوب یہودا جس نوں ترس دلے وچہ آوے
کرے دعایاں کھلیاں ہیں جھگڑے نال بھراواں
اتنی حالت نال دیواراں صاف حقیقت آہی
جویں سوداگر مالک آیا لکھیا حال تمامی
جدوں روبیلے حالت ڈٹھی عین برابر ساری
ہنجوں رو کر نال اشارت بھایاں نوں فرمایا
ایہ کوئی مخبر صادق اس دن ہیسی ساڈے نالے
سنکر بات روبیلے کولوں نظر اٹھائی بھایاں
عملاں ساڈے نال دیواراں اُتے صاف گواہی

دھرو رکاب شتابی کرکے آکھے نبی ربانا
اجن چیت ویہل انہاں تھیں تاں دیہاں گھٹایا
جیونکر یوسف نال دیواراں آپو آپ لکھایاں
رخصت کر کے یوسف تائیں دیندا کھلا دعائیں
دُکھ نہیں دینا یوسف تائیں کھلا دعائیں کردا
واقف ہووے ویکھن والا صاف حقیقت ساری
ایہ یوسف جنگلاں وِل ٹریا کھیڈن ساتھ بھراواں
ایہ جنگل جس اندر جاکر پکڑ زمین ٹپکایا
جس نے سب یوسف دا کھانا کتیاں اگے پایا
نال دیوار برابر دسے اوسے طرح کریندا
مڑ مڑ ہکا مڑ مڑ ہکا پانیوں پانی تریسے جان نمانی
جیونکر بھایاں غصہ کرکے سوہنیاں لفاں پھڑیاں
پیٹ یوسف دا چاک کرن نوں کیتی قتل تیاری
کھچے ہتھ یوسف دیاں لفاں جھکوئی رن دہاوے
زکریا وانگوں یوسف تائیں سینے نال لگاوے
جیکوئی مارے یوسف تائیں میں نالے مرجاواں
گھر بیٹھیں لیکر کھوہ وچہ پایا جویں حبیب الٰہی
بردہ ہو کر جویں وکانا یوسف نبی گرامی
آگئی جان شکنجے اندر فکر پیا یک باری
دفتر ثابت عملاں والا پیش اساڈے آیا
سچ برابر عملاں ساڈے جس نے دیکھ دکھالے
ویکھ تمامی رودن لگے چھم چھم ہنجوں آیاں
بیچن محال عدالت اندر پیش جناب الٰہی

خوش ہو جاں وچ بیٹھے آہے جاں وہ حال ڈٹھو نے
اُس دن سب یوسف دے بھائی رو رو کے پچھتانے
زردی ورقی ہر اک تائیں اڈ گیا رنگ انہاں دا
حکم سنائیس نفراں تائیں میرا کھانا آوے
با اولاد یعقوب نبی دی کیوں نہیں کھانے کھانا
کہن لگے کوئی وقت اسانوں یاد دلاوچہ آیا
جے سرکار اساڈے تائیں اس مکان بٹھاوے
اس ویلے بھی حضرت یوسف اپنا آپ چھپایا
بنیامین بھی نال یاراں ڈٹھی حالت ساری
مجلس اٹھ چلی جس ویلے بول نہ سکے دردا
روندا روندا درد رنجانا آ گیا ساتھ انہاں دے
پلنگ سنہری بھناں کارن رکھے پالو پالی
دو دو صاحب پلنگاں اُپر قدم مبارک پاون
دو دو بھائی ملکر بیٹھے جلدی شوق پیارے
ہر ہر جوڑا حسن عجائب دسّن سب کنعانی
رہ گیا بنیامین نمانا بھر بھر نین نچوڑے
جاگے درد جدائی والے یوسف یاد پیو سو
رو رو آکھے میرا بھائی جیکر تُوں اج ہوویں
منہ تکّیں بنیامین نہ بولے بیٹھا نیر چلاوے
برقعے وچوں حضرت یوسف دردیا کیندا
روندے بنیامین ولی نوں اپنے کول بلایا
ساتھی تیرے بیٹھے کھاون ہنجوں برسن تینوں
بنیامین کہیا کی دساں حالت یا میں شاہ دے
سی ہک وڈا میرا بھائی صاحب حسن پیارا
جاندا رہیا جدائی دے کے رہ گیا یار سیانا
اجن چیت سر اندے اُپر غم دا جال پیو نے
ہتھ نہ آوے وقت وہانا ہو گئے بہت نمانے
برقعے اندر حضرت یوسف دیکھے حال تنہاں دا
کھاون لگا بھایاں تائیں ایہ فرمان سناوے
حکم کرو جو طلب تساڈی عیش کرو من بھانا
عیش آرام نہ رہ گیا کوئی کھاون تھیں دل چایا
کسے آرام نصیب نہ ہووے نہ کوئی کھانا کھاوے
چلو مکان اساڈے اندر نال پیار بتایا
خوش نقشہ تصویر یوسف دی لگی بہت پیاری
تازہ زخم لگا تصویروں ڈِریا ہنجوں بھردا
اس دن یوسف سارے بھائی وچ دربار لیاندے
نال محبت حکم سنایا شہر مصر دے والی
جوڑا جوڑا بھائی ہوون رلکر کھانا کھاون
بیٹھن کارن جوڑ انہانوں حکم ہویا سرکاروں
ہک نشاخوں جوین آب آبرو سونے گل بستانی
دلبر یوسف بھائی باجھوں فرق پیا وچ جوڑے
رُنّا درد رنجانا ہو کر کھانا بھُل گیونسو
شوقوں پلنگ سنہری اُپر رلکر بیٹھے دونویں
بیٹھک بھایاں دے کھ جاگن جد لوکی وہ پیا آکر
ڈردا حکم الٰہی باجھوں کوئی پچھان نہ دیندا
بہت محبت نرمی کرکے ایہ فرمان سنایا
کیہا کجھ درد مصیبت گذری حال سنا کجھ بلبلوں
اسیں بھی جیکر جوڑا ہوندے نال رل کھانا کھاندے
یوسف نام نگینہ صورت جانے عالم سارا
دردو غماں وچ رہ گیا باقی میں مسکین نمانا

باتاں کر کر ننکڑا بھائی پاس یوسفدے رووے
پھیر دوبارہ یوسف پچھے بنیامین نتے تائیں
کہن لگے جد لڑکا جمّے ماں اس دی مر جاوے
یوسف آکھیا کون مصیبت گذری تیرے بھائی
بھایاں نال گیا رل کھیڈن اندر جنگل جھاڑاں
کُڑتا اُسدا لہو بھریا ہتھ اساڈے آیا
یوسف کہیا جے اس دا بدلہ میں یوسف ہو جاواں
بنیامین نمانا ہو کر اتنی بات سناوے
باہجوں ماں پیو جایاں بھایاں کدن جادن بھائی
لکھ محبت کرے بیگانہ دولت عزت دیسی
رو کر یوسف آکھیا بھائی سچ کہیا تد مینوں
میرا بھی اک چھڑیا بھائی پیارا جد نہ کوئی
میں بھی تیرے وانگ اکیلا چھڑے بھائی والا
کدی کدی رل کھاندے تے اسیں پیار بھائی
دوویں رل کر کھاون بیٹھے راوی ذکر لیایا
کہن لگے کیا اس دے کارن شہ نوں الفت ہوئی
بنیامین ساڈے بناؤں پایا منصب عالی
سنکر باتاں حضرت یوسف کوئی نہ حال چھپایا
حکم کرو تاں نال اساڈے ایہ لساڈا بھائی
ایہ گل کہکر آپے یوسف پکڑ رکاب اٹھایا
گرشے اندر کھاون بیٹھے دوویں پیارے بھائی
برقعے بیٹھیں جس ویلے یوسف باہر ہتھ لیاندا
رو کر حضرت یوسف پچھیا بنیامینے تائیں
بنیامین کہیا اج یوسف دتی پھیر وکھالی
دست مبارک جویں لساڈے نازک حسن سوائے

برقعے اندر بیٹھا یوسف حال نہ ظاہر ہووے
بنیامین جو آکھن تینوں میٹے نام سنائیں
ساڈے ملک اسانوں سیکوئی بنیامین بلاوے
بنیامین کہیا کجھ مینوں اس دی خبر نہ کائی
پچھے رہ گیا دور اکیلا چیر لیا بگھیاڑاں
روہ روہ بال جنگل بھالے پتہ نشان نہ پایا
حکم کریں تاں جوڑا ہنکر اسیں بھی دوویں کھاواں
اپنے بھائی باہجھ کسینوں دل وچ خوشی نہ آوے
دلڑے بند دلانوں پکڑن کھلی پھرے لوکائی
بھایاں وانگن کدے نہ ہوسی جد کد کنڈ کریسی
ایہ پر آکھیا ہیں اس کارن فاقہ رہے نہ تینوں
رل کر نال بھراڈے کھانا کھادیاں نت ہوئی
دوویں یار جدا ہاں والے رہنوں ظاہر حالا
ساتھ تیرے اج رل کر کھاواں طلب میری آہی
حیرت گذری بھایاں تائیں ابن عباس بتایا
کرے محبت پیار دلاسا جویں پیارے بھائی
جسنوں اپنے ساتھ بٹھایا شہر مصر دے والی
نال محبت بھایاں تائیں جدا مکان لیایا
جوڑا ہو کر کھانا کھاوے نرم کلام سنائی
نال بھانے بھائی تائیں جدا مکان لیایا
حضرت بنیامینے تائیں خبر پچھان نہ پائی
بنیامین تُرتا بھر آہیں راوی خبر سناندا
کیا غم درد ہویا دل تیرے مینوں حال سنائیں
اک نشانی نظری آئی یار پیارے والی
ایسے طرح یوسفدے آہے سوہنے ہتھ پیارے

پھر بھی حضرت یوسف اس تھیں اپنا حال چھپاوے
سن سن باتاں چھم چھم رووے درد نہ جریا جاوے
پھر کھاون لگے تاں پھر یوسف بُرقعے دا الزام چایا
منہ وچ لقمہ پاون ویلے تھوڑا مُکھ وکھلایا
بنیامین ڈٹھا جس ویلے ہکطرفوں رخسارہ
چمک حُسن دی ظاہر کیتا بجلی دا چمکارہ
بسمل وانگوں بیخود ہویا سخت بیہوشی پائی
بیٹھا ویکھے کول پیارا جس تکبیر پہنچائی
موت قریب ہویا غم درد دل کتنا وقت وہانا
ویکھ حوالا رووے بیٹھا یوسف نبی ربانا
جد کجھ بنیامینے تائیں ہوش ٹکانے آیا
رو کر حضرت یوسف اسنوں سینے نال لگایا
نال محبت پچھن لگا دس پیار یا مینوں
ہیں جا تا کجھ اثر بیماری مرگی یونہی تینوں
بنیامین کہیا اوہ حالت خیراں اثر پہنچاوے
ہیں اولاد رسولاں نبیاں مرگی کیہو نکراوے
آہیں مار یوسف دے اگے کیتا ذکر زبانی
مدت پچھوں یار سجن دی ڈٹھی اج نشانی
حُسن جمال یوسف دا جیونکر رب قدیر بنایا
عین برابر حُسن تساڈا ویکھن اندر آیا
جس کاریگر شکل یوسف دی خوش تصویر بنائی
اوسے کاتب وچ تساڈے قدرت قلم چلائی
خوش رخسار تساڈے سانوں یوسف یاد کرایا
ہیں جاتا وچ شہر مصر دے میرا بھائی آیا
سنکر باتاں حضرت یوسف ظاہر حال نہ کیتا
بنیامین دا اسی غم تھیں کھاون تھیں دل چایا
پیا اڈیکے حکم ربانا صبر پیالہ پیتا
وچ تفسیر امام غزالی جویں بیان سنایا

بیان درخواست کردن بنیامین از یوسف برائے رفتن در خانہ اول

حضرت یوسف پچھیا اسنھیں کیوں نہیں کھاندا بھائی
بنیامین کہیا کجھ مینوں کھاون طلب نہ کائی
اے پر ہیں اک عرض سناواں جو کجھ حالت میری
جے کجھ حال میرے پر ہووے الفت شفقت تیری
جس خانے وچ اول سانوں خود سرکار بلایا
اس خانے وچ پیارا یوسف مینوں نظری آیا
حکم ہووے تاں اس گھر اندر ہیں ہکواری جاواں
دل چاہے ہیں جا نظاری پھیر زیارت پاواں
ایہ مراد میرے دل اندر اس خانے وچ ہوواں
بیٹھ برابر صورت ویکھاں کڈھ الٹے رو واں
جیکر موتوں فارغ رکھے مینوں خالق سائیں
رو رو کراں زیارت بیٹھا روز قیامت تائیں
حکم دتا اس ویلے یوسف ساتھ غلام رلایا
بنیامین تائیں اس گھر وچ عزت نال لیایا
پھیر دوبارہ ہویا تازہ صورت ویکھ پیاری
آہیں نکلن چیر جگر نوں روندا کر کر زاری
دردوں ویکھ صورت نوں جیسے صدقے صدقے جاوے
چھم چھم ہنجوں ویٹن پانی برہوں اگ مچاوے

روکر کرے بلند آوازہ غم دے جھولے کھاوے
درد فراقوں رونا روندا ہو گیا خاص دیوانہ
وقت نزع دے حالت آکھوں جان لباں پر ہوئی
منہ تھیں بولے حمد ربانا ہور آواز نہ آوے
جس دم ایسا عاجز ہویا غم دے نال نمانا
جلدی جبرائیل وحی نوں حکم دتا رب سائیں
اس تھیں پچھے نال شتابی ایہہ فرمان سنایا
دیہو ربارت بھائی تائیں مت رو ندا مر جاوے
سخن زبانوں بولیا یوسف سنکر حکم غفاری
اُٹھ کر یوسف نال شتابی گھر دے اندر آیا
آکھیں پہنچ شتابی اندر زلیخا نوں سیانا
ادب سلام زیادہ کرکے ملنا اس دے تائیں
سُن فرمان شتابی منشا چاچے دے ول آیا
نقش برابر صورت اس دی یوسف آگن آہی
آن سلام کیتو سو حاضر دھن مالی جس جنیا
نال دیوار جو شکل یوسف دی آہی لکھی ہوئی
ہور زیادہ رون لگا بنیامین نمانا
اگے شکل یوسف دی مینوں جگروں تیر لگھایا
دو یوسف اس گھر دچہ مینوں حاضر نظری آون
ہو کر بنیامین دیوانہ پچھدا منشا تائیں
کر تعظیم زیادہ ادبوں منشا عرض گذارے
بنیامین نمانا ہو کر منشا نوں فرماندا
کون یوسف ہے جنہوں بولن ایسا نام پیارا
بنیامین زیادہ رو کر اتنی بات سنائی
چھوڑ گیا او دلبر سوہنا ایہہ بازار جہانی

نال محبت صورت تائیں کر کر پیار بلاوے
عشق دی حالت اندر ہویا بیخود حال دیوانہ
مرنے اندر بیشک سنوں فرق نہ رہگیا کوئی
عبدالستارا نال جدایاں دوں مزہ وکھاوے
ختم مصیبت درداں والی ملیا فضل ربانا
بھیجیا رب سلام علیکم حضرت یوسف تائیں
یا نبی اللہ تیرے کارن حکم خدا فرمایا
پھیر پچھتاسیں تے غم کھاسیں ویلا ہتھ نہ آوے
مدت پچھوں ملنے کارن لگی ہون تیاری
حضرت منشا بیٹا اپنا جلدی نال بلایا
چاچا تیرا درد فراقوں ہو گیا بہت نمانا
خبر اساڈی صاف سنائیں کوئی نہ حال چھپائیں
موتیاں جڑیا نے زربفتی عجب لباس لگایا
یوسف وچوں یوسف پیدا کیتا ذات الٰہی
بنیامین ڈٹھا چدا سنوں ہور تماشہ بنیا
نقشہ دوناں برابر ملیا فرق نہ دسے کوئی
یا مولا کیا قدرت ہوئی ہیں کجھ غیب تے جانا
زخم دوبارہ لاون کارن دوجا یوسف آیا
ہک آسمان اُپر دو سورج جلوہ نور وکھاون
اوہ یوسف یاقوں ہیں یوسف مینوں حال سنائیں
ہیں فرزند غلام یوسف دا لے محبوب پیارے
ہے کوئی ملک تساڈے اندر یوسف نام سداندا
منشا بولیا اوہ یوسف ہے پیر صدیق سوہاندا
ایہہ نام صدیق یوسف سی میرا سوہنا بھائی
اج یوسف صلوات اللہ دا سنیا نام شتابی

باپ یعقوبؑ پیغمبر ساڈا عالی شان پیارا
پھر منشا نے دوجی واری اوہنوں عرض سنائی
ہیں فرزند اوسے یوسفؑ اجے فرزند تساڈا
اوہ یعقوبؑ جو حضرت صاحب جد مبارک میری
اوسے حضرت یوسف مینوں خود فرمان سنایا
اتنی خوشی دلے وچ ہوئی بنیامین ولی نوں
اٹھ کر نال شتابی ملیا ٹھنڈ پئی وچ سینے
آکھیوس دس شتابی مینوں لے فرزند سوہارا
منشا آکھیا بھائی دے دل تساں خیال نہ آیا
بنیامین کہیا اوہ کیہی شہر مصر دا والی
منشا آکھیا جس دے تائیں مصر حکومت تھیوے
شاہ عزیز کہوسیں جس نوں اوہ ہو تساڈا بھائی
سنکر بنیامین زیادہ رُنّا بے اندازہ
رو کر آکھیا منشا تائیں پچھل نال اساں نوں
مچھلی وانگ تڑپیں بن پانی کُسکے بھائی بھائی
درد محبت سخت فراقوں آیا یار دیوانہ
درد دل بنیامین ولی پر ایسی حالت ہوئی
لمبی منزل درد غماں دی کیتا مار بے حالہ
بےصبری وچ کرے آوازہ ہور کلام نہ کائی
جے ملاتا منشا اندر کوئی اس دن ساعت دیر لگاندا
منشا عرض کرے میں جا کر عرض حضور سناواں
چاچے طرفوں جا کر منشا جلدی عرض گذاری
جلدی اٹھ کر حضرت یوسف خلوت اندر آیا
دل بےصبری درد فراقوں چھم چھم انجوں جاری
فاقے والے نوں جد کھانا خوشبو حاضر آوے

جس نوں مشرق مغرب تائیں جانے عالم سارا
اوہ صدیق جو حضرت یوسف خاص تساڈا بھائی
راج سلامت خیریں کردا جانو نہیں وراڈا
ہیں فرزند غلام تساڈا پکڑو صبر دلیری
تاہیں خدمت کارن حضرت پاس تساڈے آیا
فضلوں آب حیات پیالہ ملیا خضر نبی نوں
ایسے درد یعقوب نبی دے کیتے بلن نا بینے
کہندے تیرا بابل سوہنا میرا ویر پیارا
تخت سنہری اُپر تساں نوں جس نے کول بٹھایا
نام عزیز بتاون جس نوں در پر لوک سوالی
تخت مصر دے اپر اسنوں نام عزیز سدیوے
اس دے نال تساں دل کھاوا جے پچھان نہ آئی
پچھلی مینوں پچھل مینوں رو رو کرے آوازہ
چھم چھم رووَن نین نمانے جلد وکھال اساں نوں
عبدالستارا جے وس ہووے سہن محال جدائی
کیونکر شمع مبارک باہجوں صبر کرے پروانہ
یوسف باہجوں مرنے اندر فرق نہ دسے کوئی
وانگ سکندر جلدی لوڑھے آب حیات پیالہ
جلدی نال وکھال اساں نوں ماہی جایا بھائی
جلبل بنیامین فراقوں جنت اندر چاہڑا
یا سرکار تساں نوں آوے باہر تساں لیجاواں
غم دی حالت جیونکر آہی سفر قریب تیاری
لیا جلدی محبوب سجن نوں جب فرمان سنایا
آ مل یار رہیا سے جانی جل دی جان پیاری
لکھ فاقے تقصیر بے آرامی سخت عذاب وکھاوے

پڑھ شکرانہ عبدالستارا رحمت جھڑیاں لایاں
جا کر منشا چاہے تائیں جلدی عرض سنائی
یا حضرت اُٹھ لمو شتابی جلدی تساں لیجاواں
سُن کر بنیامین شتابی دیر نہ کیتی کوئی
دردوں بھائیں بلن جگر نوں رب نوں معلم حالا
آ وڑیا اس خانے وِچ بنیامین سوہارا
کیتیس برقعہ دور شتابی ویکھ پیارا جانی
ایسا حُسن یوسف نوں آہا کہن روایت والے
ویکھ سجن نوں بنیامینے دردوں ماریاں آہیں
دردوں ٹھاٹھ سمندر نکلی نالے ندیاں بھریاں
ہکدوجے تھیں بیجارتے دوویں پیارے بھائی
جلد گلاب معطر یوسف چہرے تے چھنکایا
نال محبت آکھیا یوسف خبریں گذرن تینوں
تاں پھر حال یعقوبؑ نبی دا بنیامین سنایا
آکھیں باپ پیارے اُپر ایسی حالت ہوئی
چُپ زبانوں بند کلاموں کیتا ہجر دیوانہ
بہت طبیعت عاجز ہوئی اس حبیب غفاری
رخصت کر کے جدوں تساں نوں بھایاں ساتھ رلایا
حجرے اندر رہ دن راتیں سجادے اندر رہندے
تن من بھاہیں بھڑکن ہو گئے نین نابینے
جیون کولوں گیا دو راڈا مرنے کولوں نیڑے
ذکر بیان نہ کیتا جاوے جویں مصیبت بیتی
ہکڑا آیا بی خدمت کارن جو کوئی آن بلاوے
مومن لوگ جو نیڑے وڑوں طلب یار تے آون
آہیں یار یوسف نے کہیا ماؤں جندی مینوں

کتنیاں مُدّتاں پچھوں اس دن میل کیتا رب بھایاں
گوشے اندر بیٹھا یوسف بھایاں خبر نہ کائی
سوہنا بھائی ماہیو جایا حاضر تساں کھاواں
دل نوں تاہنگ زیادہ لگی وصل تیاری ہوئی
عبدالستارا ویکھ تماشہ قدرت کامل والا
ملنے کارن پیا اڈیکے اگوں ویر پیارا
چند مبارک ظاہر ہویا عجب جمال نورانی
رات ہنیری چانن ہوندا ستر قدم دوالے
اللہ اکبر بول زباناں یار تے گل باہیں
ہنجوں وگے دریا وچوں چشماں مچھلی واگوں تریاں
دردوں بنیامین وتیائیں عشق دی حالت آئی
چر کا سُرت سنبھالی اس نے ہوش ٹکانے آیا
ہُن کجھ حالت باپ میرے دی دس حقیقت مینوں
جیہو بحر قصص الانبیاء اندر خبر مفسر لیایا
درد فراق تساڈے اندر ہور خیال نہ کوئی
تیں تھیں پچھے ہو گیا اس نوں سارا ملک بیگانہ
جدوں جمال نہ ہاندا پایئے ہنجوں دسن جاری
بیٹھا رہ گیا اس مکانے کمروں پھیر نہ آیا
چھم چھم ہنجوں بھرن مصلے نیت نماز کھلووے
موت قریب گیا وچ غم دے چھیک پئے وچ سینے
باہجھ خدا تھیں منزل غم دی جمیا کون نیڑے
ویہہ برساں دا عرصہ ہویا بول کلام نہ کیتی
کیہا منگدے ہوتا پھر رو کر یوسف نام سناوے
ویکھ حوالا چھم چھم رووں غم لیکھر جاوں
اے بابل ایہ میرے پاروں دکھ لگدے تینوں

بنیامین کہیا دُکھ اُس دا ذکر نہ کیتا جاندا
قدمیں ڈِگ کے حجریوں باہر کدے نہ حضرت آیا
خبر لُساڈی جا کر اوہناں جیکر کوئی سناوے
بنیامین سناوے باتاں حضرت یوسف رووے
روندا روندا حضرت یوسف آکھے بھائی تائیں
بنیامین لگا جد کھاون راوی ذکر لیاوے
تھوڑا ذکر ہویا جس ویلے شروع کہانی ہوئی
جے کجھ ہور حقیقت سندا پیندا اجل پیالہ
میں قربان ہوواں دس اگے کیونکر گذری تینوں
وچ طبیعت حال بھائی دا فکر یوسفنوں آیا
سُنکر اُسنوں آکھن لگی جان پیاری دیسی
اج اسنوں جے کھوہے الامیں کجھ ذکر سناواں
باتاں نال ولاوے یوسف ویر پیارے تائیں
ہے کس حالت اندر میری زینب بھین نمانی
جیونکر باپ اساں تھیں پچھے خوشی نہ ڈٹھی کوئی
کپڑا الواں نصیب اسنوں بدن دے لیراں
ہجر غماں وچہ بالن ہوئی اُتنیاں تد تاں گیاں
راہی لوگ مسافر لنگھن جس طرفوں کوئی آوے
نال محبت رُنا یوسف زینب اُسدن حالا
جتنا پیار کریسی کوئی اُس دن رو چدایاں
پھیر حضرت یوسف نے پچھیا ویر پیارے تائیں
بنیامین کہیا گھر میرے عورت نیک نصیبہ
نے فرزند ہوئے گھر میرے بنیامین سُنایا
بنیامین کہیا میں ہک دا یوسف نام رکھایا
آتش بلی لُساڈے غم تھیں لنوں خوشی نہ آئی

سُنے اندر دیکھن اندر فرق ہزار کوہاں دا
دل دا حال کسے دے لگے کدی نہ بول سنایا
آب حیات پیالہ پیون پھیر حیاتی آوے
کیا مقدور مجال اساڈی جاں تک حکم نہ ہووے
کھانا کھاؤ تاں میں اپنا گذریا حال سنائیں
حضرت یوسف حالت اپنی بیٹھا کول سناوے
بنیامین گیا وچہ غش دے ہوش نہ رہگئی کوئی
ہوش آئی تاں پچھن لگا سوہنی صورت والا
حالت درد جدایاں والی جلد سناویں مینوں
جیکر میں اج کجھ اس دن دا اسنوں حال سنایا
ساری عمر اکیلا ہوساں تیر فراق مریسی!
ہوگ شہادت میری تھیں مت وندارہ جادا
نال محبت پچھن لگا منزل حال سنائیں
بنیامین کہیا غم صبروں اس دی عمر وہیائی
حال برابر زینب خاتوں رو رو عاجز ہوئی
درد رنجانی حال نمانی دل مسکین فقیراں
بنت یعقوب پیغمبر والگوں ہنجوں جاری رہیاں
رو کر ذکر لُساڈا کردی کوئی نہ خبر سناوے
دیسی اجر مصیبت اسنوں شکر ولب تعالیٰ
عبدالستارا عارف جہنوں جیہڑے دم سر چڑھایاں
ہے کوئی حرم مبارک تینوں یا کجھی حال سنائیں
یوسف کہیا اولاد کی اس تھیں دسیں یار حبیبہ
تاں پھر حضرت یوسف پچھیا کیا کیا نام رکھایا
اوہ جمیا نا درد فراقوں ہنجوں نیر وہایا
شادی ہوندی جے گھر ہوندا اج پیارا بھائی

دلوچ عیش آرام جہانوں شادیانوچ خوش ہوون
دتم رکھیا ہیں نام دوجے دا ایچاذ ہب سڈیندا
بنیامین کہیا اوہ لڑکا جس دن پیدا ہویا
آخر رو رو کرکے تہ سوہنا سینے نال لگایا
ذہب جو آکھیا تیجے تائیں پاڑن کھاون والا
خوشی خیال نہ آیا مینوں سینے بلیاں بھاہیں
دلوچ اگے ساڈے اُپر ظلم کیتنا گھیاڑاں
اتنیاں باتاں دوہاں بھراواں سنیاں ہور سنایاں
رل پیئے یار گئی دلگیری بولن حمد ثنائیں
سینے اندر بلدی آہی آتش تیز پرانی
دل گلزار ہویا وچ پلدے گیا مصیبت حالہ
اوہ کوثر جویں محشر اندر لسی نیکو کاراں
کر تشکرانہ بولیا یوسف ملی مراد دلاں دی
بنیامین کہیا وچ غم دے اتنی مدت پائی
انشاء اللہ یوسف آکھے رکھساں پاس تساں نوں
نشتر تہمت بوری اندر پائی پکڑ رکھاواں
قید کریساں نال بہانے روسن تیرے بھائی
بے سوروں عاجز ہوون دسیں نہیں کسینوں
بنیامین کہیا میں راضی جو کچھ آکھیں بھائی
پھیریں سنگل دکھ نہ دیون کول پیارا ہووے
کہیا تو خنجر بال عاشق لوں دسی نہیں پیاروں
شیریں میوے شربت شہراں نوری محل سوہاون
رو کر کہیا بالا اساں نوں جنت طلب نہ کائی
دوست باہجوں جنت لیکر میں راضی کیوں ہوواں
ایہو طریقہ محباں والا شوقتوں یاد ن مستی

دردالوالے شادیاں اندر نال جدایاں رووں
یوسف آکھیا سننے والا بہت تعجب تھیندا
کرکے تیرا لوہو بھریا میں ہتھ پھڑ کر رویا
دردفراقوں اس لڑکے دا لوہو نام ٹکایا
حاضر ہویا اُس دن مینوں درد مصیبت جالا
کر کر یاد پیاریاں تینوں رو رو ماراں آہیں
یاراں باہجوں باغ بہاراں میں یاں سنج اجاڑاں
وچ تفسیر یوسف دے آیا میں نہیں دلوں بناہاں
دلوچ خوشی سماوے ناہیں بنیا سینے تائیں
سرد ہوئی جس ویلے ملیا رحمت والا پانی
لب جاناں نوں وصل پلایا کوثر سرد پیالہ
گرمی سورج طپش نہ پاس سال پچاس ہزاراں
چلو شتابی بھایاں دے ول لیواں خبر تہاندی
ہن کیوں جلدی ساڈے کولوں کردے تسیں جدائی
جیو کہ باطن حکمت ہوسی خبر نہ ہوگ انہاں نوں
مال برآمد کرکے تینوں اپنا چور بناواں
میں بکڑاں یا جھڑکاں سبنوں توں کچھ خوف نہ کھائیں
سخت امانت دل وچ رکھیں جویں سکھایا تینوں
جھڑکاں قید قبول اساں نوں نا منظور جدائی
سولی چڑھ من شہادت منزل جدوں نظارہ ہووے
جنت اسیں تساڈے کارن منگ انے سرکاروں
حوراں چھین من چال کھاون جنت اندر آون
خوش خسارہ سجندی کولوں جنت گھول گھمائی
اس جنت نوں صدقے کرکے چوڑیاں وچ کھلوواں
عشق حقیقی والے آکھن جنت بت پرستی

کر منصوبہ نال بھائی دے بنیامین روانہ ہو کر آگیا پاس بھراواں اوہ محبوب یگانہ
جس دلے اس اجن چیتی دتی آن وکھالی پہلی نظر نہ کسے پچھاتا کہیا امام غزالیؒ
بدن مبارک دونا ہویا صورت حسن سوایا نال خوشی خوش رنگ ڈٹھا یا وچہ پچھان نہ آیا
نیڑے آیا تدوں پچھاتا نال نال بھایاں وچہ تفسیر جو ابن عباسوں ثابت خبراں آیاں
گھروں نگری پاس بھراواں حضرت یوسف آیا آبیٹھا جد مجلس اندر ایہ فرمان سنایا
جدوں تساڈا یوسف بھائی دور ہویا گھر باروں کس کس نوں غم ہویا زیادہ درد جدائی یاروں
لگے آکھن ہر اک تائیں لگیاں درد جدایاں لے پر بنیامین نمانا ہو گیا داغ سودایاں
سنکر باتاں حضرت یوسف ایہ فرمان سنایندا پھر دسو تساں کیا کجھ گھر تھیں پلے مال لیایندا
کہن لگے سب ستوں خالی اسیں غریب نمانے خاص توکل رب دا کر کے آئے دوروں دھانے
اوہ دیناراں وانیاں توں جو ساڈے ہتھ آیاں مال امانت خرچ نہ کیتا پیش حضور ٹکایاں
یوسف آکھیا مال امانت جو کجھ تساں لیایندا لے بے نقصان تساں نوں حاصل مطلب ہو گئے لایندا

بیان غلہ دادن یوسف برادراں اور روانہ شدن انہا

ملیا حکم غلاماں تائیں جلدی کرو تیاری دانے دیہو کنعانیاں تائیں ستھری جنس پیاری
لے پر بنیامین ولی دی پچھے بوری بھرنی نظر بچا کر اس دے اندر پیالی داخل کرنی
خفیہ سب تھیں ایہ کم کرنا مت کوئی خبر سنائے جلدی کر و روانہ ہوون مت کوئی دیر لگائے
قسم یاقوتوں پیالی آکھن ابن عباس بتایا دو لکھ دیناراں اس دی قیمت بحر العشقوں لیایا
بنیامین دی بوری اندر پایا اوہ پیمانہ راضی ہو کر حضرت یوسف کیتے جلد روانہ
جلدے دور گئے جس ویلے بھایاں خبر نہ کائی پکڑان کارن حضرت یوسف نگروں فوج چڑھائی
آکھن ایہ سوداگر شامی کیتی جاندے چوری جلدی حاضر کرو انہاں نوں پکڑ دزور بزوری
آپو اپنیاں شتراں اُتے بیٹھے شوق پیاروں باتاں صفتاں کردے جاون خلق یوسفے دے روں
نگروں جلدی فوج رسالہ ملیا باگ اُٹھائی چوراں آکھن پکڑ اتارے سب شتراں تھیں بھائی
پچھلی پیریں پیش عدالت حاضر کیتے سارے حکمت کیتی حضرت یوسف کارن ویر پیارے
آن کھلے تاں پچھن لگے دسو حکم اسانوں چوری کر گئے نیل اساڈی یوسف کہیا انہاں نوں
ہو گئی گم اساڈی پیالی شاہ فرمان سنائے شتر لدا کر دانے ملسن جو کوئی لوڑ لیائے

آکھن لگے قسم خدا دی سچی بات سناواں — چوری کارن شہر تساڈے ہرگز اسیں نہ آوان

پیشہ نہیں اساڈا چوری نہ کوئی اسیں فسادی — اسیں اولاد رسولاں نبیاں پاک گھرانہ عالی

یوسف کہیا تساڈے کارن جتنا کرم کمایا — واہ سبحان اللہ کیا بدلہ ہتھ اساڈے آیا

اس کارن تساں نہیں بلایا چھوڑ د عذر بہانہ — اپنی ہتھیں عزت سیتی دے جاوو پیمانہ

ایہ گل سنکر بھایاں تائیں کجھ دل خوف نہ آیا — کہن لگے تساں ناحق سانوں ایہ عیب بنایا

حضرت یوسف حکم سنایا دیکھو بھار اینہاندے — بھایاں کہیا دکھاون باہجوں اسیں بھی ہیں جاندے

اگے اساں مال تساڈی خوب سنبھال پہنچائی — اتوں تساں خیال نہ کیتا چوری مکر لگائی

لوکاں آکھیا جے تساں کولوں مال برآمد تھیوے — کہن لگے کجھ عذر نہ کرساں سانوں قید کجیوے

ایہو تسلی ہر یک تائیں دل دے اندر آہی — باہجھ قصوروں کیونکر کرسن سانوں قید گناہی

عارف آکھن متقی ہو کر جے سو عمل کمائیے — دل توں بے پرواہی والا خوف نہ مول بھلائیے

بیان تلاش کردن پیالہ از بارہائے شامیاں

تاں اول شمعون دی بوری کھولی ڈٹھی بھائی — چاروں طرف تماشہ ویکھے خلقت دیکھن والی

یوسف آکھیا ایہ کوئی ڈاہڈا ایک بزرگ سنیندا — کم شرارت چوری والا اس تھیں ناہیں تھیندا

دوجے آکھن لگے سب دیکھو مال اسباب اساڈا — دور ہوسی سب ساڈے اُپروں جو کجھ ظن تساڈا

دس بھایاں دی ہوئی تلاشی سب نے ابھار کھولایا — بنیامین رہیا اک باقی لوکاں عرض سنایا

ہویا معلوم جے کار شرارت عادت نہیں اسانوں — نہیں تلاشی دی کجھ حاجت رخصت دیو انہانوں

یوسف آکھیا وہ بھاراں تحقیق نہیں تھوندی ہوئی — ہک اُٹھ دا اسباب کھلاون نہیں ضرورت کوئی

شامل ہو کر ساتھ حکم دے کیتا سخن بھراواں — جد تک سارے بھار نہ دیکھو ہرگز اسیں نہ جاواں

تاں پھر یوسف حکم سنایا کھولو اس دی بوری — پائی باہر آگئی اس تحقیق ثابت ہو گئی چوری

راضی ہو کر دیکھن والا کرے بلند آوازہ — سچا ہی مال برآمد ہویا سنو غریب نوازا

سب اولاد یعقوب نبی دی حیرت اندر ہوئی — دانہ کھالیا حضرت آدم زور نہ رہ گیا کوئی

اچن چیتی سوہنیاں شکلاں زردی اندر آیاں — دل شرمندہ بول نہ سکن خشکی لباں سوکایاں

نظر اٹھا کر دیکھن ناہیں ہو گئے بند زبانوں — اچن چیتی غم دی بجلی کڑک پئی آسمانوں

تھر تھر کنبن ملک نورانی زمین بھوچال ہلاوے — ایسی حالت نبیاں اُپر جے کر ظاہر آوے

حیرت غم افسوس اِنہاں نوں ایسا وقت بنایا
بنیامین آسودہ دِستے خوشی نہ جھلی جاوے
کتنی الفت شفقت شاہ دی تیرے اُتے ہوئی
صفت شتر لدوا کر تینوں کنک ملی سرکاروں
عمل تیرے اج ساتھ برابر سانوں ملی سیاہی
بنیامین بھراواں تائیں اتنی بات سنائی
ایہہ گل سن کے بھایاں تائیں غضب دلاں وچ آیا
ہس کر بنیامین پیارا بات سناوے بھایاں
جویں تساں تھیں مہراں والی اگے چوری ہوئی
دیہو جواب اوس بہانے مہراں تساں چرایاں
ایس جواب سارے بھائی چپ ہوئے یکباری
کَذٰلِکَ کِدْنَا لِیُوسُف جیونکر آیت خبر سنائی
کتنی مدت شاہ دوہاں بھراواں نال فراق وہائی
حکم دتا جو چور بنا کر رکھ لئے بھائی تائیں
سنو حقیقت جیونکر اس دن گرم عدالت ہوئی
ایہہ قانون مصر وچ ہیسی جو کوئی چیز چراندا
جیکر یوسف عدل مصر دا اس دن حکم سناندا
جت کت حالوں سارے بھائی مالوں بدلہ دیندے
ایہہ بھی حکمت کتنی اس دن مالک سرجنہارے
یوسف نے کہیا ملک تساڈے جو کوئی چیز چراوے
کہن لگے جو ملک اساڈے اسماعیل کراندا
وچ معیشت عمل برابر مسئلہ حق سنایا
ڈرلوں چھوڑ نے رلوں چھوٹے حق بیان سناوے
مسئلہ حق جو بولن عالم چھوٹے پار تنہاندے
سنو حقیقت بھایاں جس دم حق بیان سنایا

مر جاون منظور کیتو نے عزرائیل دم آیا
کہن لگے اے ظالم تینوں کیونکر شرم نہ آوے
تساں برابر ملیا تینوں بدلہ ایہہ داوئی
واہ واہ خوبی تدھ وکھالی نمک حلالی پارول
آن بیعزت کیتوئی سانوں وچ عدالت شاہی
قسم خدا دی میں اوہ پائی بوری وچہ نہ پائی
تیں بن تیری بوری اندر اوہ کس مال ملکایا
جس نے وچ تساڈی بوری مہراں چا لکایاں
اووی اساں چرائی پائی ہور جواب نہ کوئی
جانواساں بھی چوری کیتی آکھ سنائے بھایاں
رلمل بیٹھے حیرت اندر بنی مصیبت بھاری
رب فرمائے یوسف تائیں حکمت اساں دکھائی
جلدی نال وچھوڑا پاون سانوں بات نہ بھائی
مکر فریب نہ کیتا یوسف اہیر جویں سب سائیں
نقل کتابوں ذکر سناواں مینوں علم نہ کوئی
مال برابر دونا اس تھیں بدلہ بھریا جاندا
طلب کریندا بدلہ مالوں قید کویں فرماندا
لیس بنیامنے تائیں یوسف کول چھڑیندے
آن کھلے جد صاحبزادے وچ عدالت سارے
شرع یعقوب نبی دی اس پر کیا فرمان سنادے
حکم شریعت برس برابر قید کرایا جاندا
حکم شریعت ظاہر بولے ہرگز فرق نہ پایا
اسنوں کہو مو حامومن شیرازی فرماوے
بیٹے لوگ مخالف ہوکر دشمن مین اِنہاندے
قید ہوسی تاہن چور اساڈا یوسف نے فرمایا

سبھناں فکر پیا وچ دل دے کرن قیاس لگے — عذر جواب کی ہوگ ساڈا باپ پیارے اگے
اوڑک وچ دربار کھلو کر بولن عرض تمامی — کر کر صفت سوالی ہوندے پیش حضور گرامی
جو جو شفقت اس سرکاروں ساڈے اُتے ہوئی — صاحب کرم حضور برابر ہو یا ہور نہ ڈٹھا کوئی
جیویں نوازش شرف غریباں پایا ایس جنابوں — ساتھیں ذکر نہ کیتا جاوے یا ہر حد حسابوں
شفقت کر پردیسیاں کارن ایسا کرم کمایا — کھول خزانہ دولت خانہ مفت اناج دوایا
دوجی وار اسیں جاں آئے خالی درم دیناروں — وافر دانے راہ مولا دے بخش ہوئے سرکاروں
ہور ضیافت عزت سانوں جو ایس حضوروں ہوئی — ایہ شفقت پردیسیاں اُتے نہیں کریندا کوئی
ہُن بھی بڑی امید اساں نوں حرص خیال جماوے — صاحب شرم نہ کرم گھٹاون جے سو خفگی آوے
نظر کرو مسکیناں اُتے بخشو چور اساں نوں — یوسف صاف جواب سنایا جلدی نال انہاں نوں
جیونکر حکم یعقوب نبی دا اوہا عمل کریساں — جیویں شریعت عمل سنایا اپنا دخل نہ دیساں
پیش عدالت عرضاں کر کے کون خلاصی پاوے — نبیاں ہیں تساڈا بھائی قید کرایا جاوے
عجب عجب باتیں آکھ بابوں بنو اولاد رسولاں — بن کر پاک پیغمبر زادے کار کرو مجہولاں
چوری کنوں تساں نوں دل وچ ہرگز خوف نہ آوے — پہلے ہتھیں چوری دا پچھایا ہُنوں اوہ گل یاد کراوے
ایہ بھائیاں نوں اس گل دی سمجھ نہ آوے کوئی — دُور رہے دے سب عقل قیاسوں جس پر منزل ہوئی
کہن لگے تساں حق فرمایا نہیں خلاف سنایا — جیونکر اُس نے ایس جنابوں چوری مال اُٹھایا
اس تھیں وڈا یوسف آہا صاحب حسن گرامی — اس بھی چوری کیتی آہی عمل کمایا خامی
غیرت کر کے ہیسا یوسف غصوں رنگ وٹایا — نہ تُرنے ہوون بھائی برقعہ آہا ان نہ چاہا
تسیں بُرے انہاں چوراں نوں اپنی بات سنائی — جیکر یوسف چوری کیتی ناں دے اُسدے بھائی
عبدالستارا کھول سناویں سن بھائیاں تائیں — جیکر چوری کیتی یوسف ایہدے دسی جائیں
"تا جو حالا سنکر مومن عمل صفائی یادن — سنکر چوری مقبولاں دی صدقے صدقے جاون

بیان دُزدی یوسف و حقیقت آن

وچ تفسیر یوسف دے راوی ثابت خبر لیایا — چیونکر چوری کیتی یوسف اوہ بیان سنایا
یوسف دی جو نانی آہی راحیلہ دی مائی — بت پرستی کردی آہی دینوں خبر نہ کائی
حضرت یوسف ڈٹھا اسنوں نالے ماں پیاری — شرکوں غیرت ہوئی دوہاں تو سنو حقیقت ساری

۲ ہر شئے اپنا اصل وکھاوے اس وچہ شک نہ کوئی
اُس دا باپ بھی ٹھاکر گھر دا آزر مشرک بھارا
ہکدن ابراہیم نبی نوں شوق ڈلے چہ آیا
چھک لیا اوچہ گلی دے بولے نبی ربانا
وکھن والے مشرک آکھن سخت بے ادبی ہوئی
باپ نبی دے تیائیں لوکاں جس دم حال سنایا
رہدی وحدت نوں کیا جانن بت پرست نکار
ادھر اودھر بھالن لگے وڑن جویں سودائی
ظن کیتا اُس یوسف اُتے آکھے ہور نہ کوئی
رکھا کاسی اجے یوسف سوہنا مرگئی ماں پیاری
گھدن بھین یعقوبؑ نبی دی آن سوالن ہوئی
پانیا بک اہ مولا دے دیہ فرزند پیارا
یوسف باہجھوں نہیں تی یاراں لیجا جو من بھاوے
جے بخشو تاں یوسف لیساں آکھے بھین پیاری
آخر یوسف اُتے کیتا دوہاں برابر حصہ
پہلا حصہ یوسف تائیں پھوپھی گھر وچہ لیا ندا
بی بی اول عاجز ہویا ہن کیا عذر لیاوال
اسمٰعیل نبی دا پٹکا ولیا کمر دوالے
ہک پل صبر آرام نہ رہیا گھروں جلدی آئی
جددی برکت عظمت پٹکا میں بے خبر دبنجایا
کہیا یعقوبؑ معلوم نہ سانوں جنہوں خبر نکالی
آپے پٹکا ولیا ہے سی آپے کھول وکھایا
حکم سوا یعقوب نبی نوں پتہ نہ لگا کوئی
اگو ہکمنہ ہو من تائیں رستہ حق وکھاوے
شرم نہ پکڑن مشرک جھگڑن رضا نقص جاولن

۲ سجدہ کرن لگی جس ویلے حکم سنایا نظر بچا کر ٹھاکر اُس دا یوسف پکڑ اُٹھایا

ابراہیم پیغمبر والی بات برابر ہوئی
غیرت کرے خلیل ربانا عشق نہ جاوے چارہ
فرصت پا کر ٹھاکر تائیں گل وچہ رسّا پایا
لے لو ٹھاکر لے لو جس نے نار جہنم جانا
اس لڑکے نوں خوف نہ آوے نڈر نسناس نہ کوئی
اس فرزند نساڈے تائیں داغ بلا شک لایا
نانی دا جد ٹھاکر چایا یوسف نبی پیارے
ہاں پتر خوش حالت ہتھ اس نوں خبر نہ کائی
دوجی چوری ہور سناواں جویں حقیقت ہوئی
بنیامین ہویا جد پیدا اسنو عقیقت ساری
ہیں گھر برکت فوق آل اولاداں ہیں فرزند نکوئی
نال محبت اس دے تائیں آکھے نبی سوہارا
تاں پھر بھین یعقوبؑ نبی نوں لوں جواب سناوے
دونویں جھگڑن آپس اندر رسنو حقیقت ساری
ہک ہک ہفتہ واری ہوئی ختم کیتو نے قصہ
باپ آیا جد لین یوسفنوں راوی خبر سناندا
نال گھر میرے یوسف ہن اجے چور بناندا
نال محبت یوسف سوہنا کیتا باپ حوالے
پاس یعقوب نبی دے آکر انجی بات سنائی
کسطور اُس دا چور بناواں لینوا نظر نہ آیا
ادھر اودھر نظر کریندی یوسف کول آئی
پاس یعقوبؑ نبی دے بی بی یوسف چور بنایا
جرم ثبوتی نال یوسف ہے جویں حقیقت ہوئی
سکل قرآن بیعقلاں تائیں کوئی نہ اثر پہنچاوے
شرکوں اٹھے عاقل دانگوں جنت حرص ودھاون

جویں نابینا کھوہ وچ جھڑیا آکھے یار بھراواں
اُس سے جا تاں رستہ لبھسی جس طرفے منہ کرساں
عبدالستارا پڑھ شکرانہ کرم کیتا رب سائیں
سنو حقیقت چار یوسف پر چوری ثابت ہوئی
پردہ کرکے یوسف تائیں بی بی موڑ لیاندا
قید ہوئی ہُن یوسف تائیں موجب حکم الٰہوں
تھوڑے دن گذرے تاں بی بی سفر جہانوں پایا
دُوجی چوری سنو یوسف دی جاں کراں قربانی
ہکدن گھروچ بیٹھا یوسف کول نہ باپ پیارا
حاجت کارن اس سوالی کیتا بول آوازہ
درہم دینار نہ پاس یوسف دے لوچہ فکر دوڑاوے
ہک مرغی اس ویلے حاضر نظر یوسف نوں آئی
باجھ اجازت یعقوب دی اتنا عمل کمایا
لوگ وچار کر پاس گلدی اوہی ذکر سناوے
ایہہ تیرے چوریاں ثابت ہیں یوسف اُتر آیاں
غصے ہو کر بولیا یوسف جانے خالق سائیں
آپس اندر کرن کلاماں تکدو جے تائیں
جھڑکی سناون جھگٹ بولن ایہہ توفیق انہاں نوں
ہک ذرہ کوئی یوسف یاروں گلہ انہاں ندا کرسی
بعضے جاہل سُن کر جا لہ غیر کلام سناون
سنو حقیقت جس دم بھایاں ایہی بات سنائی
سنکر یاتاں بولیا یوسف کیہا جواب تنہاں نوں
غصہ کرکے نال شتابی ایہہ فرمان سناوے
کرن روایت جیکر چوری یوسف مگر نہ لاندے
غم شرمندگی جے نہ ہوندی چوری کنوں تنہاں نوں
جلدی نال نکالو مینوں نہیں تاں میں ٹر جاواں
جانے نہیں جو باہجہ ویلے غوطے کھاندا مرساں
رہبر بھیجیا سرور سوہنا اساں نابینیاں تائیں
چُپ ہو یا یعقوبؑ پیغمبر عذر نہ رہ گیا کوئی
کہے یعقوبؑ شریعت اگے عذر نہ کیتا جاندا
برس دناں جد خدمت کرسی ہوسی پاک گناہوں
فوت ہوئی تاں یوسف سوہنا بابل دے گھر آیا
جویں روایت بحر العشقوں ثابت ذکر عیانی
آن کھلا دروازے اُتے کوئی غریب بیچارہ
نال محبت جلدی یوسف کھول دتا دروازہ
جس لئے نام خدا دا لیا کیونکر موڑیا جاوے
راضی ہو کر سائل تائیں اوہ مرغی پکڑائی
بیخبری بابل دی یاروں لوکاں چور بنایا
ایسی سُندر صورت اسدی ایسے عمل کماوے
پیش عدالت حاضر اُس دن ذکر جو کیتا بھایا
عمل تساڈے ظاہر ہوسن وچ قیامت تائیں
ہور کسینوں طاقت ناہیں کرے کلام زبانی
ادب برابر شان برابر فرض پیارا سانوں
کافر ہے نمرود برابر جے تو بہ بن مرسی
مومن ہو کر سنن پیاروں کافر ہو کر جلون
ایسے اگوں چوری کیتی یوسف اسدے بھائی
جیونکر چوریاں کیتیاں یوسف کیا معلوم تساں نوں
کر لو قیدا نہاں دا بھائی جاتا مول نہ پاوے
بیشک حُسن کریندا یوسف بنیامین لیجاندے
کیا توفیق یوسف دیاں وچ جان لیا دل موڑ انہاں نوں

بنیامین تائیں جس ویلے قید حکم فرمایا
زردی ورت گئی اس ویلے سنکر ساریاں بھایاں
بہڑا ضعیف نہایت بڈھا اس دا باپ نابینا
جے لیساں قید رکھایا اسنوں سنکر اتنا حالا
اُسدے پیاروں ہجر رہی مرسی سبھناں عرض سنائی
برس دناں تک حکم جو ہوسی کرساں کارنساڈی
جس پر چوری ثابت ہووے اسنوں پاک بناواں
گریہ زاری اندر بھایاں ساری قوت لائی
اس آئیت وچہ کرن اشارہ روز قیامت والا
جو کجھ عمل کسے دا ہوسی اوسے اوپر آوے
شرک جنہاں تھیں ثابت ہوسی دائم دوزخ جاسن
ایسے کارن سب پیغمبر راہ توحید بتاون
رہناں تھیاں قبراں پوجن ڈیپے سرور والے
قدھ کوتاہ کر کر عرضاں عاجز ہوئے سارے
آپس اندر کرن صلاحیں کس پر عمل کماواں
بول اُٹھیا شمعون بہادر کہن لگا سبھناں نوں
اگے بات یوسف دی یاروں اسیں تمام قصوری
یا شفقت کر باپ پیارا اینوں آپ بلاوے
اگے اساں وچھوڑیا اس تھیں یوسف دلبر جانی
ہتھیں بنیامینے تائیں قید کرا کر جاواں
جنگ جدالوں خوف نہ کرساں جد قبضے ہتھ دھرساں
ایہ گل نہیں مناسب ساڈی جیکچھ خوف کریساں
وچہ تفسیر یوسف دے آوے کہیا امام غزالی
انشاء اللہ وچہ میدانے جس دم ہتھ اٹھاواں
ذبح کراں سردار تمامی سنے امیر وزیراں

سنکر باتاں شکر کریندا بہت خوشی وچہ آیا
پیش عدالت عاجز ہو کر عرضاں بہت سنایاں
غم دلگیریاں عاجز کیتا اوہ محبوب نگینہ
ختم حیاتی ہوسی اُس دی پیوے اجل پیالہ
اُسدے بدلے ساڈے وچوں قید رکھو کہ بھائی
سنکر بولیا حضرت یوسف نہیں مجال اساڈی
بے عیباں نوں چور بناکر میں کیوں ظلم کماواں
کسے نہ سنیا عذر تنہاندا پیش نہ گیا کائی
جس دم سبھنوں حاضر کرسی قادر پاک تعالیٰ
ماپیو خویش کھلوتے ویکھن کوئی نہ بھار اٹھاوے
سنر نبی جے کرن شفاعت کدی نجات نہ پاسن
شرکوں موڑن عالم دینی جاہل برا مناون
توبہ باجھوں امت [illegible] چوں جاسن دوزخ کانے
نکل گئے دروازیوں باہر اوہ مقبول پیارے
دونویں کاراں نفع نہ دیون بیٹھاں یا ٹرجاواں
عہد اقرار یعقوب نبی دا کیوں بھل گیا تساں نوں
ہیں ہُن اپنے وطن نہ جاساں بات سناواں پوری
یا ایہ بنیامین پیارا ساتھ اساں گھر جاوے
ہے افسوس جو اسدے جگروں بار لکھائی کائی
ایہ نامردی لائق ناہیں ایسا عمل کماواں
ہوگ تماشہ تیغ نکالی مینے خالی کرساں
ہوندی قوت خالی جاواں گھر خراب کریساں
بولیا پھیر روبیل بہادر جے میں تیغ نکالی
جتنا لشکر شاہی فوجاں کر کے قتل وکھاواں
تن تن چوں تیغ نکالاں دو دو ٹکڑے کر چیراں

بعد اس تھیں شمعون بہادر اتنی بات سُنائی
دس بازار مصر ڈے بھی سب کوچے گلیاں بھالیا
کہیا ہوڈے میرا ذمہ طرف کچہری جاواں
سب بھائیاں اُٹھ ہوڈے کڈھی تیغ میانوں
جا ہو وچ بازار مصر ڈے صبر دلاں وچ کرنا
اوّل شاہ نوں میں تکواری نرم سوال کریساں
قوت زور انہاں دا ہا علم یوسفدے تائیں
ایہہ اولاد یعقوب نبی دی شہرت وچ جہاناں
بیٹے نوں فرمایا یوسف مگر انہاندے جائیں
خوف کراں مت بابلے تیرے غصے اندر آون
مصلحت کرکے سبھناں بھایاں کیتی جنگ تیاری
جدوں ہووا اُٹھ کھلوتا قبضے ہتھ ٹکایا
جلدی باپ پیارے اگے اُدبوں عرض گذاری
مگراں اوسے وقت ہووا او چہ عدالت آیا
سُن اے شہر مصر یوالی بات ذرا اک میری
لیاڈے بھیا میں سانوں ایسے وقت شتابی
ایسا سخت حوالہ بنسی ویلا ہتھ نہ آسی
ہک آواز کریساں غضبوں حمل زنانے جھڑسن
یوسفنوں معلوم آہی گل جد خفگی وچہ آوے
جامے وچوں باہر آون وال بدن دے سارے
جوش اندر کجھ باتاں کرکے غضبوں رنگ وٹایا
مگروں لشت مبارک اُپر اسنوں ہتھ لگائیں
سرد ہو یا تن غضبوں اس دا قوت خارج ہوئی
بہت عجائب سند رسوہنا روشن حُسن جمالوں
ملیا پکڑ ہووا اس نوں ایہہ فرمان سناوے

میں بازار مصر نوں کافی حاجت تساں نہ کائی
نظر جو آوے نہ بچ جاوے وچوں تیغ نکالاں
سنے امیراں شاہ ہے تائیں تختوں ہیٹھ لیاواں
بھی اس وقت بھراواں تائیں کیتا سخن زبانوں
جد تک سنو آواز نہ ساڈی قبضے ہتھ نہ دھرنا
نہیں تاں کراں بلند آوازہ پتہ تساں نوں لیاں
بے تلواراں پکڑ کھلوسن کرسن ملک اُڈائیں
تیغ اٹھاون غالب آون اُپر لکھ جواناں
باہر جو منصوبہ کرسن ہینوں آن سنائیں
کرن حلال ہزار جواناں فوجاں تخم اڈاون
سُنے کھلوتا صاحبزادہ بات حقیقت ساری
نال شتابی صاحبزادہ کول یوسفدے آیا
حضرت یوسف سنکر ہتیا دلوں نہ قوت ہاری
غضبوں حضرت یوسف تائیں جذبے نال بُلایا
توجاں مالک خزانے اُپر مت کجھ کریں دلیری
نہیں تاں شہر تساڈے اُپر نازل ہوگ خرابی
کوئی تدارک حیلہ عقلوں ہرگز پیش نہ جاسی
سننے والے بیخود ہوسن دہشت کھا کر سن
بدل واگوں کرے آوازہ طبق زمین ہلاوے
اوسے حالت شیر ہووا آن کھلا سرکارے
حضرت یوسف نال شتابی بیٹے نوں فرمایا
مل پیا جلدی نال شہزادہ بلدی آتش تائیں
پرت ڈٹھا اک لڑکا سوہنا ہور نہ نیڑے کوئی
جد آکیتا رب یوسف وچ جا حضرت یوسف نالوں
اے لڑکے یعقوب نبی دی خوشبوئیں تھیں آوے

کوئی کلام نہ کیتی اٹھ کے ہو گیا جلد کنارے
ملیا پکڑ یہودے تائیں کیا تساں دیر لگائی
لگا کہن یہودا جس دم غضب میرے دل آیا
ختم ہوئی اُس ویلے میری غیرت قوت ساری
حیرت نال کہیا سب بھائیاں ایہ کیا قدرت ہوئی
غم تدبیراں کرن کھلوتے آپس اندر سارے
آکھیں تسیں اولاد بیدی جو محبوب حقانی
سب تھیں بہتر شان تساڈا جاتا نال پیاراں
آپے کار خیانت کیتی ایس تساڈے بھائی
پھر کیوں ساڈی قتل کرن نوں قبضے دست لگایا
سارے عالم دی سب قوت نہیں تساں وچ آئی
ایہ گل آکھ پھراواں تائیں جذبے اندر ہویا
سی ہک محل عمارت سنگین اوہ ذکر لیایا
ٹکڑے ہویا مکان پتھر دا تمام زمین تے آیا
آکھیوس شان نہ دل وچ رکھو اے سوداگر شامی
اے پر تسیں اولاد رسولاں آئے وچ جنہاں نوں
بول یہودا بھائیاں تائیں ایہ فرمان سنندا
نہ ایتھے قوت اثر کریندی نہ ایتھے صبر سنیندا
وچ تفسیر یوسف دے راوی اتنا ذکر سنایا
دل اتفاق کیتا سب بھائیاں فجرے عرض سناواں
جس ویلے سب لشکر بھائیاں جنگ ارادہ کیتا
عرض کیتا اس خدمت اندر یا محبوب گرامی
سُن کر حال حضرت یوسف جلدی فوج منگائی
فجر ہوئی تاں جیکا جبر اودیاں آن سوال کیتا سی
دور امید ہوئی جس ویلے پھڑ تلوار اٹھائی

ساعت پچھوں پاس یہودے آ گئے بھائی سارے
مشکل وقت مصیبت اندر کیوں نہیں خفگی آئی
کول کھلا ہک لڑکا اس نے جلدی ہتھ لگایا
ہتھ لگا کر جوش بجھا کر دور گیا یکباری
کہیا یہودے ساڈی نسلوں ایتھے ہندا کوئی
حضرت یوسف جلد بلایا پیش ہوئے سرکارے
میں تھیں کیا برپائی ہوئی بولو سخن زبانی
کل سونا تاں نظر تساڈی عزت بہت تساراں
آپے تساں زبانوں اس پر قید سزا فرمائی
زور نہ جریا گیا تساں تھیں اتنا جوش وکھایا
بھلی بھلی رب خلقت اپنی رنگا رنگ بنائی
وکھیں کھلے تمامی بھائی تختوں اُٹھ کھلویا
ماریا پیر یوسف نے اسنوں غصبوں دل وچ وکھایا
جس دم قدم مبارک اسنوں حضرت یوسف لایا
خلقت ہر ہر رنگ خدا دی صاحب نور تماہی
ورد پہنچادن لائق ناہیں آئے شہر اسانوں
میں جاتا کجھ ایتھے ساڈا زور اہیش نہ چاندا
نہ ایتھے گریہ زاری کرکے مطلب حاصل تھیندا
اس وچ قصص الانبیاء والا ہور بیان لیایا
نہیں تاں خالی گھر نہیں جاناں پھڑ تلوار [illegible]
سننے والا کول یوسف دے آیا چھپ چھپیا
بیشک فجرے جنگ کریسن اوہ سوداگر شاہی
بڑے جوان بہادر جنگی چہل ہزاراں بھائی
عرض قبول نہ کیتی یوسف صاف جواب تاں سی
نوجاں حکم سنایا یوسف دیر نہ کیتی کائی

ویکھے پیا تماشہ یوسف قوت برکت بھایاں
سب اولاد یعقوب نبی دی شیراں وانگن بولن
زور کنوں شمعون بہادر جدوں مقابل ہویا
نعرہ بول بہوڑے کیتا دہشت نازل ہوئی
پتھر دا اک تختہ لے کر پکڑ رویل اٹھایا
لرزہ کھادیوار قلعہ دی دھرتی اپر آئی
اتنا قدر تماشہ ڈٹھا یوسف نبی پیارے
سبھ معلوم یوسف نوں تائیں غالب ور تنہاں دا
جالش اس حالت اندر شہر مصر نوں وڑسن
اوہ دستار خلیل نبی دی جلدی تال نکالی
سرد ہویا سب جوش انہاندا قدرت نال ربانی
برکت اس دستار مبارک یوسف غالب آیا
خالی ہتھیں پکڑیا یوسف سبھناں بھایاں تائیں
تسیں پچھاؤں مثل اساڈی وچ جہا ہور نہ کوئی
اس ویلے بھی کہیا بھراواں بول جواب زبانی
ایہ کجھ امر مقدر والا غالب حکم الٰہی
نہیں تاں مصر ولائیت وچوں کون برابر آوے
کیا توفیق مصریاں فوجاں پکڑن آن اسانوں
جو سب مال اسباب انہاندا کر کے ضبط رکھایا
راضی ہو کر آپس اندر آکھن لوگ تمامی
عاجز ہو کر کہدے جینوں آکھن سارے بھائی
جدا اساڈے دلوں اسنے ہے کجھ برکت پائی
دلوں قیاس بہو دا کر کے ایہ فرمان سناوے
اُس بن ہووے کون اسانوں ہتھیں پکڑن والا
بھایاں کہیا جے یوسف ہوندا ایسی زور کریندا

صاحب زور مصریاں فوجاں لول لگے لایاں
کون جوان مقابل ہوون طلق زمین دے دلن
پچھلی پیریں لشکر سارا مار قلعے وچ ڈھہ ہویا
دھرتی اتے فوجاں جھڑیاں ہوش حواس نہ کوئی
ماریا کوٹ مصر دے تائیں جوش دلے وچ آیا
ایہ سب قصص الانبیاء اندر راوی خبر سنائی
دلوں آون خوف نہ کھاون شیر بہادر سارے
مصر زمین وچ نہیں برابر ثانی کون انہاں دا
خون چلاون وچ بازاراں کوچے خالی کرسن
موسے دے ید بیضا وانگوں اجن جیت وکھالی
غیرت قوت ہر تن وچوں وب کنوں شرمانی
ہتھاں وچ رہیاں تلواراں کسے نہ دست اٹھایا
کیا طاقت کیا زور اسانوں کرسے حرص ہجائیں
پکے پر پے خلقت رب دی پیدا کیتی ہوئی
کون بہادر ملک مصر وچ زوروں ساڈا ثانی
قید نصیباں وچ اسانوں تیرے ہتھوں آئی
مگر ان رب دی مرضی اندر چارہ پیش نہ جاوے
سنکر بات نہ کیتا یوسف کوئی جواب تنہاں نوں
شہر مصر دیاں لوکاں تائیں صبر ندا ہیں آیا
پھر سے قید کرائے جاسن جو سوداگر شامی
فتح امید اسانوں آہی ایہ کیا شامت آئی
ہو سکدا نہیں زور اساکتیں ہور نہیں گل کائی
ایہ یوسف ہے شک نہ کوئی میرے دل وچ آوے
جویں اساڈے نال تماشہ بنیا قدرت والا
قتل کرندا ساڈے تائیں حکم شتابی دیندا

آپس اندر کرن کلاماں اوہ مقبول ربانے
کہے یہودا یوسف جاپے غیب خداوند جانے

تریدن بھایاں تائیں یوسف ہیبت حول دکھایا
چوتھے روز عدالت اندر سب نوں پیش بولایا

آکھیس حکم عدالت آہا کرناں قتل تسانوں
لے پر تسیں اولاد بزرگاں آئے شرم اسانوں

دوجا تسیں بہادر پورے داڈھی صفت سناوے
ایسے لئی جواناں تائیں قتل نہ کیتا جاوے

اپنا مال اسباب سنبھالو جاہو وطن تمامی
نکل کھلے دروازیوں باہر اوہ محبوب گرامی

کہے یہودا بھایاں تائیں ہو کر بہت نمانا
ہو گیا پاس یعقوب نبی دے میرا مشکل جانا

یارب خالق حال میرے پر کرم کرے سرکاروں
آپ پیارا باپ بلاوے شفقت رحمت پیاروں

نہیں تاں لیو حوالے ربدے کیتوس نے وداع بھراواں
جد تک مصر سلامت ہوسی میں کبھی چھوڑ نہ جاواں

رہیا یہودا اوتھے بیٹھا عاجز حال نمانے
نو بھائی اُٹھ روندے خالی شہر کنعانے نوں دھانے

رو کر چلے درد رنجانے قید کرا کر بھائی
در پر کھلا یہودا روندے پیش نہ جاوے کائی

ایہہ قانون مصر وچ آہا جو کوئی چوری کردا
قید کسے پر ہوندی نیسی دونا بدلہ بھردا

جے قانون مصر دا جاری وچ عدالت تھیندا
کول یوسف دے پیارا بھائی نیسی قید ہیندا

بھایاں تھیں جد چھپیا یوسف قید انہاں فرمائی
اس وچ غیرت حکمت ربدی جویں دا ہیت آئی

اوہ جو نسل رسولاں نبیاں تنہوں بہت پیاری
ملک ریان قانون اپنے نوں اس پر کرے جاری

مذہب ابراہیم نبی دا بہت پسند ربے نوں
اس وچ دخل دیوے ہور کوئی نہ توفیق کسے دلے

ایسے کارن دین نبی دا بدعت شرک ہٹاوے
نواں قانون جو کفروں شرکوں اس وچ خلل نہ پاوے

ہر قانون جو نبیاں رسلاں جنہاں محبت ہوئی
ہرگز وچ دربار محمدی کسے نہ ملسی ڈھوئی

احوال یعقوب علیہ السلام پیش آمدن اولاد و حاضر شدن اوہناں

سنو حقیقت صاحبزادے جس دم ہوئے روانہ
ربدی آس یہودا کر کے بیٹھا درد یگانہ

مشکل بنی اولاد میری نوں کہند اپنی ربانا خ
کون لیاوے خبر انہاں دی بیٹھا کرے جھورانہ

مشکل سپرداں لبے اوہ ساڈے وس نہ کائی
سب عاجز اولاد اساڈی غم دے قابو آئی

اوہ جد چوری والی حالت وچ مصر دے ہوئی م
کشف ہویا یعقوب نبی نوں آکھے شک نہ کوئی

بیشک وچ رنج غیب خدا نوں سنتوں یار سیانے
مصر اندر جو بنی مصیبت دسی نبی ربانے

غم دی حالت ذکر سنایا جو رب خبر سناوے
بہت اداس ہویا وچ غم دے نالا جیرو بہاوے

شہر مصر دا رستہ ویکھن لوکاں خبر سناوے
جس دن آئے صاحبزادے لوکاں خبر سنائی
لے پر خالی نظری آون مال اسباب نہ کوئی
ساعت پچھوں سب فرزنداں آن سلام بلایا
بنیا مینے اُپر آکھن ثابت ہوئی چوری
اوّل اساں آزردہ ہو کر کیتی گریہ زاری
مگراں ساڈی فوت ادتھے اثر نہ کیتا کوئی
اوہ کوئی حاکم عظمت بھریا صفت نہ کیتی جاوے
دستاں جواناں ساڈے اُپر زوروں غالب آیا
لے پر قتل نہ کیتا سانوں ادب تساڈے پاروں
جیہڑا ساڈی عزت کر کے خدمت اس کرائی
عرضاں سُن یعقوب پیغمبر ایہ فرمان سناوے
دائم روزہ عبادت اُس دی کدی نہ غافل ہووے
جے تساں چوری کردا ڈٹھا اسیں یقین لیاواں
نہیں گواہی دیگر اسنوں تہمت اساں دگائی
یعنی اوہ پیالہ شاہی وانے ماپن والا
کہیا یعقوب یقین اساں نوں کجھ نہیں اُس چرایا
نہیں تاں اتنا زور تساں نوں جہ سانوں معلم تھیندا
کہن لگے کجھ قوت ساڈی اثر نہ کیتا کوئی
یا حضرت اسیں جھوٹھ سناواں کیا مقدور اسانوں
اساں محبت الفت اندر ہرگز فرق نہ پایا
کہیا یعقوب تساں نوں آہی لائق شکر گذاری
بہتا نفع اسانوں ملسی طمع تساں دل آیا
پس ہُن صبر جمیل اساڈا حال معلوم خدانوں
نعم المولٰی حافظ ناصر صاحب فضل ستاری

بہت دا اس ہو یا وچہ غم دے شالا خیر وبہاوے
تو فرزند تساڈے دس عرض حضور سنائی
لرزہ کھادا دوست ربّے ایہ کیا قدرت ہوئی
رو کر درد مصیبت والا کھول بیان سنایا
شہر مصر دے حاکم اسنوں قید کیتا پھڑ دوری
آخر جنگ ارادہ کیتا جان نہ کیتی پیاری
سخت ہزیمت ڈتیا سانیں اُن چہ حاصل ہوئی
اوسنوں لکھ جواناں پاسوں خوف خیال نہ آوے
ہتھیں پکڑ اسانوں اُس نے کر کے قید بٹھایا
جا ہو بخشیا اساں تساں نوں حکم ہویا سرکاروں
لے پر ساڈے عمل اسانوں ذلت سخت وکھائی
بنیا مینے پاسوں ایسا عمل نہ کیتا جاوے
نال محبت نفلاں اندر ساری رات کھلووے
کہن لگے کجھ خبر نہ سانوں کوئی خلاف سناوا
مگراں اس دی بوری وچوں جہ ثبوتی آئی
بکلیا اس دی بوری وچوں اوہ حقیقت حالا
رلمل بھایاں کل منصوبہ جھوٹا جوڑ سنایا
جیکر قدم زمین نے مار دڈوے تخت نیں دا
جدوں مصیبت بدبطرفوں سر پر وارد ہوئی
ہور سوداگر ساتھ جو ہیں پچھو حال تنہانوں
اپنے عمل مخالف اسنوں بندلوان بنایا
مگراں تساں آرام نہ پایا کیتی حرص پیاری
تاں تساں بنیامین پیارا بیٹھا گھروں اُٹھایا
انشاءاللہ جدکد ملسن پیارے یار اسانوں
نظر عنائیت کنوں ملاسی سب اولاد پیاری

کر کر باتاں نبی اللہ دا سجدے اندر آیا
یا رب ساڈا عذر نہ کوئی مرضی جویں تساڈی
دل مسکین نبیدا آہا درد فراقوں جلیا
ہو قربان حبیب خدا دے شکر الٰہی کیتا
چشماں رنگ سفیدی ہویاں چھُٹ گئی روشنائی
بت تکبیر یعقوبؑ نبی نوں درد فراق پہنچاوے
جویں زیادہ آتش بلدی ہانڈی جوش لیاوے
نہیں تاں صبر مصیبت اندر چپ ہمیشہ رہتا
اوس فراق یعقوب نبی نوں اگلی حد وکھائی
عاجز غم دے نال ہووا بیٹھا وچ مصر دے
بنیامین تے یوسف دوویں میلے یار نگینے

عاجز ہو کر طرف ربے دی ہنجوں بھر بھر رویا
مگراں نظر عنایت کولوں رحمت نہیں وچھوڑی
پیا دوبارہ تیل غماں دا مچھلی وانگن تلیا
سینے زخم جداواں والا کدے نہ جاوے سیہتا
فَهُوَ كَظِيمٌ جو صبر نبی دا وچ قرآن گواہی
باہجھ رسولاں طاقت کسنوں ایسا بھار اٹھاوے
بے وس ہو کر یوسف پچھلی رات بلاوے
سر سجدے لوچہ حجرے اندر غیراں حال نہ کہنا
بنیامین تے یوسف راضی اسنوں خبر نہ کائی
حجرے وچ یعقوب نبی نوں زخم جگر دے
بیٹوں نوں درد فراق دہانے چمک پیئے وچ سینے

بیان آمدن جبرائیلؑ پیش یعقوبؑ در مصیبت درد

بہت وچہ غم یعقوبے نوں درد ہمیشہ تازہ
اک غم درد محبت باری وحدت عشق الٰہی
ستر زنانی اک اک بیٹا جے سبھے مرجاون
تیجا بنیا میں پاروں اگ فراقاں بالی
اتنے غم یعقوب نبی نوں ہوش وںجاون جالوں
لے پر صبروں شکر دوہاں منزل نبی لنگھائی
اس منزل وچ اتنا درجہ دوست ربے پایا
کہیا فرشتے یا نبی اللہ رب نے بھیجیا میں نوں
کہیا پیغمبر ہو دا ساں نوں حاجت ناہیں کائی
کر و سوال اساڈی طرفوں جے خالق فرماوے
ہے کجھ اس دی طلب اساں نوں اتنا سخن سنایا
جلدی پاس یعقوبؑ نبیدے آیا ملک گرامی

بیشک طاقت نہیں کسینوں کرے بیان اندازہ
دوجا درد یوسفؑ دا اسنوں آتش بلدی آہی
اتنا ہجر یوسف دا اسنوں راوی خبر سناون
چوتھا غم یعقوبؑ نبی نوں بات قیامت والی
وچ میدان کسے پر جیونکر پھنڈ لتھی اسانوں
ربے قرب حضوری دیکر آفریں یاد سنائی
بھیجیا جبرائیل خدا نے خدمت اندر آیا
خدمت حکم کرو کجھ مینوں جو دل حاجت تینوں
مگراں جبرائیل وحی نوں لئی بات سنائی
حضرت ملک الموت فرشتہ ساڈے تائیں آوے
جلدی عزرائیل تائیں حکم خدا فرمایا
اوہ لوکاں سلامتی ہو یاد عوے جویں غلامی

روکر پچھیا عزرائیلا قسم خدا دی تینوں
زندہ ہے یا مرگیا یوسف دس حقیقت مینوں

جیکر اُسنوں تیرے ہتھیں مرگ شہادت آئی
کیونکر منزل جان کندن دی ساڈے یار لنگھائی

اوہوں خدمت وچہ فرشتے عرض شتابی کیتا
میرے ہتھوں اجل پیالہ اجے نہ یوسف پیتا

مُلکاں اُتّر یوسف تیرا موجاں حکم کریندا
عجب جوانی حسن تجمل جلوہ ٹھاٹھ مریندا

سُنکر پچھیا نبی اللہ دے عزرائیلے تائیں
کون لائق جتھے یوسف سچی بات سنائیں

عزرائیل کہیا بن حکموں سخن نہ کیتا جاوے
دعا منگو رب اپنے کولوں لدی آس پہنچاوے

ایہو روایت نقرہ کاروں وچہ مدارک آئی
عزرائیل نبیدے اگے ربدی قسم اٹھائی

خوشی سلامت یوسف سوہنا راج حکومت کردا
نگراں میں کجھ اس بکھیں اگے آکھ نہ سکاں ڈردا

ایسے وچہ تمام پیغمبر مرسل نبی گرامی
حاضر امر الٰہی اندر تابعدار تمامی

ایڈی شان رسولاں نبیاں عزت حد نہ کائی
کون گھرانہ وڈا نہاں بکھیں جنھوں طاقت آئی

ربدی بے پرواہی کولوں نبی پیغمبر ڈردے
امروں باہر ملک مقرب وی اک سخن نہ کردے

یوسف باروں اسّی سالاں رُنّا نبی ربانا
روندا روندا درد فراقوں ہووے نت نمانا

نوح پیغمبر بیٹا اپنا کھلیاں غرق کرایا
اپنی اکھیں ڈبدا ڈٹھا امروں عذر نہ لیایا

عجب تماشہ جو کوئی آکھے حاکم ہے رب سائیں
لوگ زیادہ دشمن ہوون آکھن والے تائیں

چھوڑ نصیحت عبدالستارا نہ کر لے جھیڑے
منزل بہت دور اڈی تیری فضلوں ہوسی بیڑے

آخر عزرائیل فرشتے اپنی عرض سنائی
یا نبی اللہ تیرے غم دی مہلت بیڑے آئی

اے پردن پروانے تائیں مشکل منزل بھاری
کداہ رات وصلدی ہوسی ملسی شمع پیاری

حضرت انس روایت کیتی ذکر رسول سنایا
ہکدن پاس یعقوب نبیدے شخص کوئی ہک آیا

بیٹھا ڈٹھوس حجرے اندر اوہ مقبول ربانا
بہت نہایت لاغر ہویا آوے نظر نمانا

بعد زیارت آکھن لگا حیرت گذری مینوں
یا نبی اللہ اتنا عاجز کس نے کیتا تینوں

سوہنا قد تساڈا ایسی سوہنے نین سہاسے
مثل کمان جھکایا کس نے یا محبوب پیارے

ورد کنوں یعقوب پیغمبر اس نوں حال سنایا
غم یوسف دے لوہو پیتا مثل کمان جھکایا

رو رو نین نابینے کیتے طلب پیاسے والی
اجے بھی رہندی یاد اوہنانوں بات نظارے والی

جبرائیل خدا دی طرفوں نال شتابی آیا
دوست دے یول دوست کولوں کیا پیغام لیایا

یا نبی اللہ غیراں تائیں تیں جو حال دسیندے
رب آکھے تیں لوکاں اگے ساڈا گلہ کریندے

بندے عاجز اگے اپنی حالت درد سنائی
پھر اس وقت یعقوبؑ پیغمبر رو کر عرض سناوے
بخش رحیما حاجت دلدی رحمت نال اسانوں
آہے باغ آرام خوشی دے وگی وا خزاں دی
نرگس نین رُہارت دیون کلیاں مکھ وکھاون
ملے خلاصی دردمنداں نوں جاون درد جنجالاں
کرم تیرے تھیں پوری ہووے یا رب حاجت میری
ساری عمر گئی وچ غم دے نبی سوال سناوے
پھر جناب الٰہی ولوں وحی پیغام لیایا
ختم ہوسن دُکھ درد تساڈے امر کیتا رب سائیں
کل مراداں حاصل کرساں رب توفیق اسانوں
جس دن گوشت گھر پکوایا دنبہ ذبح کیتو ئی
آیا اُس دن تیرے در پر ہک مسکین نمانا
روزہ دار گیا اوہ سائل با بجھ مراد ول خالی
سب مسکین پیارے سانوں حکم خدا فرماوے
رو کر کہیا حبیب ربانے تینوں علم خدایا
رب فرمایا نال ارادے جے تسیں اوہ کم کردے
تھوڑا درد جدائی والا تینوں اساں وکھایا
سُن فرمان حبیب ربانا روون لگے پچھتاوے
اس تھیں بعد یعقوب پیغمبر پچھوں کھاون کھانا
وقت صبح اُٹھ نال محبت کھولدے اون دروازہ
سنکر جو مسکین نمانے آکر کھاون کھانا
سنو حقیقت باقی حصہ راوی ذکر سناندا
روندے حضرت نوں خوشخبری آ جبرائیل سنائی
بنیامین لئے یوسف پیارا جے دونویں مرجاندے

رب فرماوے عجب جو ساتھیں تینوں شرم نہ آئی
کمر شکستہ ہو گئی میری نہیں نظر نہ آوے
موتوں اول دلبر سوہنا پھیر دکھال اسانوں
پھیر دوبارہ تازہ ہووے اوہ گلزار کھیلاندی
سُک گئے درد کنوں گل لالے پھیر حیاتی پاون
جم جم آون یار وکھاون سوہنیاں سوہنیاں گلاں
اس تھیں بعد قبول اسانوں جو کجھ مرضی تیری
یارب ایہ غم قبراں اندر ساڈے نال نہ جاوے
قسم اپنی کر فضلوں رب نے ایہ فرمان سنایا
پھیر کتاب نہ غم دی کھلسی وچ قیامت تائیں
اتنے درد ملے جس یاروں کجھ نہیں خبر تساں نوں
بھُل گئے ہمسائے تینوں ساڈی غیرت ہوئی
گیا سوالی عاجز خالی ہتھ نہ آئس کھانا
اس یاروں اساں اُتے تساڈے درد مصیبت جالی
جو کوئی خدمت کرے تمہاری خوش مراداں پاوے
اُس دن اوہ مسکین سوالی یاد نہ تینوں آیا
دونا بھار مصیبت غم دا اسیں تساں پر دھر دے
بیشک اوہ مسکین سوالی اس دن یاد نہ آیا
وقت دہانا بھیاں لیاں مرگئے ہتھ نہ آوے
اول اسنوں راضی کر دے جو مسکین نرانا
ہوسکے والا بول سنادے کر کے بلند آوازہ
شکر کریندا خدمت کر کے اوہ مقبول ربانا
جس دن رد سوالی والا وحی پیغام لیاندا
یا نبی اللہ تیرے منزل تیری آئی
رب فرمایا قبراں وچوں اسیں دوبارہ اٹھاندے

سنکر حکم یعقوب نبی نوں خاص تسلی ہوئی
اے پر دوست آ بچیائی تیڑے جد دل سینوے
جویں یعقوب نبی دے تائیں غمدیاں راتیں آیاں
جو پیغام خدا تھیں پہنچن پتراں خبر نہ کائی
یا نبی اللہ یوسف کدی نہ ذکر بھلاسیں
فرق پیا دچہ عقل تساڈی ساعت صبر نہ آوے
چُپ کراں یا منہ تھیں بولاں سخن کلام سناواں
جس دے پاس مرادا ساڈی اتوں عرض کریندے
درد مصیبت جو آزمائش ساڈے کارن ہوئی
رب اپنے تھیں جو میں جاناں تجھ نہیں خبر تساں نوں
اتنی بات نہ معلم ہوئی یوسف دیس فلانے

حالتش بیشک ملسی یوسف زندہ شک کوئی
طلب نہ یا دہ لب ترہائے جد تک جام نہ پیوے
پناہ خدا دی ہر ہر ویلے مارن تیر جدایاں
رل فرزنداں ویکھ حوالا ہکدن عرض سنائی
جد تک ہڈیاں خاک سماون قبر مقام بناسیں
سنکر بات حبیب بابا بول جواب سناوے
رب اپنے نوں میں ہر ویلے اپنا حال دکھاواں
مولا باہجوں ہور کسے تھیں نہیں امید رکھیندے
ہور وکیل کسیدا اس وچہ ہرگز دخل نہ کوئی
وحی جو آکھیا زندہ یوسف آکھے کو یں انہانوں
آس امید زیادہ آہی ہوسن فضل ربانے

بیان روانہ کردن یعقوبؑ اولاد را بسوئے مصر

ہکدن سب فرزنداں تائیں حکم نبی فرماوے
نالے بنیامین بھی ہووا لیاؤ خبر وہاں دی
وطنوں قسمت ورجنہاں دی ہنوں خبر تنہاں دی
ربدی طرفوں رحمت فضلوں نہیں امید جنہاں نوں
عرض کیتی فرزنداں تکریا سردار پیارے
نگراں خبر یوسفدی حاصل کیونکر ہوگ اسانوں
چھوڑو تسیں خیال یوسفدا حرص نہ رکھو کوئی
لاش مبارک بدن جنہاں دا اندر خاک سمانا
سنکر عرضاں دست ربدے بات نہ کیتی کائی
بنیامین بھی دے کارن کیتا فکر بھراواں
عرض کیتا شمعون اس ویلے کراں سوال تساں نوں
تا جو ایہ فرمان تساڈا شاہ نوں ونج دکھاواں

لیا کر خبر یوسف دی دو سوجیں ملکوں ہتھ آوے
دور گیاندی قید ہویاندی ل تھیں تا تکھ نہ جاندی
کون خدا بن عبدالستارا جانے سارد لاندی
وچہ قرآنے حکم الٰہی کافر کہیا تنہاں نوں
بنیامین بھی ہووا دیولی کھوتاں جاواں سارے
کون حوالہ پچھن جاندا قبراں وچہ گیاں نوں
جس نوں ونڈیا بھگیاڑاں کتنی مدت ہوئی
نفع نہ دیندی طلب جنہاں دی یا مقبول ربانا
خبر یوسفدی جیونکر اس نوں پاک خدا فرمائی
یا نبی اللہ خبر وہاں دی جا کراسیں لیاوے
شہر مصر دے حاکم دے ول خط لکھے بھی اسانوں
تساں نوں شرم لوے کجھ اسنوں دل دا مطلب پاواں

بیان خط نوشتن یعقوب علیہ السّلام بسوئے شاہ مصر

وچہ تفسیر یوسفدے جیونکہ راوی ذکر لیایا
فارض نام جو کاتب آہا اوہ خط لکھن والا
اوّل بہتا عاجز ہو کر نام اپنا لکھیوسنے
ہیں فرزند اسحاق نبیدا جینوں شان اچیری
پڑھ بسم اللہ اسیتھیں پچھے لکھاں سلام تساںنوں
ورثہ دادا قدیم اساںنوں خالق دی سرکاروں
اوّل حضرت جد مبارک نبی خلیل پیارا
بلدی اگ وچ کفاراں اس نوں پکڑ وگایا
اتنا بالن بلیا اس دن بھا نبڑ زور بھلیرا
اُس آتش وچ رکھیا رب نے ابراہیم نبی نوں
پیر دوویں ہتھ بنھ کر اسنوں باپ کیتا قربانی
منع کیتا رب اوس دی بہائے تیز دار چھری نوں
رکھ لیا رب ہیٹھ چھری دے دست پاک حقانی
جھل گئے سب حکم ربانا اوہ مقبول غفاری
اوّل یوسف لبر سوہنا اکھیں دی روشنائی
جنگل وچ بگھیاڑاں کھادا سوہنا دلبر جانی
اُسدے غم نے ساڈی دنیا موت قریب لیاندی
طاقت گئی وجودوں میری قدم نہ ٹریا جاوے
درد فراق پیاریاں والا دل سول مریندا
اگے درد یوسفدے ساںنوں لگی حد وکھالی
تھوڑا قدر تسلی آہی اس دے نال اساںنوں
جیوں جیوں ناں لکھدا جاوے روز زیادہ پاوو
نشاناں جو آکھیا طالب اساںنوں کارن بنیا ملنے

قصص الانبیاء اندر ثابت ہور کتابیں آیا
جو فرماوے نبی ربانا لکھدا جاوے حالا
اُس دا ایں مضمون سناواں جویں تمام کیتونے
ابراہیم خلیل ربانا جد مبارک میری
اے شاہ ملک مصر دے تیرا یاد نہ نام اساںنوں
غم دلگیری تے آزمائش رو مصیبت یاروں
جس نوں مشرق مغرب تائیں جانے عالم سارا
امن سلامت فضل الٰہوں زندہ باہر آیا
تے تحے میل برابر سیکوں سڑ پاگرد چوپھیرا
پھر آزمائش نازل ہوئی اسماعیل ولی نوں
چھری چلاون ویلے اُس پر فضل ہویا رحمانی
دوزخ جاسیں جے دکھ آیا اسماعیل نبی نوں
اس تھیں سر صدقہ رب دے بندا آپ دا قربانی
بعد انہاں تھیں رو غماں دی آئی ساڈڑی واری
کھیڈن گیا نہ مڑ کر آیا خبر نہ لگی کائی
کرتا اُس دا لہو بھریا ساڈے پاس نشانی
ہکدم درد فراق غذا اوں خالی ہول نہ جاوندی
عاجز رہ گیا حجرے اندر نہیں زرا آندے
جویں شکنجہ قبراں والا نہیں حساب چھڑیندا
بنیا ایں دوبارہ ساںنوں سینے آتش بالی
اس تھیں پچھے وارد ہویا درد کمال اساںنوں
برس منجوں سوز فراقوں لہو باہر آوے
اوس یوسف دا بھائی آئے ٹھنڈ پوے وچہ سینے

اساں تساڈے خوش کرنے نوں بنیامین رلایا
جو کجھ اس دی بوری وچوں نکلیا مال تساڈا
مڈھ قدیموں پاک گھرانہ اسیں اولاد جنہاں دی
تہمت دھر کر تساں اسانوں آپے چور بنایا
چور اُچکے جمن والے جانو نہیں اسانوں
دردمنداں مسکیناں نوں کوئی ناحق دکھ پہنچاوے
لائق نہیں امیراں تائیں کرنا رنج فقیراں
جسنے بخشی عزت تینوں اس خدا تھیں ڈر توں
دردمنداں نوں دکھ پہنچاون رنج خداوند تھیندا
اگے درد فراق یوسف دے حدوں پار لنگھایا
تیرا اللہ ساڈے دل تھیں جریا جاندا ناہیں
چھم چھم انجھوں نقطے برسن غم دے حرف بناوے
قدرت بات عجیبہ ہوئی سنکر سوز دلاں دا
ایہ سراں وچ حکمت بڈی جے کاغذ جل جاوے
خط میرا لوچھ محمدیاں سطراں درد فراقاں بھریاں
تھوڑا کاغذ درد زیادہ اس وچہ نہیں سماندا
ایہ کجھ تھوڑی بات اساڈی سنکر دل وچہ پائیں
بھیج اسانوں نال شتابی بنیامین سیانا
نہیں تاں ساڈے منہ تھیں باہر آیا جدوں آوازہ
ایس کمانوں تیر دعا دا جس دم باہر آسی
میں سنیا سب لوک بتاون نام کریم تساڈا
چھوڑ شتابی چھوڑ شتابی بنیامین ولی نوں
نہیں تاں ستکوئی سخت آوازہ بول یعقوب سنادے
گرم آوازہ دردمنداں دا پاسوں بھول نہ جاسی
دعا مظلوماں دی رب عالم جلدی نال سنیندا
تساں اساڈے یار نکار اس نوں قید کرایا
اوہ کم بنیامین نہ کرسی سچ یقین اساڈا
نسل رسولاں کارن ایسی بات نہ کیتی جاندی
اپنے دل دا بھانا کیتا سانوں دکھ پہنچایا
رنج پہنچاون آل رسولاں لائق نہیں تساں نوں
دست بدستی بدلہ پاوے رب توں بات نہ بھاوے
لائق نہیں فقیراں جھوں کرن سوال امیراں
جس دے رنج فقیراں پہنچے ایسا عمل نہ کرتوں
دردمنداں دی غیرت پاروں ڈوبے طبق زمیندا
تساں دوبارہ بلدی اُپر غم دا بالن پایا
رو رو لکھ دی قلم بیچاری دردمنداں آہیں
رو رو نال فراق سیاہی کالا رنگ وکھاوے
کویں سلامت کاغذ غم تھیں کیوں نہیں جل بل جاندا
دردمنداں نوں دردمنداں دے کون پیغام پہنچاوے
رو رو حال سناون کارن پیش گذارش کریاں
کیا کیا حال بیان سناواں ختم نہ کیتا جاندا
امن آرام جے رب تھیں لوڑیں اس پر عمل کمائیں
کیوں پردیسی قیداں اندر کیتوئی درد رنجانا
اُپر تساڈے شامت غضبوں کھل جاسی دروازہ
ست پشتاں تک تیرے مگروں اس دا اثر نہ جاسی
ہر دم حاضر ساڈی کارن رب رحیم اساڈا
بیت تساں نہیں کجھ سنیا نہیں باپ یعقوب نبی نوں
تینوں بھی اولاد تیری پر غیرت بڈی آوے
ظاہر ہو کر بھا بھڑ بلسی ویلا ہتھ نہ آسی
غضبوں بعد ترازو دھر کر الٹے تخت کریندا

نگراں حال اساڈے اُتے جیکر ترس کماسیں　　اجر ثواب دوں وچ قیامت عالی درجہ پاسیں
اپنی ہتھیں کراں روایت لکھیا نبی غفاری　　نہیں پیاری وہ گل سانوں جیہڑی تساں پیاری
خوش رہو تساں مراداں حاصل ساڈی اجل تیاری　　اتنا سخن زباناں کیتا لکھیا چھیکڑ واری
آکھ چکے اساں کہنا سی جو سخن کلام تساں نوں　　بعد کلام اساڈے ولوں بہت سلام تساں نوں
بھی کجھ شعر فراقوں لکھے اس مقبول ربانے　　خط پڑھنے وچ تساں ہوسن سنتوں یار سیانے
اتنا حال حبیب خدا دے لکھ فرمان پہنچایا　　وچ تفسیر دو سفدے آئے میں نہیں کول بنایا
دے کر خط فرزند تمامی کیتے نبی روانہ　　لیکر غم دلگیری بیٹھا گوشے نبی یگانہ
منزل منزل گئے شتابی مصر آیو نے ویڑے　　سفر نصیب جنہاں نوں آوے فضلوں رب نیڑے
جا پہنچے تا یوسف اگے دینج سلام کیتو نے　　خط گذاریا پڑھ بسم اللہ ادب تمام کیتو نے

بیان خواندن یوسف فرمان یعقوب علیہ السلام

سنو حقیقت جس دم بھایاں اوہ فرمان دکھایا　　ویکھ نوازش نامہ یوسف بابل طرفوں آیا
پڑھ بسم اللہ اوہ خط یوسف لکھیا اپر دھریا　　کیتس ادب مریداں وانگوں درد محبت بھریا
پھیر قیاس کیتا جو ایہنوں سمجھ نہ جاون بھائی　　ظاہر کرکے مجلس اندر اتنی بات سنائی
جو فرمان بزرگاں دوں تساہاں نوں آون　　لائق ہے چشماں پر رکھن نہیں تاں بار ہے جاون
ایہیاں لوکاں لگے جو کوئی ادبوں ترک کریندا　　دور کرے رب عزت اس دی کرکے خوار ہریندا
کھول لفافہ ویکھن لگا یوسف نبی سوہارا　　کیونکر درد حقیقت لکھے میرا باپ پیارا
پڑھنے دی کجھ رہی نہ طاقت ہنجوں جھڑیاں لایاں　　درد فراقوں بھریاں سطراں حال سناون آیاں
خط پڑھ کر یعقوب نبی دا رورو نیر چلائے　　ہر ہر حرف نبی دی طرفوں درد فراق سنائے
اے شاہ نہ کر زور دہر گا نادر "نا لائق تینوں"　　مصر ولے تیر جدائی والا جگر سے مار دیندوں
لگے ور اساکھیں ہویا یوسف دلبر جانی　　اوسے زخم وچھوڑے سانوں مار گوائی کانی
وطنوں دور گیا نہیں سانوں لبن تا آنکھ مریندی　　یوسف آکھ ابر ہوتی لبن آرام ہریندی
لکھے سن کجھ شعر غماں دے آپ حبیب حقانی　　پڑھ پڑھ روندے ہنجوں ہوندے یوسف دے کنعانی
اے شاہ ایس ارادے تساڈے سانوں عاجز کیتا　　ایس آرام تساڈے ساڈا جگر دل لوہو پیتا
وزنہ مندال دل دو پہنچا دے عجب آرام تساڈا　　ہویا نوں کہہ پہنچا دے عجب آرام تساڈا

ایس آرام تساڈے ساڈی جان لباں تک ہوئی
بعد یوسف تھیں دولت آہی بنیا میں یاروں
پاس اساں کجھ دولت آہی رحمت جویں ربانی
جیونکر درد محبت یاروں پڑھ پڑھ یوسف رووے
لکھے جو ہیسن حرف فراقاں بہت حبیب رہانے
بہت جھڑے سن اُس خط اُپر قطرے ہنجوں والے
بیخود ہو کر تختوں جھڑیا ہوش حواس نہ کوئی
مونہوں لنگھ اگیرے ہویا غم دے نال نمانا
لکھیا پرت جواب یوسف نے باپ پیارے تائیں

ایس آرام تساڈے سانوں نیڑے گرد لیائی
اوہ بھی بے تقصیر تساڈا چور ہویا سرکاروں
پھر منگوایا ساڈے کولوں گل تساں نہ بھاتی
طاقت نہیں بیان سناواں پھر پانی ہووے
لہو رونے دے سن اسو لیے اسد سے نین نمانے
رت ہنجوں دی دیکھ یوسفنوں رحم لگا اس جائے
اللہ جانے درد کہانی جیونکر وارد ہوئی
مگراں صابر شاکر ہو کر بولے حمد ربانا
عبدالستارا جیونکر سینیا کھول بیان سنائیں

جواب نامہ بسوئے عالیجناب حضرت یعقوب علیہ السلام

پڑھ بسم اللہ سب تھیں اول رب نوں حمد ہزاراں
افضل سب پیدائش وچوں آدم جنس بنائی
رہدی طرفوں جیونکر ہوئی عزت شان نہماندی
اول ساڈی طرفوں پہنچے ادب سلام تمامی
ہر دم جویں خدا دی مرضی اسیں ہمیشہ راضی
پہونچ گیا فرمان اسانوں جویں حضوروں آیا
سُنکر حال اسانوں دردوں عمدی حالت ہوئی
جبرائیل فرشتہ جلدی پاک جنابوں آیا
جو فرمان خدا فرمایا جبرائیل سنائے
یعنی تسیں قدیم گھرانہ ٹولہ بزرگ واراں
دادا ابراہیم آتش اندر جدوں کفاراں پایا
امر قبول لیا صبروں اس نے پیش جناب الٰہی
دور کیتا اس مشکل اندر جبرائیل جیہاں نوں
سرد ہوئی سب آتش فضلوں رب گلزار بنائی

جسنے پیدا کیتا خاکوں ٹولہ نیکو کاراں
سید اشرف آدمیاں تھیں قوم رسولاں آئی
طبق زمین سب کاغذ ہوون اس دی حد نہیں سماندی
عالیذات یعقوب نبی پر جو محبوب گرامی
خوش آرام ہمیش تساں نوں بخش کرے رب قاضی
سر چشماں دے اپر اسنوں نال یقین اٹھایا
مگراں امر مقدر اگے عذر مجال نہ کوئی
اصل جواب یعقوب نبی دل اس نے بیٹھ لکھایا
باپ پیارے دیول یوسف اودوں لکھدا جاوے
ہر منزل وچہ ثابت رہنا صبر تساڈیاں کاراں
جیون مرن دے لئے جداس نوں فکر خیال نہ آیا
طرف ربے دی حاضر ہویا مدد مول نہ چاہی
آکھیس حاجت تجھ نہیں تیری کافی رب اسانوں
صبروں اسمٰعیل نبی نے اپنی بار لنگھائی

ہیٹھ چھری دے حاضر ہویا موجب حکم رضائیں — اوہوں کارد زخم نہ کیتا منع کیتا رب سائیں
وقت ذبح سب دور گیا ابراہیم پیغمبر — خوف خدا دیوں چھری بیچاری ڈگ پئی وچ اندر
وچ قربانی اسمٰعیلے پایا وصل حقانی — ابراہیم پیغمبر وانگوں کھلا گھنڈ نورانی
اس تھیں بعد تساڈے اپر درد مصیبت آئی — ہجر جدایاں دے تساں نوں اگلی حد وکھالی
بیشک تساں مصیبت اندر صبر جمیل کمایا — نگراں غم افسوس یوسف دا لوں تساں بھلایا
جو گل بدی مرضی بابجوں اپنا دخل نہ ہووے — اس وچ رووݨ نفع نہ دیسی جے سو برساں رووے
وافر سخن کراں جو قدرت کیا مقدور اساں نوں — طلب یوسف دی بیشک کیتا عاجو بہت تساں نوں
جویں تساں نوں درد جدائی وانگ تیر مریندی — تویں اساں نوں خبر تساڈی چین آرام نہ دیندی
جدوں خدا دی مرضی ہوسی پہنچسی آس تساڈی — ہر ہر حال حبیباں کولوں رحمت نہیں دراڈی
اتنا خط جواب یوسف نے قاصد بھیج بھجایا — بھایاں نوں کجھ خبر نہ کیتی ذکر خلاصے لیایا

بیان آمدن جواب نامہ پیش حضرت یعقوب علیہ السلام

آو تاجس ویلے قاصد خط یعقوب نبی نوں — سن کر درد زیادہ ہویا رب دے خاص ولی نوں
جتنی مجلس حاضر آہی لگا کہن تنہاں نوں — اس خط اندر بو یوسف دی معلوم ہندی سانوں
پھر پھر جویں جواباں اندر سچی بات سنائی — اس کاغذ پر کسے پیغمبر بیشک قلم چلائی
کر افسوس تے تا پیغمبر چھم چھم ہنجوں آیاں — سجدے اندر عاجز ہویا یارب بخش خطایاں
جبرائیل جنابوں جلدی خوش پیغام لیایا — بہت پسند قبول تساں نوں پاک خدا فرمایا
یا نبی اللہ تیرے غم دی مہلت نیڑے آئی — خوشیاں دے دروازے کھلسن دیر نہ جالو کائی
سن فرمان حبیب بابانے کیتی شکر گذاری — فضل امید ہمیش اساں نوں طرفوں رب غفاری

بیان فرمان نوشتن حضرت یعقوب علیہ السلام فرزنداں را

جلدی خط اولاد اپنی ول کیتا نبی روانہ — گھر دی حالت ہور وصیت لکھ دا نبی یگانہ
تنگی فاقہ نازل ہویا سخت مصیبت والا — موت قریب تمام لوکائی ہر گھر ایہو حالا
تھوڑا اپنا شاہ دے اگے کجھ نذرانہ دھرنا — کر کے ادب سلام زیادہ عرض گذارش کرنا
جیکر شاہ دے پیش نا ہووے سخن محال دسیوے — زور اور اندی مجلس اندر شوخی روا نہ تھیوے

دو جا بنیا میں تے کارن بہت احوال سناتا
سُن فرمان یعقوب نبی دا سب فرزند پیارے
پیش حضور سناون لگے عرض بیان تمامی
سب اولاد اجداد اساڈی تنگی تے منہ ہوئی
وطنوں دُور مصیبت پہنچی وچ پردیس اسانوں
تھوڑیاں درماں پلے ہیسن پیش نبی دے ہر ساں
آکھن لگے ساڈے مالوں بہترا ہتھ نہ آوے
راہ مولا دے جو مسکیناں حاجت پوری کردے
تنگ ہوئی اولاد اساڈی سخت مصیبت حالوں
سنکر پہنچیا درد یوسفنوں ایسا حال نمانا
حاضر کھلے سناون بھائی مثل غریب یتیماں
جیکر ساڈے کارن دانے بند ہوسن سرکاروں
بھی وت بنیا بیٹے کارن عرض سوال لیتو لے
جیونکر حالت غم دی پہنچی اسدے باپ پیارے
جے سرکار قصور نہ بخشے بنیا میں دی توں
بہت نہایت عاجز آہا بدھڑا درد رنجاناں
بیشک بنیا میں تساڈا چور ہویا سرکاروں
نہیں تاں ایس جائی والا درونہ ہرگز جرسی
بہت ہیوا عاجز ہویا عرضاں کر کر رووے
اس دربار امیر ہزاراں دعوی کرن غلامی
آسنا ملک دے تا رب عالم قدماں ہیٹھ جہاں نوں
کر منظور سوال غریباں چھوڑا ساڈا بھائی
رودن کھلے سوالی بھائی عاجز حال ویرانہ
اس دی عزت ویکھ بھراواں بہت قیاسا لایا
جویں پیار کریندا یوسف اس وچ شک نہ کوئی

شاید اسنوں سیاں والی طرفوں آوے خوف ربانا
عاجز ہو کر پاس یوسف دے آن کھلوتے سارے
دل عاجز محتاج سوالی وچ دربار گرامی
فاقے جان لباں پر آندی خوشی آرام نہ کوئی
ابن کریما شرم کریمی بخشی رب تسانوں
رکھ نذرانہ یوسف اگے رو کر ہنجوں بھر ساں
سر صدقہ کجھ نام خدا دے سانوں دِتا جاوے
عالیشان تہانوں ملسی وچ میدان حشر دے
ہور غریب نہ عاجز کوئی اساں غریباں تائوں
برقعے اندر نہیں چلاوے کتنا وقت وہانا
شفقت کرن سوالیاں کارن کار قدیم کریماں
مرسل نسل یعقوب نبی دی سختی فاقے پاروں
بیٹھا تخت مبارک اُپر شاہ دے پاس ڈھٹھوں
جاں لباں تک درد فراقوں آیا گور کنارے
ختم حیاتی اجل پیالہ ملسی اوس نبی نوں
پھیر دوبارہ پیا گھٹیا لی غمدی نبی ربانا
شفقت نظر عنایت ہووے اوس نبی پیاروں
اج کل سفر تساڈے ہتھیں گور ٹکانا کرسی
ترس کرو پردیسیاں کارن شفقت نرمی ہووے
طبق زمین دے چاروں طرفی آون ملک سلامی
ہک پردیسی عاجز بخشن کیا پرواہ تہانوں
مت مر جاوے باپ ساڈا کھا کر داغ جدائی
بنیا میں بیٹھا چپ کیتا پہن لباس شہانہ
بنیا میں پیارا شاہ نوں جویں محبت بھایاں
اوسے وانگ برابر شاہ نوں حق محبت ہوئی!

قید ہویا سب آکھن اسنوں سانوں نظری آوے
قید ہویاں نوں جیکر چاہے بنیامین چھڑاوے

عزت نال برابر بیٹھا جویں پیارے بھائی
بھایاں ہجوں وفتاں نوں ایسی غرض نہ کائی

رب نہ کرے جے ساڈے اُتے غیرت اٹھے کوئی
بنیامین ہٹا سکدا ہے شاہ دی خفگی ہوئی

ہور روائت اس دن بھایاں ایہ کجھ نذر لیاندی
سننے دی کجھ طاقت ناہیں بات نہ کیتی جاندی

کجھ رستی کجھ اُن دی بنیاں دی ہور پنیر آندے نے
ایہ کجھ نذر یوسف دی دھر کر آن سوال کیتو نے

بہت زیادہ رُتا یوسف ویکھ احوال تنہاں دا
دردوں بھریا ویکھ نہ جریا حال ویرانی نہاندا

پردے اندر بیٹھا روے عرضاں بولن بھائی
درد یوسف دا باپ جو پایا اس دی خبر نہ کائی

بنیامین پاروں اسنوں پہنچیا ہجر دوباری
اوسے گل نوں پکڑیا یوسف سنو حقیقت ساری

آکھیں پئے کجھ حال یوسف دی خبر تساں نوں کوئی
جس دن گئے تسیں لے کھیڈن کوہیں کہانی ہوئی

هَلْ عَلِمْتُمْ مَّا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ إِذْ أَنتُمْ جَاهِلُونَ ۝

نکھڑے اندر بولیا یوسف ہے کجھ خبر تساں نوں
کیا کیتا تساں باہر اس دن دسو سچ اسانوں

باپ تساڈے نوں دکھ پہنچیا بیشک ساڈے پاروں
تساں واں ہو کر بولیا یوسف سخن کرے تکراروں

واہ واہ تساں یعقوب نبی نوں خوشی آرام وکھایا
واہ واہ اسدے یوسف پر تساں پیار کمایا

تسیں جو آکھو گرگاں کھادا اس دا یوسف بھائی
سنکر بات اساڈے دل نوں نہیں تسلی آئی

حلم کرو تاں اُس یوسف دا ایہ کجھ حال سناواں
تاں اوہ وقت عدالت اندر آکھیں نال دکھاواں

جیکر امر ہووے تاں دساں کھول بیان تسانوں
جیونکر نال یوسف دے گذری ساری خبر اسانوں

بیشک پاک زبان تساڈی سچ کلام سناوے
امر کرو تاں بھائی ساڈی پوری خبر لیاوے

تو پہ دانے ماہن والا سچ کلام اں کرسی
عدل برابر حق سناوے ناحق عیب نہ دھرسی

اتنا سخن کیتا جد یوسف چپ ہوئے سب بھائی
جس گل اندر حاکم پکڑن پیش نہ جاندی کائی

جے گھبیاڑاں کھادا یوسف بکرہ وفور اصبوری
سچ حوالہ ظاہر ہوسی جویں عدالت لوڑی

پھر اس ویلے حضرت یوسف ایہ فرمان سنائے
دانے ماہن والی بھائی وچ عدالت آوے

تفرشتا ہی اوہ پیمانہ وچ دربار لیاندا
وچہ تفسیر یوسف دے بھی وچہ نقرہ کار بتاندا

بیان آواز کردن پیمانہ بر حال گذشتہ یوسف علیہ السلام

سنو حقیقت جد پیمانہ پیش عدالت آیا
حضرت یوسف بھایاں تائیں ایہ فرمان سنایا

حکم کرو تاں پچھئے اس تھیں ورنہ تساڈا کوئی
کہن لگے کجھ ڈر نہیں سانوں پچھو خبر جو دیندا
چھٹی سنہری پکڑ یوسف تے پائی اوپر ماری
نرم آواز کیتا اُس پائی سُننے اندر آیا
رخصت کارن اجے نہیں سی اس دا باپ پیارا
چھٹی دوبارہ پھیر یوسف نے اس پر جلد لگائی
نہیں سی بنیامینے کارن باپ اجازت دیندا
بہتا حیلہ عرضاں کرکے اجے باپ کیتو نے
بہت محبت اس دی کرنی باتاں کر کر روے
اتنا جدوں آوازہ کیتا مجلس وچہ اُس پائی
ہٹ بیٹھا پھر حضرت یوسف ہٹ کے چھٹی نہ ماری
خبر یوسف دی پچھے بہو مینوں نی پاسوں کوئی
بھائی میرے آکھن اسنوں پکڑ لیا بگھیاڑاں
پھیر اوہ چھٹی لگا کر یوسف ایہ فرمان سُنایا
جتنا کہن بیان نی باتوں بولن جھوٹھ تمامی
جو بُریائی آپ کریسی غیراں اُتے دھرسی
بولیا یوسف بھایاں تائیں کرے سوال تداہیں
سبھناں آکھیا ایہ پیمانہ سچی بات سناوے
پھیر پیمانہ حضرت یوسف جلدی نال بولایا
پیو دے کول یوسفنوں بھایاں بہت پیار کیتا سی
کھانا اس دے اکتیاں اگے باہر جا کر پایا
سخت طمانچے یوسف تائیں منہ تے وسن لگے
جتھوں آس دے لہو چہ دھرکے یوسف رد کر جاوے
نال یوسف دے اس دن گذری جیونکر چور مریندے
پھر اس ویلے حضرت یوسف بھایاں نوں فرماوے

حال بیان شکار سناوے جویں حقیقت ہوئی
نہیں سی خبر جو اوہ پیمانہ پردے فاش کریندا
آکھیں بول خدا دے حکموں دس حقیقت ساری
آکھن لگی نال یوسف دے بھایاں دغا کمایا
اپنے مطلب کارن بھائی لے گئے کرکے چارہ
ظاہر ہویا نرم آوازہ اتنی بات سُنائی
رو رو آکھے یوسف اگوں میں نہیں وداع کریندا
رخصت وقت یعقوب پیغمبر ایہ فرمان دتو نے
وچہ پردیساں یوسف وانگوں اس دا حال نہ ہووے
چُپ ہوئے سب صاحبزادے دل وچہ حیرت آئی
بنیامین سوالی ہوکر شاہ نوں عرض گذاری
جنگل اندر اسنوں کیونکر موت شہادت ہوئی
جا کر کھادا دوراساں تھیں اندر جنگل جھاڑاں
بھایاں تیریاں گھر وچہ آکر کوڑ فریب بنایا
بابجہ گناہ بگھیاڑاں تائیں مفت لگی بدنامی
روز قیامت رب توانا خوب عدالت کرسی
دیہہ جواب جو آکھیا پائی سچ کیہا یا ناہیں
پیش عدالت حاکم اگے عذر جواب نہ آوے
ظاہر ہویا باریک آوازہ سُننے اندر آیا
باہر جا کر اس دے کارن قتل تیار کیتا سی
پائی اس دے اکیا نصیبوں کوزہ بھن ونجایا
کیکر شان زیادہ تینوں باتاں وسّن لگے
سب کوئی اسنوں دشمن ہوکر قبضے ہتھ لگاوے
نہیں سی خبر جو باہر جا کر بھائی دشمن تھیندے
ایہ گل سچی ہے یا ناہیں جو پائی بتلاوے

آکھن لگے سچ فرمایا اس وچ فرق نہ کوئی
جو جو بات اں چھپیاں ہویاں ظاہر باہر آون
پھر جس ویلے چھٹی لگائی یوسف نبی یگانے
قتل یوسف دے کارن سجناں بھایاں زور لگایا
بغلاں وچ یوسف نوں لیکر آکھے بھایاں تائیں
نہیں تاں اسیں بھی راہ مولا دے سر قربان کریساں
کیتا مرن قبول بہوتے واہ واہ ہمت لائی
کون ہووا وچ تساڈے یوسف کیہا تہانوں
کیتا پیش ہووا بھایاں جلدی اٹھ کھلو یا
آفرین باد جوانا تینوں جو تدھ ترس کمایا
عمل تیرا منظور کریسی فضلوں خالق سائیں
پھیر بیانہ دوجی واری جلدی نال بولایا
انتھیں جد یوسف نوں لیگئے طرف جا ڑاگا ہیں
بدل پوشاک اتاری اس دی بار بیچال کیتو نے
کجھ دن کھوہ اندر یوسف دے مصیبت جالی
پھیر اوہ بھایاں بردہ کر کے ڈتا بیچ تمانا
اتنا سخن کیتا بیبا نے سنیا مجلس ساری
کہن لگا پھر بھایاں تائیں عذر دسو ہن کوئی
کرن اپنا نقرہ کاروں سنتوں میرے بھائی
بھر بھر ہنجوں رون لگے عذر کیتا کجھ بھایاں
سخت کلام نہ کیتی یوسف نال بھراواں کائی
خط بیعنامہ لکھ دتا سی اوس سوداگر تائیں
منکہ فلانا منکہ فلانا نسل یعقوب تمامی
سنہ فلانا دہم اٹھاراں قیمت اس دی ہوئی
قائم ہوش حواس ہو کر ایہ خط لکھیا جائے
ایسے طور اساڈے کولوں اس دن بیع ہوئی
سن سن جیراں تھر تھر کنبن لوہو سکدے جاون
نرم آوازہ باہر آیا عرض کیتا بیبانے
بہت ہووا ہمت کیتی ترس دلے وچ آیا
دوست ایہ یعقوب نبی دا کرو نہ مار اوائیں
اوّل یوسف بھائی نالوں جان پیاری ویساں
اس دی مدد نال یوسف دی رب نے جان بچائی
جس نے ایڈی شفقت کیتی جلد کھالو سانوں
حضرت یوسف اسدے اتے ڈاڈھا راضی ہویا
روندا یوسف ترلے لیندا اپنے ساتھ رلایا
رحمت پاک حضوروں تینوں وز قیامت تائیں
سنکر نرم آوازہ یوسف مطلب کھول سنایا
حال یوسف دے جیونکر کیتا رب وکھانے ناہیں
ترلے لیندا زور دھگانے کھوہ اندر سٹیو نے
آ کڈھیا کاروانا اس نوں ونیا رب وکھالی
لے گیا اک سوداگر اس نوں جنہوں بدا کھانا
ہٹ بیٹھا پھر حضرت یوسف اس پر چھٹی نہ ماری
اتنی حالت یوسف اُتے ہوئی یا نہیں ہوئی
حال تمامی کھول سنایا جو اس ویلے پائی
سن انکار تہاں دا یوسف بولیا نال وفایاں
بردہ کر کے جد یوسف نوں بیچ گئے سن بھائی
جو مضمون آہا اس نار تینوں کھول سنائیں
بیچ دتا اساں یوسف بردہ صاحب حسن گراہی
بیع کر دتا مالک تائیں اس وچ شک نہ کوئی
باقی کجھ نہیں دعوے ساڈا اسب کوئی مہر لگائے

شاہد ملائک گرگاتا کاتب حاضر خالق سائیں
پاس سوداگر مالک اوہ خط آہا سند نشانی
لیکر دولت مال سوداگر گھر نوں جلدی گیا سی
اسّی برساں رکھیا یوسف کرے وساہ نہ کوئی
نرم زباناں بھایاں تائیں ایہ فرمان سنایا
اسنوں پڑھ نہیں سکدا کوئی بہت آسان تساں نوں
جدوں بھراواں کاغذ ڈٹھا تھر تھر کنبن لگے
زردی ورت گئی سبھناں نوں تانہہ ویکھے کوئی
نہیں کہو گجھیاڑاں کھادا یوسف اس دا بھائی
رووں تے شرمندے ہوون خشک زبان تمامی
اُس دن صاحبزادیاں اُپر جیونکر گذریا حالا
ویکھ حوالا اس دن بھایاں جاتا نال دلانے
کرن روایت ایہو اشارہ بات قیامت والی
لِمَ تعلمتم ھٰذا الذنب حکم ہوسی درگاہوں
پھیر تے ہتھ ثبوت گواہی دیسن ہر ہر پائی
سنکر سارے حیرت اندر ہوسن ہر ہر جائیں
اِقرأ کتابک رب تعالیٰ سبھنوں حکم سناسی
ہُن کجھ دل وچ فکر نہ تینوں کردا النفس دلیری
ہُن کوئی سچ کہے جد تینوں توں اس دشمن جانے
سنو حقیقت اوہ بیعنامہ یوسف جدوں وکھایا
جو اسیں فلانے یوسف بردہ وتا مالک تائیں
پھر اس تھیلے بولیا یوسف خفگی سخت وکھائی
یعنی جیکر یوسف سوہنا گرگانے ہتھ آیا
یوسفنوں گجھیاڑاں کھادا کرو بیان زبانی
درد فراق عذاب جلایاں جویں یعقوب لکھایاں

حاجت وقت اندر کم آوے تاجر مالک تائیں
جس دن مصر وکانا یوسف سوہنا ماہ کنعانی
اوہ خط یوسف مالک پاسوں اس دن منگ لیا سی
حاجت وچہ کم آون کارن اج ضرورت ہوئی
ملک تساڈے دا ایہ خط ہے ظاہر کھول وکھایا
پڑھ کر اس دا حال سناہو شفقت نال اساں نوں
دفتر عمل عدالت اندر حاضر ہویا اگے
جدیہ کرکے بولیا یوسف گرم عدالت ہوئی
بولو ایہ خط کس نے لکھیا کس نے مہر لگائی
ڈردا کرے جواب نہ کوئی وچہ دربار گرامی
دنیا اندر حاضر ہویا حشر عدالت والا
اس دربار وں نال حیاتی کوئی نہیں گھر جانے
عدل جباری ظاہر کرسی جدوں خداوند عالی
عذر جواب نہ کرسی کوئی ہرگز اس گناہوں
جیونکر حاضر مجلس اندر حق سنایا پائی
ہتھاں اُپر دفتر آون امر کرے رب سائیں
عبدالستارا اپنا دفتر حاضر پڑھنا پاسی
توں جا تاریں واکیسی جیونکر مرضی میری
ایہ مغروری خوار کریسی وچہ دربار ربانے
مجلس اندر اوہ خط بھایاں پڑھ کر آپ سنایا
ظاہر ہوئے نام تنہاندے جدا جدا سب جائیں
کیونکر اوہ گجھیاڑاں کھادا یوسف اس دا بھائی
بیعنامہ تساں ٹاک پاسوں ایہ کس طور لکھایا
بردہ کرکے ویچن والی ظاہر ہوئی نشانی
عمدی حالت اندر اسنوں جو تکلیفاں آیاں

اج عدالت پوری ہوسی حق انصاف تمامی
اتنی بات سنا کر یوسف تیز طبیعت ہویا
حکم سنایا اوسیویلے جلد شیاف بلاؤ
سنکر عرض گیتا سب بھایاں اس وچ ظلم نہ کوئی
جو ہن اساں تھیں اس دن گذری ویلا ہتھ نہ آوے
بھر بھر ہنجوں روون آکھن ایسا عمل جنہاں دا
جو ہن اساں تھیں اوہ کم ہویا جیکر مارے جاوان
اٹھ سپاہیاں پیش عدالت بدھے ہتھ انہاندے
آپس اندر رورو آکھن خوب عدالت ہوئی
تیغاں لیکر جدوں سپاہی حاضر آن کھلوئے
وقت عمل ہوسن جد حاضر پیش خداوند قاضی
حق رحیمی تیری یا رب میرے وچ خطائی
اگے وچ تقصیراں میری ساری عمر وہائی
بخش دتا اساں تیرے تائیں امر خدا فرمائے
دو شخصاں نوں دوزخ بھیجن حکم خدا فرمائے
ہک دوزخ ول راضی ہو کر جلدی قدم اٹھاسی
کیوں دوزخ ول جلدی جاندا پچھے خالق سائیں
عدل تیرے میں راضی ہویا پہلا عرض سنائے
تکدا اساں ہیں رحمت فضلوں دوجا کہے نمانا
سنو حقیقت اوہ جس ویلے گرم عدالت ہوئی
قتل تیار ہویا جس ویلے سہناں ماریاں ڈھائیں
یا یوسف اوہ وقت اساڈا ہرگز ہتھ نہ آسی
رورو آکھن جے اج ہوندا یوسف سوہنا بھائی
اے یوسف جے زندہ ہوویں تیں تھیں بخشش پاواں
رووے بہت تعاندر یوسف کسے پچھان نہ پائی

قتل کرائے جاسن شامی وچہ دربار گرامی
دل وچ آیا جوش زیادہ تختوں اٹھ کھلویا
پیش عدالت ایہ سب شامی جلدی قتل کراؤ
ایہو نتیجہ عمل اساڈے حق عدالت ہوئی
کجھ افسوس نہیں جد ساں نوں قتل کرایا جاوے
دنیا برخورداری ناں نوں بہتر قتل تنہاں دا
اس وچ جبری ظلم نہ ہوسی اپنا بدلہ پاوان
لگ گئے بندیوان تمامی راوی خبر سناوے
ہے افسوس اساں وچ جبری فرق نہ کیتا کوئی
مرنے پر اوہ صاحبزادے دل تھیں راضی ہوئے
دوزخ طرفے آپے ہوسن راہی مومن عاصی
عمل میریدی شامت مینوں پیش برابر آئی
پر تقصیراں عذر نہ عدلوں وچہ سرکار ربانی
مومن عاصی عاجز ہویا شرم اساں نوں آوے
ہکو سنگل ہوگ دوہاں نوں راوی ذکر سناوے
دوجا مڑ مڑ پچھے تکروں نالے تکدا جاسی
کیوں توں مڑ مڑ تکدا تکروں آکھے دوجے تائیں
جیونکر نافرمانی ہوئی ویلا ہتھ نہ آوے
بخشیا اساں تساڈے تائیں ہوسی حکم ربانا
ملیا حکم سپاہیاں تائیں قتل کرو سب [illegible]
یوسف بول زبانوں وررودا رون آہیں
حسرت غم افسوس تساڈا وچہ دلاں دے جاگی
اج اس تھیں بخشا کر مڑ اوہ تقصیر خطائی
ایس گناہوں باہجہ خدا تھیں کسنوں حال سناواں
جدوں سپاہیاں تیغاں پھڑیاں انہی عرض سنائی

اے شاہ لوں بچانوں اصی قتل قبول اسانوں
آخر سخن مراد اساڈی کراں سوال تسانوں

جس دم قتل اسی سب ہوساں لے سروار گرامی
خون آلودہ جامے ساڈے کر کے جمع تمامی

خدمت وچ یعقوب نبی دی سب اسباب پہنچانا
پیا اساڈیاں کرے اڈیکاں او مقبول ربانا

دمدم درد ہمیشہ اسنوں زخم ہوسن وچ سینے
اگے اک یوسف دے پاروں ہو گئے نین نابینے

اج اولاد پیاری اس دی پیسی اجل پیالہ
ہوگ اکیلا حجرے اندر باراں پتراں والا

نبیاں پیارا باقی قید اندر رہ جاسی
مولا جانے اسدے سر پر کیونکر ویلا آسی

شاید جے کجھ روز انہانوں رب دیوے زندگانی
خون آلود پوشاکاں ہوسن اسدے کول نشانی

حال اساڈا لے پر اسنوں جد کوئی رنج سناسی
نہیں امید جو پھیر جیاتی دو گھڑیاں تک پاسی

نازل نہیں اساڈے اپر اجل ہوئی یکباری
بیشک ہوگ یعقوب نبی دی ساڈے نال تیاری

دردوں آہیں ماریاں یوسف سنکے بات نماتی
اللہ جانے چو تکر اس دن گذری درد کہانی

چھم چھم ہنجوں رووں برسن شبنم جویں گلاباں
دوویں طرفاں دے عذابوں رون بانجھ حساباں

ایسا وقت ہویا غم دردوں ذکر نہ کیتا جاندا
جویں روایت نقرہ کاروں خبر حسین سناندا

حاضر رووں صاحبزادے کوئی نہ عذر سناوے
ہتھ سپاہیاں دے تلواریں جد صاحب فرماوے

جلدی نال خداوند عالم رحمت والے سائیں
وحی شتابی خدمت اندر بھیجیا یوسف تائیں

بس کر یوسف نہ کر گرمی بہت عدالت ہوئی
دیہو زیارت بھایاں تائیں پر نہ کرہن کوئی

کرو پیار بھراواں کارن برقعہ جلدا تارو
تائب ہویاں نوں گل ملیو دہشت نال نہ مارو

بیان ملاقات کردن یوسف با برادراں و معاف کردن خطائے آنہا

حضرت ہست روایت کیتی نقرہ کاروں لیایا
بھایاں نوں جس ویلے یوسف قتل حکم فرمایا

من کنوں افسوس زیادہ ہویا تاروں تنہاں نوں
ہوئی نہ مول نصیب زیارت یعقوبے دی سانوں

کیوں جو صحبت نبی رسولاں جلدی فضل الٰہوں
نال یقین زیارت نبیاں کردی پاک گناہوں

عالی عظمت رحمت آہی سانوں نصیب نہ ہوئی
دو جا سب تقصیر اساڈی یوسف دوس نہ کوئی

یاد یوسف دی کر دل بھایاں اتنی زری پائی
رووں یوسف یوسف کر کے بولن بھائی بھائی

اوہ جس ویلے ڈٹھا یوسف عاجز حال تنہاندا
اتنا درد یوسفنوں ہویا ذکر نہ کیتا جاندا

دتا حکم سپاہیاں تائیں چھوڑ دو جلد انہانوں
اس پیغمبر بدے کولوں آیا خوف اسانوں

ڈاہڈا ہڈ ھڑا باپ اُنہاں دا خاص حبیب بانا
چھوڑ دتے جس وقت سپاہیاں سب یوسف دے بھائی
عرض کیتا اس وقت بھراواں یا سردار گرامی
یوسف آکھیا اتنا روون آیا کویں تساں نوں
یوسف آکھیا میں بھی روواں کارن باپ پیارے
یوسف آکھیا حجرے اندر بیٹھا حال سنائے
آکھن لگے نام کی اس دا اے سید سردارا
کہن لگے یعقوب پیغمبر بن اسحاق گرامی
یوسف آکھیا اوہو ساڈے دادے باپ پیارے
ویہو یارت جلدی سبھنوں حکم جنابوں آیا
وچ تفسیر یوسف دے آندے کہیا امام غزالی
سر یوسف دے سبھناں ڈٹھا باطن تاج نورانی
اک نشانی ہور یوسف دی یاد بھراواں آئی
تھوڑا بہتا یوسف تائیں جے کدی ہسا آوے
اوہ جس ویلے حضرت یوسف پردہ دور ہٹایا
یعنی جس دم حضرت یوسف پردہ دور کیتا سی
توں یوسف ہیں ویکھ شتابی آکھن لگے بھائی
میں یوسف ہاں حضرت یوسف ظاہر بول سنایا
جدوں جتایا حضرت یوسف حال بھراواں تائیں
شرم کنوں کر نظر نہ ویکھن کر سکے کلام نہ کوئی
کہن لگے کس منہ تھیں لالاں کیہا توفیق اساں نوں
اے یوسف اسیں بجے مر جانے وچ فراق تساڈے
شرم گناہاں یاروں تیں ولی آکھیاں تائیں نہ سوون
کرم کماون لائق تینوں جو ہیں ساں تھیں ہوئی
جس لائق رب کیتا تینوں اوہ گل نہیں وہ ساڈی

پناہ خدا دی ساڈے ہتھوں ہووے نہیں نمانا
ہور زیادہ ہنا یوسف درد دل حد نہ کوئی
اے شاہ کیوں اتنا توں رووں وس بیان سنائی
آکھن لگے باپ تیرے یوسف آیا یاد اسانوں
سکھے باپ پیارا تیرا رو رو پچھن سارے
وچ کنعان اوڈیکے سانوں کتنے سال دہائے
یوسف آکھیا تسیں بتاؤ اپنا باپ پیارا
چاروں طرف مرید جنہاں دے مخلوقات تمامی
تاں بھی یوسف کسے نہ جاتا حیرت اندر سارے
برقعہ دور یوسف نے کیتا جدوں خدا فرمایا
باطن قدرت بھایاں تائیں اس دن رب دکھالی
عظمت جویں یعقوب نبی دی ظاہر عین نشانی
دنداں وچ چمکار نورانی قدرت پاک الٰہی
جلوہ نور دنداں تھیں ظاہر چمک نہ جھلی جاوے
دیکھ بھراواں ہسیا یوسف جلوہ نور دکھایا
ویکھ جمال مبارک بھایاں جلدی بول کہیا سی
انا یوسف ہس بولیا یوسف دنداں چمک دکھائی
بنیامین میرا یہ بھائی پیارا اماں جایا
چھپ ہوئے پشیمانی اندر آپو اپنی جائیں
یوسف آکھے میں ول دیکھو کیا پشیمانی ہوئی
نظر اٹھا کر میں ول دیکھن طاقت نہیں حیاتی آلاں
اس گل نالوں بہتر مرنا ہیسی حق اساڈے
بابل جایا بخش بے ادبی ہنجوں بھر بھر رودن
بخش پیارا نام خدا دے جسنے شان جتائی
اے پر ساڈیاں عملاں لوں عالی شان تساڈی

بہت پسند کیتا رب تینوں ایہ گل معلم ہوئی
آپ زبانوں او گنہاری بنکر چھم چھم روون
سن سن عرضاں بھائیاں کولوں شفقت نال تداہیں
آکھیں اوہ گل کھوہے والی کر دھیان نہ کوئی
اس گلدا کجھا پرتساڈے ہیں الزام نہ دھرساں
رو کر عاجز ہو کر بھائی آکھن یوسف تائیں
سر کر پیار سناون عرضاں بخش قصور اساتوں
طرف یوسف دی نظر مقابل مول نہ کرن نمانے
ہر ہر تائیں یوسف آکھے کر ونہ گریہ زاری
وکھو رب نے اپنے فضلوں کیا احسان کمایا
آخر نال محبت رو کر ملیا ہر اک تائیں
حضرت عائشہ کرے روایت ہیں پچھیا کجھ حالا
سنکر سرور عالم رونے چھم چھم ہنجوں جاری
حضرت آکھیا رحمت بخشش حد حساب نہ آوے
پیش عدالت مومن عاصی جدوں بلائے جاسن
اوّل امر الٰہی ہووے نیک اعمال سناون
جد بدیاں دی واری آوے ہشت کھا کر ڈولن
ہتھاں دے وچ دفتر ہوسن ہیبت تھر تھر اوے
باقی دفتر کیوں نہیں پڑھدا آوے حکم ربانہ
ہیں شرمندہ تیری طرفوں یا رب معلم تینوں
بیشک بدیاں دفتر میرے باجھ حساب سیوون
اصل میرے پر وچ نہ سارا ہاں یاں نظر نہ دھرون
امر سناوے سنے فرماوے خود مختار الٰہی
نستحی منی وانت اثیم حکم ہووے درگاہوں
نعمت کھا کر غفلت اندر فکر نہ آیا تینوں

قسم خداوی لائق توں ہیں اس وچہ شک نہ کوئی
بہت نہائت عاجز ہو کر پیش حضور کھلوون
سبھنوں گلو چہ لیکر یوسف رتّا ڈھائیں ڈھائیں
ہیں راضی رب بخشنہارا سبھناں کا رن سوئی
روز قیامت پیش عدالت کجھ فریاد نہ کرساں
کرے توں جو ہیں راضی یوسف کراں قبول شرائیں
تساں کرامت سان ندامت کیا پرواہ تساتوں
بعد گناہوں جیہڑا عاصی آخر نوں شرمانے
تائب ہووے ایہاں تائیں شامل فضل غفاری
بردہ عاجز ہیں پردیسی صاحب تخت بہایا
صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْنَا بولے رب نوں حمد ثنائیں
نبی محمدؐ سرور کولوں روز قیامت والا
ہو گئے کیوں تسیں ایسے عاجز تائیں عرض گذاری
نال محبت ہنجوں برسن صفت نہ کیتی جاوے
حاضر ہو کر دفتر عملاں وچہ دربار سناسن
کم فلانا کم فلانا صاف جواب بتلاون
تھر تھر کنبن طاقت ہارن سخن کلام نہ بولن
یا رو ون یا تھر تھر کنبن بات نہ کیتی جاوے
تھوڑا قدر آواز کریسی ہو کر بہت نمانا
اپنیاں کاراں بولن جو گا چھوڑیا ناہیں تینوں
نگراں رحمت نال برابر پوراوزن نہ تھیون
جس کم لائق توں رب میرے حال میرے پر کرتوں
دل نے یاد نہ رکھیا ساتوں تاکر کاہی گمراہی
اج شرمندہ ہووے ہیں سارا کچھ عیب گناہ کیتا ہوں
وقت عدالت شرماں آیاں حال وکھاویں تینوں

اے پر جوہیں ندامت عملوں آوے شرم تساںنوں — کرم ستاری رحمت پاروں غالب شرم اساںنوں
حکم ہوسی ساں بخشیا تینوں رحمت اُفرماڈی — مومن عاصی نادم کولوں بخشش نہیں دوراڈی
پر لقصیراں تھیں رب جیکر رحمت کرم ہٹاوے — عبدالستارا فضل خزانہ پھر کس طور سماوے
غنیاں دے دروازے اگر سائل راضی ہو جاون — خالق دی سرکاروں عاصی کویں ہٹ کر نہ پاون
وقت حساباں شرم خدا نوں نہیں امید گمایاں — جیونکر شرم یوسفنوں آئی ویکھ پیاریاں بھایاں

بیان کیفیت باقی حال یوسف برادران بعد ملاقات

سنو حقیقت خبر جو تینوں باقی حال سناواں — جس دن حضرت یوسف سوہنا لبیا سانہ بھراواں
آکھیں باپ پیارے کارن دلنوں تکمل آئی — اس احال سناؤ سانوں بھایاں عرض سنائی
کہن لگے کجھ پیر ٹے وروں اسنوں نظر نہ آوے — نام یوسف دے امنہ تھیں نکلے جد کجھ بات سناوے
خشک دماغ ہویا غم روون سخت ضعیفی پائی — آنسو جو گا رہیا نہ پانی چھوڑ گئی روشنائی
آون لوگ زیارت کارن کتنی مدت ہوئی — قبراں والیاں یاراں وانگوں کرے کلام نہ کوئی
رو کر آہیں مار یوسف نے ایہ گل آکھی آہی — اتنی مدت گذری اسنوں اجے امید نہ لاہی
بھایاں کہیا تساڈا اسنوں درد ہمیشہ تازہ — پھیر زیادہ رُنا یوسف رب غریب نوازا
کرم ضعیفاں اتے ہوندے نہیں پرواہ نہ کوئی — کرن روایت ایس دا تھیں رحمت نازل ہوئی
رب دی طرفوں وحی شتابی نال پیغام لیایا — کرتہ بھیج یعقوب نبی نوں امر خدا فرمایا
تاں جو اول چشماں اتے جد پیراہن دھرسی — تازہ ہوگ درخت بہشتی سبز ہی ظاہر کرسی
جلد اتار پیراہن دتا یوسف نبی پیارے — نال محبت خدمت اندر حاضر بھائی سارے
حکم کیتا کوئی بھائی جاوے پاس حبیب ربانے — جد تک خبر نہ پہنچے اسنوں کویں حقیقت جانے
اول خبر اساڈی اس نوں دیہو مبارک بادی — بیٹھے آرام بنی دے تائیں لوڑ آوے شادی
دیہو اساڈا کرتہ اس نوں اکھیں اتے لاوے — انشاء اللہ اوہ روشنائی پھیر برابر پاوے
اتنا عظمت شان یوسفنوں بخشن کیتا ربانیں — ذکر کتاباں اندر معلوم ہویا تینوں حال سنائیں
اک دن عورت عاجز بیوہ پاس نبی دے آئی — گودی بیٹا لڑکا اس دا آکر عرض سنائی
ایہ فرزند نابینا میرا ہویا امید نہ کوئی — عاجز دیکھ نبی نے اس نوں حال سنا کر روئی
کرتا پیراہن حضرت اسنوں اکھیاں اتے لایا — اوہ جیہا اکھیاں دیاں رب نے نور برابر آیا

اوہ پیراہن برکت بھریا عظمت بہت شماروں
تاں اس ویلے نال خوشی دے کھانا جلد پکایا
بہت نہایت عزت کیتی کارن سب یاراں بھایاں
مومن تاں بعداں کارن مشفق نبی سوہا را
پیراں پہنن والے مومن پاسن شان امیراں
خوشخبری خط بابل دے ول جلدی نال لکھایا
جے سرکار اجازت بخشے میں کرتہ لے جاواں
میں لقصیری اوہ پیراہن تیرا لہو بھریا
کراں امید جو میری ہتھیں ایہ پیراہن جاوے
اول دتے میرے پاسوں پہنچیا روبنی نوں
جدوں سوال ایہہ دے کیتا اتنی حاجت یاروں
بھی اس وقت حبیب خدا دے تا کھول خزانہ
انتی خبر سخاوت کیتی اس مقبول گرامی
سب نے ہمرہ ان عجب پوشاکاں بخش ہو یا سرکاروں
دیبا رومی سب لوکاں نوں کر بخشش پہنایا
زینت نے ہوں لوگ مصر دے نظر برابر آون
دہ سو شتراں اتے یوسف جلدی کنک لدائی
جو کنعانی شامی آہے لوگ رئیس تمامی
چالی شتر لدا کر یوسف درم دینار خزانہ
اہل البیت یعقوب نبی دے جو پروار تمامی
عجب پوشاکاں دیبا رومی جلد تیار کرایاں
ایہ سب اندر یعقوب نبی دی آکھے نبی یگانہ
راہ مولا دے راضی کرنا کل مسکیناں تائیں
بھی یعقوب نبی دے کارن بھیجی خوش اسواری
ہر اکنوں اسواریاں گھوڑیاں جو پروار نبی دا

بھیجو جلد یعقوب نبی ول حکم ہو یا سرکاروں
رل کر کھادا ساتھ بھراواں ذکر خلاصے آیا
خوش دستاراں خوب پوشاکاں ہر اکنوں پہنایاں
ایسے طور پوشاکاں تیں ملیا جدوں پیارا
صورت یوسف دے انگوں ہوسن سوہنی بدر منیراں
یوں یہودا حاضر ہو یا ادبوں عرض سنایا
خوش کراں اس حضرت تائیں بدلہ بخشش پاواں
اس دن باپ پیارے اگے اپنی ہتھیں دھریا
حال ہیرے پر حضرت صاحب نظر عنایت پاوے
اس دا بدلہ خوشی کراں ہن ربّے خاص لینوں
اوسے کارن اوہ پیراہن حکم ہو یا سرکاروں
خرچ کرا یہ راہ مولا دے ادا ہووے شکرانہ
صاحب حسن تو انگر ہوئے مصری لوگ تمامی
راہ مولا وچ مصر تمامی ہووے شوق پیاروں
نال محبت شہر مصر نوں اکو رنگ بنایا
جیونکر جنت اندر مومن نور پوشاکاں پاون
وچ کنعان مبارک بھیجی نظر روایت آئی
عجب بیغا تاں سبھنوں ہدیہ بھیجیا نبی گرامی
اوہ نذرانہ بابل کارن کیتا جلد روانہ
بارے ہور نوتے گنتی اندر آل اولاد گرامی
اک سواستی دتے ہیسن دس حقیقت بھایاں
بھی فرمایا جو زر مہراں ایہ سب بال خزانہ
خوش گزران ہوون سب راضی آپو اپنی جائیں
جڑت جواہر موتی اسنوں زینت عجب عماری
نفر غلام تمامیاں کارن سنتوں یار حمیدا

اس تھیں پچھے بھایاں تائیں رخصت حکم سنایا — عمل برابر کیتا یوسف جویں خدا فرمایا
کیوں جو امر ہویا سرکاروں تیں کنعان نہ جانا — آپ یعقوب مصر وچہ آوے خاص حبیب یگانا
مصر عقبے اول عارف آکھن توں جس ویلے جاسیں — مرکے وچہ دنیا کنعانے آکر جھات نہ پاسیں
صبروں شکروں ذکروں یوسف شان مصر وچہ پایا — اجر برابر بلکہ تینوں جیہو نکر عمل کمایا
سنو حقیقت جس دم یوسف رخصت کیتے بھائی — جا کر سب پروار لیا ہو اتنی بات سنائی
زیبا زینت عزت کرکے آون کر اسواری — خدمت وچہ یعقوب نبی دے رو کر عرض گذاری
جو حضرت حبیب خدا ساڈی قدم رنجہ فرماون — شفقت نال غلاماں دے گھر قدم مبارک پاون
آپ سلامی جا کر ہوساں طلب دلے دی آہی — مگر ان نہیں مجال اساڈی اندر حکم الٰہی
بھی جو خط خوشخبری والا طرف یعقوب لکھایا — نام بشیر غلام یوسف نے پیش حضور بلایا
صاحب زور جوان بہادر صفت نہ کیتی جاوے — اتنی طاقت بخشی رب نے ذکر خلاصے آوے
ہر دن سیر پنجاہ فرسنگاں عادت اس دی آہی — میں کیا جاناں منزل اس دی جانے حال الٰہی
اوہ قاصد خط لیکر ٹریا موجب حکم گرامی — پکڑ یہودا اوہ پیراہن ہویا جلد سلامی
جدوں یہودا لیکر چلیا اوہ پیراہن بھائی — حضرت یوسف اس نوں تائیں اتنی بات سنائی
جو دروازیوں باہر سٹوں جلدی والگائیں — پل وچہ اس دی خوشبو جاسی شام لایتنا تائیں
جلدی خبر اساڈی ملسی جا کر اس نبی نوں — فضلوں چھوڑ بیماریاں جاسن رب دے فاضل لیئوں
جدوں یہودا لے پیراہن شہروں باہر آیا — رکھ پیراہن ہتھاں اتے پردہ دور ہٹایا
کرن روایت نقرہ کاروں حکمت فضل الٰہی — اوہ خوشبو پیراہن والی کیوں کر پہنچی آہی
عرشوں عرض ہوا نے کیتا خالق دی سرکارے — امر ہووے تاں میں بھی جاواں پاس یعقوب پیارے
خدمت اندر قاصد ہو کر میں بھی عظمت پاواں — خوشبو اس پیراہن والی اول گھر پہنچاواں
امر ہویا تاں حاضر ہوئی رحمت دا پیاری — خوشبو اس پیراہن کولوں لیکر چلی سبھا ری
ایسا مالا مانت خوشبو لے کر حاضر ہوئی — بابجھ یعقوب پیغمبر اس نوں ہور نہ جانے کوئی
غم رواں وچہ جیکر بیٹھا عاجز درد رنجانا — بول حقیقت عبدالستارا یاور فضل ربانا

بیان خوشبو پاون یعقوب علیہ السلام نوں پیراہن تھیں حال آن

حال یعقوب نبی دا ایسی جویں مسافر کوئی — سخن کلام نہ نال کسی دے چپ ہمیشہ ہوئی

درد فراقوں طبل اس دی ہو گئی جان نماتی | اوہ چن چیتی نازل ہویا رحمت والا پانی
بیٹھا سی دلگیری اندر اوہ مقبول غفاری | باد صبا دی حاضر ہوئی خوشبو لیکر پیاری
طالب کارن کھولیا رب نے حاجت دا دروازہ | راضی ہو کر مستاں وانگوں کیتا بول آوازہ
اج اسادے کارن کیتا کرم خداوند عالی | دنیا اندر حاضر خوشبو جنت والی
مجلس اندر نال خوشی دے خبراں غیب سنایاں | اج پیاریاں سجناں کولوں سرد ہوائیں آیاں
جے رب چاہے ویکھ مندا انہوں میلے ورگیانوں | پھیر جیانی آون لگی قبراں وچ پیاں نوں
بیشک جانی ملسی سانوں سوہنی صورت والے | غم دے دوان دلگیریاں تائیں ملسی دیس نکالے
اوہ چن چیت خوشی وچ آیا اوہ مقبول گرامی | سنکر حیرت اندر ہوئی مجلس خاص عوامی
کئی زمانے یوسف تائیں کتیاں نہ ناں گیاں | اجے یعقوب نبی دیاں تائیں حرص امیداں ہیاں
مرکر اندر خاک سمائی نازک لاش جنہاندی | اجے یعقوب دیوانیاں وانگوں رکھدا حرص جنہاندی
حاضر مجلس والے ہستی بات کرے سبکوئی | ایسے حال یعقوب نبی دی طبع دیوانی ہوئی
سنکر کہیا پیغمبر رب دے نیک جواب تنہانوں | جو پیغام اسانوں آون کجھ نہیں خبر تساں نوں
یا یوسف یا کرتہ اسدا جدوں اسانوں آیا | تدوں یقین تسانوں ہوسی سچ نبی فرمایا
اتنا سخن نبی دا سنکر سب اولاد پیاری | کیسے دوبارہ بات نہ کیتی چپ ہوئے یکباری

بیان آمدن قاصد از مصر پیش یعقوب برائے خوشخبری

کجھ دن گذرے خبر لیایا قاصد مرد ربانا | نام لہنا اس غلام یوسف دے اصحاب جب سیانا
اول تینوں ہیں کجھ اس دا گذریا حال سناواں | اس پچھیں پچھے منزل منزل وچ کنعان لیاواں
وچ تفسیر یوسف دے آیا راوی خبر سنادے | جو ہیں وانیت نقل کتاباں ذکر سنایا جاوے
بنیا مین ہویا جد پیدا مر گئی ماں پیاری | امروں ختم جیانی ہوئی دنیا چھوڑ سدہاری
دلبر زر یعقوب پیغمبر اک کنیز خریدی | شیر پلاون خدمت کارن اس فرزند نبی دی
گودی اس دی لڑکا ہیسی ایہو بشیر نمانا | پیچ دتا یعقوب پیغمبر سنتوں بار سجانا
تا خوبنیا مین پیارا دودھ اکلا پیوے | نہیں سی خبر جو ایس خیالوں غیرت نازل تھیوے
نہیں سی خبر جدایاں والی یعقوب بیٹوں کائی | لڑکا بیچ دتا جس ویلے عذر نہ کیتا کائی
اے پر ڈاہڈی عاجز ہوئی دیکھ مصیبت حالا | کیہا جانن جو خبر ہیں وسن مزا جدائی والا

غفلیاں نوں کجھ خبر نہ ہووے حالت فاقے والی
تندرستی دی قدر پچھانن دولت نعمت بھاری
درد مندانندے حال پچھانن لگن درد جنہاں نوں
پیغمبری وچ نبی اللہ دے لڑکا بیچ دتا سی
نال محبت پال لڑکے دی روئے درد رنجانی
کوئی پیارا یعقوب دا اسیں بھی جدا کریساں
کر فرزند حوالے ساڈے چھوڑ پیغمبری حالا
جدوں یعقوب نبید تنائیں یار ملایا جاسی
نبی محمدؐ سرور عالم ایہہ فرمان سناوے
کرکے ظلم جو دوست کولوں دوست جدا کریندا
سنو حقیقت جداس عورت سنیا حکم ربانا
اے پر درد جدایاں ظالم زخم جنہاں نوں دیندے
سنو حقیقت جلدا جلدا ایہو بشیر نمانا
کتنی مدت پاس یوسف دے اس غلام گذاری
آکو جتنا سفر جدائی دو ہاں برابر آیا
فضل کنوں جو وچھڑیاں دی ہلت نیڑے آئی
اسی سال جدائی اندر عرصہ گذر ویہانا
شہروں باہر رستے اُتے اس دی ماں نمانی
سر پر آن بشیر کھلوتا پچھدا اس نے تائیں
آکھن لگی حضرت تائیں کتنے سال وہانے
جو کوئی کرن زیارت آوے چپ کیتا ٹر جاوے
کہیا بشیر میں اس دے کارن خبر یوسف دی لیایا
جلدی جلدی درد رنجانی جلبل عمر لنگھائی
چھم چھم تین نمانے برسن درد نہ جویا جاوے
آہیں چیر جگر نوں نکلن کرے بلند آوازہ

ایسے کارن جا اس در پر جھڑکاں لین سوالی
جس دم نمانا اسنوں عاجز کرے بیماری
آوے قدر حیاتی والا قبراں دی چگیاں نوں
دانہ کھا کر حضرت آدم غم دے پیش پیاسی
خواہے حکم سنایا اسنوں پاک جناب ربانی
اپنے نبی پیارے تائیں مزہ جدائی دیساں
خوش فرزند نمانا تیرا رکھساں سخت سکھالا
اس تھیں اول بیٹا تیرا خیریں ہیں گھر اسی
ماں تھیں جدا جو کرسی بیٹا آپ جدائی پاوے
اسیں نہ کراں شفاعت اس دی امر نبی فرمیندا
صبر توکل دل وچ اسنوں کیتا آن ٹکانا
دل وچ بالن بلن تنہاں نوں منہ تھیں چپ کرییندے
یوسف لیا سوداگر پاسوں جا کر مصر وکانا
غیبوں خبر نہ جانے یوسف حکمت پاک غفاری
سچا وعدہ رب دی طرفوں عارف برابر آیا
لیکر خط یعقوب نبی دا آیا کرکے دانائی
لیکر خط یعقوب نبی دا آیا درد رنجانا
کپڑے دھون نبی دے آئی حکمت عجب ربانی
اے مائی یعقوب نبی دا پتہ مکان بتائیں
نال کسے کوئی بات نہ کردا رہندا حال نمانے
ذکر یوسف دے باجھوں اسنوں ہور کلام نہ بھاوے
سنکر عورت ماریاں دھاہیں رو رو حال دسایا
پھر دوبارہ آتش غم دی آن بشیر مچائی
دم دم کردی حال رہانا جم جم یوسف آوے
بیشک سچا وعدہ تیرا رب غریب نوازا

یک امید اساں نوں آہی ایہ کیہا قدرت ہوئی
حالت ویکھ بشیر نمانا ہو حیران کھلویا
کوئی پچھان بشیر نہ کیتی ویکھ پیاری مائی
آخر کہن دکاسن بائی حال سنا کجھ مینوں
بول جواب سناون لگی رو کر بڈھڑی مائی
جدا ہویا فرزند نمانا میرا جگر جدوکا
کجھ نہیں وس یعقوبؑ پیغمبر نہ اُس ظلم کمایا
اس حبیب خدا دے مینوں مل خرید کیتا سی
اوہ بھی نال اسیدا ہیسی میں بھی نال اسیدا
ہیں قربان نبی تھیں دا خدمتگار نمانی
جدا ہویا جد بیٹا میرا اوس دے نال جدائی
حکم ہویا یعقوبؑ نبی تھیں جدا پیارا کرسیاں
بھی جدا اس محبوب اپنے دی ساں مراد پہنچائی
توں اج پاس یعقوب نبی دے خوش پیغام لیایا
گیا فراق یعقوب نبی دا نال رہے دی یاری
خبراں ورگیاں وی ربّ نے پاس یعقوب پہنچایا
سُنکر حال بشیر نمانا ہنجوں ہار پرووے
نام کی اس فرزند تیرے دا عرض بشیر سنایا
کہیا بشیر برابر ہویا وعدہ سچ ربانا
اُٹھ شتابی آمل مینوں آہیں بھر کر رویا
نال محبت گلوچہ لے کر رُتی ماں پیاری
تن وچ طاقت حاصل ہوئی پھریا ہور زمانہ
کھول بیان بشیر سنایا اپنی حالت ساری
کپڑے دھو کر بہت شتابی نال محبت اونویں
حجرے اندر بیٹھا ہیسی پاک حبیب یگانا

ہن میں کس دروازے جاواں ہور مکان نہ کوئی
اگانہاں نہ رہ گیا جاون جوگا حیرت اندر ہویا
حال ضعیفی اندر اس نوں عاجز نظری آئی
ہیں خوش خبر نبی دی لیایا کیوں دکھ آیا تینوں
اے بیٹا کجھ حال بشیر دی تینوں خبر نہ کائی
جدا یعقوبؑ نبی دا ہویا بارہ برس تدوکا
غالب امر مقدر ساتوں پیش برابر آیا
کسے قیاسوں بیٹا میرا اس نے بیچ دتا سی
نہیں کیتا یعقوبؑ پیغمبر کجھ نقصان کسے دا
سُن بیٹا جویں حالت باقی میری درد کہانی
اک دن غیب آوازہ خواباں مینوں خبر سنائی
اس پر تیرا وانگ برابر درد مصیبت دھرساں
اُس دن بیٹا تینوں ول تیری کرساں ختم جدائی
تاں میں اپنے صاحب تائیں رو کر آکھ سنایا
باقی وعدہ یاد کریندی میں رہ گئی بے چاری
آیا نہیں میرا پردیسی کیڈیاں مدتاں لایاں
پائی کیتا درد کہانی کول کھلوتا رووے
کہن لگی میں نال محبت نام بشیر رکھایا
پاس تساڈے حاضر ہویا اوہ بشیر نمانا
شہروں باہر میل وہاندا فضل ربے تھیں ہویا
دروکنوں برسات مینہ دی محمدی میل اتاری
پڑھ کر حمد ثنائیں رب نوں ادا کیتا شکرانہ
وچ پردیساں صبروں شکروں جیونکر عمر گذاری
وچ خدمت یعقوب نبی دی حاضر ہوئے دونویں
ہر عاجز تھیں عاجز ڈٹھا دل مسکین نمانا

وچہ دلگیری حال فقیری رووں نین نابینے سولاں دے دروازے اوپر بیٹھے نال یقینے
جدوں یعقوب نبی دا حالہ آن بشیر ڈٹھا سی دردوں تاب نہ جھلی اُس نے ہو بیہوش گیا سی
تاب سلام کلام کرن دی طاقت رہی نہ کائی غش وچہ ہو کر دھرتی جھڑیا جسدم جھانی پائی
ساعت پچھوں سرت سنبھالی پیغمبر نبی فرمایا کون کوئی توں روانوالہ درد محبت لیایا
بعد سلام بشیر سنائے میں خوشخبر لیاندی ختم کیتا رب ہجر تساڈا منزل رہ غماندی
جدوں بشیر نبی دا تیائیں تھوڑی بات سنائی تن گلزار ہویا دل تازہ پھیر حیاتی ہوئی
کہیا بشیر پیارا یوسف صاحب تخت گرامی ملکاں اندر حکم کریندا سب سردار سلامی
مصر عزیز کیتا رب اس نوں پایا منصب عالی ملکاں دے حاکم اس در پر خدمتگار سوالی
کہیا یعقوب سناؤ سانوں حاجت ہور نہ کوئی دین برابر کہیا یوسف پایا کجھ غلطی ہوئی
کہیا بشیر طریقہ اس دا دین اسلام صفائی شکر کیتا یعقوبؑ پیغمبر ساری دولت پائی
سب اولاد اکٹھی ہوئی سنکر خوشی تمامی پہنچی جدوں مبارکبادی پیش حضور گرامی
بھی اوہ خط خوشخبری والا اوہنوں پیش کڈھایا عرض سلام سوال یوسفؑ نے جو کجھ لکھ پہنچایا
کیا لکھیا سی اس وچ یوسف حضرت صاحب تائیں عبدالستار الخدمت اندر پڑھ کر حال سنائیں

بیان حقیقت خواندن نیاز نامہ پیش حضرت یعقوبؑ

ہر ہر صفتاں لائق رب نوں ہردم حمد ہزاراں سب خلقاں نوں پالنہارا کیا نیکاں بدکاراں
ہر مخلوقوں عالی درجہ دلیل قوم رسولاں بخشش کارن رہبر ہوون معذوراں مجہولاں
بعد سلاموں خدمت اندر عرض سنایا جاوے یا نبی اللہ بابجہ زیارت سانوں صبر نہ آوے
کیا مقدور مجال اساڈی فرق اوہنوں پاواں عمراں جویں خداوی مرضی کیونکر عذر لیاواں
آون فرض اسانوں آیا ہویا حکم تسانوں یا محبوب پیارے جانی جلدی ملو اسانوں
نزع برابر حاضر رہندا اوہ رد جدائی والا آکے جمال تساڈا سانوں آب حیات پیالہ
جنت تاہوں طرح تساڈا خوشی کمال وکھاوے جہت ضرورت عرض سناواں اوہنوں دل شرماوے
اساں تساڈے آون کارن بھیجی عجب عماری جڑی جواہر موتیاں والی زینت شان سواری
زری پیراہن اساں تساڈا نال پیار بنایا شوق اساڈا بند نہ کرنا جویں سوال سنایا
خوش وستار تساڈی کارن جویں نذر گذاری نیں ول پہن لباس شہانہ آ کر اسواری

سب اولاد تساڈی بیکارن بہت لباس عجیبہ — سنے غلاماں خدمتگاراں بہتر قسم غریبہ
پھر ہکنوں اسواری کارن گھوڑے حسن سوارے — زینت سب اسباب سنہری یا محبوب پیارے
عزت حرمت اندر آون اہل البیت تمامی — تاں جو لوگ مصر دے ہوون دلوں وچ سلامی
بیشک دے ہر فقیری یا ہجوں حاجت تساں نہ کائی — اساں کبھی نہیں پیاری کیتی دنیا دی وڈیائی
مگراں لوگ جو شہر مصر دے قبطی قوم سداون — فخر غروری عادت رکھن غیر پسند نہ لیاون
جے سرکار سوال اساڈا نا منظور کریسی — قوم کفاراں تے زرداراں ساڈوں طعن کریسی
عرض اساڈی جدوں تساڈی کرن یارت آون — نظر حقارت غیرت کرکے مت کجھ بات سناون
اعلیٰ حاکم اُپر حاکم جد تشریف لیائے — جیکر فرق لباس نہ ہووے کویں پچھاتا جاوے
بہت اداسی نال یوسف نے لکھیا بابل تائیں — آمل آمل آمل جانی دیر دراز نہ لائیں
اے محبوبا صدقے جاواں عرض سناواں تینوں — بہت شتابی بہت شتابی آمل پیارا مینوں
آخر خط وچ لکھیا یوسف باپ پیارے تائیں — جلدی قدم رنجہ فرمائیں ذرہ دیر نہ لائیں
خط یوسف دے پڑھنے والے پیش حضور سنایا — اُس تھیں پچھے پیدل پیریں شیر ہیودا آیا
کرن روایت ننگی پیریں سر دستار اتاری — ادبوں پاس یعقوب نبی دے آیا مرد غفاری
تاں جو رحم یعقوب نبی نوں آوے ویکھ نمانا — حال میرے پر بخشش ہووے شفقت کرم ربانا
اوہ پیراہن پاک یوسف دا بابل پاس لیایا — ادبوں قدم نبی دے چمے بہت سلام سنایا

بیان روشنائی پاون چشم حضرت یعقوب از برکت پیراہن و حال آل

سنو حقیقت جدوں ہیوے آخوش نذر گذاری — عجب تماشہ ظاہر کیتا قدرت حکمت باری
اوہ پیراہن دست والا پکڑ حبیب حقانی — پڑھ بسم اللہ اکھیاں اُپر لایا پیار نشانی
پل وچ اکھیں روشن ہویاں نے پیانوروں بھریاں — پھر کاریگر قدرت والے رنگ دوشالے بھریاں
دوست کولوں جدوں ہیودا خوش پیغام لیایا — پر کر جام یعقوب نبی نوں آب حیات پلایا
دور گئی سب غم دلگیری درد نہ رہ گیا کوئی — گھر گھر عید مبارک بادی خوشی برابر ہوئی
دل گلزار ہویا یعقوبے حمد ربانا کریا — نال خوشی دے کول نبی دے مجلس میلہ بھریا
کہن لگا سب لوکاں تائیں کیا معلوم تساںنوں — اُس دن خوشبو پہنچی آہی رحمت نال اساںنوں
مگراں سنکر بات اساڈی تساں یقین نہ آیا — رب نے ساڈا وعدہ پورا فضلوں کر دکھلایا

ہسن جو ایہاں توبہ کیتی ویکھ ایمان لیاندا
باراں روز پیغمبر رب دے اول بول سنایا
برحق سب فرمان رسولاں ہرگز شک نہ کوئی
نبیاں دے فرمانے اوپر جو اعتبار نہ دھرسی
کرو سوال جو ایہ کیا ہوئی قدرت خالق والی
اس وچ نکتہ عشق وسیلہ ہور مراد نہ کائی
عاشق تے معشوق اندر جو رمز پوشیدہ ہوئی
اپنے دوست نوں رب عالم جو نکتہ سمجھاوے
عشق محبت بدی طرفے نہ منظور جنہاں نوں
وقت نزع دا جھنوں آوے جو دنیا پر آیا
لیکر حکم ہوا جنت دی نال محبت آوے
اٹھ ہزاراں سالاں رستہ منزل طے کر ملدی
عزرائیل کہے ایہ خوشبو جنت ملی تساں نوں
نگراں خوشبو ظاہر ہوندی دوست دے دربار وں
جنت دی کجھ طلب تساں نوں طلب پیارے والی
اسم الٰہی جلد فرشتہ لکھ کر آن وکھاوے
بھی فرماون وقت نزع دے دوست مومن تائیں
اکھیاں نال فرشتہ اسنوں نال پیار لگاوے
دور محبت ہووے اس دی فانی ملک مکانوں
غم بیماری سختی تنگی چھوڑ تمامی جاوے
ہور اشارہ جو پیراہن جویں پیغمبر پائی
بدی حب جنہاں نوں آسی رب نوں حب تنہاندی
رحمت بخشش منگن والے بیشک رحمت پاون
بول سنانی عبدالستارا منگ اللہ دی یاری
خط وچ عرض سوال جو کیتے یوسف یار پیارے

عبدالستارا بیشک سچا امر جو ہے نبیاں دا
یا ہن دوست ملسی ساتوں یا پیراہن آیا
نگراں اس دن ظاہر ہوسی جدوں قیامت ہوئی
رب دا دشمن ظالم منکر کافر ہو کر مرسی
خوشبو ملی یعقوب نبی نوں مجلس رہ گئی خالی
دوست نظر اوسے پر دھرسی جس نے پیت لگائی
اس وچ ملک کراما کاتب محرم راز نہ کوئی
علم یعقوب نبی دیوانگوں نگراں خبر نہ آوے
خوشبو رحمت محشر اندر نہیں نصیب تنہاں نوں
رب دے طالب مومن والا درجہ کسے نہ پایا
طوبے دکھ ہٹیں ہر نعمت دی خوشبو پاک لیاوے
یوسف دے انگ یعقوب جنہاں نوں خاص محبت لدی
مومن آکھے جنت حوراں نہیں کجھ لوڑ اسانوں
جس کارن اساں غریباں طرفوں کیتی ترک پیاروں
دیہو نشانی نام اساڈا امر کرے رب والی
نال محبت کلمہ بولے جلدی باہر آوے
نور پیراہن جنت وچوں بھیجے خالق سائیں
جنت حوراں بھی رب اسنوں خوش اسرار دکھاوے
جویں یعقوب حبیب خدا دے دل چایا کنعانوں
جاروں فرشتہ اوہ پیراہن مومن پاس لیاوے
خوشبو جنت محشر اندر مومن کارن آئی
پیار کرے سو پیارا ہووے سختی پیش نہ جاندی
جویں یعقوب نبی دے تئیں باطن خبراں آون
باقی حال یعقوب نبی دا دس حقیقت ساری
پھیر اوہ خط یعقوب پیغمبر پڑھیا آپ دوبارے

چہ تفسیر یوسفدے آوے ابن عباسؓ بتایا ۔ جدوں یعقوبؑ نبی نوں بیتائیں عالم نظری آیا
ویکھ بشیر تائیں اس ویلے پچھے نبی ربانا ۔ ہیں توں کون کی نام ہے تیرا دسیں یار سچانا
نام بشیر میرا یا حضرت اس نے عرض کیتا سی ۔ اپنی سمجھیں مائی کولوں جس دن ویچ دتا سی
سنکر دردوں ماریاں آہیں چھم چھم ہنجوں آیاں ۔ ہے افسوس بشیرا ساتھیں ہویاں سخت خطایاں
نہیں سی درد جدایاں والی خبر اساں نوں کوئی ۔ زور و آکھن قدر جدایاں ہن کجھ ظاہر ہوئی
ماں پتراں نوں جدا کرن دا پتہ تدا ہیں پایا ۔ جدوں تماشا ور فراقاں یوسف بابجھ دکھایا
وقت وہانا ہتھ نہ آوے گذری جو سر آئی ۔ ہن کجھ منگ مراد اساں تھیں ہر طرفوں کائی
کہن لگا کجھ حاجت دنیا ساں نوں شوق نہ آوے ۔ دعا فرماؤ وقت نزع دے رحمت نال لنگھاوے
نبی کہیا ربؔ وقت نزع دے راضی کرسی تینوں ۔ جیں بشیرا توں اس ویلے راضی کیتا مینوں
بہت بشیر تمانے اُپر خوشی نبی دی ہوئی ۔ جس پر مرسل راضی ہوون ایسا شان نہ کوئی
کجھ دن گذرے مصروں آئے سب فرزند پیارے ۔ اولوں آن سلامی ہوئے پیش حبیب سوہارے
چالی شتراں اُپر آیا درم دینار خزانہ ۔ عرض کیتا ایہہ بھائی یوسف بھیجیا ہے نذرانہ
ہور پوشاکاں اسی وستے دیبا رومی آیاں ۔ بحرالعشقوں وسی جائیں نقل تسونی بھایاں
تیہے ہور توتے یعقوبیدی سب اولاد گرامی ۔ ہور غلاماں خدمتگاراں ہر ہر جدا تمامی
گھوڑے بھیجے حضرت یوسف زینت نال سوارے ۔ امر کیتا رب اسواری آون خویش پیارے
سب اسباب جو بھیجیا یوسف پیش حضور دکھایا ۔ مال خزانہ اوہ نذرانہ جو کجھ مصروں آیا
خرچ کیتا سب راہ مولا دے جلدی نبی ربانے ۔ غنی ہوئے سب دولت مالوں ہر مسکین نمانے

بیان تیاری کردن حضرت یعقوبؑ بسوئے مصر

کر صدقہ زر مال تمامی کیتی جلد تیاری ۔ شہر مصر نوں جاون کارن سنو حقیقت ساری
سب پوشاکاں سید پاکاں نال محبت لایاں ۔ سفر تیاری یوسف کارن خوشیاں ہو دل آیاں
نقرہ کاروں خاص روایت جویں حسین لیاوے ۔ خبر یوسفدی یعقوبے نوں خوشی نہ جھلی جاوے
جو دم آہے جوش محبت ہووے دون سوایا ۔ شوقوں غالب حب یوسفدی ہر کاروں دل چایا
بے آرامی بے آرامی طور دیوانیاں والا ۔ جبرائیل شتابی کرکے بھیجیا رب تعالے
حکمت نال یعقوب نبی نوں جبرائیل ولاوے ۔ کر کر باتاں خدمت اندر ہر دم دھیان لگاوے

تریے دن جبرائیل وحی نوں حکم دتا رب سائیں   نال پیار صبوری دیندا نبی اللہ دے تائیں
نہیں محبت صبر کریندی باہجھ پیارے جانی   ایسی حالت حاضر ہوئی ایس مقبول حقانی
جیکر جبرائیل نہ ملدا طرفوں خالق باری   جوش بےصبری وچہ پیغمبر دیندا جان پیاری
تریے دن وچہ اسباب تیاری بندوبست تمامی   جبرائیل رہیا وچہ خدمت پیش حبیب گرامی
اک سو تے پنجاہ شتراں پر سوہنی عود عماری   زینت موتی خالص چمکن عجب جڑاوت ساری
ایہ سب لشتر سواریاں کارن صفت نہ کیتی جاوے   تریہہ گھوڑے کر زینت بھیجے راوی خبر سناوے
تریے دن ملن بھی رخصت اندر گذرے وچہ تیاری   چوتھے روز یعقوبؑ پیغمبر لگا کرن اسواری
سب اولاد نبی دی رخصت ہوئی چاہیں چائیں   ماتم ہجر نبیدا ہویا اہل ایماناں تائیں
باہجوں مصر آرام نہ لوڑے کاوہ مقبول حقانی   وقت جدائی مارن آہیں سب مومن کنعانی
بہت تسلی دیگر سب لاں ٹریا نبی گرامی   رُنے گئے ورد محباں تائیں داغ فراق تمامی
مصروں پاک نبی دے تائیں عجب عماری آئی   جڑے جواہر موتی جس نوں زینت حد نہ کائی
کرن لگا اسواری جس دم خاص حبیب سیانا   جبرائیل فرشتے تائیں آیا حکم ربانا
قسم نورانی جنت وچوں آچی حسن سنگاری   ساہ الٰہی طرفوں وست کارن لے جا جلد اسواری
سنکر حکم شتابی لیایا لادا آچی زینت والی   خدمت وچہ یعقوبؑ نبی دے کہیا امام غزالی
عجب پوشاکاں عجب سواری سب ن مرداں تائیں   جدا جدا ہر کارن خادم حاضر ہر ہر جائیں
اتنی عزت نال یوسف نے بابل نوں منگوایا   ہور بیان روایت والا کیا خوش خبر لیایا
مومن تابعدار محمدؐ دی لوٹے اہل ایماناں   جد قبراں تھیں زندہ کرسی خالق رب جہاناں
جلدی ملن محمدؐ تائیں نوں اول نور پوشاکاں   ہر سینہ دل خوشیاں بھرسن دھوسن منہاں غمناکاں
اگے چلسی نبی محمدؐ سرور کل رسولاں   پچھے فوجاں فوجاں ہوسن ہر مومن مقبولاں
اگوں خدمتگار فرشتے ادب سلام بلاون   کل پیغمبر پاک نبی نوں شوقوں ویکھن آون
اسرافیل داؤد نبی نوں امر خدا فرماوے   راگ شاہانہ پیش نبی دے جلد سنایا جاوے
اگے اگے گاون وادیں صفت محمدؐ دی بولن   لذت شوقوں ملک انساناں نال محبت ڈولن
اتنی عزت کرسی مولا پاک رسول ولی نوں   جتنا ودھ لیا ناہیں اج یعقوبؑ نبی نوں
اپنی انکھیں در جنت دا کھولے نبی پیارا   نال محبت حکم سناوے خالق سرجنہارا
جنت وچہ طفیل محمدؐ لوگ محمدؐ ہی آون   برکت اک اک دالوں لکھ لکھ عاصی بخشے جاون

م پکڑ لگام براق فرشتے لیاون تیز چالاکاں   عزت زینت بیحد ہوسی ہر مومن پوشاکاں

حُبّ نبیدی اِس دِن ظاہر عزت شان دکھاوے
لے پر جس نوں نبی پیارا اوہ مولا نوں پیارا
بہت سنبھال محبت یاروں ہوگ نبی سرور نوں
سُنیا ہیں جد جنت اندر مومن بندے ہوسن
بھیج بھیج آون جھنڈے ساون ناز وکھاون والے
دردوں بیفرماناں تائیں پوسن نظر تداہیں
کجھ وی نہیں نفع نہ لسی ویلا ہتھ نہ آوے
وچ تفسیر محمدی آکھن جویں روائت بھائی
فضلوں پھیر حیاتی ہوئی ماں یوسف دے تائیں
اسّی سالاں پچھے اس نے پھیر حیاتی پائی
سنو حقیقت منزل منزل ہو کر نبی روانہ
اک سو یہ کوہ پینڈا ہیسی رہندا اس مکانوں
اول جا کر پاس یوسف دے خبر بشیر سنائی
حکم سنایا حضرت یوسف فوجاں چہ تمامی
ترہیہ ہزار سواراں اول کیتی جلد تیاری
آن سلام کیتا جد فوجاں پچھیا نبی گرامی
سُن کر گل متعجب ہویا اوہ مقبول ربانا
رومی گھوڑے وچ فوجاں خدمت اندر آیاں
جلدی فوج پیادہ ہوئی چھوڑ دتی اسواری
پچھیا حضرت ساڈے کارن ہوندے کون سلامی
سُن کر ہسیا نبی اللہ دا حیرت بات سنائی
واہ سبحان اللہ رب عالم کل ملکاں دا سائیں
دو فرسنگ گئے جس ویلے فوجاں حاضر ہویاں
اس تھیں پچھے زناں تمامی جو سب عزتداراں
آپو آپ عماریاں اندر زیور زینت بھریاں

کھلا بلاوے نبی پیارا اپنے ساتھ رلاوے
یار یاراں دے پیالے لگن جاسنے عالم سارا
جویں یعقوب پیالے لے کر ٹریا شہر مصر توں
نوز سندگار دگا کر حوراں حاضر آن کھلوسن
شربت شیر پلاون کارن دسیں نور پیالے
حسرت نال تمامی وسن دوں سینوں ڈاہیں
باقی ذکر یعقوب نبی دا حال سنایا جاوے
ایتھوں تیک یعقوب نبی پر رحمت رب دی آہی
ملو پیارے یوسف تائیں امر کیتا رب سائیں
حکم رب دے تھیں زندہ ہو کر قبروں باہر آئی
آیا نیل کنارے اُتر اوہ مقبول یگانہ
وچ تفسیر یوسف دے آیا جو ہیں کہیا زبانوں
نیل کنارے نبی اللہ دے قدم رنجہ فرمائی
استقبال نبی دے کارن ہوون پیش سلامی
عربی گھوڑے ہیٹھ جہناں دے سنو حقیقت ساری
سب نے کہیا غلام یوسف دے تا بعدار تمامی
اک فرسنگ گئے جس ویلے سنئوں یار سجانا
ترہیہ ہزار سوار برابر اوہوں صفاں بنایاں
ادب سلاموں پشت نوائی پیش حبیب غفاری
عرض کیتا اسیں نظر تساڈی خدمتگار تمامی
راج کماوے پیارا جانی ساڈا نجر نکائی
قبضہ بخشے جسنوں چاہے مشرق مغرب تائیں
پیش سلامی خدمت اندر اوہوں صفاں کھلویاں
خدمت اندر ساتھ زلیخا آیاں نیکو کاراں
مصر مبارک تھیں خوش خوباں باہر آیاں سبھیاں

اوہوں پیش یعقوب نبی دے ہویاں آن سلامی
ویکھ جمال حبیب گرامی بولن حمد تمامی

چھوڑ عماری تے اسواری دیر نہ کیتی کوئی
اوہوں جویں مرید زلیخا آن سلامی ہوئی

برقعہ لے کر حاضر ہوئی ادب کنوں شرماوے
خدمت اندر پیر پیادہ نالے ٹردی جاوے

پچھیا حال یعقوب پیغمبر پاسوں خدمتگاراں
پیش بیان سنایا سب نے کر کے ادب پیاراں

ایہہ یوسف دے حرم مبارک بیبیا حضرت تائیں
جنت دیسی مولا اسنوں بولیا نبی دعائیں

شفقت کر کے بی بی تائیں جلدی حکم سناوے
ہو اسوار عماری اندر کرم کنوں فرماوے

اس تھیں بعد رئیس مصر دے جو جو حاضر آون
اوہوں پیر پیادے ہوون آن زیارت پاون

بھناں کولوں خبر یوسف دی پچھے نبی یگانہ
دل بیتاب جدائی کیتا دردوں ہویا دیوانہ

جو آوے بعد سلاموں عرض بیان سناوے
اسیں تمام غلام تساڈے یوسف پچھے آوے

اس تھیں پچھے نال محبت رحمت فضل الٰہوں
اوہوں وہ فرزند یوسف دے حاضر ہوئے راہوں

افراہیم تے حضرت منشا روشن چند نورانی
صورت سیرت ودھ حسابوں بدر منیر پیشانی

شان تجمل فوج دوہاں دی صاحب حسن پیاری
نظر پیا جد نبی اللہ دا چھوڑ دتی اسواری

حضرت جد مبارک تائیں آن سلام کیتو نے
قدم مبارک چم نبی دے ادب تمام کیتو نے

پچھیا ویکھ پیغمبر رب دے کون جوان پیارے
زیبا صورت رنگ برابر چمکن نور ستارے

دسن والا عرض سناوے پیش حبیب خدا دے
یا نبی اللہ یوسف طرفوں ایہہ فرزند تساڈے

ایہہ افراہیم تے حضرت منشا یوسف باپ دوہاں دا
حضرت صاحب کارن ہویا ادب سلام جنہاں دا

سن کر گل وچ لیکر حضرت ملیا نال پیاراں
نال محبت حضرت صاحب چمے سر تساراں

اس تھیں بعد جماعت آئی پیرکاں بزرگواراں
عمر ضعیف جو ہا بد زاہد مصروں چلی ہزاراں

اوہ بھیجے سن حضرت یوسف صالح مرد سیانے
عرض کرو سب پیرے پڑ دل پاس حبیب ربانے

منع کیتا جو خواب نہ دسیں پیر تھیں ہوئی خطائی
شامت نافرمانی پاروں رو کر عمر لنگھائی

کرو سوال جو بخشے مینوں اوہ تقصیر پیغمبر
خوف کراں مت پکڑیا جاواں حشر دیہاڑے اندر

دوجا جو کجھ سختی نرمی کیتی میں پر بھایاں
کجھ نہیں تقصیریاں بھایاں پھیر وچ خطایاں

بھناں اُپر راضی ہوون عرض ہوے منظوری
میں شرماواں کیونکر آواں کول قرب حضوری

یوسف طرفوں انہاں بزرگاں جدوں سوال سنایا
سنکر بات پیغمبر رب دے رو رو نیر چلایا

دردوں رنّا لشکر سارا غم دی حالت ہوئی
چاروں طرفوں انجھوں برسن بے غم رہیا نہ کوئی

ابراہیم نے منشا تائیں نیک دعا فرماوے
ربدا شوق تساڈے دلنوں شالا چھوڑ نہ جاوے

پیو دادے دی عظمت وچوں حصہ ملے تسانوں
گھر آباد یوسف دا ہووے اکھیں ویکھ وہانوں

خدمت اندر گرد نبی دے فوجاں صفاں بنایاں
خاص جیہاں میلہ بھریا رحمت جھڑیاں لایاں

بولے شکر حبیب ربانا بیٹھے وچہ عماری
بھج بھج کرن جمال نبی دا ادبوں خلقت ساری

بیان بہر ون آمدن یوسف برائے ملاقات پدر بزرگوار

آکھ حقیقت عبدالستارا نال ربے دی یاری
حضرت یوسف بابل کارن کیتی جویں تیاری

صبر دلوں چپ کر بیٹھا یوسف جدتک حکم نہ آیا
شکر کیتا حد ملنے کارن امر خدا فرمایا

نال شتابی بدن دوانے عجب پوشاک لگائی
زیبا زینت باہجھ حسابوں جویں بہشتوں آئی

تاج سنہری سر پر چمکے لال جواہر جڑیا
عالم دی روشنائی کارن مصروں سورج چڑھیا

گل وچہ اسی عجب سنہری زیبا چمک کھاوے
ویکھ پیشانی حور نورانی ادب کنوں شرماوے

دوروں تیز نقارہ مارن سوہنے نین پیارے
دیکھ جمال ہوون قربانی ملک نورانی سارے

کرے خیال یعقوبؑ پیغمبر جوش محبت پایا
سب لوکاں امر سناوے یوسف کیوں نہیں آیا

اسی شتر سوار نبی نوں ہوئے پیش سلامی
بسوں پچھے خبر یوسف دی اوہ پیغمبر نامی

رکتھے یوسف کتھے یوسف بولے صبر نہ آوے
جدتک ملے نہ دلبر جانی کویں تسلی پاوے

جو جو فوجاں حاضر ہوون کرن سلام نبی نوں
طلب یوسف دی غالب ہووے بیٹے خاص ولی نوں

اوسے طور پیارا یوسف سنکر حکم غفاری
بہت شتابی بابل کارن آیا کر اسواری

سی اک مسجد رستے اُپر نظر یوسف نوں آئی
ادبوں لگا پڑھن دوگانہ غیب آواز سنائی

ملنے باہجھ آرام نہ آوے جس دے پیارے تائیں
جلدی ملنا لائق اس نوں امر کیتا رب سائیں

اللہ اکبر بول زبانوں قدم رکابے پایا
چند مبارک روشن ہوکر مصروں باہر آیا

اگے پچھے فوجاں چلن ہور وزیر پیارے
چاروں طرف امیرا کابر خدمت اندر سارے

سوہنا گھوڑا سوہنا یوسف سوہنا حسن سہاوے
جتول نظر مبارک پاوے طبق زمین ہلاوے

ستن حلبہ سب گرد نواحوں فوجوں خلقاں پیاں
دوڑن گھوڑے عربی رومی انبر گرداں پیاں

دو منزل تک بابل کارن اگوں یوسف آیا
ہور بیان روایت والا ایس مکان لیایا

خو خبراں آسمانی گیاں فضل کنوں رحمانی
امروں ویکھلے آسماناں لتھے ملک نورانی

میلہ بھریا محبوباں والے حبیب ربانے
لیکر حکم تمام فرشتے کرن زیارت دھانے
ساتھ وحی دے نازل ہویا دہ سے ملک نورانی
جویں روایت بحر العشقوں سنتوں ہیریے جانی
اس دن جبرائیل فرشتہ واگوں خدمتگاراں
باگوں پکڑ یوسفدا گھوڑا چل دا نال پیاراں
فوجاں ویکھ یعقوب پیغمبر خاص حبیب الٰہی
کہن لگا کیا ساڈے کارن طلب نبیرو رتہ آئی
یعنی ایہیں پسند نہ رکھدے کجھ تکلیف کسیدی
کہے فرشتہ یا نبی اللہ رحمت ویکھ ربے دی
عجب نہیں جو مصری فوجاں پیش حضور چلایاں
نظر کرو آسمانی ویکھو نوری فوجاں آیاں
ایہو خیال پیغمبر تائیں یوسف کیوں نہیں آیا
فوجاں آون خبر سناون دوست کیوں چر لایا

بیان رسیدن حضرت یعقوب عمارت مصر خوش شدن

مصر مبارک یعقوبے نوں جس دم نظری آیا
وطن دلے پھر پرت ڈھٹونے ذکر صدیق لیایا
دور کیتا رب غم دا حجرہ جس وچ سُول جدایاں
یار سجندیاں باغ بہاراں نظر اساں نوں آیاں
وطن پیارا صدقے کیتا کارن یار پیارے
مصر مقام قبول اساں نوں آکھیا نبی سُہائے
دلبر کھیں پیغمبر ربّے وطن کیتا قربانی
مذہب ایہو محبتاں دا العشق ایمان نشانی
حضرت حسن بھلایا بصرہ جس دم پیت لگائی
چھوڑیا حبش بلال پیارے جا کر حیات پائی
نقرہ کارون ذکر لیاون حکم نبی فرماوے
خبر کرو یوسف نوں ساڈی جلدی مکھ دکھاوے
لے فرمان ہوا جلدی طرف یوسف دے دھایا
قدرت وچہ یعقوب نبی دی پھیر شتابی آیا
آکھ حقیقت عبدالستارا جلدی وطن پیارے
پڑھنے سننے والیاں فضلوں ہوون پار اتار
فوج یوسف دی شوکت شانوں جس دم باہر آئی
اگے عجب نشان جھلارن راوی خبر سنائی
استقبال جو فوج یوسف دی خاطر نبی گرامی
باراں ہزار انہاں وچہ آہا کہن نشان تمامی
ہاک رتبان بھی ساتھ یوسف دے مومن نیک بانا
قدم نبی دے پکڑن کارن نال محبت دانا
ہن لکھ سب اسوار برابر ہاک رتبان لیایا
نال یقین غلام نبی دا ہو کر حاضر آیا
ساتھ یوسف دے حاضر ہیسن مصری لوگ تمامی
ایہہ فرمان سنایا سبھنوں یوسف نبی گرامی
باپ پیارا ملیا سانوں بخشیا اساں نشانوں
حرف غلام کسے پر دھرنا آوے شرم اسانوں
عورت خاوند زنگے جاوے برسے لوگ بجائے
اساں پیارے بابل کولوں صدقے کیتے سامے
لے پر ساڈی مرضیوں باہر جو کوئی عمل کماسی
نال وہ نمک حرامی پار دن قید کرایا جاسی

رب فرماسی کارن سرور نبی محمدؐ پیارے
پاس خدا دے کافی ہوسی آون حضرت والا
یوسف آکھیا رب بخشیں سانوں ملیا باپ پیارا
اے لوگو اساں حق جراینا دتا بخش تساں نوں
آکھ حقیقت عبدالستارا کھول بیان شتابی
وچہ کتاب روایت جیونکر کہیا امام غزالیؒ
آکھیا حضرت کس دا لشکر لوکاں عرض سنایا
اتنا قدر صبری پکڑی دل یعقوبؑ نبی دے
جلدی چھوڑ دتی اسواری ادب دلے وچہ آیا
اول آن سلامی ہوئے مصری لوگ تمامی
سب آسمانی مارکاں تائیں حکم دتا رب العالی
باپ بیٹے دی کرن زیارت نوری فوجاں آیاں
میلا ویکھن ملک نورانی میل جویں نبیاں دا
جبرائیل کہیا اس ویلے حضرت یوسف تائیں
اتنے سال یعقوبؑ پیغمبر نال فراق گذارے
کیوں اسواری تساں نہ چھوڑی جبرائیل سنایا
جے اج ادبوں ترک نہ ہوندی وحی بیان سیندا
توبہ کر کے روئے یوسف راوی خبر سناوے
یوسفؑ آکھیا جدوں اسانوں آیا نظر پیارا
دل دیوانہ نال محبت ہوش نہ رہ گئی کوئی
ایہہ اس غلطی توں یوسف ہن بات سمھالے
آکھ حقیقت دوہیں طرفاں جیونکر نیڑے آیاں
باطن شان یعقوبؑ نبی دا درجہ رب وکھایا
فوجاں وچہ نشان جو ہیسن یوسف نال تمامی
اول حضرت یوسفؑ ڈٹھا باپ پیارا دوروں

بخشے اساں تساڈے صدقے عاجز او گنہارے
بردے لوگ آزاد کریسی قادر حق تعالے
نال پیار بلند آوازہ بول کہے آشکارا
سب آزاد کیتے راہ مولا ملیا یار اسانوں
دلبر میل یعقوبؑ نبی نوں ہووے دور ہیناپی
فوج یوسف نے جس دم نیڑے دتی آن وکھالی
یا نبی اللہ یوسف سوہنا طرف تساڈی آیا
درد فراقوں عاجز ہویا چھم چھم برسن دیدے
ساتھ یہودا دے پل ٹریا گردن نوں ہتھ پایا
اد بدل حاضر خدمت اندر پیش حبیب گرامی
جلدی آتر و اپتر زمیں دے کہیا امام غزالی
نال محبت چاروں طرفیں ادبوں صفاں بنایاں
دور لگا اج ہودن فضلوں درد فراق دلاندا
ملک اتارے تے آسمانوں پاک خداوند سائیں
ترک آدابوں کیوں غم لادیں کارن باپ پیارے
شیخ الانبیاء طرف تساڈی قدمیں ٹردا آیا
ستر نبی اولاد تیری وچہ پیدا رب کریندا
نگراں وقت ویہاسنے رودن کیا تاثیر پہنچا دے
کوئی خیال نہ رہ گیا دل نوں کیتا درد پیارا
جویں کسے یقین بات فضولی خوابے اندر ہوئی
غم افسوس نبی دے تائیں گیا تر وچہ نالے
قصص الانبیاء وچہ روایت ذکر سناواں بھایاں
جس دم دو طرفاں دیاں فوجاں ادبوں گھیرا پایا
نیویں ہوئے یعقوب نبی تھیں عظمت شان گرامی
مونڈھے نال پیوے لایا زیبا صورت نوروں

حمد خدا کر حضرت یوسفؑ جلدی قدم اٹھایا
صبر تحمل رہیا نہ کوئی دیکھ حبیب یگانہ
اودھروں باپ پیارے ڈٹھا یوسف یار پیارا
دوویں طرفاں دوڑ شتابی رو کر حاضر ہویاں
دو طرفاں تھیں ملنے کارن گلوچہ باہیں تپیاں
السلام علیکم یا مذہب الاحزان باپ ؑ یا اوتویں
ہر ہر خدمت خوشبو حاضر عطر گلاب ہزاراں
ملک ربانی محبت اندر چمتے قدم بنی دے
ہوش آئی تاں دل دریاواں محمدی ٹھاٹھ نکالی
حالت درد حبیباں والی جے اس وقت دسیوے
نال جدایاں لبریاراں کتنے سال وہانے
دوہاں پیاریاں صبر نہ آوے آون یاد جدایاں
گلوچہ پکڑ یعقوبؑ یوسفوں چھوڑن وچ نہ آوے
دوروں روون لشکر فوجاں نوکر بیان نہ ٹھیندا
کھوٹے شتر محبت والے روون انجھوں بھر بھر روون
جو پیدائش اس دن آہی ظاہر باطن والی
وچ معارج ذکر کیاون ویکھ نقرہ کارون
قدرت نال خداوند عالم پردہ دور ہٹایا
کرن روایت مل کرونے جد مقبول حقانی
ہر ہر ہتھ وچ بہشتی نعمت بھرے کتاب تمامی
بھی سب نال محبت روون کرن سوال نہ جائیں
حکم ہویا جد روز قیامت خلقت حاضر ہوسی
جویں یعقوبؑ یوسف کارن رحمت پیارا اساؤں
کر دو خیالی پڑھو شکرانہ شان لحاظ محمدی
کرن روایت جس دن فضلوں ملے حبیب ربانے

بیت اللہ جویں حاجیاں تائیں مرکے نظری آیا
باجھ شمع پروانے تائیں سارا ملک بیگانہ
ویکھ زیادہ آتش مچی درد ہویا آشکارا
گرد اگرد تمامی فوجاں ہو قربان کھلویاں
درد فراقوں بھاہیں بلیاں آہیں نکل گیاں
رہی سلام زباناں اندر غش چہ ہو گئے دوتویں
کتنا عرصہ بات نہ کیتی بیخود ہو کر یاراں
جنت حاصل ہویا اسنوں بدلے صاف عقیدے
نال محبت روون فوجاں بارش ساون والی
نوری ناری ویکھ نہ سکن پتھر پانی تھیوے
درد مصیبت ویکھ دوہاں دے رُنّے ملک ربانے
درد فراق پرانیاں پیڑاں دوجی وار جگایاں
کون کرے منظور جدائی جے رب یار ملاوے
لرزہ پہنچیا البرتائیں ڈولیا طبق زمیں دا
ہور درخت جوان پرندے رور و عاجز ہوون
غم درد دوں کوئی رہیا نہ خالی کہیا امام غزالی
جس دن میل حبیباں ہویا رحمت فضل غفاروں
جنت حوراں ملکاں تائیں ہیاں میل وکھایا
ساتھ وچ وے رب نے بھیجے ستر ملک روحانی
سب یعقوبؑ یوسفؑ دے سر تھیں داون پا کرائی
یارب الیسی درد محبت ہر دل اندر پائیں
سکوئی دفتر بھار اٹھا کر وچ دربار کھلوسی
ستر حصہ وہ دھ کریساں پیار محمد یا نوں
کر د محبت تابعداری رحمت ہووے صمدی
کھلیاں کھلیاں دون اندر کتنے وقت وہانے

ایسی غشی دی حالت نازل ہوئی یعقوب نبی نوں
گودی لیکر یوسف روے لیندا جہاز کلاوے
مرنے اندر اوس دے پیارڑے باقی رہی نہ کوئی
نال پیار بلاوے یوسف خبریں گذرن تینوں

دردوں جان لباں پر ہوئی رہے خاص دلی نوں
بابل بابل پیا بلاوے کوئی جواب نہ آوے
رو رو یوسف ترلے لیندا سخت بیہوشی ہوئی
بول پیارا یاد ہجر جانی تیں بن صبر نہ مینوں

ابیات

سجن جب کہ آیا میرے کول توں
کہ اب نیند کو دل میں مت پیار کر
ملاقات ہے اب کوئی پل گھڑی
کہ پھر زندگی وقت پانا نہیں
غنیمت سے ہے کرنا ملاقات کا

کوئی بات دل کی ذرا بول توں
بھروسہ نہیں زندگی وقت پر
اجل کی جدائی ہے سر پر کھڑی
کوئی حال سننا سنانا نہیں
پھر افسوس ہوگا گئی بات کا

سنو حقیقت یعقوبے نوں آیا جد دل سمجھالا
لے یوسف نوں باپ پیارا بیٹھا وچ عماری
شہروں باہر ملے پیارے بجھی اگ دلاندی
درد فراق یعقوب پیغمبر ساری عمر لنگھایا
حسن مبارک نور تجلی تاب نہ جھلی جاوے
خوش تصویروں خدمت اندر باراں صاحبزادے
سب پروارا سوار عماری عجب پوشاکاں لایاں
بے حساب خوشی ہر دل نوں رحمت میلہ بھریا
ہر ہر طرفوں ادب سلاماں کارن عالی ذاتاں
پچھیا جبرائیلے کولوں سرور نبی گرامی
وحی کہیا اک عجب جماعت آئی شہر کنعانوں
صاحب سیرت صاحب صورت عجب جمال نورانی
کیہا اوہ عجب جماعت آئی رہنوں بہت پیاری
اک جماعت اوہ مصروں راتیں کوچ کرایا
ایہ گل جبرائیل سنائی موسے ہاروں والی

خدمت اندر روندا ڈٹھا سوہنی صورت والا
اک ہووے وچ مل کر بیٹھے سنو حقیقت ساری
جمعہ مبارک اس دن آہا راوی خبر لیاندی
نظر عنایت ساعت اندر مثل باروت اڈایا
اوہو حوراں ملک سلامی کون بیان سناوے
چاروں طرف سلامی خلقاں پیش حبیب خداد
جدا جدا ہر کارن خادم صاحب ادب صفایاں
عبدالستارا بیان سنا کر فضل اللہوں ٹریا
شہر مصر پر نازل ہویاں نور کنوں برساتاں
کیا کجھ تساں عجائب ڈٹھا اندر عمر تمامی
صاحب عظمت صاحب عزت صاحب منصب نوں
اس دن میلہ ویکھن کارن خبر گئی آسمانی
خدمتگار ملائک آئے فوجاں تابعداری
دو جا عجب تماشہ اس دن ویکھن اندر آیا
جد فرعونے لٹ خزانے راتیں قوم نکالی

سنو حقیقت طرف مصر دی جس دم ٹرے پیارے
جلدی نال خزانہ خازن چالی شترانبار دوں
جو مسکین فقیر تے عاجز حاجتمند نمانے
راہ مولا دے صدقے کرکے بھر بھر دیکھ گاوے
اللہ جانے کیتا اس دن کتنا خرچ خزانہ
موتی درم دیناراں آون آکھیا نبی سہانے
پیش لدا کر حاضر ہویا حکم جویں سرکاروں
سبھنوں نال محبت یوسف دیندا نام ربانے
پھیر اموتی چھم چھم برسن جیو نکر بارش آوے
راضی ہو کر دوست ربدے ادا کیتا شکرانہ

بیان داخل شدن حضرت یعقوبؑ معہ اولاد در مصر

سبھی اک شوقوں سوہنا یوسف عجب مکان بنایا
پھیر اس وقت یعقوبؑ نبی نوں آگئی یاد جدائی
جویں مصیبت ڈٹھی اُہی جاگیا درد پرانا
اوہی ات گئی وچہ عشق دی سرت سمہال نہ ہووے
جس ویلے یعقوبؑ نبی نوں ہوش ٹکانے آیا
نہ کر غم در زار پیارے راحت ہوئی مینوں
توں کجھ دس حقیقت سانوں اپنی حالت والی
نال محبت حضرت اگے یوسف عرض سناوے
مرٹر مرٹر کچھے کیونکر مینوں بھایاں دکھ وکھایا
غش پئی گیا نبی نوں دردوں طاقت ہوش نہ کائی
جبر ہوئی تاں پھر یوسف نوں کچھے باپ پیارا
دلوں یقین یوسف نوں ہویا جے ج حال سناواں
رو رو حضرت یوسف آکھے اوہ گل یاد نہ کریو
گذر گئی سب درد مصیبت جویں مقدر آہی
ابن عباسؓ کہیا پھر یوسف چھپایا اُس تائیں
تھوڑے روز حیاتی میلہ لمی بات نہ کائی
یا حضرت میں روز قیامت کیکر ملساں تینوں
کیہا پیغمبر خوف نہ کر توں ول دے اندر کوئی
اس وچہ باپ پیارے تائیں نال پیار لیایا
بے خود ہو گیا بستر اُپر غم دی حالت آئی
ہو بیتاب گیا وچہ غوطے اوہ مقبول ربانا
زانو پر سر دھریا یوسف انجوں بھر بھر روے
روندا ڈٹھا یوسف سوہنا نال پیار بلایا
اے دلبر وچہ دوہاں جہاناں خوشی مراداں تینوں
سانوں دور گیوں جس ویلے کویں مصیبت جالی
غم داذکر نہ کرنا لائق جدوں مصیبت جاتے
بے فرمانوں ڈر کر یوسف تھوڑا حال سنایا
حیرت اندر بیٹھا یوسف اُدی خبر سنائی
اگے کویں حوالہ ہویا دس پیار یا یارا
ہوگ شہادت باپ پھیری ہیں وندارہ جا دالی
پھیر کر داغ جدائی سانوں پھیر برباد نہ کریو
طاقت دخل کسینوں ناہیں وچہ تقدیر الٰہی
عرض میری سُن حضرت صاحب توں ل حواب بنایا ئیں
پھیر کسے دن سر پر حاضر کھڑی تیار جدائی
یا کجھ دن ہوگ جدائی دس پیار یا مینوں
جدا نہ کرسی مولا سانوں جدوں قیامت ہوئی

اس دن دوست یاراں اندر رب فراق پیاسی
مگراں میں جو باہجھ ایماناں نوں جدا جہنم جاسی

کہیا یعقوبؑ جو روو میرے ہو گئے ہین نامینے
خوف قیامت اہو ساڈوں اے فرزند نگینے

دین تیرے نوں دواں یوسف جنہوں خبر نہ کائی
جے کجھ غلطی پکڑی یوسف ملسی حشر جدائی

کرن روایت روز قیامت ہوسن سخت جدایاں
ماں پیو خویش فرزنداں نوں چھوٹے بھایاں

اک بھائی جو قبراں پوجے یا ہور شرک کماوے
دو جا رہنوں واحد جانے غیر شریک نہ لیہاوے

جسنے پوجا رب دی کیتی اُس نے بخشش پائی
گیا ہمیشہ دوزخ اندر دوجا اس دا بھائی

جیکر عورت کرے سیاپے رنیاں نسگن مناوے
اُس دن خاوند نال نہ جاسی دوزخ اندر جاوے

جیونکر عورت خاوند پیارے پورا دین وہاں نوں
وچ جنت اک برابر دیسی رب تنہاں نوں

ایتھے فرق معلوم نہ ہووے بدعملاں بریایاں
اُس دن قدراں ظاہر ہوسن پوسن جدوں جدایاں

یار پیارے ویکھن یاراں دوزخ پکڑے جاندے
کوئی نہ مددگار تنہاں نوں چھوڑ کفر تنہاندے

جنت والے رو رو آکھن دوزخ والیاں تائیں
اسیں جو کردے منع تساں نوں چھوڑو کفر ادائیں

اوہ گل تساں قبول نہ کیتی ہیش پئی گمراہی
ہُن مقدور کسے دا ناہیں موڑے غضب الہی

ایسے طور جو باہجھ ایماناں اس نے دوزخ جانا
اہل ایماناں جنت اندر حاصل فضل ربانا

دینی یار اکٹھے ہوسن بھی سب خویشاں بھایاں
باہجھ ایماناں ہر اک اندر پوسن ڈوں جدایاں

نشستن ہمہ صاحبان در مکان شاہی

آکھ حقیقت عبدالستار الٹے چھوڑ لیسارے
نال پیار دے مجلس کر کے بیٹھے جویں پیارے

جس دم جا یعقوبؑ پیغمبر قدم مبارک پایا
نال محبت حضرت یوسف سو سو ناز اٹھایا

خوشبو تھیں چھنکا کرایا عنبر تھیں خوشبوئی
مجلس پاکاں بیٹھن کارن عجب تیاری ہوئی

بیٹھا تخت مبارک اُپر یوسف ماہ کنعانی
سجے کھبے باپ تے مائی جو مقبول حقانی

اگلی طرفے نال محبت کھلے پیارے بھائی
خوش گلزار پوشاکاں ہکن زینت حد نہ کائی

کرن روایت اس دن بھایاں ڈٹھا سر حقانی
باطن یوسف دے سر اُپر چمکے تاج نورانی

عظمت ویکھ تمامی بھایاں لگی بات پیاری
ادب سلاموں سجدے اندر جوع ہوئے یکباری

سُبحَانَ مَنْ اٰلَّفَ بَیْنَنَا تھیں ہر اک بول سنایا
کر شکرانہ ہتیا یوسف بہت خوشی وچ آیا

لے بابل اج پورے کیتے وعدے سچ الٰہی
ایہو بشارت اس دیہاڑے خوابوں ڈٹھی آہی

ڈٹھے سن میں سجدہ کردے دینہ چن یاراں تارے
فضل کنوں رب علے اپنے پورے کیتے سارے

اس شرع وچہ جائز ہیسی ادبوں سجدہ کرنا
ایس شرع وچہ تھہر ربانا غیرا گے سردھرنا

دو بھیناں جوں سکیاں ہیون خاوند اک نہاں دا
اوس شرع وچہ جائز ہیسن اوہی خبر سناندا

اگلیاں امتاں مسجد باہجوں دا نماز نہ آہی
آپو آپے تختے مومن پھرن سیناں چائی

نبی محمد سرور کارن پاک خداوند سائیں
بیت مقدس مسجد ہوئی مشرق مغرب تائیں

نال تیمم پڑھن نمازاں جس نوں ملے نہ پانی
اکدے دی کرن امارت سبنوں واہ چھانی

سوہنا دین خلیل نبی دا سرور عالم پایا
قُلْ بَلْ مِلَّةَ اِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا رب سچے فرمایا

باہجہ خدا غیراں نوں سجدہ منع محمد یاں نوں
کافر کرن کراون والا لعنت کفر دو تاں نوں

رب نبی دا امر جو موڑن پکڑن شرک موکالا
منع کرو تاں بحث اٹھاون سجدہ آدم والا

ایہو جواب جو وچہ قرآنے جو رب منع سناوے
اوہ گل دا جواب بناوے لو را ایمان ونجاوے

چھوڑ نصیحت عبدالستارا نہ کر بات ودھیری
صاف سنا گیا سرور عالم کجھ نہیں حاجت بیری

سنو حقیقت وہ جس ویلے بھائی ہوئے سلامی
آکھیا حضرت یوسف تائیں باپ حبیب گرامی

حق ہویا سب خواب فساڈا اس وچہ شک نہ کوئی
جویں بشارت رحمت ڈٹھی عین برابر ہوئی

یوسف کہے خداوند میرا لائق حمد ثنائیں
قیدوں بخش خلاصی سانوں تخت دتا رب سائیں

شام کنعانوں رخصت کرکے وسنا ہیو بھائی
پاس میرے وچہ مصر لیاندے دل دی آس پہنچائی

کھوہ والا کجھ حال یوسف نے کوئی نہ ذکر سنایا
مت شرمندہ ہوون بھائی علموں پردہ پایا

کھوہ دی حالت کدی نہ یوسف پیش یعقوب سنائی
اتنا شرم تے صبر یوسف نوں خبر روایت آئی

ایسے کارن حضرت یوسف اصلی حال چھپاوے
کر کر یاد احسان خداوے سجدے اندر آوے

عزت عظمت بہت محبت بھایاں کارن ہوئی
شامل ہوکر طرف یوسف دی کرے کلام نہ کوئی

نال محبت خدمت کرکے یوسف کہے تنہانوں
رب کریم اساڈی شفقت لیا مصر اساں نوں

کرے پیار زیادہ یوسف نال پیاریاں بھایاں
انہوں دو لن سخن نہ بولن آون یاد خطایاں

ہر صابر نوں ساکھی مولا خبر قرآنوں آئی
صبروں شکروں حضرت یوسف علی عزت پائی

عجب حکایت حال مناسب یاد اسانوں آوے
ورد سزائیں صبر جزائیں ذکر سنایا جاوے

حکایت صبر بی بی پارسائے عابدہ

کیا اک صبر رسالے اندر ملی حکایت تینوں
جہت ضرورت نال محبت آکھ سناواں تینوں

سی کوئی مومن مرد ربانا صاحب حسن جوانی
اہل عبادت نیک طبیعت سنتوں پھرے جانی

اہل دیانت عورت اس دی صاحب حسن پیاری
عجب کاریگر نال محبت نوش تصویر اُتاری

عابد زاہد رہن ہمیشہ اندر یاد الٰہی
آپس اندر دو طرفاں دی بہت محبت آہی

کرن روایت خاوند سفر توں کیتا جا ارادہ
چھوڑ گیا گھر عورت تائیں مومن مرد خدا دا

گھر نگہبانی کارن باقی پچھے اُس دا بھائی
کار گزاری سفر حفاظت اس دا وقت نہ آئی

تھوڑی مُدت اس بی بی نوں نال آرام وہائی
وقت مصیبت حاضر ہویا قدرت پاک ربانی

دیور کولوں پردے اندر دائم رہندی آہی
دل شوقوں مشغول ہمیشہ اندر یاد الٰہی

کسے سببوں اچن چیتی اک دن اوہ گھر آیا
دیکھ جمال ہویا دل زخمی صبر آرام ونجایا

الفت کارن پھرے دیوانہ بی بی خبر نہ کائی
اک دن اس مجہول نکارے لدی عرض سنائی

تیں بن صبر آرام نہ مینوں کرے بیان سجاواں
ہوگ امید جیاتی تینوں جے منظوری پاواں

سنکر جھڑک سناوے بی بی غضب لیوچہ آیا
اے مردود اکیوں تدھ سانوں سخن بے ادب سنایا

بہت بیزار ہوئی اس طرفوں بی بی دلوں بجاتوں
دشمن جاتا جیونکر مومن رکھن خوف شیطانوں

کُجھ دن الفت گریہ زاری کر کر زور لگایا
دور امید ہوئی تاں اس نے ہور فساد بنایا

دل اپنے دی یاراں اگے حالت کھول سنائی
ہے اک عورت دشمن میری پیش نہ جلدے کائی

سر منصوبہ نال یاراں ایہ بہتان بنایا
شاہد چار بنے اس گلدے دل وچ خوف نہ آیا

جو عورت بری مکان فلانے زنا حرام کماوے
دیہو گواہی حاکم اگے قتل کرائی جاوے

جیونکر اس نے کر مغروری پکڑی نافرمانی
میری خواری دیکھ تماشہ مانے نہیں جوانی

قصہ کوتاہ پیش عدالت جا بہتان کہیونے
ظلموں تہمت قاضی اگے بہت ثبوت دتونے

سنکے حاکم قاضی جلدی ایہ فرمان سناوے
ایسا فاسق فاجر زانی رجم کرایا جاوے

سنکر حاکم ظالم گواہی رجم کرد فرمایا
کجھ دریافت کرنے اُپر کوئی خیال نہ آیا

پناہ خداوی براشیطانوں ہر انسان شریروں
لگیاں ملن سزائیں ظلموں امر جویں تقدیروں

اوسے وقت سپاہیاں شروں ہر پکڑ لیاندی
پیش عدالت حاضر ہوئی دھکے ماراں کھاندی

حکم ہویا اس جنگل اندر دور مکان لے جاؤ
چاروں طرف کھلو کر اسنوں پتھراں نال اڑاؤ

جد تک ایہ مرجاوے ناہیں مارد ہو سزائیں
مرجاوے تاں چھوڑ تمامی آؤ اپنی جائیں

لیکے جنگل اندر اسنوں پتھر دسن لگے
ہر ہر طرفوں مارن والے کیا پچھے کیا اگے

تن تن زخم لگے زخماں پر جاں لباں پر ہوئی
مارن والے چھوڑ کھلوتے میت ویکھ نمانی
کتنا چر اس حالت اندر پھر ہویا دم جاری
اک اعرابی اس مکانے رب قدیر لیا ندا
خبر نہیں کوئی ظالم آہے رہزن چور بلائیں
دل وچ ترس اعرابی کیتا جیوندی ویکھ نمانی
راہ مولا دے خدمت کارن جلد طبیب بلایا
درد آرام ہویا جس ویلے آئی ہوش ٹکانے
زخم درست ہوئے سب تن دا غ نشان نہ کوئی
غنی تونگر اوہ اعرابی سیرت نیک سیانا
اتھر جالہ زخماں والا ہویا دور تمامی
پچھے دیوراں دے اُپر غیرت پھیرایا یا
اس اعرابی دے گھر بی بی امن آسائش پائی
کتنی مدت اُس مکانے نال آرام وہانی
حجرے اندر بی بی اُپر نظر پئی یک باری
فرصت پاکر آکھیا لوڑے طلب دلے وچ ہوئی
تھوڑے روز لنگھائے اس نے اندر بے آرامی
سُنکر بی بی آکھیا اسنوں عرض کراں اک تینوں
مرجاون دینا سی سانوں جدا یہ نیت آہی
سُنکر ہویا بہت شرمندہ کرے کلام نہ کائی
آکھن لگا کدی نہ کرساں ایسا وہم دوباری
نام خدا دے ایہ گستاخی اج معاف کچیوے
ویکھ عبادت ادب زیادہ کرے پیار سچا داں
حبشی اک غلام جو اس دا کالا رنگ سیاہی
ہویا صورت ویکھ دیوانہ جلوہ مار گیو سو

وردوں غش دی حالت پہنچی ہوش حواس نہ کوئی
چھوٹ گئے اس حال نمانی عاجز درد رنجانی
بے خود کیتی درداں زخماں اوہ بی بی بے چاری
ویکھ حوالا حیرت بھریا بہت قیاس اُٹھاندا
خبر نہیں کس کارن ظلموں مار گئے اُس تائیں
لے گیا اپنی بستی اندر عاجز درد رنجانی
دے نذرانہ نال شتابی شروع علاج کرایا
کتنی مدت ایہا مصیبت گذری حال نمانے
جویں جوانی شکل نورانی پھیر برابر ہوئی
راہ مولا پوشاک تے کھانا دیوے مرد ربانا
وچ عبادت حاضر رہندی ہر دن رات ولدی
کر معذور نابینا رب نے گلیاں وچ رلایا
کھانا کپڑا خدمت کردا نیت نام خدائی
اس طرفے اک روز اعرابی آیا سطو کہانی
ویکھا چانک سینے اندر پھر گئی تیز کٹاری
اچن چیت پیا چمکارا صبر نہ رہ گیا کوئی
آخر اک دن بی بی اسگے کیتا ذکر تمامی
جنگل تھیں کیا نیت کرکے گھر میں لیاندا اینوں ل
نہیں تاں اجر سخاوت صبروں دیسی آپ الٰہی
پاک ہویا دل سینہ اس دا پایا عمل صفائی
استھیں بعد بناواں ایہوں ل تقصیں بہن پیاری
استھیں پچھے توبہ تیری بات خلاف نہ تھیوے
شرم لحاظ برابر جیو کر عادت بھین بھراواں
اک دن حجرے کولوں لنگھیا قدرت پاک الٰہی
مچھلی وانگ کرلاہی تلیا جد چمکار پیو سو

فرصت پا کر حال سناوے اک دن بی بی تائیں
سنکر بی بی غیرت غضبوں سخت کلام نکالی
اے مردود کمینے جیکر پھیر بلاسیں مینوں
آخر جد اس حبشی تائیں بنی امید نہ کائی
اس اعرابی دا اک لڑکا سوہنی صورت والا
جرم ثبوتی کارن ظلموں لوہو بھری کٹاری
آہیں مارا اعرابی روئے عاجز حال ویرانہ
حیلے چارے کرے اعرابی خونی ہتھ نہ آوے
حبشی کہن لگا ہیں جاتا ایہ جس دی بریائی
بستر وچوں جا کر حبشی جلد کٹار نکالی
طعن ملامت مارن کارن دشمن بستی ساری
مارن تجھیں بی بی آکھے ہیں چہ دوس کوئی
حبشی آکھے ایسے کٹھا سوہنا بال ایانا
سب کوئی بولے مارو مارو قتل تیاری ہوئی
کر کر فکر اعرابی تائیں آیا خوف الٰہوں
جیکر حبشی ظلم کماوے دیکر جھوٹ گواہی
کتنی مدت کول اساڈے اس عاجز نوں ہوئی
نہیں امید جو اس تھیں ایسی نمک حرامی آوے
اُس نے جو نکر بستر وچوں پکڑ کٹار دکھائی
کر کر فکر قیاس اعرابی قتلوں دست اٹھایا
سب گئی تیرے مارن کارن مینوں بات سناوے
صاف عقیدے راہ مولا دے آہی نیت میری
مگراں کجھ اس ویلے میرا چارہ پیش نہ جاوے
تن سو در ماں راہ مولا دے دنیاں مرد بجانے
دوست محرم خویش پیارا واقف حال نہ کوئی

درد فراق اساڈے مینوں کیتا ماراذائیں
قہر الٰہی فکر نہ تینوں جاہل عقلوں خالی
بُرا نتیجہ حال خرابی حاصل ہوسی تینوں
بی بی دے اس مارن کارن سخت عداوت پائی
حبشی ذبحہ کیتا پھر اسنوں سنو مقدر چالا
بی بی دے بستر وچ راتیں رکھی اس مکاری
اکو لڑکا گھر وچہ ہیسی باقی سنج گھرانہ
ہے افسوس معلوم ہووے جے قتل کرایا جاوے
جد اس اتنا سخن سنایا خلقت جڑ مل آئی
لوکاں چور بنائی بی بی ظلم کماون والی
ہر دم ذکر زبانوں جاری بستر وچہ کٹاری
ہوش نہ رہ گیا ماراں کھاندی سخت مصیبت ہوئی
بی بی کہے معلوم خدا نوں ہیں کجھ حال نہ جانا
صبروں شکروں چپ نمانی بحر مصیبت ڈھوئی
شاید ایہ مسکین نمانی ہووے پاک گناہوں
بے تقصیر بیچاری ماراں آوے قہر الٰہی
سخن بے ہودہ محض مخالف عادت اوس کوئی
کیا جانا مت اُسدے اُتے حبشی ظلم کماوے
جا کر جلد نکالی اُس نے جو نکر آپ لکائی
بخشیا ہیں راہ ربدے تینوں بی بی نوں فرمایا
قتل تیرے وچہ بیٹا میرا مینوں ہتھ نہ آوے
نال محبت عمر تمامی کرساں خدمت تیری
خوف کراں کجھ ہیں تھیں کوئی تجھ پر ظلم کراوے
لیکر روندی ہوئی روانہ برسن نین نمانے
جس دم دیس نکالا لیا رو رو عاجز ہوئی

ہجر فراقوں بھڑکن بھاہیں درد مارے آہیں
جاں تک ساس لباں دے ہوسن آس بلندی کرساں
ذکر اللہ دے وندی جاوے قسمت بانگ اٹھائی
دغے بازاں دے لاہو بیرے ناحق ظلم جو کردا
جاں اوہ عاجز درد رنجانی چھوڑ مسافر ہوئی
اگ لگی اس حبشی تائیں کوہڑو جو دے ہانا
تہمت زنا لگائی جس نے کیتا رب نا بینا
سنو حقیقت بندی سفروں جلدی رو رنجانی
وچ میدان کھلی سب خلقت ڈٹھا اک گناہیں
کھیتی وچوں اس عاجز نوں پیدائش ہوئی
سنکر حالہ بی بی تائیں ڈاہڈی شفقت آئی
شاہ کہیا اس کدی نہ چھوڑاں جے دل غیرت تینوں
سنکر بی بی راہ مولا دے دیر نہ کیتی کائی
پل اک آرام نہ کیتا بی بی اوسے وقت نمانی
کیہا ویکھے اوہ بندہ آکر بگروں عرض سناوے
جو ہیں تساں تکیں حال میرے پر شفقت بخشش ہوئی
بی بی رو رو کرے دہائیاں حیلہ کر کر موڑے
اول سب کوئی نرم کلاماں بہت پیار جتاوے
کیتا زور بتیرا بی بی جتنی طاقت آہی
کجھ دن گذرے خدمت اندر جویں سب سائیں
ہوش ٹکانے رہیا نہ اس دے شہوت حرص لگائی
آخر مطلب کارن اس نے سخن بے ادب سنایا
اے ظالم تادھ شرم نہ آئی کیتی سخت دلیری
دور کیتا جس ویلے بی بی توبہ دے در آیا
قسماں کر کر عرض سناوے بخشیں ہوئی خطائی

یا رب میل پیارے جانی تینوں مشکل ناہیں
صبروں شکروں امر قبولاں ہو قربانی مرساں
پئی سمندر غم دے اندر ٹھاٹھاں دے منہ آئی
ظالم اتے رب توانا عدل ترازو دھردا
اس تھیں پچھے غیرت رب دی دیر نہ کیتی کوئی
کول کھلون نہ دیوے کوئی آیا غضب ربانا
ڈگ ڈگ رووے گلیاں اندر حال خراب کمینہ
شہر آیا اک رستے اتے ہیں تھیں سنو کہانی
سولی چاہڑن لگے اس نوں رووے مارے آہیں
تن سو درماں حالہ بھرنا ہور قصور نہ کوئی
اس شہر دے حاکم اگے اس دی عرض سنائی
تن سو درم جو حالہ اس دا پلیوں دیسے مینوں
تن سو درماں دے کر اس دی قتلوں جان بچائی
رستہ پکڑ روانہ ہوئی عاجز درد رنجانی
خدمت اندر نال جا ساں مینوں صبر نہ آوے
حق مہر بوچھ دنیا اندر ایسا ہور نہ کوئی
کرے سلاماں ادب کلاماں اپنا مول نہ چھوڑے
جدوں نتیجہ ظاہر ہوئے ویلا ہتھ نہ آوے
نہ ہر دا اوہ شخص خیالوں نالے ہو یار اہی
حسن بی بی دا اکسے بیبوں نظر پیا اس تائیں
اپنا اصل دکھا لیا اس نے شرم نہ جائی مکائی
سنکر بی بی اس دی بیتا تیں ایہہ فرمان الایا
جا جس طرفے مرضی آوے ساں نہ حاجت تیری
دینی جس بنا کر اس نے پھر اعتبار بنایا
نام خدا دے بخشو مینوں کرے فریب صفائی

ظاہر اندر خادم ہو کر عزت کرے گرامی
تیرے کاراں اس بی بی اندر ٹرنا پڑھنا رونا
چلدے چلدے کسے لائت پہنچے ندی کنارے
پلک آرام کیتا وچ اوتھے رونق نظری آئی
سولی کنوں چھڑایا جسنوں دیکر مال بچایا
کہن لگا سوداگر تائیں میرے پاس زنانی
عجب جوانی خوبی اسدی ہیں کیا دساں تینوں
کہیا سوداگر نے زردوات جو دل تیرے آوے
قسم خدا دی اس نے ہینوں نہیں خریدیا ندا
دخل حکومت میرے اپر اس دا حق نہ کوئی
جال دوہایاں کرے نہانی کوئی قبول نہ پاوے
لیکر مال حرام اس نے بھر کر بوجھ اٹھایا
رو رو جہدر بانا کردی محرم حال نہ کوئی
مراں قبول شہادت کارن بیٹھی پکڑ کٹاری
میری طرف خیال نہ کرتوں نہیں تاں جھوٹھ نہ جانی
سنکر بات سوداگر تائیں خوف نہ آیا کوئی
آخر جد سوداگر اس پر چاہیا زور دھگانا
آخر جس دم پکڑاں لگے روکر درد رنجانی
یا حافظ یا ناصر تینوں سب معلوم ہے حالا
سینا ہیں ہر طرفوں اس پر جس دم مشکل ہوئی
غضبوں رعد آوازہ کیتا آتش بجلی کڑکی
بالن کیتے غضب ربانے ظلم کماون والے
باقی وچ اسباب جہازاں وہ مسکین بچاری
شہر فلانا شاہ اسلامی امر کیتا رب سائیں
تاں اسباب جہاز ہولے جھب اس شہر پہنچائے

دلوں بچاؤنوں پورا دشمن صاحب نمک حرامی
ساری رات مجنت بندی وچ عبادت ہونا
اگے بلجب مال سوداگر جنہاں جہاز لکھلا رے
جا بیٹھی تاں اس بی بی نوں ظلموں خبر نہ کائی
ویکھو ظلم کمایا اس نے رب تھیں شرم نہ آیا
برقعے اندر چانن ہووے حسن جمال نورانی
جیکجھ دل وچ حاجت تینوں قیمت دیوے ہینوں
جد معلوم کیتا ایہہ بی بی کر فریاد سناوے
بردہ ہو کر میرے اپر ناحق ظلم کمایندا
حق اساڈا ظاہر ہوسی جدوں عدالت ہوئی
بردہ کرے زور دہرگانے ظالم بیچی جاوے
اوہ سوداگر خاوند اُس دا زوری نال بنایا
سچ نیار سوداگر کیتی ظلم تیاری ہوئی
کہن لگی سوداگر تائیں جے تدھ جان پیاری
آپ مراں یا ماراں تینوں برکت پاک ربانی
کیا توں نافرمانی کرسیں مل خریدی ہوئی
ظلم اندر سب شامل ہوئے کسے نہ خوف ربانا
کر فریاد سوال سناوے وچ سرکار ربانی
کس نوں طاقت ایس مکانوں کون بچاون والا
ربدی طرفوں غیرت رحمت دیر نہ کیتا کوئی
سارن کارن ہر اک اپر قہر دی آتش بھڑکی
نادر حکم ہویا جد نازل بل وچ مار نکالے
حکم ہوا رحمت نوں کیتا پاک جناب غفاری
لیجا دس مکان شتابی پکڑ جہازاں تائیں
ویکھ جہازاں لوگ سوداگر رخت خریدن آئے

اس بی بی کر خوف خدا تھیں مرداں شکل بنائی
حاکم اس شہر دے تائیں جا کر حال سنایا
بہت اسباب جہازاں اندر نوکر نفر نہ کوئی
ویکھ جمال ہویا قربانی نرم کلام سناندا
آکھیس مال تجارت اندر ساڈا دخل نہ کوئی
اساں فقیراں سیر نہ کوئی فانی حرصوں ہالوں
داخل کرو خزانے اندر ورتن روا تساں نوں
شاہ نے سب اسباب تجارت بیت المال رکھایا
اس نوں چا کرے عبادت رب دی اوہ مسکین نمانی
ہر ہر خدمت طلب جو ہووے سب سرکاروں آوے
بابجھ محبت یاد الٰہی ہور خیال نہ کوئی
ہر بیماری کارن در پر بہت سوالی آون
تھوڑے دن گذرے تاں شاہ دی ہوئی اجل تیاری
شاہ فرمایا ساڈی طرفوں خاص وصیت ہوئی
ملک حکومت دولت نوجاں جو رنہ سرداری
اتنی بات سنا کر اس نے فانی دنیا چھوڑی
آکھن تخت قبولو صاحب وارثہ حق تساں نوں
بہت خیال وزیراں کیتا جیونکر شاہ فرمایا
ایہ کیہا جو شاہی تینوں ساڈی طرفوں ہوئی
بیٹھا تخت وزیر سیانا شاہی درجہ پایا
صبروں شکروں سجدے اندر روون ہنجوں جاری
اوہ جو ملک حراجی کر کے پہنچ گیا اس تائیں
جھڑ گئے مینہ پیراں غداروں روندے انت گذارے
سنو حقیقت باقی حالہ جیں تھیں یار سجانا
روندے پیانا بینا بھائی عورت نظر نہ آئی

ویکھ جوانی حسن تجمل خلق تعجب آئی
عجب سوداگر سندر سوہنا شہر تساڈے آیا
آکھیا شاہ ایہ گل سنکر بہت محبت ہوئی
واحد جان تساں ایہہ کیونکر اتنا مال لیاندا
سب سوداگر مر گئے سرکر آفت نازل ہوئی
بہتر یاد الٰہی اندر بچنا ایس جنجالوں
جد امکان عبادت کارن اتنی طلب اساں نوں
جد امکان کشادہ سوہنا جلد تیار کرایا
کتنی مدت صبروں شکروں نال آرام وہائی
بہت محبت شاہ دل ہوئی سب فرمان اٹھائے
باطن تھیں پھر ظاہر درجہ ولی ربانی آہی
شفقت کنوں دعا فرماوے کل شفائیں پاون
کہیا وزیراں بعد تساں تھیں کس نوں ایہ سرداری
تاج فقیر صاحب نوں ہووے ہور نہ وارث کوئی
راہ مولا دے اس دنیا میں میری طرفوں ساری
پاس فقیر صاحب دے مجلس آن وزیراں جوڑی
بول جواب فقیر ساڈے کجھ نہیں لوڑ اساں نوں
آخر مال امانت دیکھ تخت وزیر بٹھایا
لیساں ہیں امانت اپنی جدوں ضرورت ہوئی
ہر دن آن سلامی ہووے کدی نہ زور لیایا
عالی شان محبت ہادی کیہا دنیا سرداری
واہ اگ تسکینے پھریا اسنوں غیر نہ خالق سائیں
ذن سارا دکھ درداں اندر رووے اینہیں آہر
بیت رہے تھیں جد گھر آیا حاجی مرد ربانا
ویکھ ویرانہ پچھیا اس تھیں نہ اس خبر سنائی

تیں تھیں پچھے عورت تیری اوہ پھڑیا بدکاری
میں نابینا گلیاں اندر ڈگ ڈگ زخمی ہودا ں
حیرت اندر آیا حاجی روو ے صبر نہ آوے
رات دنے اس غم دے اندر کدی آرام نہ پایا
خبر سنی اک ولی اللہ دا رہندا شہر فلانے
شفقت کنوں دعا فرماوے اوہ مقبول غفاری
ترس پیوے ل حاجی تائیں ویکھ نمانا بھائی
خرچ ضرورت کارن لیکر گدھا تیار کرایا
عبدالستارا ویکھ تماشہ قدرت پاک الٰہوں
لوکاں پچھیا تاں اس حاجی کہی حقیقت ساری
سنکر ترس اعرابی کیتا لگی بات پیاری
اپنے دلوں بیماراں کارن نہاں مصیبت جالی
چلدے چلدے منزل منزل شہر اجا نک آیا
ویکھ مسافر مائی اس دی پچھدی حال تہانوں
ہے کوئی بزرگ شہر فلانے جس پر دعا فرماوے
کہن لگی میں ساتھ کر لیاں فجرے دیر نہ کوئی
اک نابینا بھی اک کوہڑا نیچا جھولے والا
کرکے خوار خداوند عالم مندے حال لیاندے
جا پہنچے اس شہر تمامی جتھے بی بی آہی
جا بیٹھے دروازے اگے سائل در در بجانے
ایہو طریقہ اس بی بی دا مرداں شکل بنائی
ہر فجرے اک واری باہر رقعہ لے کر آوے
واہ سبحان اللہ رب عالم قدرت دا الا سائیں
مشرق مغرب تھیں وہ ہووے قسمت ورچھا نادی
جیکر بند کرے دروازہ چارہ پیش نہ جاوے

حکم ہویا وچہ جنگل لوکاں نال عذاباں ماری
درد عذاب آرام نہ ہووے آہاں بھر بھر رووا ں
نہیں امید جو عورت میری ایسا عمل کماوے
وچھڑیاں نوں ملنے کارن رب اسباب بنایا
جاون لوگ بیماریاں والے اسدے کول نمانے
فضل الٰہوں ہر ہر مشکل ہووے دور بیماری
بیجاواں اس بزرگ دی ول وچہ نیت آہی
کر اسوار نال بیٹے تائیں سفر دراز اٹھایا
جس بستی اعرابی رہندا آلنگھے اس راہوں
ہے امید جے اس عاجز دی ہوئے دور بیماری
گدھے چڑھا کر کوہڑا جسنے لیتی ساتھ تیاری
ہر کم اندر حکمت ہوندی پاک خداوند والی
سولی چڑھدا راہ مولا دے جتھے جٹ چھڑایا
حاجی کہیا مصیبت کاراں پینڈا پیا اسانوں
صحت بدن سلامت ہووے سب بیماری جاوے
لیکر بیٹا در در بجانا اٹھ روانہ ہوئی
دم دم رودن نہ سکھ سودن سخت عذابوں چالا
ظاہر ہوون لگے فضلوں جو جو عمل تہاڈے
لوکاں کہیا مکان فلانے اوہ مقبول الٰہی
بہت سوالی ہو رہندے حاجتمند نمانے
اس حکمت تھیں صبر دی شکر دی عزت شرم بچائی
دردمنداں محتاجاں کارن شفقت کرم کماوے
حاجت دیندا دیر نہ لاوے حاجتمنداں تائیں
پل وچہ وصل کرے تہاں نوں جو ون آس لاندی
ہر تدبیراں کارن دوجوں تویں مصیبت آوے

اس دن بی بی بعد نمازوں جس دم باہر آئی
او بولی اُٹھ غریب سوالی حاجت عرض سناون
اوہن حبشی ڈٹھا بی بی ات ول نظر اُٹھائی
بار ہوکا یا درد جدایاں حال ہمیش ویرانی
کیا جس جیلے خاوند اپنا عاجز نظری آیا
دردوں چھم چھم ہنجوں برسن روندے درد رنجانی
برقعہ اندر راسدے تائیں حاجی کویں پچھانے
اوہ حبشی نے مرد اعرابی دردوں ویکھ پچھیا "تا
سب لوکاں حق دعا فرماکر حکم فقیر سناوے
چلے گئے جد لوگ تمامی سدیا کول تنہانوں
جس گلوں وکھ بشارت نازل سچی بات سناوے
جس نے سچ بیان سنایا کرساں اسیں دعائیں
حاجی آکھیا بھائی "تائیں دس حقیقت ساری
سنکر اوہ نابینا جاہل حیرت اندر رہویا
تھر تھر کنبے بیٹھا روندے سخن کلام نہ بولے
حاجی آکھے دس حقیقت جو حضرت فرماوے
کہے نابینا سچ حوالہ کدی نہ بول سناواں
حاجی کہے مصیبت سفروں تینوں مرکے لیاندا
دل اُچکے نابینا جد میں سچی بات سنائی
آکھن لگا حاجی "تائیں جویں حقیقت ماضی
قسم اُٹھا کر وعدہ کیتا حاجی بول تدائیں
"تاں پھر اس نابینے ظالم کیتی شروع کہانی
میں بدنیت آکے اُس پر شہوت نظر ٹکائی
ناحق تہمت اُس پر ظلموں میں بہتان بنایا
ستر عبادت اندر بیٹھی اوہ مسکین بیچاری

شفقت نال بیماراں اُتے نظر مبارک آئی
سبھنوں بیار دلاسا ہوئے جو جو حال سناون
عاجز ہوکر حاجی بیٹھا کول نابینا بھائی
جتھوں گئے پیارے جانی لیگئے عیش جوانی
اوہ مسکینی حالت اسدی جگروں تیر لنگھایا
کتنی مدت بابجھ سجن بھیں روون نال وہائی
کون امید تہاندی رکھے جو وچہ خاک سمانے
سچ گیا جو ورہ ہر گالے اوہ دہقان سنجھا تا
ایہہ تیرے شخص آرام گذارن باقی سب کوئی جاوے
جو کیفیت حال بیماری صاف سناؤ سانوں
رب دی خبر معلوم اسانوں منکوئی جھوٹھ لاوے
حاجت اُس دی حاصل ہوسی پاوے جلد شفائیں
جیونکر توں نابینا ہویا لگی جویں بیماری
سچ حقیقت کویں سناوے سختی دے منہ ڈھویا
ظلم کرا کر کویں سناون نمک حرامی ٹوٹے
ڈاہڈا اقابو ہویا نابینا پیش نہ کائی جاوے
ایسے حال ہیراں وچہ درداں بھاویں سو دکھ پاواں
مرض حقیقت حضرت اگے کیوں نہیں بول سناندا
غیرت غضبوں جلدی مینوں قتل کریسی بھائی
جد میں اصل بیان سنایا توں نہیں رہنا راضی
بول حقیقت میں کجھ تجھ پر خفگی کرساں نا ہیں
اس بھائی میری پیاری عورت آہی نیک سیانی
اس نے نامنظوری کیتی سخت کلام سنائی
کار خراب زنا بریائی اُسنوں عیب لگایا
پھڑ کر جنگل اندر اسنوں لیگئی خلقت ساری

پتھر ارن چاروں طرفے اوہ مسکین نمانی
اوسیدن میں ہو یانا بینا پھیر آرام نہ پایا
اے ظالم کیوں حال میرے پر اپڈا ظلم کیتو ئی
روندا حال ویرانہ ہو یا حاجی درد رنجانا
پھیر بلایا حبشی تائیں دس حقیقت ساری
حبشی آکھے حالت اپنی نہیں یول سناواں
غصے ہو یا مرد اعرابی حبشی نوں فرمائے
جد میں سچ بیان سنایا آتش بلسی تینوں
کہن لگا اعرابی اس چہ میری کیا برائی
حبشی کہن لگا اک بی بی زخموں زخم نمانی
حال آوارہ میتت وانگوں ہوش حواس نہ کوئی
راہ مولا دے اس عاجز دی کیتی خدمت ساری
ہر دن رات عبادت نفلاں کدی نہ غافل ہووے
اک دن میں کجھ الفت والی اس پر نظر ٹکائی
اے مردود اشرم نہ تینوں خوف نہ قہر الٰہوں
تاں میں دشمن ہو کر اس پیر دلوں عداوت چائی
اس اعرابی دا میں لڑکا مار حلال کرایا
اسدے بسترا اندر رکھی خون آلودہ کٹاری
پھڑ پھڑ خلقت مارے اسنوں طرف عذاباں ہوئی
جد پچھن تاروکر آکھے شاہد ذات الٰہی
اوڑک اس پہ ایس اعرابی شفقت کرم کمایا
تن سو درماں دیکر اسنوں دتا دیس نکالا
اس ظلموں پچھے میرے اپر غیرت نازل ہوئی
اج تک اس عذابوں مینوں کدی آرام نہ ہویا
اوہ پردیسن درد رنجانی میری عورت آہی

وچ سزائیں ترلے لیندی دنیا چھوڑ سدھانی
سنکر حاجی مائے آہیں درد حال وہنجایا
قتل کنوں افسوس نہ جاوے چونکہ تیں تھیں ہوئی
زاری کیتیاں ہتھ نہ آوے جھڑاوقت ، تاں نا
کیونکہ کرنازل ہوئی تینوں ایسی سخت بیماری
بھادیں ہور زیادہ اس تھیں درد مصیبت پاداں
جلدی بول حقیقت اپنی حبشی عرض سناوے
تاں توں سنکر صبر نہ کر سیں قتل کر یسیں مینوں
دس حوالہ حضرت تائیں جو میں مصیبت پائی
آگئی کوئی جنگل اندر بے خود درد رنجانی
ایس اعرابی نوں وچ دلدے ڈاڈھی شفقت ہوئی
بدن آسودہ طاقت حاضر ہوئی دور بیماری
شامل یاد خدا دل شوقوں وچہ نماز کھلووے
غصوں جھڑک دتی اس مینوں سخت کلام سنائی
پھیر کلام جے ایسی کر سیں مر سیں ایسے راہوں
باہجہ گناہوں ناحق اس پر تہمت خون لگائی
ظلموں نمک حرامی کولوں مینوں خوف نہ آیا
آن وکھالی لوکاں تائیں پکڑی گئی بیچاری
پئی مریوے باہجہ گناہوں عیب قصور نہ کوئی
ہو جا اس پردیسن کارن دیوے کون گواہی
صبر دل قتل نہ کیتا اسنوں خوف دلوچہ آیا
رو کر نکل گئی اس شہروں دیکھ مصیبت حالا
وہاناں کو ہٹ وجود میرے نوں دور کرے بس کوئی
ایہ گل سن کر درد دل حاجی نال فراقوں رو یا
کیا معلوم جے اسپر گذری کیا تقدیر الٰہی

ہُن میں کتول بھالاں اسنوں کون مکان ٹکانا
جٹ کہیا اوہ صالح بی بی شہر اساڈے آئی
چھوڑ آیا ایں گھر بار تمامی اسنوں عرض گذاری
کہن لگی کجھ بدلہ خدمت حاجت اساں نہ کائی
کر کر عرضاں بہتی واری رو رو حال وکھایا
اے پر ہر دم میرے کولوں دور ہمیشہ رہندی
عرض محبت اس دی مینوں آخر کیتا وچہ سینے
ہو جاؤ در شتاب اساں نوں حاجت نہیں کسے دی
تاں میں تائب ہو کر اس نوں دینی بھین بنایا
مال تجارت وچہ جہازاں کتی سوداگر راہی
بھین بنا کر اسدے تائیں بنیا میں اعتباری
میں جاتا ایہ میرے تائیں نظر پسند نہ لیائے
جو سی اوہ سردار سوداگر صاحب مال گرامی
ہے ایہہ پاس میرے اک عورت صاحب حسن عجیبہ
ایہہ گل سن کر اس سوداگر دیر نہ کیتی کائی
فکر پیا اس بی بی تائیں جد میں مال اٹھایا
بردہ کر کے بیچ گیا میں اسنوں ورد ہنگانے
سولی قتل کنوں اس مینوں کر کے رحم بچایا
نال خوشی گھر خبریں آیا دیر نہ لگی کوئی
اگے خبر نہیں کجھ مینوں اوہ سوداگر راہی
سن کر درد حال مصیبت رووں چھم چھم رووے
کہیا بی بی تسیں سچ سچ بولے حق برابر سارے
صبروں اجر دتا اس سانوں وڈے سچ ربانے
ہتک ساڈی ہر عیب بردا پاک خداوند سائیں
کیا احسان کیتا رب میرے ذکر نہ کیتا جاندا

خبر نہیں اس کارن ہو یا کیونکر حکم ربانا
تن سو ورہاں پچھے اس نے میری جان چھڈائی
شوقوں رات دنوں خدمت تیری کرساں عمراں ساری
ساتھ اساڈے ہور کسے دی ہرگز نہیں سمائی
تاں اس خوف ربانا کر کے مینوں ساتھ رلایا
شوقوں یاد الٰہی اندر ہو متوجہ بہندی
عبرت کرکے آکھن لگی اے مردود کمینے
ہر حالاں وچہ ظاہر باطن کافی آس جیہدی
ایسے ملک اندر اسیں پہنچے تاں میں ظلم کمایا
اسیں کبھی آ پہنچے دریا پر بدنیت میں آہی
دل وچہ خوف نہ رہدا مینوں دنیا حرص پیاری
اے پر میرے دل نقش اس پر شرم خیال نہ آوے
جا کر اس دے پاس میں کیتا حال بیان تمامی
جیکوئی قیمت دیوے مینوں پاسے نیک نصیبہ
وافر دولت بخشی مینوں سنو حقیقت بھائی
قسم خدا دی کر کر بی بی رو رو حال سنایا
کون سوال قبولے اس دا اندروں نکالنے
ناحق اس پر میں کر جبری ظلموں قید کرایا
اجتک وواں دا وعدہ اوں تنی بات ہوئی
کون ولایت وطن نہاندا جانے حال الٰہی
دور گیا سے ورونہ چھوڑن جد تاں سیل ہوند
رکھ لیا ہر سختی وچوں ساڈی رکھن ہارے
شان حکومت عظمت دتی لنہ بخشی ایس مکانے
اجر صبر دے ختم نہ ہوسن روز قیامت تائیں
نعمت کر کے خدا نہ سو ہنا میرے کول لیاندا

کر شکرانہ جد اس بی بی اتنی بات سنائی ۔ اتنا خوشی ہویا سن حاجی جس دی حد نہ کائی
درد مصیبت غم دلگیری چھوڑ گئی یکبار ری ۔ دعا کر ہتھ اٹھائے بی بی وچ سرکار غفاری
بخش خطایاں یا ربا یاں عرضاں بول سنایاں ۔ ہویا آرام بیماراں تائیں بدن شفائیں پایاں
رب قہر مندے چپ زباناں کرے کلام نہ کوئی ۔ صبروں شکروں ہر اک اپر جلد عدالت ہوئی
کر محتاج تے عاجز بنے قدماں وچ لیاندے ۔ حاضر ظاہر کیتے رب نے جو جو عمل تہاندے
اسے پر بی بی اپر کسے دے سخن نہ کیتا کوئی ۔ بول جزاک اللہ فرما کر دل تھیں راضی ہوئی
تخت امانت بخشیا جس نوں جلد وزیر بنایا ۔ شان وزیری دیکر اسنوں حاجی تخت بٹھایا
صبروں شکروں ظاہر باطن عظمت عزت پائی ۔ صبروں شان جو پایا یوسف درجہ حد نہ کائی
تولے حمد ربانا یوسف یارب فضلوں مینوں ۔ رب غم دردوں راحت بخشی سب توفیقاں تینوں

گفتگو کردن برادران پیش حضرت یوسف علیہ السلام

سنو حقیقت جدوں یوسفنوں بھائی ہوئے سلامی ۔ سنو توں صفت خدا دی بولن نال پیار تمامی
جس نوں چاہیے عزت بخشے رب توانا سوئی ۔ وچ مقدر مرضی رب دی غیراں دخل نہ کوئی
عرضاں کرن یعقوب نبی نوں عمل کنوں شرمادن ۔ کرو شفاعت ساڈی حضرت بہت سوال سناون
آکھو حضرت یوسف تائیں بخشے سال خطائی ۔ تاہیں غم خوف اساڈا جاسی پاون جدوں رہائی
دعا منگو وچ حق اساڈے پاک جناب اللہ ہوں ۔ رحمت کنوں طفیل تساڈے تھیواں پاک گناہوں
باپ کہیا اسیں وقت صبح دے عرض سوال کرسیاں ۔ کر فریاد خدا اپنے تھیں عیب تساں بخشیاں
جیکر بھایاں اتے یوسف آپ نہ ہوسی راضی ۔ کویں چھوڑیسی نال عدل کنوں رب قاضی
پچھیا حضرت یوسف کولوں نال پیار تداہیں ۔ اے فرزند بھایاں اتے توں راضی یا ناہیں
اس ویلے یعقوب پیغمبر جلد دعا فرمائی ۔ ایہ حکمت جس کارن اس نے دیر سوالوں پائی
یوسف آکھیا میرے لوچ غصہ غضب نہ کوئی ۔ بین بخشی جو بھایاں کولوں بات بیہودہ ہوئی
خاص گواہ رب حاضر میرا احد ذات الٰہی ۔ ہور تمام ملائک اسدے شامل وچ گواہی
راضی ہویا یوسف پیارا نال پیار صفایاں ۔ خوش خوش بابا نال رلن بھایاں رودار سنایاں
دسی اجے دعا پیغمبر وچ سرکار سنائی ۔ حالت نوح پیغمبر والی یاد دلے وچ آئی
اس کتعانے کارن منگی جدوں نجات طوفانوں ۔ اسدے یاروں مرسل تائیں جھڑک ملی رحمانوں

خوف کیتا جو ہیں اس گل وچہ نو حدی مثل نہ ہووال | حکم سوا کجھ وافر بولاں عمر تمامی کھووال
وقت صبح اٹھ بعد نمازوں اوہ مقبول سیانا | کرے سوال جناب الٰہوں ہو کر بہت نمانا
بے صبری ہور بے آرامی جو مجھ میں تھیں ہوئی | بخش خدایا میرے تائیں تیں بن ہور نہ کوئی
بخش اولاد میری نوں یارب آخر ایہہ فرمایا | حق یوسف دے جو بھائیاں بھائیاں عمل کمایا

اَللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِي جَزَعِي عَلٰى يُوسُفَ وَقِلَّةَ صَبْرِي وَاغْفِرْ لِاَوْلَادِي بِمَا فَعَلُوا فِي حَقِّ يُوسُفَ

سنو حقیقت جد پیغمبر رب تھیں ہویا سوالی | جلدی بخشش امر سنایا پاک خداوند عالی
فَقَدْ غَفَرْتُ لَكَ وَلَهُمْ اَجْمَعِيْنَ حکم ہویا درگاہوں | تسیں بھی سب اولاد وساڈی پاک تمام گناہوں
کرن روایت جد یوسف نوں کھوہ وچہ پایا بھائیاں | بہت فرشتیاں حیرت اندر عرضاں بدل سنائیاں
یارب جہاں یعقوب نبی نوں ایسا درد پہنچایا | بیشک لائق ہین عذاباں امر خدا فرمایا
اے ملکو تسیں غیب نہ جانو کجھ نہیں خبر تساں نوں | جد بھائیاں نوں ملیا یوسف امر ہویا ملکاں نوں
ویکھو توبہ کر کر روندے بخشش لوڑن ساڈی | تائب ہوون والیاں کولوں رحمت نہیں دراڈی
اس کارن اساں قہر نہ کیتا آیا حکم الٰہی | دعا یعقوب ستے توبہ ایہناں نیڑے سدی آہی
پنجیہ سالاں پچھے آکھن بعض روایت آیا | بہت پیغام خداوی طرفوں بخشش امر سنایا

بیان سلامی شدن خلائق پیش یعقوب ؑ از مصر

کرن روایت قصص الانبیا اندر سنیئوں بھائی | اوہنوں جویں یعقوب نبی نوں خلق سلامی آئی
دن دوجے شہر مصر تھیں جو سردار تمامی | لے سنے نذراں ہوون سلامی پیش حضور گرامی
روشن چند مبارک وانگوں بیٹھا نبی ربانا | سب فرزند ستاریاں وانگوں جھمکن یار سجانا
اس دن شان یعقوب نبی دا عظمت باطن والی | مصری لوکاں نوں رب عالم قدرت پاک کھالی
صورت کولوں یعقوب نبی نوں قدرت دا چمکارا | نوروں جلوہ ظاہر ہویا چانن تیز پیارا
ویکھ جمال زیارت سوہنی تاب نہ تجلی جاوے | کلمہ لوں ایمان لیائے جو کوئی جھاتی پاوے
بت پرست کفاراں توڑاں بھج بھج ویکھن آون | یکم جمال ہوون قربانی کلمہ لوں سناون
وہر وہر نذر سلامی ہوون اوہنوں صفاں بنایاں | کامل پیر نہارا دے فضلوں بھوکاں آن وسایا
اگے مصر ہیا پر برکت حضرت یوسف پاروں | صاحب ہین مرید ہزاراں مومن فضل غفاروں
برکت کنوں یعقوب پیغمبر پایا قدم جدوکا | گلی گلی وچہ کلمہ جاری وحدت والا ہوکا

خوب لُسلطا مر شریعت سوہنا صاف عقیدہ
وافر جمع خزانہ ہویا جو جو نذراں آیاں
اوہ نذرانہ بھایاں اگے حضرت یوسف دھریا
محل مکان عجائب سبنوں سوہنے بالاخانے
باپ پیارا یوسف کولوں پاک کرے جدائی
جتھے ہوون دوویں ہوون پاک جمال وکھاون
یوسف باہجوں بابل تائیں پلک آرام نہ آوے
ایہو طریقہ عشق سچاوال شوق بلال ہوراں دا
جدتک دوست نبی پیارا حاضر نظر نہ آوے
جنت نوں کیا کرنا جانی جیتوں کول نہ ہوویں
عشق زوراً ور روزانہ لدے جیتوں جھاتی پائی
ویکھ جمال پیارے شالے آپ جیانی ہیون

مدکاں اندر روشن ہویا دین یعقوب نبی دا
بہت سوغا تاں باہجہ حساباں کسے شمار نہ پایاں
عزت ادب زیادہ سب دا نال محبت کریا
باغاں سیر خوشی گلزاراں حاضر مال خزانے
کیمیا گرنوں دیون مشکل جس نے مرکے پائی
عاشق تے معشوق برابر حاضر نظری آون
بابل باہجوں یوسف تائیں تخت نشانہ بھاوے
جنت حوراں نعمت اپر نہیں خیال تہاں دا
دلبر باہجوں عاشق تائیں خالی ملک ڈراوے
دوزخ بھیں کیا ڈرنا جانی جیتوں آن چھلوویں
نال نصیباں عاشق تائیں سبھیری ہتھ آئی
جیکر باہجہ جیانی جیون دیکھے باہجہ نہ جیون

نظم

میں عاشق ہوں دلبر کے رخسار کا
ہوئی جب جدائی تیری اے سجن
بھلا جو کہ تجھ پر نہ قربان ہو
جو پیارے کی الفت سے رہتا ہے دور

نہ طالب ہوں زر کا نہ زر دار کا
نہ دیتا ہے آرام جنت عدن
عجب ہے کہ پھر وہ مسلمان ہو
عجب ہے کہ وہ پائے قرب حضور

ایہو طریقہ جد یوسفنوں شوق دلے وچ آوے
اکدن کارخانے اندر یوسف چائیں چائیں
ویکھ خزانہ دفتر کاغذ حیرت اندر آیا
خط پیغام اساں کی سجن شوق نہ رہیا تساں نوں
اساں فراقوں حجرے اندر غمدی عمر گذاری
حضرت یوسف نال شتابی پکڑ صندوق لیایا
خط لفافے اسدے اندر پر صندوق تمامی
مصر حکومت بیرے تائیں جدوں عنایت ہوئی

نال محبت بابل تائیں مال اسباب وکھاوے
لے گیا سیر کراون کارن باپ پیارے تائیں
تاں پھر حضرت یوسف تائیں اِیہ فرمان سنایا
عیش خوشی وچ رہگیوں یوسف یاد نہ کیتا ساتوں
وچ مصر دے یار پیارا بھولے لال عماری
کھول دکھایا حضرت اگے کیا کجھ نظری آیا
حال سنایا بابل اگے یوسف نبی گرامی
خط لکھیا میں طرف تساڈی دیر نہ کیتی کوئی

جبرائیل پیغام لیایا منع کیتا رب باری
خط رکھیا اوہ وچ صندوقے یا محبوب نگینے
پھیر میں خط لکھیا غم دردوں قاصد پیش بلایا
جس دن ساڈی مرضی ہوسی حکم کیتا رب قاضی
خط رکھیا میں وچ صندوقے سنکر حکم حضوری
لکھدیاں لکھدیاں مدتاں گزریاں جو لکھیا سو دھریا
سنکر کیتا یعقوبؑ پیغمبر غالب حکم ربے دا
نبی ولی سب مرضی باہجوں ہل نہ سکن کوئی
تن تن گوشت کیڑے کھاون جھلن حکم ربانا
مشرک جانن ولی اللہ نے جو چاہن سو کردے
کون جنہاں نبیاں نالوں عالیشان گھرانہ
راہ شیطان جہاندا مارے شرکوں سبق سکھاوے
نبی ولی سب دوست ربے پیارے شک نہ کوئی
پاس علی کرم اللہ کوئی شخص سوالی آیا
ثناہ فرمایا واحد جا "نا" ایں اس طور ربے نوں
سختی نرمی جو سر آوے کوئی نہ بولن والا
سنو حقیقت جس دم یوسف کھول صندوق لیایا
جے اُس روز نہ حاضر کردا یوسف یاد نشانی
کر کر آیت خط ہر دن دے لکھ ملک لکاون
ہر دن دے خط کھول لفافے دوست کھول سناوے
اک دن جبرائیل فرشتہ ہویا آن سلامی
پچھن لگے جبرائیلا حکمت نال سنائیں
جبرائیل نبی دی خدمت کھول بیان سناوے
یا نبی اللہ حفظ حمایت ربدی خبر نشانی
ایسے کارن اُتر نشانی دوست غیرت ڈالی

ہتھو وچ رہ گیا خطا سو ملے سُن فرمان غفاری
پھر کجھ مدت پچھوں غم دی اگ لگی وچ سینے
کیوں خط لکھیا بال دیوں وحی پیغام لیایا
رحمت کنوں حبیب نبی نوں اسیں رکھیاں ایتی
پیاریاں سکاں حکم ربانا کدہو وسنے منظوری
ویکھو ایہ صندوق تمامی نال خطاں دے بھریا
بیشک امر جلالت اندر کجھ نہیں دخل کسیدا
امروں باہر قدم اٹھاون کسے نہ طاقت ہوئی
سجدے اندر امر قبولن جویں خدا نوں بھانا
ایسے کارن قبراں پوجن کافر ہو کر مردے
ووہ نبیاں تھیں غیر بناوے سو سر دہ دیوانہ
سو نبیاں دا ذکر سناوے کجھ اعتبار نہ آوے
نہیں شریک خدائی اندر خبر قرآنوں ہوئی
کویں خدا نشاں واحد جا "نا" انہاں جواب سنایا
امر مقدر مرضی اپنی پچھدا نہیں کسے نوں
میں جا "نا" کوئی ہور نہ دوجا واحد رب تعالیٰ
جب نشانی ویکھ پیغمبر بہت خوشی وچ آیا
کویں قبول محبت ہوندی پاس پیارے جانی
یاد الٰہی اندر مومن جو کجھ ذکر الاون
تسبیح محبت والے مومن عالی درجے پاون
خدمت وچ یعقوب نبی دے آیا ملک گرامی
منع کیتا کیوں خط بھیجن تھیں حضرت یوسف تائیں
نکتہ وحدانیت والا حاضر پیش لیاوے
پھر کیوں تساں حفاظت اندر دخل "نا" پایا انہوں
رب نے بند تساں تھیں کیتی خبر پیارے والی

کرن روایت اک دن بابل پچھیا دوست تائیں — خبر نہیں کس کارن سانوں ملیاں ہجر سزائیں
یوسف آکھیا شامت میری تساں قصور نہ کوئی — میں تکیں خواب سناون والی نافرمانی ہوئی
کہیا یعقوبؑ یوسفتوں بیٹا تساں قصور نہ کوئی — ہر اک امر تے میرے یاروں شامت نازل ہوئی
خوف کیتا بگھیاڑاں کولوں طاقت نہیں جنہاں نوں — نفع زیان جو اپنے کارن کجھ نہ دخل تنہانوں
اونہاں پتراں تائیں کیتی جدوں سپرد لنگاڈی — نازل ہوئی مصیبت دوروں حیرت کنوں خدا دی
جبرائیل سلام لیایا پاک جناب الاہوں — رب فرمایا تساں دہاں نوں کیتا پاک گناہوں
آپ تساں انصاف جو کیتا پیا قبول تمامی — شیطان دی گردن پر دھرسان ہر قیامت تانی

بیان آمدن سائل پیش حضرت یعقوب علیہ السلام

اکدن پاس یعقوبؑ نبی دے کوئی سوالی آیا — بعد سلاموں حضرت لگے اس نے عرض سنایا
مصروں بو پیراہن والی حال معلوم کیتوئی — کھوہ وچہ پیا پیارا جانی کیونکر خبر نہ ہوئی
کہیا جواب یعقوبؑ پیغمبر ساڈے وس نہ کائی — غیبوں ورنہ نہیں کسینوں ہر خاصاں تھیں بھائی
کدی اسانوں عرش برابر حاضر نظری آوے — کدی تاں اپنے قدم نہ دسن ایسا وقت بناوے
ورنہ غیب اسانوں ناہیں دائم غیب ربے نوں — شوخی کرے مقدار نہ ہر نہیں مجال کسینوں
اتنا ذکر یعقوبؑ نبی دا اسکوئی پڑھے پڑھاوے — جاری کرن وظیفے لیاں رب تھیں خوف نہ آوے
آکھن سب لیانوں ہوون کل اساڈیاں خبراں — دل ساڈے دیاں عرض پکاراں جانن اندر قبراں
مرسل خاص رسولاں نالوں رتبہ تنہاں دے ہوون — شان جنہاں دے وزن برابر جو داں طبق نہ آون
جو نبیاں دی مجلس اندر جا بیٹھا اک واری — طبق زمین دے بنا دل سنوں عزت عظمت بھاری
ملک مقرب نوری ناری نبیاں تھیں شرماوے — جبرائیل جنہاں دا خادم خدمتگار سداوے
اونہاں رسولاں غیبوں دعوے مول نہ کیتا کوئی — کتنی خلقت وچہ انہاں نوں پاک گناہوں ہوئی
سارے دلی اکٹھے کرتے لندے چڑھدے تائیں — شان پیغمبر نال نہ پہنچن دل دے شک وچائیں
جدوں رسولاں خاص حبیباں ورنہ غیب نہ پایا — غیبوں ورنہ ہور کسے نوں کہیں مراتب آیا
اے پر نبیاں ولیاں تائیں جو رب غیب جتاندا — جس وچ کجھ نقصان نہ پاون تنا حال دکھاندا
آپے ایہ گل کو ز پرستاں جو دل اگاں لگھائی — قہر الاہوں خوف نہ رکھن قدر قرآن نہ پائی
چھوڑ علامت جے سنگوئی وحدت ربدی پاوے — شیطان کسن دے آکھے مولا کس تھیں شرک کرائے

نظم

گور پرست جے دلیاں تائیں ربّ دے دلی بناون تاں اوہ ربّ یقیں ہو کر منکر کس دی پوجا جاون
واہ واہ دین محمدؐ والا جس وچ عیب نہ کوئی جاگے بھاگ نصیب تنہاں دے جنہاں عنایت ہوئی

محبت نہیں مصطفےٰ کی جسے نہ رحمت نہ بخشش خدا کی اُسے
جو اُس کے امر میں خطا پائے گا وہ ظالم دیوانہ کدھر جائے گا

بیان بنا کردن حضرت یوسفؑ عمارت ہا برائے حویلیاں

اکدن حضرت یوسف کہیا باپ پیارے تائیں یا نبی اللہ چھوڑ اسانوں شہر کنعان نہ جائیں
جتنا وقت حیاتی ہووے نال آرام گذاراں سخت عذاب جدایاں دیون باہجھ پیاریاں یاراں
آکھن لگا یعقوبؑ پیغمبر کھول بیان ضروری مصر مبارک اندر سانوں رہنا نا منظوری
مصروں جدا بنایا جاوے خاص مکان اساڈا حاضر آوے نظر اسانوں تخت نشان تساڈا
جدا عبادت کارن ہووے خاص عبادت خانہ ادا کراں سب نعمت پاروں خالق دا شکرانہ
نگراں شرط جو کول اساڈے توں بھی حاضر ہوویں ذکر عبادت اندر شوقوں لے کر ہوواں دوویں
سن فرمان نبی دا یوسف کیتی جلد تیاری شہروں جدا کرائے یوسف عجب عمارت جاری
جدا جدا سب بھائیاں کارن خوب حویلیاں پایاں ہر ہر جدا باغیچے چھاواں نہراں بیٹھ چلایاں
بنیا بیٹے کارن سوہنا محل تیار کرایا نال پیار حویلی اندر اپنے کول بٹھایا
ایسے طور مثال سناون فضل خدا رحمانوں جنہاں محبت پاک نبی دی صاحب یقین ایمانوں
وچ فردوس معلےٰ ہوسن نبی رسول گرامی سچے کھتے مومن ہوسی تابعدار تمامی
حُبّ نبی دی پاروں ملسن شان محمدیاں نوں جنت وچ قریب نبی دے باغ مکان تنہاں نوں
سب ہمسائے پاک نبی دے ہوسن مومن بھائی کیسے نہ ہوسی نصیب جدائی خبر کتاب الٰہی آئی
ہر مومن نوں نیڑے ہوسی نبی رسول پیارا جیونکر سورج ہر گھر اُپر جلوہ کرے پسارا
طوبےٰ رکھ تھیں چھاواں حاضر ہر گھر آ پر آون نال ہوا جد ڈالیاں ڈولن سنت آواز سناون
ہر ہر پتر درختاں چوں آون راگ آوازے سب سردار نبی دا صدقہ مومن رب نوازے
جو لے یعقوبؑ پیغمبر ملیا ساتھ اولاد پیاری خلق پیار محمد والا کارن امت پیاری
عبدالستار کمینہ ماہی فضل منگے سرکاروں یارب جدا نہ کریں اسانوں قرب نبی سرداروں

خویش پیارے دوست پیارے ساتھ رسول ملاویں
سنو حقیقت جس دم یوسف سوہنا شہر بنایا
عجب مکان یعقوب نبی دا زینت حد نہ کوئی
جیسی پیار یعقوب نبی نوں زینت شان جہانی
سرکھاں دی جھگی دلنوں کیتی بہت پیاری
ہر دن حاضر ناظر ہوندے یوسف دلبر جانی
سنو حقیقت اوہ جو یوسف سوہنا شہر وسایا
حاجت پانی کارن یوسف عرض کیتی درگاہوں
نیلوں چیر زمیں دا احاطہ جلدی نہر لیایا
عجب آبادی دی رونق باغوں تھاں خانیں چھکایاں
جھڑک عتاب نہ کردا اسنوں نال پیار بلاوے
جتنا کرے محبت یوسف شرمیں عاجز ہوون
کرن اطاعت مومن عاصی سب شرمندے ہوون
خوف کنوں بھر آہیں روون دکھیں جدوں سزائیں
اے بندے نہ ہو شرمندہ شرم کریمی مینوں
شرط وفا نہیں تیں تھیں ہوئی پاک خدا فرماوے
جیکر تسیں خطایاں اندر ہرگز دخل نہ دیندے
بخشش رحمت دیکھے مومن دل نوں خیال اٹھاوے
بعضے فضلوں عاصی مومن جس دم بخشش پاون
راضی ہو کر بدیاں وسن وچہ سرکار ربانی
اوہ جانن جو اس سرکارے عزت بدیاں ہوئی
آکناں دوزخ طرف چلاون بڑے عدل جہناں نوں
عزت کنوں بھراواں تائیں یوسف کول بہاوے
اک دن آکھیا باپ پیارے حضرت یوسف تائیں
عرض کیتا اوہ بات نہ پچھو حاجت سوال نکوئی

وقت نزع دے حاضر شوقوں کلمہ یاد کراویں
اک فرسنگ برابر مصروں بحر العشق بنایا
جدوں تیار کرایا یوسف نا منظوری ہوئی
دنیا عیش پسند نہ رکھن اوہ مقبول حقانی
اس وچہ آپ حبیب ربانے ذکروں عمر گذاری
خوش گفتاراں کرن پیارے ورگئی پشیمانی
مدینۃ الحرمین مبارک اس دا نام نکلایا
جلدی جبرائیل فرشتہ آیا حکم الاہوں
وچہ حرمین مبارک پانی پل وچہ حاضر آیا
بیحد الفت کردا یوسف نال تمامی بھایاں
مصر مکان تساڈی برکت نرمی نال سناوے
نظر مبارک وچہ نہ سکن ہود تکبر کھلوون
وقت وہانا ہتھ نہ آوے حیرت وچہ کھلوون
شفقت حال جنہاں پر ہوسی امر کرے بے پائیں
وچہ دنیا سب پردہ پایا خوار نہ کیتا تینوں
میری صفت وفاداری ہے کدی خلاف نہ پاوے
سو حصہ اسیں رحمت اپنی کس پر خرچ کریندے
بدیاں بدلہ رحمت ملدی جو اس در پر آوے
جنت امر ہووے جس ویلے پرت سوال سناون
اس دا اجر نہ لیا جنہوں رہ گئی بدی فلانی
عبدالستارا ساتھ عدالت بچن امید نہ کوئی
اک دن جب حکم سناوے نہیں عدل اسانوں
کر کر الفت پچھیاں باتاں نال پیار رلاوے
جویں حوالہ بھایاں کیتا سانوں ذکر سنائیں
فضل احسان خدا دے پچھو کیہا کیہا رحمت ہوئی

کتنی واری کول یوسف دے باپ پیارا ہووے
درد فراقوں حال سناوے باتاں کر کر رووے
کدی کدی دل تازہ ہوون دونویں دلبر جانی
عاشق تے معشوق برابر دوویں پیر خفانی
کرن روایت وچہ حلاصے ذکر مفسر لیایا
باطن عظمت نور یوسف دا شان بیان سنایا
پتھر دا اک تختہ ہیسی پنج ہزار مناں دا
وچہ میدان حویلی اندر کولوں رستہ جاندا
لنگھن لگیاں ٹھوکر لگی کجھ یعقوب نبی نوں
ویکھ حوالا غیرت ہوئی ربدے خاص ولی نوں
کر غصہ اس وقت یوسف نے قدم مبارک پایا
ٹھیڈا مار اٹھایا اس نوں کتنی دور دگایا
اوس دیہاڑے ظاہر ہویا زور نبوت والا
ہور بیان سناواں تینوں عجب حقیقت حالا

ذکر دیگر عظمت جمال حضرت یوسف علیہ السلام

قحطپیا جد ملکاں اندر تنگی نازل ہوئی
اس مصیبت فاقے کولوں بچ کے گیا نہ کوئی
غم دلگیری سخت بلائیں ملکاں اُتے پیاں
دیکھ تماشہ فاقے والا کھان جنداں گیاں
یاد نہ رہ گئی الفت خویشاں راں یار وسارے
عزرائیل ہزاراں بیڑے بھر بھر پورا تارے
ہر پاسے نظر نہ آوے سڑیا طبق زمیں دا
شوخ مزاجاں ونڈیاں دستی جد ول حساب بھرید!
سب ہٹیاں گھر بار دکانے چپ بازاراں ہوئی
شہراں حال جو قبرستاناں کرے آواز نہ کوئی
ایسے حکمت نال یوسف دے بھائی رب لیاندے
سٹھ منزل دا پینڈا کر کے آن ملے ربانندے
کرن روایت ہر ہر ملکاں جویں مصیبت پائی
آخر مصر مبارک اُتے عین برابر آئی
ستواں سال جو تنگی والا نیڑے نیڑے آیا
نوع تماشہ شہر مصر نوں رب جبار دکھایا
قائم دائم رب توانا بے نقصان تعالے
ہور شریک نہ پیدا کیتا ذات قدیمی والا
دانے جمع جو کیتے آہے یوسف نبی گرامی
جو ہر جنساں غلہ ہیسی ہو گیا ختم تمامی
تن مہینے ستویں سالوں باقی آہے رہندے
جویں روائت نقرہ کاروں ذکر مفسر کہندے
گھر گھر مصر مبارک اندر تنگی دقت وکھایا
گلی گلی وچہ فاقے ظالم گھوڑا آن دوڑایا
قدرت نال ربے دی کھلا سختی دا دروازہ
جتول کن ٹکا دے کوئی اودے کھلیہ آوازہ
آور بار نبی دے اسّے خلق اکٹھی ہوئی
یا نبی اللہ فاقے یاروں حال نہ رہگیا کوئی
سر سجدے وچہ دھریا یوسف چھم چھم ہنجو ڈولیا
پاک وسیلہ خلقت یاروں جلد سوالی ہو یا
یا رب جیکر فضل تساڈا ساعت دیر لگاوے
بیچن محال ہوسی رب سایاں کون جیانی پاوے
جبرائیل پیغام لیایا کرو نہ گریہ زاری
عرض سوال قبول تساڈا امر کرے رب باری

سب لوکاں نوں آکھیا جاوے آیا حکم ربانا
نال اسیں تعلیٰ قدرت ساڈا جلوہ نور وکھاواں
سخت عذاب مصیبت پہنچی فاقے نال جنہاں نوں
تاں جس وقت زیارت پاون ویکھن سر ربانا
روز جمعہ دا فجرے ہیسی حکم خدا فرماوے
سن کر حکم تمام خلائق جلدی حاضر ہوئی
برقعہ کھول حبیب ربانے پاک جمال وکھایا
واہ سبحان اللہ جد خلقاں پاک زیارت ہوئی
اس دن ہر ہر طالب تائیں ملیا قرب حضوروں
ہر یک نوں لذت بھرپا جد دل جمال وکھایا
ایہو مثال جو جمعہ مبارک پڑھے شوق لاہوں
گئے دن ہور زیادہ اپر بخشش ربدی پاوے
ترک جو کردے جمعے نمازاں راوی خبر لیاوے
تیجا ترک کرے تاں دلنوں لوے نفاق سیاہی
مہر لگن دی ایہو نشانی جس پر خفگی ہوئی
جو دن گزرے غفلت پاوے پچھے پرے ہے جاوے
باعث شرکاں اجورکھن سخت نفاق جنہاں نوں
ہر مجلس وچ اپنی ضدوں جھگڑن باز نہ آون
سنو حقیقت بات انہاں دی یاد اسانوں آئی
کوئی نہ رہگیا یاد تنہاں نوں ہم خیال جہانی
اگلا جمعہ مبارک آیا پھیر جمال کیتنسنے
جس دن جمعہ مبارک ہووے آن زیارت پاون
وچ تفسیر یوسف دے آیا برکت نبی پیارے
تن مہینے نقرہ کارون ذکر حسین لیایا
کھاون پیون باجھوں لوکاں اتنے روز گذارے

حاضر ہون مکان فلانے جنہوں بہشتی کھانا
عجب تماشہ خلقت کارن قدر پچھان کراواں
یا نبی اللہ رب فرماوے دیہو جمال تنہاں نوں
یاد نہ رہے دیوانے ہوون حاجت پینا کھانا
دیواں جنہوں اسیں زیارت جو کوئی حاضر آوے
حج مبارک حاجیاں نوں انگوں ورنہ رہیا کوئی
ہوئے دے ید بیضا انگوں جان حسن لگایا
لذت مست دیوانی کیتی حاجت یار نہ کوئی
نقشہ ویکھ مربی والا پرپر سینہ نوروں
اگلے جمعے مبارک تائیں کھانا یاد نہ آیا
بیشک جمعے مبارک تائیں چھٹون پاک گناہوں
جمعے نمازوں وچ فضیلت حکم رسول سناوے
اکو ترک ہوون تاں توبہ کیتوں خلاصی پاوے
مہر لگاوے اس دے دل پر غضبوں پاک الٰہی
درد محبت شوق ربانا اثر نہ پاوے کوئی
سنکر توبہ کرے جو مومن بخشش رحمت پاوے
توبہ طرفوں باجھ ہدایت آوے شرم تنہاں نوں
نال جواباں شیطاں رانے بہت مثال لیاون
آکر شہر مصر دیاں لوکاں جدوں زیارت پائی
بیحد خوشی دلاں وچ پہنچی ویکھ جمال نورانی
جویں باغیچے پانی آوے اثر کمال ہویونے
کھاون پیون باجھوں رہن اوہ خبر سناون
ویکھ جمال مصر دیاں لوکاں چالی روز گذارے
ہر ہر بعد مہینے یوسف نور جمال وکھایا
کرن روایت صحبت نیکاں سنتوں یار پیارے

شان فضیلت مجلس نیکاں خاقانی فرمائے ساعت صحبت سو برساں تھیں وہ عبادت پاوے
اوہ مقبول رسول خدا دے عالیشان جہناں دا جو ہیں ثواب تنہاں دی صحبت دا کر نہ کیتا جاندا

دور ہوئے سب غم دلگیری دیکھ جمال رسولاں
ستر ہوون سب آتش جرماں آوے صبر جھولاں

ذکر سرور کائنات صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

میں قربان رسول اللہ تھیں کیا کیا صفت سناواں مائی پھوپھی دادا بھی پڑدادا سارے گھول گھماواں
عالم اندر رحمت عالم جد تشریف لیایا سب نبیاں آسماناں اندر رحمت چانن لایا
شوقوں ڈولیا طبق زمیں دا نٹھا کفر دیوانہ جھڑ گئے زمین پر ڈھا کر سارے بعزت بت خانہ
ہر ہر طرف نبی دے نوروں روشن عالم سارا تھر تھر کنبے عرش دیوانہ کیتا عشق پیارا
واہ واہ نور جمال محمدی ہر گھر چانن لایا جیونکر طوبے رکھ دا جنت گھر گھر اندر سایہ
بدر منیر سلامی ہو کر آیا شوق پیاروں حاضر ہو کر تاب نہ جھلی پاٹ گیا وچکاروں
مذہب بت پرستی والے ہو گئے حال ویرانہ بدعتیاں دے ٹوٹے آگوں بھاجڑ پئی شیطاناں
کتنے عاشق جنگلوں بصروں طلب زیارت دھانے ویکھ جمال پیارے والا رہ گئے اوس ٹکانے
ویکھ زیارت نال محبت بولن ذکر زبانی جنت دی کجھ لوڑ نہ سانوں لیا دلبر جانی
جیونکر حسن جمال محمدی ہیں کیا بات سنائیں دوجا نہیں برابر کوئی مشرق مغرب تائیں
جس نے صاف عقیدہ کر کے قول جہانی پائی حرص جہانی لذت فانی یاد نہ رہ گئی کائی
نال نصیب جنہاں نوں حاصل پاک زیارت ہوئی جو ہیں دیدار الٰہی پایا فرق ثواب نہ کوئی
خوش رخسار جمال محمدی جس نوں رب وکھایا بھل گئی ذات صفات تمامی یوسف یاد نہ آیا
جو مسکین محبت شوقوں آن زیارت پاون نظروں دور بیماریاں ہوون فاقے یاد نہ آون
وہ وہ روز جنہاں نوں فاقے مفلس حالوں تھیون شوقوں دو دوں مست ہمیشہ ویکھ زیارت جیون
ویکھ یوسفوں تن مہینے خلقت بھکھ وساری جنہاں رسول پیارا ڈٹھا رجے عمراں ساری
لڑکے روندے نوں جب حضرت لیا پیار اٹھاون لب پاون مکھ اسدے اندر شفقت کرم کماون
دودھ پیون دی اس لڑکے نوں حاجت رہی نہ کائی لذت شیریں نال دیوانہ یاد نہ آوے مائی
اٹھ گھوڑا جس پر اسواری اس حضرت دی ہوئی جد تک اس پر ہوون ادبوں کرے پیشاب نہ کوئی

میں کیہا ذکر بیان سناواں قدر نبی دا بھائی
جس لئی آکھیا جنت حوراں سب تک نامنظوری
ابوہریرہ جابر کولوں جا پچھ عشق نشانی
ہے معلوم حسن بصری نوں قدر نبی دا پیارا
سچی حب رسول اللہ دی دل وچ جنہاں نوں
عجب تماشہ حب بنیدی ور دلاں تھیں جر لی
بس میاں صاحب نبی دی تساں خیال نہ کوئی
سکوئی دوست باہجہ تساں نوں دشمن نظری آوے
وطن اپنے وچ دوست باہجوں سل رہا ملک بیگانہ
شان محمدی قدر نہ جانن چھوڑن تابعداری
سنت امر حدیثاں کولوں صاف انکار لیاون
جو حکم قرآن حدیث سناوے آکھن اس تیائیں
جو سنت قتل نبی دی توڑن بدعت نوں پیاری
ہوئے دشمن رب نبی دے دین ایہناں نوں خالی
شہر مدینے قتل کیتو نے کر کے ظلم جفائی
قوم مہاجر تے انصاری حب نبی دی یاروں
ست سو حافظ اس دن ظلموں وقت شہادت پایا
قتل تساں ہوئے اٹھے قریشی نسل رسول الٰہی
سب سیدیاں گھوڑے بدھے روضے پاک دوالے
ابو نعیم روایت کیتی ذکر حسینؑ لیایا
شادیاں وچ یزیدی فوجاں خوف نہ قہر الٰہی
قلم لوہے دی پیدا ہوئی غیرت حکم حقانی

جا کر پچھ بلالؓ ہوراں تھیں ساتوں خبر نہ کائی
ہر دم حاضر دوست ہوئے اکھیاں تھیں نہ دوری
دو فرزند محبت اندر کیتے جس قربانی
دوست کارن چھوڑیا جس نے ماپیو وطن پیارا
وچ سرکار جناب ربانی قرب کمال تنہاں نوں
جنت ہور شفاعت بنیدی فرض لا توجہ کرنی
پھیر شفاعت کارن اسنوں کوئی ضرورت ہوئی
باہجہ محبت نبی تساں ڈا کیونکر بھارا ٹھاوے
وچ پردیساں دوست باہجوں ہائے کون پرانہ
جنت وچ اصل ہو دن کارن اہڑی دلوں تیاری
حنفی اہل جماعت سنت فرقہ پاک سداون
دین وچ بجایا ایہناں لوکاں یوں سخت سزائیں
منہ تھیں امت بن نبی دی امروں ور سکاری
دعوی دین جو قوم یزیدی سنتوں پیار سوالی
یاراں ہزار پنجسو یکاں قتل شہادت پائی
اک ہزار تے ست سو اس دن نکل گیا تلواروں
دو ہزار جو عام خلائق راوی ذکر سنایا
گھیرا صحاباں دے گھر لٹن خوف نہ قہر تباہی
دعوی دین دلاں وچ رکھن نافرمان منہ کالے
جد فرزند جس نبی دا انہاں شہید کرایا
سر حضرت دا نیزے ٹنگیا کافر نہ ظلم گناہوں
بت لوہو تھیں ور کر کے دی حاضر قہر نشانی

اَتَرْجُوْا اُمَّةٌ قَتَلَتْ حُسَیْنًا	شَفَاعَةَ جَدِّهٖ یَوْمَ الْحِسَابِ
ام کلثوم جو بھین پیاری شاہ حسینؑ ولی دی	کوئی لوکاں نوں فرماوے بیٹی شاہ علی دی
مَاذَا تَقُوْلُوْنَ اِذْ قَالَ النَّبِیُّ لَکُمْ	مَا فَعَلْتُمْ وَاَنْتُمْ خَیْرُ الْاُمَمِ

کیا بولو گے جس دن پچھے نبی رسول اسانوں — کیا کیتا تساں امتی ہو کر دیہو جواب اسانوں

بِعِتْرَتِیْ وَبِاَھْلِیْ بَعْدَ مُفْتَقَدِیْ — مِنْھُمْ اُسَارٰی وَقَتْلٰی سُفِکُوْا بِدَمٖ

میں کٹھیں پچھے جو سن باقی میرے خویش پیارے — قید قتل کر خون انہاندا ویٹھو دشمن سارے

کَانَ ھٰذَا جَزَاءُ مَا نَصَحْتُ لَکُمْ — اَنْ تَخْلُفُوْا فِی النُّبُوَّۃِ مِنْ ذَوِیْ رَحِمٖ

بدلہ ایہو جو رستہ جنت دتیا حق اساڈوں — الٹا تساں مخالف ہو کر کیتا قتل اسانوں

کرن روایت کرے جو قصہ سنت دیکھ نبی دی — اوہ حضرت دا قاتل دشمن جیہڑا قوم یزیدی

کلمہ پڑھن تے بدعت شرکاں دلوں محبت ہوئی — وانگ یزید نبی دا دشمن امت وچ نہ کوئی

اوہ بھی دعوی دینوں رکھن سر مرے وسودائی — منہ تھیں کلمہ پڑھن تے ہتھیں کعبے نوں اگ لائی

عبدالستار اقدر نبی دا کیا معلوم تنہاں نوں — بھاگ سہاگ جنہاں نوں لگے جا کر پچھ انہاں نوں

ابوبکر تھیں جیکوئی پچھے قدر حبیب الٰہی — سب کجھ کر وتصدق اس تھیں دیسی صاف گواہی

حضرت عمر کنوں جد پچھو غیرت عشق سناوے — قتل کریساں اسدے مردوں جو انکار لیاوے

شاہ عثمان کنوں جد پچھو صدقے صدقے جاوے — دولت مال کرے قربانی ادب کنوں شرماوے

شیر علی تھیں جیکر پچھو قدر حبیب حقانی — قتل کریسی جو کوئی اس دی کردا نافرمانی

نیزہ جھل نبی دے اگے آپ ہویا قربانی — ع — مذہب ایہو محباں والا عشق ایمان نشانی

پورا عشق اویس قرنی جو قرن ولایت والے — دند شہید نبی دا سنکر اپنے دند نکالے

الیس نہ مانے قدر نبی دا جا کے پچھ انہاں نوں — امر حدیث بتا دن کارن گالیاں کڈھن جنہاں نوں

قدر نبی وا صحب جانے جس نے پریت لگائی — م — قتل کیتا جس دینوں منکر ماہیو جایا بھائی

بدعتیاں تھیں جیکر پچھیں ساڈا دوس نہ کوئی — جیکوئی سنت ظاہر کرسی ہوسی بے آبروئی

اوہ سنت الجماعت سداون ثابت عشق پنیوں — سنت دا جو کیتا لوڑے کڈھن باہر مسیتوں

جو بدعت شرکاں پر عاشق سنت اہل سدائے — کھسرے نے پشواراں پایاں کھرن ڈرایا جالے

مجلس کمندی ذکر یوسف آبا تی شوق اسانوں — کفروں شرکوں جان تساں بدی کیتا پاک دلاں نوں

کرن روایت حسن نبی دا رب رحیم چھپایا — ستر ہزاراں پردہ اس پر باطن اندر پایا

نہیں تاں جیکر نور محمدی ظاہر کیتا جاندا — زمیاں نے آسماناں تائیں جلوہ نور اٹھاندا

ذکر حضرت یوسف و حضرت یعقوب علیہما السلام وغیرہما

مصروں جدا جو حضرت یوسف سوہنا شہر وسایا — جدا جدا بھایاں دا اس وچ عجب مکان بنایا

وسّن ڈالے لوگ جو مومن آہے خاص عوامی   مدینۃ البحرین دے اندر چہل ہزار تمامی
عمل شریعت شوق زلیخا ہور خیال نہ کوئی   زناں مصریاں دین سکھاوے وڈی عالم ہوئی
جو گلزار یعقوبؑ نبی تھیں پتر پوتریاں دی   وچہ تفسیر یوسف دے جیونکر خبر مفسر پاندی
سب پتراں نوں بخشے رہنے بیٹے باراں باراں   حسن جنہاں دا روشن آہیں چانن کرن بازاراں
تحت خوشی دے اپڑ رہنے نبی یعقوبؑ بٹھایا   ہر دن لوگ سلامی آون خوشیاں نال دے کھایا
خوشی پروار یعقوب نبیدا صفت نہ کیتی جاوے   فجری جیویں باغیچہ تازہ خوش گلزار لیاوے
مجلس اندر بیٹھا ہووے اوہ مقبول غفاری   سجے کھبے تاریاں وانگوں سب اولاد پیاری
درو غماں دے چھوڑ جائیں منگے اک دن نبی ربانا   وچہ حیاتی میل یوسفنوں پھیر جویں تدہ بھانا
فضلوں خوشی کمال اساں نوں یا رب خالق سائیں   اسٹھیں بعد قبول اساں نوں جو کجھ ملن سزائیں
رب فرمایا سی جدتینوں یوسف اسیں ملیساں   استھیں پچھے دفتر غم دے سارے غرق کرلیساں
کل مراداں لیاں فضلوں فرق خلاف نہ کوئی   چالی سالاں بعد نبی دی اجل تیاری ہوئی

مقولہ شاعر

ہے افسوس حیاتی اُتر کیا اعتبار کچیو سے   اچّن چیت جدایاں آون جدوں برابر تھیوسے
حرصاں خوشیاں نے سب کاڑ اس سب پیاں رہ جاون   اچن چیت پیارے جانی وداع سلام سناون
کیا شطرنج حیاتی والی دلیوں ہو گئی پیاری   کھیڈ گئے کئی لکھ ہزاراں اوڑک بازی ہاری
باتاں کرے یار پیارے پوچھ رنگ وٹاون   پھیر کلام نصیب نہ ہووے کر کر پیار بلاون
ہو پتراں سب ست ماراں ہو پیاریاں بھایاں   آپو آپ نشانہ دھر کے مارن تیر جدایاں
زلفاں مشک معطر لیاں مرمر خاک سماون   خوش رخسارے حسن سوارے پھیر نہ نظری آون
چپ چپاتیاں قبراں دے وچ کرے آواز نہ کوئی   کوئی نہ اپنا حال سناوے کیا کیفیت ہوئی
سب باراں تھیں جانا جس نوں حکم حضوروں آوے   ہور کسیدا اسدے اندر دخل نہ پایا جاوے
دیکھیں کھلے چلاون جنہوں پیا بازار لٹیو سے   رخصت دے وقت کسیدا اسدے اندر دخل نہ پایا جاو
اک سرکارے حاضر ہووں پاون قرب حضوری   اکناں گل وچہ آتش سنگل بخشش کولوں دوری
آون جاون دنیا اُپر فضل کمال تنہاں نوں   راضی ہو کر رب بلاوے رحمت نال جنہاں نوں
عبدالستار درد فراقوں بول حقیقت ساری   وقت وفات یعقوب نبیدی جیونکر ہوئی تیاری
اک دن جبرائیل فرشتہ امر سلام لیایا   یا نبی اللہ تیرے کارن حکم خدا فرمایا

بہت قبول ہویا سرکارے تیرا صبر گرامی
ظاہر باطن کل مراداں ونیاں اساں تمامی

ساتھوں جو اس غم دے اندر سنگیاں تساں جائیں
آساں تیریاں پوریاں ہویاں دل آخر تائیں

تساں جو آکھیا اینہیں کھیں یوسف نظری آوے
قبراں اندر غم دلگیری ساڈے نال نہ جاوے

اساں تساں نوں یوسف پیارا موجاں نال ملایا
ملکاں اتے راج کریندا اکھیں نال وکھایا

تساں جو آکھیا وچہ حیاتی یار ملے اک واری
اس تھیں بعد قبول اساں نوں رد مصیبت بھاری

ملیا تساں پیارا یوسف دوست دلبر جانی
اس تھیں پچھے درد غماں دی یاد نہ رہی نشانی

کل پروار تیرا اساں فضلوں میل تمامی کریا
ہر دم خلق سلامی ہووے خوشیاں میلہ بھریا

یا نبیا اس وقت تساں نوں حکم ایہو رحمانی
چھوڑ سلامت موج بہاراں چھوڑ دنیا فانی

آ سرکارے نبی پیارے چھوڑ مصر دیاں گلیاں
ہار سنگار لگا کر حوراں رستہ ویکھن کھلیاں

اوڑک ایہ پیغام ربانا جبرائیل سناوے
پہنچو شہر کنعان شتابی امر خدا فرماوے

اس ولایت لائق ناہیں تربت پاک تساڈی
بعد تساں تھیں حاکم ہوسن دشمن قوم ساڈی

پیو دادے دی قبر زیارت کر لو جا مذیواری
یا محبوب تساڈے کارن جلدی سفر تیاری

سنکر حضرت یوسف سوہنا جلدی نال بولایا
نال محبت حکم ربانا کھول بیان سنایا

سبے اوبار حوالے ربے کیتا اساں تساں نوں
راضی ہو کر طرف کنعانے رخصت کرو اساں نوں

اوتھے ہوگ وفات اساڈی جلدی کرو تیاری
وقت جدائی حاضر ہویا مل لو جاندی واری

سنکر دھرتی جھڑیا یوسف غش دی حالت آئی
اکھن چیت پیارے جانی لگے کرن جدائی

تھر تھر کنبے یوسف سوہنا رنگ ٹٹا یا زردی
ہجر کرلاہی دل وچہ آہی پچھلی ٹھنڈاری سردی

جے سو برساں نال زلیخاں خوشی ہمیشہ تھیوے
جدوں جدائی حاضر ہووے دل وچہ لہو پیوے

بے افسوس محبت لدی آہی ساتھ جہاں دے
اکھن چیت جواب تساں نے کھلیاں چھوڑی جاندے

ویکھ زیارت ہین نہ رجے نہ باتاں کریاں
بہت مراداں لوچہ ہیسن نگراں دل وچہ ہیاں

کرنے لا سا باپ پیارا خبریں گذرن تینوں
رو کر عاجز ہو نہیں یوسف درد پہنچا نہیں تینوں

سب دے نال ورود فراقوں رو رو انجوں بھریاں
جاسن جدوں حبیب ربانے کون دتیسی لہریاں

دلدیاں باتاں پھر کس اگے عرض بیان کریساں
کسنوں بابل بابل کر کے نال پیار سدیساں

غزل

اچانک مجالس کو حیرت ہوئی
کہ دربار ویران ہونے لگا

جہاں سب کو ہوتا تھا سودا نصیب — وہ بازار ویران ہونے لگا
لگی رونے بلبل کدھر جاؤں میں — کہ گلزار ویران ہونے لگا
تو فریاد کر روکے لے دل غریب — کہ گھربار ویران ہونے لگا

کرے پیار یعقوبؑ پیغمبر سب فرزنداں تائیں — سر پر دست مبارک پھیرے دیندا نیک دعائیں
حضرت یوسفؑ نوں فرماوے باپ حبیب ربانا — دل مغموم آزردہ کرکے مصروں چھوڑ نہ جانا
اس مینوں وچہ وقت شہادت نبیی حکم اسانوں — انشاء اللہ وچہ مصر دے ہوگ آرام تساں نوں
شکروں صبروں نال عبادت سر سجدے وچہ دھرنا — دردوں کملا ہو کر دل بیتاب نہ کرنا
سوز فراق دلاں وچہ جرنا رب دل حاضر رہنا — جس دربار دوں عزت سانوں اوسے در پر رہنا
بیباؤ کر جلد اسواری رخصت کرو اسانوں — خاص حوالے رب دے کرکے سونپیا اساں تساں نوں

بیان رخصت شدن حضرت یعقوب علیہ السلام

وداع پیارے بابل کارن لگی ہون تیاری — اندر باہر آوے یوسفؑ روندا کر کر زاری
رووِن سمہ سر سوہنی جاں ہنجوں لایاں جھڑیاں — ہر ہر نیناں موتی برسن گھٹاں غماندیاں چڑھیاں
دعا فرما کر دوست ربدا ڈاچی اُپر چڑھیا — درد فراقوں یوسف سوہنا غش وچہ دھرتی چڑھیا
وقت جدائی خوشی کلاماں جیہا کون سناوے — بھائیں بھڑکن صبر نہ آوے بات نہ کیتی جاوے
کون کوئی نیناں نوں آکھے کرو نہ گریہ زاری — جانے ویکھ لیو سجناں نوں رونا عمراں ساری
شہر دل نکل یعقوبؑ پیغمبر ایہہ فرمان سناوے — ایتھوں رخصت کرو اسانوں سبکوئی گھر نوں جاوے
سبکوئی ساتھ اساڈے جاوے ایہہ نہیں حکم ربانا — جبرائیلؑ جویں فرمایا اساں اکیلیاں جانا
مڑ مڑ گل وچہ لیکر یوسف ملدا نال پیاراں — کون کلام ربانی موڑے پون وچھوڑے یاراں
اے بابل تساں دنیا اندر ملنا نہیں اسانوں — انشاء اللہ اسیں کسیدن ملساں آن تساں نوں
وقت جدائی درد فراقوں روے لشکر سارا — سب فرزنداں کیتا رخصت رو کر نبی پیارا
صبر تسلی وعظ نصیحت جاندیوار سنائی — بول سلام علیک پیغمبر شتر مہار اٹھائی
رہ گیا کھلا نمانا یوسف رو رو نین اُچھالے — صدقے جاواں جیہدے دس ہووے میں نہیں جاواں نالے
درد فراق نشانی دیکھ کنڈ وکھالی یاراں — جاندیاں نوں پیا ویکھے یوسف وگن نین جھلاراں
جیئوں جیئوں اٹھ اگیرے ہووے جندڑی کلل آوے — دم دم سوز وقت نزع دے غائب ہوندا جاوے

دردوں بلبل بھاہیں اُٹھن ہنجوں رہن نہ ولیاں
آخر جس دم دِسّن کولوں غائب ہوئے سارے
اوڑک آبیٹھے گھر اندر غم دی مجلس لائی
نظر نہ آوے یار بیگانہ سنج عبادت خانہ
سوز فراقوں آتش مچی نیند آرام نہ آوے
چھوڑ حقیقت عبدالستارا نہ کر طول کہانی
باقی ذکر یعقوبؑ نبی دا اسنو حوالہ بھائی
چھیک لمنا نبؑ ہیں رب اسنوں جلدی نال پہونچایا
ختم درود پہنچا کر حضرت نال رو کمالوں
اوسے حالت حکم ربے تھیں نیند غلبہ پایا
اسمٰعیل اسحاق پیغمبر چاچا باپ پیارے
خدمت اندر حوراں کھلیاں عجب بندگار نورانی
گگو چہ مل یعقوبؑ نبی نوں نال پیار سنایا
قرب حضوری کرن رسولاں اتنی بات سُنائی
اُٹھ کھلوتا دوست ربدا خوابوں سرت سمھالی
مشک معطر یقیں دو خوشبو آوے بے اندازہ
کول کھلا اک مرد خدا دا صاحب خلق صفائی
اُس نے کہیا جیباں چوں اک حبیب ربانی
پھر پچھیا یعقوبؑ نبی نے نام کی اسدا بھائی
رب نے اپنا دوست اسنوں کرا کرام بنایا
سُنکر بات یعقوبؑ پیغمبر اس وچہ جھانی پائی
دُعا فرما کر آکھیا یا رب مجھ ہوا نہ ہنوں
حکم ہویا اسیں پوری کرساں خوشی دسّاں
ایہو مکان انساں دی بخشش ہویا سرار [illegible]
سُنکر حکم نبی فرمایا رخصت دا اپنی نائیں

روروا کھیاں الول وچھن نیر چلاون کھلیاں
آہیں مار فراقاں ٹُرتے سب فرزند پیارے
پہلی رات جدائی والی پیش یوسفنوں آئی
روو ہے یوسف حال ویرانہ کیتا درد دیوانہ
بڑا عذاب جدائی والا قبریں یار پہونچائے
ثابت قدم رسولاں جھلی جو تقدیر ربانی
مصر دل چلا دس رخصت ہو کر شتر مہار اٹھائی
پہو داوے دی تربت اُپر فیض نہ یار نہ پایا
حج زیارت حاصل ہوئی پچھے چالی سالوں
حضرت جد خلیل پیغمبر خوابے اندر آیا
بیٹھے تخت نورانی اُپر ترے مقبول سہارے
ترے برابر درجے اندر بیٹھے پیر حقانی
بہت اُداسی آدل سانوں سبھناں ایہ فرمایا
تاں پھر اکھیں گھٹ گیاں نیند نہ رہ گئی کائی
کیا ویکھے اک خوب عجائب تازہ گور نکالی
اس تربت وچہ حاضر ہویا جنت دا دروازہ
کہیا یعقوبؑ پیغمبر اسنوں کس دی گور بنائی
فضل الہوں ہے اس کارن ایس مکان ٹکانا
اس نے کہیا خدا دی رحمت جس پر غالب آئی
ایہ جس کارن فرش نورانی رحمت [illegible]
خبر نہیں کیا [illegible] اسنوں [illegible] پاک کمائی
ایہ مکان [illegible] فضل تیرے تھیں [illegible]
[illegible] رحمت [illegible]
جس وچہ حاضر جنت حوراں رحمت فضل [illegible]
مصر اندر تو جاکر ساڈی خبر [illegible]

یوسفنوں السلام علیکم ساڈی طرفوں کہنا — لے اودیار حوالے ربدے جا برشا کر رہنا
ایہہ پیغام یوسفنوں آکھیں تیرا دلبر جانی — جا ملیا رب اپنے تائیں چھوڑی دنیا فانی
اوہ بندہ جو پاس قبر دے نظر نبی نوں آیا — اوسے ساعت اندر اُس نے صورت رنگ وٹایا
اوہ سی عزرائیل فرشتہ شکل انسان دکھالی — آگیا پاس یعقوبؑ نبیدے صورت ملکاں والی
ویکھ حبیب خدا دے اُس نوں نال پیار بلایا — عزرائیلا توں کس کارن پاس اساڈے آیا
کرن زیارت آیا یا توں ساہنوں لیون آیا — عزرائیل فرشتے تائیں بھی فرمان سنایا
بعد سلاموں حضرت اگے اسنے عرض گذاری — ح — ختم ہوئی سب عمر تساڈی آیا وقت تیاری
سنکر خبر حبیب ربانا بہت خوشی وچہ آیا — دیہوا اجل پیالہ ساہنوں جے رب حکم سنایا
تاں اس وقت فرشتے تائیں پہنچیا حکم ربانا — خارج روح کرنا جس ویلے بہت پیار کمانا
تاں پھر کیتا عرض فرشتے ادب محبت یاروں — جس دم شربت وصل پیالہ لن لگا سرکاروں
کہیا دراز ہووے یا حضرت تاں میں جان نکالاں — ربدی طرفوں عاشق تائیں جام وصال پیالاں
تاں اس وقت پیغمبر ربدے کیتا بول آوازہ — ایہہ پیغام سوال اساڈا رب غریب نوازا
چھیکڑ وار سلام اساڈا یوسفنوں پہنچائیں — خبر وفات اساڈا اسنوں سارا حال سنائیں
اس تھیں پچھے آکھن لگے عزرائیلا بھائی — آہیں بُل لیچل ساہنوں حاجت ہور نہ کائی
ہو یا دراز زمین پر جلدی اوہ مقبول پیارا — وچہ تفسیر یوسف دے جو ہن دیکھ حقیقت حالا
جدوں فرشتے سینے اُتے دست مبارک دھریا — کلمہ ربدی وحدت والا یاد پیغمبر کریا
تاں جس ویلے رخصت ہوون لگی جان پیاری — ربدی طرفے دوست ربدے اتنی عرض گذاری
سب احسان میرے پر ہوسی یا رب خالق سائیں — جانکندن تھیں یوسف میرا کرکے فضل بچائیں
وقت نزع تکلیف نہ پاوے اس دی جان پیاری — ہور روایت بحر العشقوں بولیا نبی غفاری
جے یوسفنوں عزرائیلا توں کجھ دکھ پہنچانا — پورا کرلے ساڈے اُتے آکھے نبی ربانا
ایہا نشانی یاراں والی سچا پیار جہاں دا — وقت نزع تک پیار دلاندا ہرگز چھوڑ نہ جاندا
بھاویں سخت جدایاں آون یار نہ بھلن یاراں — بھاویں قبریں داخل ہوون گذرن سال ہزاراں
جے میرا روح لیون آیوں رب نے بھیجیا تینوں — م — شوق الٰہی غالب ہویا جلدی لیچل مینوں
یوسف نال یعقوب نبیدے اوہ وصیت پیاری — یاد کیتو سو یوسف پیارا آخر جاندی واری
واہ قربان رسول محمد خاص حبیب ربانے — وقت وفات ہویا جس ویلے لگے کرن چلانے

حال نزع وچہ کجھ اس ویلے درد معلوم کیتو نے
جو تدھ ساڈی امت کارن دکھ عذاب پہنچانا
سب امت دا ساڈے اتے بھار ٹکایا جاوے
واہ وا بھاگ نصیب تنہاندے ایسا پیر جنہاں نوں
وقت نزع جس اپنی جانوں امت کیتی پیاری
لب مبارک وچہ اصحاباں جدوں رسول ٹکایا
یا امتی یا امتی آکھن خاص رسول الٰہی
ایسا نبی بھلایا جس نے پکڑی نافرمانی
باقی ذکر یعقوب نبی دا سنو حقیقت بھائی
جدوں خداوند واصل ہویا اوہ محبوب حقانی
میکائیل بھی حاضر ہویا سن فرمان ربانا
بہت ملائک نال وہاندے کئی جماعتاں آیاں
غسل جنازہ لکاں کیتا ہور نہ حاضر کوئی
ابراہیمؑ تے سارہ خاتوں بھی اسحق پیارے
کرن روایت جس دن پئی عمر یعقوب نبی دی
ہکے روز تولد ہوئے جوڑے ویر پیارے
دو سو سالاں عمر وہاندی کہیا امام غزالی
جلدی جبرائیلے تائیں امر خدا فرمایا
کل پیغام سلام وصیت ہور حقیقت ساری
اول آن سلام خدا دا یوسف نوں پہنچایا
یا حضرت دل رنج نہ کرنا امر کیتا رب سائیں
باپ تیرے دی عمر پیاری ہو گئی ختم تمامی
سنکر درد فراقوں یوسف چھم چھم ہنجوں آیاں
عزرائیل فرشتے تائیں ایہ فرمان دتو نے
وارد کر سب ساڈے اتے آکھے نبی ربانا
پھر کوئی تابعدار ساڈا اوہ در عذاب نہ پاوے
لیا رہبر رحمت بھریا فضل امید تنہاں نوں
فرض ہویا سب مومن کارن اس دی تابعداری
کھولے بند کفن جد یاراں کیا کجھ نظری آیا
قبر اندر بھی غم امت دا اتنی شفقت آہی
اوہ کافر مردود شیطانی لعنت دے ہین جہانیں
چونکہ وچہ تفسیر یوسف دے خبر روایت آئی
جلدی حکم ہویا رحمانی آئے ملک نورانی
نالے جبرائیل مقدس سنتوں یار سجانا
نوروں کفن بہشتی آیا رحمت جھڑیاں لایاں
کول اسحق خلیل نبی دے گور برابر ہوئی
چوتھی قبر یعقوب نبی دی قبراں روشن چارے
اوسے روز مماتی حاضر ہوئی عیص ولی دی
دوہاں وفات برابر ہوئی دنیا چھوڑ سدھارے
دفن کیتے وچہ بیت مقدس اکو گور نکالی
خبر وفات یعقوب نبی دی یوسف پاس لیایا
جو کجھ باتاں نبی اللہ دے کیتیاں جاندیاں واری
اس تھیں پچھے ظاہر کیتا جو فرمان لیایا
ہر صابر دا ایہ ہاں ساتھی اللہ رہندا ہے سر اتیں
پاس اسلاف دے اصل ہویا اوہ مقبول گرامی
چھوڑ گئے دلدار دلاں نوں دے گئے جام جدایاں

رورو غم تھیں عاجز ہوئی سب اولاد پیاری
اوڑک ختم درود پہنچایا کر کے شکر گذاری

بیان آمدن ناقہ غمزدہ پیش حضرت یوسفؑ بفرمان حضرت یعقوبؑ

اس مگھیں پچھے ڈاچی پہنچی روندی دردرنجانی
لیکر خبر وفات نبی دی اوہ مسکین نمانی
یاد نہ کیتا کھاون پیون صبر آرام نہ کوئی
روندی درد محبت اندر مصرے حاضر ہوئی
کرن روایت ملکاں تائیں آیا حکم ربانا
ادب کنوں اس ڈاچی تائیں اندر مصر پہچانا
شام کنعانوں روندی روندی جدوں روانہ ہوئی
مصر ولائیت حاضر ہوئی دیر نہ لگی کوئی
پاس یوسفدے ہوئی سلامی وچہ دربار گرامی
روکر حال بیان سناوے خبر وفات تمامی
باجھ سواروں آسن خالی روکر انجھوں بھردی
دردکنوں انساناں وانگوں رورو باناں کردی
سخن کرے عبرانی اندر روکر عرض سناوے
ڈگ ڈگ پوے زمین وے اپتر رودوں صبر نہ آوے
حاضر سب فرزند نبی دے ہور خلائق ساری
سن سن باتاں دو فراقاں رودن کر کر زاری
تریداں آہیں یاریاں ڈاچی دردوں چپ نہ کیتا
آخر اوسے حالت اندر اجل پیالہ پیتا
نال محبت تڑ لیندی ہوگئی ختم نمانی
باجھ پیاریاں جیون مشکل جیوں مچھلی بن پانی
عبدالستارا ساڈیاں لوں ہوش بھلی حیواناں
جنہاں محبت دنیا دے وچہ صدقے کیتیاں جاناں
جدتک حب نبی دی اندر تن قربان نہ تھیویں
ربتھیں شرم نہ آوے تینوں کیا انسان سدیویں
جد اس ڈاچی دردفراقوں مرگ شہادت پائی
ویکھ تماشہ قدرت والا خلق تعجب آئی
ماتم دردیعقوبؑ نبی دا بنیا پھیر دوبارہ
دم دم شکر کریندا یوسف خاص خدادا پیارا
کرن روائت ہجر یوسفدا ایش نہ چھوڑیا کوئی
بابل باجھوں دنیا تائیں خوشی نصیب نہ ہوئی
مالک حکومت شاہی اُتے کوئی خیال نہ آوے
بند ہویا دل شوق شکاروں عیش آرام نہ بھاوے
کتنی مدت ایسے حالوں گذر گئی اس تائیں
وچہ تفسیر یوسفدے آیا تینوں ذکر سنائیں

بیان وفات حضرت یوسفؑ

عمر رواں وچہ یوسف تائیں چھبتی سال وہانے
لکھے اس تھیں تھوڑی مدت کہن خداوند جانے
جد اسواری باہر آوے اوس مقبول گرامی
ویکھ تجمل صفتاں لوکن جو ہر شخص تمامی
گراں درد فراق یوسفنوں لوچہ آن سمانا
جویں مسافر منہ کرنا آوے نظر نمانا
باراں پتر زلیخا وچوں بخش ہوئے سرکاروں
حسن برابر خوش تصویراں خوبی باجھ شماروں
پوتریاں گھر پتر پوترے فضل کنوں رب سائیں
اصل مراداں خوشیاں حاصل وست رہے تائیں
بھی اک بیٹی نام رحیمہ اس حضرت دی آہی
حرم ایوبؑ نبی صابر دا خاص حبیب الٰہی

اُسے پر نال اوداسی یوسف ہر طرفوں دل چایا
یارب فضل احسان تیرے دی گنتی حد نہ کوئی
ہور مراد نہ حاجت مینوں تیں ول اصل تھیواں
یارب مسلم کر کے ماریں نیکاں ساتھ رلائیں
منگن موت حرام خدا تھیں بہت منع فرمائی
شوق الٰہی غالب اُسنوں غیر کنوں دل چایا
تنہا نظر پسند نہ آوے دنیا دی سرداری
ایس ارادے اندر یوسف منگی موت لا ہول
پچھ سو پتر پوترا تینوں فضلوں رب دکھائی
ست برساں گھٹ گنناں نوں باقی عمر پیاری
وعدہ ربدا سنکر یوسف گن گن روز لنگھائے
مدت جس دم نیڑے ہوئی اوہ ست سالاں والی
وعظ نصیحت حکم سنایا جیونکر کار رسولاں
چہل ہزار کفاراں سن کے خاص ایمان لیاندا
ہر دن حق فرمان سناوے اوہ مقبول گرامی
لبھے دوست جاندلواری فیض کمال وکھاون
خبر وفات اپنی جد حضرت ظاہر بول سنائی
ہجروں غم دی حالت اندر آگیا وقت نیاری
جاندلوار وصیت نال سنیاں ہور سنایاں
ویکھ نبی دل حضرت بی بی وردوں ہنجوں بھر کے
وداع ہوئے اکدوجے کولوں ٹریں پیارے جانی
گئی سلامت چھوڑ سجن نوں جنت اندر ہدی
نال محبت گور جنازہ کیتا نبی ربانے
وچہ حرمین مبارک اس دی تربت پاک بنائی
دنیا فانی دی کجھ دل نوں الفت مول نہ بھاوے

اکدن بیٹھ جناب باقی بول سوال سنایا
خواباں علم نبوت شاہی نظر عنایت ہوئی
عیش حیاتی شوق زمینوں وصل پیالہ پیاں
ہر نقصانوں حافظ ہوویں کریں قبول دعائیں
کسے پیغمبر یوسف باجھوں موت نہ منگی بھائی
دوجا یار پیارے باجھوں کدے آرام نہ پایا
سبھ تھیں بہتر رب ول جانا لگی بات پیاری
وحی سلام پیغام لیایا خالق دی درگاہوں
اس تھیں پچھے جنت اندر تساں بلایا جاسی
اس تھیں بعد تساڈی ملسی جنت برخورداری
سال ہزاراں عرصہ ہوسے جد کد سر پر آوے
جمع کیتے سب لوگ مصر دے کہیا امام غزالی
سنکر بہت ہدایت پائی بے دیناں بھولاں
کلمہ پڑھیا صاف تنہاں نوں دھو کر کفر دلاندا
فیض خزانہ ہر دم جاری اندر مصر تمامی
جیونکر موسم زردرختاں میوے زور لیاون
سنکر بات زلیخا بی بی حیرت اندر آئی
بیٹھا کول پیارا یوسف سنو حقیقت ساری
وردوں نبی اللہ دے تائیں ہنجوں باہر آیاں
یا محبوب حوالے رب دے کیہا محبت کر کے
کلمہ بول زلیخا بی بی چھوڑ گئی دنیا فانی
جیونکر گیا اوتقدیر پیغمبر دکھ نہ دیکھیا کوئی
اینی تھیں حضرت بی بی رکھی لحد تلک سنے
اس تھیں پچھے حضرت یوسف بخت دا آئی باری
نہیں آرام مسافر تائیں جد تک وطن نہ آوے

غزل

چلا چل مسافر کا ہے دمبدم ۔ کسی وقت جانا جہاں چھوڑ کر
کرے کون غافل بقا کی امید ۔ چلے جب زمین آسماں چھوڑ کر
نہ بلبل نہ جوش رنگ گل بوستاں ۔ چلے جائیں گے باغباں چھوڑ کر
نہ دولت وراثت وفادار ہو ۔ چلے جائیں سب یہاں چھوڑ کر
عمارت عجب دیکھ قمری کہے ۔ چلے جائیں گے سب مکاں چھوڑ کر
جوانی کا بازار رخصت حسن ۔ چلے جائیں گے سب دوکان چھوڑ کر
سخن سے زبان گنگ ہو جائیگی ۔ چلی جب کہ قالب کو جان چھوڑ کر
دلا فکر کر سفر سامان کا ۔ کہ دوست چلے دوستاں چھوڑ کر

بعد بی بی تھیں چھ یا یوسف دن اک مہینہ ۔ حضرت کعب وانگ گینتی سنتوں یا زکینہ
عرصہ ختم ہویا جس ویلے آیا وقت تیاری ۔ رل مل رخصت ہوون لگا اوہ مقبول غفاری
افراہیم پیارا بیٹا جلدی کول بلایا ۔ بہت محبت اسنوں کر کے ایہ فرمان سنایا
وقت جدائی حاضر ہویا اے فرزند اساڈاں ۔ اسپر عمل برابر کرنا جو اسیں کہاں سنا لوں
درد دل بیتاب کرنا صابر شاکر رہنا ۔ ہر دم یاد الٰہی اندر حمد خدا نت کہنا
ہوئے جد وفات اساڈی غسل جنازہ کرنا ۔ جد تک رب دا حکم نہ آوے کسے مکان نہ دھرنا
امروں باہر قدم نہ دھریا اس مقبول غفاری ۔ امر سوا منظور نہ کیتی منزل گور پیاری
اس تھیں پچھے نبی اللہ دے دم بھریا تر یواری ۔ کلمہ بول روانہ ہویا دی جان پیاری
دوست یاراں تے فرزنداں ہر دل رو رنجانا ۔ درد کنوں آسمان زمیناں روندے عرش ربانا
کر رعایت ہجروں دیا تخت مبارک عالی ۔ شمع مبارک غائب ہوئی برکت چانن والی
گھر گھر سوگ ڈیرا امیراں فوج جاں روون کھلیاں ۔ چاروں طرف ویرانہ دسن شہر مصر دیاں گلیاں
کر کر یاد مروت عدلوں روندے خلقت ساری ۔ سورج نوروں غائب ہوئی پیگئی رات اندہاری
جلدی غیب آوازہ ہویا افراہیمے تائیں ۔ غسل تیاری جلدی ہووے امر کیتا رب سائیں
کفن پیارے دوست کارن حکم ہویا رحمانی ۔ سندس تھان بہشتاں وچوں لیائے ملک نورانی
عجب رکاب نورانی اندر تھان بہشتی آیا ۔ روشن چند مبارک وانگوں چانن نور لگایا
رو رو غسل مبارک یاراں وتا تیں ربانے ۔ کفن پہناون حضرت تائیں رو فرزند نمانے

مرمر سنگ صندوق مبارک جلد تیار کرایا
اس وچ حضرت یوسف تائیں کر کے ادب ٹکایا

بدھے بانس اٹھاون کارن طلب توابوں بھائی
چاروں طرف زیارت کارن ڈھول خلقت آئی

ادا نماز جنازہ کر کے جدوں صندوق اٹھایا
لے گئے نیل کنارے اتے راوی ذکر لیایا

پل وچ پانی نیل ندی دا پاٹ گیا وچکاروں
ٹھہر کھلا سب آون والا پانی امر جباروں

جاون والا رخصت ہو کر جلدی ہٹ گیا پانی
پلو وچ عجب تماشہ ہویا قدرت پاک ربانی

قبر عجائب وچ دریا دے خوشبو جنت والی
خشک زمین پر قدرت کامل جلدی نال نکالی

خشک ہویا سب چکڑ پانی رستہ صاف بنایا
ایتھے دفن کرو حضرت نوں ہاتف حکم سنایا

دفن کیتا جس وقت نبی نوں خلقت باہر آئی
جلدی پانی ہو گیا جاری تربت پاک چھپائی

سنیا ایں جد حضرت تائیں اوہ سوداگر لیایا
اس دریا وچ نہاون کارن قدم مبارک پایا

باہر نکل چلے جس ویلے مگرے آوے پانی
عاشق ہو گیا حضرت اتے حکمت پاک ربانی

اس دریا نوں نبی اللہ دے اتنی بات سنائی
کر توں صبر جو نال اساڈے تیری نہیں سمائی

اے عاشق کر آس خدا دی سب توفیقاں جیہنوں
ان شاء اللہ وعدہ ہویا آ ملساں اسیں تینوں

ایسی حرمت دل نبیاں دے رنج نہ کرنا لوڑن
جو دل کرے پیار تنہاں دا اسدا ساتھ نہ چھوڑن

وعدہ پورا ہویا نبی دا آ ملیا دریا نوں
محبوباں نوں راضی کرنا وعدہ شرم خدا نوں

اک سو تے پنج سالاں عمر مبارک پائی
کر تفصیل بیان سناواں خبر کتابوں آئی

دس برساں دا یوسف آہا خاص حبیب ربانا
جس نوں بھایاں کھوہ وچ پایا جا کر مصر وکانا

اس تھیں بعد بہتر سالاں درد جدائی پایا
عمر بیاسی اندر اسنوں رب نے باپ ملایا

سانگ یعقوب نبی دے اسنوں چالی سال وہانے
تیئی سال رہیا پھر زندہ سنئوں یار سجانے

اک سو تے پنج پورے ہوون سال تمامی
باہجھ زلیخا حرم نہ کوئی اس مقبول گرامی

کرن روایت قبر نبی دی جد دریا وچ ہوئی
عظمت شان دکھایا رب نے رحمت جاری کوئی

نور مبارک تھیں اوہ پانی نہر مصر دی لیا ئے
پھر ہر جنساں برکت اتنی کون بیان سنائے

چین آبادی کھیتی باغاں مصرے باہجھ شماروں
شان نبی دا ظاہر ہویا رحمت فضل غفاروں

مسکیناں محتاجاں کارن کرم کیتا رب سائیں
برکت تربت نبی محمد ہیں کجھ ذکر سنائیں

بیان برکات تربت شریف سرور کائنات محمد مصطفےٰ صلے اللہ علیہ و آلہٖ وسلم

جدوں وفات رسول نبی دی اس دنیا تھیں ہوئی
دفن زمین وچ ہوون اس دا حکمت حد نہ کوئی

عجب ہویا جو آسماناں اُپر عیسےٰ نبی بولایا
اس وچ حکمت بدی آہی قدرت خالق باری
جیونکر سرورِ عالم ہویا برکت رحمت ہوئی
جنہاں رِیارت وچ حیاتی کیتی صاف ایماناں
جاکرسن جو قبر زیارت روز قیامت تائیں
جو کوئی رب تھیں منگے حاجت اس دے ذریعے یاروں
دُوجا نافرمانی یاروں قہر خدا جد آوے
کتنیاں قوماں اگے رب نے غرق کرایاں
جدوں زمین پر سوہنا روضہ رحمت نال کرایا
اثر ہویا جد برکت اس دی سب قوماں بدکاراں
اُس وچ دھرتی جا بسن اسدے منکر سارے
ال بیاناں لکاں اُسدی اتنی رحمت ہو سی
ہن میں ایتھوں رحمت رب دی تھوڑا ذکر سناواں

نبیاں دا سردار محمدؐ اُتر زمین رکھایا
رحمت تھیں کیوں خالی ہووے زمین غریب بیچاری
تویں نبی دے روضے یاروں اس وچ شک نہ کوئی
واجب تنہاں شفاعت ہیسی فضل خدا جماعتوں
تنہاں ثواب برابر درجہ دیسی خالق سائیں
جھڑک نہ ملے نہ خالی آوے خالق دی سرکاروں
غرق نہ کرے زمین سن خلقاں وڈے تھیں ماوے
شکلاں باندر سور بنا کر دوزخ طرف چلایاں
اُسدے پاروں سب قوماں تھیں رب نے غضب ہٹایا
رحمت فضل امید زیادہ مومن او گنہاراں
مومن تابعداراں کارن رحمت ٹھاٹھاں مارے
شیطان بھی کجھ بخشش یاروں رکھ امید کھلوسی
اُستھیں پچھے ختم کتاباں رحمت حصہ پاواں

ذکر رحمت باری تعالیٰ

رحمت اپنی ہے سو حصے کیتی خالق سائیں
ہر شے اندر پیار محبت جو کجھ الفت ہوئی
دُنیا یاروں آپس اندر شوق پیار جنہاں دا
رحمت ایہ جو بھیجی رب نے افضل ذات سولاں
رحمت ایہو جو بدگنا ہوں توبہ طرف لیاوے
رحمت ایہو جو نیک بشارت بخشے او گنہاراں
رحمت ایہو جو صحبت نیکاں نال نصیباں پاون
رحمت ایہو جو حُب بانی دل وچ آن سماوے
رحمت ایہو جو مومن تائیں جو غم درد کھاوے
رحمت ایہو جو گوشت وچوں عالم نظری آوے
فاقہ دور کرے سب کھانا پانی تس وسنجاوے

بھیجیا اک حصہ دنیا پر روز قیامت تائیں
رحمت نرمی ہر دل اندر اس وچ شک نہ کوئی
ایہ بھی رحمت اثر پچھانوں رب دی خبر سناندا
رحمت ایہو جو انہاں کولوں پاپا وین جھولاں
رحمت ایہو جو تائب ہووے بخشش رب دی پاوے
رحمت ایہو جو غم درداں وچ آوے نیند بیماراں
رحمت ایہو جو ساتھ علاجاں ان شفائیں آون
رحمت ایہو جو منگے رب تھیں خالی مول نہ جاوے
بدلہ کرے نہ ضائع اس دا اجر ثواب دواوے
اکھیاں وچ چانن دھریا کون بیان سناوے
اس وچ اثر عنایت رحمت شرک نہ پایا جاوے

رحمت ایہو جو آئیں نازل ہووے نیند پیاری
رحمت ایہو جو رل مل یاراں سننا سخن سنانا
عزّت الفت عورت خاوند خوبی خوش رخساراں
خاک اُتے پار یشم اُتے نیند کسے جد آوے
لاکھ وجوہاں نعمت رحمت گنتی حد نہ کائی
جتنی خلقت ظاہر باطن ہو دیگی جو ہوئی
پچھے کتنیاں خلقاں کارن باقی جمع خزانہ
جس دن روز قیامت حاضر کرسی رب جہاناں
دہ حصے وہ سب نیاتھیں نعمت مالک سائیں
بہت زیادہ عمل عبادت عالیشان جہاں دا
اپنے پیارے ربنوں ہوسن تابعدار رسولاں
سب بنتاں تھیں قرب زیادہ ہوگ محمدیاں نوں
افضل نعمت عالم اندر نبی محمد آیا
رحمت وڈی دنیا اُتے ہر بدعمل چھپاوے
عالی رحمت نازل اُس پر جس دل شوق ربانا
جتنا یاد الٰہی مومن نال محبت کردا
رات دیہی رت جنت وچوں آوے پاک آوازہ
چوتھا حصہ رات رہے "تاں او گنہاراں" تائیں
خود فرمان ہووے درباروں منگن والیو آؤ
کرن روایت خوشبو رحمت ہر دن نیڑے آوے
ہے کجھ جاگھہ ساڈے کارن پھر کے آوازہ دیندی
کینہ غصہ حسد عداوت حکم تکبر سارے
بھایاں نال نفاق جدایاں مومن دی بدخواہی
ذاتاں دی جو شیخی رکھن یا چاون نسلاں دی
رحمت ایہو جو ہر ریاوں جو توبہ دل آوے

نیک بشارت لذّت مٹھی نال دو رہیاری
بہت مراداں حاصل ہو دن سنتوں یار سجانا
رحمت ایہو جو لذّت خوشبو میوے باغ بہاراں
اکو لذت ملے دوہاں نوں رحمت فرق نہ پاوے
جیکوئی دعویٰ کرے حساباں سو مرد دسوائی
اس حصے تھیں حصہ سبھنوں حاصل شک نہ کوئی
اتنی رحمت دارِ بقا لک سنتوں یار یگانہ
سو حصہ تدوں خرچ کریسی اُتے اہل ایماناں
اتنا ورثہ دیسی فضلوں عاجز مومن "تائیں
رب جانے کیا درجہ ہوسی جنت وچ تنہاں دا
دیکھ تجلی رونا پوسی نافرمان جہولاں
وچہ دربار مراتب پاون قرب جویں نبیاں نوں
اس پہ رحمت کدی نہ ہوسی جس نے قدر نہ پایا
رحمت وڈی روز قیامت عدلوں پردہ پاوے
فخر تکبر کنوں صفائی باہجہ غرور نمانا
ڈگنی نال محبت اُس پر لطف خدا بنت دا کردا
منگن والیاں کارن کھلے رحمت دا دروازہ
بخشش غرشوں پئی بولاوے رحمت خالق سائیں
کجھ پرواہ نہیں اس سرکاروں فضل مراداں پاؤ
ہر ہر دل ہر سینے اندر آ کر جھاتی پاوے
سینہ صاف جو دیکھے اس وچ جلد مکان کریندی
شرکوں حرصوں خود دلوں رحمت ہوندی جلد کنارے
رنج کرن مسکیناں "تائیں اودے قہر الٰہی
رحمت بدی چھوڑ تنہاں نوں در رہے جاندی
بخشش دا دروازہ کھلا شرم خدا فرماوے

کفروں شرکوں تائب ہو جس پکڑی تابعداری
دو ہیں جہانیں رحمت اس پر نال فضل غفاری

غزل

ملائک کہیں اس کو صد آفرین
وہ جنت کی خوشبو سے کیوں دور ہے
ملا ہے خدا کو وہ صاحب نصیب
خدا نے اسے اپنا دوست کیا

محبت لگی مصطفےٰ کی جسے!
کہ دیکھی شکل مصطفےٰ کی جسے
ملی پیروی مصطفےٰ کی جسے
کہ ہو دوستی مصطفےٰ کی جسے

یا رب عبدالستار کمینہ کرے سوال دعائیں
سن استاداں خویشاں یاراں ساتھ رسول الٰہیں

دل بھر اکر روشن نوروں بخش ایمان صفائی
جیونکر برکت گور یوسف دی مصر آبادی ہوئی

بیان بیروں آمدن صندوق حضرت یوسف بدست حضرت موسےٰ

سنو حقیقت گور یوسف دی جد پانی وچ ہوئی
کتنی مدت گذر وہاں دی حالی نہ جانے کوئی

بہت اولاد یعقوب نبی دی رب گلزار وہائی
چھ لکھ پنجی ہزار بتاون مرد بہادر بھائی

دیہہ برساں تک رہندے بابے تنہاں حساب کوئی
بھی سٹھ سالاں عمر جنہاں دی گنتی تنہاں گوئی

چار سو برساں بھتیں کجھ اوپر حصہ جدوں وہانا
پوترا لاوی دی اولادوں موسےٰ نبی ربانا

باپ عمران موسیٰ دا ہیسی نیہر بیٹا بھائی
ہے کیہر لاوی دا بیٹا ولد یعقوب اسرائی

حضرت موسےٰ رب عالم کینا جدوں زمانہ
وچہ اولاد یعقوب نبی دے خاص رسول یگانہ

جو اولاد نبی دی فضلوں اوس زمانے آہی
کجھ تفصیل بیان سناواں برکت پاک الٰہی

کرن شمار ہزار ہتالی گنتی سب مرداں دی
ایہ اولاد روبیل دی آہی اوہی خبر لیاندی

جنگی مرد ہزار اکتالی نیہر دی اولادوں
آتنی نسل خداوند عالم کیتی نیک نہادوں

باہٹھ ہزار نالے اٹھ سو ہیسی مرد بہادر نامی
دان کنوں رب نسل وہائی صاحبدین گرامی

پنجسو مرد ہزار اکتالی رحمت فضل الٰہی
ایہ اولاد اشر ولی دی ایس زمانے آہی

پنجو نجہ ہزار جوان بتاون چار سو مرد اکابر
ایہ سب نسل اولاد نبالون وچہ شمار برابر

گاد کنوں جو پیدا ہوئی نسل مراتب عالی
چھ سو مرد پنجاہ فرماون ہور ہزار اکتالی

جو شمعون بہادر کولوں سب اولاد پیاری
تے سے مرد اناٹھ ہزاراں سنو حقیقت ساری

پنجسو مرد بہادر جنگی ہور رہتر ہزاراں
ایہ اولاد صدیق یوسف دی آہی وچہ شماراں

پینتی ہزار تے چار سو آکھن گنتی نسل کوئی
حضرت بنیامین ولی دی نسل مبارک ہوئی

بہتر ہزار تے چار سو مومن شیر جوان پیارے
لاوی دی اولاد جو آہی باقی ہزار تمامی
بھی تر و نجھ ہزار سناون چار سو مرد غفاری
ایہ سب مومن قوم موسیٰ دی تابعدار آلہی
حضرت موسیٰ رب تینوں اسنوں امر سناون آیا
تابعدار جیہڑے ہوئے نیک نصیباں والے
اوڑک اکدن موسیٰ تائیں حکم دتا رب والی
جدوں وانہ ہوون لگا اوہ مقبول غفاری
اج صندوق صدیق یوسف دا نیلوں کڈھ لیجانا
حضرت موسے پتہ نہ جانے لوکاں حکم سنائے
سارہ نام اشیر دی بیٹی سی اک بڈھی مائی
ویکھ ضعیفی اس دی تائیں پچھدا نبی ربانا
کہن لگی تسیں ضامن ہوو جو دل حاجت ساڈی
حضرت موسیٰ پچھن اس تھیں اوہ کیا حاجت تیری
روز قیامت نال تساڈے جنت اندر جاواں
نبی کہیا کوئی اس سر کارے رحمت کمی نہ کائی
مشکل وقت قیامت والا دہشت ہوش ونجاوے
تانبہ زمین تپاوے سورج دوزخ کڑکے بولے
بے پرواہی رب دی کولوں خوف اساڈوں آوے
اوسیوقت آوازہ ہویا حضرت موسیٰ تائیں
اک سوالی عاجز کارن جیکر کرم کماوے
عجب نہیں کوئی عبدالستار الڈں سکیں نمانا
کیا اس بڈھڑی کارن کیتا کرم خداوند سائیں
راضی ہو کر ضامن ہویا مرسل نبی یگانہ
وعدہ کریں ضامن ہویا روز قیامت والے

شیر یہودا دی اولادوں شیر بہادر سارے
جس دی نسلوں موسیٰ ہاروں کیتے رب گرامی
ایہ نقصان ولی دی آہی سب اولاد سہاری
سخت حکومت مومناں اُتے فرعونے دی شاہی
اُٹھ اُٹھ مارن توندا ظالم سخت انکار لیایا
بہتی خلقت دوزخ اندر لے گیا ظالم نالے
بہت اسباب انہاں دا لیکر راتیں قوم نکالی
جبرائیل پیغام لیایا سنو حقیقت ساری
دفن کرو جا پاس یعقوبے آیا حکم ربانا
ہے کوئی مرد جو قبر جیہدی پتہ نشان بتاوو
پوتری اوہ یعقوب جیہدی سنتوں میرے بھائی
ہے کجھ علم یا خبر تساڈوں تربت پاک ٹکانا
تاں اسیں تربت جد مبارک لواں پتہ تساڈوں
سارہ بی بی آکھن لگی ہور سرا [illegible] نہ میری
جتنا شان تساڈوں ملسی اتنا درجہ پاواں
حکم ہوا کوئی ذمہ چاوے کس لگے طاقت پائی
نفسی نفسی نبی پکارن امت یاد نہ آوے
نبیاں باہجوں خلقت ساری دیکھ قہاری ڈولے
باہجھ اجازت ساڈے کولوں بہار نہ چا یا جاوو
تجھ پرواہ نہیں ضامن ہو جا اگر رب سائیں
فضلوں کمی نہیں سرکارے جیہدا شان وڈیرے
سنے پیاریاں یاراں خویشاں پاویں فضل ربانا
ملیا حکم ضمانت فضلوں نبی اللہ دے تائیں
اے مائی اج تیرے کارن کھلا فضل خزانہ
فضل کنوں وچ جنت تینوں لیکر جاساں نالے

راضی ہو کر سارہ بی بی ساتھ نبی دے آئی
موجاں بھر کر پانی چلد ازدروں ہٹھاں مارے
پاٹ گیا دریا وچ کاروں بند ہویا سب پانی
اگلا ہو گیا دور شتابی دیر نہ لگی کوئی
جتنا چر صندوق مبارک ظاہر نہیں سی آیا
فوج سنے جد باہر آیا موسیٰ نبی ربانا
تاں پھر اوہ صندوق مبارک موجب حکم غفاروں
یعقوبؑ نبی دے نیڑے قبر تیار کرائی
نال محبت فاتحہ آکھو سارے اہل ایمانوں
جتنا حال معلوم ہویا مجھ کر تصنیف سنایا
یارب شکر کراں میں تیرا بے حد حساب شماروں
شرح بیان جہاں ندا کیتا تیرے نبی پیارے
یارب برکت سرور عالم کل نبیاں سرداراں
بخش گنہ بریاباں فضلوں تیں بن ہور نہ کوئی
نظر دراز قیاسوں کیتی مشرق مغرب تائیں
اس در بار سوا نہ کوئی کرم کماون والا
خلقت ساری ایس جنابوں خوشی مراداں پاوے
آتش بلی چو فیر گناہاں رستہ صاف نہ کوئی
بدعملاں وچہ عمر وہائی جد دل ہو کالا ہویا
جویں کمینہ ناقص آہا خوبی اصل وکھالی
تیری کار عطائی یارب میری کار خطائی
جو سب مشرق مغرب تائیں مجرم اوگنہارے
بیشک بے حد حساباں دفتر وچہ میرے بریاباں
کوہ قافوں زمیوں آسمانوں وده بریائی آہے
ہر طرفوں وچہ دنیا فانی دور ہی حاصل ہوئی

جتھے تربت پاک نبی دی جا گھہ آن وکھائی
عاصا ماریا پانی اُتے رب دے نبی پیارے
ٹھہر کھلوتا بدل وانگوں قدرت پاک ربانی
رد نشن چند مبارک وانگوں تربت ظاہر ہوئی
بند کھلوتا رہ گیا پانی اُچا کوٹ بنایا
پچھے پانی جاری ہویا سنتوں یار سجانا
لے گئے بیت مقدس اندر عزت ادب پیاروں
ملیاں خوب برابر قبراں ہو گئی دور جدائی
سنے مصنف ہر مومن پر فضل ہووے رحمانوں
شان رسولاں حال رسولاں جویں کتابوں پایا
ذکر حبیباں طاقت مینوں بخشی ہوئی سرکاروں
ساتھ وسیلہ لیکر عاجز کرے سوال دوارے
برکت سب اصحاباں ولیاں عابد نیکو کاراں
عملوں نہیں امید خلاصی جو کجھ میں تھیں ہوئی
تیں بن ہور نہ پایا دوجا رحم کنندہ سائیں
اوگنہار سوالی آیا لے کر دست پیالہ
بدکردار ذلیل منہ کالا کس دروازے جاوے
بخش کریاں فضل تیرے بن کتے نہ ملدی ڈھوئی
اوگنہار خوار کمینہ میں در آن کھلویا
غفلت عقل ونجایا خاکی سر دے مٹی پائی
تیں تھیں کار برابر ہو گئی تیری واری آئی
میں تھیں برا نہ کوئی عاصی اندر عالم سارے
رحمت تھیں وہ مول نہ ہوسن کر رحمت لسیاں
ذرہ نظر کرم دی ہووے انگب باروت اڈاوے
قسم تیری مُن تیں در بابجوں رہی امید نہ کوئی

تسیں نہ پکڑو ودی میتھیں عرض کرو منظوری
سچ تمامی وعدے تیرے اول آخر تائیں
لکھنے پڑھنے سننے والے جو سب مومن بھائی
یا رب تیرے یاروں مومن کرن جو الفت میری
سن خویشاں سن یاراں میتھوں ساتھ ایمان چلائیں
وقت نزع ایمان سلامت فضلوں بخشیں یاری
زندگی وچہ نقصانوں بچنا اساں توفیق تمھوڈی
سب نقصانوں حافظ ہوویں اپنی طرف بلائیں
شرم عزت اپنی دی میتھوں شرم رسول پیارے
برکت اہل البیت تمامی برکت کل اصحاباں
یا رب نظر عنایت یاروں کریں قبول دعائیں
گرد جوار محمدی بخشیں جنت وچہ رب سایاں
قبر سوال جواب تمامی رحمت کنوں سکھائیں
قسم اساڈی نیک اعمالوں حرص امید نہ کوئی
جے ہر مشکل منزل اندر نیک اعمال بچاون
جو تدہ روزی دنیا اندر بابجہ حساب پہنچائی
حق عبادت دا نہ ہو یا جویں عبادت تیری
دور مکان درازی منزل پلے خرچ نہ پانی
شرط برابر اک نہ ہوئی میں تھیں نیکی والی
سکوئی اپنے صاحب اگے حاجت عرض گزارے
عاصی سائل اس دربار دل جیکر آس نہ پاوے
چھوڑ گئے سب کھلیاں میتھوں خالی دوست جانی
بہت پیار جہاناں توں کیتا یار نہ بنیا کوئی
ہر ہر بے عزت کر در تھیں دور کرایا میتھوں
تیرے جیہا ستار نہ کوئی فضل کرم دا سائیں

کرو دلیدی حاجت پوری بخشو قرب حضوری
کریں قبول کتاب میری نوں بخشیں نیک جزائیں
سنے مصنف سارے بخشیں رحمت کمی نہ کائی
سبھناں تائیں بخشیں فضلوں بیحد رحمت تیری
کلمہ وحدت یاد کرائیں ساتھ رسول ملائیں
نال محبت مار و نجاوے دشمن جو رمکاری
وقت نزع ایمان بچاوے کسنوں طاقت ہوئی
اپنا کیتا ظالم ساڈے گر دوں آپ ہٹائیں
برکت عزت کل نبیاں دی جو مقبول سہائے
سر صدقہ حسنین پیارے برکت چار کتاباں
ہر منزل سن خویشاں یاراں رحمت پھیر پائیں
ہر دوست خویشاں تھیں میتھوں آون نہیں جدا یاں
فضل کرم تھیں نال اساں پل تھیں پار لنگھائیں
نگراں آس دلیو چہ پکی پاک جناب ہوئی
کسے مکان امید نہ میتھوں جیکر پھیریں جاون
اوڑنے مغفرت دی کجھ میتھیں ہوئی نہ شکرادائی
فضل سوا کس نوں بی اوہ رہیں کجھ کراں دلیری
سفر تیاری سر پر آئی ڈردی جان نمانی
بیشک میں ہر عملوں خالی نہیں امیدوں خالی
بھاویں اس تھیں خدمت اندر سستی ثابت آوے
کون رحیم کریم اساں بن جس دروازے جاوے
طاقت بدن شتاب سدایا صاف جواب جوانی
عمل میرے دی شامت میتھوں ذلت حاصل ہوئی
توں دربار وں دہکاشے میتھوں شرم کریں میتھوں
میرے جیہا نہ کوئی عاصی مرشد رزق مقرر سائیں

کر بُرِیایاں اپنی ہتھیں پیتے زہر پیالے
عدل کریں جے دوزخ ڈالیں میرا عذر نہ کوئی
مگراں ہیں جس لائق آیا کیتے کار گذاری
بخش گنہ بریایاں یارب دور نہ کر دربار وں
سچی توبہ میں عاصی نوں بخش اپنی درگاہوں
جس عملوں توں راضی یارب ٹوراوتیوں مینوں
شیطاں نفس زورآور ظالم ہر دم غالب ہووین
اس دشمن کافر کرایے کتنے لوگ سیانے
کجھ نہیں طاقت عمل میرے نوں ہاہجوں تیری یاری
وحدت کلمہ یاد کراویں تلخی کنوں بچاویں
قبر عذاب سوال جواباں میں توفیق نہ کائی
پُل بھئیں پار لنگھاویں سانوں جلدی نال آسانی
دہشت ہول قیامت سختی گرمی حشر عذابوں
وزن حساب ہووے جد عملاں شرم کریمی تینوں
کریں عنایت قرب حضوری عیب چھپاویں سارے
من خویشاں استاداں یاراں بھی شاگرد تمامی
بہت مراداں لوچہ رہیاں سب افسوس مٹائیں
یگن گن حاجت عرضاں دسن نہیں ضرورت کوئی
ایہہ بضاعت میری طرفوں کر منظور خدایا
واحد اکبر مالک سنیادوں ہجاؤں تینوں
سرورِ عالم دی ہو راہی جو فرماں برداری
غم بیہودہ الفت فانی فاسد وہم تمامی
بدلہ اس دا الفت اپنی بخشش کریں حضوروں
ہر منزل وچہ دونویں عالم سونپے خاص تسانوں
تینوں علم جو شاعر بنکر میں نہیں قصد اُٹھایا

شرم نہ پکڑی غفلت یاروں نمک حرام موکالے
کیا مقدور جے آکھے کوئی نہیں عدالت ہوئی
اپنی کار کرے جس لائق صاحب صفت غفاری
بخش طفیل حبیب محمدؐ صفت ستاری یاروں
جس لغو یہ تھیں مر نوں اوّل تھیواں پاک گناہوں
قسم تیری میں ظاہر باطن سب کجھ سونپیا تینوں
اجے بھی مینوں کیا غم سایاں توں اک ناصر ہوویں
وقت نزع دے حافظ ہوویں بخشیں ہوش ٹکانے
فضل تیرے بن بچنا مشکل سخن بیکا اعتباری
ساتھ ایمان چلاویں مینوں ساتھ رسول ملاویں
اپنے دوست سر صدقہ فضلوں کریں عطائی
سر صدقہ سردار محمدؐ بخش کریں ارزانی
سر صدقہ سردار محمدؐ کرنا فضل جنابوں
یارب شرم عدالت ہووے کریں خوار نہ مینوں
سر صدقہ سردار محمدؐ حسنؓ حسینؓ پیارے
بخشیں ساتھ محمدی مینوں کرکے فضل گرامی
ساریاں آساں پوریاں ہووَن کریں قبول دعائیں
حال تمامی واضح تینوں جو کجھ دل وچہ ہوئی
ذکر جو تیریاں محبوباں دا ایہں نذرانہ لیایا
برحق کوئی شریک نہ تیرا تو جس لائق مینوں
یارب کریں نصیب میرے وچہ بخشیں خُب پیاری
خارج کر دل میرے وچوں یا معبود گرامی
رحمت قدم مبارک پاویں جان اہنوے ورد ل
عزت ایمان برکت مالوں چور نہ لُٹن سانوں
مگراں میں نذرانہ لیکر بخشش منگن آیا

احسن قصہ وچہ قرآنے ذکر تساں فرمایا
اس دریا وچہ وحدت والے نال محبت تر سن
اے برکر انصاف جو سنسی کھوٹا کھرا پچھانے
بعضے لذت لین گلاں دی مینوں غرض نہ کائی
یارب ایس کتاب اندر ہیں لکھی طرح جہاں دی
وچہ جیانی ہور ممانی بخش انعام حضوروں
ناقص لوکاں پاس عجیبہ جو کوئی لے جاندا
اساں بھی آس تساڈی کر کے پیہ نظر گذاری
کر کے آس آوازہ کیتا خبر حضوروں آوے
شعر کرن دی عقل نہ مینوں طاقت علم نہ کوئی
قصص المحسنین اس کارن میں اس دا نام نکایا
سنہ ہجری تیراں سو گذرے بھی نوساں تمامی
اس تصنیف تیاری پائی حاجت پوری ہوئی
یارب میں جو اس وچہ لکھیا کریں قبول تمامیں
وقت نزع دے کلمہ وحدت یاد کرائیں مینوں

صدقے محسن جزاداں لبادون　دردمند در مولاں کریں دی جزاں یادون

احسن کر پڑھے جو محسن ہوسی شوق ہمیر دل آیا
مشرک بدعتیاں دل دیش سنکر عذر نہ کرسن
انشاء اللہ لذت لیسی اندر شوق ربانے
جیونکر محفل شان امیراں دیکھے کھلا سوائی
ایہو سوال جو مجلس اندر بخش کریں سبھناں دی
سب کجھ رحمت عام خزانے لین نہ جانا در دل
بیشک طاقت قدر موافق عزت بخشش پاندا
کجھ پرواہ نہیں اس سرکارے بیحد گنج غفاری
فضل انعام شتابی کر کے رحمت دیر نہ لاوے
مگراں بخشش منگن کارن حرص دلے وچہ ہوئی
جو بہت حبیباں دا وچہ اس دے ذکر بیان سنایا
نوماہ اس پر ہور زیادہ برکت رب گرامی
اجر ثواب خدا ابن مینوں دیون ہار نہ کوئی
رحمت فضلوں رحمت عالم رحمت نال ملائیں
کل مراداں ظاہر باطن خاص سپیراں مینوں

خاتمہ اور تاریخ

باہجہ حساباں حمد خدا نوں جس نے بخشی یاری
اس پر عمل کماون والے لین نیک جزائیں
شہر لاہور آیا میں عاجز جدوں کتاب لیاندی
کرن سوال تاریخ جو مومن حضرت یوسف والی
دو ہزار تے نوں سو آہے سال دیہاڑے
پنجسو ترے ہور نوے سالاں گذرے نوح طوفانوں
دو سو تے اکو نجہ سالاں عرصہ جدوں وہانا
اک روایت چار سو بر سالی راوی ذکر لیایا
اک ہزار تے چھ سو پینٹھ گذریا سال زمانہ

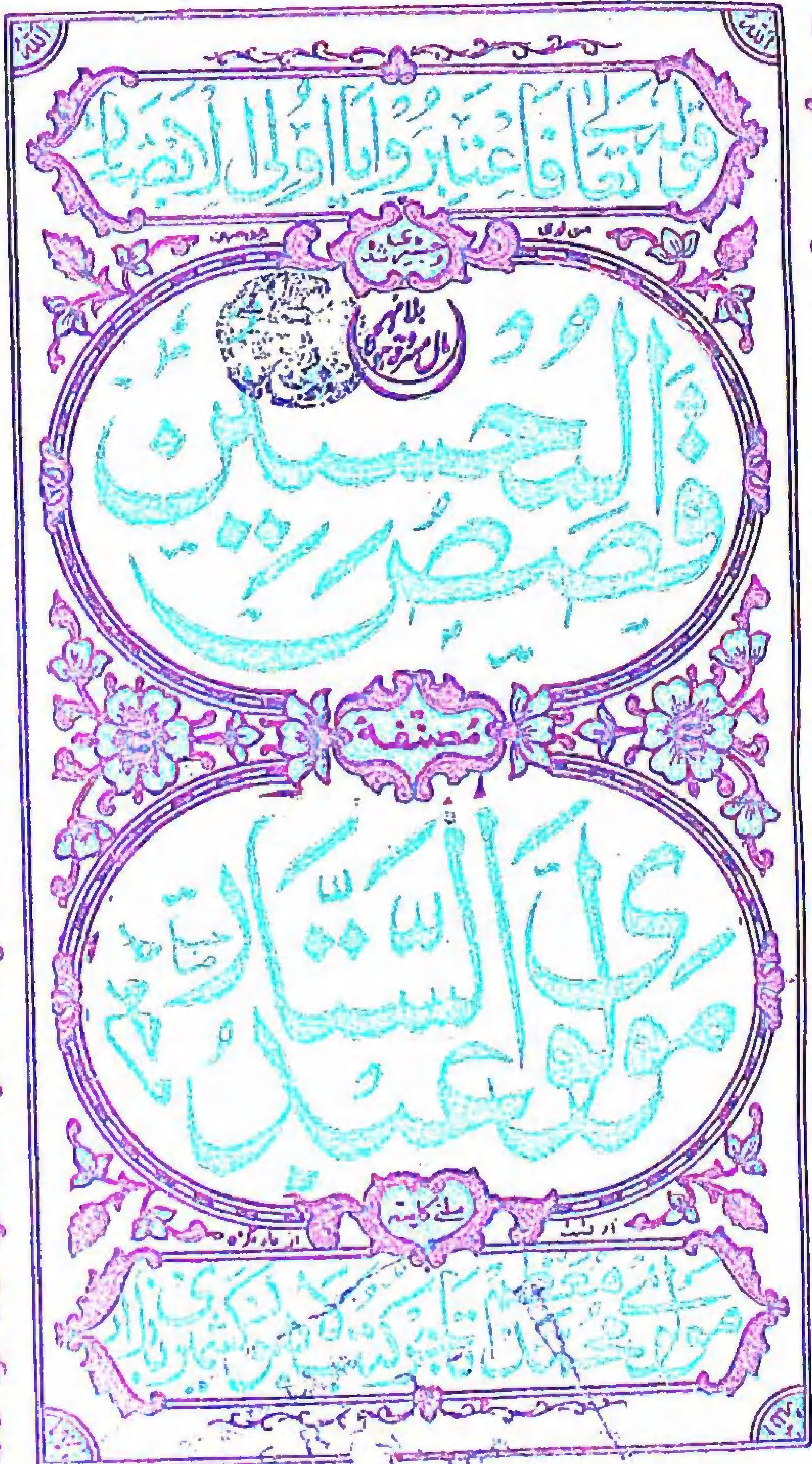
کر کے فضل تیار کرائی ایہ تصنیف پیاری
جہناں محبت کوشش کیتی اجر دیسی رب سائیں
ہوئے شریک ثوابوں مومن نیک برات جہناں دی
ذکر سناواں خبر تساں نوں جانے صاحب حالی
جنم لیا آدم تھیں پچھے یوسف نبی ربانے
حضرت یوسف پیدا ہویا فضل خدا رحمانوں
بعد وفات خلیل اللہ دے جمیا نبی ربانا
بعد یوسف تھیں حضرت موسے ربنے نبی اوپایا
بعد یوسف تھیں پیدا ہوئے عیسے نبی یگانہ

رتن ہزارا کانوے چھ سو سال رواثت آئی
تیراں سو تیراں سنہ ہجری وچہ حساب تمامی
بول دعا مجھ حق تہاڈے عاجز عبدالستارا
میاں کریم بخش پر ہووے رحمت فضل جناباں
یارب نس ایمان سلامت دولت برخورداری
میاں جلال الدین تے میاں نظام الدین تیائیں
جیہو نکر دولت عزت بخشی توں اپنی سرکاروں
میاں شمس الدین اپر توں نظر کرم دی پائیں
راہ مولا اس بخشیا مینوں عجب مکان پیارا
یارب بدلہ ہر خدمت بخشیں نیک جزائیں
غلام احمد جو مولوی صاحب وچہ مسجد بادشاہی
ظاہر باطن بخش خطایاں فضل کریں درگاہوں
بھی مولوی دل محمد اُپر ہووے نظر کرم دی
بھی عمر صدیق عثمان علی وا میل کریں اس تائیں
بخشیں مجلس جنت فضلوں عالی ذات رسولاں
کریں اساں لائق فضلوں جنت والیاں تھاواں
نال آسانی وقت نزع دے ساتھ ایمان چلائیں
محشر اندر سر پر سایہ نوروں عرش ربانا
احمد بابا مخدومی اُپر نظر عنایت پاویں
جیہو نکر غلطی نہاں نکالی کوشش نال کتابوں
فضل تیرا گھنٹ جاندا ناہیں جے ایسیں وگنہارے
سنہ ہجری تھیں اوّل یوسف پیدا ہویا بھائی
دو ماہ گذرے چودھویں سالوں چھپی کتاب گرامی
فضل الٰہوں پاس جنہاندے نیا نیک گذارا
کوشش کر جس عملوں فضلوں حصہ لیا حسابوں
فضل ہدائیت خیریں گذرن سن اولاد پیاری
فضل الدین تے سن اولادوں فضلوں کرم کمائیں
دینی دولت خوشیاں پاون فضل عنائیت یاروں
دوہیں سرائیں دور بلائیں ساتھ رسول ملائیں
پلنگ دریچے بالا خانے جاری سر تھیو بارا
ساتھ ہدائیت خوشی مراداں اندر دوہیں سرائیں
راہ توحید ایمان سلامت پاوے فضل الٰہی
اوہ راہ بخش انہاں نوں مینوں توں بخشیں جس راہوں
سنے مصنف اسنوں بخشیں فضلوں ساتھ محمدؐ دی
پاک جمال وکھالیں فضلوں کریں قبول دعائیں
رحمت نال دکھاویں درجے قرب جویں مقبولاں
جس وچہ قصر نورانی ہوسے میوے رحمت چھاواں
کامل ہوش عنائیت فضلوں کلمہ یاد کرائیں
پار کریں گرداب عذابوں میل رسول رہا
بدلہ صاف کتابوں اس دا دفتر صاف بنادیں
دور کریں سب اس دی غلطی کر کے فضل جناباں
پل دوزخ تھیں پل کرم دی جلدی پار اتارے

دُعا منگن ہیں کارن مومن کراں سوال نمانا
فاتحہ کلمہ ترے قل پڑھ کر ختم درود پہنچانا

تمت

یکم صفر ۱۳۲۰ھ

قوله تعالیٰ فاعتبروا یا اولی الابصار
قصص الحسین
مصنفہ
مولوی عبد الستار
ملنے کا پتہ
مولوی محمد عثمان تاجر کتب کشمیری بازار

۱۳۴۰ھ